

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The Gamble

Kristen Ashley

Birinci Bölüm

Zaman Aşımı

Kiralık arabanın ön panelindeki saate baktım, sonra tekrar kara döndüm.

Bekçiyle buluşmaya yirmi dakika geç kalmıştım bile. Sadece geç kaldığım için değil, oraya vardıktan sonra bu fırtınada eve dönmek zorunda kalacağı için de endişeliydim. Yollar her geçen saniye daha da kötüleşiyordu; kaygan zemin bazı yerlerde siyah buza, bazı yerlerde ise kar örtüsüne dönüşmüştü. Umarım A-Frame'e yakın bir yerde oturuyordur.

Yine de Colorado'da küçük bir dağ kasabasında yaşadığı için muhtemelen buna alışkındı. Muhtemelen bu onun için hiçbir şeydi.

Ödümü kopardı.

Uçakta (daha doğrusu uçağa binmeden önce) ezberlediğim ve yolcu koltuğunda çantamın yanında duran yol tariflerine bakma isteğime karşı koydum. Ne kadar uzakta olduğum belli değildi ve işleri daha da kötüleştiren şey, hız sınırı olduğundan şüphelendiğim ama emin olmadığım şeyin yarısını yapıyor olmamdı.

Son on yedi saattir ya yolda, ya uçakta ya da bir markette olduğum için yorgun ve jetlag olduğum gerçeğinden bahsetmiyorum bile.

Dün (ya da önceki gün müydü?) sinüslerimde garip bir his oluştuğundan bahsetmiyorum bile. Değişen zaman dilimlerinde hangisi olduğunu anlayamadım), sinüslerimde ya soğuk algınlığı ya da daha kötü bir şey anlamına gelen o garip hissi yaşadım ve bu his geçmiyordu.

Gecenin çökmüş olmasından ve dakikalar geçtikçe şiddetini artıran bir kar fırtınasından bahsetmiyorum bile... Artık arabanın bir metre önünü bile zar zor görebiliyordum. Hava raporlarını kontrol etmişim ve önümüzdeki birkaç gün boyunca gökyüzünün açık olması gerekiyordu. Bu

Nisan ayı yaklaşıyordu, sadece iki gün kalmıştı. Nasıl bu kadar çok kar olabilirdi?

Niles'in ne düşündüğünü merak ediyordum ama muhtemelen uyuduğu için bir şey düşünmüyordu. Oysa tek başına bir maceraya atılsa ya da arkadaşlarıyla birlikte olsa, ki Niles'in pek arkadaşı olmadığı için bu pek olası değildi, uyanık olur, endişelenir ve gideceği yere sağ salim varıp varamadığını merak ederdim. Özellikle de gitmeden önce ona söylediğim gibi sinüslerinde o rahatsız edici his varsa.

İtiraf etmeliyim ki, A-Frame'e sağ salim vardığımda zili çalmamı istediğini bana söylemedi. Kiliseler ve tarihlere karar vermeden önce ona iki haftalık bir molaya ihtiyacım olduğunu söylediğimde bile pek bir şey söylemedi. İlişkimiz ve geleceğimiz hakkında düşünmek için zaman. Kafamı toparlamak için kendime zaman ayırmak. Biraz macera yaşamak, hayatımı biraz sarsmak, kafamdaki örümcek ağlarını ve sıkıcı, durağan, öngörülebilir hayatımın her yönüne yapışmış (ve gün geçtikçe daha da kalınlaşan) hayal ettiklerimi temizlemek için zaman.

Ayrıca itiraf etmeliyim ki, nereye gidersem gideyim ve ne yaparsam yapayım, Niles sağ salim varıp varamadığımla ilgilenmiyordu. İş için seyahat ediyor olsam ve birkaç gün uzakta kalacak olsam bile kontrol etmedi. Kontrol ettiğimde de kontrol ediyor olmamdan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Ya da son zamanlarda (çünkü bunu birkaç kez test ettim), check-in yapmadığımda ve bazen günler sonra eve sağ salim vardığımda, check-in yapmamış olmamdan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu.

Sıranın bana geldiğini gördüğümde düşüncelerimin tatsız yönü değişti ve buna sevindim. Bu artık çok uzakta değil, yakınımda olduğum anlamına geliyordu. Açık bir gece olsaydı, yol tarifinde yazdığına göre beş dakika içinde orada olurum diye düşündüm. Dikkatlice sağa döndüm ve manzaranın giderek azalan görünürlüğüne odaklandım, bir sola, sonra bir sağa daha dönerek dümdüz yukarı doğru ilerledim.

Arabamın ıkamayacağından korktuğum bir eğim. Ama onu gördüm, görmem için aydınlatılmış bir fener gibi parlıyordu.

A-Frame, tıpkı internette görüldüğü gibi, ancak etrafındaki am ağaçları, dağ zemini ve parlak parlayan güneş olmadan, tabii ki muhtemelen oradaydılar (gece olduğu için güneş hariç), sadece onları göremedim.

Mükemmeldi.

"Hadi bebeğim, hadi, başarabilirsin," diye arabaya mırıldandım, yolculuğumun sona erdiği fikri içimi rahatlattı. Sanki yokuşu çıkmak için arabaya ivme kazandıracakmış gibi öne doğru eğildim.

Talih bana (ve arabaya) geç de olsa güldü ve evin önü boyunca uzanan yolun başlangıcını gösteren, üzerinde kısmen karla kaplı "Maxwell" yazan posta kutusuna ulaştık. Tekrar sağa döndüm ve evin önünde park etmiş olan Jeep Cherokee'ye doğru dikkatlice sürdüm.

"Tanrıya şükür," diye fısıldadım durup el frenini çektiğimde, aklım hemen bir sonraki adımda olacıklara yöneldi.

Bekçi ile tanışın, anahtarları ve talimatları alın.

Bavullarla dolu boş bir araba ve bol miktarda alışveriş torbası, iki haftalık tatil yemeği, başka bir deyişle her zamanki gibi benim için iyi olan ama aynı zamanda her zamanki gibi kesinlikle iyi olmayan şeyler.

Bozulabilecek şeyleri kaldırın.

Yatağı hazırlayın

(gerekirse). Duş.

Bakkaldan aldığım soğuk algınlığı ilacını al.

Sadece sesli mesaj bırakmak için bile olsa Niles'ı arayın.

Uyu.

En çok beklediğim uyku buydu, hiç bu kadar yorgun olduğumu düşünmemiştim.

Arabaya gidiş gelişleri bir nebze azaltmak için çantamı kaptığım gibi arabadan çıktım ve çantamı

Omzumun üzerinden. Sonra taşıyabildiğim kadar market poşetini sapından tutarak bagaja gittim. Tedbirliydim, kar ön yolu ve A-Frame'in uzunluğu boyunca uzanan verandaya çıkan beş basamağı halı gibi kaplamıştı ve yüksek topuklu botlar giymiştim. Hava durumunu kontrol ettiğim için güvende olduğumu düşünsem de, verandaya vardığımda topuklu çizme giyme tercihimden yeniden düşünmeye başlamıştım.

Daha bir adım atmadan cam ön kapı açıldı ve çerçevesinin içinde bir adam durdu; önu gecenin gölgesinde, arkası ise içeriden gelen ışıkların silüetindeydi.

"Merhaba, geciktiğim için çok ama çok özür dilerim. Fırtına beni geciktirdi," diye aceleyle kolayca açıklanabilecek kabalığımı açıkladım (çünkü herkes kar yağdığını görebiliyordu, bu da akıllı bir sürücünün dikkatli olmasını sağlardı) verandada yürürken.

Adam hareket etti ve dışarıdaki ışık yandı, beni bir anlığına kör etti.

Gözlerimin alışması için durdum ve "Bu ne lan?" diye duydum.

Gözlerimi kırptım, sonra odaklandım ve sonra bakmaktan başka bir şey yapamadım.

Bir bekçinin nasıl görüneceğini düşündüğüm şeye benzemiyordu.

Uzun boyluydu, çok uzun boyluydu, omuzları çok genişti. Saçları koyu renkti, neredeyse siyaha yakındı, dalgalıydı ve bir stilist tarafından mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş gibi yüzünden geriye doğru uzanıyordu. Beyaz bir termalin üzerine ekose, flanel bir gömlek giymişti, gömleğin kolları bileklerinden ve ön kollarından termali ortaya çıkaracak şekilde geriye kıvrılmıştı. Solmuş kot pantolonu, ayağındaki kalın çoraplar ve bronzlaşmış teni öyle kusursuz bir kemik yapısına sahip bir yüze yayılmıştı ki, kör bir insan ona elini sürse kendinden geçirdi. Güçlü çene ve kaş, belirgin elmacık kemikleri, inanılmaz.

Yine de, benim tahminime göre, temiz bir tıraştan birkaç gün uzaktaydı.

"Bay Andrews?" Ben sordum.

"Hayır," diye cevap verdi ve başka bir şey söylemedi.

"I -" Başladım ama sonra ne diyeceğimi bilemedim.

Başım bir o yana bir bu yana sallandı, sonra arkamdaki arabaya ve Cherokee'ye baktım, sonra tekrar dönüp A-Frame'e baktım.

Web sitesindeki resim tam olarak buydu. Öyle değil mi?

Ona dönüp baktım. "Özür dilerim. Bekçiyi bekliyordum."

"Bekçi mi?" "Evet,

Bay Andrews." "Slim'i mi kastediyorsun?"

Slim mi?

"Um..." Ben cevap verdim. "Slim burada değil."

"Bana anahtarları vermek için mi buradasın?"

diye sordum. "Neyin anahtarlarını?"

"Ev."

Birkaç saniye bana baktıktan sonra "Kahretsin" diye mırıldandı ve bu küfrü ettikten hemen sonra kapıyı açık bırakarak eve girdi.

Ne yapacağımı bilemedim ve belki de açık kapının onu takip etmem gerektiğine dair bir işaret olduğuna karar vermeden önce bir süre dışarıda durdum.

Öyle yaptım, kapıyı ayağımla kapattım, karlardan kurtulmak için ayaklarımı paspasa vurdum ve sonra etrafıma bakındım.

Tamamen açık alan, parlayan ahşap, muhteşem. Genellikle tatil yerlerini gösteren web siteleri her şeyi olduğundan daha iyi gösterirdi. Bu tam tersiydi. Hiçbir resim buranın hakkını veremezdi.

Solda, oturma alanı, büyük, geniş, uzun, rahat bir kanep ve üzerinde örtüler. Kanepenin yan tarafında, pencerelere bakan, iki kişinin mutlu bir şekilde (rahatça) oturabileceği büyük bir koltuk ve önünde bir sedir. Sandalye ve kanepenin arasında kare, sağlam, rustik bir masa, başka bir

Biri daha alçak, daha büyük bir kare, kanepenin önünde. Küçük masanın üzerinde, tabanı bir daldan yapılmış bir lamba şimdi mekânı aydınlatıyor. Odanın köşesinde, pencerelerin yanında, daha uzun ve kalın bir daldan yapılmış, gölgesinde bufalo figürleri olan bir başka ayaklı lamba da yanıyor. Bir şömine, muhteşem taş bacası A-Frame'in eğiminde kayboluyor, ızgarasında neşeli bir ateş yanıyordu. Arkada, önünde eski moda bir döner sandalyenin bulunduğu bir çalışma masası, köşede başka bir lambaderin yanında sallanan bir sandalye, tabanı bir kütüğe benziyordu ve aynı zamanda mekânı aydınlatıyordu. Sarmal bir merdiven, ana yaşam alanının üzerinde çıkıntı yapan raylı bir çatı katına çıkıyordu ve çatı katının altında iki kapı vardı, birinin üç çeyrek banyoya açıldığını biliyordum, diğeri ise muhtemelen depoydu.

Web sitesindeki çatı katı resimlerinde kraliçe yatak, küçük bir saunası ve gömme dolabı olan harika bir ebeveyn banyosu olduğu görölüyordu.

Sağ tarafta bir mutfak gördüm, belki son teknoloji ürünü değildi ama hiç de fena sayılmazdı. Uzun bir U şeklinde granit tezgahlar, biri evin yan tarafı boyunca, diğeri çift katlı, alçak, geniş bir tezgah ve daha yüksek bir bar, her ikisi de açık alana doğru dilimlenmiş ve barın önünde iki tabure vardı. Pırıl pırıl parlayan çok sayıda budaklı çam dolap. Paslanmaz çelikten orta sınıf aletler. Arkada lavabonun olduğu yerde bir girinti daha, solda buzdolabı. Altı kişilik yemek masasının ucunda, zeminden A çerçevesine kadar uzanan pencerelerin yanında, yine budaklı çam ağacından yapılmış, ortasında büyük bir kasırga lambası tarzı cam mumluk bulunan, içi adaçayı yeşili kumla dolu, yağlı, krem rengi bir mum. Üzerinde yine dallardan yapılmış ve yanan bir şamdan asılıydı.

"Evraklarınız var mı?" diye sordu adam ve ben de o kadar kaptırmıştım ki kendimi alanı incelemeye ve ne kadar güzel olduğunu düşünmeye ve doğru şeyi yapıp yapmadığımı konusunda haftalarca süren endişelerimin ve on yedi saatlik yorucu yolculuğumun

O muhteşem eve gitmeye değer, diye başladım ve sonra ona baktım.

Mutfaktaydı ve bir telsiz telefon almıştı. Ona doğru yürüdüm, market poşetlerini barın üzerine koydum ve sonra seyahat cüzdanımı bulmak için çantamı karıştırdım. Çıkardım, açtım ve onay belgelerini buldum. "İşte burada," dedim ve çıkarıp ona uzattım.

ona.

Başparmağıyla telefonu çevirmesine rağmen onları aldı.

"Bir sorun mu var -?" diye sordum, gözleri bana kaydı ve sustum.

Gözleri griydi, berrak, açık bir gri. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Özellikle de kalın, uzun, siyah kirpiklerle çerçevelenmiş olanları.

"Slim?" dedi telefona. "Evet, burada bir kadın var..." kâğıtlara baktı, "Bayan Sheridan."

"Bayan," diye otomatik olarak düzelttim ve berrak gri gözleri bana geri döndü.

Bu noktada, garip bir şekilde çekici bir sesi olduğunu da fark ettim. Derindi, çok derindi, ama pürüzsüz değildi. Pürüzlüydü, neredeyse çakıllı.

"Bir Bayan Sheridan." Düşüncelerimi yarıda kesti ve "Bayan" kelimesini belki de pek hoş olmadığını düşündüğüm bir şekilde vurguladı. "Anahtar arıyor."

Bay Andrews olduğundan şüphelendiğim bu İnce kişinin, bu harika görünümlü adama, iki haftalık rezervasyonumun onaylandığını, ön ödemesinin yapıldığını ve olası bir hasar durumunda oldukça yüklü bir depozito ödediğimi açıklamasını bekledim. Ve ayrıca bu zayıf kişinin bu harika görünümlü adama bir hata olduğunu ve belki de arabamı boşaltabilmem, bozulabilecek eşyaları kaldırabilmem, duş alabilmem, Niles'la konuşabilmem ve en önemlisi uyuyabilmem için binayı boşaltması gerektiğini söylemesini bekledim.

Harika görünümlü adam telefona "Evet, sıçtın batırdın," dedi ve konuşmayı "Ben hallederim," diye bitirdi. Sonra bir düğmeye bip sesi çıkardı ve telefonu takırdayarak tezgâha fırlattı ve bana "Slim sıçtı" dedi.

"Evet, bunu görmeye başlıyorum."

"Dağın aşağısında, yaklaşık on beş mil uzaklıkta bir otel var."

Sanırım ağzım açık kaldı ama zihnim boş olduğu için emin değildim.

Sonra "Ne?" dedim.

"Kasabada otel, temiz, iyi manzara, iyi restoran, geldiğiniz dağın aşağısında. Ana yola çıkınca sola dönün, yaklaşık 10 mil."

Sonra bana kağıtlarımı uzattı, ön kapıya doğru yürüdü, kapıyı açtı ve gözleri üzerimde, kapıyı tutarak durdu.

Olduğum yerde durdum, sonra yerden A noktasına kadar uzanan pencerelerden dönen kara baktım, sonra muhteşem ama geç fark ettiğim kadarıyla dostça olmayan adama baktım.

"Rezervasyonum var." Ona söyledim. "Ne?"

"Bir rezervasyon," diye tekrarladım ve sonra Amerikan dilinde "bir rezervasyon," diye açıkladım.

"Evet, Slim sıçtı batırdı."

Başımı salladım, sallamalar kısa ve şaşkıncı. "Ama iki haftalık ön ödeme yaptım."

"Dediğim gibi, Slim sıçtı batırdı." "Depozitoyla birlikte," diye devam ettim. "Paranızı geri alacaksınız."

Ona göz kırptıktan sonra "Para iadesi mi?" diye sordum.

"Evet," dedi bana, "para iadesi, yani paranızı geri alacaksınız."

"Ama -" Başladım ama yüksek sesle iç çekince konuşmayı bıraktım.

"Dinleyin, Bayan -"

"Bayan," diye tekrar düzelttim.

"Her neyse," dedi sertçe. "Bir hata olmuş. Ben buradayım."

Bir süredir böyle bir şey olmamıştı ama sinirlenmeye başladığımı düşünüyordum. On yedi saatten fazla yolculuk yapmıştım; farklı bir ülkedeydim; farklı bir zaman dilimindeydim; geç olmuştu, hava kararmıştı, kar yağıyordu, yollar tehlikeliydi; arabamda yüzlerce dolar değerinde yiyecek vardı, bazıları buzdolabında saklanmazsa bozulabilirdi ve otellerde buzdolabı yoktu, en azından büyük buzdolapları yoktu; yorgundum ve başımı üşütmüştüm, bu yüzden sinirlendiğim için affedilebilirdim.

"Ben de öyleyim," diye karşılık verdim.

"Evet, öylesin ama burası benim evim." "Ne?"

"O benim."

Başımı salladım ve yine o kısa, şaşkın sallanmalar oldu.

"Ama bu kiralık."

"Ben burada değilken öyle. Ben evdeyken değil."

Sonunda ne olduğunu tam olarak anlamıştım.

"Yani, teyit edilmiş rezervasyonumun aslında teyit edilmemiş bir rezervasyon olduğunu ve son dakikanın mutlak tanımı olan bir zamanda iptal ettiğinizi mi söylüyorsunuz?"

"Ben de bunu söylüyorum."

"Anlamıyorum."

"İngilizce konuşuyorum, ortak bir dili paylaşıyoruz.

Seni anlıyorum."

Yine kafam karışmıştı. "Ne?"

"Sen İngilizsin."

"Ben Amerikalıyım."

Kaşları birbirine çarptı ve bu onu biraz korkutucu gösterdi çünkü yüzü aynı anda karardı. "Bana pek Amerikalı gibi gelmedin."

"Evet, öyleyim."

"Her neyse," diye mırıldandı ve bir kolunu açık kapıya doğru salladı. "Pazartesi ilk iş paranı geri alacaksın."

sabah."

"Bunu

yapamazsın." "Az

önce yaptım."

"Bu... Ben... yapamazsın -"

"Dinleyin Bayan Sheridan, geç oldu. Orada ne kadar uzun süre konuşursanız, otele varmanız da o kadar uzun sürer."

Tekrar kara baktım ve sonra ona döndüm. "Kar yağıyor," diye ona bariz olanı bildirdim.

"İşte bu yüzden sana söylüyorum, yola çıksan iyi edersin."

Yaklaşık on saniyeye dönüşen bir süre boyunca ona baktım.

Sonra fısıldadım, "Buna inanamıyorum."

O zaman sinirlenip sinirlenmediğimi merak etmeme gerek kalmıyordu. Çünkü öfkelendiğimi biliyordum ve bundan sonra ne söyleyeceğimi düşünemeyecek kadar yorgundum.

Kağıtları çantama tıktırdım, market poşetlerimi kaptım, doğrudan ona doğru yürüdüm, durdum ve başımı arkaya eğerek ona ters ters baktım.

"Peki, arabanın benzin parasını kim iade edecek?" diye sordum.

"Bayan Sheridan -"

"Bayan," diye tısladım, ona doğru eğildim ve sonra devam ettim. "Yaşadığım yer olan İngiltere'den aldığım uçak biletimi kim iade edecek ama pasaportum mavi?" Devam etmeden önce cevap vermesine izin vermedim. "Ve Colorado dağlarında güzel bir A-Frame'de geçirdiğim ve ulaşmak için on yedi saatten fazla zaman harcadığım tatilimi kim bana geri ödeyecek, ekleyeyim, parasını tamamen ödediğim ama tadını çıkaramadığım bir yere seyahat etmek?" Ağzını açtı ama ben konuşmaya devam ettim. "Bir okyanusu ve bir kıtanın büyük bir kısmını güzel manzaralı temiz bir otelde kalmak için uçmadım. Burada kalmak için yaptım."

"Dinle -"

"Hayır, sen beni dinle. Yorgunum, sinüslerim ağrıyor ve kar yağıyor. Yıllardır karda araba kullanmadım, bu şekilde değil." Karanlığa doğru elimle market poşetimi uzatarak

Kolunu. "Ve sen de bir sözleşmeden döndükten sonra beni saat dokuzu geçe yoluma gönderiyorsun."

Ben konuşurken yüzü sinirli bir ifadeden anlam veremediğim bir ifadeye dönüştü, sonra birden sırtı ve mükemmel, beyaz, düzgün dişleri olduğunu görmek beni rahatsız etti.

"Sinüslerin mi ağrıyor?" diye sordu.

"Evet," diye tersledim. "Sinüslerim ağrıyor, hem de çok," dedim ve başımı tekrar salladım, bu kez kısa ve öfkeli bir şekilde salladım. "Boş ver, sana ne? Bunun için çok yorgunum."

Ve yorgundum. Çok yorgundum. Yarın ne yapacağıma karar verecektim.

Sonra bunun benim cevabım olduğunu düşünerek biraz dramatik bir şekilde (ve bunun için de affedilebileceğimi düşünüyordum) gecenin içine doğru tepindim. Evren bana güvenli oynamam gerektiğini söylüyordu. Niles'la evlen. Çoğunlukla sıkıcı olsa ve içten içe kendime itiraf edersem, hayatımda hiç hissetmediğim kadar yalnız hissettirse bile güvenliği kucaklayın.

Felç edici derecede

yalnız. Kimin

umurundaydı?

Eğer bu bir maceraysa, berbattı.

Niles'la televizyon karşısında oturmayı tercih ederim (bir nevi).

Bagajı açtım ve çantaları geri koydum ve kapatmaya çalıştığım da hareket etmedi.

Çünkü Dost Canlısı Olmayan, Muhteşem Görünüşlü Adam şu anda dışarıda, arabamın yanında duruyordu ve eli arabamın üzerindeydi.

"Bırak," dedim.

"Eve geri dön, en azından bu gece için bir şeyler ayarlarız."

Kızgın mıydı? Bir şeyler ayarlayabilir miyiz? Onunla benim A-Frame'de birlikte kalmamız gibi mi? Adını bile bilmiyordum ve ayrıca pisliğin tekiydi.

"Teşekkür ederim," dedim hırıltılı bir sesle, "hayır. Bırak." "Eve gir," diye

tekrarladı.

"Bırak," diye tekrarladım ona.

Bana doğru eğildi. "Dinle Düşes, hava soğuk, kar yağıyor, ikimiz de aptallar gibi dışarıda durmuş ne istediğini tartışıyoruz. Lanet olası eve gel. Kanepede uyuyabilirsin."

"Kanepede uyumayacağım." Sonra başım sarsıldı ve "Düşes?" diye sordum.

"Koltuğum rahat ve dilenciler seçici olamaz." Bunu geçiştirdim ve tekrarladım, "Düşes?"

Diğer elini uzattı, bakışları beni boydan boya süzerken, "Havalı kıyafetler, havalı çanta, havalı botlar, havalı aksan" dedi. Gözleri yüzüme geldi ve sertçe sözlerini bitirdi. "Düşes."

"Ben Amerikalıyım!" diye bağırdım. "Doğru," diye cevap verdi.

"Amerika'da düşes diye bir şey yok," diye onu eğittim.

"Gerçek bu."

Neden aristokrasi hakkında açıklama yapıyordum? Hedefe geri döndüm.

"Bırak!" Tekrar bağırdım.

Bağırmamı tamamen duymazdan geldi ve bagajın içine baktı.

Sonra bana delice olduğunu düşündüğüm bir soru sordu:

"Bakkaliye mi?" "Evet," diye tersledim, "Onları Denver'dan aldım."

Bana baktı ve tekrar sıırttı ve "Çaylak hatası" diye mırıldanmadan önce yine delice olduğunu düşündüm.

"Bagajı kapatıp yoluma devam edebilmem için gitmeme izin verir misin?"

"Boot?"

"Trunk!"

"İngilizce."

Sanırım o noktada homurdanmış olabilirim ama sadece kırmızı gördüğüm için telaşlandığımdan pek dikkat etmedim.

"Bay..." Tereddüt ettim ve sonra "her kimsen-" dedim. "Max."

"Bay Max -"

"Hayır, sadece Max."

Ona doğru eğildim ve "Her neyse" diye tersledim, sonra da "Arabayı bırak" dedim.

"Ciddi misin?"

"Evet," diye ısırdım. "Cidden. Bırak. Bırak. Bırak. Bırak. Arabayı." Arabayı bıraktı ve "Keyfin bilir." dedi.

"Zamanda geriye gidebilsem ve o aptal web sayfasındaki 'şimdi rezervasyon yap' butonuna tıklamasam bana uyar," diye mırıldandım bagajı kapatıp sürücü tarafındaki kapıya doğru ilerlerken. "Colorado Dağları'ndaki pastoral A-Frame, yakınından bile geçemez. Daha çok Colorado Dağları'ndaki En Kötü Kar Fırtınası Kabusunuz gibi."

Arabadaydım ve kapıyı çarpmıştım ama bunu yapmadan önce onun kıkırdadığını duyduğumdan oldukça emindim.

Kızgın olsam da aptal değildim ve dikkatlice geri geri giderek onun arabasından çıktım, muhtemelen bir büyükanne sürücüsü gibi görünüyordum ama umurumda değildi. Onun görüş alanından çıkmak, görkemli ama reddedilmiş A-Frame'den uzaklaşmak ve gerçekten uyuyabileceğim bir yatağa daha yakın olmak istiyordum ve bu yatağın bir hastanede olmasını istemiyordum.

Arabasından çıktım ve çok daha hızlı sürdüm (ama hala çok hızlı değil) ve sürmeye devam ettim ve kayıp A-Frame'i görmek için bir kez bile aynalarımın bakmadım.

Adrenalin hala sistemimde hızla akıyordu ve ana yola yakın olduğumu düşündüğüm ama emin olamadığım bir yerde hiç olmadığım kadar öfkeliydim ve karla kaplı bir buz parçasına çarptım, kiralık aracın kontrolünü kaybettim ve bir hendeğe doğru kaydım.

Kalbim duracak gibi olduğunda ve boğazımdaki yumru beni öldürmekle tehdit etmeyi bıraktığında, arabamın önündeki kara baktım ve "Çok güzel" diye mırıldandım. Sonra da "Harika" diye mırıldandım.

Sonra ağlamaya başladım.

* * * * *

Uyandım ya da en azından uyandığımı sanıyorum.

Parlaklığı görebiliyordum, bol miktarda ve yumuşak, bej bir yastık kılıfı.

Ama gözbebeklerim normal boyutlarının üç katıymış gibi hissediyordum. Göz kapaklarım şişmiş gibiydi. Başım pamukla doldurulmuş gibiydi. Kulaklarım sanki bir trenin geçebileceği kadar büyük tünellermiş gibi tuhaf hissediyordu. Boğazım deli gibi acıyordu. Ve son olarak, vücudum sanki bir santim hareket etmek için her türlü çabayı gösterecekmiş gibi kurşun gibi hissediyordu.

Bu çabayı gösterdim ve bir ön kolumun üzerine kalkmayı başardım. Sonra daha fazla çaba gösterdim ve saçlarımı gözlerimden çektim.

Gördüğüm şey, A-Frame pencerenin üstünden, parmaklıkların arasından görünen parlak, güneşli bir gündü. Kar ve bir sürü kar, çam ağaçları ve bir sürü de çam ağacı görebiliyordum. Kendimi bu kadar kötü hissetmeseydim, ne kadar güzel olduğunu fark edebilirdim.

Dikkatli bir şekilde, çünkü tıkanmış kafam da yüzüyordu, etrafa baktım ve A-Frame web sitesindeki çatı katı yatak odasını gördüm.

"Rüya görüyorum," diye mırıldandım, sesim titriyordu ve konuşmak boğazımı acıtıyordu.

Ayrıca önümde kapısını görebildiğim tuvaleti de kullanmam gerekiyordu.

Azalan enerjimin daha fazlasını bacaklarımı yatağın üzerinde sallamak için kullandım, ayağa kalktım ve sallandım çünkü fark ediyordum ki bir köpek kadar hastaydım. Sonra kendime bakarken tekrar sallandım.

Üzerimde bir erkek tişörtü vardı, kocaman, kırmızı, ya da bir zamanlar öyleydi. Şimdi rengi solmuş bir kırmızıydı. Sol göğsünde, üzerinde bir kemer içinde "My Brother's Bar" yazan, çılgın saçlı bir adamın çılgınca piyano çaldığını gösteren karikatür benzeri bir grafik vardı.

Gömleğin yakasını açtım, içinden baktım ve hâlâ yerinde duran külotum dışında çıplak bedenime baktım.

Tasmayı bıraktım ve "Aman Tanrım" diye fısıldadım. Bir şeyler olmuştu.

Hatırladığım son şey, kiralık arabanın arka koltuğuna uzanıp üzerimi kazaklarla örttüğümdü

ve sabahın erken saatlerinde birinin bana rastlamasını umuyordum.

Arabayı hendekten çıkarmak için başarısız bir şekilde uğraşmışım ve yorgunluktan ve kendimi pek iyi hissetmediğimden vazgeçmişim. Ana yolu bulmak ya da kör edici bir kar fırtınasında araba kullanacak kadar aptal olabilecek birine rastlamak için bilmediğim bir bölgede yürümemeye karar verdim. Bunun yerine, bekleyecektim.

Ayrıca, düşmanca ama delicesine çekici bir adamla hesaplaştıktan sonra bir arabada, bir hendekte, bir kar fırtınasında asla uyuyamayacağımdan da şüpheleniyordum. Bu yüzden tehdit eden soğuk algınlığını yenmek umuduyla gece öksürük ilacı aldım, üzerimi kazaklarla örttüm ve arka koltukta yattım.

Görünüşe göre uyumakta hiç zorlanmamışım.

Şimdi buradaydım.

A-Frame'e dönüyoruz.

Sadece külot ve erkek tişörtüyle.

Belki de bu Colorado Dağlarındaki En Kötü Kar Fırtınası Kabusumdu. Yalnız seyahat eden kadınların başına garip şeyler gelirdi, bir daha asla görülmedikleri anlamına gelen garip şeyler.

Ve bunların hepsi benim hatamdı. Hayatımdan bir mola istedim.

Bir macera istedim.

Belki de kaçmalıyım diye düşündüm. Sorun şu ki, bir köpek kadar hastaydım ve tuvalete gitmem gerekiyordu.

Önce banyo yapmaya, ikinci olarak da kişisel korku filmimden çıkmak için strateji oluşturmaya karar verdim.

Tesisleri kullandıktan (banyo, kahretsin, tıpkı fotoğraflardaki gibi muhteşemdi) ve ellerimi yıkadıktan sonra, Max olarak da bilinen Düşmanca, Harika Görünen Adam'ın döner merdivenlerden çıktığını görmek için dışarı çıktım.

Korku filmlerindeki her aptal, anlamsız, aptal kadın kahraman gibi donup kaldım ve oradan sağ çıkarsam bir daha asla aptal, anlamsız, aptal bir kadın kahramanla dalga geçmeyeceğime yemin ettim

Her korku filmi izlediğimde yaptığım gibi yine bir korku filminde.

Odaya girdi ve bana baktı. "Uyanmışsın," diye not etti.

"Evet," diye temkinli bir şekilde cevap verdim.

Önce yatağa, sonra bana baktı. "Triple A'yı aradım, gelip arabanı çekecekler."

"Tamam."

Başını yana eğdi, yüzümü inceledi ve "İyi misin?" diye sordu.

"Evet," diye yalan söyledim.

"Pek iyi görünmüyorsun."

Derhal a farklı, Aptal, anlamsız, Aptalca kadınsı bir özellik çirkin yüzünü gösterdi ve ben de hakarete uğradım.

"Teşekkürler," diye alaycı bir şekilde tersledim.

Dudaklarının ucu yukarı kalktı ve bana doğru bir adım attı.

Bir adım geri attım.

Durdu, geri çekilmem karşısında kaşları seğirdi ve sonra, "Yani, kendini iyi hissediyor gibi görünmüyorsun," dedi.

"Ben gayet iyiyim," diye yalan söyledim.

"Ve sesin iyi hissetmiyorsun gibi geliyor."

"Normalde sesim böyle çıkıyor," diye yine yalan söyledim. "Dün gece sesin böyle çıkmıyordu."

"Sabah oldu, yeni uyandım. Bu benim uyanma sesim."

"Uyandığınızda sesiniz boğazınız ağrıyor ve burnunuz tıkalı gibi mi geliyor?"

Yalan söylemeye devam ettim. "Alerjim var."

Pencereden dışarı baktı, sonra bana. "Karda mı?" Ben de pencereden dışarı baktım ve o konuşmaya devam edince tekrar ona baktım. "Dışarıdaki buzda alerjinizi bozacak hiçbir canlı yok Düşes."

Sohbetin konusunu değiştirmeye karar verdim ancak başımın döndüğünden biraz endişelenmeye başlamıştım.

"Buraya nasıl geldim?" Ona sordum.

Başını tekrar yana eğdi ve "Ne?" diye sordu.

Kendimi gösterdim ve "Ben" dedim, sonra yeri işaret ettim, "burası. Buraya nasıl geldin?"

İşaret ettiğim yere baktı, başını salladı ve "Kahretsin" diye mırıldandı. Sonra tekrar bana baktı ve "Dışarıdaydın. Hiç böyle bir şey görmemiştim. Numara yaptığını düşündüm."

"Pardon?"

Bana doğru bir adım daha attı, ben de bir adım geri attım. Tekrar durdu, ayaklarıma baktı ve sonra nedense sırttı. Sonra tekrar bana baktı.

"Bir süre bekledim, otele giriş yapıp yapmadığınızı öğrenmek için oteli aradım. Hayır dediler. Birkaç kişiyi daha aradım. Onlar da hayır dediler. Ben de belki başını belaya sokmuşsundur diye peşine düştüm. Başını belaya soktun. Arabanı bir çukurda buldum, sen de arkada uyuyordun. Seni ve eşyalarını eve getirdim. Hafif, ölü bir ağırlık gibi dışarıdaydın." Gövdesi büküldü ve odanın karşısındaki rahat görünümlü bir koltuğun üzerinde duran bavulumu işaret etti, sonra bana döndü. "Seni yatağa yatırdım, kanepede uyudun."

Sadece hasta olduğum için değil, az önce söyledikleri yüzünden de kesinlikle başım dönüyordu. Bu nedenle, düşüp rezil olmamak için onu atlattım, yatağa doğru yürüdüm ve oturdum ya da dürüst olmak gerekirse, daha çok yığıldım.

Sonra ona baktım ve "Beni yatağa sen mi yatırdın?" diye sordum.

Yüzünü bana dönmüştü, kaşları çatılmıştı ve artık eğleniyor gibi görünmüyordu.

"İyi değilsin," dedi.

"Beni yatağa sen mi yatırdın?" Tekrarladım.

Gözleri benimkilere geldi ve "Evet" dedi.

Tişörtü çekiştirdim ve "Bunu bana sen mi giydirdin?" diye sordum.

Sırıtiş geri geldi, bu sefer farklıydı, çok daha farklıydı ve gördüğüm manzara karşısında baş dönmem belirgin bir şekilde arttı.

Sonra da "Evet." dedi.

Ayağa kalktım ve sonra görüşüm tuhaflaştı, elim alnıma gitti ve tekrar yatağa düştüm.

Birden önümde çömelmiş, "Tanrım, Düşes" diye mırıldanıyordu.

"Kıyafetlerimi çıkardın," diye suçladım. "Uzan," diye emretti.

"Kıyafetlerimi çıkardın." "Evet, şimdi uzan."

"Kıyafetlerimi çıkaramazsın!" Bağırdım ama yüksek sesle söylediklerimin kafatasımın içinde döndüğünü duydum, başım dönmeye başladı ve elim beni desteklemek için yatağa uzanmasaydı geriye doğru düşecektim.

"Yapabilirim, yaptım, daha önce görmediğim bir şey değil, şimdi uzan."

"Ben gidiyorum" diye bağırarak kalkmaya başladım.

Doğruldu ve ellerini omuzlarıma koyarak beni tekrar aşağı bastırdı. Kırım yatağa çarptı ve aniden o kadar yorgun düşmüştüm ki başımı zar zor geriye eğerek ona baktım.

"Gitmiyorsun," diye ilan etti.

"Kıyafetlerimi değiştirmemeliydin." "Düşes, bir daha söylemeyeceğim, uzan." "Gitmem gerek."

Baldırlarım havaya kalktığında ve vücudum yatakta büküldüğünde "git" kelimesini zar zor söyleyebildim. Gövdemi daha fazla tutamadım ve o da yatağa düştü. Sonra örtüler üzerime geldi.

"Yiyeceklerin arasında ilaç vardı. Ben alırım, senin de biraz yiyeceğe ihtiyacın var."

"Gitmem gerek."

"Yemek, ilaç, sonra konuşuruz."

"Dinle -"

"Hemen döneceğim."

Sonra gitmişti ve nereye gittiğini öğrenmek için başımı kaldıracak enerjim yoktu. Bavuluma gitmeye, üzerime bir şeyler giymeye ve oradan çıkmaya karar verdim. Sonra bunu gözlerimi biraz kapattıktan sonra yapmaya karar verdim. Çok acıyorlardı ve tüm o güneş ve kar, onlara bir mola vermeliydim, çok parlaktı.

Sonra, sanırım, bayıldım.

* * * * *

"Nina, benimle misin?" Uzaklardan gelen, biraz tanıdık, derin, çakıllı bir ses duydum.

"Adımı nereden biliyorsun?" Gözlerimi açmadan sordum ve eğer çok yorgun olmasaydım sesimin tizliği karşısında oldukça telaşlanabilirdim.

"Benimlesin," diye mırıldandı biraz tanıdık, derin, çakıllı ses.

"Boğazım ağrıyor."

"Öyle görünüyor."

"Ve gözlerim acıyor."

"Bahse girerim."

"Ve tüm vücudum ağrıyor."

"Ateşiniz var, Düşes."

"Anlaşıldı," diye mırıldandım. "Tatildeyim. Sıkıcı hayatım boyunca sapasağlamdım, tatile çıktım ve ateşim çıktı."

Hiç de itici olmayan bir kıkırdama duydum ve ardından, "Tatlım, seni kaldırmam gerek, sana biraz ibuprofen ve sıvı vermeliyim" dedi.

"Hayır."

"Nina."

"Adımı nereden biliyorsun?"

"Ehliyet, kredi kartları, pasaport."

Gözlerim hafifçe açıldı ve bu çok fazla çaba gerektirdiği için onları tekrar kapattım.

"Çantamı karıştırmışsın."

"Yatağında hasta yatan kadın, evet. Adını bilmem gerektiğini düşündüm."

Yuvarlanmaya çalıştım ama bu da çok fazla çaba gerektirdi, bu yüzden denemeyi bıraktım ve "Git buradan" dedim.

"Bana yardım et."

"Yorgunum," diye mırıldandım.

"Tatlım."

Bana iki kez "tatlım" dedi. Niles bana hiçbir zaman "tatlım", "sevgilim" ya da başka bir şey demezdi, hatta çoğu zaman kanlı adım olan Nina bile demezdi. Aslında Niles benimle pek konuşmazdı, eğer düşünürsem ki o anda bunu yapacak enerjim yoktu.

Vücudumun hafifçe yukarı çekildiğini, sonra popomun bir adamın kucağına kaydığını, sonra da dudaklarıma bir bardak değdiğini hissettiğimde neredeyse tekrar uyuyordum.

"İç," diye emretti o biraz tanıdık, derin, çakıllı ses.

Ben içtim.

Bardak uzaklaştı ve sonra "Ağzınızı açın Düşes" dediğini duydum.

Bana söyleneni yaptım ve dilimin üzerinde bir şey hissettim.

Bardak geri geldi ve sonra, "Bunları yut."

Yutkundum ve başımı geri çektim, boğazımdan geçen haplar deli gibi acıtıyordu.

Sonunda alnımı birinin boynuna bastırmış gibi hissettim, yumuşak kumaş yanağıma değdi.

"Ah," diye

fısıldadım.

"Üzgünüm,

sevgilim."

Tekrar çarşafın arasına alındım, başımı yastığa koydum ve örtüler üzerime tam olarak yerleşmeden uyuyakalmıştım.

* * * * *

Boynuma serin, çok serin bir şeyin çarptığını hissettiğimde uyandım.

"Hayır," diye homurdandım.
"Yanıyorsun, bebeğim."

Yanmıyordum. Üşüyordum, o kadar üşüyordum ki titriyordum, tam bir insan depremi.

"Çok soğuk." Kelimeler boğazımda düğümlendi ve irkildim. Serinlik boynumu terk etti ve alnıma bastırıldı. "Nina, seyahat sigortan var mı?"

Odaklanmaya çalıştım ama başaramadım ve "Ne?" diye sordum.

"Bu yakında kırılmaz, seni hastaneye götürmeliyim."

Sessiz kaldım çünkü ısınmaya konsantre olmaya çalışıyordum. Yorganı üzerime çektim ve içine sokuldum.

"Nina, beni dinle, seyahat sigortan var mı?"

"Cüzdan," dedim ona, "çanta."

"Tamam tatlım, dinlen."

Başımı salladım ve yorganı daha yakına çektim ama yeterince ısınamadım.

"Bir battaniyeye daha ihtiyacım var." "Tatlım."

"Lütfen."

Serin bez alnımda kaldı ama güçlü parmakların boynumda kıvrıldığını ve sonra omzuma doğru indiğini hissettim.

Sonra usulca söylenen "Siktir" kelimesini duydum ve örtüler çekildi.

"Hayır!" Ağladım, zayıftı ama bir ağlamaydı. "Sıkı tutun, bebeğim."

Yatak hareket etti ve arkamdan büyük bir ağırlığın gelmesiyle geriye düştüm.

Sonra vücudu sırtımın uzunluğu boyunca uzandı ve benim kıvrımlarıma oturdu. Sarsıntılar bedenimi titretmeye devam ederken geriye, onun katı sıcaklığına daha da sokuldum. Kolu bana dolandı, eli benimkini buldu ve iki elimin parmakları onunkilerin etrafında kıvrıldı, sert, sıkı, tutunarak.

"Çok soğuk, Max."

"Defolun gidin, Düşes."

Yastığa doğru başımı salladım ve "Deneyeceğim" dedim.

Biraz zaman aldı, titreme beni uyanık tuttu, beni sıkıca tuttu, vücudu benimkine bastırdı.

Saatler sonra, sarsıntılar azalmaya başladığında, usulca "Max?" diye seslendim.

"Tam burada," diye çakıllı ama uykulu bir cevap geldi. "Teşekkürler," diye fısıldadım.

Sonra uykuya daldım, o kadar bitkin düşmüştüm ki sanki destansı bir savaş vermişim gibi hissettim.

* * * * *

Soğuk bez tekrar alnıma değdi ve saçlarımı süpürdü.

"Max?"

"Ateşi düştü."

"Mm," diye mırıldandım ve tekrar uykuya daldım.

"Benimle çalış, Nina," sözleri inişimi durdurdu.

"Tamam," diye fısıldadım ve sırtüstü yatırıldım ve sonra üst bedenim yukarı çekildi.

"Kollarını kaldır."

Bana söyleneni yaptım ve tişört çıktı.

"Sen terlemiş o Dışarı, Düşes, sen içinde ve ev streç."

"Tamam."

"Kollarını yukarıda tut."

"Tamam."

Başka bir tişörtün kollarımın ve başımın üzerinden aşağıya indiğini hissettim. Karnımdan, yanlarımdan aşağı doğru çekildiğini hissettim. Öne doğru düştüm ve alnımın yumuşak ve sert bir şeye dayandığını hissettim. Malzeme yumuşaktı ve sert bir omuz olduğunu düşündüğüm şeyi örtüyordu.

"Kollarını indirebilirsin."

"Tamam."

Kollarımı indirdim ve sonra onları bir erkeğin beli gibi hissettiren şeyin etrafına kaydurdum. Sonra daha da yaklaştım. Sanki kollar benim de belime dolanmıştı ve sanki bir el sırtımda hafifçe aşağı yukarı geziniyordu.

"Hastayken çok tatlısın."

"Ben mi?"

"Öfkelendiğinde Hellion."

"Evet?"

"Evet."

"Mm."

Sonra da "Hangisini daha çok sevdiğimden emin değilim" diye mırıldandı.

Cevap veremedim, çünkü tekrar uykuya dalmıştım.

İkinci Bölüm

Yeniden İnsan

Çılgın bir aydınlığa uyandım ve birkaç saniye sonra nerede olduğumu hatırladım.

A-Frame. Ve

Max.

"Aman Tanrım," diye mırıldandım yastığa doğru, gözlerimi açıp sırt üstü yuvarlanırken, anılar sisli beynime hücum etti.

Her saniyesini hatırladığımdan emin değildim ama utanacak kadar hatırlıyordum. Hayatım boyunca hiç olmadığı kadar utandım.

Oradan çıkmam gerekiyordu. Hemen.

Yorganı geriye attım, bacaklarımı yatağın kenarına attım ve ayağa kalktım. Kendime alışmak için biraz zaman vermeliydim, öyle de yaptım. Başım dönüyordu ve burnum biraz tıkalıydı ama bunun dışında kendimi yeniden insan gibi hissediyordum.

Kaçacak kadar insan.

Parmaklıklara doğru yürüdüm ve aşağıya baktım, önce sola sonra sağa. Max mutfakta ya da oturma odasında değildi.

Pencerelerden dışarı baktım ve kar ve çam ağaçlarını, mavi gökyüzünü kıran beyaz ve yeşil pürüzlü dağ tepelerini, nefes kesici manzarayı, göz alabildiğine uzanan muhteşem bir manzarayı gördüm.

Ayrıca evin önündeki geniş ve düz bir alan da dahil olmak üzere yolun kardan temizlenmiş olduğunu gördüm. Yola çıkan tek şeritli yol da uzağa giden yol gibi temizlenmişti. Kiralık arabam evin önünde durmuş güneşin altında parlıyordu, o kadar parlaktı ki gözlerim yaşardı. Sanki hiç kar değmemiş gibi görünüyordu.

Cherokee diye biri yoktu.

"Max?" Seslendim, sesim denenmemiş ve zayıf geliyordu. Boğazımı temizledim ve daha yüksek sesle "Max?" diye seslendim.

Hiçbir şey.

Tanrıya şükür. Gitmişti.

Sonra harekete geçmem gerektiğini bilerek orada öylece durdum, yapmam gereken her şey üzerime çöküyordu. Önce ne yapacağımı bilemedim.

Her zaman, ne kadar büyük olursa olsun, herhangi bir soruna bütün bir sorun olarak bakmak gibi korkunç bir alışkanlığım vardı. Charlie bana her zaman sorunu parçalara ayırmamı, büyük sorunu daha küçük sorunlara dönüştürmemi ve her seferinde bir adım atmamı söylerdi.

Yatağa ve bavuluma baktım.

Duş. Önce duş, giyinmek, biraz yiyecek almak, hızlı bir atıştırma, enerji. Su, rehidratasyona ihtiyacım vardı. Ve kahve. Kafeine ihtiyacım vardı. Sonra Max'e bir teşekkür notu yazdım, arabamı topladım ve oradan ayrıldım, dağdan aşağı indim ve Denver'da iki hafta geçirdim.

Denver'a hiç gitmemiştim, sadece havaalanı ve bir bakkal vardı ama güzel bir yer gibi görünüyordu. Denver'da insanlar yaşıyordu, yapacak bir şeyler olmalıydı. Sinemalar. Alışveriş. Müzeler. Denver'da yapacak bir şeyler bulabilirdim. Belki Denver'da kendimi bulabilirdim. Belki Denver'da hayatımı düzene sokabilirim.

Denver'dı.

Çantama gittim ve ihtiyacım olan şeyleri çıkardım, banyoya gittim, onları oraya bıraktım ve kıyafetler için bavula geri döndüm.

Sonra yatağa gözüm takıldı ve yatağın çarşaflarını değiştirmem gerektiğine karar verince yolumdan saptım. Kimse hasta birinin yattığı bir yatakta uyumak istemezdi. Max onunla ilk tanıştığımda bir pislik olabilirdi ama ben hasta olduğumda bir pislik olmamıştı. Temiz çarşafı hak ediyordu.

Böylece büyük, kabarık, çikolata kahverengisi kaplı kuştüyü yorganı çıkardım ve çarşafı yataktan çekerek ayak ucundaki yığının içine attım. A-Frame'in internet reklamında çamaşır makinesi ve kurutucusu olduğu yazıyordu. Duştan sonra çarşafı yıkamaya koyacak ve Max'e notta çarşafını nerede bulacağını söyleyecektim, böylece kaçtığımı düşünmeyecekti

onlarla birlikte. arşıflarını alacağımı düşünmezdi ama kim bilebilirdi ki. İnsanlar kiralık evlerde her türlü garip şeyi yaparlar.

Banyoya gittim ve aynanın önünde durup kendime baktım.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım.

Yüzüm solgundu, gözlerimin altında mor-mavi gölgeler vardı ama dikkatimi çeken saçlarımdı. Saçlarım tam bir felaketti.

Hayatta pek şanslı değildim ama şanslı olduğum tek şey saçlarımdı. Saçlarım çoktu, gürdü ve gece gündüz her zaman, hatta uyandığımda ya da birkaç gün yıkamadığımda bile güzel görünüyordu. Gençken birkaç talihsiz perma yaptırmıştım ama genellikle hangi uzunlukta, hangi kesimde ya da dürüst olmak gerekirse hangi renkte olursa olsun harika görünüyordu. Şu anda saçlarım açık sarıya boyanmıştı, doğal kahverengi saçlarımın arasında serbest sarı çizgiler vardı ve biraz uzamasına izin vermiştim.

Şimdi ise rutubetli, kısmen keçeleşmiş ve ürkütücüydü.

Korkutucu görüntümü bir kenara ittim, dişlerimi fırçaladım, yüzümü yıkadım ve duşa girdim. Bu benden çok şey götürüyordu. Daha yeni ciddi bir ateşle savaşmıştım ve kim bilir ne kadar zamandır yemek yememişim. Muhtemelen dinlenmeliydim, kesinlikle bir muz ya da başka bir şey yemek için bir saniye ara vermeliydim ama Max'in nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. İşte olmasını umuyordum. Bu bana yapmam gerekeni yapmak ve kaçmak için bolca zaman verirdi.

Duştan çıktım, vücudumu losyonladım, parfüm sıktım, saçlarımı taradım ve temiz olma hissiyle övündüm. Duşun mucizeler yarattığına karar verdim. Onlar mini mucizelerdi. Özellikle Max'in banyodan ayrı, güzel boz kahverengi ve kahverengi damarlı mermerle döşenmiş ve iki kişi için yeterince büyük olan duşu.

İ amaşırlarımı ve Niles'a gösterdiğimde kafasını salladığı kot pantolonumu giydim. Niles ne kötü ne de aldığım diğer şeyleri anlamıştı.

Satın aldıklarımın yerlilere uyum sağlamama yardımcı olacağını düşünerek Colorado'daki rustik, zaman aşımı maceram için. Niles işe giderken takım elbise, rahat ve evde olduğu zamanlarda ise büyük balina kadifeleri ve kaşmir kazaklar giyerdi. Onu hiç kot pantolon giyerken görmemiştim, hele de solmuş, ikinci el kot pantolon giydiğini hiç görmemiştim.

Onları özellikle Colorado maceram için Bristol'daki Park Caddesi'nde eski Amerikan kıyafetleri konusunda uzmanlaşmış ikinci el bir giyim mağazasından almıştım. Solmuşlardı ve arka ceplerinde bir yırtık vardı, iplikler beyazlamıştı ve bence havalı görünüyorlardı. Ayrıca sanki benim için yapılmışlardı ve biraz cömert olan popomu iyi gösteriyorlardı. Bu nedenle onları sevdim.

Geniş, taba rengi bir kemer ve kolları bileklerimi aşacak kadar uzun ve bazen omzumdan düşecek kadar geniş bir kayık yakası olan lila rengi, uzun kollu tişörtümle eşleştirdim.

Sonra tüm eşyalarımı topladım ve banyodan çıktım, pişen pastırmanın kokusunu aldım ve kirli çarşafların kaldırılmış olduğunu gördüm.

Gözlerimi yavaşça kapattım.

Muhtemelen yatağı soymak için zaman ayırmamalıydım ama bu kabalık olurdu.

Ve belki de losyon sürmeyi ve muhtemelen duşun güçlü, sıcak spreyinin altında tam beş dakika durup suyun üzerimden geçmesine ve beni hayata döndürmesine izin vermeliydim.

Max evdeydi ve başka seçeneğim yoktu, ona şahsen teşekkür etmek zorundaydım. Hayır, onunla yüzleşmek zorundaydım, beni çoğunlukla çıplak gören ve ben hastayken benimle ilgilenen uzun boylu, harika görünümlü, çakıllı sesli Max Her Neyse, o zaman ona şahsen teşekkür etmek zorundaydım.

Charlie bana "Bitir şu işi" derdi. Bektan şeyleri hızlıca yapmak her zaman iyidir, aradan çıkar.

Charlie, her zamanki gibi (eğer orada olsaydı ama ne yazık ki değildi) haklıydı.

İçimi çektim, Max'in tişörtünü koltuğa fırlattım ve banyo malzemelerimi çantama attım. Sonra çıplak ayaklarla döner merdivene doğru yürüdüm ve aşağı indim.

Oturma odasına girdiğimde onu sobanın başında, sırtı bana dönük bir şekilde dururken gördüm. Başka bir termal giyiyordu, bu sefer pazen değildi. Şarap rengindeydi ve üzerine tam oturmuştu. Belki biraz fazla mükemmeldi. Gömleğin içinden kaslarının bir kısmı bile seçilebiliyordu ve çok fazla kas varmış gibi görünüyordu. Yine solmuş bir kot pantolon giymişti. Arkadaki gür saçlarının dalgaları da önden görüldüğü kadar mükemmeldi. Hatta belki daha da mükemmeldi. Belki de saçları bile mükemmelliğin tanımıydı.

Elinde çatalla döndüğünde bardan bir metre uzaktaydım.

Gri gözleri bana çarptı, tepeden tırnağa bir tarama yaptı ve tekrar geri döndü, gülümsedi ve ben hareket etmeyi bıraktım.

"Yaşıyor," dedi garip bir şekilde çekici, çakıllı sesiyle.

Hem gözleri hem de sesi fiziksel bir dokunuş gibiydi, hoş bir dokunuş. Elimi saçıma götürdüğümde yanaklarıma kan hücum ettiğini hissettim ve saçımı ıslak ve geriye kaymış buldum, bu yüzden elimi ve başımı bıraktım ve ayaklarıma bakarak "Üzgünüm" diye mırıldandım.

"Ne için?" diye sordu ve ben tekrar ona baktım.

"İçin -"

"Kendine grip ilacı mı enjekte ediyorsun?" "Hayır."

"Olur böyle şeyler," diye mırıldandı ve sobaya geri döndü.

İtiraf etmeliyim ki, kesinlikle boktan şeyler oldu. Gerçi artık başıma pek bir şey gelmiyordu. Uzun bir süre boyunca bundan kaçınmak için elimden geleni yaptım ama eskiden başıma geliyordu ve hala geldiğini biliyordum çünkü arkadaşlarımin başına bir şey geldiğinde onlardan duyuyordum.

"Her neyse, ben sadece -"

"Otur," diye emretti, çatalı tezgâha bıraktı ve buzdolabına doğru ilerledi.

"Pardon?"

Buzdolabını açmıştı ama bana baktı. "Otursana."

"Düşündüm ki -"

"Sen ihtiyaç meyve suyu," o ilan edildi ve çekildi dışarı Denver'dan aldığım kızılıcak suyuna benzeyen bir şey.

"Gerçekten, sadece -"

Buzdolabını kapattı ve gözleriyle beni kısırdı. "Düşes, otur yerine."

Peki. Ben buna ne dedim?

Bilmiyordum ama başladım, "Max -"

"Kıçını tabureye koy yoksa ben koyarım." Ciddi miydi?

"Max, yapmam gereken -" "Ye."

"Pardon?"

"Yemek yemen lazım. İki gündür hiçbir şey yemedin."

Onun biraz kaba ve kesinlikle otoriter olduğunu unuttum ve başımın bir sarsıntıyla öne doğru hareket ettiğini hissettim, aynı zamanda gözlerimin büyüdüğünü hissettim.

"Ne?" Fısıldadım.

"İki gündür kendinde değilsin."

Sanki manzara bana bunun yanlış (ya da doğru) olduğunu söyleyebilirmiş gibi pencereden dışarı baktım. Sonra gözlerim Max'e geri döndü.

"İki gün mü?"

"Evet."

"Bugün Salı mı?"

"Evet."

"Aman Tanrım," diye fısıldadım. "Otur, Nina."

Zaman aşımı maceramın iki gününü kaybettiğimi öğrenince çok şaşırdım, başka bir şey söylemeden ilerledim ve bir tabureye oturdum. Max bana bir bardak kızılıcak suyu doldurdu ve önümdeki tezgâha koyduktan sonra uzaklaştı.

"Kahve," diye mırıldandım,
"lütfen." "Anladım."

Bir yudum almadan önce kızılıcık suyuma "İki gün," diye fısıldadım.

"Herhangi bir şey hatırlıyor musun?" diye sordu ve gözlerim hızla ona kaydı.

Sırtı bana dönüktü ve bir fincan kahve dolduruyordu.

Şimdi, ben ne yaptım?

Ona, evet, benimle ilgilendiğini hatırladığımı söyledim mi? Bana ilaç verdiğini, susuz bırakmadığını, alnımı sildiğini, benimle yatağa girdiğini ve titremeler geçene kadar beni tuttuğunu, tişörtümü değiştirdiğini, sırtımı okşadığını? Ona çok tatlı olduğunu hatırladığımı söyledim mi?

Bunların hiçbirini (asla) düşünmek niyetinde olmadığımı için yalan söylemeye karar verdim.

"Herhangi birini hatırlıyor musun?" Papağan gibi tekrarladım.

Döndü ve kahveyi bana doğru götürdü. "Evet, bayağı kendinde değildin. Herhangi bir şey hatırlıyor musun?"

Kahve fincanını önüme koyarken başımı salladım ve onayladım, "Gerçekten kendimde değildim, o yüzden aslında hayır. Hiçbir şey hatırlamıyorum."

Birkaç saniye beni izledikten sonra başını kahve fincanına doğru eğdi ve "Krema alıyor musun?" diye sordu.

"Krema mı?"

Sırıttı. "Evet, Düşes, krema. İngiltere'de var mı?"

"Biz ona krema demiyoruz."

"Ne diyorsunuz o zaman?" "Ne ise o. Süt."

"Tamam, süt alıyor musun?"

"Evet."

"Şeker?"

"Bir."

"Bir ne?"

"Bir şeker."

Hâlâ sırtıyordu ama başını salladı ve buzdolabına gitti. Bir galon süt çıkardı ve yanımdaki tezgâha koydu. Sonra kocaman, açılmamış bir şeker torbası çıkardı ve eğer yanılmıyorsam o torbayı da Denver'dan almıştım. Sonra onu da sütün yanına koydu. Sonra bir çekmece açtı ve bana bir kaşık getirdi. Sonra pastırmasına döndü.

"Pastırma yiyebileceğimi sanmıyorum" derken şeker torbasını açtım.

"Pastırma benim için. Sen yulaf ezmesi alacaksın." "Oh."

Pastırma ve pastırma yağının olduğu tavanın içine iki yumurta kırdı ve ben de bakakaldım. Sonra dolaba doğru yürüdü ve bir kutu hazır yulaf ezmesi çıkardı.

Kahveme kaşıkla şeker attım ve sonra bir galon süt sürahisine baktım. Sonra bardağıma baktım. Sonra süte. Sonra tekrar.

O kocaman galon sürahideki sütü ortalığı dağıtmadan bardağıma nasıl dökecektim?

Sonra duydum ki, "Tatlım, gözlerinle kendini fincanına dökmesini isteyecek misin?"

Ona baktım ve "Küçük bir sürahiniz var mı?" diye sordum.

Başını arkaya attı ve bir kahkaha patlattı, bu da derin ve çakıllı bir kahkahaydı.

Tekrar baktım. Komik olan neydi?

"Komik olan ne?" Neşesini kontrol altına aldığımda sordum.

"Çok fazla çay partisi vermeyin Düşes," dedi bana hala çok eğleneliymişim gibi gülümseyerek.

Bana "Düşes" demesinden hoşlandığımdan emin değildim. Tamam, şu anki söyleme şekli tuhaf bir şekilde tanıdık ve hatta biraz samimi bir şekilde tatlıydı. İki gün önceki söyleme şeklinden o kadar emin değildim. Sanki benimle dalga geçiyor gibiydi ama şimdi benim de şakanın içinde olduğumu düşünüyor gibiydi.

"Belki de bana 'Düşes' demeyi bırakabilirsin," diye önerdim.

"Belki de yapamazdım," diye karşılık verdi, bana doğru geldi, galon sürahiyi aldı, bardağıma kocaman bir topak süt sıçrattı, kahve ve sütün tezgâha dökülmesine neden oldu, sonra geri döndü ve ölçmeden bir avuç sütü hazır yulaf ezmesine döktü.

"Benim adım Nina," dedim

ona. "Bunu biliyorum."

"Belki bana Nina diyebilirsin."

"Ben de sana öyle derim."

"Düşes yerine."

Sütü buzdolabına geri koydu ve bana doğru yürüdü, şeker torbasını aldı, yulaf ezmesine dönmeden önce gözleri bana geldi. "Sütünüz için küçük bir sürahi istiyorsunuz, kesinlikle bir Düşes'siniz."

Boş vermeye karar verdim. Yaklaşık yarım saat içinde beni hiçbir şekilde aramayacaktı çünkü kiralık bir arabaya binmiş ve Denver'a doğru yola çıkmış olacaktım.

"Her neyse," diye mırıldandım ve kahvemden bir yudum aldım.

Sonra yulaf ezmesine kaşıkla şeker atmasını izledim. Bir kaşık. İki kaşık. Üç. Dört.

"Bu benim için mi?" Beşinci kaşık için daldırdığında aceleyle sordum.

Gövdesi büküldü ve gözleri bana geldi. "Evet."

Bana yulaf ezmesi yapıyordu ve nankör görünmek istemediğim için, "Sanırım dört şeker yeterli olur" diye mırıldandım.

İki kişi yeterdi, aslında bir kişi de yeterdi ama ben dörde razıyım.

"Dileğin..." diye mırıldandı ama sesi eğleniyor gibiydi.

Onu da bırakmaya karar verdim.

Yulaf ezmesini mikrodalgaya koyup çalıştırdı ve sonra tavaya geri döndü. Yumurtaları ustalıkla çevirdi ve çatalını kullanarak pastırmayı çıkardı,

Yağını süzmeden, henüz fark etmediğim bir tabağa koydu. Tabakta zaten tereyağı ve üzüm jölesine bulanmış iki dilim kızarmış ekmek vardı.

Kendimi durduramadan, hüzünlü bir sesle "Üzüm reçelini özledim" dedim.

Başını bana doğru çevirdi ve yüzünde hem komik olduğumu düşünen hem de biraz kafası karışmış gibi görünen bir ifade vardı. "Üzüm reçelini özledin mi?"

Kızılıcık suyumdan bir yudum aldım, mikrodalgayı inceledim ama cevap vermedim. Onunla konuşmak çok fazla konsantrasyon ve enerji gerektiriyordu, o anda ikisine de sahip değildim. Tuhaftı, sanki bir yıldır oradaymışım gibi davranıyordu, sanki arkadaşmışız gibi, sanki iki gün önce beni neredeyse evinden atmamış gibi, sanki benden hoşlanıyormuş gibi.

Sevmediğin biriyle alay edemezsin. En azından yıllar önce eve gelip tüm erkeklerin benimle dalga geçtiğinden şikayet ettiğimde annem bana böyle söylemişti. Erkeklerin hoşlandıkları kızlara sataştığını söylerdi ve hayatta öğrendiğim bir şey varsa, o da annemin nadiren, hatta hiç yanılmadığıdır.

Max de boş vermeye karar verdi ve yumurtalarını tabağa boşalttı, ocağı kapattı, tavayı başka bir yere taşıdı ve önümde durdu. Tabağını havaya kaldırdı ve yemeye başladı.

Yemek yerken bana "Bugün dinlenmen gerek" dedi.

"Evet," diye kabul ettim ve o gün dinlenecektim ama bunu Denver'da bir otel bulduktan sonra yapacaktım.

Bana tuhaf bir şekilde "Üst kattaki banyonun dışındaki duvarda televizyon var. Kapıları kaydırarak açıyorsun. DVD oynatıcıya ulaşmak için de aynı şey. Aşağıda birkaç DVD var. Kumandalar komodinde."

Yumurtayı çatalladığında ona baktım. "Pardon?"

"Bilgisayarı kullanmak istiyorsan, şifren Shauna444."

"Um..." Mırıldandım ve sonra tekrarladım, "Pardon?"

Mikrodalga bip sesi çıkardı, tabağını bıraktı ve mikrodalgaya dönerek, "Bu 'U' ile" dedi.

Anlamamıştım. "BİR 'U' MU?"

Mikrodalgayı açtı, kasemi aldı, bana doğru yürüdü, bir çekmece açtı, kaseye bir kaşık bıraktı ve önüme koydu.

"Shauna. 'U' ile. S-h-a-u-n-a. Sonra 444. Hepsi birlikte."

"Ama -"

Tabağını ve bir parça pastırmayı eline alarak, "Bilgisayar roll top'ta," diye devam etti ve bir ısırık almadan önce gözleri benden öteye, pencereye doğru gitti.

"Max, sanırım -"

"Bir orduyu doyuracak kadar yiyecek aldınız. Öğle yemeği için iyi olmalısın."

Aman Tanrım. Orada kalacağımı mı sanıyordu? "Max -"

Tekrar bana baktı. "Tatsız bir şeyler yemelisin; bunu atlattığından emin olmalısın. Eğer hastalığın nüksederse midende zengin bir şeyler olması iyi olmaz."

"Belki de -"

Bir arabanın kapısının çarptığını duydum, konuşmayı bıraktım ve etrafa bakmak için taburemde döndüm. Dışarıda, Cherokee'nin yanına park edilmiş, şu sportif mini SUV'lardan biriydi ve daha da sportifleştiriyordu, kırmızıydı. Basamakları zıplayarak çıkan genç bir kadındı; kalın, pırıl pırıl, dalgalı, koyu kahverengi saçları vardı. Üzerinde bebek pembesi, kabarık bir yelek, altında da üzerinde minik pembe puantiyeler olan gök mavisi bir termal vardı. Üzerinde solmuş bir kot vardı ve daracıktı. Ayrıca önünde büyük ponponları olan ve basamakları çıkarken etrafında sallanan kabarık botları vardı. Çok güzeldi. Çok güzeldi.

Hayır, o çok tatlıydı. Kar tavşanının timsali.

Ve o çok, çok gençti. Benden çok daha gençti. Max olduğundan şüphelendiğimden çok daha gençti.

Ben otuz altı yaşındaydım, o da benim yaşında olmalıydı, belki daha yaşlı, belki daha genç, ama her iki durumda da çok değil.

On iki yaşında görünüyordu. Gerçi araba kullanabildiğine göre belki de on altı yaşındaydı.

Verandada durdu ve ayak parmaklarının üzerinde zıplayarak bize doğru aşırı abartılı, aşırı neşeli bir el salladı. Abartılı da olsa el sallaması çok sevimli görünüyordu, sanki onun için doğaldı, ki muhtemelen bir amigo kız olduğu için öyleydi.

Yüce Tanrım.

"Becca," diye mırıldandı Max, ona baktım ve bir parça tostı ikiye katlayıp şöyle dedi. "Bir süre burada olmayacağım." Sonra tosttan bir ısırık aldı ve lavaboya doğru döndü.

"I -"

"Hey!" Parlak, neşeli, genç bir kadın sesi kapı aralığından seslendi.

Dönüp baktığımda Becca'nın içeride olduğunu gördüm, kapıyı kapattıktan sonra bara doğru zıpladı, çizmelerinin ponponları çılginca sallanıyordu.

"Hey Becca," diye selamladı Max.

"Hey Max," diye seslendi Becca, sonra bana baktı ve hâlâ parlak, hâlâ neşeli, hâlâ genç bir sesle, "Merhaba," dedi.

"Merhaba."

"Sen Nina olmalısın," dedi ve emin olamadım ama sanırım aval aval baktım.

Benim kim olduğumu nereden biliyordu?

Gözleri etrafımda dolaştı. Oradaki tek kişi olduğu için Max olduğundan şüphelendiğim kişiye "Çok güzel," dedikten sonra tekrar bana baktı ve gözleri göğsüme düştü, sonra da hâlâ neşeli ve parlak bir sesle "Üstüne bayıldım! Nereden aldın onu? Bir tane almalıyım."

"I -"

"Alışveriş yapabilirsin Bec, ama o bluzu bulman mucize olur," dedi Max ona ve sözünü bitirdiğinde ona baktı, "ve bunu karşılayabilirsin."

Max'e baktım ve söylediği Şey yüzünden biraz da ters bir Şekilde, "O kadar da pahalı değildi," dedim.

Max, "Satın almak için uçağa binip İngiltere'ye gitmesi gerektiğine göre, bu onu pahalı yapar," diye karşılık verdi.

Beni orada yakaladı.

"İngiltere," diye nefes aldı Becca ama bunu neşeyle ve sevinçle yaptı.

"Um... evet," dedim ona.

"Unutmuşum, Max Mindy'ye senin İngiliz olduğunu söylemiş."

Mindy mi? Mindy kimdi? Ve Max neden ona benden bahsediyordu?

"Ben İngiliz değilim," dedim Becca'ya.

"Aksanına bayılıyorum." Nefes almaya devam etti. "Benim gerçekten bir aksanım yok."

"Çok havalı!" diye bağırdı, gözleri Max'e kaydı. "Harika değil mi?"

"Harika," diye onayladı Max ama sesi bunun harika olduğunu düşünüyormuŐ gibi değil, gülmemeye çalışıyormuş gibi geliyordu.

Gülmemeye çalışıp çalışmadığını görmek için ona bakacak ve belki de Becca dikkatimi çektiğinde bu kadar komik olanın ne olduğunu soracaktım.

"Aman Tanrım. Başka bir ülkede yaşamayı çok isterdim," diye açıkladı Becca. "Çok şanslısın."

Ben mi? Şanslı mı? İngiltere güzeldi ama...

"Yine de yağmur yağmayan bir yerde yaşamak isterdim," diye karar verdi Becca.

"Bunu yapıyor," dedim ona, "hem de epeyce."

"Orada yaŐasaydım, bir aksan edinmem ne kadar sürerdi?" diye sordu.

"Um... Emin değilim," diye cevap verdim.

"Pratik yapmam gerekecek," diye açıkladı.

İngiltere'ye giden ve aksan pratiği yapan parlak, neşeli, zıpır bir Amerikalı amigo kız düşündüm. Sonra irkilmemeye çalıştım.

"Botlarımı alacağım," dedi Max ve tezgâhın etrafında döndüğünü gördüm.

"Max," diye seslendim ama durmadı.

"Bir saniye içinde döneceğim," dedi, dönmedi bile.

"İngiltere'deki tüm kıyafetler bu bluz kadar havalı mı?" Becca bana sordu.

"Şey... tam olarak değil," diye cevap verdim ve sonra "Bir saniye bekler misin?" diye sordum. Bir parmağımınla yukarıyı işaret ettikten sonra tabureden atladım ve spiral merdivenlerde kaybolan Max'in peşinden koştum.

Yatak odasına gittiğimde yatağın üzerinde oturmuş bir botu çekiştiriyordu.

"Max -"

Sözümü kesti. "Dolapta fazladan çarşaf var." "Tamam, ama -"

İkinci botu çekiştirdi. "Bunun ne kadar süreceğini bilmiyorum, kendinizi evinizde hissedin."

"Ben gidiyorum," dedim çabucak, başı geriye düştü ve bana baktı.

"Ne?"

"Denver'a gidiyorum."

"Hayır, değilsin," diye cevap verdi ve sert, inatçı ve aynı zamanda şaşırtıcı olan cevabı gözlerimi kırptırmama neden oldu.

"Ben değil miyim?"

"Hayır," dedi ayağa kalkarken ve çok uzun ve çok iri görünüyordu. Elbette mutfakta da çok uzun ve çok iriydi ama mutfak aydınlık bir açık alandı. Çatı katı aydınlık bir açık alan değildi. Daha çok aydınlık, samimi bir koza gibiydi. Onun çok uzun, çok büyük vücudu çatı katını dolduruyor, bana çok az yer bırakıyordu.

"Ama... öyleyim."

Bana doğru yürüdü ve ben geri çekilme dürtüsüne direndim çünkü döner merdiven arkamdaydı ve zaten onun evinde iki gün hasta geçirmiştım, orada boynumu kırmak istemedim.

Benden bir adım ötede durdu ve "Değilsin" dedi.

Başımı salladım ve "Neden?" diye sordum. "Dinlenmen gerek."

"Denver'da dinleneceğim."

"Denver'a arabayla gitmek dinlenmek değildir."

"Tamam, o zaman şehirde bir otel bulup geceyi orada geçireceğim ve yarın Denver'a gideceğim."

"Bunu da yapmıyorsun."

"Neden yapmayayım?"

"Çünkü değilsin."

Sinirlenmeye başlamıştım. Çok sık sinirlenmezdim çünkü hayatımı sinirlenecek pek bir şey olmayacak şekilde düzenlemiştim. Ama o anda kesinlikle sinirlenmeye başlamıştım.

"Neden?" Ben sordum.

"Nina, bunu halletmeliyim, bunun için zamanım yok."

Bunun için zamanı yok muydu? Ne için zamanı?

"Ne için zaman?"

"Seninle dövüşme zamanı."

Artık kızgın değildim, kafam karışmıştı. "Biz... antrenman mı yapıyoruz?" "Sen yoksun, geçen gece daha iyiydin."

"Neyde daha iyi?"

Bana cevap vermedi, onun yerine "Gitmeliyim" diye tekrarladı. "Max -" Ben başladım ama o etrafımda dolaşmaya başladı,

İçgüdüsel olarak elimi uzattım ve parmaklarım onun pazusuna **d o l a n d ı** .

Durdu ama bedenim donmuştu ve gözlerim onun koluna kaymıştı.

Parmaklarım oradaydı, çelik gibi hissettiren bir şeyi tutuyordu. Niles'in çelik gibi pazuları yoktu. Niles'in yumuşak, etli pazıları vardı. İnsan çelik gibi pazuların iyi hissettirmedişini düşünebilirdi ama sadece iyi hissettirmekle kalmıyordu, iyi hissettiriyordu.

"Nina," diye seslendi Max ve ben sıçrayıp elimi çektim.

"Hasta olduğum... ve... her şey hakkında bu kadar nazik olduğunuz için size teşekkür etmek istiyorum ama gerçekten gitmem gerekiyor."

"Neden?"

"Neden?"

"Evet, neden?"

"Şey, çünkü."

"Çünkü neden?"

Delirmiş miydi?

Anlamadım. Neden kalmamı istiyordu? İki gün önce kalmamı istemiyordu. Neden bu konuşmayı yapıyorduk ki?

"Evdesin," diye hatırlattım ona. "Öyle mi?"

"Ve evi paylaşamayız." "Neden paylaşamazsınız?"

Buna verecek bir cevabım yoktu çünkü çok tuhaf bir soruydu, cevabı olmadığını düşündüm.

Sonra ben de "Seni tanımıyorum." dedim.

Buna karşılık sırttı ve bu sırtış beni oldukça rahatsız etti ama tuhaf bir şekilde iyi bir sırtıştı.

"Düşes, sizi çoğunlukla çıplak gördüm."

Onun sözleri karşısında kendimi hâlâ rahatsız hissediyordum ama artık iyi anlamda değil, tuhaf ya da değil. Ayrıca gözlerimin büyüdüğünü, yanaklarımın ısındığını ve kalbimin çarpmaya başladığını hissettim.

Sonra kan basıncımın yükseldiğini hissettim.

"Evet, bu doğru. Bunu benim isteğim dışında gördün," diye hatırlattım ona.

"Bu senin isteğin dışında değildi."

Öne doğru eğildim ve "Bilincim yerinde değildi!" diye bağırdım.

"İşte orada," diye mırıldandı ama tuhaf bir şekilde memnun görünüyordu.

"Kim?" Yine tersledim.

Sorumu duymazdan geldi ve aşağılayıcı bir şekilde "O vücudunu son gördüğümde bebeğim, kollarını benim için kendin kaldırmıştın" dedi.

Bunu yapmıştım,

hatırladım. "Yapmadım,"

diye yalan söyledim.

"Sen yaptın."

"Ateşler içindeydim!" Dedim, sesim yükselmeye başlamıştı.

"Yine de yaptın."

Bir elimi uzattım. "Tamam, iyi, beni çıplak gördün. Bu birbirimizi tanıdığımız anlamına gelmez."

"Seninle de yattım." Ağzım açık kaldı ve "Bunu hatırlıyor musun?" diye sordu.

"Hayır," diye fısıldadım ama yaptım. "Gitmeme izin vermedin."

Aman Tanrım. Bunu ben de hatırladım.

"Tekrar ediyorum, ateşler içindeydim."

"Neyin acısını çektiğiniz umurunuzda değil, hasta bir insana bakarsınız, biriyle yatarsınız, onu tanırırsınız."

"Hayır, yok."

"Evet, biliyorsun."

"Yapamazsın!"

Topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı ve bana "Sıkıcı bir hayatın var, bu yüzden kışında vahşi bir saç var, burada bir maceraya çıkıyorsun, mola veriyorsun, çünkü evde seni umursamayan bir nişanlın var" dedi.

Başım sarsıldı ve bakakaldım. Ona bunu söylediğimi hatırlamıyordum. Hiçbirini. Özellikle de Niles hakkında.

"Beni umursuyor," diye fısıldadım.

"O zaman neden iki gündür telefonun çalmıyor?" diye sordu. "I -"

"Ve neden en az yarım saattir uyanıksın ve çalışıyorsun ve onu aramadın?" diye devam etti.

Drat!

Max bana doğru eğildi ve yüzünün yumuşamasını azımsanmayacak bir hayranlıkla izledim. Yüzü her zaman harikaydı, yumuşak olması bambaşka bir şeydi ve bu bambaşka şey daha da güzeldi.

"Dünyanın öbür ucundasın Düşes, köpek gibi hastasın ve erkeğin seni aramıyor mu? Hasta olduğunu bilmese bile bir erkek umursar, telefon eder."

Ne yazık ki beni orada yakaladı.

Bu yüzden ne diyeceğimi bilemeden öylece durup ona baktım.

Max o kadar emin değildi.

Elini uzattı ve benimkini kavradı, aramıza kaldırdı, parmakları avucumun içindeydi, başparmağı elmas nişan yüzüğümle oynuyordu.

"Ben senin erkeğin olsaydım, benden dünyanın öbür ucunda olsaydın, tatlım, seni arardım," dedi sessizce.

"Niles ayrılmış," diye fısıldadım.

"Niles tam bir pislik," diye karşılık verince kaşlarım birbirine çarptı.

"Onu tanımıyorsun."

"Erkekleri tanırım ve onun çekingen olmadığını biliyorum, o bir eşek."

Başımı toparladım, elimi onunkinden çektim ve "Evet? Peki bunu nereden biliyorsun?" diye tersledim.

"Çünkü seni çıplak gördüm, seni tatlı gördüm, seni güvensiz gördüm ve seni kızgın gördüm ve tüm bunları gördüğümde, benden yarım dünya uzakta olsaydın, telefon ederdim."

"Belki de Niles'la ilişkimiz bu türden bir ilişki değildir," diye homurdanarak önerdim ama sözleri beni derin bir yerimden, sahip olduğumu bilmediğim bir yerimden vurdu.

"Zaman aşımına mı uğradın?" "Ne?"

"Bana molaya ihtiyacın olduğunu söyleseydin, birincisi, mola almana izin vermezdim, ikincisi, mola istemen için sana bir sebep vermezdim, sonuncusu, yine de gittin, lanet olası telefon ederdim."

Başım yana eğildi ve vücudumun ısınmaya başladığını hissettim, bu sefer ateşle değil.

"Bir tane almama izin vermez miydin?" "Tabii ki hayır."

"Ergo, sen benim erkeğim olamazsın."

"Ergo?"

"Latince, 'bu nedenle' anlamına geliyor."

"Her neyse," diye mırıldandı, "gitmeliyim."

"Dur bakalım," diye tersledim. "Beni tanıdığını düşünüyor olabilirsin ama ben sayıklıyordum. Seni tanıyamadım."

"Yapacaksın."

"Yapmaya çağım."

"Yani gitmeyi mi düşünüyorsun?" Konuyu değiştirdi.

"Gidiyorum," dedim, bu konuya girdiğim için mutluydum.

Elini kot pantolonunun ön cebine soktu, kiralık evin anahtarlarını çıkardı, kısa bir an için önümde salladı, sonra elini anahtarların üzerine kapatıp tekrar cebine soktu.

"Bir ton ağırlığındaki o kocaman bavulunu, gece çantayı, cüzdanını ve bir sürü bakkaliyeyi taşıyarak dağdan yürüyerek inmek zor olacak," diye beni bilgilendirdi.

"Ver şu anahtarları," diye tersledim.

"Sana onlara gitmeni söyledim tatlım, ama oynayacak zamanım yok."

Sözleri üzerine ağzım bir kez daha açık kaldı, sırtıttı, yumruğunun yanıyla çenemin altına hafifçe vurdu (evet, tekrar ediyorum, çenemin altına vurdu) ve sonra uzaklaştı.

Eskiden içinde bulunduğu boşluğa bakıp durdum, sonra ön kapının açıldığını duyunca parmaklıklara koştum.

"Max!" Bağırdım.

"Görüşürüz Düşes," diye seslendi, bir elini kaldırdı, iki parmağını uzattı, arkasına bile bakmadı.

Becca arkasına ve yukarı baktı. Bana yüzünü buruşturup üzgünüm der gibi bir ifade verdi ve parmağını salladı, her şeyi duyduğunu biliyordum. Orada olduğunu tamamen unutmuştum.

Sonra Max'in siyah deri ceketli kolunu onun omuzlarına atmasını izledim ve Becca'nın kim olduğunu ve az önce yukarıda benimle yarı kavga eden ve aynı zamanda, eğer yanılmıyorsam, ki öyle olduğunu düşünmüyordum, benimle kaba, maço, dağ adamı tarzında flört eden Max için ne olduğunu merak ettim.

Arabasının yanında birkaç saniye konuştuktan sonra ayrıldılar. Becca sportif, kırmızı mini SUV'una, Max ise siyah Cherokee'sine bindi. İkisi de uzaklaştı.

En alt kata baktım ve kızılıcık suyumun, kahvemin ve el değmemiş yulaf ezmemin barın üzerinde durduğunu gördüm.

Sonra pencereden dışarı, vahşi doğaya baktım.

A-Frame'in internet reklamında en yakın kasabadan on beş mil uzakta, تنها, sessiz, sakın, dinlendirici, huzurlu bir kaçamak için mükemmel bir tatil yeri olduğu yazıyordu.

Bir bavul, bir gecelik çanta, bir çanta ve bir sürü yiyecek taşıyarak şehre on beş mil yürümek zorunda kalırsanız Kabus Tatil Destinasyonu.

Charlie kafamın içinde bir soruna hazırlıklı yaklaşmamı tavsiye etti ve ben de sanki o da yanımdaymış gibi başımı salladım.

Sonra aşağıya indim, yulaf ezmemi ısıttım, kahvemi ısıttım ve tabureye oturup sorunumu çözmeye hazırlandım.

Üçüncü Bölüm

Buffalo Burger

Yemeğimi yedikten sonra kendi bulaşıklarımı ve Max'in bulaşıklarını yıkadım, tezgahı sildim, dolapta fazladan çarşaf buldum ve yatağı topladım. Sonra oturma odasındaki girintinin hemen köşesinde bulunan hizmet odasını buldum. Kirli çarşaf lar yerdeydi. Reklamda söylendiği gibi, çamaşır makinesi ve kurutucu vardı ama aynı zamanda düzenlenmesi gereken bir sürü erkek eşyası da vardı.

O şeyleri bıraktım. Çarşaf ları çamaşır makinesine koydum. Bavullarımı topladım ve Max'in yiyecekleri alabileceğine karar verdim. O, Becca ve bilinmeyen Mindy bir parti verebilirlerdi. Umurumda değildi. Oradan gitmişim.

Sonra kendime bir fincan kahve daha doldurdum ve telefon rehberini buldum. İncecikti; hiç bu kadar ince bir telefon rehberi görmemişim.

I fark etti neden o oldu ince ne zaman I baktı yukarı taksi şirketleri. Sadece bir tane vardı. Ama bir tane yeterliydi.

Max'in telefonuna gittim, ahizeden çıkardım ve numarayı tuşladım.

"Thrifty's," diye cevap verdi bir kadın.

"Merhaba, benim adım Bayan Sheridan ve şehre gitmek için bir taksiye ihtiyacım var."

Bir duraksama oldu ve sonra "Nina?" diye sordu.

Vücudum sarsıldı ve sonra telefon kulağımdayken donup kaldım. "Alo?" diye seslendi bir ses.

"Um...

evet?" "Bu

Nina mı?"

"Kim olduğumu nereden biliyorsun?"

"Max aradı, Nina adında süslü aksanlı bir bayanın arayacağını ve taksi isteyeceğini söyledi. Sen süslü aksanlı bir bayansın ve taksi istiyorsun. İngiliz aksanıyla arayanlar oluyor ama çok değil. O yüzden tahmin yürütüyorum. Nina sen misin?"

Kimse Max'in cesedini bulmadan önce Denver'a, oradan

da İngiltere'ye varıp varamayacağımı merak ettim. Sonra merak ettim.

benim yaptığımı anlarlarsa suçluların iadesi ile uğraşacaklarını sanmıyorum. İri, uzun, otoriter, sarsak bir dağ adamı için çok fazla evrak işi vardı. Sonra Max'in çok uzun ve iri olduğunu düşününce, onu nasıl öldüreceğimi merak ettim.

Sonra karar verdim, zehir.

Sonra da "Evet, ben Nina'yım" diye cevap verdim.

Kadın bana, "Max grip olduğunu söyledi, kızım, dinlenmen gerek," diye tavsiyede bulundu.

"Şehirde bir otel odasına yerleşeyim dedim."

Kulağıma kükredi ama gerçek bir şey söylemedi. "Ne?" diye sordum. diye sordum.

"Kızım, Holden Maxwell beni evinde karantinaya aldı ve o da evdeydi, otel odası aramaya gitmezdim."

Kaşlarımın birbirine yaklaştığını hissettim. "Holden Maxwell kim?" "Holden Maxwell kim?" diye tekrarladı.

"Evet. Holden Maxwell kim?"

"Kızım, onunla yaşıyorsun."

Adı Holden mıydı? Ne biçim bir isim bu? Kendine Max demesine şaşmamalı.

Max'in isminin kökenini sormamaya ya da onunla birlikte yaşamadığım gerçeğini açıklamamaya karar verdim ve ona "Aslında burada değil, bu yüzden yalnız karantinadayım" dedim.

"Oh, geri dönecek." Bundan hiç şüphem yoktu.

"Muhtemelen nerede yaşadığınızı bildiğinize göre, lütfen bir taksi gönderir misiniz?" diye sordum.

"Hayır," diye cevap verdi.

Bir süre sessiz kaldım, çoğunlukla şok, biraz da öfkeyle, sonra tekrarladım, "Hayır mı?"

"Hayır."

"Neden olmasın?"

"Çünkü Max dinlenmen gerektiğini söylüyor." Evet, kesinlikle zehir.

"İki katını öderim."

"Yine de dinlenmelisin."

Yine kırmızı görüyordum, görmezden geldim ve "Üç katını öderim" diye teklif ettim.

"Triple shmiple. Dinlenmelisin." "Dinle -"

"İyileştiğinde Max ile şehre gel. Sana bira ısmarlarım."

Az önce bana bira ısmarlayacağını mı söyledi? Benim taksi çağırmamdan, onun bana bira ısmarlamasına nasıl geldik?

"Ne?" Ben sordum.

"Adım Arlene. The Dog'a gel. Size sadece yerlilerin bildiği kasabayı göstereyim."

"Ama -"

"Gitmem gerek. Biraz dinlen, duydun mu?" Sonra telefonu kapattı.

Bana doğru vızıldayan telefona bakakaldım. Sonra bipleyerek kapattım ve ahizeye koydum.

İnternet reklamında kaçık kasaba halkı hakkında tek kelime bile yoktu. Tek kelime bile. Öyle olsaydı, kesinlikle "hemen ayırt "a basmazdım.

Telefon rehberine tekrar baktım. Artık taksi şirketi yok. Üç kiralama acentesi vardı ama onlar da ATV ve kar motosikleti kiraliyordu. Bunun yardımcı olacağını sanmıyordum.

Canım kestirmek istediğinde ya yürüyecektim ya da sıkışıp kalacaktım.

Bu da sıkışıp kaldığım anlamına geliyordu.

Bu da Holden Maxwell'in cinayetini planlarken enerjik ve zihnim açık olabilmek için biraz kestirmem gerektiği anlamına geliyordu.

Ondan önce yapmam gereken bir şey daha vardı.

Çantama gidip cep telefonumu aldım ve şarjının azaldığını gördüm. Ayrıca birkaç mesaj aldığımı gördüm, hepsi arkadaşlarımdan geliyordu, Niles'tan tek bir mesaj bile yoktu.

Döner merdiveni tırmandım, bavulumun yanındaki gece çantama gittim, şarj cihazını ve dönüştürücüyü çıkardım, taktım ve duvara taktım. Sonra da

Kabloyu ve telefonu yanıma alıp yatağa oturdum. Sonra rehberime girdim ve Niles'in numarasını aradım.

Üçüncü zil sesinde cevap verdi. "Alo?"

"Niles?"

"Nina?"

Telefonda bana doğru gelen sesi hakkında ne hissettiğimi anlamaya çalıştım ve çözemedim. Bu bir rahatlama ya da hoş bir aşinalık değildi, sadece... şey, aşinalıktı.

Sonra telefonda gelen sesinin, dünyanın öbür ucundan aradığım için rahatlamış gibi çıkmamasının beni nasıl hissettirdiğini anlamaya çalıştım. Sanki Niles'la marketteymişiz ve ona akşam yemeği için ne istediğini soruyormuşum gibi geliyordu. Bunu da çözemedim.

"Merhaba, buradayım," dedim

ona. "Bu çok iyi."

"Ben -" için buradaydım.

"Dinle," diye sözümü kesti, "Bir toplantıya girmek üzereyim." "Ne?"

"Bir toplantım var."

Başımı salladım. "Niles, sadece sana hasta olduğum u söylemek istedim."

"Evet, sinüs enfeksiyonu geçirdiğinizi düşündüğünüzü söylemişsiniz."

"Bundan daha kötüydü."

"Sesin iyi geliyor."

Yaptım. Mucizevi bir şekilde, yorgun olmanın dışında kendimi oldukça iyi hissediyordum. Boğazım ağrıımıyordu, burnum hala biraz tıkalı olsa da öksürmüyordum.

"Şimdi daha iyiyim."

"Bu iyi." Sesi dikkati dağılmış gibiydi. "Beni bekliyorlar."

"Tamam," dedim. "Daha sonra aramamı ister misin?"

"Daha sonra mı?" Şimdi sesi şaşkındı, sanki daha sonra kavramını anlamamış gibiydi.

"Sonra, bu gece, sen evdeyken."

"Geç saate kadar çalışıyorum."

"Evet, ama senin geç saatın benim öğleden sonram."

İ çekişini duyduğum, sonra dedi ki, "Eğer istersen." Eğer istersem mi?

Yine öfke hissettim, şaşırtıcı bir şekilde Niles'a öfke. Niles'a hiç kızmazdım. O hiçbir zaman kızacak bir şey yapmadı çünkü çoğunlukla hiçbir şey yapmadı.

"Niles, dünyanın öbür ucundayım." "Pardon?"

"Dünyanın öbür ucundayım!" Daha yüksek sesle söyledim.

"Anlamıyorum."

Ama yapmadı. Çünkü nişanlısının molaya ihtiyacı olup olmadığını önemseyen ve bunu dünyanın öbür ucunda yapan bir adam değildi.

Ve ona, beni çıplak gören (çoğunlukla), bana kahvaltı hazırlayan, benimle dalga geçen, benimle flört eden ve bir şekilde yattığım harika görünümlü bir adamla nefes kesici manzaraya sahip güzel bir evde kaldığımı söylesem ne düşüneceğini merak ediyordum.

"Orada mısınız?" diye sordu bana. "Buradayım."

"Gitmem gerek." "Tabii ki."

"İstersen beni sonra ara."

"Tamam."

"İyi misin?"

Hayır, değildim.

Bunu ona söylemedim, onun yerine "Yorgunum" dedim. "Dinlen, bunun için oradasın."

Hayır, değildi. Mola almak için oradaydım.

"Tamam," dedim tekrar.

"Sonra konuşuruz."

"Tamam."

"Güle güle."

"Güle güle."

Sonra bağlantıyı kesti.

Telefonuma baktım, kapatmak için düğmesine bastım ve Max'in komodininin üzerine koydum. Sonra yatağa uzandım. Sonra ağlamamak için dudağımı ısırdım.

Charlie, Niles'la hiç tanışmamıştı ama keşke tanışsaydı. Charlie her zaman zekiydi, insanları okumakta iyiydi. Charlie bana nazikçe verirdi ama doğrudan verirdi.

Sorun şuydu ki, Charlie'nin bana doğruyu söylemesine ihtiyacım olduğunu düşünmüyordum.

Sol elimi yüzüme doğru kaldırdım ve sağ elimle yüzüğüme dokundum.

Niles bana evlenme teklif ettiğinde çok heyecanlanmıştım çünkü ona aşık olmuştum. İstikrarlıydı, sessizdi, tahmin edilebilirdi ve beni kendi Niles tarzıyla seviyordu.

Beni asla aldatmazdı, ki bu başıma gelmişti, başıma bir sürü şey geldiği günlerde. Bana asla kötü davranmazdı, bana kötü şeyler söylemezdi, beni incitmek için bilerek yapmazdı ve sarhoşken de yapmazdı ki bu da başıma gelmişti, ben güvenli davranmadan ve başıma bir şeyler gelmeden önce. Ve ne yazık ki benim de başıma gelen öfkeyle bana asla el kaldırmazdı.

Yani sevecen değildi. Bu yüzden elimi tutmadı, bana sarılmadı, kucaklamadı, uyurken bana sarılmadı. Bu yüzden bana "tatlım" ya da "bebeğim" demedi ya da "Düşes" gibi bir lakap takmadı.

Sağlamdı, iyi bir işi vardı, çok çalışırdı. Çok oynamazdı, sadece çok çalışırdı. Çok fazla arkadaşı yoktu. Dışarı çıkmayı pek sevmezdi. Yapmayı sevdiği şey kanepede oturup yanında ben varken televizyon izlemektir. Ya da DVD izlemek. Bununla yetinirdi. Niles'a özgü bir şekilde, bunu severdi, sadece o ve ben, televizyon seyretmeyi.

Ve memnundum... yani. Heyecan verici değildi ama güzeldi. Bir daha asla incinmeyeceğim anlamına geliyordu. Gerçekten, istikrarlı, sessiz ve öngörülebilir olmak için söylenecek bir şey vardı.

Ama bu hayatımın geri kalanında bana yetecek miydi?

Bunun cevabını biliyorsun, Neene Bean, Charlie'nin kafamın içinde söylediğini duydum ve sıçradım, ayağa kalktım ve

etrafına baktı, kimseyi göremedi.

Charlie'nin ara sıra benimle konuştuğunu duyuyordum ama söylediği şeyleri hatırlıyor ya da ne söyleyeceğini biliyordum. Benimle hiç konuşmamıştı.

"Belki de bu mola iyi bir şey değildi," diye fısıldadım odadakilere. "Belki de kötü bir şeydi."

Charlie cevap vermedi, kimse vermedi.

Ve sesler duyduğum için biraz kestirmenin iyi bir şey olabileceğine karar verdim.

* * * * *

"Nina."

Gözlerim açıldı ve Max'in yüzünü bana yakın gördüm. Ayrıca parmaklarının kalçama girdiğini de hissettim. Yatağında yan yatmışım ve o da kucağımda oturuyordu.

"Tanrım, ölü gibi uyuyorsun," diye mırıldandı, sadece başını geri çekti, eli olduğu yerde kaldı.

Televizyonun mavi ekran olduğunu ve güneşin solmaya başladığını gördüm. Hava kararıyordu, bu da geç olduğu anlamına geliyordu.

Başımı yastığın üzerinde hafifçe döndürerek ona baktım, hâlâ tam olarak uyanmamışım ve "Ne?" diye sordum.

"Hasta olduğun için olduğunu düşünmüştüm ama ölü gibi uyuyorsun," dedi Max ve elini kalçamdan kaldırıp çikolatalı kurabiyeden bir ısırık aldı.

Gözlerim kurabiyeye dikildi. "Onlar benim kurabiyelerim mi?"

Çiğnedi, yutkundu, sonra "Evet," dedi ve kurabiye'nin geri kalanını ağzına attı.

Dirseğimin üzerine kalktım ve "Ama onlar benim." dedim. "Tatlım, onlar benim evimde, onlar adil oyun."

"Bu evi paylaşma işinin y ü r ü m e y e c e ğ i n i görüyorum," dedim ve sırıttı.

"Bunlar çok güzel kurabiyeler bebeğim, ama üç düzine kadar var. Hepsini yiyecek misin?"

"Evet," diye ısırdım.

"Dördü hariç hepsini yemen gerekecek," dedi bana. "Dört tane mi yedin?"

"Evet," diye cevap verdi, ses tonumu ve muhtemelen devam etmeden önce yüzümdeki ölümcül bakışı görmezden gelerek. "Acıktım. Hadi yemeğe gidelim."

"Akşam yemeği mi?"

Eli aniden kalçamdan omzuma doğru hareket etti, parmağı oradaki deride gezindi ve gömleğimin düştüğünü hissettim. Çekip kaldırdım, doğruldum ve yatak başlığına doğru ilerledim.

Elini yatağa, kalçalarımın diğer tarafına bıraktı, böylece bana doğru eğildi ve "Evet, akşam yemeği, seni kasabaya hamburger yemeye götürüyorum" dedi.

"Beni kasabaya hamburger yemeye mi götürüyorsun?"

Başını yana eğdi ve "Söylediğim her şeyi tekrarlayacak mısın?" diye sordu.

"Hayır."

"Güzel," dedi, yataktan kalktı, elini tutmaktan kurtulamadan elimi tuttu ve beni ne görmezden gelebileceğim ne de karşı koyabileceğim bir şekilde ayağa kaldırdı. "Kendine çeki düzen ver. Hazır olur olmaz gideceğiz."

Sonra döndü ve uzaklaşmaya başladı.

"Seninle kasabaya gelmeyeceğim," diye açıkladım. Arkasını döndü ve "Neden?" diye sordu.

"Çünkü taksi şirketini aradınız ve taksi göndermemelerini söylediniz."

"Ve?"

"Arlene'in bana bira ikram etmesine ve şehri bir yerli gibi deneyimleme fırsatına ne kadar sevinmiş olsam da bir taksi istedim."

Tekrar sırtıttı. "Arlene arkadaş canlısıdır." "Bence Arlene biraz kaçık."

"Dostluk delilik değildir, sevgilim, dostluktur."

"Bir taksi gönderseydi daha dostane olurdu."

Başını yatağa doğru eğdi ve "Biraz kestirmişsin" dedi.

"Evet."

"Ve rengini geri aldın."

Yanaklarıma dokunma isteğiyle savaştım, savaşımı kazandım ve "Yani?" dedim.

"Yani, kurabiye pişirmek dışında dinlendin. İhtiyacın olan şey buydu."

"Max, ihtiyacım olan şey -"

Döndü ve "Hamburger y e r k e n konuşuruz" diyerek uzaklaşmaya başladı.

"Max."

"Burgerler," dedi merdivene çarpmadan önce.

"Max!" diye bağırdım.

Cevap vermedi.

Tanrım, çok sinir bozucuydu.

Acıkmış mıydı? Hamburger mi istedi? Hamburger yerken konuşmak mı istiyordu? Ben de acıkmıştım, hatta açlıktan ölüyordum. O yüzden hamburger yerken konuşurduk.

Bavuluma gittim, saç kurutma makinemi ve makyaj çantamı çıkardım ve dönüştürücüyü kaptım. Kasabaya gidip hamburger yiyerek konuşmak istiyordu; ben saçımı ve makyajımı yapana kadar beklemek zorundaydı. Saçımı ve makyajımı yapmadan hiçbir yere gitmezdim.

Ne yazık ki o sabah uyuyamadım. Denedim ama gelmedi. Ben de onun yerine kurabiye yaptım. Sonra öğle yemeği vakti geldi, ben de öğle yemeği yaptım. Sonra çarşafaları kurutucuya koydum, kurabiyelerin ve öğle yemeğinin ardından temizlik yaptım ve okumaya çalıştım ama çok yorgundum, bu yüzden yukarı çıktım ve TV ve VCR'nin kapılarını açtım. Max'in bir dizi shoot 'em up, biraz Western, korku, birkaç casusluk ve bir sürü patlama filmi vardı. Bir casusluk filmi seçtim, yatağı topladım, filmi izledim, aşağı indim ve çarşafaları katladım, sonra başka bir casusluk filmi izlemek için tekrar yukarı çıktım, belli ki izlerken uyuyakalmışım.

Şimdi yemek vaktiydi.

Saçlarımı şık bir şekilde açtım, uçuşmaları engellemek için sevdiğim bir şeyle karıştırdım ve ardından makyajımı yaptım. Tam Nina makyajı yapmadım çünkü Colorado dağlarındaydım ve eğer makyajsız, dağ tazeliğinde Becca

Colorado dağlarındaki kızların tam anlamıyla Nina makyajı yapmadıklarını söyleyebilirim. Hafif yaptım, rengimin bir kısmını geri kazanmış olabilirim ama hepsini değil ve biraz yardıma ihtiyacım vardı.

Sonra banyodan çıktım, eşyalarımı her an kaçmaya hazır bavuluma yerleştirdim, parfüm sıktım, altın halka küpeler taktım, bir demet altın bilezik taktım ve boynuma bir santim altınla süslenmiş ince, lila bir eşarp sardım, uzun uçları önden aşağıya düşecek şekilde bıraktım. Önce çoraplarımı sonra da yüksek topuklu taba rengi botlarımı giydim. Sonra aşağıya indim.

Dibe vurduğumda "Hazır," diye ilan ettim.

Max mutfakta durmuş, postaları karıştırıyormuş gibi görünüyordu ve bir kurabiye daha yiyordu.

"Bir kurabiye daha yiyorsun," diye suçladım.

Başını kaldırdı ve gözleriyle tüm vücudunu taradıktan sonra şöyle dedi: "Düşes, bir yıldır oradaydın. Başka kurabiyem olmasaydı açlıktan ölürdüm."

Bara ulaştım ve ellerimi üzerine koydum. "Bir yıldır orada değildim."

"Bir yıl gibi
geldi." "Bir yıl
değildi."

Daha yumuşak bir sesle, "Yine de buna değdi," demeden önce gözleriyle yüzünü taradı.

O ses ve sözleri, keşfetmek istemediğim bir şekilde beni komik hissettirdi.

Bu yüzden "Gidebilir miyiz?" diye sordum.

"Evet" demeden önce sırtıttı, sonra kurabiyenin geri kalanını ağzına attı ve postayı bıraktı.

"Paltomun nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordum.

"Dolap," diye cevap verdi, yemek masasına gitti ve sandalyelerden birinin arkasından deri ceketini aldı.

Çatı katının altındaki kapılardan birine doğru yürüdüm, tahmin ettim ve doğru tahmin ettim. Büyük bir depo odası vardı, duvarda birkaç kanca, bir sürü erkek eşyası. Ten rengi, şal yakalı, beli kemerle bağlanmış, kalçaya kadar inen kaşmir paltom

bir kancadaydı. Max açık ön kapıda dururken onu aldım ve omuzlarıma attım, saçlarımı yakasının üzerinden geçirdim.

"Kraliçeyle tanışacakmışsın gibi görünüyorsun," diyerek, biraz yumuşatılmış halimle bile normal Colorado dağ kasabası görünümünden biraz daha süslü olabileceğimi ima etti.

"Kraliçeyle kot pantolonla görüşülmez," diye açıkladım, kapıdan içeri girip kemerimi bağlarken.

"Sen bilirsin," diye mırıldandı.

Hırıltımı bastırdım ve Cherokee'ye yöneldim.

Kilitleri açtı ama yanıma gelip kapımı açmadı. Bu beni şaşırtmadı. Kapı açacak birine benzemiyordu. Niles da öyle. Ayrıca Niles araba kullanmıyordu, nasıl kullanılacağını bilmiyordu, öğrenmek için hiç zahmet etmemişti ve kullanamaması onu rahatsız etmiyordu. Birincisi, ben araba kullanabiliyordum ve birlikte bir yere gittiğimizde ben kullanıyordum. İkincisi, taksiyle trene binebilirdi ve hemen hemen her yere trenle gidebilirdiniz. Oraya vardığınızda da gideceğiniz yere taksiyle gidebilirdiniz. Küçük de olsa her kasabada Thrifty'deki Arlene'den daha fazlası vardı.

Kendimi taksiye çektim, yerleştim ve kemerimi bağladım.

"Arlene'i aramanı ve Nina için taksi boykotunu kaldırmanı istiyorum," dedim ona, hızlı, biraz da tüyler ürpertici bir üç nokta dönüşü yapıp yola koyulduğunda.

"Bir yere mi gidiyorsun?"

"İsteyebilirim ve kiraladığım evin anahtarları olmadan bu çok zor olur."

"Göreceğiz."

"Biz aramayacağız, sen arayacaksın."

"Kadınların bana ne yapacağını söylemesi pek hoşuma gitmiyor." "Max -"

"Ya da herhangi biri," diye bitirdi ve ben inanamayarak ona döndüm.

"Kadınların ya da herhangi birinin sana ne yapacağını söylemesini pek sevmezsin ama aslında arabamı çaldın ve

Kasabadaki taksi hizmeti beni götürmemesi için, ki bu da özünde bana ne yapacağımı söylemek anlamına geliyor."

"Özünde," diye hoş bir şekilde kabul etti.

"BEN... BEN..." Kekeleydim, "Ne diyeceğimi bile bilmiyorum." "O zaman hiçbir şey söyleme."

"Seni zehirlemeye karar verdim," dedim sert bir şekilde.

Bir kahkaha patlattı ve yolun sonundan sağa döndü. Ön camdan dışarı baktım ve kollarımı göğsümde kavuşturdum.

"Komiklik yapmıyordum."

"İmkansız."

Boynum büküldü ve ona baktım. "Değildim!"

"Bakalım doğru anlamış mıyım, ateşin çıktığında sana bakıcılık yapıyorum ve sen de beni zehirleyerek teşekkür mü ediyorsun?"

"Beni esir tutuyorsun."

"Tatlım, evi iki haftalığına kiraladın, bu seni zor tutuyor."

"Boş olması gereken bir ev kiraladım." "Şanslısın ki bu kadar hasta olduğun için boş değildi." Haklı olduğu bir nokta vardı.

"Ve bugün, seni kurtardım," diye devam etti. Bu konuda da haklıydı.

Sessiz olmaya karar verdim.

Sessizlik iyi değildi çünkü Max sessizlikte rahat görünüyordu ve aklım dağıldı. Bütün gün ne yaptığını düşündüm. Sonra da bütün gün Becca'yla ne yaptığını. Sonra da Becca'yla birlikte olduğu gerçeğine. Ve sonra Becca'nın kim olduğunu merak etmeye başladı. Bunların hiçbirini beni ilgilendirmiyordu ama umursamamam gerektiğini bildiğim halde sormak istedim. Sonra umursadığımı fark ettim ve bunun ne anlama geldiği konusunda endişelendim.

Kasabaya vardık ve çok kalabalıktı, bir Salı gecesi dağlardaki küçük bir kasabadan beklediğimden daha kalabalıktı. Aynı zamanda güzeldi. Arabayla içinden geçerken, kar fırtınasını ve ruh halimi göz önünde bulundurarak pek dikkat etmemiştim. İnternet reklamlarından biliyordum ki

eski bir altın madeni kasabasıydı ve bunca yıl sonra bile popüler kayak pistlerine yakınlığı, mağazaları, restoranları ve güzel olması nedeniyle turist ticareti sayesinde ayakta kalmayı başardı. Binalar Amerikan standartlarına göre eski görünüyordu, belli ki İngiliz değil. Kaldırımlar da tahta korkulukları olan ahşap tahta kaldırımlardı. İlginç görünen birkaç dükkândan fazlası vardı. Eğer arabamın anahtarlarını geri alırsam, kesinlikle burayı keşfedecektim.

Otele giriş yaptıktan sonra, şehirden geçerken konumunu da not ettim.

"Bu botlarla yürüyebilir misin?" Max sessiz taksinin içinde sordu.

"Evet," diye cevap verdim.

"Birkaç metreden fazlasını kastediyorum." "Evet," diye cevap verdim, bu kez sertçe.

"Sadece soruyorum Düşes, biraz uzağa park etmek zorunda olduğumuzu görüyorum."

"İyi olacağım."

Gideceğimiz yerden "biraz uzakta" olup olmadığını bilmediğim halde kasabaya park ettik. Ancak park ettiğinde, yolcu tarafını yollardan temizlenerek oluşturulduğu belli olan devasa bir kar yığınının yanına park etti. Ve o kadar yakın park etti ki kapımı açamadım.

Pencereden dışarı, kar yığınınına baktım, sonra Max'e döndüm.

"Kapımı açabileceğimi sanmıyorum."

İlk başta cevap vermedi. Sadece kapısını açtı ve dışarı çıktı.

Sonra eğildi, bir kolunu bana doğru uzattı ve "Sürün" dedi.

"Sürünmek mi?"

"Koltuğun üzerinden sürün."

"Sen ciddi misin?" Ben sordum.

"Şaka yapıyor gibi mi görünüyorum?" diye sordu ve cevap hayırdı, şaka yapıyor gibi görünmüyordu.

Görünüşe göre iki seçeneğim vardı. O hamburger yerken Cherokee'de oturmak ya da sürücü koltuğuna tırmanmak.

Gerçekten tek bir seçenek vardı, bu yüzden derin bir iç çektim, kemerimi çözdüm, çantamı omzuma attım ve sürünmeye başladım.

Elleri koltuk altılarımın altına girdiğinde ve beni taksinin diğer tarafına doğru çektiğinde elimi koltuğa ancak sokabilmişim. Otomatik olarak omuzlarını kavramak için uzandım ve ellerinden biri çukurumdan çıkıp belime dolandı, diğeri üst sırtıma dolandı ve beni vücuduna çekti. Sonra beni vücudundan aşağı kaydırarak önünde ayaklarımın üzerine yatırdı. Tam önüne. Tam önünde.

Beni hemen bırakmayınca başımı arkaya eğdim ve ona "Sanırım başardım" dedim.

"Güzel kokuyorsun," dedi karşılığında.

"Pardon?"

"Güzel kokuyorsun," diye tekrarladı.

Kollarını geriye doğru ittim ama kımıldamadılar. "Max -"

"Onu aradın mı?"

Gözlerimi kırptıştırırken aynı zamanda kafamı salladım, kafam karışmıştı. "Pardon?"

"Adamın mı diyorsun ona?"

İçimde garip bir şeyler kıpırdadı. Ne olduğunu bilmiyordum ama bunu da keşfetmeyeceğimi biliyordum.

"Evet."

"Ona hasta olduğunu söyledin mi?" "Evet."

"Ne söyleyecekti?"

Ellerim omuzlarından göğsüne doğru kaydı, oraya hafifçe bastırdım ama yumuşak bir sesle, "Max, bunun seni ilgilendirdiğinden emin değilim," dedim.

"Evet," dedi usulca, "ben de bunu söyleyeceğini tahmin etmiştim."

"Ne?" diye sordum. Kafam karışmıştı ama belimi bıraktı, bir elini karnıma koydu ve beni birkaç metre geriye itti. Sonra kapıyı kapattı, kilitleri çaldı, elimi tuttu ve geniş, uzun adımlarla hızlı hızlı yürümeye başladı. "Max..." Aradım ama konuşmayı kestim.

Kaldırımın kenarına geldik ve "Evet?" diye cevap verdi.

Ben de boş vermeye karar verdim ve "Yok bir şey" dedim.

Hızlıca yürüdük, yan yana, el ele. El ele tutuşma olayını ben de bıraktım. Çoğu zaman bir pislikti ama beni sağlığıma kavuşturmuştu ve her neyse, eli büyüktü, güçlüydü, sıcaktı ve gece soğuktı.

İleride bir kapının önünde içeri alınmayı bekliyormuş gibi duran insanlar olduğunu gördüm. Pencereilerin önünden geçerken buranın bir restoran olduğunu gördüm, kaba görünümlü ama aynı zamanda misafirperverdi. Ve tıklım tıklımdı.

Max insanların etrafında durduğu kapıyı açtı, elini elime koyarak beni içeri itti ve hostes istasyonuna giderken teması sürdürdü.

Hostes makyajsızdı, Grateful Dead hayranı olduğunu belli eden bir tişört giymişti ve bakır rengi bukleleri başının üstünde dağınık bir şekilde toplanmıştı.

Ayrıca bir çift sıra dışı, kocaman, gümüş halka küpe takmıştı; gümüş halka geniş, kıvrık bir ağ şeklindeydi. Göz kamaştırıcıydılar.

Başını kaldırdı, Max'i görür görmez yüzü aydınlandı ve "Max!" diye bağırdı.

"Selam Sarah," diye karşılık verdi Max.

Gözleri bana geldi, bir vücut hareketi yaptı ve yüzü kapandı, sadece birazcık ama kapandı ve bunun garip olduğunu düşündüm.

Max bizi onun önünde durdurdu ve elimi bırakmadı.

"Masanız var mı?"

"Evet," dedi hemen ve ben de tıklım tıklım dolu restorana baktım. Sonra arkamıza baktım. Sonra yanımıza. Tüm açık alan ve dışarısı masa bekleyen insanlarla doluydu.

Onların da benim gibi giyindiklerini fark ettim, ama farklı, biraz daha rahat. Ama belli ki yerli halk değil, tatil kıyafetleri giyen tatile gelmiş turistlerdi.

Belli ki yerel halkın masa beklemesi gerekmiyordu.

Hostes masasının altından bir şeyler aldı, döndü ve restorana girdi. Max elimi tuttu ve biz de onu takip ettik. Bizi uzak, arka köşeye götürdü, orada bir kominin hâlâ silmekte olduğu boş bir kabin vardı. Yanımızdan geçmeden önce gülümseyerek ve "Hey Max," diyerek hızla uzaklaştı.

Beyaz kâğıt tabakları, peçetelere sarılmış mutfak eşyalarını ve boya kalemleriyle dolu plastik bir kovayı yere bıraktı.

Sonra Max'e döndü ve "Her zamanki gibi mi?" diye sordu.

"Evet," diye cevap verdi, elimi kullanarak beni kabinin restorana bakan, sırtı duvara dönük tarafına doğru konumlandırdı. "İki," diye tamamladı.

"Anladım."

"Bekle," diye seslendim o uzaklaşmaya başladığında. "Öyle mi?" diye sordu, gözleri bendeydi.

"Küpelerini beğendim," dedim ona. "Çok güzeller."

Bir elinin parmaklarını kulağına götürüp "Teşekkürler" diye mırıldanmadan önce bir an şaşkın şaşkın baktı.

"Yakın zamanda mı aldın? Yani, bir çift alabileceğim bir yer var mı?"

"Evet, sokağın aşağısında, bir yıl önce aldım ama her zaman satıyorlar" demeden önce bir süre beni inceledi.

"Teşekkürler," diye gülümsedim ona.

"Sarah, bu Nina," dedi Max ona ve o da başıyla beni işaret etti. "Hey, Nina."

"Merhaba."

"Buna Karma deniyor," dedi bana.

"Ne?"

"Gümüşçü. Başka iyi şeyler de var. Karma." "Karma. Teşekkürler," dedim tekrar.

"Sorun değil," diye cevap verdi ve arkasını dönüp uzaklaştı.

Ben daha ne olduğunu anlamadan, Max ben daha ceketimi ya da çantamı çıkaramadan beni kabine soktu. Ve yine ne olduğunu anlamadan yanıma oturdu.

"Max," dedim ama dinlemiyordu, paltosunu silkiyordu, bunu yaparken kolu iki kez bana çarptı. Sonra paltosunu masanın üzerinden karşı sıraya fırlattı, bana döndü ve "Palto" dedi.

Köşeye sıkıştım, çantayı kolumdan çektim, Max çantayı benden aldı, masanın üzerine fırlattı ve ceketinin üzerine düştü. Yelken açışını izledim, sonra inişini.

"Az önce çantamı fırlattın," diye bilgilendirdim onu. "Evet" diye cevap verdi ve ardından "Palto" diye sordu.

Bir süre ona baktım, paltomu çıkarma konusunda kavga etmenin ve onun yanımda değil karşımda oturmasını tercih etmemin beni yemekten alıkoyacağına karar verdim. Bu yüzden hâlâ köşeye sıkışmış bir halde ceketimi silktim. Onu da aldı ve fırlattı.

Belli ki bir centilmen.

"Max -"

Döndü, bana doğru eğildi, bir kolunu masaya, diğer kolunu kabinin arkasına koydu ve ani yakınlığını, cüssesinin büyüklüğünü, berrak, gri gözlerinin üzerimdeki etkisini ve bir köşeye sıkışmış olduğumu düşünerek konuşmayı bıraktım.

"Söyleyin Düşes, bir Amerikalı nasıl sizin gibi konuşabilir?"

Bir süre daha ona baktıktan sonra, "Uzun hikâye," diye mırıldandım.

Omzunun üzerinden restorana baktı, bana döndü ve "Burası fast food değil" dedi.

"Aç olduğumu düşünürsek bu çok kötü."

"Yani, Amerikan pasaportu ve İngiliz aksanı?" diye sordu, yorumumu görmezden gelerek.

"İngiltere'de Amerikan aksanım olduğunu söylerler," diye bilgi v e r d i m .

"Yanırlırlar."

"Aslında haklılar."

Başını iki yana salladı. "Soruma cevap vermiyorsun."

İçimi çektim ve "Bir süredir orada yaşıyorum" dedim.

"Ne kadar sürecek?"

"Belli ki bir aksanın ipucunu yakalayacak kadar uzun."

"Bir ipucu mu?"

"Evet."

"Bir ipucundan daha fazlası, bebeğim."

Omuz silktim, masaya baktım ve pes ettim. "Sen öyle diyorsan." Sonra tabakları ve çatal bıçak takımlarını yerleştirdim, biri onun için, biri benim için, bunu yaparken bana "bebeğim" demesinin nasıl bir his olduğunu düşünmemeye çalıştım. Ne yazık ki bunu düşünmemeyi başaramadım ve güzel hissettirdiğine karar verdim.

Akşam yemeğimiz için masayı hazırlamayı bitirdiğimde, "Kaç yaşındasın?" diye sordu.

Gözlerim ona kaydı ve "Bir kadına sorulacak en kaba soru bu" dedim.

"Öyle mi?"

"Evet."

"Neden?"

"Öyle işte."

"Göründüğünden daha mı yaşlısın?"

"Muhtemelen." Ya da en azından ben

öyle umuyordum. "Tahmin etmeli miyim?"

Vücudumun sertleştğini hissettim ve "Kesinlikle olmaz" dedim.

Bana sırtıttı ve yaklaştı. "Bana bir rakam söyle."

"Becca'dan daha yaşlı, annenden daha genç," dedim ona.

Masadan sarkmayan eli yukarı geldi ve omzuma dokundu. Aşağı baktığımda gömleğimin yine kaymış olduğunu gördüm. Omzumu örtecek şekilde yeniden düzenledim, eli düştü ve sonra ona ters ters baktım.

"Oldukça geniş bir yelpaze," diye yorum yaptı, ben de omuz silktim, sonra "Otuz gösteriyorsun," dedi, bu iyiydi, "doksan gibi davranıyorsun."

Sertleştım ve ona doğru eğildim. "Doksan yaşında gibi davranmıyorum."

"Tatlım, bu mümkün olsaydı, senin iki yüzyıl önce doğduğunu düşünürdüm."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bu senin gergin olduğun anlamına geliyor."

Yaklaştım ve "Ben gergin değilim!" diye tersledim. Tekrar sıırttı. "Tamamen gerginim."

"Gergin değilim," diye tekrarladım.

"Senden ne anlam çıkaracağımı bilmiyorum," dedi, gözleri gövdemden kucağıma indi ve sözlerini "çelişki" diye bitirdi.

"Bu ne anlama geliyor?" Sordum ama gerçekten sormamalıydım ve bunu biliyordum.

Gözleri tekrar benimkilere döndü. "Başka türlü görünüp başka türlü davranıyorsun demek."

Daha yakına eğildim. "Peki bu ne anlama geliyor?"

O da daha yakına eğildi ve neredeyse burun buruna geldik. "Bu, o kot pantolona, o çizmelere, o gömleğe sahip olan bir kadının içten içe tutucu olmadığı anlamına gelir."

"Doğru, ben gergin değilim," diye tersledim ve sonra iki şişe bira masaya çarpınca sıçradım.

Kafamı kaldırdığımda kolunun altında tepsisi, beyaz tişörtü, kot pantolonu, atkuyruğu yapılmış kül sarısı saçları, dağ gibi taze yüzü, makyajsız bir garson kız gördüm.

"Hey Max," dedi.

"Hey Trudy," diye yanıtladı Max.

"Selam," dedi bana ve sonra gülümsedi. "Merhaba," diye cevap verdim, gülümsemeden.

Gülümsemesi daha da büyüdü ve menülerden ayrılmadan uzaklaştı.

Biralara baktım ve Max, neyse ki, uzaklaştı, ikisini de aldı, birini önüme koydu ve kendi birasından bir yudum aldı.

"Bu benim için mi?" diye sordum ve gözleri bira şişesinin etrafında bana geldi, sonra elini bıraktı.

"Evet."

"Bunu ben sipariş
etmedim." "Ben
istedim."

Öyle mi yaptı? Ne zaman?

Sormamaya karar verdim ve ona "Ben bira içmiyorum"
dedim.

"Ne?"

Başımı biraya doğru eğdim. "Bira içmediğimi söyledim."

"Ne içiyorsun?"

"Ale, bitter, stout."

"Yani Amerikan birası değil, İngiliz birası içtiğinizi
söylüyorsunuz."

"Amerikan olmayan biralar da var. Heineken. Stella.
Beck's. Aslında," diye bilgilendirici bir şekilde devam ettim,
"Bence lager Almanlar tarafından icat edildi. Aslında,
bence bira genel olarak Almanlar tarafından icat edildi."
Aslında bunu kesin olarak bilmiyordum, sadece tahmin
ediyordum.

"Tanrım," diye mırıldandı başını öne
eğerek. "Ne?"

Tekrar bana baktı. "Düşes, her konuda tartışabilirsiniz."

"Hayır, yapamam."

"Şimdi de tartışmamak için mi
tartışıyorsun?" Sessiz olmaya karar verdim.

Max iki büklüm oldu ve "Trudy!" diye bağırdı.

Trudy, elleri havada, bir elinde not defteri, diğer elinde
kalemle durduğu masadan döndü, turistlerin masası
siparişin ortasında kesildi ve "Ne?" diye bağırdı.

"Biran var mı?" Max sordu ve ben de kabinin içine doğru
büzüldüm.

"Ale?" Trudy karşılık verdi. "Ale."

"Sanırım, elbette."

Başını bana doğru eğerek, "Düşes'i buraya getirir misin?" diye seslendi.

Gözleri bana kaydı, gülümsedi ve "Elbette" diye bağırdı.

Aynı anda öne doğru eğildim ve tısladım, "Max!"

Bana döndü ve "Ne?" diye sordu.

"Trudy'nin önünde bana Düşes deme."

Sırıtarak, "Pekâlâ, kaç yaşında olduğunu söyle, Trudy'nin önünde sana Düşes demeyeceğim," dedi.

Tavana baktım ve "Neden? Neden ben Tanrım?" diye sordum.

Ben ne yaptım?"

Max'in parmaklarının boynumun kenarına kıvrıldığını hissettiğimde ve yaklaştığını gördüğümde vücudum kaskatı kesildi ve çenem aşağı indi. Sadece yaklaştığını değil, yüzünün yumuşadığını ve eğlenmiş görüldüğünü de gördüm ve bu kombinasyon olağanüstüydü. O kadar olağanüstüydü ki nefesimi tuttum.

Gözleri ağızma düştü ve ciğerlerim yanmaya başladı.

"Tanrım, çok tatlısın," diye mırıldandı.

"Max!" Bir adamın bağırdığını duydum, Max'in kafası döndü ve nefesimi bıraktım.

Sonra Max alttan alta "Siktir" diye mırıldandı.

Restorana baktığımda uzun boylu, yakışıklı, açık, çocuksu yüzlü, açık kahverengi saçlı ve sırık gibi bir adamın bize doğru geldiğini gördüm. Gülümsüyordu.

Yanında uzun boylu, zayıf ve son derece güzel bir kadın yürüyordu. Kusursuz bir cildi vardı. Uzun, simsiyah saçları mükemmel bir şekilde düz ve pırıl pırıl parlıyordu. Ayrıca hiç makyaj yapmamıştı. Üzerinde bu sabah Becca'nın giydiklerinin hemen hemen aynısı vardı, tek fark şişkin yeleşinin daha az şişkin olması ve sessiz, adaçayı yeşili bir renkte olmasıydı; gömleği ise termal değil, uzun kollu, yırtmaçlı ve koyu maviydi. O

ve adamın elinde bira şişeleri vardı, tam olarak Coors Light.

Gözleri Max'in üzerindeydi ve gülümsemedi.

Sonra gözleri bana kaydı ve tuhaf bir nedenle ifadesi buz gibi oldu.

"Max, şehre döndüğünü bilmiyordum," dedi adam masamıza gelip durduklarında.

Max kabinden çıktı ve onun elini sıktı. "Harry." Harry bana baktı ve selam verdi, "Selam."

"Merhaba," diye cevap verdim.

"Nina, bu Harry," dedi Max, sonra başını kadına doğru salladı ve Max'in de gülümsemediğini fark ettim, "ve bu da Shauna."

Shauna mı? Max'in bilgisayarında şifre olan Shauna mı? Bakışlarının buz gibi olmasına şaşmamalı.

Aman Tanrım.

"Merhaba Shauna," dedim şaşkınlığımı ve rahatsızlığımı gizlemeye çalışarak.

Gözleri üzerimde gezindi ve yanımdaki duvara "Merhaba" dedi.

Harry arkasına bakarak, "Dostum, bu gece çok kalabalık," dedi. "Bizim masayı temizliyorlar, onlar temizlerken seninle burada takılmamızın bir sakıncası var mı?"

Sonra Max'in cevap vermesine izin vermeden paltolarımızı ve çantamı kenara itti ve karşımdaki kabine kaydı. Shauna'nın yüzü o kadar gerildi ki yarılacak sandım ama Harry onun ruh halinden habersiz elini tutup içeri çekti. Ya da belki de ortağının adının Max'in bilgisayarındaki şifre olduğunu ve bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu.

Başımı kaldırıp Max'e baktığımda sadece ağzının gerildiğini ama yüzünün onunla tanıştığım ilk gece gördüğüm o korkutucu karanlığa büründüğünü gördüm. Yine de tek kelime etmeden yanıma kaydı.

"Ee Nina, Max'le geri mi döndün?" Harry bana sordu.

"Geri mi?" Ona sordum.

"Evet," dedi Harry, biraz aptalca bir sırıtışla.

"Um..." Kafa karıştırıcı sorusunu elimden gelen tek şekilde yanıtlayarak "hayır" dedim.

Max Harry'ye, "Evi Nina kiraladı," dedi ve Harry başını salladı.

Harry, "Evet, harika bir ev," dedikten sonra birasından bir yudum aldı.

"Öyle," diye kabul ettim, bu durumda ne yapacağımı bilemiyordum ve Shauna'nın gözlerinden fırlayıp etimi delmek istediği çok açık olan buz sarkıtlarının gerçekten oluşmamasını umuyordum.

Harry, "İnanılır gibi değil, Max bunu kendisi inşa etti," dedi.

Shauna'ya bakmamaya çalışıyormuş gibi görünmemeye çalışmayı bıraktım ve gözlerim Harry'ye kaydı.

"Pardon?"

"A-Frame, Max onu sıfırdan kendisi inşa etti," diye Harry beni bilgilendirdi ve gözlerim Max'e kaydı.

"Yaptın mı?" Nefes aldım, gerçekten nefes aldım. Sonra yine şaşırdım. Ve etkilendim.

"Onu da tasarladım," diye devam etti Harry, başını bana çevirmiş olan Max cevap veremedi.

Shauna soğuk bir ifadeyle, "Öyle bir şey yapmadı," deyince onlara dönüp baktım.

"Rudy yardım etti," diye sırttı Harry, onun soğuk tavrından etkilenmemiş gibi görünüyordu. "Planları gözden geçirdi."

"Rudy bir mimar," dedi Shauna son kelimesine büyük bir vurgu yaparak. "Yardım etmekten fazlasını yaptı."

Shauna'nın biraz kaltak gibi görüldüğüne karar verdim. "Yine de," dedim, "inşa etmek, bu-"

Shauna sözümü kesti. "Bunu tamamen o inşa etmedi."

"Evet, o pencerelere tek başına girmek zor olurdu ama geri kalanı -" Harry söyledi.

Shauna Harry'ye baktı. "Kablolamayı o yapmadı."

Harry Max'e baktı. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Max daha cevap veremedi Shauna araya girdi: "Hepsi değil."

Daha fazla bir şey söylenmeden, gözlerim Shauna'nın üzerinde, hızlı ve kararlı bir şekilde, "Fark etmez, bu güzel evi yaratmak için tek bir taş bile döşemek etkileyici olurdu. Her yer mükemmel."

Shauna'nın gözleri benimkilerle kilitlendi ve bakışmaya başladık. Bakışmamız Max'in kolunu omuzlarıma dolması ve beni kendi tarafına çekmesiyle kesildi. Hem Shauna hem de ben teması kestik, çünkü ben onun tanıdık tutuşu karşısında şok olmuştum, Shauna ise açıkça çileden çıkmıştı.

Max'e bakmak için başımı arkaya eğdiğimde onun da bana bakmak için başını eğdiğini gördüm.

"Evimin güzel olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu usulca.

Gözlerindeki bir şey beni etkiledi, yoğun ve büyüleyici bir şey ve restoran kayboldu.

"Şey... evet, çünkü öyle," diye cevap verdim aynı yumuşak sesle.

"Hey, sen İngilizsin," diye araya girdi Harry ve Max'in çenesinin sertleşmesini ve gözlerinin Harry'ye kaymasını yakından izledim.

Ben de Harry'ye baktım ve Max'in aksine, Harry'nin küçük anımıza karışmış olmasından, çoğunlukla akıl sağlığım için memnun oldum. Güzel bir andı ve içimi ısıttı, hissetmemem gerektiğini bildiğim bir şeydi bu.

"Tam olarak değil," dedim Harry'ye, "sadece orada yaşadığım için biraz aksanım var."

"Oha!" Harry patladı ve bu habere o kadar şaşırmıştı ki, vücudu tekrar kabine çarptı. "Gerçekten mi?"

"Evet."

Harry'nin gözleri Max ve benim aramda gezindi ve "İngiltere'de yaşıyorsunuz, nasıl tanıştınız?" diye sordu.

"Uzun hikâye," diye cevap verdi Max'in çakıllı sesi, bu uzun hikâyenin şimdi ya da hiçbir zaman Harry'ye değil, büyük olasılıkla özellikle Shauna'ya anlatılacağını söyleyen bir şekilde.

Harry geç de olsa ipucunu aldı ve onun yerine bana "İngiltere'de ne iş yapıyorsun?" diye sordu.

"Ben bir avukatım."

"Bir ne?" Harry sordu.

"İngilizler buna avukat diyor," diye açıkladım ve Max'in elinin omzumda sıkılaştığını hissettim.

"Harika!" Harry haykırdı. "Mesela, 'Mahkemede düzen!' ve 'İtiraz ediyorum!'"

"Tam olarak değil, ben bir avukat değilim, bir avukatım. Sık sık mahkemeye gitmem."

"Yine mi geldin?" Harry biraz sevimli bir şekilde kafası karışmış görünerek sordu.

O zaman Harry'nin biraz aptal olduğuna karar verdim ama ondan hoşlandım.

"Orada durum farklı," diye açıkladım. "Ben bir dava avukatı değilim. Mahkemede çok sık dava açmıyorum ve açtığımda da bunlar genellikle küçük davalar oluyor. Çoğunlukla mektup ve benzeri şeyler yazıyorum."

Harry üzgün görünerek, "Yazık," diye mırıldandı.

Ona sıırttım ve "Bunlar iyi mektuplar ve bazıları gerçekten uzun" dedim.

Max kıkırdadı, Harry sıırttı ve Shauna hâlâ gözlerinin buzdan hançerler oluşturmasını sağlamaya çalışıyordu.

Shauna'nın bakışları aniden Max'e kaydı ve "Dodd'la konuştun mu?" diye sordu.

İçin bazı Sebep Bu yapılmış Harry'nin iyi huylu tavrı bir çentik attı ve "Shauna" diye mırıldandı.

Ama aynı zamanda Max, "Hayır," diye cevap verdi. Shauna, "Onunla konuşmalısın," diye öneride bulundu.

"Evet, bunu bana yüzlerce kez söyledin," dedi Max, sesi biraz korkutucuydu, açıkça öyle değildi ama tehdit kesinlikle oradaydı.

Shauna bunu duymazdan geldi, bana baktı ve hiçbir şey yokken, "Max'in babası ona bu araziyi verdi," dedi.

"Gerçekten mi?" Konuşmanın gidişatına şaşırarak sordum.

"Burası harika bir yer. Çok güzel," diyerek ortamı yeniden yumuşatmaya çalıştı Harry. "Otuz dönümlük Tanrı'nın ülkesi."

"Evet," diye cevap verdi Shauna, Harry'nin ortamı yumuşatma çabasını boşa çıkararak. "Satın falan almadı."

Aklıma gelen tek yanıt mırıldanırken Max'in kolu etrafımı sararak beni daha da yakınlaştırdı: "Oh."

Shauna, "Milyonlar değerinde olduğunu ve onda bu paranın olmadığını düşünürsek, mümkün değil," diye devam etti.

Max'in milyonlarca dolar değerinde bir araziye sahip olması bir yana, Harry'nin "Shauna" diye fısıldaması gibi bu gerçeği çirkin bir şekilde paylaşması karşısında şaşkınlıkla ona göz kırptım.

Shauna, "Vergileri karşılayamıyor, bu yüzden evi kiralyor," diye devam etti ve ben bakakaldım.

Max'in tüm vücudu gerildi, kolunun kıvrımında daha dik oturdum ve Harry tısladı, "Shauna!"

Omuz silkti, bakışları Max'in gözüne çarpmaktan korkuyormuş gibi Max'in üzerinde gezindi ve mırıldandı, "Sadece söylüyorum, onunla birlikte, o evi seviyor, bilmeli."

"Belki biz -" Konuyu değiştirmeye başladım ama Shauna cesaretini topladı ve Max'e baktı.

"Bugün seni Becca ile gördüm."

Bu bir suçlamaydı. Bunu biliyordum çünkü tepkimi yakalamak için bakışları bana kaydı.

Ve açıkçası, canıma tak etmişti. Shauna bir kaltak değildi, tam bir kaltaktı. Daha büyüğüyle karşılaşacağımı sanmıyordum.

"Evet, Becca çok tatlı," diye açıkladım, Max'in bedenine sarıldım ama gözlerimi Shauna'dan ayırmadım. "Onunla bu sabah tanıştım, Max bana kahvaltı hazırlarken yanıma geldi."

Max'in bana kahvaltı hazırlayacağından bahsettiğimde, Shauna'dan yayılan soğuk hava dalgası tüm restoranın sıcaklığını on derece birden düşürdü. Titrememiş olmam bir mucizeydi.

Bunu ve yüzündeki soğuk ifadeyi görmezden geldim ve Max'e baktım. Dikkatini çekmek için Shauna'ya kaşlarını

çatıyordu,

Elimi göğsüne koydum. Göğsünün pazusu kadar sert olduğu gerçeğini hissetmem yarıda kesildi ve neyse ki çenesi bana bakmak için aşağı eğildiğinde bu hissi daha fazla keşfetme dürtüm de yarıda kesildi.

Evet, yüzü karanlık ve korkutucuydu. Kızgındı, hatta belki de öfkeliydi.

Bunu da görmezden geldim ve sessizce "Nankörlük etmek istemem ama yulaf ezmem biraz... çok tatlıydı" dedim.

Muhtemelen çok kızgın olduğu için takip etmiyordu. "Çok mu tatlı?"

Elimi göğsüne bastırdım, daha da yaklaştım ve fısıldadım, "Çok tatlı. Dört şeker mi? Um..." Yüzü aydınlanıp sırıtmaya başlayınca sözümü yarıda kestim.

"Yarın üç kişiyle yaparım Düşes," diye fısıldadı.

"Daha çok, bir."

Kaşları havaya kalktı. "Bir mi?" Başımı salladım ve kolu tekrar gerildi ama aynı zamanda beni vücuduna doğru çekti, yüzüm ona daha yakın olacak şekilde eğildi ve hala fısıldayarak, "İşte böyle seviyorsun, işte böyle alacaksın" dedi.

Ağzından çıkan sözcükleri izlemekle o kadar meşguldüm ki, bir yandan koluna sıkıca sarılırken bir yandan da önümün sert bedenine bastırıldığını hissediyordum, Shauna'nın boğazının arkasından garip bir ses çıkardığını neredeyse kaçıırıyordum.

Ama ben kaçırmadım. Max de özlemedi.

Gözlerim onunkilere gitti, ona gülümsedim ve o da bana gülümsedi. Gülümsemesi ve o yakınlıktaki gözleri olağanüstü değildi, sansasyoneldi.

Masaya çarpan bir şişenin gürültüsü beni sıçrattı ve döndüm.

"Bira," diye duyurdu Trudy, yüzünde sabit bir gülümseme, gözleri benim üzerimdeydi. Başını masadaki yeni biraya doğru eğdi, sonra Harry'ye baktı. "Masa hazır, Harry." Ve

Shauna'ya bir bakış bile atmadan döndü ve menülerden ayrılmadan tekrar uzaklaştı.

"Seni yalnız bırakacağız," dedi Harry ve artık mutlu-şanslı görünmediğini fark ettim. Solgun ve belki de biraz korkmuş görünüyordu.

Bu nedenle, muhtemelen bundan sonra söyleyeceklerimi söylememeliydim. Ama nedense kendime engel olamadım.

Hayır, nedenini biliyordum. Çünkü Shauna, Harry'nin iyi bir adam olmasından çok daha fazla kaltağın tekiydi ve bunu hak ediyordu, sadece söylediklerini söylediği ve açıkça ve çirkin bir şekilde Max'e özlem duyduğu için değil, Harry'yle birlikte olduğu için de. Onu tanı mıyordum ama daha iyisini hak ettiğini biliyordum.

Bu yüzden başımı Max'in omzuna yasladım, kolumu karnına doladım ve "Neden siz de bizimle yemiyorsunuz? Kasabadan bazı insanlarla tanışmak harika olur."

Harry'nin rengi soldu, Max kahkahalarla boğuştuğunu düşündüren bir şekilde homurdandı ve Shauna'nın gözleri kısıldı.

"Masamızla aramız iyi," diye mırıldandı Harry. "Siz ikiniz biraz özel zaman geçirmek ister gibi görünüyorsunuz."

"Emin misin?" Kibarca sordum. "Evet," diye yanıtladı Harry.

"Belki başka bir zaman bir araya gelebiliriz," diye teklif ettim ve Shauna'ya baktım. "Max'te numaran var mı? Ben seni ararım."

Shauna bir şey söyleyemeden arkamdan Max'in sesi gürledi ama sesi komikti, sanki kahkahalarını bastırıyordu. "Numarası bende var."

Biraz kıpırdandım ve Becca'yı en iyi şekilde taklit ederek neşeyle "Harika!" diye bağırdım.

Harry, Shauna'yla birlikte kabinden çıkarken, "Sonra görüşürüz," dedi.

Shauna bir şey söylemedi.

Harry uzaklaşırken bize yarım bir el salladı, ben de ona el salladım ve Shauna bize doğru bakmadı bile.

Max beni vücuduna doğru kıvrırarak dikkatimi çektiğinde aralarında bir metre vardı, o kadar yakındı ki neredeyse kucağındaydım.

"Gösteriyi beğendim Düşes," diye mırıldandı, diğer kolu etrafımda kayıyordu ve hâlâ eğlenmiş görünüyordu.

Göğsüne bastırdım ve "Gösteri bitti Max" diye mırıldandım.

Beni görmezden geldi ve sağlam durdu. "Gerçi buna gerek yoktu."

Göğsüne bastırmayı bıraktım ve gözlerinin içine baktım. "Üzgünüm, bilgisayar şifrenizin onun adı olduğunu biliyorum ama o sadece... pek hoş biri değil."

Max açıkça, "O bir sürtük," dedi.

"Şey..." Kelimeyi çektim ve sonra bıraktım, söyleme şeklimin kendi adına konuşmasına izin verdim.

"Ve onun adı benim bilgisayar şifrem çünkü bilgisayarı ve şifreyi o ayarladı."

Başımı yana eğdim. "Yani, o ve sen -?"

Max sözümü keserek, "Evet, eskiden onu becerirdim," dedi, açık sözlülüğü karşısında vücudum sarsıldı ama konuşmaya devam etti, "ama bir süre önce bitti."

"Şifrenizi değiştirmelisiniz."

"Pek öncelikli bir iş değil, o yüzden henüz yapamadım." "Senin için yaparım," diye teklif ettim.

Kollarıyla beni sıktı ve sırttı. "Ne seçeceksin?"

Ağzımdan sözcüklerin çıkmasına engel olamadan "Shebitchfromhell666" dedim.

Bir kahkaha patlattı ve bunu yaparken beni bir kez daha sıktı.

Kahkahasını kontrol altına aldığı anda bana baktı. "Bu biraz uzun oldu, tatlım."

"Belki öyle, ama bunu unutmayacaksın."

"Yapacağımı sanma" diye mırıldandığında yüzü daha da yakınlaştı.

Nerede olduğumu ve ne hakkında olduğumu fark ettim ve tekrar göğsüne bastırdım.

"Bırak," diye fısıldadım.

"Burada olduğun gibi," diye fısıldadı, özel bir yerde bir şeyler karıncalandı, tamamen çok iyi hissettim ve nefesimi çektim.

"Tuvaleti kullanmam gerekiyor," diye yalan söyledim. Tuvaleti kullanmam gerekmiyordu. Burnumu silmem gerekiyordu.

"Kaçmak ve kendine gergin olmayı hatırlatmak mı?" diye sordu, yine açık açık ve kaşlarımın birbirine yaklaştığını hissettim.

"Hayır. Burnumu silmem lazım."

Bir saniye bana baktı, ne yapacağını şaşırmış gibiydi, sonra "Burada yap" dedi.

Onun önünde masada burnumu sümkürmeyecektim.

"Peçeteleri unuttum," diye bu kez açıkça yalan söyledim.

Tekrar sırtıttı ve "Çok saçmalıyorsun" dedi. Ne dedi? X-ray gözleri vardı ve çantamın içini mi görebiliyordu? "Boktan biri değilim," diye karşılık verdim ve yüzü yakınlaştı
Tekrar.

"Benim seni burada sevdiğim kadar sen de olduğun yeri seviyorsun" diye fısıldamadan önce kolları sıkılaştı.

Ben daha bir şey söyleyemeden tutuşu gevşedi ve beni de yanına alarak kabinden çıktı ve beni ayağa kaldırdı.

Beni bıraktığında "Acele et, yemek bir dakika içinde burada olacak" dedi.

Önce masaya sonra da ona baktım. "Henüz sipariş vermedik."

"Evet var."

"Bir menü bile görmedim!" Sesimi yükselterek söyledim.

"Jack peynirli ve soğan halkalı bufalo burger alacaksın, tıpkı benim gibi."

Başımı salladım, o kısa, sarsıntılı sallanmalardan... Bunu daha önce yaptığımdan emin değildim ama Max'in yanındayken çok sık yapıyor gibiydim.

"Ama -"

"Git burnunu sil, Düşes." "Ama -"

"Vejetaryen misin?"

"Hayır."

"O zaman bana güven."

Ona doğru eğildim ve tıslayarak "Sen imkânsızsın" dedim.

Sırıtarak bana doğru eğildi ve "Sen de çok tatlısın" diye karşılık verdi.

"Kızgın olduğumda bana şirin deme!" Şimdi tamamen yüksek sesle haykırdım.

Gözleri omzumun üzerinden geçip tekrar bana döndü ve "Tüm restoranın konuşmamıza dahil olmasını ister misin?" diye sordu.

Gözlerinin işaret ettiği yöne baktım ve aralarında Trudy, Sarah, Harry ve Shauna'nın da bulunduğu pek çok insanın beni izlediğini gördüm.

Sonra Max'e döndüm, duvarlardaki boyaları eritecek ama onu en ufak bir şekilde etkilememiş gibi görünen bir bakış attım ve tuvaletlerin olmasını umduğum yöne doğru fırladım (evet, fırladım ama bu kesinlikle bir fırlama anı olduğu için fırladığım için kendimi affedebileceğime karar verdim).

Neyse ki haklıydım.

Oraya vardığımda burnumu sildim, ellerimi yıkadım ve keşke çantamı getirseydim de rujumu düzeltebilseydim diye aynaya baktım.

Sonra burnumdan nefesimi çektim, ellerimi lavaboya dayadım ve yansıma fısıldadım, "Ne yapıyorum ben?"

Hayatını yaşıyorsun Neene Bean, dedi Charlie kafamın içinde, sesi memnun gibiydi ve aynada gözlerimin kocaman açıldığını izledim.

Sonra arkama baktım. Sonra arkamdaki iki kabinin altına baktım. Oda boştu, ben hariç.

"Deliriyorum," diye mırıldandım. "The Shining'deki Jack Nicholson gibi karlı dağlarda çıldırıyorum ama ürkütücü otel hariç."

Kimse cevap vermedi çünkü orada kimse yoktu.

Yalnız kalmanın iyi olmadığına karar verdim. Yalnızken sesler duyuyordum. Charlie'nin sesini ve Charlie'nin sesini duymak istesem de, sahip olduğum her kuruşu ödeyebilir, sahip olduğum her şeyi satabilir, Charlie'nin sesini duymak için şeytanla bir anlaşma yapabilirdim, onu kafamın içinde duymak istemiyordum.

Yol boyunca Sarah ve Trudy'ye gülümseyerek restorana geri döndüm, Harry'nin gözlerimi kaçırdığını ve Shauna'nın bana hançer gibi baktığını fark ettim ve sonra Max'e baktım.

Kabinden kayarak çıkarken bir soğan halkası yiyordu.

"Görüyorum ki beni beklememişsin," dedim, gözlerim onun çiğneyen ağzındaydı, sonra kabine kaydım.

"Bir yüzük yedim Düşes, rahat olun," diye karşılık verdi yanımdaki kabine otururken.

"Her neyse," diye mırıldandım ve çok fazla olan yiyeceklerime baktım. Burgerin kendisi dört kişiyi doyurabilirdi. Hepsi kırmızı, oval, plastik bir sepetin içindeydi ve ince, beyaz, yağlı bir kâğıtla korunuyordu.

Son derece lezzetli
görünüyordu. Ketçaba
uzandım.

"İngiltere'de hamburger var mı?" Max sordu.

"Evet," diye cevap verdim, soğan halkalarının yanına ketçap fışkırttım ve İngiliz burgerlerinin pek de övünülecek şeyler olmadığını onunla paylaşmadım.

"Buffalo burger?"

"Gurme hamburgercilerde, evet," diye cevap verdim, bir halkaya daldırarak.

"Bebeğim?" Max seslendi ve ben ona baktım, soğan halkası ağzımın yarısına kadar gelmişti. "Göz kamaştırmaya hazır ol," diye sırtarak sözlerini bitirdi ve yemeğine döndü.

Benimkine döndüm.

Haksız değildi, yemekler çok güzeldi, kesinlikle gözlerim kamaştı.

* * * * *

"Uyu," diye mırıldandım, uykulu bir şekilde A-Frame'e girdim ve Max ışığı yakarken paltomu kollarımdan aşağı kaydurdım.

Max arkamdan, "Tatlım, sana söyledim, sıcak şekerlemeli dondurma yememeliydin," dedi ve kapının kapandığını duydum.

Hem haklıydı hem de haksızdı. Hamburger ve soğan halkaları beni fazlasıyla doyurdu ama Trudy'nin tepsisindeki sıcak şekerlemenin başka birinin masasına gittiğini gördüm ve kendime engel olamadım. İngiltere'de evdeki gibi sıcak şekerleme yoktu.

Ve her neyse, tatildegdim.

Yine de, sıcak şekerlemeli dondurma kesinlikle aşırıya kaçmıştı.

Ama beni uyuşturan sıcak şekerlemeli dondurma değildi. Son iki saatimizi restoranın bir blok ötesindeki Drake's adlı barda oturup Max'in arkadaşı Josh'un gitar çalıp şarkı söylemesini dinleyerek, Max Budweiser, ben de Fat Tire içerek geçirmıştık. Josh iyiydi, gerçekten iyiydi ama yine de Max'in yanına çöktüm, kolunu bana doladı, başımı omzuna yasladım. Vücudum ona yaslanmış ve başım omzundayken kambur durmamam gerektiğini biliyordum ama elimde değildi. Rahattı, biranın tadı harikaydı ama beni yumuşatıyordu, müzik güzeldi, karnım çok doluydu ve yorgundum.

Paltomu ve çantamı dolaba asıp kapıyı kapattım ve Max'e döndüm.

"Bu gece yatağı kim alacak?" diye sordum ve bana doğru yürüdü ve durdu, ayak parmağıma kadar ve ben geri çekilemeyecek kadar yorgundum.

Elini başımın arkasına doladı ve beni kendine doğru çekti ve ben de buna karşı koyamayacak kadar yorgundum.

Sonra alnımdan öptü.

Tatlı öpücüğü beni bir yük treni gibi çarparken boğazına göz kırptım. İyi hissettiriyordu, şimdiye kadar aldığım tüm öpücüklerden daha iyiydi ve dudaklarımda bile değildi.

"Sen yukarı çık," diye mırıldandı alnıma karşı, elini bıraktı, döndü ve paltosunu silkerek uzaklaştı.

Sırtına baktım ve yarın kesinlikle oradan ayrılacağıma karar verdim. Denver'a bile gitmeyebilirdim. Doğruca Kansas City'ye gidebilirdim.

Ancak o kadar yorgun olmama rağmen onun yatağında uyumayı da es geçmeyecektim.

Bu yüzden fikrini değiştirmesine fırsat vermeden "İyi geceler" dedim.

"İyi geceler Düşes," diye seslendi, paltosunu yemek odasındaki sandalyeye örttü ve bana bakmadı.

Döndüm ve yorgun ayaklarımın beni götürebildiği kadar hızlı bir şekilde merdivenleri çıktım.

Eşyalarımı bavulumdan çıkardım, banyoda yüzümü yıkadım ve nemlendirdim, dişlerimi fırçaladım ve geceliğimi giydim. Sabah toparlamaya karar vererek eşyalarımı banyoda bıraktım.

Kapıyı açtım, etrafın temiz olup olmadığını kontrol ettim ve sonra aceleyle yatağa gittim.

Ne kadar yorgun olsam da alt katın ışıkları yanıyordu; Muhteşem Görünürlü Max evdeydi; eve birlikte gelmemize rağmen bana akşam yemeği, sıcak şekerlemeli dondurma ve en az dört bira ısmarlamıştı ve çatıştığımız zamanlarda bile ya da belki de özellikle çatıştığımız zamanlarda hoşuma giden bir buluşmaydı, bu yüzden uykunun hemen gelmesini beklemiyordum.

Birkaç dakika içinde uyuyakalmıştım. Bir ışık gibi söndüm.

Bu yüzden Max'in on beş dakika sonra yanımdaki yatağa kaydığını hissetmedim.

Dördüncü Bölüm

Bluff

Uyandım, gözlerim açıldı ve ilk olarak, gecenin ölüsü olduğunu, ay ışığının bir ipucu ile karanlık olduğunu ve ikincisi, güne başlamaya hazırmışım gibi uyanık olduğumu hemen fark ettim. Muhtemelen evde olsaydım çoktan kalkmış ve güne başlamış olurdum.

Sonra başımı yastığa koymadığımı fark ettim. Yanağımda ince bir deri ve sert kaslar hissedebiliyordum. Başımı Max'in omzuna koyduğumu, gövdemin bir kısmının Max'in üzerinde, bir kısmının Max'in yan tarafına yaslanmış olduğunu, kolumun Max'in karnında durduğunu ve dizimin bükülmüş, kalçamın Max'in kalçasının üzerine atılmış olduğunu fark ettim. Kolu altımda ve sırtımdaydı, eli belimde duruyordu.

Aman Tanrım.

Orada ne yaptığı hakkında spekülasyon yapmadım, sadece kaçmayı düşündüm.

Onu uyandırmadan araba anahtarlarımı kot pantolonundan çıkarıp çıkaramayacağımı ve bavulumu arabaya götürüp götüremeyeceğimi merak ederek önce sırt üstü sonra yan döndüm.

Yatağın bir kısmına doğru kaydım ama bir hareket hissettim, ardından güçlü bir kol karnıma dolandı. Geri çekildiğimde ağızımdan yumuşak, şaşkın bir nefes kaçtı. Sıcak, sert gövdesinin duvarına çarptım ve Max göğsünü bana yasladı, bir dizini kaldırıp benimkini de yanına aldı, böylece ağır kalçası benimkine yaslandı.

"Max," diye

fısıldadım. Cevap

vermedi.

"Max," diye daha yüksek sesle

fısıldadım. "Mm?"

Sonra yüzünü saçlarımda hissettim ve eli karnımdan yukarı kayarken ve parmakları göğsümün etrafında kıvrılırken vücudum dondu.

Nefesimi içime çektim ve kendimi hareketsiz tuttum. Hareket etmedi ya da başka bir şey söylemedi.

"Max," diye fısıldadım ve belli ki benim sesim de donduğu için onun adı ancak bir mırıltı olarak kaldı.

Yine cevap yok, sadece sırtıma iyice yerleşmiş ağırlığını hissediyorum.

Uyuyordu ama göğsümü bırakmamıştı.

Kollarından sıyrılıp ondan ve evinden kaçabilirdim ve kaçmalıyım, belki de birincisiyle ikincisi arasında bir öfke nöbeti geçirebilirdim.

Beni alıkoymaya, arabamın anahtarlarını saklamaya, bana patronluk taslamaya, ben uyurken yatağıma girmeye hakkı yoktu, beni sağlığıma kavuşturmuş ve bana yulaf ezmesi yapmış olsa bile.

Ama hayatım boyunca hiç böyle tutulmamıştım ve bunun iyi hissettirdiği gerçeğini görmezden gelemezdim. Yani. Hem de çok. İyi. Yatakta, uzun boylu, güçlü, yakışıklı bir adamın kollarında tutulmak. İnanılmazdı.

Ve bundan daha fazlasıydı. Bunu düşünmemeye, beynime işlemesine izin vermemeye çalıştım ama Max'in yatağında, kollarında sadece (belli ki) yalnız değildim, kendimi yalnız da hissetmiyordum. Kendimi sıcak, güvende ve onun koca bedeniyle korunmuş hissediyordum. Ve bu iyi hissettirdi.

Aslında, onun A-Frame'ine girdiğimden beri, kiralık arabanın arka koltuğunda geçirdiğim zaman hariç, kendimi hiç yalnız hissetmemiştim. Hastalığım sırasında Max yanımdayken ya da yanımda olmasa bile onun yakınımda olduğunu bilerek uyandığım zamanlarda bile. Dün yalnız olduğumda bile. Yalnızlığımın kısa süreceğini, sefil yalnızlık tekrar yerleşmeden önce geçip gideceğini bilmenin verdiği o güvenli memnuniyeti hissetmeyeli uzun zaman olmuştu.

Ve bundan daha fazlasıydı. Eli göğsümde, bacağı benimkine doğru eğilmişti, seksi hissettiriyordu ve beni de seksi hissettiriyordu. Uzun zamandır böyle hissetmemiştim, uzun zamandır, çok uzun zamandır ve bunu özlemiştim.

Niles'la ilk tanıştığımızda her açıdan sağlıklı bir ilişkimiz vardı. Ama ben evliliğe evet dedikten sonra nedense bu değişti. Seks giderek seyrekleşti, ta ki yakınlaşmamızın üzerinden aylar geçene kadar. Birkaç aydan fazla. Aslında, çok fazla.

Niles ve ben birlikte yaşamıyorduk. Bristol'da nehir manzaralı üç odalı modern dairesini seviyordu. Oradan işe ve gitmesi gereken her yere yürüyerek gidebiliyordu.

Evim çok büyüktü, benim için çok fazlaydı ama dört odalı, yarı müstakil evimi seviyordum çünkü Charlie'nin eviydi. Ama Niles benim evimden işe yürüyerek gidemezdi. Otobüse binmek zorundaydı ki bunu asla yapmazdı. Ve her gün taksiye binmek çok pahalıya mal olurdu. Benim aksime Niles bir avukattı ve gerçekten iyi para kazanıyordu. Yine de her gün taksi biraz fazlaydı.

Charlie şarkı için evi satın almış ve onarmaya başlamıştı ve o gittiğinde onun işini bitirmeyi kendime görev edinmiştim ve bitirdim de. Charlie'nin olduğu için ve oraya çok emek verdiğim için gitmesine izin veremezdim ama Niles'ın oraya taşınmak gibi bir niyeti yoktu.

Bir çıkmazdaydık, Niles evi satışa çıkarmamı ve onun yanına taşınmamı söylüyor, ben direniyordum. Direnirken de içimdeki kızgınlık duygusunu gömüyordum, eğer Niles beni dinlerse o evin benim için ne kadar önemli olduğunu anlayacak ve direnmek zorunda kalmayacaktım.

Dahası, bu günlerde Niles'la hafta içinde birbirimizi nadiren görüyorduk. Belki bir şeyler içmek için, bazen de ben onun evine gidip akşam yemeği hazırlıyordum. Ama hafta sonlarımızın çoğunu birlikte geçiriyorduk, genellikle ben yine onun evinde geceyi sadece uyuyarak geçiriyordum.

Ama uyurken bana sarılmadı. Sevişmedik. Parmaklarını Max'in o anda yaptığı gibi bilinçsiz ama yine de sahiplenici bir şekilde göğsümün etrafında kıvırmadı.

Ve bunların hiçbirini düşünmemeye çalışsam da, kendime hareket etmemi, oradan çıkmamı, Max'ten uzaklaşmamı, bu adamın kollarında yatmanın delilik olduğunu söylesem de yapamadım.

Bunun yerine karanlıkta uzandım, ay ışığı parlaktı ve Max tarafından tutulan A-Frame pencereden geliyordu ve kendime bir anlık delilik izni vermeye karar verdim.

Uyuyordu; ne yaptığını, ona ne yapmasına izin verdiğimi bilmiyordu. Ben tamamen uyanıktım; tekrar uyumamın imkânı yoktu. Kendimi buna bıraktıktan sonra ondan uzaklaşacaktım. Bu güvenlik cenneti, bu arzulanma hissi ve eğer rol yaparsam, ki yapmaya karar verdim, hatta el üstünde tutulma hissi, bu yalnızlıktan başka her şey olma hissi ve yalnızlığın tam tersi.

Vücudumun gevşemesine izin verdim ve Max'e daha da sokuldum. Buna karşılık, parmakları otomatik olarak göğsümde sıkılaştı ve içime daha da yerleşti. Gövdem yatağın içine girdi, eli altımda sabitlendi, göğsü sırtıma bastırdı.

Gözlerimi kapattım. Bu daha da iyi hissettirdi.

Elimi çelik gibi kolunda gezdirdim, kendime bir yasak daha tanıdım, sonra elimi vücudumun altına ittim, parmaklarım güçlü bileğine dolandı ve tutundu.

Orada uzun süre, muhtemelen saatlerce yattım, bazen uyukladım, bazen uyanıktım. Uyanık olduğumda, o anda sahip olduğum hissi ezberlemek için zaman ayırdım, tekrar tekrar, kendime biraz daha izin verecek kadar hoşuma gitti, sadece biraz. Daha sonra uzaklaştım.

Şafak, A-Frame'i daha yeni aydınlatmaya başlamıştı ki, uyuklamadan da öte bir uykuya daldım.

Hızlıca uykuya dalan bendim.

* * * * *

Uyandığımda güneş ışığı göz kapaklarıma vuruyordu ve bir anlığına kafam karışmıştı.

Bir yerlerde sadece uykuya dalmakla kalmamıştım, Max ve ben ikimiz de hareket etmiştik, onun ilk pozisyonumuza geri dönmüştük

sırt üstü yatıyordu, ben de kısmen onun üzerine yayılmıştım.

Hareket ettiğimi hissettim ve bu his karşısında gözlerimi kapattım. Daha önce hiç deneyimlemediğim bir yumuşaklıkla altımdan kaydı. Sonra başımı yastığa koymam için beni hareket ettirdi. Yorganın omzuma kadar çekildiğini hissettim ve Max'in uzaklaşmasını dinledim.

Bir an için büyük, katı, otoriter, centilmen olmayan Max'in beni bu şekilde hareket ettirebileceği, bana bu şekilde dokunabileceği, sadece yapabileceği değil, yapacağı ve yaptığı gerçeğinin üzerimden akıp gitmesine izin verdim.

Sonra banyodaki sesleri, açılıp kapanan muslukları dinledim. Dışarı çıktı ve bir çekmece açılıp kapandı. Sonra varlığının çatı katını terk ettiğini hissettim.

Sonra gerçeklik araya girdi.

Kahretsin! Tam bir aptalmışım.

Alt kattan gelen yumuşak sesler duydum, mutfak lavabosu önce açılıp sonra kapanıyordu, sonra yorganı arkaya atıp banyoya koştum.

Tesisleri kullandım, dişlerimi fırçaladım, diş ipi kullandım, yüzümü yıkadım, aklımda aptal olduğum gerçeği dışında hiçbir şey yoktu. Kaçmak için elime geçen fırsatı değerlendirmeliydim. Görünüşe göre Max'in uykusu ağırdı. Kaçabilirdim.

Tüm eşyalarımı banyoda topladım ve çatı katına çıkıp doğruca bavuluma gittim. Kaçış Max Kıyafeti'ni bir araya getirmek için eşyalarımı ister istemez, çılgınca, kıyafetlerimi sıralayarak içine attım.

Buna o kadar odaklanmıştım ki çatı katına çıktığını duymadım ve kolu belime dolandığında sıçradım.

"Günaydın Düşes," dedi saçlarımın arasından, sırtım ön tarafına çarptığında.

Kaskatı kesildim ve başladım,

"Max -" "Kahve," diye sözümü kesti.

"Max -" Tekrar kolunu çekmeye başladım ve o da beni bıraktı.

Kenara doğru bir adım attım, ona döndüm ve aklımdan geçenleri söylemek için ağzımı açtım (gerçi o anda aklımda hiçbir şey olmadığı için bunun ne olacağını bilmiyordum) ama elimi tuttu. Sonra geri çekilip bir adım uzaklaştığımda, şok olmuş bir şekilde beni döndürdü, kolunu dans pistindeymişiz gibi başımın üzerinden kaldırdı. Sırtım ona dönükken beni durdurdu ve kolunu karnıma doladı, sırtım göğsüne dönüktü ve beni merdivenlere doğru çevirdi.

"Kahve," diye tekrarladı, beni vücuduyla ileriye doğru yürümeye zorlarken hâlâ kolundan tutuyordum.

Benden daha güçlü ve çok daha iriydi, bu yüzden geri çekilmek yerine belki kazanabileceğim bir dövüşe odaklandım.

"Benimle yattın," diye suçladım.

"Evet," diye kayıtsızca cevap verdi.

Evet, diye gelişigüzel cevap verdi. Onu aslında bir gündür tanıyordum!

"Ben uyurken benimle yatağa girdin."

"Evet," dedi tekrar ve merdivenlere vurduk, beni bıraktı ama ellerini belime sıkıca koydu ve beni aşağı itti.

"Max!" Tersledim.

"Kahve," dedi yine.

Eli artık kürek kemiklerimin arasındaydı ve durmuyordu. Ya o arkamdayken merdivenlerden inecektim ya da Max tarafından itilerek aşağı indirilecektim.

Cidden, çok sinir bozucuydu!

"Üzerime bir şeyler giymek istiyorum," diye tersledim. "Giysilerin var zaten."

"Üzerimde gecelik var."

"Bu kıyafet."

"Bu bir gecelik," dedim, merdivenlerin dibine vurup ona doğru dönerek.

Elimi tuttu ve mutfığa doğru yöneldi. Geri çektim ama benden daha güçlüydü ve görünüşe göre bir kahve görevindeydi.

Beni mutfığa, dolmakta olan kahve fincanının yanına çekti, döndü ve kolumdan çekiştirerek

Yakın. Eli benimkini bıraktı ama kolu belime dolandı ve alt bedenimi onun­ki­ne yaklaştırdı.

Ona baktım, ağzımı açtım ve ona vermek için hazırlandım ama o önce davrandı.

"Tek şekerli yulaf ezmesi mi yoksa üzüm reçelli tost mu?"

O kadar çok nefes aldım ki göğsümün genişlediğini hissettim, içimi doldurdu, sıcak ve tatlı.

Erkekler senin üzüm reçelini özlediğini söylemen gibi şeyleri hatırlamazdı. Geçerken mırıldandıysan hatırlamazlar. Charlie bunu hatırlardı ama o herhangi bir adam değildi. O Charlie'ydi. Onun gibi biri daha önce hiç olmamıştı.

Niles böyle şeyleri hatırlamazdı. Aslında beni Colorado macerasına ara vermeye iten olay, bir gece uyumakta zorlanmam, ertesi sabah bitkin bir halde mutfağa sürüklenmem ve Niles'ın alışılmadık bir ruh hali içinde bana bir fincan kahve koymayı teklif etmesiydi. Minnetle kabul ettiğimde, Niles bana nasıl içtiğimi sordu.

Niles'ı iki yıldır tanıdığım­dan, onun evinde sayılamayacak kadar çok uyandığımdan, onunla kahvaltıya, akşam yemeğine, öğle ve akşam yemekleri için ailesinin evine gittiğim­den ve kahvemi nasıl içtiğimi bilmediğinden, bana o kadar bile ilgi göstermediğinden, durumumuz hakkında düşünmem ve bunu hızlı bir şekilde yapmam gerektiği aklıma geldi.

"Düşes?" Max seslendi ve ben göğsümdeki sıcaklıkla savaşı­rak ona göz kırptım.

"Tost ve jöle," diye fısıldadım.

"Yakaladım," dedi, beni bıraktı ama eli yukarı geldi, parmakları çenem boyunca kayarak bir dokunuşta bulundu ve sonra fiziksel olarak kayboldu. Ama hissi kaldı, karıncalandı ve hoş bir şekilde karıncalandı.

Tezgâha döndü ve duvardaki ekmek kızartma makinesini tezgâh boyunca kaydır­dı. Sonra dolabı açtı ve ekmekleri indirdi.

"Bu sabah sana blöfö göstereyim dedim," dedi ve ben orada durup ekmek kızartma makinesine ekmek dilimleri koymasını izledim, zihnim bomboştu.

Açık gri zemin üzerine lacivert ve kömür grisi kareli desenli, ipli flanel pijama altı giydiği gerçeği dışında zihnim bomboştu. Bunlarla birlikte gri bir tişört de giymişti, göğsüne tam oturuyor ve şişkin pazularını sıkıca sarıyordu.

Erkek pijamalarını hiç sevmezdim. Sadece Max pijamaları, hatta her gün giydiği normal pijama altı ve tişörtü bile bu kadar güzel gösterebilirdi.

Sonra aklım, yolculuk için satın aldığım bir diğör gecelik olan geceliğime gitti. Pamuklu, uçuk pembe, spagetti askılı, bedeni göğüslerime yakın, sırtı kürek kemiklerimin altından aşağı doğru kesilmişti. Geri kalanı bele oturan, kalçamın üst kısmına kadar inen bir A kesimiydi. Etek ucu ve korsajın kenarları minicik bir krem dantelle süslenmişti.

Sonra aklım Max'in geceliğim ve onun içindeki ben hakkında ne düşündüğünü merak etmeye başladı.

Sonra çok fazla dikkat etmediğini fark ettim, tereyağı ve jöleyi çıkarıyordu. Yeni, sevimli, küçük, Colorado macerası geceliğimle beni beğenmesini istediğim aklıma geldiği için bu hayal kırıklığı yarattı. Normalde gecelik giymeazdim. Genelde onun giydiklerini giyerdim ama kız tarzı hariç.

Gözleri bana geldi ve seslendi, "Alo? Nina?"

Vücudum sarsıldı ve "Ne?" diye sordum.

Sırıttı ve "Bebeğim, uyanık mısın?" diye sordu.

"Um..."

"Otur."

"Ama -"

"Otur."

"Pekâlâ," diye mırıldandım, bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüm ve mutfaktan çıkıp bir tabureye doğru yürüdüm. Sonra oturdum.

Tost geldi, Max bir tabak çıkardı, tostı üzerine koydu, tereyağladı (gereğinden fazla tereyağıyla) ve sonra üzerine jöle koydu (hatırı sayılır miktarda jöleyle, ama şikayet etmiyordum).

Sonra dönüp tabağı önüme koydu ve kahve fincanının yanına gitti.

"Nina, blöf mü?" diye sordu. "Pardon?"

Bir fincana kahve doldurdu, bir kaşık şeker koydu ve buzdolabına gidip sütü çıkardıktan sonra, "Benimle blöfe gelmeni istiyorum," dedi.

"Ne blöfü?" Gözlerim onun ne yaptığında, tost ağzıma yaklaştığında bir ısırık aldığımda sordum.

Üzüm jölesi. Ambrosia.

"Toprağımın kenarı, görmeni istiyorum" dedi, bardağa süt döktü, kaşıkla bir tur attı ve sonra bana dönüp önüme koydu.

Konuşmaya olan konsantrasyonumu kaybettim ve Max'in tezgahın üzerine koyduğu kahveye baktım.

Bir kere. Bir keresinde bana kahve doldurmuştu. Ve nasıl içtiğimi biliyordu.

Niles bunu yüzlerce kez yapmıştı ama hatırlamaya hiç zahmet etmemişti.

"Tanrım, Nina," dedi Max ve sözcüklerin arasından gülüyormuş gibi bir ses çıktı.

Başımı salladım ve ona baktığımda gerçekten de kelimelerle güldüğünü gördüm.

"Komik olan ne?" Ben sordum.

"Sen. Sabahları zombiye dönüyorsun."

Kaşlarımın birbirine yaklaştığını hissettim ve "Hayır, değilim" dedim. Onun cevabı: "Bebeğim," ve sonra bir sırtma.

Cezveye döndü, şekersiz, siyah bir kupa daha doldurdu, yudumladı ve ekmek kızartma makinesine biraz daha ekmek attı.

"Sıkı giyinin," dedi bana dönüp kalçalarını tezgâha yaslayarak, "ve varsa fotoğraf makinenizi de getirin."

"Kameram mı?"

"Uçurumun manzarası, bir fotoğraf isteyeceksiniz."

Kafeine ihtiyacım olduğuna karar verdim ve tostumu bırakıp kupamı aldım, bir yudum ve sonra bir yudum daha aldım çünkü Max iyi kahve yapıyordu.

Ona blöf mü yapacaktım? Hayır, yapmayacaktım.

Yine de, biraz istedim. Colorado Dağları'ndaki bir kayalığa hiç gitmemiştim. Herhangi bir yerdeki bir kayalığa gittiğimden de emin değildim. Aslında, kayalığın ne olduğundan da tam olarak emin değildim.

Ve ben bir maceradaydım, değil mi? Hayatımı yaşıyordum, örümcek ağlarını temizliyordum, yeni şeyler deneyimliyordum. Max blöfünü gösterdikten sonra şehirdeki otele taşınabilir ya da Denver'a gidebilirdim.

"Pekâlâ," dedim ve kahvemden bir yudum daha aldıktan sonra lezzetli tereyağlı, jöleli tosttan bir ısırık daha aldım.

Tamam, aptallık ediyordum. Bir blöfü görmek için birkaç saatliğine aptal olabiliirdim. Kendime aptal olma izni verdikten sonra tekrar akıllı, akli başında, mantıklı bir insan olmaya geri dönebilirdim. Ama akıllı, akli başında ve mantıklı olmak sıkıcıydı, bir süredir bunu yapıyordum ve bir molaya ihtiyacım vardı, bu yüzden kendime bir mola verecektim.

"Çok kolay oldu," dedi Max ve ben tosttan bir ısırık daha alıp ona baktım.

Çiğnedim, yutkundum ve "Ne?" diye sordum.

Başını yavaşça salladı ve "Hiçbir şey sevgilim" diye mırıldandı. Sonra kahvesinden bir yudum aldı ve gözleri omzumun üzerinden geçti, kaşları birbirine yaklaştı ve ben onun

vücut sıkılaşıyor.

Görmesi büyüleyici, hatta heyecan verici ama biraz da korkutucu bir manzaraydı. Güçlü bir vücudu vardı ve bir anda bu şekilde alarma geçtiğini görmek olağanüstü bir şeydi.

"Ne oluyor lan?" diye mırıldandı ve ben gözlerimi onun bedeninden ayırıp tabureme döndüm, elimde tost, pencereden dışarı baktım.

Cherokee'nin yanına asker yeşili bir SUV park etmişti, tepesinde polis ışıkları, kapısında büyük yıldız amblemi vardı.

Bu manzara karşısında ben de vücudumun gerildiğini hissettim.

"Polis mi o?" Polis olduğu belli olmasına rağmen sordum.

"Evet," dedi Max alçak sesle ama hareket halinde olduğunu duyabiliyordum.

Cipten bir adam indi, kot pantolonu, ağır flanel gömleği, dolgulu yeleği, kovboy çizmeleri, rozeti ve silahı belindeydi. Orta boyluydu, biber rengi saçlarında tuz vardı, devasa kemer tokasının üzerinde biraz bira göbeği çıkmıştı ama yine de fit görünüyordu. A-Frame'e baktı ve sonra merdivenlere yöneldi.

Max oraya varmadan önce kapıyı açmıştı. Taburemde donup kaldım ve olanları izledim.

"Mick," diye selamladı Max adamı.

"Max," diye karşılık verdi adam, açık kapıdan içeri girerek.

"Ne oldu?" Max sordu.

Mick'in gözleri bana kaydı ve o zaman yavaş yavaş üzerimde küçük, soluk pembe bir gecelik olduğunu fark ettim.

Max'in mutfağındaki taburede soluk pembe gecelikli bir kadının oturmasına şaşırmamış gibi Max'e dönüp baktı ve "Bir şey oldu," dedi.

Max soğuk havada kapıyı kapattı, doğruldu, ayaklarını dikti ve "Ne?" diye sormadan önce kollarını göğsünde kavuşturdu.

Mick boğazını temizledi ve gözleri bana kaydı.

"Bu Nina Sheridan," dedi Max ona.

"Merhaba Bayan Sheridan," dedi Mick bana.

Onu "Bayan" konusunda düzeltmemeye karar verdim ve bunun yerine "Lütfen bana Nina deyin" diye davet ettim.

"Pekala, Nina," diye karşılık verdi Mick rahatsız bir gülümsemeyle, bu da sabah bir polis memurunun ziyareti yüzünden zaten huzursuz olan beni daha da huzursuz etti.

"Ne var ne yok?" Max tekrar sordu ve ben yukarı koşup hırkamı, bornozumu, belki kot pantolonumu ya da kar kıyafetimi (gerçi bunlardan biri yoktu) giysem mi diye düşündüm.

Mick evin içinde bana doğru yürüdü ama Max'e döndü.

"Sana birkaç soru sormam lazım" dedi ve ben de giyinmekten vazgeçtim. O böyle söyleyince olduğum yerde kalmaya karar verdim.

"Ne sorusu?" Max de içeri girdi ama doğrudan yanıma geldi ve taburemin arkasına, sıcaklığını sırtımda hissedebileceğim kadar yakın bir yere yerleşti.

Mick bunu daha fazla yaklaşması için bir davet olarak algıladı ve yaklaştı, yaklaşık üç adım ötede durdu.

Mick, "Dün gece saat iki, sabah üç civarında nerede olduğunu bilmem gerek," dedi.

Kendimi hareketsiz hissettim ve Mick'e baktım, rahatsız olduğunu ve bunu saklamadığını fark ettim.

"Bu da ne demek oluyor?" Max sordu, sesinden mutlu olmadığı ve bunu saklamadığı anlaşılıyordu.

"Sadece cevap ver, Max," dedi Mick yumuşak bir sesle.

"Yatakta," dedi Max, çakıllı sesi kısıktı ve Mick'in gözleri önce bana sonra tekrar Max'e kaydı.

"Uyuyor musun?" diye sordu. "Evet," diye yanıtladı Max.

"Üzgünüm Nina," Mick'in bakışları tekrar bana döndü, gözleri birkaç saniyeliğine geceliğine kaydı, sonra tekrar yüzüme geldi ve devam etti. "Bunu doğrulayabilir misin?"

"Bu neyle ilgili?" Max tekrarladı.

Ama aynı zamanda hızlıca "Evet, yapabilirim" dedim. "Emin misin?" Mick bana sordu.

"Elbette eminim," dedim kararlılıkla.

"Sen de mi uyuyordun?" Mick bastırđı ve sırtım dikleşti.

"Mick," Max'in sabrının tükendiği belliydi, "bu da ne demek oluyor?"

Ama yine hızlı konuştum. "Hayır, uyumuyordum." Mick konuşmak için ağzını açtı ama ben konuşmaya devam ettim. "İngiltere'den geldim, jetlag oldum. Sabah iki gibi, benim saatimle dokuzda uyandım ve şafağa kadar uyanık kaldım. Max hep yanımdaydı."

Mick'in yüzü ve vücudu gözle görölür bir şekilde gevşedi, rahatladı ve başını salladı.

"şimdi bana bunun ne hakkında olduğunu söylemek ister misin?" Max'in sabrı tükenmişti, sesi kızgın geliyordu.

Mick'in gözleri ona kaydı. "Curtis Dodd bu sabah erken saatlerde öldürölüdü."

Max'in nefesini tuttuğunu duydum ve Curtis Dodd'un kim olduğunu bilmesem de gözlerimin açıldığını hissettim.

"Benimle dalga geçiyorsun," dedi Max sessizce. "Keşke öyle olsaydı," diye yanıtladı Mick.

Sonra Max sordu, "Öldürölüdü mü?" Mick, "Evet," diye yanıtladı.

"Ve sen beni ziyarete mi geldin?" Max'in sesi artık kızgın değildi, sadece kızgındı. Bunu duydum ve hissettim.

"şimdi Max, sadece prosedür. Herkes senin Dodd'la iyi geçinemediğini biliyor." Mick'in tonu yatıştırıcıydı.

"Evet, kasabanın çoğu da bilmiyor," diye karşılık verdi Max. "Evet, bu yüzden birçok kişiye ziyaret eden yardımcılarım var.

Bu sabah üçüncü kez geldin," diye açıkladı Mick.

En azından bu da bir şeydi.

"Ne ne oldu?" I sordu içinde Sipariş için dön ve umarım durumu yatıştırır.

Mick, "Dodd vuruldu," diye cevap verdi. "Nereden?" Max sordu.

Mick, "Adamın evine hırsız girmiş," diye cevap verdi.

Max yaklaştı, vücudu sırtıma değiyordu ve ondan gelen garip bir şey hissedebiliyordum.

"Bitsy neredeydi?" Max devam etti, sesi temkinli ya da belki de endişeliydi.

"Kız kardeşini ziyaret ediyor, bahar tatili turist sezonunu sevmiyor. Çok fazla çocuk var, gençler kafayı buluyor." Max'ten bir şeyler geldiğini hissettim, ne olduğunu bilmiyordum ama Mick'ten de geliyordu. Öncekinden farklı bir nedenden dolayı yine rahatsızdı ve aceleyle devam etti. "Her Mart ve Nisan'da birkaç aylığına Arizona'ya gittiğini biliyorsun."

Max'in "Onu kim buldu peki?" diye sormadan önce rahatladığını hissettim.

Mick ayaklarının üzerinde kıpırdandı ve onu ele vereceğini düşünmeseydi yakasını düzelteceğini bilmiyordum.

Mick, "Dodd tam olarak yalnız değildi," diye mırıldandı.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Max ama mırıltısı kesik kesik ve sinirliydi. "Shauna."

Şaşkınlıkla başımı sallayan Mick'e, sonra da omzumun üzerinden Max'in sert ve öfkeli yüzüne baktım.

"Shauna dedi o duydum ve Mola içinde ve gitti Sonra silah seslerini duymuş.

Şanslıymış ki katil onun orada olduğunu bilmiyormuş, sadece Dodd'u öldürmüş ve sonra da çekip gitmiş. Silah seslerini duyunca çok korkmuş. Yatak odasından çıkıp Dodd'u bulması ve ihbar etmesi biraz zaman almış. Oldukça sarsılmıştı. Hâlâ da öyle." "Eminim öyledir," diye mırıldandı Max, sanki gerçekten de öyleydi.

ve o hiç umursamadı.

"Peki ya Harry? Harry ile birlikte olduğunu sanıyordum," diye sordum aptalca, omzumun üzerinden Max'e bakarken gözleri bana geldi, sonra eli belime geldi ve beni sıktı. Cevap vermesine gerek yoktu, bu yeterli bir cevaptı. Shauna şapşal, tatlı Harry'nin üzerine yürüyordu. Sonra fısıldadım, "Zavallı Harry."

"Evet, zavallı Harry," diye yanıtladı Max, sesi kısıktı.

Mick'e baktım ve ekledim, "Ve zavallı şey... Curtis Dodd."

Mick bir an beni inceledi, sonra bakışları Max'e kaymadan önce yüzünde gerçek ve eğlenceli bir sırıtış belirdi.

"Nina buralarda yeni sanırım," diye belirtti.

"Evet," diye yanıtladı Max.

"Özür dilerim?" Ben sordum ve Mick bana baktı.

"Curtis Dodd'un öldürüldüğü haberini öğrendiğinde dört ilçelik bir bölgede 'Zavallı Curtis Dodd' diyecek yaklaşık iki kişi var. Sen ve Shauna. Sen onu tanımadığın için, Shauna da onunla yattığı için."

"Oh," diye mırıldandım ve Curtis Dodd'u merak ettim.

"Kahve ister misin?" Max sordu ve Mick başını salladı.

"Yoğun bir gün olacak, yola çıkmam gerek."

"Kamyonetinde seyahat kupası mı var?" Ben sordum ve Mick bana baktı.

"Evet," dedi.

"Eğer gidip getirirsen, sana bir ısınma turu attıracağız."

Mick'in yüzü değişti, gözleri Max'e kaydı, sonra tekrar bana döndü. Gülümsedi ve usulca "Çok nazıksın" dedi.

"Pek sayılmaz. Kahveyi Max yaptı ama sanırım benim market zulamındaki kahveyi kullandı. Max'in market sınırları konusunda pek iyi olmadığını fark ettim."

Gözleri Max'e kayarken Mick'ten kısa ve şaşkın bir kahkaha yükseldi.

Max yanıma geldi ve kolunu omuzlarıma dolayarak, "Nina'nın başka bir şey olduğunu göreceksin Mick," dedi.

Başımı geriye attım ve Max'e baktım. "Bu ne anlama geliyor?"

"Sakin olun Düşes," diye sıırttı Max, "bu bir iltifattı."

"Hiç de öyle görünmüyordu," diye karşılık verdim.

Belinden eğildi ve yüzü yaklaştı. "Evet, öyleydi." Mick boğazını temizledi ve ben de bu işin peşini bırakmaya karar verdim. Diğer insanların önünde tartışmak kabaydı, özellikle de

Bilmiyordun.

I baktı at Mick ve istenmiş, "Senin seyahat kupa, memur bey?"

"Bana Mick de."

Onu bir daha görebileceğimden şüpheliydim ama gülümseyerek kibarca "Pekâlâ Mick" dedim.

Mick kupasını almaya gitti, ben kahve fincanına gittim, Max taburemin arkasında durdu ve Mick'i izledi.

"İyi misin?" Ben aradım.

"Shauna tam bir orospu," diye cevap verdi

Max. Bu doğrudu, bu nedenle yorum yapmadım.

Max bana döndü. "Bitsy, Dodd'un karısı, o engelli."

Gözlerimi kırptırdım ve "Ne?" diye sordum.

"Engelli, araba kazası, on yıl önce. Belden aşağısı felçli."

"Aman Tanrım," diye fısıldadım ve Mick içeri girerek konuşmamızı böldü.

"Bunun için teşekkürler, şafaktan çok önce kalktım. Sanırım önümüzdeki birkaç gün kahve benim kurtarıcım olacak," dedi ve yanıma geldi.

Hâlâ üzerime bir şey giymediğim ve kısa, pamuklu bir gecelik giydiğim gerçeğini görmezden gelmeye çalışarak ona kahve doldurdum.

Mick bunu fark etmiş gibi davranmadı ve polis olduğu için her şeyi gördüğünü tahmin ettim. Bana iki şeker ve bir bardak süt aldığını söyledi. Ona verdim ve sonra vedalaştım. Max ona kapıya kadar eşlik etti, vedalaştı, Mick cipine doğru koşarken kapıda durdu ve ancak Mick kamyonu çalıştırıp el sallayıp geri geri gitmeye başlayınca kapıyı kapattı.

Max mutfakta bana katıldı, etrafımda dolandı ve kupasını aldı. Sonra kalçasını tezgâha yasladı ve ona bakarak ben de aynısını yaptım.

"Bitsy?" Merakla sordum. "Ya Shauna?"

"Bitsy çok tatlı, onu çocukluğumuzdan beri tanırım, hayatı boyunca kasabada yaşadı, herkes onu sever. Shauna..." Sözünü bitirmedi, ben de başımla anladığımı işaret ettim ve Max devam etti. "Dodd dolu. Shauna bunu seviyor. Harry de oldukça zengin ama Dodd gibi değil."

"Sen de dolusun," dedim ve bana baktı.

"Değilim Düşes," dedi dürüstçe.

"Shauna'ya göre milyonlarca dolar değerinde bir arazinin üzerinde oturuyormuşsunuz."

Yüzünün kapanışını izledim ve "Evet, eğer satarsam" dedi.

"Ve Shauna bunu yapmanı istedi," diye tahmin ettim. "Evet."

"Dodd'a," diye tahmin ettim yine. "Evet."

Haklıydım, Shauna kaltağın tekiydi. Bir sürtükten daha fazlası olabilirdi ama bunun ne olduğundan emin değildim.

"Karmakarışık bir ağ," diye fısıldadım.

"İşte o zaman onu kazıdım, kendimi kurtardım." Onun arkasından pencereden manzaraya baktım.

Onunla o muhteşem manzara arasında hiçbir şey yoktu ve düşündüm ki, etrafındaki otuz dönümlük alan boyunca ne yanında ne de arkasında hiçbir şey yoktu.

Harry'nin dediği gibi, Tanrı'nın ülkesi, bozulmamış.

Tekrar Max'e baktım. "Dodd senin arazinle ne yapmak istedi?"

"Düşündüğü birkaç plan vardı. Otel ve misafir villaları ya da küçük, özel bir konut projesi."

Dudağımın kıvrıldığını hissettim. Max'in gözleri ağızma kaydı ve iki şey yaptı. Bir kahkaha patlattı ve bir kolunu tekrar belime dolayarak alt bedenlerimizi birbirine yaklaştırdı ama bu sefer daha yakın değil, şimdi gerçekten dokunuyordu.

"Max -" Fısıldadım, ellerim kollarına gitti.

Gülmeyi kesti ama bana gülümsedi. "Ben de öyle düşünmüştüm, Düşes."

"Ne?" diye sordum. Pazıları parmaklarımın altındayken ve kalçaları benimkilere oturmuşken konuşmayı unutarak sordum.

"Senin yüzün, Dodd'un planları, ben de öyle düşünmüştüm." "Oh."

Beni bıraktı, kahve fincanına döndü ve "Tostunu bitir, hazırlan, bu saçmalığı unut, blöfe gidiyoruz" diye emretti.

Ayaklarımı hareket ettirmem bir saniye sürdü ama sonunda yaptım, tabureme gittim, tostumu bitirdim ve sonra kahve fincanının yanına gittim, Max kendi tostunu bitirirken kendimi ısıtmak için Max'in etrafına uzandım, gözleri pencereden dışarı bakıyordu, aklı başka şeylerdeydi.

Sonra kahvemi aldım, yukarı çıktım, yatağı topladım, bavuldan eşyalarımı aldım ve kendimi banyoya kilitledim, bir aptal gibi davranıp Max'le blöfe gitmeye hazırlandım.

* * * * *

"Ben Pardon?" I bağırdı üzerinde ve Gürültü gelen Max'in üzerinde oturduğu kar arabası.

"Tırmanış devam et!" o bağırdı geri ve I baktı at Kar arabası.

"Yürüyemez miyiz?" Yüksek sesle sordum. "Hayır."

"Sürmek mi?"

"Hayır."

Bir adım geri attım. "Belki -" "Düşes, hadi... lanet olsun..."

Gözlerim yüzüne gitti ve "Çok sabırsızsın!" diye çıktım.

"Hayat kısa," diye bağırdı gürültünün üzerine. "Oturup senin tırmanmanı bekleyecek kadar çok zamanım yok."

"Daha önce hiç kar motosikletine binmedim," diye bağırdım. "Bugün senin günün."

"Kar motosikletine binmek isteyip istemediğimi bilmiyorum," diye paylaştım.

Anlamadığım bir şeyler mırıldandı, kar motosikletini kurcaladı ve ses kesildi. Sonra indi.

Max'in banyonun kapısından bağırarak söylediği, "nihayet hazır olduğumda" onu bulmamın yolu olan hizmet odasından açılan arka kapıdan Max'in evinin çam ağaçlarıyla kaplı kademeli bir yokuşa dayandığını fark ettim.

ve kavak ağaçları vardı ama yan tarafta ve yukarıda, ağaçların arasına gömülmüş bir ahır vardı. Bu ahırda kar küreme aracına bağlı bir ATV, kar küreme aracı olmayan başka bir ATV, bir muşambanın altında arabaya benzeyen bir şey ve başka bir muşambanın altında motosiklete benzeyen bir şey gibi çeşitli şeyler vardı. Ayrıca bir kar arabası da vardı, ancak Max'le orada buluştuğumda kar arabası dışarıdaydı.

Max yaklaştı, başımı arkaya eğdim ve "Konuş benimle" dedi.

"Emniyet kemeri yok," dedim ve dudaklarını birbirine bastırdı, nedenini bilmiyordum, belki sinirlenmişti, belki de kahkahasını bastırıyordu.

"Hayır," dedi dudaklarını birbirine bastırmayı bıraktığında, "emniyet kemeri yok."

"Kask falan takmamız gerekmiyor mu?"

Yaklaştı ve ben geri adım atacaktım ama eli boynumun yanına geldi, uzun parmakları kulağımın arkasındaki saçlarıma doğru kaydı. Parmakları deri bir eldivenle kaplıydı ama yine de iyi hissettiriyordu, beni yerime mihlayacak kadar iyi.

Yüzünü benimkine yaklaştırdı ve "Neden endişeleniyorsun bebeğim?" diye fısıldadı.

Bir nefes aldım, verdim ve nedense dürüstçe fısıldadım, "Bu sadece korkutucu."

"İncinmene izin

vermeyeceğim." "Ama -"

"Nina, söz veriyorum. İncinmene izin vermeyeceğim."

Gözlerinin içine baktım ve ciddi olduklarını gördüm. Dalga geçmiyordu, sabırsız değildi, sinirli değildi ve benim korkak bir kedi olduğumu düşünmüyordu. Sadece... ciddiye.

"Tamam," diye fısıldadım.

"Tırmanacak mısın?"

Elinin altında başımı salladım ve o da gülümsedi.

Sonra beni bıraktı, krem rengi, kablo örgülü, dar şapkamı saçlarıma üzerine çektim ve yanlardan tutturdum. Sonra da krem rengi eldivenlerimi giydim. O zaman

Kar motosikleti canlandığında ses geri geldi ve kendime macera için burada olduğumu ve kar motosikletinin kesinlikle maceralı olduğunu ya da en azından benim için öyle olduğunu hatırlatarak bindim.

Max dik oturdu, arkaya uzandı, bileklerimi tuttu ve kasıklarım arkasına değene kadar beni daha yakına çekmek için kullandı, iç uyluklarım dış uylukları boyunca uzanıyordu. Sonra kollarımı beline doladı ve ben geri çekilemeden hareket etmeye başladık. Geri çekilmek gibi bir düşüncem yoktu, kar arabası gitmeye başladığı anda daha sıkı tutundum.

İlk başta dehşete kapıldım, kalbim boğazıma sıkıca yerleşti.

Sonra Max'in bu yoldan daha önce geçtiğini, ne yaptığını ve nereye gittiğini bildiğini düşündüm ve etrafıma bakmaya başladım.

Sonra ağaçlar yanımdan geçerken korkunun eridiğini hissettim, soğuk rüzgar yanaklarımı kamçıladı, Max'in sağlam bedenine bastırılmış bedenim bilincime girdi ve rahatlardım.

Dağın yanından geçen bir patikaya girdik, patika boyunca bir nehir akıyordu ve manzara inanılmazdı. O kadar etkileyiciydi ki, üzerinde süzüldüğümüz patikanın kenarına yakın olan keskin inişi fark etmedim. Bunun yerine çenemi Max'in omzuna dayadım ve manzarayı seyre daldım. Tüm düşünceler kafamdan uçup gitmişti; Max'in sırtını önüme yaslaması, kollarımın onun beline dolanması ve o muhteşem manzaradan başka bir şey yoktu.

Sürüşümüzün sona ermesine hazır olmadan önce, nehrin kenarındaki kayalığa vardık, arazi sanki yan taraftan düşüyor gibiydi, ortaya çıkardığı manzara yürekleri durdurdu ve Max kar motosikletini durdurarak kapattı.

Arkasına yaslandı ama kollarımı belinden çekmedim çünkü Max haklıydı. Buradan görünen manzara inanılmazdı ve şaşkınlıktan donup kalmıştım. Şimdiye kadar gördüğüm en güzel şeylerden biriydi ama aynı zamanda kar ve manzaraya karışan sessizlik ve

Nehrin akarken çıkardığı ses şimdiye kadar yaşadığım en güzel şey olmalıydı.

"Çok güzel," diye fısıldadım, çenem hâlâ omzundaydı.

"Evet," diye onayladı, sert ve yumuşak sesi beni kendime getirdi

şaşkınlığımı üzerimden attım ve başımı kaldırıp kar motosikletinin arkasından inerek uzaklaştım.

Kenara yaklaştım ve durdum, cebimden küçük dijital fotoğraf makinemi çıkarmadan önce uzun süre manzarayı seyrettim. Bu çabanın faydasız olduğunu bilerek fotoğraf çekmeye başladım. Hiçbir fotoğraf bunu yakalayamazdı. Bu manzara deneyimlenmeliydi.

Max sırtıma yaklaştı ve uçuruma gitmeden ondan kaçamadım ve dahası, kolu göğsümde bana dolandı. Beni önüne doğru çekti ve ben itiraz edemedim konuştu.

"Babam bizi her zaman buraya getirirdi," dedi sessizce.

Manzaraya baktım ve ses tonundaki bir şey fotoğraf makinemi düşürmeme neden oldu.

"Biz mi?" Kendime artık aptal olmadığımı söylesem de sordum, bu daha kötüydü. Sormamalıydım, umursamamalıydım, bilmek istememeliydim.

Ama ben yaptım.

Kolunu göğsüme dolayarak beni daha da yaklaştırdı. "Kami yol boyunca sürekli söylenirdi. Annemle birlikte olmak istediğini söylerdi, bu da kasabadaki arkadaşlarıyla birlikte olmak istediği anlamına gelirdi."

Kelimeyi ısırmadan önce, "Kami?" diye sordum.

"Kız kardeşim."

"Annen seninle buraya gelmedi mi?" Akli başında kimin oraya gitmek istemeyeceğini merak ederek manzaraya bakıyor ve sorularım için zihinsel olarak kendimi tekmeliyordum, paylaşmasını istemiyordum ve gerçekten onu buna teşvik eden kişi olmak istemiyordum. Sadece kendisi olarak bile yeterince etkileyiciydi, hayat hikâyelerini dinlememe gerek yoktu.

"Annem ve babam boşanmışlardı."

"Oh," dedim ve kendimi bu konuyu kapatmaya zorladım.

Max yine de konuşmak istiyordu. "Ben altı, Kami dört yaşındayken oldu. Annem de babam da şehirde yaşıyorlardı ama babamı ancak iki haftada bir hafta sonları görebiliyorduk, tabii ona rastlamadıysak ya da okulda bir şey olmadıysa."

"Benim annemle babam da boşandı," dedim ve sonra ağzımı kapattım. Onun hakkında bir şey bilmeme gerek yoktu ve onun da benim hakkımda bir şey bilmesine kesinlikle gerek yoktu.

"Kaç yaşındaydın?" diye sordu.

"Gençtim," diyerek doğrudan cevap vermekten kaçındım.

Kolu daha da sıkılaştı, parmakları omzumda kıvrıldı, doğrudan bir cevap vermekten kaçınmamdan memnun değildi.

"Kaç yaşında, Düşes?"

İçimi çektim ve "Genç" diye tekrarladım ve o daha fazla sormadan devam ettim: "Çok genç. O kadar genç ki, hiç birlikte olduklarını hatırlamıyorum."

"Zor, bebeğim," diye fısıldadı ama ona öyle olmadığını söylemedim. Ona babamın hayatımdan çıkıp gitmesinin büyük bir şans olduğunu da söylemedim çünkü çok geçmeden tekrar hayatıma girdi.

Konuyu değiştirmeye karar verdim ve "Babanın sana bunu verebilmesi çok güzel" dedim. Elimle panoramayı işaret ettim.

"Evet, ama o öldüğü için aklıma geldi."

Vücudum sarsıldı ve yüzüm ona dönük olacak şekilde kolunun kıvrımında döndüm.

"Pardon?"

"O öldüğünde arazi bana miras kaldı."

Yüzü boştu ve bu da sakladığı duyguların derinliğini ele veriyordu.

"Özür dilerim," diye fısıldadım. "Uzun zaman önceydi, tatlım." "Hâlâ üzgünüm."

Omuzlarıma doladığı koluyla beni sıktı ve diğer eli belime gitti.

Biraz geri çekildim, bana biraz boşluk verdi ama fazla değil, bu yüzden bana boşluk vermeyi bıraktığında durmak zorunda kaldım.

"Ama, demek istediğim," diye devam ettim. "Güzel olan şu ki, hayattayken sana bunu verebildi, seni ve kız kardeşini buraya getirebildi."

Başını salladı ve başımın üzerinden manzaraya baktı. "Burası babamın en sevdiği yerdı. Arazinin üzerine bir ev inşa etmek isterdi. Hayatı boyunca bunu istedi. Yapamadı ama hep bundan bahsederdi. Ama buraya asla dokunmazdı. Bana da asla yapmamamı söyledi."

Max'in, babasının inşa etmek istediği arazide bir ev inşa etmesinde etkileyici ve dokunaklı bir şey vardı, üstelik bunu kendi elleriyle yapması da cabası.

"Kız kardeşin de mi kara aldı?" diye sordum ve gözleri manzaraya geri dönmeden önce bir anlığına bana kaydı.

"Hayır."

"Hepsini sana mı verdi?"

"Evet."

"Vay canına."

Kolu omzumdan ayrıldı ama sadece diğer eli belime dolanırken eli şapkamın altındaki saçlara girebilsin diye.

"Diğer her şeyi aldı, şehirdeki evini, arabasını..."

Babasının nasıl bir evi ya da nasıl bir arabası olduğu hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen, "Arazi daha iyi," dedim. Bir malikane ve bir Maserati de olabilirdi, arazi yine de daha iyi olurdu.

Max sırtarak bana baktı ve "Evet" diyerek onayladı. Sonra devam etti, gözleri omzumun üzerinden geçti, ifadesi uzaklaştı. "Çok kızgındı ama burası hiç umurunda değildi. Değerinin ne olduğunu biliyordu."

Soru sormamak için dudaklarımı birbirine bastırdım.

Max soru sormama gerek duymadı ve bana döndü. "Onu satacaktı, babam bunu biliyordu, hatta vasiyetinde bunu söyledi, her şeyi açıkladı. O yüzden bana verdi."

"Asla satmamamı şart koştu mu?"

Max başını salladı. "Asla satmayacağımı biliyordum," gözleri tekrar omzumun üzerinden geçti, "ve asla satmayacağım."

"Ben de yapmazdım," diye fısıldadım ve sonra kendime konuşmayı bırakmam gerektiğini hatırlatmak için dudağımın içini ısırdım, çünkü Max bana baktı ve yüzü yumuşadı, ama gözleri yoğunlaştı ve bakışı beni derinden ama iyi, sıcak, mutlu bir şekilde etkiledi.

"1892'den beri ailemde var" dedi bana.

Gözlerim büyüdü ve "Gerçekten mi?" diye sordum.

Tekrar sıırttı ve "Evet, Düşes" dedi.

Konuşmak için ağzımı açtım, çok hoşuma giden ve kendime izin vermemem gerektiğini bildiğim bu samimi baş başa görüşmeye bir son vermek için, ikimiz de "Max!" sesini duyduğumuzda.

Max bir koluyla beni bıraktı ama boynumdaki eli omuzlarıma kayarak yanıma geldi ve patikaya baktı.

"Hey Cotton," dedi Max, kendisine Cotton denmesi gerektiğini düşünen bir adama.

Cotton Noel Baba'ya benziyordu, bir sürü beyaz saç ve biraz fazla uzun kalın, dolgun beyaz bir sakal ve Cotton'un kesinlikle sahip olduğu büyük neşeli göbeği unutmamak gerekir. Ancak kırmızı bir takım elbise giymiyordu, üzerinde bir kot pantolon, kocaman bir parka ve kar botları vardı.

"Heya," dedi Cotton, gözleri üzerimdeydi, üç metre uzaktaydı ama burnunun ve yanaklarının Noel Baba'nın gibi kırmızı olduğunu görebiliyordum.

"Merhaba."

"Cotton, bu -" Max başladı ama Cotton onun yerine konuştu.

"Evet, Nina, biliyorum."

"Ne -" Ben başladım ama Max beni sıktı. "Trudy Cotton'ın torunu," diye açıkladı Max. "Oh," diye mırıldandım.

"Küçük bir kasaba," dedi Cotton, yakın durarak, "konuşuruz. Buna alışın."

"Oh..." Yavaşça ve bitirerek "tamam" dedim, buna alışacak

kadar uzun süre buralarda olacağımın emin değildim ama vazgeçtim.

Bunu Cotton'la paylaşmak.

"Bana fotoğraf makineni ver, ikinizin de fotoğrafını çekeyim," dedi Cotton başını fotoğraf makineme doğru eğerek.

Sertleştım. Max'in blöfünde Max'le benim fotoğrafımız mı? Hiç sanmıyorum. Böyle düşünmüyordum çünkü Max'le benim onun güzel kayalığında birlikte bir fotoğrafımızın olması düşüncesi bile onu ağzımda tadını alabileceğim kadar çok istememe neden oluyordu ve bunun yanlış, yanlış, yanlış olduğunu biliyordum.

"Sorun değil, birkaç fotoğraf çektim."

"Düşes -" Max söyledi ama Cotton onun sözünü kesti. "Bana kameranı ver, kızım."

"Gerçekten, sorun değil," dedim.

"Nina, bu Jimmy Cotton," dedi Max bana nefesinin altından, vücudum dondu ve bakakaldım.

Tekrar konuşabildiğimde, "Şaka yapmıyorsun değil mi?" diye fısıldadım. "Evet, şaka yapmıyorum," dedi Max kıkırdayarak.

Noel Baba'ya baktım.

Jimmy Cotton, büyük Amerikalı fotoğrafçı. Biri Smithsonian'da, biri Victoria and Albert'ta ve biri de The Met'te olmak üzere üç sergisini görmüştüm. Ulusal bir hazineydi ve fotoğrafları benim tarafımdan da saygı görüyordu. Her yıl takvimlerinden birini satın alırdım ve Smithsonian posterlerinden birini çerçeveletip evimin koridoruna asardım.

Aynı zamanda münzevi biriydi, asla gösterimlere gelmez, röportaj yapmaz, ona hayran olan dünyadan kaçardı. Gençliğinde bile bir fotoğrafını gördüğümü sanmıyordum. Colorado Rockies'de yaşadığını biliyordum, fotoğraflarının çoğu dağlara aitti ama burada yaşadığını bilmiyordum.

"Ben... ben... sizinle tanıştığırma çok memnun oldum," diye kekeledim, aynı anda hem aptal hem de utangaç hissediyordum. "Smithsonian'daki ve Victoria and Albert'taki sergilerinizi gördüm ve -"

"V&A?" diye sordu, gözleri kısılmıştı.

"Evet, muhteşemdi. Ben... inanılmazdı," diye cevap verdim.

"V&A'da sergilenenlerden birkaç tanesi benim evimde. Ambarıma gidip bir tanesini paketleyeceğim ve Max'e getireceğim."

Ağzım açık kaldı, bunu hissettim ama elimden bir şey gelmedi.

Max kıkırdamaya başladı ve kolumu sıktı. "Ona kameranı ver, tatlım."

Otomatik olarak kamerayı tutan elim havaya kalktı, Jimmy Cotton öne çıktı, benim aptal, küçük, dijital kameramı zanaatkâr ellerine aldı ve birkaç adım geri gitti. Jimmy Cotton'ın kameramı tutmasına o kadar şaşırmıştım ki, Max'in beni kıvrarak önümü onun yanına sıkıştırmasına, kolunu omuzlarıma dolamasına, parmaklarıyla saçlarımı elinin altında boynumda toplayarak yanağımı omzuna doğru itmesine, diğer eliyle belime sarılmasına karşı koyamadım.

"Gülümse," diye seslendi Jimmy Cotton, fotoğraf makinemin arkasından ve ben de Jimmy Cotton'dan başkasının fotoğrafımı çekmesinden duyduğum mutlulukla gülümsedim (Max'in kollarında öylece durmanın iyi hissettirdiğinden bahsetmiyorum bile).

"Bu iyi bir tane olacak," diye mırıldandı Jimmy Cotton, bir adım öne çıkıp bana geri vermeden önce fotoğraf makinemle oynuyordu.

Jimmy Cotton'ın az önce fotoğrafımı çektiğini düşünerek, belki de oracıkta ölebileceğimi ve bunu mutlu bir şekilde yapabileceğimi düşünerek aldım. Gerçi bu, fotoğrafını bastırıp hava geçirmez bir şekilde mühürletme şansım olmayacağı anlamına geliyordu.

"Dodd'a olanları duydu mu?" Cotton Max'e sordu ve Max kolunu omuzlarıma doladı, eli boynumda kıvrıldı ama diğer elini bıraktı.

"Evet."

Cotton, "Bu sabah uyandığımda güneşin daha parlak olduğunu sanıyordum," diye mırıldandı ve ben de şaşkın bir şekilde kıkırdadım.

Cotton bana "Pisliğin tekiydi" dedi.

"Bu resmi anlamaya başlıyorum," diye karşılık verdim.

"Mick bu sabah eve geldi, neyse ki Nina'nın jetlag'i var ve ona uyanık olduğunu ve iş bittiğinde benimle birlikte yatakta olduğunu söyleyebildi."

Cotton'un yüzü sertleşti ve "Mickey ne yapıyor da senden bir mazeret istiyor?" diye sordu.

Max'in Jimmy Cotton'a (onca insan arasından) onunla yatakta olduğumu söylemesine takılmıştım ama Max, hissedilmesi gerektiğinden oldukça emin olduğum hoşnutsuzluğumu hissetmiyor gibiydi ve Cotton'la konuştu.

"Anlaşamadığımız bir sır değil."

"Bu tür şeyler yapacak bir adam olmadığın bir sır değil."

"Pamuk -" Max başladı.

"Özellikle de sen," diye devam etti Cotton. "Jimmy -"

"Özellikle de Dodd'la," diye devam etti Cotton, sonra bana baktı. "Max'in on yıl önce tetiği çekip o ahmağı öldürmek için çok daha fazla nedeni vardı, lanet olsun," Max'e baktı, "ve Mickey bunu biliyor."

Max, "O sadece işini yapıyor," dedi ama Cotton'un söyledikleri ilgimi çekti. "On yıl önce" kelimesini yakın zamanda ve şimdi duymuştum ve bu ilginç bir tesadüf gibi görünüyordu.

Ne yazık ki Cotton çok sinirliydi ve açıklama yapmasını isteyecek bir kelime bile bulamadım.

"Evine gelmek için çok cesur olmalısın."

"İlk ziyareti ben değildim."

"Ve sonuncusu da olmayacak," Cotton bana baktı, "Dodd kimse tarafından pek sevilmezdi. Mickey bile beni ziyarete gelebilirdi."

"Senin silahın yok Cotton, sen bir pasifistsin, şiddet yanlısı değilsin, unuttun mu?" Max ona hatırlattı.

Cotton, "Pasifizmin ve şiddet karşıtlığının cesaretini test edecek bir adam varsa o da Curtis Dodd'dur," diye karşılık verdi.

Max kıkırdadı, daha fazla bilgi paylaşılmasını bekledim ama iki adam da sessizliğe gömüldü.

Kendime bilmek istemediğimi söylediğimde ya soracaktım ya da sessiz kalacaktım. Çok çaba harcadım, on yıl önce Max ve Curtis Dodd'u gerçekten bilmek istedim ama sessiz kaldım.

"Siz iki gencin havayı bozacak yaşlı bir adama ihtiyacı yok, ben gidiyorum."

"Havayı bozmuyorsun," dedim hızlıca ve bana gülümsedi.

"Herhangi bir konuşma bunu bozar," dedi başını arkamdaki manzaraya doğru eğerek. "Bunu sessizlikte ya da daha iyisi, senin için bir anlamı olan biriyle yaşarsın." Nedense son sözünü söylerken gözleri Max'e kaydı, sonra tekrar bana baktı ve "Bu yüzden gitsem iyi olacak" diye bitirdi.

Max'i çok az tanıdığımı, bu yüzden benim için bir şey ifade etmediğini paylaşmadım (en azından kendime böyle söylüyordum) ama Cotton harekete geçmişti ve Max ona veda etmişti.

"Seninle tanışmak bir onurdu Cotton," diye arkasından seslendim, durdu ve geri döndü.

Sonra o tuhaf soruyu sordu, "Öyle mi? Neden?"

"Çünkü..." Garip ve yoğun bakışları altında kendimi tuhaf hissettim ve "Sen Jimmy Cotton'sın" diye bitirdim.

"Sadece bir adam."

"Kamerayla arası iyi olan bir adam."

"Bir sürü var," dedi Cotton küçümseyerek, belli ki benim gibi bir aceminin övgüsünden hoşlanan biri değildi, ama muhtemelen, tahmin ediyordum, herhangi birinden.

"Özür dilerim," dedim alçak sesle ama onun duyabileceği kadar yüksek sesle. "Kendi payıma düşen sergilerde bulundum, sadece seninki kalbimi acıttı çünkü sistemim gözlerimle buluşan güzelliği işleyemedi."

Max yanımda kıpırdamadan durdu ve Cotton öyle derin bir nefes aldı ki göğsü kabardı.

"Yani," diye yumuşak bir şekilde konuşmaya devam ettim, "sen sadece kamerası olan bir adam değilsin. Benim için değilsin. Sen Jimmy Cotton'sın, fotoğrafların bana bunu verdi, bunu sevdim, minnettarım ve bu nedenle seninle tanışmaktan onur duyuyorum."

Birkaç dakika boyunca beni izledi, mükemmelleştirdiği yaşlı adam huysuz bakışı kayboldu, yüzü yumuşadı. Çenesini bana doğru eğdi, kısa bir el salladı, döndü, tırmandı ve kayalığı yuvarladı.

Onun gidişini izledim ve Max'in de izlediğinden şüphelendim.

Daha uzun süre izledim çünkü Max'in kolunun dikkatimi çekmek için beni sıkıştırdığını hissettim.

Başımı kaldırıp ona baktığımda "Geri dönmeye hazır mısın?" diye sordu.

"Hayır," diye ağzımdan kaçırdım, kaşları soru sorar gibi havaya kalktı ve ardından "Bir süre kar motosikletiyle dolaşabilir miyiz?" diye önermeden önce bir iç çektim.

Sırıttı ve "Sana araba kullanmayı öğretmemi ister misin?" diye sordu.

Başımı hızla salladım ve sırtışı bir gülümsemeye dönüştü. "Bebek adımları," dedim ona.

"Tamamdır Düşes," dedi, beni kar motosikletine götürdü, bindik ve Max beni uzunca bir süre gezdirdi ve itiraf etmeliyim ki her anından keyif aldım.

* * * * *

Yemek tabaklarını Max'in mutfak lavabosunda yıkadım ve kendime tekrar akıllı, akli başında, mantıklı bir insan olmanın tam zamanı olduğunu söyledim.

Bir süre kar motosikletiyle dağlarda dolaştık, Max bana daha fazla manzara gösterdi, en sevdiği yerlerden birkaçını daha gösterdi, hepsi güzeldi ama hiçbirisi kayalık kadar muhteşem değildi. Birkaç fotoğraf çektim, hatta kendime çekmemem gerektiğini söylediğim ve çektiğimi fark etmemesini umduğum Max'in bir fotoğrafını bile çektim. Bir vadiye bakıyordu, yakışıklı profili rahattı ve şey... yakışıklıydı. O vadi uzanırken filme alınamayacak kadar yakışıklıydı.

Ben de öyle yaptım ve hızlıca yaptım, sadece vadinin fotoğrafını çekiyormuşum gibi davranmaya hazırdım.

Sonra geri döndük ve Max kar motosikletini kaldırırken ben geç bir öğle yemeği hazırladım, sonra içeri girip oturma odasındaki ızgarada ateş yaktım.

Hazırladığım karidesli, avokadolu ve mayonezli sandviçleri yedik; ben taburemde, Max önümdeki tezgâhta, ikimiz de sessizdik. Max, görünüşe göre rahattı, ben ise hiç değil.

Yemeğini bitirdiğinde, "Ben mutfağı temizlerken sen de bilgisayarını açarsan, şifreni değiştiririm" dedim.

"Kulağa hoş geliyor," diye mırıldandı, bir yudum kola içti ve barın etrafında döndü. Giderken bana yaklaştığını hissettim ve tam ona dönmek üzereydim ki elinin boynuma dolandığını hissettim, avuç içi boğazımdaydı, sonra dudakları başımın tepesindeki saçlarımdaydı. Parmaklarıyla boynumu sıktı, bıraktı ve tek kelime etmeden uzaklaştı.

Orada hareketsiz bir şekilde oturuyordum, Max'in hemen hemen her şekilde, sözlü olarak, fiziksel olarak, yüzüyle, gözleriyle şefkatli olma konusundaki rahat yeteneğine ne anlam vereceğimi bilemiyordum. Bunun beni nasıl hissettirdiğini biliyordum, ki bu tehlikeli bir duyguydu ve buna alışmanın tehlikeli derecede kolay olacağını biliyordum, sadece bundan ne anlam çıkaracağımı bilmiyordum.

Evet, akıllı, akli başında ve mantıklı olmanın ve zihnimin bundan ne yapmak istediğime kaymasına izin vermeden önce oradan çıkmanın zamanı gelmişti.

Bulaşıkları bulaşık makinesine koydum, tezgahı sildim ve diyet kolamı aldım.

Oyuğa girdiğimde Max masanın üstünde oturuyordu, bilgisayarın ekranı yanıyordu.

"Neyle değiştirmemi istiyorsun?" Sandalyeden kalkıp oturmam için arkasını tuttuğunda sordum, ben de oturdum ve o da yanımda durdu.

"Bence shebitchfromhell666 Shauna'yı hatırlatmaya devam edebilir," diye mırıldandı Max sert bir sesle.

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım ve gözlerimi yukarı kaydırarak ona baktım.

Sonra dudaklarımı açtım ve "Peki ne istiyorsun?" diye sordum.

"Önemli değil."

"Hatırlayabileceğiniz bir şey olmalı."

"Nina, dürüst olmak gerekirse, fark etmez. Bir, iki, üç, dört olabilir."

Dehşet içinde başımı salladım ve "Bir, iki, üç, dört olamaz. Bu hacklemek için çok kolay bir yol."

"E-postalarımı üç ayda bir kontrol ettiğimi, çoğunu attığımı, arada bir hava durumunu kontrol ettiğimi ve orada başka bir şey olmadığını düşünürsek, hacklenecek bir şey yok."

İçimi çektim ve "Evet ama burayı kiraliyorsunuz ve başkaları da kullanabilir, pornoya, hatta iğrenç şeylere bakabilir" diye açıkladım.

Sırttı. "İğrenç şeyler mi?"

Sırtışını ve sevimli olduğumu düşündüğünü (ve bunun bana hissettirdiklerini) görmezden geldim ve devam ettim, "İğrenç şeyler, başını belaya sokabilecek iğrenç şeyler. Televizyon izlemiyor musun?"

"Fazla değil."

"Günlük pedofiliniz muhtemelen dağlarda güzel bir A-Frame kiralamaktan ve bir, iki, üç, dört bilgisayarınıza erişerek eğlenmekten çekinmeyecektir."

"Tanrım, sevgilim."

"Hasta insanlar her yerde. Sadece Criminal Minds'ı izleyin."

"Eğer konuları buysa, sanırım bundan kaçınacağım."

"Gerçekten çok iyi," dedim ona, konuya ısınarak
Çünkü o diziyi seviyordum ve bu yüzden aptalca bir şekilde kendimi kaybettim ve çenemi tutamadım. "Gerçekten zeki, dahi bir adam var ve büyüleyici. Ve bu gerçekten zeki, sert kadın. Ve bu komik bilgisayar dehası

ve her zaman mükemmel ruj süren bir adam. Ve neredeyse her zaman kötü adamı yakalarlar."

"Görünüşe göre bir şeyleri kaçıyorum" diye mırıldandığında yine bana sırtıyordu.

"Sadece Penelope Garcia'nın ruju ve saçına sürdüğü şeyler için bile buna değer, inanın bana," diye paylaştım.

Gözlerinin parlamaya ve vücudunun titremeye başladığını gördüğümde konuşmayı bıraktım ve yüzü kesinlikle benim çok sevimli olduğumu düşündüğünü söylüyordu.

Bunun yerine bilgisayara baktım ve işe koyuldum, ekranları tıklayarak beni şifreyi değiştiren pencereye götürdüm ve "En sevdiğin numara hangisi?" diye sordum.

"Şanslı sayı üç."

Nefesimi burun deliklerimden içeri çektim. Bu benim en sevdiğim numaraydı.

Ve Charlie'nindi.

"Tamam, o zaman, üç şey..." İstedim. "Telafi et, Nina."

"Bana devam etmem için bir şey ver."

"Sadece yapmak o Yukarı, Ben yaparım. yaz o aşağı ve Gizle bir yerde."

Başımı kaldırıp ona baktım. "Max -"

Sözümü kesti ve "Üç düşes üç." dedi.

Emin değildim ama yüzümdeki kanın çekildiğini hissettiğime oldukça emindim.

"Pardon?" diye sorarken gözlerimi ekrandan ayırmadım.

"Üç düşes üç, bunu unutmayacağım." "Ama -"

"Yaz bebeğim." "Ama,

Max -"

"Yaz."

Orada felç olmuş bir şekilde oturuyordum ve ben hareket etmeyince Max bana doğru eğildi, klavyedeki harfleri tek tek seçti.

Sonra onaylamak için tekrar parmağını kaldırdı, sonra eli benimkini farenin üzerine koydu ve "Tamam "a tıkladı.

Eli hala farenin üzerinde benimkinin üzerindeydi, başını çevirip bana baktı ve "Bu iş görür" dedi.

"Gitmem gerek," diye ağzımdan kaçırdım ve kaşlarının birbirine yaklaşmasını izledim.

"Ne?"

Elimi onun elinin altından çektim, o doğrulurken sandalyeyi yuvarladım ve "Gitmem gerek" diye tekrarlayarak ayağa kalktım. Elim avuç içim yukarı bakacak şekilde uzattım ve "Arabamın anahtarlarını alabilir miyim?" diye sordum.

"Nereye gidiyorsun?" diye sorduğunda kaşları hâlâ çatıktı.

"Kasabaya."

"Alışverişe mi?"

"Otele giriş yapmak için."

"Düşes" diye mırıldanarak bana doğru bir adım attı. Bir adım geri attım.

Durdu, kaşları tekrar birbirine çarptı ve yüzü karardı.

"Ne oluyor lan?"

"Teşekkürler için, sen Biliyorum, bugün ve son gece ama gitmem gerekiyor."

"Neden?"

Neden?

O kadar çok neden vardı ki, hepsini saymaya kalksam ikimiz de seksen yaşında olurduk.

"Öyle işte."

"Bana bir sebep söyle." "Max -"

"Bir," diye sertçe sordu.

"Tamam" dedim, "belki yanlış anlamış olabilirim, burada neler olduğunu, ama belki de hatırlatmam gerekir, başka bir adamın nişan yüzüğünü takıyorum."

"Bana hatırlatmak zorunda değilsiniz Düşes, siz hatırlatmak zorundasınız sen."

Kahretsin.

Kızmaya başlamıştım, bunu hissedebiliyordum. "Özür dilerim?" Sessizce söyledim.

"Dün gece seninle yatağa girdiğimde hiçbir kadının parmağında yüzüğüm yoktu."

"Evet," diye ona doğru eğildim, "bu konuyu açtığına sevindim."

"Bunu yaptığım için kızgın mısın?" "Evet!"

"O zaman neden saat ikide uyandın ve sabaha kadar benimle yatakta kaldın?"

Ne diyeceğimi bilemez bir halde ona baktım çünkü ona yapabileceğim hiçbir açıklamayı yapmayacaktım. Ve geç de olsa fark ettim ki, polis onu potansiyel bir cinayet zanlısı olarak sorgulamak için uğradığında ona sağlam bir mazeret vermek gibi önemli bir şey olsa bile, belki de bu bilgiyi paylaşmamalıydım.

Sonra "Ben gidiyorum" dedim ve etrafından dolaşmaya başladım ama o soluna doğru hızlı bir adım attı ve beni belimden yakalayarak önüne çekti. "Çek ellerini üzerimden!" diye bağırdım ama kolları beni sımsıkı sararak vücuduna tam cepheden yaklaştırdı.

"Bu ikimizin de keşfetmek istediği bir şey," dedi, gözlerim kısıldı ve kollarımı aramıza sıkıştırıp ellerimi göğsüne dayadım.

"Bu mu?"

"Elimizde ne var, burada ne oluyor, sen ve ben."

"Öyle değil!"

"Hayır mı?"

"Hayır."

Başımın üzerinden baktı ve "Tanrım, tam bir pisliksin" dedi.

"Ben değilim!"

Bana baktı ve elini salladı. "Evet, Nina, öylesin."

"Beni tanımıyorsun bile!"

"Yeterince biliyorum, daha fazlasını

bilmek istiyorum." "Daha fazlasını

bilemezsin. Ben gidiyorum." "Kalıyorsun."

"Beni burada tutamazsın."

"Tutabilirim."

"Bu -"

"Ve sen kalmak istiyorsun."

İnanamayarak başımı salladım ve "Çileden çıkıyorsun!" diye bağırdım.

"Ve her saniyesini seviyorsun."

Bu küstahlık karşısında ağızımdan bir "puf" sesi çıktı ve göğsünü ittim. Eli omurgamdan yukarı kayarak beni kendine yaklaştırdı ve boynunun bükülüşünü izlerken ellerimi aramıza sıkıştırdı.

İçimde bunun nereye varacağını bildiğime dair

bir his vardı. "Max," diye uyardım, vücudum gerilmişti.

"Sessiz ol," diye usulca emretti. "Bir noktaya değinmek istiyorum, tatlım." "Max!" Tersledim.

"Bakalım bu ne kadar iyi olabilir," diye mırıldandı, gözleri ağızımdaydı ve biliyordum, sadece biliyordum, beni öpecekti.

"Max, sen-"

Ama parmakları saçlarımin arasına girmiş, kafa derimi kavrayarak beni sabit tutuyordu ve ağzı benimkinin üzerine inerek sözlerimi kesti.

Ağızımın açık olduğunu düşünerek dilini içeri kaydırma fırsatını kaçırmadı.

Dili dilime dokunduğunda vücudum dondu.

Sonra ellerim gömleğinin içine kıvrıldı ve bedenim eridi.

Dili iyi hissettiriyordu, tadı güzeldi, her şey çok güzeldi.

Sadece iyi değil. İyiden de iyiydi. Bunu özlemiştim, öpüşmeyi seviyordum ve Tanrım, bunu özlemiştim.

Gözlerim kapandı, başım öne eğildi ve işte bu kadar, kaybolmuştum.

Ve sonra Max beni gerçekten öptü ve ben o kadar kayboldum ki, asla bulunmak istemedim.

İyi değildi.

Hayret vericiydi. Harika görüldüğü kadar, belki de daha fazla, harika öpüşüyordu ve bu da bir şey ifade ediyordu.

Ayak parmaklarım botlarımın içinde kıvrıldı, ellerim göğsüne doğru kayarak kollarımı boynuna doladı, vücudum onunkinin uzunluğuna baskı yaptı ve karnım lezzetli bir şekilde düşmeden önce bir takla attı. Bacaklarımın arasında lezzetli olmaktan öte, tatlı bir karıncalanma hissettim ve tüm bunlar göz önüne alındığında, kendimi ona açmaktan başka seçeneğim yoktu.

Ve yaptım.

Ben yaptığımda, Max aldı ve aldı ve aldı. Ben de verdim ve beni kurutması umurumda değildi, aslında bunu istiyordum.

Ağız benimkinden ayrıldı, başı yukarı kalktı, saçlarında olan parmaklarım baskı uyguladı ve fısıldadı, çakıllı sesi gerçekten boğuktu, "Tanrım, tatlım."

"Daha fazla," diye nefes aldım, gözlerimi bile açmadım ve ağız benimkine geri geldi, bana istediğimi verdi ve her kanayan saniyeyi sevdim.

Kafamın arkasında bir yerde, hareket ettiğini, beni de yanına aldığını, bizi kanepeye doğru götürdüğünü fark ettim ve oraya gittiğim için mutluydum, oraya gitmek için sabırsızlanıyordum, Max'i daha fazla keşfetmek ve onun beni keşfetmesine izin vermek için sabırsızlanıyordum ki telefon çaldı.

İkinci zil sesinde Max'in başı yukarı kalktı ve hareketimizi durdurdu.

"Yapma." Bu bir yalvarış gibiydi ve benim ağızımdan çıkıyordu.

"Yapmalıyım, Düşes." Sesi hâlâ sertti ve sanki istemiyormuş gibi konuşuyordu ama kolu kolumdan ayrıldığında

Gözlerimi açtım ve yüzünde haklı olduğumu gördüm, istemiyordu ama yapmak zorundaydı. "O bakışı kaybetme," diye emretti, öne eğildi, alnımdan öptü, sonra beni bıraktı ve uzun adımlarla roll topun üstündeki telefona doğru yürüdü.

Gidişini izledim ve "Öyle mi?" diye cevap verişini dinledim.

Başımı sallayarak bu duygudan kurtulmaya çalıştım ama hâlâ kollarını etrafımda, dudaklarını dudaklarımda, dilini ağzımda, yumuşak, gür saçlarını ellerimin altında, sert bedenini bedenimde hissediyordum ve bunu geri istiyordum. Denememe rağmen bu arzu hissinden kurtulamıyordum. Sanki içimde doğmuştu, doğaldı, olduğum ya da olmam gereken her şeydi ve ondan kurtulmanın hiçbir yolu yoktu.

"Şimdi mi?" Max sordu, sesi kuşkulu ve biraz sinirli geliyordu ama aynı zamanda her ikisini de gizlemeye çalışıyordu. "Tamam, evet, sakın ol. On beş dakika içinde orada olacağım." Gözleri bana kayarken ona baktım, yüzü beş saniye önceki gibi arzudan yumuşak değildi, gergin ve sabırsızdı. "Evet, bunu halledeceğimi söyledim, halledeceğim." Bir duraklama daha oldu ve gözlerini benimkilerden ayırmadan yumuşak bir sesle, "Merak etme, orada olacağım. On beş."

Sonra kapatma düğmesine bastı, bip sesi geldi ve sesle birlikte bedenimin seğirdiğini hissettim. Akıl sağlığım geri geliyordu ama Max tam önümdeydi ve ilerlemesini engelliyordu.

"Gitmem gerek."

Sadece başımı salladım.

"Ne zaman döneceğimi bilmiyorum." Tekrar başımı salladım.

"Düşes, benimle misin?"

"Evet," diye fısıldadım.

"Arabanın anahtarlarını yanıma alıyorum," diye duyurdu. "Tamam," diye cevap verdim hemen.

Elleri başımın iki yanına geldi ve yaklaştıkça başımı geriye doğru eğdi. Yüzünün tekrar yumuşak olduğunu

gördüm ve

neredeyse rahatlamış görünüyordu.

"Demek istediğimi anlattım,
değil mi?" Oh, demek
istediğini anladı.

"Evet," diye tekrar fısıldadım.

"Eve gittiğimde bitiririz."

Cevap vermedim. Ne demek istediğini bilmiyordum, konuşmayı bitirmek mi yoksa daha da büyük bir aptal gibi davranabilmek ve ayrıca çılgık atan bir sürtük gibi davranabilmek için kanepeye doğru yol almak mı?

"Nina?"

"Önemli bir şeye benziyor."

"Öyle yoksa gitmemin hiçbir yolu yok." Başımdaki elleri beni daha da yaklaştırdı ve sözlerini şöyle bitirdi: "Sonra açıklarım."

"Gitsen iyi olur," dedim ona.

Ellerinden birinin boynuma indiğini, sonra başparmağının çenem boyunca kaydığını hissettim.

"Uslu dur," diye fısıldadı.

"Deneyeceğim," diye fısıldadım, gözleri yüzümde gezindi, sonra boynunu büktü, ağzını ağızıma değdirdi, bana alnından öpüşüne çok benzeyen ama çok daha iyi olan enfes, tatlı, hafif bir öpücük verdi ve beni bıraktı.

Dolaba gidişini izledim, kapının arkasında kayboldu, dışarı çıktı, kanvas bir palto giydi, gözleri bana geldi ve "Uyanık kal" diye emretti.

"Tamam."

Çenesini kaldırdı ve sonra kapıdan çıktı.

Onun gidişini izlemek istesem de, beni izlerken görmesini istemediğim için bilgisayarın başına geçtim.

Sandalyeyi yukarı doğru çektim, sonra oturdum ve web postama erişmek için internet tarayıcısına tıkladım.

Web adresini, ardından kullanıcı adımı ve şifremini yazarken Cherokee'nin çıkışını duydum. "Oluştur "a tıkladığımda sessizlik ve Niles'in e-posta adresini yazdığım daha fazla sessizlik duydum.

Sonraki iki saatimi nişanlıma yazarak mola vermenin ne anlama geldiğini; kahvemi nasıl içtiğimi bilmemesinin ne anlama geldiğini; Charlie'nin evini satmamı istediğinde ne kadar acı çektiğimi anlamamasının ne anlama geldiğini; onunla birlikteyken bile ne kadar yalnız olduğumu; Benimle sevişmemesinin, şefkatli davranmamasının, arzulandığımı hissettirmemesinin nasıl bir his olduğunu; tüm bunları onunla konuşmama, hatta ona başka e-postalar yazmama rağmen, bunun hiç nüfuz etmemiş gibi görünmesinin beni ne kadar rahatsız ettiğini; ve son olarak, en çok zaman alan kısım, aramızdaki ilişkinin yürümeyeceğini. Sonra ona birkaç gün içinde arayacağımı ve konuşacağımızı söyledim. Sonra okudum, düzenledim, tekrar okudum, daha fazlasını ekledim, tekrar okudum, birkaç şeyi değiştirdim, sonra gönder tuşuna bastım.

Kayboldu ve e-postalarımın listesini gösteren ekrana baktım.

Aferin tatlım, diye fısıldadı Charlie kulağıma. Sesi üzgün ama gururluydu.

Ağlamaya başladım.

Beşinci Bölüm

Charlie

Gözlerimi açtım, parlak güneş ışığına göz kırptım ve pişmekte olan pastırmanın kokusunu aldım.

Max'in yatağında yalnızdım. Belli ki Max aşağıda kahvaltı hazırlıyordu.

Sırt üstü yuvarlandım ve A-Frame tavanındaki noktaya baktım.

Niles'a e-postamı gönderdikten ve hüngür hüngür ağladıktan sonra - o kadar çok ağladım ki, kanepenin yanındaki sandalyeye geçip, hayatımın bir zamanlar benim için önemli olan, aslında tüm geleceğim olacağını düşündüğüm ama artık o kadar da önemli olmadığını anladığım bir parçasını bırakırken kendime rahat bir koza vermek için göğsüme bir yastık atarak kıvrılmak zorunda kaldım - yüzümü temizledim. Sonra ateşe bir odun daha attım. Sonra yanan kütüğe bakıp kafamı toparlamaya çalıştım. Sonra kafamı toparlamakta başarısız oldum. Sonra geç olduğunda, bir kişilik yemek yaptım ve tatlı olarak kurabiye yedim. Sonra daha da geç olana kadar kitap okudum. Sonra gerçekten geç olduğunda geceliğimi giydim, bir film koydum, yatağa kaydım ve yine belli ki izlerken uyuyakaldım.

Belli ki sabah olmuştu ve Max evdeydi. Ve eve geldiğinde bitireceğimizi söyledi.

Ve orada yatıp tavana bakarken, ona her ne şekilde olursa olsun ilişkimizi bitirmeye hazır olmadığımı söylemenin bir yolunu bulmam gerektiğine karar verdim. Colorado maceramda onun A-Frame'inde olanlara hazır değildim. Onunla aramda neler olup bittiğini keşfetmeye hazır değildim.

İstiyordum, gerçekten istiyordum, o kadar çok istiyordum ki bir ağrı gibi hissediyordum.

Ama hayatımın bir yönden değiştiğini kabulleniyordum. Aslında, bir gün önce gözümü

Max'in ateşi, daha bu molayı almadan önce Niles'la ilişkimizin yürümeyeceğini biliyordum ve bunu uzun zamandır bildiğimi fark ettim. Ya ben ona olan aşkımı kaybetmişim ya da o benim içimdeki aşkı sıkmişti. Ama daha ayrılmadan önce kafamın bir yerinde bu sonuca varmak için sadece mesafeye ihtiyacım olduğunu ve bu mesafenin bana bunu gerçekleştirme cesareti vereceğini anlamışım.

Bu nedenle, Eski Nina'ya geri dönüşü ne hazmedebildim ne de hazmetmek istedim. Kalbini açan, kendini serbest bırakan, maceralara atılan ve hatta daha fazla risk alan Nina. Bunu yaptığı için kalbi ezilen ve kafası karışan Nina.

Güvenli oynamak ve hayatımın her nüansında her saniye akıllı, akıllı başında ve mantıklı olmak istediğimden emin değildim.

Dersimi çok önceden aldığımından emindim ve o günlere geri dönmeyecektim.

Niles'la yaşadığım hayatı yaşayamazdım, bunu kabullenmişim.

Ve eskiden olduğum kişiye geri dönemezdim. Kalp kırıklığı o yolda uzanıyordu, cehennem, onunla döşenmişti.

Ve Holden Maxwell'in her yerinde kalp kırıklığı vardı.

Kendimi yataktan çıkardım, banyoya gittim, rutin işlerimi yaptım ve sonra yaklaşan konuşmamız karşısında edepli olmaya karar vererek bavuluma doğru yürüdüm ve yün bornozumu bulana kadar etrafı karıştırdım. Büyük, uzun, düğmesiz, baldırlarıma kadar inen bir hırka kazak gibiydi. Krem yeşiliydi ve kapüşonu vardı. Bir servete mal olmuştu ve bereketliydi.

Omuz silktim, kemerimi taktım ve Max'le yüzleşmek için aşağıya indim. Aşağıya indiğimde onu mutfakta gördüm ve durdum.

Sırtı bana dönüktü ve üzerinde pijama altından başka bir şey yoktu. Omuzları, sırtındaki kaslar, pürüzsüz, bronz teninin genişliği çıplak gözle görülebiliyordu ve bu güzellik karşısında kör olmuşum. Bu yüzden

Elimi uzatıp sersemlememiş olmam bir mucizeydi.

Bu düşünce üzerine döndü ve bana göğsünü gösterdi.

Muhtemelen sırtından daha iyi olan bu manzara karşısında nefesimi tuttum ve kendi kendime "Aman Tanrım" diye fısıldadım.

"Hey bebeğim," o aradı, Görünüşe göre (ve Neyse ki) beni duymadı ve bana doğru yöneldi.

Bana doğru yürürken hareketsiz durdum.

Önümde durdu, başı aşağı eğildi ve eli çeneme gelerek başımı yukarı kaldırdı.

"İyi uyudun mu?" diye sordu usulca, başımı salladım. "Senin saatinle dokuzda uyandın mı?" diye devam etti ve ben başımı salladım. "Geç saate kadar dışarıda olduğum için özür dilerim." Omuz silktim ve o da sırtıttı. "Görüyorum ki Nina Zombie'yi yakalamışım."

"Um..." Mırıldandım.

Hâlâ sırtıtarak başını bir kez salladı, sonra yüzünü eğdi ve ağzını benimkine değdirdi. Ayak parmaklarım kıvrıldı.

"Pastırmaya göz kulak olur musun?" dedi başını kaldırdığında. "Ben gidip üzerime bir şeyler giyeceğim."

"Tamam," diye fısıldadım.

"Cızırdayan pastırma yağına yaklaşmadan önce biraz kahve içsen iyi olur," diye tavsiyede bulundu, hâlâ eğleniyordu.

"Tamam," diye fısıltıyla tekrarladım.

"Tanrım," diye mırıldandı, başparmağı yanağımda geziniyor, berrak, gri gözleri onu izliyordu, "çok tatlısın."

Yutkundum. Beni bıraktı ve uzaklaştı.

Beni bıraktığı yerde durdum ve resmen başımın belada olduğunu fark ettim. Göğsünü gördüğümde işlevimi yerine getiremiyorsam, neler olduğunu keşfetmeyeceğimizi ona nasıl söyleyecektim?

Özellikle de bana dokunmaya ve "bebeğim" demeye devam ederse?

Çatı katının altındaki kapı açıldığında bir adım atacak kadar kendimi toparladım, vücudum şaşkınlıkla sarsıldı ve küçük bir çığlık attım.

Dışarı bir kız çıktı, Becca gibi bir kadın-kız. Yabani, kıvırcık, neredeyse kıvırcık çilek sarısı saçlar ve çok fazla. Bir düğme kadar sevimli bir yüz. Peygamber çiçeği mavisi gözler. Sonsuza kadar uzanan uzun, ince, düzgün bacaklar.

Ve son olarak, ama kesinlikle en az değil, Max'in dün giydiği gömleği giyiyordu.

Karnıma yumruk yemiş gibi hissettim.

"Sana söylemeyi unuttum," diye seslendi Max yukarıdan, muhtemelen çılgılığını duyduğu için, "Mindy geldi."

"Merhaba!" Mindy parlak bir şekilde ağladı ve bana doğru zıpladı, aslında atladı. "Sen Nina'sın, değil mi?"

"Doğru," dedim, yine hareketsizdim, bu sefer farklı bir nedenden dolayı.

"Harika!" diye bağırdı, bir eliyle kolumu, diğer eliyle benim elimi tuttu, her ikisi de gerçek olmayan bir samimiyetle ve iki kez yukarı ve aşağı zıpladı.

"Benim... pastırmaya göz kulak olmam gerekiyor," dedim.

"Ah, tabii," dedi, onun dışa dönüklüğü karşısında benim davranışım karşısında aniden kafası karışmış görünüyordu.

"Nina sabahları zombi gibi oluyor, Mins," diye seslendi Max ve her şeyi duyabildiğini biliyordum. "Belki de pastırmaya göz kulak olmalısın, sevgilim."

Mins? Sevgilim?

"Harika!" diye tekrar bağırdı, sanki pastırmaya bakmak kalbinin arzusuymuş gibi, elleri benden uzaklaştı. "Bunu yapabilirim."

Sonra döndü ve üzerinde daha koyu mavi kalpler olan sevimli bebek mavisi çoraplarıyla ahşap zeminde kısmen zıpladı, kısmen kaydı, kısmen de dans ederek mutfağa gitti.

Çok daha az coşkuyla takip ettim.

Hayır, Max'e hiçbir şey keşfetmeyeceğimizi söylemek zor olmazdı. Hareminin bir üyesi olmamı mı istedi? Hayır. Ben istemedim. Görünüşe göre, ben onun lanet çatısı altındayken eve getirdiği Mindy ve belki Becca ile birlikte o özel kulübün kart taşıyan bir üyesi olmayacaktım, eski üye, şirret, aldatan, korkunç Shauna'dan bahsetmiyorum bile.

Hayatta olmaz. Hayatta olmaz.

Mindy domuz pastirmasını tavada çevirirken ben de kahve fincanının üzerindeki dolaba gittim ve bir fincan aldım. Sonra kahveyi döktüm. Sonra biraz şeker koydum. Sonra buzdolabına gidip biraz süt koydum. Tüm bunları yaparken zihnim bana işkence ediyordu.

Ben üst katta yatağındayken onunla kanepede mi uyuyordu? İri bir adamdı ama kanepesi derin ve uzundu. Mindy de uzundu ama o da zayıftı. Rahat olurdu ama işe yarardı.

Max ölü gibi uyuduğumu bildiği için mi yaptılar bunu? Ya da duyup duymadığımı umursamadan mı?

Ayrıca genç kızlara düşkünlüğü hakkında ne düşüneceğimi umursamadan mı?

Belli ki beni istediği ve Shauna da benim yaşlarımda olduğu için ayrımcılık yapıyor gibi görünmüyordu. Belki de herkesle yatıyordu. Belki de restoranın hostesi Sarah'nın içeri girdiğimde bana o tuhaf, kapalı bakışını atmasının nedeni buydu. Belki de dolgun, bakır saçlı, muhteşem küpeleri olan Deadhead'lerden de hoşlanıyordu.

Mindy bana döndüğünde kahvemi yudumluyor ve öfkeleniyordum. "Demek İngiltere'de yaşıyorsun?"

"Evet." Cevabım kısa ve sertti ama umurumda değildi. Max'in muhteşem olduğunu ve harika bir evi olduğunu düşünürsek bu anlaşmayı kabul edebilirdi ama gençti, öğrenecekti.

"Beğendin mi?" diye sordu.

"Evet," diye tekrar cevap verdim ve Max'in kot pantolonu, pijamasının altına giydiği gri tişört gibi üzerine oturan lacivert bir tişörtle tezgâhın etrafında döndüğünü gördüm. Başka bir deyişle, ona çok yakışıyordu.

İçimden kahve fincanımı ona fırlatmak geldi ama sonra bunu bastırdım çünkü o benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. Onu çok az tanıyordum. Bu duygu yoğunluğunun nedeni bir gün önce nişanlımdan e-posta yoluyla ayrılmış olmamdı. Duygularımın Max ile hiçbir ilgisi yoktu.

Menzile girdi, eli Mindy'nin beline çarptı ve gözlerim onun dokunuşuyla daraldı.

"Şimdi anladım bebeğim," dedi yumuşak bir sesle ve ona "bebeğim" dediğinde o yumruğu yine karnımda hissettim.

Mindy bir sıçrayışta daha uzaklaştı, sonra tezgâhın etrafından dolandı ve tabureme yerleşti.

"Düşes," diye seslendi Max ve gözlerim ona kaydı, "Mindy'ye kahve getirir misin?"

Mindy'ye kahve getirmemi mi istedi?

Kahve fincanımı ona fırlatma isteğime geri dönmüştüm.

Max habersizdi, bunu biliyordum çünkü Mindy ve "Krema mı şeker mi alırsın?" diye sordu.

"Bol süt, iki şeker," diye emretti Mindy ve ben de ona kahve yapmak için harekete geçtim çünkü bu bana yapacak bir şey verecekti, bedensel zarar vermemle ilgisi olmayan bir şey.

Siparişini doldururken Mindy bana seslendi, "Hey Nina, hiç eve taşınmak istedin mi?"

"Eve mi?" Kahve doldururken sordum. "Amerika."

"Hayır," diye yalan söyledim çünkü her zaman evimi özlüyordum. Sorun ş  ki İngiltere'de de evim vardı ve Amerika'ya dönersem diğör evimi de  zleyeceğimi biliyordum, bu yüzden her iki şekilde de kazanamazdım.

O korkunç anda fark ettim ki, bu benim kanlı hayatımın hik yesiydi.

"Gerçekten mi?" diye sordu.

"Gerçekten mi," diye cevap verdim "bolca süt" d kt ğ mde.

Max, " z ml  jöleyi özlemiş," diye mırıldandı ve ben onu ve çağrıştırdığı anıyı görmezden gelerek Mindy'ye kahve fincanını verdim.

"Hey, teşekk rl r!" diye bağırdı, sanki tüm zaman boyunca beni izlemişken bunu onun için yapmam s rprizmiş gibi, sonra devam etti, " z m j lesini neden  zl yorsun?"

"İngiltere'de yok," diye cevap verdim ve buzdolabına gittim.

"Başka neleri yok?" Mindy açık bir merakla sordu.

"Oldukça az," diye cevap verdim, daha fazla konuşmaya davet etmeden.

Yoğurt ve meyvelerimi çıkardım. Sonra tezgahın üzerindeki muz salkımını kaptım ve bir tanesini kopardım. Sonra ocağın yanındaki bloktan bir bıçak çıkardım. Kahvaltımı yapacaktım ve Max anahtarlarımı vermezse öyle bir çingar çıkaracaktım ki kibar polis memuru Mick olay yerine çağrılacak ve ben de lanet olası anahtarlarımı alacaktım.

"İyi misin?" Max yaklaştığımda sessizce sordu ve gözlerini üzerimde hissedebiliyordum.

"Gayet iyi," diye cevap verdim ona bakmadan ve bir kase çıkarmak için dolaba uzandım.

Bir saniye sessizlik oldu, sonra Mindy her zamanki oyunuyla seslendi, "Neden oraya taşındınız? İngiltere'ye."

Net düşünemediğimden ve zaten çok da önemli olmadığından, çok yakında oradan ayrılmış olacağımdan, "Hayatımın büyük bir bölümünde orada yaşadım sayılır," diye cevap verdim.

"Ama..." Ben kaseye muz dilimlemeye başlarken Mindy arkamdan, "Max senin Amerikalı olduğunu söyledi," dedi.

"Ben burada doğdum," dedim muza. "Annem Amerikalı, babam İngiliz. Ben bebekken boşanmışlar ve babam geri taşınmış." Muzu bitirdim, kabuğunu lavabonun altındaki çöp kutusuna attım ve meyveleri durulamaya başladım.

Mindy, "Yani babanı görmek için geri döndün," diye tahmin etti. "Hayır, babam yeniden evlenene kadar benim varlığımı unutmuştu.

İkinci karısının bir bebeği oldu, benim üvey kardeşim." Musluğu kapattım ve plastik kaplarındaki meyveleri salladım, su dışarı sızdı. "Oğlunun kız kardeşini tanımasını istiyordu."

"Yani, o zaman mı gitmeye başladın?" Mindy tahmin etti. "Evet, yedi yaşlarındayken."

Mindy arkamdan mutlu bir şekilde, "Bir kardeşinin olması harika," diye seslendi ve karnımda yine o yumruğu hissettiğimde gözlerim kendiliğinden kapandı, bu seferki farklı ama tanıdıktı,

Son üç yıl boyunca bana çok geldi ama hiçbir zaman daha az acı vermedi.

"Evet, harika," dedim ve gözlerimi açtım, sonra kâseme döndüm, içine biraz çilek attım ve kapta kalanları bir kenara koydum.

Beni dikkatle izleyen Max'e baktım, yüzü dikkatle boştu ama gözleri tetikteydi ve "Granolam nerede?" diye sordum.

"Yulaf ezmesinin olduğu dolap," diye cevap verdi ve oraya döndüm.

"Bir erkek kardeşim var," diye paylaştı Mindy. "Çok yakınız ama şu anda Seattle'da yaşıyor, bu bazen kötü bir şey, bazen de kötü bir şey değil çünkü hayatımın içinde olabiliyor. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Evet, ne demek istediğini biliyordum. Eğer ağabeyi, kendisinden yaşça büyük bir dağ adamıyla birlikte olduğunu bilseydi, o zaman Seattle'da yaşayan gerçek ağabeyi onun hayatında olurdu.

Bunu söylemedim, onun yerine "Elbette" dedim. "Kardeşinle yakın mısınız?" diye sordu.

Çileklerimin üzerine granola döktükten sonra kutuyu yere bıraktım ve "Onun yüzünden temelli olarak İngiltere'ye taşındım" diye cevap verdim.

"Öyle mi?" Mindy sordu.

"Evet," dedim yoğurdumu kaşıklayarak ve kelimelerimi ölçmeden, hatta neden konuştuğumu bile bilmeden. "Ordudaydı, Afganistan'a gönderildi. Oradayken bir bomba bacaklarını havaya uçurdu." Mindy'nin nefesini tuttuğunu duydum ve Max'ten bir şeyler geldiğini hissettim ama sanki başka bir dünyadaymışım gibi etkilenmemiştim. "İyi bir adam olmayan babam, altın çocuğuna sırtını döndü, artık onun..." Tereddüt ettim ve sonra "Altın" dedim. Hâlâ acı veren bu anı karşısında başımı salladım ve yoğurdun üstünü kapattım. "Nişanlısı ondan ayrılmıştı ve uyum sağlamakta zorlanıyordu. Ben de yardım etmek için İngiltere'ye taşındım."

Meyve, granola ve yoğurdumu karıştırırken sessizlik oldu ve mutfağa doğru döndüm. Döndüğümde ikisinin de bana baktığını gördüm. Şey, Mindy bakıyordu, daha çok Max beni izliyor gibiydi, yakından.

Mindy sessizliği bozarak sessizce, "Tanrım, Nina, özür dilerim. O şimdi iyi mi?"

"Hayır," dedim ona açıkça, doğrudan yüzüne bakarak. "Charlie asla uyum sağlayamadı. Üç yıl önce intihar etti."

"Vay anasını," diye nefes aldı Mindy ve ben de yüzündeki rengin çekilmesini izledim.

"Bu her şeyi özetliyor," dedim ona.

"Mins, bana bir iyilik yap. Yukarı çık ve şehirde giymek için benim tişörtlerimden birini al, olur mu?" Max öyle deyince Mindy'nin gözleri ona kaydı.

Onun beni izlediğini de gördü, beni nasıl izlediğini, vücudu sarsıldı ve tabureden sıçradı.

"Evet, doğru, şey... bir gömlek..." tereddüt etti, gözleri Max ve benim aramda gidip geliyordu.

"Bir süreliğine kendini kaybet, tamam mı?" Max gözlerini benden ayırmadan emretti.

Cevap vermedi ya da belki de cevabı dans ederek uzaklaşmasıydı.

Max'e baktım ve kahvaltımından bir ısırık aldım.

"Bu da neydi şimdi?" Max bana doğru hareket etmeden sordu.

"Ne?" Ağzım doluyken sordum, ağzım doluyken konuşmanın kabalık olduğunu düşünmenin çok ötesindeydim.

"İki gün boyunca kapalı kaldınız, bir trajediyi paylaştınız ve bunu böyle mi yaptınız?" Max sordu ve kızgın görüldüğünü fark ettim. "Bu da ne demek oluyor?" diye sordu.

"Mindy soruyordu," diye açıkladım yutkunduktan sonra. "Ona böyle söylemek zorunda değildin," diye karşılık verdi Max.

"Kusura bakma Max," dedim, sesimde alaycı bir ton vardı. "Hassas bir mizacı mı var? Onu bundan korumalı mıydım?"

"Evet, üç hafta önce tecavüze uğradığını ve erkek arkadaşının da sık kafalının teki olduğunu düşünürsek bu iyi olurdu."

Vücudumdaki her hücrenin hareket etmeyi bıraktığını hissettim ve ona baktım.

Sonra fısıldadım, "Ne?"

"Mindy üç hafta önce tecavüze uğradı. Becca ile Denver'daydı. Dışarıda kulüpte ya da bugünlerde ne halt ediyorlarsa onu yapıyorlardı ve ayrıldılar. Mindy tecavüze uğradı. Bunu yaşadı, adamı bulamadılar, eve geldi, birlikte yaşadığı erkek arkadaşı bir pislik gibi davranmaya başladı. Sonra daha da pislikleşti. Brody, kardeşi ve Seattle'da yaşayan en iyi arkadaşım, eve gelmemi ve ona göz kulak olmamı istedi."

Aman Tanrım.

Mindy ve koyu mavi kalpli bebek mavisli çorapları, zıplayarak dans etmesi, benimle tanıştığında aşağı yukarı zıplaması tecavüze uğradı.

"Peki Nina," diye düşüncelerimi böldü Max, "tekrar soruyorum, o da neydi öyle?"

"Düşündüm de..." Başımı salladım ve gözlerimi kapatarak başka tarafa baktım, kendimi bir sürtük gibi hissettim çünkü bir sürtük gibi davranmıştım, sonra arkama baktım ve fısıldadım, "Önemli değil."

"Evet, öyle, onun da benim kız kardeşim gibi olduğunu ve Brody'yle konuştuklarını ve senin pek iyi bir izlenim bırakmadığını düşünürsek. Bu tüm şehirde ve Seattle'da duyulacak ve insanlar yatağında başka bir Shauna olduğunu düşünecekler."

"I -"

Sözümü kesti. "İnsanların ne düşündüğü umurumda değil ama Mindy'nin ve Brody'nin ne düşündüğü umurumda."

"I -"

"Tanrım," diye mırıldandı, gözlerini başka tarafa çevirdi ve pastırmayı ocaktan aldığını ve yağının içinde durduğunu fark ettim, sonra kendi kendine konuşur gibi devam etti, "senin hakkında yanıldım mı?"

İşte oradaydı. Benim açılışım.

"Evet," dedim ve o da bana baktı. "Ben ılık atan bir srtğm." Bana baktı ve ben devam ettim: "Jetlag yüzünden sanırım, sevimli olduğm düşündün... ya da... her neyse. Gerçekten böyleyim. Her zaman böyle davranıyorum." Konuşmadı, sadece bana bakmaya devam etti, ben de akılsızca devam ettim. "Jetlag'ımı atlattım. Muhtemelen herkese karşı ister istemez şirret olacağım."

"Willy nilly?" diye tekrarlamadan önce başını yana eğdi ve yüzü o korkutucu şekilde karardı.

"Evet," diye cevap verdim hemen, "herkese."

"Yani, demek istediğın, bana ve Mindy'ye kaltak gibi davranarak sana arabanın anahtarlarını geri vermem için beni kandırmaya çalışıyorsun, böylece kaabilirsin çünkü aramızda olanlardan çok korkuyorsun?"

Hayır, söylediğim bu değildi. En azından öyle başlamadı.

Bir sonraki hamlemi değerdendirmek için ona baktım ve gerçekten kızgın görünüyordu, bu yüzden bir sonraki hamlemi değerdendirmekte zorlandım.

Sonra dikkatlice "Hayır" dedim.

Bana doğru ilerledi, geri çekildim ve tezgaha vurdum. Çok yaklaşana kadar durmadı, kaseyi elimden aldı, kenara koydu ve sonra bir elini iki yanımıdaki tezgaha koydu ve eğildi.

"Düşes, bir şeyi açıklamama izin ver," dedi alçak, sessiz ve öfkeli bir sesle. "Kaltaklar, gerçek olanlar, 'ister istemez' sözlerini söylemezler."

"Oh," diye cevap vermekten başka bir şey gelmedi aklıma.

"Onunla konuşuyor musun?" diye sordu ve benim kafam karıştı çünkü konuyu değıştirdiğini düşünüyordum.

"Onunla konuştun

mu?" "Evet."

"Kim?"

"O," diye kestirip attı Max, konuyu değıştirdiğini fark ettim ve gerildim, cevap vermedim ve Max alçak, uyarıcı bir sesle, "Nina," dedi.

"Sayılır," diye fısıldadım
çabucak. "Nasıl sayılır?"

"Bir e-posta gönderdim."

"Bir e-posta göndermişsin," diye tekrarladı Max, nişanlıma bir ayrılık e-postası gönderdiğim gerçeğine inanmayan bir yüz ifadesiyle ve bu halimle bile kulağa kötü geldiğini kabul etmek zorundaydım.

"Ben..." Tereddüt ettim, "Bir şeyleri yazarken daha iyi söylüyorum. Düzenleyebilirim. Söylemem gereken şeyi söylediğinden emin olurum ve ben..." Dudaklarımı yaladım, "bunu yapabileceğimi ve böylece..." Bu zordu ama nedense devam ettim. "Bunu yapmak zorundaydım, böylece... çok fazla acımadı."

Yüzündeki öfkenin bir kısmı kayboldu ve "Bebeğim" diye mırıldandı.

"Uzaklaşabilir misin?" Sessizce sordum. "Hayır."

"Max, lütfen."

Beni görmezden geldi ve "Bu gerçekten oldu mu?" diye sordu. Başım sallandı ve ben de "E-posta mı?" diye sordum. "Kardeşin."

Tüm vücudum sarsıldı ve gözlerimi kaçırdım.

"Nina, bana bak." Ben bakmayınca elini çeneme doladı ve ona bakmamı sağladı ya da beni inceleyebilmek için uzun süre öyle yaptı ve sonra mırıldandı: "O lanet kalkanın arkasında başka ne var?"

Gerçekten bilmek istemiyordu, eğer bilseydi Mindy ile Becca hakkında neden böyle bir sonuca vardığımı ve kafamın ne kadar karışık olduğunu anlardı. Gitmek istiyordum ama kafamın karışık olduğunu düşünmesini de istemiyordum.

Cevap vermedim ve çenemdeki eli saçlarımda gezinen parmaklara dönüştü.

"Kardeşin için üzgünüm, tatlım."

Dudaklarımı birbirine bastırdım, gözyaşlarımdan gözlerime vurduğunu hissettim ve sonra "Ben de" diye fısıldadım.

"Çok yaklaştım," dedi, başımı salladım ve konuşmak için ağzını açtığı anda ondan önce davrandım.

"Lütfen yapma. Lütfen yapma, Max. Bana iyi davranamazsın, Charlie konusunda olmaz. İyi davranamazsın. İyi olan herkes... insanlar iyi olduğunda..." Konuşmayı kestim ve yüzümü gizlemek için çenemi aşağı eğdim.

Parmakları saçlarımdaydı, başımı kavradı ve alnım göğsüne değecek şekilde beni kendine çekti.

"Pekala Düşes, nazik olmayacağım."

Ellerim karnına gitti ve gözyaşlarım boğazımı tıkarken onu ittim ve boğuldum, "İyi davranıyorsun!"

"Tatlım -"

Parmaklarım tişörtünün içine kıvrıldı ve "Kes şunu!" diye bağırdım.

Başımdaki eli yanağımı göğsüne yaslayacak şekilde büktü, diğer kolu etrafıma dolandı ve beni titreyen bedenine doğru çekti. "Bebeğim," sesinde kahkaha vardı, "Ben hiçbir şey yapmıyorum."

Nefesimin kesildiğini hissettim ve sesle birlikte kolu gerildi ve parmakları kafa derime doğru büküldü.

"Onu özlüyorum," diye fısıldadım ve nedenini bilmiyordum, ağzımdan çıkmadan önce kelimeleri düşünmemiştim bile.

"Anlayabiliyorum."

Titrek bir nefes aldım, sonra bir tane daha ve üçüncüsü de yumuşak bir şekilde girdi, ben de ona "Artık beni bırakabilirsin" dedim.

"Kollarımdayken seni olduğun yerde sevdiğimi söylemeye devam et."

"Max -"

Saçlarımdaki eli başımı geriye çekti ve ben ona bakarken, "Sırada baban var," dedi.

"Benim bir babam yok."

Kaşları birbirine kaydı ve "Ondan daha önce bahsetmiştin" dedi.

"Hayır, ben babamdan bahsettim," diye net bir şekilde ifade ettim. "Benim bir babam yok."

"Pekala, o zaman baban hakkında konuşuruz."

"Hayır, onun hakkında hiç konuşmadığım için." "Nina."

"Max."

"Yeterince uzun süre uzak kaldım mı?" Mindy seslendi, Max iki büklüm oldu, omzunun üzerinden bakmak için parmak ucunda kalktı ve Mindy tezgahın önünde durdu. "Tüh, gördün mü yapmamışım."

"Yaptın," dedim
çabucak. "Geri
gelebilirim."

Max'in karnına tekrar bastırdım, beni bıraktı ve ben "İyisin" derken yanıma geçti.

"Emin misin?" diye sordu.

"Kesinlikle," diye cevap verdim.

Gözleri ocağa takıldı ve "Pastırma çok yağlı, Max" diye gözlemledi.

"Ben hallederim," dedi Max ona.

Tezgâhın etrafında zıplayarak dans etti, adama neşeli bir gülümseme attı ve ben bu kızın üç hafta önce tecavüze uğramış olmasına hayret ettim. Hayret ederken aynı zamanda bu bilgi mideme çürümüş bir çukur gibi çarptı.

"Ben yaparım," diye teklif etti ve Max'in tişörtlerinden birini giydiğini gördüm, belli ki kendi kotu da tam oturmuştu.

"Gömleğe ihtiyacın var mı?" diye sordum ve bir tutucudan kağıt havlu çekerken bana baktı.

"Dün gece biraz bira içtim -" diye başladı ama Max sözünü kesti.

"Damon seni birayla ıslatmış," dedi ve Mindy'nin gözleri ona kaydı.

"Damon?" Kasemi elime alarak sordum.

"Sik kafalı erkek arkadaşı," diye mırıldandı Max, bir tabak indirip Mindy'ye uzatırken.

"O sadece -" Mindy söze başladı ama Max yine onun sözünü kesti. "Sik kafalı," diye ilan etti Max.

Yüzü düştü ve tabağa kağıt havlu yerleştirdi.

Araya girmeye karar verdim. "Neden o, şey... Yani nasıl oldu da sana bira içirdi?"

"Ona fırlattı," diye cevap verdi Max ve Mindy başını eğip tavadan pastırma çıkardı.

"Sana bira mı fırlattı?" Mindy'ye bu sözleri anlamadığımı, en azından Nina Land'de Niles'in bira bile içmediğini, sadece ara sıra cin tonik ya da akşam yemeğinde şarap içtiğini ve kimseyi herhangi bir sıvıyla ıslatmayı hayal bile edemeyeceğini söyledim.

Yaşlı Nina Ülkesi, kadınları birayla ıslatabilecek (ıslatmasalar da) sik kafalıların olduğu bir ülkeydi. Gerçi, belki yakın zamanda tecavüze uğramış kadınlar değil.

"O, gerçekten... başa çıkma... uh -" Mindy kekeledi.

Max'in eli kızın ensesine gitti ve sessizce, "Biliyor, Mins, ona söyledim," dedi.

Mindy başını salladı ama başını pastırma görevinden kaldırmadı ve ben de kâsemi Max'e fırlatma isteğimi bastırdım çünkü Mindy'ye sürtüklük yapmamı sorun etmiyor olabilirdi ama bunu kesinlikle iyi idare edemiyordu.

"Sana olanlarla başa çıkamıyor," dedim ona ve başını salladı ve ben devam ederken tavadaki son pastırma parçasını aldı. "Erkekler çoğunlukla aptaldır. Neyse," diyerek konuyu değiştirdim. "Yukarıda, bavulum Max'in çatı katındaki koltuğun üzerinde. İçine bakabilir, istediğin üstünü alabilirsin."

Başını bana doğru çevirdi ve gözleri bornozumun üzerinde gezindi. "Yapamadım" diye başladı.

"Neden olmasın? Bunu giyemezsin." Başımı Max'in tişörtüne doğru eğdim. "Üzerinde çok büyük duruyor." Öyleydi de, o da benim gibi içinde yüzüyordu ama ben yatarken onun tişörtlerini giymiştim ve bu kabul edilebilirdi.

Tecavüze uğramış güzel bir kız mı? Hayır.

Güzel görünebileceğini ve bunun sorun olmadığını hatırlaması gerekiyordu.

"Ama kıyafetlerin gerçekten çok güzel. Becca dedi ki -"

Biraz daha meyve, yoğurt ve granola kaşıkladım ve ona gülümseyerek "Et yiyen bir virüsün mü var?"

Bir şey mi?"

Bana sırtıttı ve "Hayır" diye cevap verdi. "O zaman git ve bir şeyler seç."

Gözleri önce tavana sonra bana kaydı ve "Sınır dışı bir şey var mı?" dedi.

"Hayır."

"Emin misin?"

"Evet."

"Emin misin?"

Başımı salladım ama gülümsedim ve "Eminim, eminim" diye söz verdim.

"Harika!" diye bağırdı, pastırma çatalını bıraktı ve dans ederek mutfaktan çıktı.

Kahvaltımı kaşıkla ağzıma attım. Max'in gözleri Mindy'yi takip ediyordu ama ben arka teneffüste olduğum için onu göremiyordum. Yine de gözden kaybolduğunu anladım çünkü Max'in gözleri bana geldi.

Sonra bana geldi.

Zaten tezgahın karşısında olduğum için geri çekilecek hiçbir yerim yoktu.

Tekrar çok yaklaştı, elimden kâseyi aldı, diğer elimden kaşığı aldı, kaşığı kâsenin içine bıraktı ve tezgâhın üzerine koydu.

Yemeğimi yuttum ve "Şunu almayı keser misin? Kahvaltı etmeye çalışıyorum."

Bunu kaseye bakarken söyledim. Gözlerimi ondan ayırmamalıydım. Çünkü başımı arkaya çevirdiğimde eli boynuma geldi ve ağzı ağzıma indi.

Bu sefer gerçekten cevap vermemeye çalıştım. Ne kadar iyi olabileceğini biliyordum, bu yüzden kendimi buna karşı çelikleştirebileceğimi düşündüm.

Yanılmışım.

Dili dudaklarıma dokundu, ağzım kendi aklına sahipmiş gibi açıldı ve sonra kollarımdaydım. Max öpücüğü derinleştirdi ve ellerim boynuna dolandı, parmaklarım saçlarına gitti. Parmak uçlarımda yükseldim, vücuduna bastırdım ve beni tezgâha geri itti.

Dün ne kadar iyiye, bugün de o kadar iyiydi, bu da her zaman o kadar iyi olabileceği anlamına geliyordu.

Ki bu kötüydü.

Ağzı benimkinden ayrıldı ama fazla uzaklaşmadı. Eli tekrar boynuma geldi, kıvrıldı, alını benimkine dayandı ve ağır nefeslerimiz birbirine karıştı.

"Dün gece yatağa girdiğimde seni uyandırmaya çalıştım, her zamanki gibi baygındın, sonunda cesaret edemedim," diye fısıldadı.

"Tamam," diye fısıldadım, gerçekten düşünemiyordum çünkü aklım sertleşen ve karıncalanan meme uçlarımda, bir şekilde kaybolan karnımda ve daha da karıncalanan bacaklarımın arasındaydı.

"Mindy kanepedeydi," diye devam etti.

"Oh."

"Bu gece Mindy yok," diye bitirdi ve midemin kaybolmadığını fark ettim çünkü gerçekten çok hoşuma giden bir şekilde kasıldı.

"Oh," diye nefes aldım bu kez ve gözlerinin gülümsemesini izledim. Başparmağı çenem boyunca kaydı. "Böyle öpüşüyorsun, tatlım, başka neler yapabileceğini öğrenmek için sabırsızlanıyorum."

Ben mi öyle öptüm? İyi öpüşen Max'ti. Bunu ona söylemedim, onun yerine titredim.

Sonra mırıldandım, "Um..."

"Erkekler aptal mı?" diye sözümü kesti.

"Çoğunlukla," diye fısıldayarak cevap verdim ve onun kıkırdadığını duydum ve hissettim.

"Hey! Biliyorum!" Mindy pek de yakın olmayan bir yerden bağırdı ama Max'in evinde hiçbir yer pek de uzak sayılmazdı.

Max gözlerini kapattı, alnını yana yatırdı ve bedeni de maalesef onu takip etti

Aceleyle kasemi aldım.

"Ne?" Mindy mutfığa girdiğinde sordum.

"Sen, ben ve Becca öğleden sonra kasabaya alışverişe gidebiliriz, sonra da seni yemeğe götürürüz."

"Bu harika bir fikir," dedim ona.

"Planlarımız var," dedi Max yanımdan ve Mindy'nin yüzünün düştüğünü izledim.

Sonra Max'e baktım ve gözlerimi ona diktim. İma ettiğimi anladı, Mindy'ye baktı ve sonra iç çekti.

Sonra da, "Sen onu sağ salim eve getir, biz de onları sonraya bırakalım," dedi.

"Harika!" Mindy haykırdı.

"Buralarda çalışan kimse yok mu?" Ben sordum.

"Becca'yla birlikte The Dog'da çalışıyoruz, bu yüzden geceleri çalışıyoruz," dedi Mindy, soğuk pastırmaya doğru yürüyüp bir dilim alarak. "Bu gece ben yokum, Becca'nın da işi var ama o daha sonra." Sonra biraz pastırma ısırdı ve çiğnedi.

Max'in soruma cevap vermediğini fark ettim.

"Bec'le kalmak için iyi misin?" Max sordu ve Mindy başıyla onayladı. "Ve eşyalarını bu sabah oraya mı taşıyacağız?" Max devam etti, Mindy pastırmasından bir ısırık daha aldı ve başını salladı. "Damon'la ara vermeye devam edecek misin?"

"Bir hafta, Max," dedi. "Dün gece kararlaştırdığımız anlaşma buydu."

"Sen bir hafta dayan," diye karşılık verdi Max, sesi tam bir ağabey gibi çıkıyordu, gerçi bilemezdim, benim bir ağabeyim yoktu, sadece ölü bir küçük ağabeyim vardı, ama tahmin ediyordum, çünkü daha küçükken bile Charlie'nin sesi hep böyle çıkardı.

Bana baktı ve gözlerini devirdi. Evet, kesinlikle bir ağabey.

"Mindy," Max'in sesi bir uyarıydı.

Tamam, belki biraz korkutucu bir ağabey. Charlie hiç korkutucu olmamıştı.

"Haftaya bağlı kalacağım," diye cevap verdi.

Max, "Damon'ın da buna bağlı kalmasını sağla," diye itti.

"Ah... tamam," diye sabırsızca cevap verdi ve Max'e baktığımda sırttığını gördüm, Mindy'ye döndüğümde sinir bozucu bulduğunu fark ettim.

"Üzerindeki bluzu çok beğendim," diye araya girdim.

"Sende kalmalı."

Mindy'nin kızgın yüzü kayboldu ve gözleri bana dikildi.
"Yapamadım."

"Yapabilirsin."

"Ama -"

"Bu öğleden sonra kasabada değiştireceğim. Harika dükkanlar var gibi görünüyor."

"Müthişler!" Mindy ağladı. "Sana göstermek için sabırsızlanıyorum."

"Ben de," diye cevap verdim, kahvaltımdan biraz daha kaşıkladım ve ağızma atarken Max'in kolu boynuma dolandı ve beni yanına çekti.

"Pastırmanın yanına biraz yumurta ve kızarmış ekmek yap, Mins," diye emretti Max, gözlerini devirdi ama ekmek kızartma makinesine yöneldi, boynumdaki kolunu test ettim ve kıpırdamadığını fark ettim. "Kahvemi uzat, Düşes," diye emretti, Mindy'nin gözünü yakaladım, benimkini geri yuvarladı, kıkırdadı ve sonra uzandım, kolu hala boynumdaydı, kupasını aldım ve ona uzattım.

Sonunda, Max soğuk kahvesini yudumlarken Mindy'nin yumurta ve kızarmış ekmek yapmasını izleyerek Max'in yanında, kolunu boynuma dolayarak kahvaltımı bitirdim.

Ve ona durumumuzu araştırmayacağımızı söylememekle kalmadım, beni tekrar öpmesine izin verdim, ona Charlie'den bahsettim ve öğleden sonrayı geçirmek ve aslında sadece birkaç hafta önce tecavüze uğramış olan küçük kız kardeşiyle akşam yemeği yemek için bir randevu ayarladım.

Evet, resmen başım beladaydı.

* * * * *

Max'in alt kattaki banyosunda duş aldım, bunun için tüm eşyalarımı oraya taşıdım. Max üst katta duş alırken ben de orada hazırlandım ve Mindy klozete oturmuş, altın yağmurlarının, dilekleri yerine getiren perilerin ve üzerinize hazine yağdıran dans eden cinlerin ülkesinde yaşarken aşırı mutluluktan başka bir şey yaşamamış bir kız gibi benimle hararetle bir şekilde sohbet ediyordu.

Hazırlanmam bittiğinde, ki Max'in sabırsız ama eğlenceli tavrına bakılırsa çok uzun sürmüştü, hep birlikte Cherokee'ye atlayıp Mindy'nin dairesine gittik ve eşyalarının çoğunu topladık. Aslında, Damon denen adamla pek bir şeyleri olmadığı için söyleyebildiğim kadarıyla, tabak çanak ve mobilya dışında, sahip olduğu hemen her şey orada gibi görünüyordu.

Bir kutu ile Cherokee'ye giderken, geri dönmekte olan Max'i yakaladım.

"Bu şey değil mi..." Mindy duyabilir diye sessizce sordum, "bir hafta için çok fazla şey mi?"

Max parmağını dudaklarına götürüp bana göz kırptıktan sonra kutuyu benden aldı ve cipe geri döndü.

Eşyalarımızı toplamayı bitirdiğimizde şehrin öbür ucuna gittik ve Becca eşyaları iki kat merdiven çıkarak üçüncü kattaki dairesine taşımamıza yardım etti.

Mindy'yi yeni evine güvenli bir şekilde yerleştirdikten sonra Max bizi öğle yemeği için nehir kenarındaki küçük, rustik ama sevimli bir kafeye götürdü. Pencere kenarında bir yer bulduk ve Max yanıma oturdu. Konuşmanın çoğunu Mindy ve Becca yaptı, o kadar çok konuştular ki konuşmak bir yana düşünenecek zamanım bile olmadı. Yine de Max'in yanımda uzanışının, kolunu kabinde arkama atmasının, rahat ama sahiplenici duruşunun hoş bir his olduğunu düşünmeyi başardım. Ayrıca kendime bu şekilde düşünmemem gerektiğini hatırlatmayı da başardım, yine de bunu yapmaktan kendimi alıkoyamıyordum.

Güneş parlıyordu ve soğuk hava dalgası tamamen kaybolmuştu. O gün hava yirmi, belki de otuz derece daha sıcak olmalıydı ve kar o kadar hızlı eriyordu ki sokaklardaki oluklar derelere dönüşmüştü. Suyun ve karın üzerinde parıldayan güneş, berrak günü o kadar neşeli kılıyordu ki, sanki kasabanın kendine has bir büyüğü vardı.

Bunu deneyimlediğimde, Mindy'nin tecavüze uğramadan önce gerçekten de büyülü bir hayat yaşamış olup olmadığını merak etmeden edemedim.

Kafeden çıktığımızda Mindy, "Pekâlâ, kız zamanı! Erkeklere izin yok."

"Sanki alışverişe gitmek istermişim gibi," diye mırıldandı Max, kolu omuzlarımdan kayarak beni yanına çekti.

Becca, "Pekâlâ, öyleyse hemen yola koyulun," diye emretti.

Max sıırttı ve "Hemen dönecek," dedi.

Sonra beni cipe götürdü, bir eli karnımda beni itti, beni takip etti, parmaklarını saçlarımda gezdirdi, bir kolunu belime indirdi ve sonra sokakta, şehirde, güpegündüz benimle öpüştü.

Evet, benimle öpüştü. Dilleri falan.

Bununla mücadele etmedim çünkü vücudumun onun ellerime ve ağzımdaki diline verdiği tepkiyle savaşmaya ve maalesef kaybetmeye odaklanmışım.

Başını kaldırdığında, gitmeme izin vermediğini belli belirsiz fark ettim. "Bu korkunç ikiliyle iyi olacak mısın?" diye sordum ve nefes alabiliyor ve dik durabiliyor gibi görünmesini haksızlık olarak gördüm. Dizlerimin bağı çözülmüş ve nefesim tuhaflaşmıştı.

"Sanırım öyle."

"Başını belaya sokmalarına izin verme." "Tamam."

Yüzü birkaç santimetre daha yaklaştı ve fısıldadı, "Ona dikkat et, tamam mı? Onun..." tereddüt etti, "kötü anları oluyor."

Mindy için duyduğu endişenin bu açık kanıtı, ki bu çok hoşuma giden bir şeydi, elim kendiliğinden hareket ederek saçlarından çenesine doğru kaydı.

"Ona göz kulak olacağım," diye söz verdim.

Güzel gözleri dakikalar gibi gelen saniyeler boyunca benimkilere baktı ve sonra tatlı, hızlı öpücüklerinden biriyle ağzını benimkilere dokundurdu ve beni kamyonundan çekti.

"Sonra evde görüşürüz," dedi. "Tamam."

Beni çenemin altından yakaladı ve Cherokee'nin etrafında yürümeye başladı.

Aşk acısı çeken bir salak gibi onu izlememek için kendimi toparlamak için büyük bir çaba sarf ettim ve Mindy ile Becca'nın yanına döndüm. Yanımızdan geçerken kornasını çaldı ve ben de elimi kaldırıp el salladım, umarım el sallamam beni aşık bir salak gibi göstermezdi.

"Sanırım senden hoşlanıyor," dedi Becca, sonra beni izleyen Mindy'ye baktı ve ikisi de kıkırdadı.

"Para harcamam lazım," diye mırıldandım.

"Evet, ben de," dedi Mindy, kolunu benimkiyle birleştirdi ve yola çıktık.

Kasabada harika mağazalar yoktu, gerçekten harika mağazalar vardı ve artık düşün için para ödemek zorunda olmadığımı ve Niles bir yıl önce bana teklif ettiğinden beri para biriktirdiğimi düşününce çıldırdım. O kadar çok şey aldım ki Becca ve Mindy çantalarımı taşımama yardım etmek zorunda kaldı. Sarah'nın küpelerini de buldum ve beklediğimden daha pahalı olmalarına rağmen cömert davranarak üçümüze de birer çift aldım çünkü gümüşten ağırdılar ve çok güzel işlenmişlerdi. Becca ve Mindy itiraz etmeye çalıştılar ama onlara izin vermedim. Tecavüze uğramış bir kızın ve ona göz kulak olan arkadaşının yeni, pahalı, ağır, gümüş, güzel işlenmiş küpelere ihtiyacı vardı. Bu bir kanun olmalı.

Dükkanlarda ve tahta kaldırımında sürekli durdurulduğumuz için kızların tanıdığı hemen hemen herkesle karşılaştık. Bir sürü tanışma ve sohbet oldu. Bazıları beni daha önce duymuş olduğu için ben bir merak konusuydum ve Max'in popüler bir kişi olduğu ve onunla ilişkili olan herkesin, özellikle de İngiliz aksanına sahip bir yabancı otomatik olarak bir hayranlık nesnesi olduğu açıktı. Diğerleri, Becca ve Mindy rahatça "Nina Max'le birlikte" dediler, bu da beni bir hayranlık nesnesi haline getirdi.

Benimle ilgili merak geçtikten sonra, konuşmaların çoğu Curtis Dodd ve cinayeti kimin işlemiş olabileceği üzerineydi. Bunların çoğu, kimsenin onu gerçekten özlemeyeceğine dair açık yorumlarla bolca serpiştirilmişti. Bazıları

Shauna'nın pek de popüler biri olmadığı hakkında iğneleyici konuşmalar yapılıyordu. Yanaklarını pembeleştiren bu durumla başa çıkmakta zorlandığı anlaşılan Mindy'ye çok dikkatli bakılıyordu. Bu olduğunda ya Becca ya da ben yaklaşırdık. Bazen Mindy ayaklarını karıştırmaya ya da tırnak etlerini kemirmeye başladığında elini tutuyordum. Bunu yaptığımda bana sıkıca tutunurdu ve gözlerimin arkasındaki yaşların sızısını hissederdim ama ben de ona sarılırdım.

Dijital fotoğraf basan bir fotoğrafçı dükkânının önünden geçerken kızlara içeri girip giremeyeceğimizi sordum çünkü Cotton'un çektiği fotoğrafı makinenin arkasındaki ekranda küçük bir şekilde değil de basılı olarak görmek için can atıyordum. İçeri girdiğimizde burası Jimmy Cotton'a adanmış bir tapınak gibi görünüyordu, duvarlar onun fotoğraflarıyla kaplanmıştı. Fotoğraflar basılırken hiç ilgimizi çekmeyen fotoğraf malzemelerine bakarak gönülsüzce takıldık. İşleri bittiğinde fotoğrafların parasını ödedim ve tezgahdan birkaç metre uzakta durup fotoğraflara baktık.

Cotton'un fotoğrafına rastladım ve adamın dijital fotoğraf makinesiyle neler yapabildiğine hayretle bakakaldım. Kadraj muhteşemdi; kayalığı, nehri ve dağları fotoğrafın büyük bir bölümüne, Max'i ve beni de yan tarafa yerleştirmeyi başarmıştı.

Ancak manzaranın güzelliği ne olursa olsun, tüm dikkatimi çeken Max ve bendim.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Max inanılmaz derecede fotojenikti, kameraya doğal ve rahat bir şekilde gülümsüyordu.

Şaşırtıcı bir şekilde, onun üstün erkek güzelliğine rağmen, ben onun yanında gülümseyerek doğal ve rahat görünüyordum. Krem rengi şapkam, sarı saçlarım ve solgun, rüzgârla öpülmüş tenim onun esmer yakışıklılığının çekici bir folyosuydu. Birlikte görünmemiz hoşuma gidiyordu, belki biraz fazla.

Yeni tanışmış ve birbirimizi çok az tanıyormuş gibi görünmüyorduk. Birbirimizi sonsuza dek tanıyormuşuz gibi görünüyorduk, birbirimize sımsıkı sarılmıştık.

Hatta birbirimize aitmişiz gibi görünüyorduk.

Elimi karnına koyduğumu, kolumu sırtına doladığımı fark etmemiştim ve sanki Tanrı beni özellikle oraya yerleşmem için yaratmış gibi yanına yerleştiğimi fark ettim. Boynumda kıvrılmış eli, saç tellerimin arasından zar zor görünen eldivenli parmakları, sanki beni sahipleniyormuş gibi tuhaf bir görüntüye sahipti. Ben, sadece, basitçe, onundum.

"Bu resme bayıldım!" Mindy ağladı, ayağa kalktı fotoğrafa bakarken Becca da yaklaştı.

"Vay canına, harika bir çekim," diye nefes aldı. "Max çok seksi ve sen de hayatımda gördüğüm en güzel gözlere sahipsin."

Başladım, gözlerimi fotoğraftan ayırdım ve Becca'ya baktım. "Pardon?"

Becca'nın bakışları yüzüme geldi. "En güzel gözler, Max de öyle dedi."

Gözlerimi kırptırdım ve kaşlarımın yukarı kalktığını hissettim, aynı anda içimde hoş bir sıcaklık hissettim.

"Özür dilerim mi?" Tekrar ettim.

"Max, gördüğü en güzel gözlere sahip olduğunu söyledi." Aman Tanrım.

"Bunu o mu söyledi?" Fısıldadım ve Becca sırtıttı.

"Evet, geçen gün, şeyde..." Bakışları dinlemekte olan Mindy'ye kaydı ve sonra tekrar bana döndü. "Geçen gün senin hakkında konuşurken söyledi. Kızginken çok tatlı olduğunu ve hayatında gördüğü en güzel gözlere sahip olduğunu söyledi."

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Fotoğrafa tekrar baktım ve hayatımda ilk kez gözlerimi büyük bir dikkatle inceledim. Fotoğrafta tam olarak göremiyordunuz ama gözlerimin derin ve ela olduğunu, yeşilden çok kahverengi olduklarını biliyordum. Daha büyük, daha geniş olmalarını dilemekten başka pek bir şey düşünmemiştim, böylece göz farı ile daha fazla yetenek kullanabilirdim ve onlara odaklansam bile, şimdi onlar hakkında pek bir şey düşünmüyordum.

"Gerçekten de çok güzel gözlerin var," dedi Mindy bana usulca. "Onları hemen fark ettim."

"Ben... onlar... um..." Kekeledim.

Becca sırtarak, "Gerçekten sıradışı, çarpıcı, göz alıcı, kelime oyunu yapmıyorum," dedi.

"O fotoğrafın bir kopyasını alabilir miyim?" Mindy hala alçak sesle konuşarak sordu ve ben de ona dikkatle baktım.

Fotoğrafa bakıyordu ve yüzü de sesi gibi yumuşaktı.

"Elbette sevgilim," dedim usulca ve gözleri bana kaydı.

"Teşekkürler," diye fısıldadı.

Kasaya doğru yürüdüm, fotoğrafla birlikte hafıza kartımı da görevliye uzattım ve bir kopya daha istedim.

Sonra Mindy'ye döndüm ve "Manzara dışında en iyi yanı Jimmy Cotton'ın çekmiş olması" dedim.

"Jimmy Cotton fotoğraf çekmez," dedi tezgâhtar bana, sesi açık bir öfkeyle doluydu.

Ona döndüm, konuşmamıza girmesine ve konuşmamızın tonuna şaşırdım ve "Özür dilerim?" diye sordum.

"Jimmy Cotton..." fotoğrafımı bana doğru salladı, "şipşak fotoğraf çekmez." Eliyle dükkanının duvarlarını işaret etti. "O bir ustadır."

"Evet, katılıyorum ama dün kayalıklarda bize rastladı ve fotoğrafımızı çekti."

"Dijital kamerayla mı?" diye karşılık verdi tezgâhtar, sesi sanki dijital kameralar şeytan icadıymış gibi alaycıydı.

"Um..." Hafıza kartına baktım ve "evet" diye cevap verdim.

"Jimmy dijital iş yapmaz."

"Um..." Başladım ama Mindy'nin yanımdan fısıldadığını duydum. "Blöf mü?"

Ona döndüm ve "Evet" dedim.

Fotoğrafı memurun elinden kaptı ve yakından baktı.

"Tanrım, sana ve Max'e bakıyordum, blöfte olduğunuzu fark etmedim."

"Öyleydik. Max dün beni oraya götürdü," dediğimde gözleri hızla bana kaydı.

Sonra nefes aldı, "Vay canına." "Pardon?"

"Vay canına," dedi daha yüksek sesle. "Vay be, ne?"

"Vay canına, Max seni blöfe götürmüş." Yüzündeki garip şaşkınlık kayboldu ve parladı, sonra da göz kamaştırıcı ve kocaman gülümsedi. "Seni blöf yapmaya götürdü."

"Evet," dedim, kelimeyi uzatarak çünkü kafam karışmıştı.

"Bu kadar büyütecek ne var?" Becca yaklaşarak sordu.

Mindy, "Uçurum Max'in dünyada en sevdiği yer," diye cevap verdi.

"Oldukça düşkün görünüyordu," dedim ve Mindy kıkırdadı.

Mindy devam eden kıkırdamaları arasında, "Evet, 'oldukça düşkün' diyebiliriz," diye cevap verdi. "Brody bana oraya gerçekten çok düşkün olduğunu söyledi. Orası onun özel yeri ve kimseyle paylaşmıyor. Brody'yi yıllarca oraya götürmedi. Beni de on altıncı doğum gününe kadar oraya götürmedi ve beni doğduğumdan beri tanıyor."

Bu bilgi hakkında iyi hisler beslerken aynı zamanda bu bilgi hakkında iyi hisler beslememek gibi garip bir hisse kapıldım.

"Gerçekten mi?" Ben sordum.

"Evet," dedi Mindy gülümseyerek.

"Vay canına," diye fısıldadı Becca.

Wow haklıydı.

Mindy ve Becca'ya "Bu bilgiyle ne yapacağımı bilmiyorum," dedim.

"Brody'ye bu bilgiyle ne yapman gerektiğini soracağım," diye yardım teklif etti Mindy ve ciğerlerimin sıkıştığını hissettim.

"Hayır, bunu yapma."

"Evet, öyle yap," diye teşvik etti Becca. "Ben de bilmek istiyorum."

"Hayır, yapma," diye tekrarladım.

"Yapmalısın," dedi Becca. "Bu çok büyük bir şey olabilir."

"Evet," Mindy'nin gözleri heyecan ve mutlulukla parlıyordu. "Buna bayıldım, Brody de bayılacak." Parlak, mutlu gözleri bana döndü. "Belki eve gelip seni kontrol edecek kadar bile."

Bu bir kabustu.

"Şey... bu beni biraz korkutuyor," dedim ve güldü, kolunu benimkiyle birleştirdi ve alnını omzuma koydu.

"Abim çok iyidir, ona bayılacaksın. O harika biri," dedi başını kaldırdığında.

Onun kaygısız gözlerine baktım ve balonunu patlatacak cesareti kendimde bulamadım.

"Harika," diye mırıldandım ve o da sırıttı.

"Bir çeyreklik," dedi tezgâhtar arkamızdan, elindeki kâğıdı sallayarak.

"Jimmy Cotton baskısı için bir çeyreklik mi? Kelepir!" Becca bağırdı, sanırım daha çok tezgâhtarı kızdırmak için.

Eğer niyeti buysa, bunu muhteşem bir şekilde başardı ve üçümüz birlikte onun öfkeli kaşlarının ağırlığı altında dükkândan çıktık, Becca ve Mindy kıkırdamalarını bastırmaya çalışıyordu.

Ben mi?

Komik buldum, kıkırdamaları bulaşıcıydı ve kesinlikle güldüm.

Bu, tir tir titremediğim anlamına gelmiyordu.

* * * * *

Mindy sohbete başladığında, ortasında beş kişilik bir ailenin tüketmesine yardımcı olabilecek ve herkesin doyacağı devasa bir pepperoni ve mantarlı pizza bulunan kırmızı ve beyaz kareli bir masada oturuyorduk.

"Tamam, aslında beni ilgilendirmez ama ilgilendiriyor sayılır çünkü Max'i doğduğumdan beri tanıyorum."

Bundan hoşlanmayacağımı bildiğim için biramın etrafından ona baktım.

Biramı indirdim ve "Seni il g i l e n d i r m e y e n ne?" diye sordum.

Başını elime doğru eğdi. "Parmağındaki elmas."

Haklıydım, bundan

hoşlanmamıştım. "Mindy -"

Ben başladım.

"Onu çok kısa süredir tanıdığını biliyorum, ama bazen doğru olduğunu bildiğin ve sağlam göründüğünüz zaman işler hızlı ilerler," dedi yumuşak bir sesle. "Yine de Max'in değil."

Max ve ben sağlam görünüyor muyduk? Doğru olduğunu bildiğinde her şey hızlı mı oluyor?

İkisini de duymazdan geldim ve yumuşak bir sesle, "Hayır, Max'in değil," dedim.

"Peki, bu bir aile yadigârı falan mı?" diye sordu ve ben derin bir nefes aldım.

"Hayır," dedim nefes verirken.

"Peki, kimin?" diye sordu.

Becca'ya baktım, elinde bir dilim pizza vardı, elini ağzına götürmüştü, dişlerini dilime geçirmişti ama gözbebekleri odanın içinde dolaşp Mindy ve benden başka her şeye bakıyordu ve eğer ağzında pizza olmasaydı ıslık çalacağını biliyordum.

Sonra Mindy'ye baktım ve bir karar verdim. "Adı Niles."

"Niles?" diye sordu ve onun adını pek sevmediğini söyleyebilirim.

Niles elbette gayet güzel bir isimdi, ancak "Max", "Brody" ya da "Damon" gibi Amerikan Dağ Adamı'nı çağrıştırmıyordu.

"Niles," diye tekrarladım.

"Pekala," diye devam etti Mindy ve bunu yapmak için cesaretini topladığını görebiliyordum ve yapmamasını diledim ama neden yaptığını anlıyordum.

Max'e yakındı ve onu önemsiyordu. "Niles'ın yüzüğünü takıyorsun, neden A-Frame'de Max'le birliktesin?"

"Bu uzun bir hikaye."

"Zamanımız var."

"Dakikalar," diye fısıldadı Becca.

"Hayır, sorun değil," dedim ama sorun olmadığı için neden böyle söylediğimi bilmiyordum.

Sonra birden oldu.

Bira ve pizza eşliğinde kendimi yirmi dört yaşındaki iki kıza (yaşlarını öğrenmiştim) hayatım, Niles, Charlie, dağlardaki mola maceram ve e-postalarım hakkında her şeyi anlatırken buldum.

Ancak onlara Max'ten bahsetmedim.

Konuşmayı kesip bir dilim pizza daha aldığımda Becca, "Vay canına, çok şey yaşamışsın," diye nefes aldı.

"Evet, hepsi bu kadar, vay canına," diye fısıldadım ve pizzamı ısırdım.

"Yani artık bu Niles'la birlikte değil misin?" Mindy sordu. Çiğnedim, yutkundum ve dudaklarımı yaladım.

Sonra fısıldadım, "Bir süredir onunla birlikte olduğumu sanmıyorum."

Sonra birden gözlerimin yaşardığını hissettim.

"Ah, Nina," diye fısıldadı Mindy, parmakları bileğimi sararken.

Boynum büküldü ve dilimimi düşürdüm, Mindy'nin eli uzaklaştı ve biramdan bir yudum aldım.

Sonra şunu paylaştım: "İşin komik yanı, bu kısmı hiç acıtmıyor. Onu kaybetmek, hiç değil." "Bu beni kötü bir insan mı yapar?" diye sorarken sesim kısıldı ve gözlerim ikisinin arasında gidip geldi.

Becca hemen, "Hayır," dedi.

"Bir süredir seninle birlikte olduğunu da sanmıyorum," dedi Mindy ve devam etti, "anlaşılan ö y l e . "

Başımı salladım ve ona söyledim. "Sadece üzgünüm çünkü ona değer veriyorum ve incinmesini istemiyorum."

"Canının yanacağından emin değilim," diye mırıldandı

Becca ve ben ona baktım.

"Pardon?"

Becca dudaklarını birbirine bastırdı, Mindy'ye baktı ve sonra bana, "Oldukça habersiz görünüyor. Bir sürtük gibi konuşmak istemem ama, kulağa geldiği kadarıyla, senin gittiğini fark edeceğinden bile emin değilim."

Dün o e-postayı gönderdiğimi, Niles'in e-postasını sık sık kontrol ettiğini ve ondan hiç haber almadığımı düşününce bu fikrin haklı olduğunu kabul etmek zorundaydım. Ona birkaç gün içinde arayacağımı söyledim ama ondan da ayrılmıştım. Max'in dediği gibi, bir erkek önemserse telefon eder.

Ve birkaç gün içinde arayacağımı söylememe rağmen, Niles ondan ayrıldığımı umursasaydı, birkaç gün içinde arama teklifime aldırmadan telefon ederdi.

Dolayısıyla Becca haklı gibi görünüyordu. Yine de, "O sadece-" diye başladım. Mindy kesin bir ifadeyle, "Hiçbir fikrim yok," dedi. "Ama -"

"Dinle Nina," diye araya girdi Becca, "harikasın, şıksın, tatlısın, harika giyiniyorsun." Mindy'ye bir kez daha baktı ve yaşının ötesinde bir duygusallıkla devam etti. "Bunu her zaman görüyorum, iyi bir kadın kendini iyi hissettiren bir şeyle yetinir, senin durumunda bu güvenli hissettiriyordu ama doğru değildi. Bu Niles denen adam iyi biri olabilir ama doğru biri değil. Çok geç olmadan bunu fark etmen iyi oldu."

O haklı, dedi Charlie kafamın içinde ve sırtım gitti. Düz.

"Bana baktığını gördüm," dedi Mindy Becca'ya ve biraz sinirli görünüyordu, bu yüzden Charlie'nin tekrar kafamın içinde olduğu gerçeğine odaklanamadım; ya da her ikisinin de bana söylediklerine; ya da mantıklı olduğu gerçeğine ve çok iyi tanımadığım yirmi dört yaşındaki iki kızın bana doğru şeyi yaptığını garanti etmesinden dolayı içimde bir rahatlama hissettim. Bunun yerine Mindy ve Becca'ya odaklanmam gerekiyordu.

Becca Mindy'ye dürüstçe, "Evet," dedi.

Mindy ona, "Damon zor zamanlar geçiriyor," dedi.

"Evet, bunu milyonlarca kez söyledin," diye karşılık verdi Becca.

"Çünkü öyle," diye karşılık verdi Mindy.

"Kızlar," diye araya girdim.

Beni görmezden geldiler. "Nina için, bu Niles denen adam sıkıcı ve bilgisiz ve," bana baktı, "Nina ve Niles mı? Kulağa pek hoş gelmiyor. Şimdi, Nina ve Max..." sırtıttı. "Birlikte harika giderler."

"Becca," dedim ama o tekrar Mindy'ye baktı.

"O da kendini güvende hissettiği için evet dedi. Şimdi güvende olmanın o kadar da önemli olmadığını anlıyor. Senin için Damon seksi ve o... şey, sahip olduğu tek şey seksi olmak. Çoğunlukla, o bir pislik."

Mindy, "O bir pislik değil," diye karşılık verdi. Becca bana baktı.

"O bir pislik."

Yaptığının doğru olup olmadığını bilmiyordum ama eklemeye karar verdim: "Max onu pek umursuyor gibi görünmüyor."

"Max erkek arkadaşlarımdan hiç hoşlanmaz, Brody de öyle," dedi Mindy bana.

"Belki de hepsi pislik olduğu içindir?" Becca önerdi.

"Hepsi pislik değil," diye yanıtladı Mindy.

Becca bana baktı. "Hepsi ateşli. Hepsi pislik."

"Görünüş her şey değildir," diye öğüt verdim Mindy'ye.

"Senin için söylemesi kolay," diye mırıldandı Mindy. "Max senin elinde."

O ateşlilerin en ateşlisi."

Haklıydı.

"Um... sıcak ve hoş bulacaksın," diye teşvik ettim, ama bunu yapmam gerektiğinden emin değildim. Tecrübelerime göre bu ikisi birlikte pek iyi gitmiyordu. Niles'in küçümsenecek bir yanı yoktu. Aslında, güçlü yapılı ve inanılmaz derecede çekici olmasa da oldukça yakışıklıydı. Ayrıca hoş biriydi. O sadece...

Clueless.

"Senin için söylemesi kolay," dedi Mindy bana. "Max var, seksi ve hoş biri."

Bu hakka da sahip olduğundan şüpheleniyordum, ancak jüri bu konuda hala kararsızdı.

"Mindy -" Başladım ve sözümü kesti ama bunu yapmadan önce renginin solduğunu, gözlerindeki ışığın söndüğünü ve omuzlarının çöktüğünü fark ettim.

Tüm bunların "kötü bir anın" yaklaştığının göstergesi olduğunu tahmin ettim.

"Bu konu hakkında konuşmasak olmaz mı?" Mindy sordu ve sesindeki ölü tondan haklı olduğumu anladım.

"Kız -" Becca söze başladı ama Mindy onun da sözünü kesti. "Bunun hakkında konuşmasak olur mu diye sordum?"

Bana bakan Becca'ya baktım. Başımı Mindy'ye doğru eğdim ve Becca omuz silkti.

Mindy'ye, "Pekâlâ hayatım, bu konu hakkında konuşmayacağız," dedim.

"Bir içkiye ihtiyacım var," dedi Mindy. "Hadi The Dog'a gidelim." "Burada içiyoruz," diye hatırlattım ona.

Mindy bana "Köpek daha eğlenceli" dedi.

Akşam yemeğinden sonra Max'le buluşmak için Mindy'siz A-Frame'e dönmem gerekiyordu. Max ve onun elleri ve ağzı ve dili ve kaslı sırtı ve muhteşem göğsü ve kraliçe boy yatağı.

"The Dog'a gidebilirim," diye karar verdim.

"Harika!" Becca haykırdı. "Vardiyam yarım saat içinde başlıyor, seni masalarımın birine oturturuz, ben çalışırken bile kız kıza vakit geçirmeye devam ederiz."

"Max'i aramam gerek," dedim onlara, çantamı karıştırıp telefonumu ararken. "İkinizde de numarası var mı?"

"Elbette," dedi Mindy ama ben hâlâ kazıyordum.

Sonra telefonumu Max'in komodininin üzerinde unuttuğumu fark ettim.

Max evdeyken Niles aramış olabilir.

Drat!

Çantamı sandalyeye asmak için bıraktım ve masaya döndüm. "Aslında telefonumu unutmuşum."

Mindy'nin başparmağı telefonunun üzerinde hareket ediyordu, bip sesi çıkardı ve bana uzattı. "Benimkini kullan, çalışıyor olmalı."

Aldım, ikisine de baktım ve "Affedersiniz" diye mırıldandım, sonra kalkıp masadan kısa bir yürüyüşle

ayrıldım.

Lobiye uzaklığı.

"Öyle mi?" Max cevap verdi. "Max?"

"Düşes mi?"

"Evet."

"Her şey yolunda mı?"

"The Dog'a gidiyoruz."

Bir an sessizlik oldu, yüklü bir sessizlik. Sonra,

"Ne?"

"Yemekte biraz... zor bir konuşma yaptık.

Mindy'nin bir içkiye ihtiyacı var."

"Arabayı Mindy kullanıyor ve sizi buraya getirmesi gerekiyordu, içkiye ihtiyacı yok."

"Güven bana Max, bence bir içkiye ihtiyacı var."

Bir an sessiz kaldı, sonra yumuşak bir sesle "O kadar kötü mü?" diye sordu.

"Pek sayılmaz," diye dürüstçe cevap verdim, "sadece, eğer kaçınma manevrası yapmazsak, oraya ulaşabilir."

"Aşağı gelmem mi gerekiyor?"

Tamam, belki de iyi biriydi.

"Eğer yapman gerektiğini düşünürsem seni ararım."

"Pekâlâ Düşes," diye cevap verdi, "aramaktan bahsetmişken. Telefonunuz burada." Nefesimi tuttum ve o devam etti. "Birkaç arama var. Ekranda annenden geldiği yazıyor."

"Oh."

Annem. Burada olduğumu biliyordu. Onu arayıp Niles konusunu konuşmam gerekiyordu. Olanlardan sonra unuttum.

"Cevap vermemi ister misin, tekrar ararsa Mindy'nin numarasını vereyim mi?" Max teklif etti.

"Hayır, sorun değil, onu yarın ararım." "Sen nasıl istersen, tatlım."

Evet, kanıtlar Max'in iyi biri olduğunu açıkça gösteriyordu. "Gitsem iyi olacak."

"Evet, sen git, yeni plana göre sen eğleneceksin, Mindy eğlenecek, ben de saat on bir gibi gelip ikinizi de alacağım. Kaçamak manevralar için yeterli zaman var mı?"

Kanıtlar ezici olmaya başlamıştı.

"Bunu yapmana gerek yok. Ben ayık kalıp Mindy'yi eve bırakacağım."

"Buraya nasıl geleceksin?"

"Mindy ve Becca ile kalabilirim ve belki onlardan biri beni yarın sabah geri getirir."

Sesi farklıydı, "Bebeğim, böyle bir şey olmayacak" derken sert denecek kadar katıydı.

"Max -"

"11'de görüşürüz." "Max

_"

"Uslu dur."

"Max!"

Adını söylemek için boşuna çaba harcadı, telefonu kapattı.

Mindy'nin telefonunu kapattım ve masaya geri döndüm.

"Max'in yeni bir planı var," diye duyurdum.

bana baktı, ben oturdum ve Mindy'ye baktım. "Eğlenmemizi istiyor. Şoförümüz o, bizi 11'de alacak."

"Katil!" Becca ağladı.

"Harika!" Mindy aynı anda ağladı.

Bu kez onlara içtenlikle gülümsedim çünkü gerçekten de onlarla vakit geçirmek, harika mağazalardan alışveriş yapmak, lezzetli bufalo burgerleri yemek, kar motosikleti yapmak, güzel manzaraları seyretmek, Cotton'la tanışmak ve Max'le fotoğrafımı çekmesini sağlamak, üzücü de olsa Niles'la ilgili kafamı toparlamak, Colorado maceram berbat başlamış ve son derece kafa karıştırıcı bir yolda ilerliyor olabilirdi ama yine de hiç fena gitmiyordu.

* * * * *

"Fare kıçlı!" Arlene kahkahalar atarak bağırdı. "Bu çok saçma."

"Peki o zaman, bok suratlı ne demek?" Geri döndüm.

Bunu düşündü, başını yana eğdi, sonra biraz çarpık bir şekilde sırttı ve "Beni yakaladın" dedi.

"Ha!" diye bağırdım ve o da ben de güldük.

Pizzacıdan ayrıldığımızda haklıydım. Colorado maceram hiç de fena gitmiyordu ve daha da iyiye gidiyordu.

The Dog eğlenceliydi. Hiçliğin ortasındaki ana caddenin oldukça dışındaydı. Bulmak için orada olduğunu bilmeniz gerekiyordu, bu da neredeyse tamamen yerel halk tarafından doldurulduğu anlamına geliyordu.

Ve çok kalabalıktı. Bir Perşembe günü için bile kalabalıktı, neredeyse tıklım tıklımdı. Müzik gürültülü ve bira soğuktu. Harikaydı.

Taksi düşmanım Arlene, biz geldikten yaklaşık kırk beş dakika sonra Mindy ve benim masama gelmişti. Kendini tanıttı ve davet edilmeden küçük, yüksek, yuvarlak masamızdaki bir tabureye oturdu. Benden on beş yaş kadar büyük olduğunu tahmin ediyordum. Kısa boyluydu, çok yuvarlaktı ama hayatımda gördüğüm en zarif ayaklara ve ellere sahipti. Perma yapılmış gibi görünen, kısa kesilmiş saçları vardı ve saçları çilek sarısı olması gerektiğini düşündüğüm ama biraz ıskaladığım tuhaf bir şeftali tonundaydı.

Ve çok komikti.

"Başka hangi kelimeleri var?" Mindy bana doğru eğilerek sordu.

Onları İngiliz İngilizcesi ve Amerikan İngilizcesi konusunda eğitiyordum, bunu bir süredir yapıyordum ve bunun büyüleyici olduğunu düşündüler.

"Um..." Mırıldandım, kaç tane içtiğimin sayısını unuttuğum birayı daha içtim, yutkundum, elimdeki şişeyi masaya bıraktım ve "Saçmalık" dedim.

"Trash, bunu zaten söylemiştin," dedi Arlene bana.

"Bunged up!" Ben ağladım.

"Ne?" Mindy kıkırdadı. "Burnun tıkalı demek."

"Bayıldım! Bunged up!" Arlene neredeyse bağırarak söyledi.

"Üşüttüğünüzde de 'kafası soğuk' derler," diye paylaştım ve devam ettim. "Pantolon iç çamaşırıdır, pantolon da pantolon. Yeleklere yelek, atletlere atlet ve bornozlara sabahlık denir!"

"Hiç aynı dili konuşuyor muyuz?" Arlene sordu ve ben de ona gülümsedim.

"Pek değil," diye cevap verdim. "Ama yine de işe yarıyor, yine de asla ama asla birine arkadan çarptığınızı söylemeyin. Asla," diye tavsiye ettim. "Bunu söylemiyorlar ama söylediğinizde düşündükleri şey çok kaba çünkü arabaları hiç düşünmüyorlar."

Hepimiz sanki komedinin doruğundaymışız gibi kahkahalarla güldük.

"Senden hoşlanıyorum," dedi Arlene geniş geniş sırtarak. "Bunu hayatım boyunca söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama senden Anna'dan bile daha çok hoşlanıyor olabilirim ve o çok komikti."

"Anna?" Gözümün altından akan bir kahkaha gözyaşını silerek sordum.

"Max'in karısı," diye yanıtladı Arlene.

Gülmeyi bıraktım, sözleri sanki uçurumun dibinde duran bir çizgi film karakteriymişim ve örs kafama düşmüş gibi çarptı.

Altından sürünerek çıkma şansım olmadı çünkü şok edici bir şekilde Mindy aniden masadan şiddetle çekildi.

"Hey!" Arlene taburesinden zıplayarak bağırdı ve ben de döndüm.

Uzun boylu, yakışıklı, siyah saçlı, pazuları korkunç derecede şişkin, çekici bir şekilde güçlü görünmeyen, sadece korkutucu görünen bir erkek çocuk, parmaklarını Mindy'nin üst koluna sıkıca sarmıştı.

"Koca, kötü Max bugün seni evden kovdu, değil mi?" diyerek Mindy'nin yüzüne alaycı bir ifadeyle baktı ve onu salladı.

Arlene, Mindy ve adamın üzerine yürürken ben de taburemden zıpladım.

"Damon, onu rahat bırak," diye emretti Arlene.

"Siktir git, Arlene," diye Arlene'e çıkıştı ve Arlene'in üst bedeni görünür bir hakaretle geri çekildi.

"Bu ağızla mı yiyorsun Damon Matthews?" diye sordu.

"Bu seni ilgilendirmez."

"Pekala," dedim yanlarına yaklaşarak ve sessizce, "bu benim."

Bana doğru döndü ve tepeden tırnağa süzdü. "Öyle mi? Sen de kimsin?"

"Ben Nina Sheridan," der gibi "Ben SüperKız'ım," diye duyurdum.

Damon etkilenmemişti. "Ne olmuş yani?"

Arlene, "O Max'in kadını," diye ilan etti ve bu Damon tarafından olumlu karşılanmadı.

"Siktir," diye mırıldandı alçak sesle, gözleri kısılmıştı ve beni bırakmıyordu. "O pislik bütün tatlı parçaları alıyor."

"Neler oluyor?" Kimse onun kaba yorumuna tek kelime edemedi. Becca geldi ve Damon ona doğru döndü.

"Sen de siktir git, sürtük."

"Bana kaltak mı dedin?" Becca öfkeyle çığlık attı ve ben de durumu yatıştırmak için ona yaklaştım.

"Dinle, Damon -" Ben başladım ama Mindy'yi itip kaktı ve uzaklaşmaya başladı.

"Konuşmamız gerek," dedi Mindy'ye, beni görmezden gelerek. "Damon, sana söyledim, bir hafta ara verdik," dedi Mindy.

dedi usulca, ayaklarını dikip kolunu bükerek ve adam durup ona ters ters baktı.

"Komik, Denver'da enseleniyorsun ve biz aniden ara veriyoruz."

Mindy sağlam gitti, Becca sağlam gitti, Arlene sağlam gitti.

Ben ise hayatımda üçüncü kez kırmızıyı gördüm ve hareket ettim.

"Çek elini kızın üzerinden," diye ısrar ettim, yüzüne bakarak.

"Siktir git," diye ısırıldı, tam benimkinin içinde. "Çek elini onun üzerinden!" diye bağırdım.

Bana doğru eğildi ve "Siktir... git." dedi. Yüzüne daha çok yaklaştım. "Çıkar şunu. Şimdi!"

Çıkardı ve omzumu itti, "Orospu!" diye bağırdı. Siktir! Çık!"

Bir ayağımı geri attım ve Mindy'ye söylediklerine o kadar sinirlenmişim ki, erkek olsun olmasın, benden daha iri olduğunu ve pazularının korkutucu olduğunu düşünmeden, iki elimi kaldırdım ve tüm gücümle göğsüne bastırdım.

İki adım geri gitti ve ben de "Buraya kadar, göt herif, yürü git!" diye bağırdım.

Gecikmeden iki adım öne çıktı, kolu karşıya geçti, aşağı indi ve sonra dışarı ve etrafıma savruldu, bana acımasızca geri vurdu, parmak eklemleri göz kamaştırıcı bir isabetle elmacık kemiğimde birleşti.

Yana doğru sarsıldım ve iki büküm oldum, elim yüzüme gitti, saçlarım uçtu ve sonra etrafıma yerleşti, gözlerim yıldızları kırıştırdı.

Mindy'nin "Max!" diye bağırdığını ve ardından Max'in çakıllı, korkutucu derecede öfkeli sesinin "Nina'ya bak," diye emrettiğini duyduğumda hâlâ yıldızları kırıştıırıyordum.

Sonra Arlene'in ellerini üzerimde hissedince doğruldum ve Max'in benim iki elimle yapmam gerekeni tek elimle yapmasını izledim. Avucunu Damon'ın göğsüne yerleştirdi ve Damon uçtu. Max arkasından yaklaşıp tekrar yaptı ve Damon yine uçtu.

"Bu seni ilgilendirmez Maxwell," diye tersledi Damon, Max'in elinden kaçmaya çalışıyordu ama sanki el bir mıknaatısmış ve Damon da çelikmiş gibi Max'in eli tekrar göğsüne çarptı ve Damon geriye, kapıya doğru itildi.

"İyi misin?" Arlene bana sordu ve tek söyleyebildiğim "Max" oldu.

"Haydi!" Becca bağırdı, elimi tuttu ve Mindy, Becca, Arlene ve ben Max'in Damon'ı ite kaka çıkardığı kapıya doğru koştuk.

Bizi bir sürü insan takip ediyordu.

Fark etmedim çünkü otoparka girip iki arabanın arasından geçerek açık alana ulaştığımız anda Max'in yumruğunun Damon'ın yüzüne çarptığını ve Damon'ın dört ayak üzerine düştüğünü gördüm.

"Yeterli mi?" Max sakince sordu ve Damon başını kaldırıp ona baktı.

Sonra ayağa kalktı, yumruklarını kaldırdı ve kelime dağarcığındaki çok az kelimedenden ikisi olduğunu tahmin ettiğim "Siktir git!" dedi.

Öne doğru hamle yaptı, Max eğildi ama Damon'ın kaburgalarına güçlü bir üst kesik attı ve Damon birkaç adım geri gitti.

Max onu takip etti ve iki yumruk daha indirdi, önce sol sonra sağ, ikisi de kaburgalara, sonra bir tane de yüze ve Damon tekrar ellerinin ve dizlerinin üzerine düştü.

"Yeterli mi?" Max onun üzerinde yükselerek tekrarladı.

Damon öksürüyordu ve bir elini kaburgalarına götürdükten sonra ayağa kalktı.

"Damon, oğlum, yerde kal," diye seslendi bir adam.

"Hadi ama Maxwell," diye aptalca alay etti Damon, parmaklarını Max'e doğru kıvrarak.

"Akıllı ol," diye yanıtladı Max.

"Siktir et," dedi Damon ve tekrar saldırdı, yumruğunu çok yavaş kaldırdı, Max kolayca savuşturdu ve ardından Damon'ın karnına hızlı darbeler indirdi, her ikisi de Damon'ın acı veren "oof" sesleri çıkarmasına neden oldu. Sonra Max onu çenesinin altından yakaladı ve Damon geriye uçup arkasına düştü.

"Yerde kal!" diye bağırdı başka bir adam.

"Yeterli mi?" Max onun yanında durarak sordu.

Damon Max'in ayaklarına tekme attı ama Max rahatça geri çekildi.

"Sik!" Damon tükürdü, ağzından tükürükler saçılıyor, dudağından kan damlıyordu.

"Yeterince içtin mi diye sordum?" Max ona şöyle dedi.

"Bu kadar amcık yeter, Mindy?" Damon alay etti ve Max'in dövüş için gevşemiş olan vücudu gerildi.

"Pislik sensin!" Becca bağırdı ve soluma baktığımda Arlene ve başka bir kadının onu tuttuğunu ve Damon'a ulaşmak için çabaladığını gördüm. Sağıma baktığımda solgun ve kalbi kırılmış görünen Mindy'nin Damon ve Max'e baktığını gördüm.

Mindy'ye doğru ilerledim ve kollarımı ona doladım, anında bedenime doğru eğildi, kollarını bana doladı ve başını omzuma koydu.

"Yeterince içtin," diye mırıldandı Max, arkasını dönüp onu kovdu ve gözleri Mindy ile bana kaydı, bana kızgın olmadığını bilsem de yüzündeki ifade yine de içimi ürpertti. "Jeep," diye kestirip attı.

Başımı salladım. "Gidip çantalarımızı getireyim."

Başka bir kadın, "Ben getiririm," dedi ve gitti.

Damon, Max'in arkasından ayağa kalktı.

Bir adam ona "Max, uyandı," diye haber verdi ve şimdi Mindy ve benden iki adım uzakta olan Max arkasını döndü.

"Yarın gel, pislik, bütün eşyalarını al. Onu geri istemiyorum," dedi Damon Max'e, elinin tersiyle dudağına vurarak.

Mindy komik, üzgün bir ses çıkardı ve kollarım daha da sıkılaştı. "Kira kontratında sadece onun adı var Damon. eşyalarını dışarı çıkarmalısın. Orada olacağım, anahtarları bana ver," diye karşılık verdi Max.

Damon, "Bir yere gittiğim yok," diye karşılık verdi.

Max ona, "Yarın işten eve döndüğünde bokun karda olacak," dedi.

"Eşyalarım dokunursan sorun yaşarız," diye tehdit etti Damon. "Zaten sorunlarımız yok mu?" Max bariz olanı sordu.

Damon ona ters ters baktıktan sonra bir tehdit daha savurdu: "Bu iş daha bitmedi."

Birisi "Damon, sakın ol, geri çekil," diye öğüt verdi ama görünüşe göre Max'in canına tak etmişti.

Damon'a doğru yürüdü ve Damon sinmiş gibi görünmemeye çalıştı ve geri çekilmediği için çoğunlukla başarılı oldu ama yine de biraz korkmuş görünüyordu.

"Kız kardeşime kötü davrandın ve kadınımı tersledin, bu senaryoda nasıl dışarı atılıyorsun?" Max sessizce ama herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle sordu.

"Mindy ve ben seni ilgilendirmeyiz," diye karşılık verdi Damon.

"Mindy ve sen diye bir şey yok," diye karşılık verdi Max.

Damon doğru bir şekilde, "Senin kadın ellerini üzerime koydu," diye suçladı ama sesi mızızlanıyormuş gibi çıkmaya başlamıştı.

"Topuklu ayakkabı giyiyor, evlat, ama o 1.80 boyunda, seninse on beş santim ve en az yüz kilo üstün var," diye cevap verdi Max ve kilo konusunda biraz cömert davrandığını anladım, ama onu düzeltmeyecektim, çünkü daha konuşması bitmemişti. "Ve son olarak, o bir kadın. Bir kadına asla öfkeyle vuramazsın." Damon ters ters bakmaya devam ederken Max konuşmaya devam etti. "Kanamam olduğu için kendimi cömert hissediyorum, bu yüzden bundan bir ders çıkarman gerektiğini belirteceğim. Bir adam kadını incitirse, sen de o adamdan kendi payını alırsın. Asla kadından alamazsın." Damon ona ters ters bakmaya devam edince Max, "Beni anladın mı?" diye sordu.

Bunun üzerine Damon, "Siktir git." diye mırıldandı.

Max'in sırtı bana dönüktü, bu yüzden yüzünü göremiyordum ama konuşmadı ve Damon'ın gerçekten o kadar aptal olup olmadığını anlamak için onu incelediğinden şüphelendim. Damon'ın gerçekten de o kadar aptal olduğuna karar veren Max başını salladı, arkasını döndü ve uzaklaştı.

"İşte çantalarınız." Onları almak için koşan kadın ikisini de bana uzattı.

"Teşekkürler, um...?" Yüzüne bakarak söyledim.

"Jenna."

"Teşekkürler Jenna," diye fısıldadım, başıyla beni onayladı ve Mindy'yi cipe götürdüm.

Arabaya doğru yürürken ışıklar parladı ve Max'in arkamızda olduğunu anladım. Arkaya binmesine yardım ettim, çantalarımızı yanındaki koltuğa attım, yolcu tarafındaki kapıya doğru ilerledim ve Max'i orada gördüm.

"İyi misin?" Ona bakarak sordum ama cevap vermedi.

Parmakları ve başparmağı çenemi yakaladı ve dışarıdaki ışıkta bana bakmak için başımı yukarı kaldırdı. Yüzünün daha az korkutucu olmadığını fark ettim ve elmacık kemiğime baktığında yüzünün tamamı sertleşip gerginleştğinde daha da korkutucu hale geldi.

"Max, ben iyiyim," diye fısıldadım ama iyi değildim. Kargaşa sona erdiğine göre yanağım deli gibi acıyordu.

"En kısa zamanda buz koymamız gerekiyor," diye mırıldandı.

"Mindy senin evinde kalmalı. O adam... Ona güvenmiyorum." Hâlâ fısıldıyordum.

"Evet." Hâlâ mırıldanıyordu. "Bizimle kalacak. Bin, Becca'yla konuşacağım, onun da bu gece başka bir yerde kalmasını istiyorum. Geri geleceğim."

"Tamam."

Çenemi bıraktı ve uzaklaşıp Becca'ya doğru koşmaya başlamadan önce parmaklarının arkası çenemde gezindi.

Bindim ve Mindy'ye döndüm. "Max'lerde kalıyorsun, tamam mı hayatım?"

"Evet," dedi pencereden dışarı bakarak. "Mindy, bana bak tatlım."

Bana bakmadı. "Sana vurdu." "Ben iyiyim."

"Sana vurdu. Ben gördüm. Becca gördü. Max gördü. Herkes gördü."

"Tatlım, ben iyiyim. "HESHEHshehe

Sessizce ağlamaya başladı, biliyordum çünkü vücudu hıçkırıklarla birlikte hareket ediyordu ve öndeki iki koltuktan sürünerek yanına yaklaştım ve onu kollarıma çektim.

Max bindi ve oturduğu yerden bize baktı, yüzünün gölgeler içinde bile hâlâ kızgın olduğunu görebiliyordum. Mindy başını kaldırmadı ya da ağlamayı kesmedi.

"Mindy ile buraya geri döneceğim, sorun olur mu?"

Gözleri kollarımdaki Mindy'ye gitti, yüzü boynumdaydı ve başını salladı.

"Kemerlerinizi bağlayın Düşes," dedi sessizce.

Başım la onayladım, önce Mindy'nin kemerini bağladım, orta koltuğun tokasını kendim için kullandım ve Max'lerin evine kadar yol boyunca onu gözyaşları içinde tuttum.

Altıncı Bölüm

Başka Bir Şey

Biraz sarsıldım ama rahattım, sıcaktım ve çoğunlukla uyuyordum, bu yüzden bunun beni rahatsız etmesine izin vermedim. Tanıdık gelen bir ses de duyabiliyordum ama bunun da beni rahatsız etmesine izin vermedim.

Sonra derin, çakıllı bir sesin sessizce "Evet?" dediğini duydum ama bunun da beni rahatsız etmesine izin vermedim.

Ses hala sessizce devam ederken ben de dinledim. "Evet, o burada ama uyuyor." Durakladı. "Evet, seni aramasını söylememi ister misin?" Uyku üzerimden kayıp giderken, Max'in derin, çakıllı sesi olduğunu, beni rahat ettiren ve ısıtan şeyin onun yatağı ve vücudu olduğunu ve tanıdık ses tonunun annemin zil sesi olduğunu fark ettim.

Sonra gözlerim fal taşı gibi açıldı ve dirseğime doğru fırladım, kalçam hâlâ Max'inkinin üzerindeydi, elimi yukarı çektiğimde kaburgalarına doğru kayıyordu.

Max'in berrak gri gözleri bana kilitlendi. "Uyandı," diye konuştu telefonuma. Nefes almaya başladım.

Annem olduğunu tahmin ettiğim kişiye "Bekle," dedi ve telefonu bana uzattı. "Annenle konuşmak ister misin?"

Elimi kaburgalarından çektim ve telefonumu kaptım. Sonra nefesimi içime çektim ve kulağıma götürdüm.

"Anne?"

Telefonda sessizlik vardı.

"Anne, orada mısın?"

Daha fazla sessizlik ve ardından, "Neenée Bean, harika sesi olan bir adamla mı yatıyorsun?"

Gözlerimi sımsıkı kapattım, sonra kıvrıldım ve dizlerim göğsüme gelecek şekilde kıçımın üzerine kalktım.

"Anne," dedim gözlerimi açarak.

"Kutsal inek, tatlım, kutsal... kutsal inek."

"Anne, um..." Dönüp saate baktım, saatin yedi otuz iki olduğunu ve Max'ın sırtüstü yattığını gördüm; yorgan beline kadar inmişti; bir eli başının arkasındaydı, pazularındaki kaslar iyice belirginleşmiş ve doğal olarak esnemişti; çıplak gözle görülen göğsü, ihtişamıyla neredeyse retinalarımı yakıyordu; ve yumuşak yüzündeki gözleri bana bakıyordu. Tüm bunları içime çektim, retinalarımdaki yakıcı his doğrudan güneye doğru bir yol çizdi ve geri dönerek "Daha erken. Seni sonra arayabilir miyim?"

"Anladığım kadarıyla Niles'la ilgili kararını bensiz vermişsin," diyerek bariz olanı belirtti.

"Evet."

"Göründüğü kadarıyla durum göz önüne alındığında, doğru olan da buydu."

Gözlerimi tekrar kapattım, sonra açtım ve "Anne, gerçekten, sonra konuşabilir miyiz?" dedim.

"Niles'ı biliyor mu?" diye sordu, daha sonra konuşmak istemediğini belirtmek istercesine.

"Kim?"

"Telefona cevap veren kişinin adı neydi?" "Evet, o biliyor."

"Hızlı çalışıyorsun tatlım," dedi ve ardından "Adı ne?" diye sordu.

Max beni yalnız bırakmak için hareket etmediği için aptal rolü yaptım. "Kim?"

Annem aptalı oynamamdan hoşlanmıyordu, zaten hiç hoşlanmazdı, bu yüzden neredeyse "Telefona cevap veren adam!" diye bağıracaktı.

Annem konuşma havasında olduğu için örtüleri arkaya atıp kendime özel bir alan bulmaya başladım. Ama Max farklı düşünüyordu ve ben daha yorganı çekemedim kolu belime dolandı. Sonra onu sırtımda hissettim ve diğer kolu belime dolandı.

Omzumun üzerinden ona ters ters bakabilmek için boynumu büküm.

Onun Cevap: o düştü onun Kafa ve
öptü Omzumdan.

Nefes aldım.

"Nina!" Annem seslendi.

"Buradayım," diye cevap verdim, arkamı
dönerek. "Onun adı ne?"

"Max," diye cevap verdim ve Max'in kollarının sıkılaştığını
ve yüzünün boynuma girdiğini hissettim.

Elimi telefonun üzerine koydum, boynumu büktüm, kafası
yukarı kalktı ve tersledim, "Keser misin şunu? Annemle
konuşuyorum!"

Sırıttı ve çenesini omzuma bıraktı. Homurdandım ve
arkamı döndüm.

"...orada mı?" Annem kulağıma
seslendi. "Ben buradayım."

"Neler oluyor? İyi misin?" "Hiçbir şey.
Ben iyiyim."

"Niles'a söyledin mi?"

Max'in kol gücünü test ettim, çelik gibi yapıları
düşünüldüğünde şaşırtıcı olmayan bir şekilde hiçbir şey
elde edemedim, tekrar yerleştim ve "Ona bir e-posta
gönderdim" dedim.

Annem de Max ile aynı tepkiyi verince Max'in kolları
sarsıldı.

"Ona bir e-posta mı gönderdin?" diye sordu kuşkuyla.

"Biliyorum anne, ama biliyorsun kelimeleri yazarken daha
iyi kullanıyorum."

Önce cevap vermedi, sonra "Ne zaman?" diye
sordu. "Anne, bunu daha sonra konuşabilir
miyiz?"

"Kızım vahşî doğada, hayatının tüm akışını değiştiren
inanılmaz bir sese sahip yabancı bir adamla birlikte ve sen
bunu daha sonra mı konuşmak istiyorsun?"

İçimi çektim çünkü rahatsız edici olabilirdi ama bu
annemin de yöntemiydi ve daha önceki sorusuna cevap
verdim, "Birkaç gün önce."

"Ne dedi?"

"Kim?"

"Niles!" diye bağırdı.

"Bilmiyorum, hiçbir şey, tabii geri e-posta göndermediyse." "E-posta," diye mırıldandı, "delice."

"Anne -"

"Aramadı mı?"

"Hayır."

"O çocuk," diye mırıldandı yine.

"Ben... o böyle biri işte."

Bir duraklama oldu ve sonra şöyle dedi: "Ondan hoşlandığımı biliyorsun Neenee, biliyorsun. Ama bence sen doğru kararı verdin."

"Anne -"

"Yani, e-posta gönderdin ya da göndermedin, seni aramalıydı. Birkaç randevudan sonra 'Bu iş yürümüyor' demediniz. Önce, 'zaman aşımı' için dünyanın öbür ucuna uçtun, her ne demekse, o da sana izin verdi ve benim naçizane fikrime göre bu delilik. Sonra da nişanı bozdunuz!"

Bu da tanıdık geliyordu.

"Anne, biliyorum."

"Herhangi bir erkek olsaydı, kapına dayanırdı."

"Tamam, ama anne -"

"Yine de, mevcut koşullar altında bunun iyi olacağını sanmıyorum."

"Konuşabilir miyim anne?"

Anlaşılan devam ettiği için yapamadım. "Sadece," sesi yumuşadı, "bence tatlım, bu iyi bir şey. Sana yolu gösteriyor. Doğru yolda karar kıldığını gösteriyor. Çok endişelendiğini biliyorum ve doğru yolu bulduğuna sevindim."

Derin bir nefes alıp verdim ve "Teşekkürler anne" dedim.

"Şimdi bana şu yenisinden bahset," diye ısrar etti ve ben de

Arkasını koltuğuna yasladığını ve kahve fincanını kaldırarak eski güzel bir dedikoduya hazırlandığını hayal etti.

"Yapamam."

"Neden?"

"Çünkü o tam burada."

Bu Max'in kollarını bir kez daha sıkmasına neden oldu. "Ona gitmesini söyle."

"Ne yapacağını söyleyeceğin türden bir adam değil," diye paylaştım ve Max'in kıkırdadığını duydum.

"O zaman başka bir yere git."

Tekrar iç çektim ve itiraf ettim,

"Yapamam." "Neden yapamazsın?"

"Çünkü bana izin

vermiyor." Max'ten bir

kıkırdama daha.

Annem bir kez daha duraksadı ve sonra usulca, "Sana izin vermiyor mu?" diye sordu. "Ayrıca seni yanında isteyecek türden bir adam değil, gitmene izin verir."

"Aman Tanrım," diye

nefes aldı annem. "Seni

sonra arayabilir miyim?"

"Sana izin verecek mi?" diye sordu ama sesi gülüyor gibiydi.

"Anne, lütfen."

"Tamam, ama uygun bir zamanda ara. Bütün pisliği istiyorum." "Tamam."

"Seni seviyorum, tatlım."

"Ben de seni

seviyorum."

"Neenee?" diye seslendi telefonu kulağımdan almak üzereyken.

"Evet?"

"Niles konusunda iyi misin?" "Evet anne," dedim usulca.

"Max olayından memnun musun?"

"Henüz bilmiyorum."

Bir duraklama daha ve sonra, "Sonra konuşuruz." "Teşekkürler."

"Güle güle, tatlım."

"Güle güle, anne."

Telefonu kulağımdan çektim, ekranı kapatmak için üstteki

düğmeye bastım, derin bir nefes aldım ve sonra büktüm

Max'e döndü ve ona verdi. "Sana inanamıyorum!" Tısladım.

"Tatlım," diye mırıldandı ama sesi eğlenmiş gibiydi. Eğleniyordu!

"Bana 'tatlım' deme," diye tersledim ve sonra telefonumu komodine doğru fırlattım, sekti ve yere düştü. Umursamadım çünkü tüm dikkatimi ona vermeye odaklanmıştım. "Bu da neydi şimdi?"

"Söyleyeceklerini duymak istedim."

"Annemle özel bir konuşma yapmak istememin bir önemi var mı?"

"Ben aşağı inip Mindy'nin dairesini düzenledikten sonra onunla özel olarak konuşabilirsin."

"Ama ben şimdi almak istiyordum," dedim ona öfkeyle.

"Evet, ama sonra ilginç olmayacak. Şimdi ilginçti."

"Neden telefona cevap verdin ki?" Kırptım.

"Üç kez aradı Düşes, endişelenmesini istemedim."

Haklı olduğu bir nokta vardı ve düşünceli bir noktaydı ama bunu ona vermeyecektim.

"Sen imkansızsın!"

Sırıttı. "Sanırım bunu bana daha önce de söylemiştin." "Belki de doğru olduğu içindir."

"Tanrım, çok tatlısın." "Bana şirin deme!"

Birden sırtüstü yattım, başım yastığın üzerindeydi, Max'in ağır bedeni yan tarafımı ve ön tarafımın bir kısmını yatağa bastırıyordu.

Şaşkınlıkla ona göz kırptım, eli yüzüme dokundu ve gözleri oraya giderken başparmağı elmacık kemiğime geldi.

"Acıdı mı?" diye sordu, belli ki diğer konuşmamız bitmişti ve devam etmeye karar vermişti.

"Hayır," diye yalan söyledim, biraz zonkluyordu, biraz gergin hissediyordum ama çok kötü değildi.

Ellerimi göğsüne koydum ve hafifçe ittim.

Başparmağı elmacık kemiğimde gezindi ve itişimi tamamen görmezden geldi.

Gözleri benimkilere kaydı ve "Morarmış bebeğim, biraz şişmiş ama o kadar da kötü görünmüyor" dedi.

"Bu bilgi için teşekkür ederim," dedim hırıltılı bir şekilde, "şimdi inin."

Eli uzaklaştı, başı eğildi ve sonra yüzü boynumda kayboldu.

"Sinirlenmeyi bırak," diye mırıldandı kulağıma. "Çekil üstümden."

"Hayır," dedi ve başını kaldırdı ama bunu yüzüne yakın olacak şekilde yaptı. "İkimiz de benim yatağımdayız, kimse uyumuyor, kimse sayıklamıyor. Bence bunun avantajını kullanmalıyız."

Vücudum onun önerisine güçlü bir tepki verirken gözlerim büyüdü ve bu olumlu bir tepkiydi.

"Mindy aşağıda," diye fısıldadım ve sırttı, yüzü daha da yakınlaştı.

"Seni becermeyeceğim tatlım, sadece oyalanıyorum," diye fısıldadı.

"Max -"

"Kapa çeneni ve öp beni,
Düşes." "Max!"

"Tamam, seni öpeceğim."

Sonra yaptı ve o kadar iyiydi ki öfkeli olduğumu unuttum ve ellerim göğsünün pürüzsüz derisinde ve sert kaslarında kaymaya başladı, o sırada başı aniden yukarı kalktı ve boynu büküldü.

"Kahretsin, şimdi ne olacak?" diye mırıldandı, koşulların aniden feci bir şekilde değişmesini anlamaya çalıştım ama bunu yapamadan bana baktı. "Yoldan biri geliyor."

"Kim?" Aptalca sordum çünkü Max üzerimdeki pozisyonundan şeridi göremiyordu ve bildiğim kadarıyla Max geleceği göremiyordu.

"Bilmiyorum," diye cevap verdi, nazik davranarak ve sorunun aptalca olduğunu belirtmeden.

Bir sınav çekti ve yatağı bıçakladı, sonra yorganı üzerimden çekti, elimi tuttu ve beni ayağa kaldırdı.

"Sabahlığınızı giyin Düşes," dedi usulca, bu bir emirdi ama nazik bir emirdi. "Geceliğin çok güzel ama bence onu sadece Mick ve ben görmeliyiz. Mick'inki de tek seferlik bir fırsattı, değil mi?"

Cevap vermemi beklemedi çünkü aslında bir soru sormuyordu.

Şifonyere doğru yürüyüp bir tişört aldıktan sonra dönüp merdivenlere doğru ilerledi ve tişörtü kafasına geçirirken kıpırdamadan durdum. Sonra döner merdivenden inerken tişörtü beline kadar çekti ve ben onu gözden kaybettim.

Nedense bornoz giymemi istemesi hoşuma gitmişti. Nedense o kadar hoşuma gitmişti ki, sanki nazik emri öpücüklerinden biriymiş gibi ayak parmaklarım hâlâ kıvrıktı. Ve ikimiz de bunun bir emir olduğunu bilmemize rağmen bunu bir öneri olarak dile getirmesi hoşuma gitmişti. Otoriter davrandığı için değil, kendimi göstermemem onun için bir anlam ifade ettiği için bir emir. Sonunda istediğimi yapmak bana kalmıştı ama isteklerini açıkça belirtmişti ve onlara karşı gelirsem nasıl hissedeceğini biliyordum. Yine de, bu konuda bir pislik değildi, sadece Colorado Dağ Adamı olduğunu tahmin ettiğim bir şekilde isteklerini açıkça belirtmişti.

Belki de Max'in tarzı buydu.

Geceliğimin tatlı olduğunu düşünmesinden bahsetmiyorum bile.

"Ne oldu?" Max'in sorduğunu duydum, sersemliğimden sıyrıldım ve banyoya koştum.

Rutin işlerimi yaptım, banyodan çıktım, sesler duydum ama kelimeler duymadım, bornozumu aldım, silkindim ve merdivenlerden inerken kemerimi bağladım.

Mindy bir elinin üzerinde kalkmış, kanepenin arkasından Mick'e, başka bir adama ve mutfakta duran Max'e bakıyordu. Uykulu ve sevimli görünüyordu.

Mutfağa baktım, Max'in gözlerini yakaladım ve sonra doğrudan Mindy'ye gittim.

"Günaydın tatlım," dedim ona.

"Mick ve Jeff'in burada ne işi var?" diye sordu, sesi uykuluydu.

"Neden yukarı çıkıp tekrar uzanmıyorsun?"

"Her şey yolunda mı?" diye sordu, gözleri hâlâ polisteydi.

"Bilmiyorum, daha yeni geldiler. Yukarı çıkmak ister misin?"

Başını salladı ama mırıldandı: "Onu rahat bırakmalılar. Polislerin ziyaretinin ona ne yapacağını biliyor olmalılar." Bana baktı ve "O güçlü bir adam ve bu uzun zaman önceydi ama böyle şeyleri asla unutamazsın, asla" dedi.

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama gerçekten bilmek istemediğimi de hissediyordum. Ama sorup sormamaya karar veremedim yorganı arkaya attı ve ben de koltuktan kıyafetlerini kaptım.

"Üstümü değiştirmek için yukarı çıkacağım," dedi, Max'in yatarken giydiği tişörtünü oturduğu yerden kalçalarına kadar indirdi ve onu görmelerini istemediğini biliyordum.

Kıyafetleri ona uzattım ve doğrulup mutfağa döndüm.

"Affedersiniz, beyefendi?" Seslendim ve altı göz bana çarptığında devam ettim, "bir bayanın biraz mahremiyete ihtiyacı var. Sırtınızı alabilir miyim?"

Hepsi Mindy'nin başının arkasına baktı, Mindy döndü ve omzunun üzerinden onlara el salladı. Mick ve Jeff de el salladı ama Max bana gülümsüyordu.

Sonra Mick ve Jeff sırtlarını oturma odasına döndüler ve Mindy ayağa kalkıp fısıldayarak merdivenlere doğru koştu,

"Teşekkürler, Nina."

Gidişini izledim ve mutfağa doğru yürüyüp "Her şey yolunda" diye seslendim.

Bana döndüler ve mutfağa girdiğimde Max beni sahiplendi. Bunu söylemenin başka bir yolu yoktu. Sahiplenildim. Bunu, bir kolunu omuzlarıma dolayarak beni sıkıca yanına çekerek yaptı.

"Nina, Mick'i hatırlıyor musun? Bu da Jeff," diye tanıştırdı Max ve ben de Mick ile Jeff'e başımı salladım.

"Merhaba beyler," diye selamladım. "Nina," dedi Mick.

"Tanıştığımıza memnun oldum," diye gülümsedi Jeff. Mick'in gözleri önce yanağıma sonra da Max'e kaydı.

"Matthews?" diye sordu.

"The Dog'da onu tersledi," diye yanıtladı Max.

"Siktiğimin siki," diye mırıldandı Jeff, sonra bana baktı. "Uh... üzgünüm."

Jeff'e, "Sorun değil, çünkü dün gece onun hakkındaki tahminlerinin doğru olduğunu kanıtladı," dedim ve nedense sözlerim üç erkeğin kıkırdamasına yol açarak midemdeki yayların gevşemesini sağladı. Eğer ziyaretleri Max için kötü olsaydı, kıkırdayacaklarından şüpheliydim.

Mick, "Dün gece The Dog'da bir karışıklık olduğunu duydum," diye yorum yaptı.

"Damon şikâyetinde bulundu mu?" Max sordu ve ben gerildim. "Hayır, duyduğuma göre, yeterince insan ona vurulduğuna şahit olmuş.

Erkeklik, sanırım bu kelimeyi yaymak konusunda pek iyi olmayacaktır," diye yanıtladı Mick ve ben de rahatladım.

"Onu becerdin mi?" Jeff heyecanla Max'e sordu, sonra tekrar bana döndü ve mırıldandı. "Uh... tekrar özür dilerim."

Jeff'e gülümseyerek "f-kelimesiyle bir sorunum yok" dedim ama bunu yaparken bile Max'in The Dog'daki otopark kavgalarını polislerle anlatıp anlatmayacağından emin değildim ve konuşmak için ağzımı açtım ama Max benden önce davrandı.

"Birkaç tane soktum, en iyi kısmı Nina onu itti ve en az bir metre geri gitti," diye yanıtladı Max.

Damon'ı itme fikrime daha fazla adam kıkırdadı ve bunu nasıl karşılayacağımdan emin değildim ama boş verip konuyu değiştirmeye karar verdim.

"Kahve isteyen var mı?" Ben sordum ve Max omzumu sıktı.

Mick, "Bir fincana bayılırım," dedi ve Jeff başını salladı.

Uzaklaşmaya başladım ve bunu yaparken Max "Teşekkürler bebeğim" diye mırıldandı.

Bu iki kelime ve bunları söyleyiş şekli o kadar hoşuma gitti ki, hiç düşünmeden omzumun üzerinden baktım ve ona küçük bir gülümseme verdikten sonra kahve fincanının yanına gittim.

"Mindy iyi mi?" Tencereyi alıp lavaboya doğru ilerlediğimde Jeff sordu.

"Dayanmaya çalışıyorum," diye cevap verdi Max.

"Şimdi de Matthews'u mu vurdu?" Jeff merakla devam edince musluğu kapattım ve kahve makinesine doğru ilerleyerek ona baktım.

Damon'dan daha uzun boyluydu, saçları daha açık renkliydi, daha zayıf bir vücudu vardı ama fitti ve belki de onun kadar yakışıklı değildi ama en ufak bir çekiciliği de yoktu. Aslında, Damon gibi yüzüne vurmak yerine kim olduğu ve nasıl görüldüğü konusunda daha rahat olduğu için daha çekiciydi.

Hmm.

"Düşünüyorum, evet," dedi Max ama ona baktığımda o da Jeff'i dikkatle inceliyordu.

"İyi haber," diye mırıldandı Jeff ve kahve makinesinin kapağını kaldırıp içine su doldurdum.

"Bitsy evde mi?" Max belli ki konuşmayı dönüp dolaşıp aynı **n o k t a y a** getiriyordu.

"Evet," diye yanıtladı Mick.

"Ve sen buradasın..." Max sordu ve Mick bir elini ensesine götürdü.

"Sormazdım -" diye başladı.

"Bana ihtiyacın var," diye sözünü kesti Max, sözleri gizemliydi.

Mick kolunu bıraktı ve ben de dikkatimi dolaplara yönelttim, ikinci açtığım dolapta Denver'dan aldığım gurme kahveyi buldum.

"Evet, Max. Biliyorum -" Mick söyledi.

Max yine araya girdi. "O iyi mi?"

"Öldürülmüş, kocasını aldatıyor ve önünde tekerlekli sandalyede, yapayalnız bir hayat mı var?" Mick sordu ve "Hayır" diye cevapladı.

"Bugün onu görmeye gideceğim," dedi Max ve bu sözleri söylemekten hoşlanıyormuş gibi bir hali yoktu çünkü ziyaretinden hoşlanmayacağını bildiğinden şüpheleniyordum ki bu daha da gizemliydi çünkü daha önce Bitsy hakkında söylediklerinden ondan hoşlandığını düşünmüştüm.

Kahveyi filtreye ölçtüm ve Mick, "Teşekkürler Max," diye mırıldandı.

"Hiç ipucu var mı?" Max sordu.

Mick, "İşe alınmış gibi görünüyor," diye cevap verdi ve bu bilgiyi paylaşmasına şaşırdım.

"İşe mi alındın?" Max de şaşırmış gibiydi ama muhtemelen Mick'in paylaştığından değil.

Mick, "Vuruş infaz tarzındaydı, karışıklık yok, yaygara yok, içeri ve dışarı, Dodd yere düşmeden ölmüştü," diye paylaştı. "Hiçbir şeye dokunmadı, hiçbir şey almadı, geride hiçbir şey bırakmadı."

"Onu kimin tuttuğuna dair ipucu var mı?" Max devam etti.

"İpuçları mı? Hayır. Bir mil uzunluğundaki olası şüpheliler listesi mi? Evet," diye yanıtladı Mick.

Mindy tezgâha vurup bir tabureye kayarken kahveyi açtım ve fincanları indirdim.

"Selam Mick," diye selamladı, gözleri Jeff'in üzerinde gezindi ve sonra tezgâha doğru eğildi. "Hey Jeff."

"Mindy, hayatım," diye karşılık verdi Mick.

"Hey Mindy," dedi Jeff nazik bir sesle, aslında tüm yüzü nazikleşmişti ve gözlerim Max'e gitti.

Max Jeff'i izliyordu, sonra gözleri benimkilere geldi. Gözlerini kaçırdım ve sonra başımı Jeff'e doğru salladım.

Mindy. Max başını salladı ve sırttı.

Kalçamı tezgâha yaslayarak, "Kahve birazdan hazır olur," dedim.

"Çok naziksin Nina," dedi Jeff ve ben de ona neşeyle gülümsedim. "Eminim siz çocukların biraz yiyeceğe ihtiyacı vardır," diye tahmin ettim.

"Mindy çok iyi pastırma ve yumurta yapar. Sen de ister misin?"

Mindy başını kaldırdı ve gözlerim yere bakan Max'e kaydı ama dudaklarını birbirine bastırdığını görebiliyordum.

"Kahvaltı etmedim," diye cevap verdi Jeff çok rahat bir şekilde.

"Bu çok kötü," dedim, bu haberin kulağa korkunç gelmesini sağlayarak, gözlerim ellerine gitti. "Tanrının dürüst işi olan suçla mücadelenin zor günlerinden önce karnını doyuracak bir karın yok mu?"

Max'in başı yukarı kalktı ve boğuk bir ses çıkardı, umarım beni sevimli bulduğu için kahkahalarını bastırıyordur.

Jeff sırtarak, "Hayır," diye cevap verdi.

"Senin gibi yakışıklı bir adam mı? Bu bir mucize. Bu bir mucize değil mi Mindy?" Ona seslendim ve baktım. Gözleri kocaman olmuştu ve yüzü alev alev yanıyordu.

"Uh... evet," diye mırıldandı.

"Gel tatlım, şu yerel kahramanlara kahvaltı hazırlayalım," diye ısrar ettim, isteksizce koltuğundan kaydı ve mutfığa yöneldi.

"Oturun çocuklar, size hemen kahvaltı hazırlayacağız," dedim Mick ve Jeff dışarı çıkarken, Mindy içeri girerken ve Max yanıma gelirken.

Max beni Jeff, Mick ve Mindy'den saklayarak şeker almak için dolaba uzanıyormuş gibi yaptı ama eli şeker torbasıyla aşağı indiğinde ağzı kulağıma gitti.

"Burada saçmalıklar o kadar yoğun ki Düşes, baretlere ihtiyacımız olabilir," diye fısıldadı.

Başımı arkaya eğip "Pardon?" diye sorarken masum görünmeye çalıştım.

"Kusura bakma," diye mırıldandı sırtarak, dolabı kapattı ve etrafımda dolaşarak kalçalarını lavaboya yasladı ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Evet!" Şu anda taburelerde oturan Mick ve Jeff'e neşeyle seslendim. "Şüphelilerle dolu bir kasaba ve kiralık bir katil varken, suçluyu yakalamak için ne yapıyorsunuz?" Mick konuşmadan ben döndüm ve "Jeff?" diye sordum.

"Um..." Jeff mırıldandı ve Mick cevap verdi.

"Üzgünüm Nina, devam eden bir soruşturmanın detaylarını genellikle tartışmayız."

"Doğru ya," diye mırıldandım, Mindy buzdolabından pastırma ve yumurta almak için önümden geçerken, "Ben olsam banka kayıtlarını kontrol ederdim. Kiralık bir katil muhtemelen çok paraya mal oluyordur."

"İyi fikir Nina," dedi Jeff düşünceli bir şekilde, çünkü bunu zaten düşündüklerinden emindim.

"Ah!" diye bağırdım, dolaptan ekmeği çıkarırken döndüm. "Biliyorum! Bak bakalım değerli bir şey satan var mı? Bilirsin, arabaları gibi."

Mick geniş geniş gülümsüyordu. "İş ister misin?"

Ben cevap veremedim Max araya girdi, "Sanırım bu işi hallettiler, tatlım."

Max'e bir bakış attım, ekmek kızartma makinesine biraz ekmek koydum ve süt almak için buzdolabına gittim, Jeff'in kulağa ilginç gelmesini sağlamak için başka hangi konuyu konuşabileceğimizi merak ediyordum.

"Neden herkes bu Curtis Dodd'dan bu kadar nefret ediyor?" Buzdolabını kapatırken mırıldandım ve Jeff ile Mick'in bakışmalarını kaçırdım.

Ben kahveyi doldurmaya başlarken Mick arkamdan "Arazi geliştiricisi," dedi.

"Evet mi?" Başka bir şey söylemeyince sordum.

"İnsanlar şehri olduğu gibi seviyor Nina," dedi Jeff bana, Max'e siyah bir fincan uzatırken ve Mick'inkini almak için döndüğümde

Onu.

"Bu ne anlama geliyor?" Jeff'e sordum, sonra gülümseyerek "Peki kahveni nasıl içiyorsun?" diye sordu.

"Siyah, şekerim, bir kaşık yeter," diye yanıtladı.

"Yolunuzun üzerindeki konutları görüyor musunuz, yaklaşık yirmi mil ötede?" Ben kahveye geri dönerken Mick sordu.

"Sayılır, kar yağıyordu. İngiltere'de pek kar yağmaz, bu yüzden biraz endişeliydim ve konsantre olamıyordum," diye açıkladım Jeff ve Mindy'nin kahvelerini hazırlarken.

"Bunlar Dodd's. Yirmi mil ötede bile manzarayı ve ekonomiyi değiştirdiler," dedi Mick. "Daha sonra, gelişmelere yakın birkaç alışveriş merkezi kurdu, manzarayı ve ekonomiyi daha da değiştirdi."

"Evler büyük, içindeki insanlar zengin. Harcayacak paraları var, bazen bu iyi bir şey, bazen de o kadar iyi değil," diye ekledi Jeff.

Mindy'nin sırtına dokundum ve kahvesini, sanki dikkatini ondan ayırırsa yanacak ve hepimizi ateşli bir cehennemde tutuşturacakmış gibi titizlikle pastırma kızarttığı ocağın yanına koydum, sonra döndüm ve Jeff'in kahvesini ona götürdüm.

"Kasabada para iyi olurdu," diye belirttim. "Öyle değil mi?"

"Evet, dükkan sahipleri için biraz daha iş. Geri kalanlar yaşadıkları gibi yaşıyor. Kıyaslayacakları pek bir şey olmadığında bu hayattan gayet memnunar. Bir grup süslü araba, süslü kıyafetler ve süslü tavırlara sahip insanlar kasabadan geçtiğinde, hayatlarını o kadar da sevmemek için bir neden buluyorlar," dedi Jeff.

Başımı salladım ve kahve fincanının yanına döndüm.

Bu muhtemelen restoran sahibesi Sarah'nın "süslü kıyafetlerimi" gördüğünde yüzünün bana kapanmasını açıklıyordu.

Kendi kahvemi yaparken Mick, "Buradaki insanlar küçük bir kasabayı, iyi bir turist ticaretini, komşuluk ilişkilerini seviyor," diye açıkladı. "Kasaba artık daha büyük, herkes birbirini tanımıyor, artık herkes komşuluk yapmıyor."

"Suç oranı da arttı," diye ekledi Jeff. "Küçük şeyler, büyük bir şey değil, ama daha fazla insan daha fazla yaramazlık anlamına geliyor. Son on yılda, buna ayak uydurabilmek için maaş bordrosuna üç memur daha eklemek zorunda kaldık."

Dönüp elimde kahvemle tezgâha yaslandım ve bir yudum aldıktan sonra, "Ne demek istediğini anlıyorum," dedim.

"Gördüğünüz ve içinden geçtiğiniz o sitelerin, Dodd'un kurduğu sitelerden sadece birkaçı olduğunu biliyorsunuz. Dört ilçede inşaat yapıyor, hepsini değiştirdi. Kasabamızın çevresindeki yirmi mil içinde on iki site, dört alışveriş merkezi inşa etti ve daha da fazlasını yapmayı planlıyordu."

"Alışveriş merkezlerinin bir şerit üzerinde olması gerekmiyor mu?" diye sordum. "Dodd'lar hiçliğin ortasındalar, yine de Yola yakın. Güzel Colorado eyaletinden geçerken pek de beklediğiniz bir şey değil," diye yanıtladı Mick.

"Yine," dedim, "ne demek istediğinizi anlıyorum."

Mick sözlerine şöyle devam etti: "Ve buradaki insanlar sadece küçük bir kasabada olmayı sevmiyorlar, çoğu burada yaşıyor çünkü burayı seviyorlar ve güzel Colorado eyaletiyle gurur duyuyorlar."

"Eğer bu kadar popüler değilse, imar iznini nasıl aldı?" diye sordum.

"Bilemiyorum," diye yanıtladı

Mick. "Rüşvet mi?" Tahmin ettim.

Mick başını salladı ama "Bilemem" dedi.

"Gerçekten mi?" Fısıldadım, gözlerim büyümüştü ve Mick'e dikilmişlerdi.

Mick tutuldu Kafa sallama ve Jeff sırtı at onu olarak "Gerçekten söyleyemem." diye tekrarladı.

Mick'e gülümsedim, tost kızardı ve tereyağı almak için buzdolabına gittim.

"Jöle isteyen var mı?" Odanın geneline sordum.

Mick, "Ben almayayım," dedi.

"Hayır," diye yanıtladı Jeff.

"Çılgınca," diye mırıldandım ve Max kıkırdadı.

Bir tabak çıkardım, tostı aldım, biraz daha ekmek koydum ve yağlamaya başladım, sonra da "Mindy, hayatım, bu gece çalışıyor musun?" diye sordum.

"Evet," diye cevap verdi ve ben Jeff'e baktım.

"Biliyor musun Jeff," diye seslendim ve Mindy'nin poposunda duran gözleri bana doğru kaydı. Mindy'yi kontrol ederken onu görmezden geldim ve "Günlük işinde ne kadar çok sorumluluk taşıdığını düşünürsek çok şey istiyorsun -" diye sordum.

"Nina -" Max alçak sesle mırıldandı ama ben devam ettim.

"Çünkü işinin çok önemli olduğunu biliyorum -"

"Nina -" Max yine mırıldandı ama ben onu duymazdan geldim.

"Ama bu gece The Dog'da Mindy'ye bakabilirseniz çok memnun olurum."

Mindy elinde çatalla döndü ve bana baktı. Jeff hızla,

"Sorun değil," dedi.

"Ben..." Mindy fısıldadı ve Jeff'e döndü, onun gözleriyle karşılaşmadı. "Sorun değil Jeff. Bunu yapmak zorunda değilsin. Ben iyiyim."

"Zorunda değilim ama yapacağım," diye karşılık verdi Jeff ve Mindy'nin yüzü alev alev yandı.

Gülümsedim.

Sonra belime dolanan sert bir kolla geriye doğru sarsıldım ve sırtım sert Max duvarına çarptı.

"Kes şunu," diye fısıldadı Max kulağıma.

Ona bakmak için boynumu büktüm ve "Ne?" diye fısıldadım.

Mindy Jeff'e, "Gerçekten, ben iyiyim," dedi ve ben tekrar mutfağa baktım.

"Evet," diye yanıtladı Jeff kararlı bir şekilde. "İyi kaldığını göreceğiz." Gülümsemem geri geldi.

Çelik gibi bir kol beni öyle bir sıktı ki nefesim kesildi.

Mindy utangaç bir şekilde Jeff'e sırtarak saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıp arkasını döndüğünde sessiz ama mutlu bir hırıltı çıkardım.

tavasına geri döndü.

Max'in kolu gevşedi ama gitmedi ve "Ne dedim ben Mick?" diye seslendiğini duydum.

Mick'in gözleri Max, ben, Mindy ve Jeff arasında gidip geliyordu.

"Evet, Max," diye sırttı Mick Max'e ve bana doğru.

"Haklıydın, Nina başka bir şey."

"Bunun ne anlama geldiğini hâlâ bilmiyorum," diye yakındım.

"Güven bana," dedi Mick, hâlâ sırtarak. "Bu kesinlikle bir iltifat."

"Peki," diye mırıldandım, "o zaman sanırım sorun yok." Sonra kızarmış ekmek ortaya çıktı.

* * * * *

Üst katta yatağı hazırlıyordum ve Max, Mick ve Jeff'i ciplerine kadar geçirdikten sonra geldiğinde Mindy'nin mutfakta kahvaltıdan sonra temizlik yaptığını duyabiliyordum.

Kısa bir süre ona baktım ama yorganı düzeltirken duraksamadım ve sonra hafifçe yamulmuş bir yastığı yeniden düzenlerken ne yaptığımı izlemek için başım eğildi.

"Her şey... oof!"

Belimden yakalandığımda konuşmayı bıraktım, yukarı çekildim, döndürüldüm, sonra geriye düşüyordum, Max de benimle geliyordu. Yatağa çarptım, iri vücudu bana çarptı, nefes ciğerlerimi boşalttı ama bu çıkmazı düşünenecek zamanım olmadı çünkü ağzı ağızıma geldi ve beni öptü.

Sert ve uzun yaptı.

Vücudum onunkinin altında sıvı haldeydi, parmaklarım saçlarında, diğer elim sırtındaki tişörtünün altındaydı ve başı yukarı kalktığında derin derin nefes alıyordum.

"O da neydi?" Küçük bir hıçkırıkla sordum.

"Ya seni nefessiz öpecektim ya da kıcını bronzlaştıracaktım. Mindy evdeyken ilki daha sessiz."

Yatakta sert vücudu benimkinin üzerindeyken ve elim ilk kez tecrübe ederken Max öpücüğü sonrasının tüm zevkleri

Sözleriyle kaslı sırtının düzlemleri buharlaştı, kaşlarım havaya kalktı ve "Pardon?" diye sordum.

"Niyetin çok tatlıydı bebeğim ve bunu yapma şeklin de çok komikti, ama benim kızım üç hafta önce tecavüze uğradı ve erkeği dün gece alenen bir pislik olduğunu kanıtladı."

"Evet," dedim Mindy duymasın diye sessizce, "oradaydım."

"Evet, o yüzden içeri giren ilk adamla onu ayarlamak o kadar da iyi bir fikir olmayabilir."

"İçeri giren, rozeti olan, silah taşıyan ve bir daha kimse ona zarar veremesin diye etrafına bir kale inşa etmek ister gibi bakan ilk adam."

Max'in kafası sarsıldı ve "Ne?" diye sordu. "Başka bir deyişle, Max, ondan hoşlanıyor."

"Bunu görmemek için kör olmak lazım Nina ve bu arada Mick'in onu buraya getirmesinin tek nedeni de bu, işini tek başına da yapabilirdi ya da beni arayabilirdi ve ikisi de Mindy'nin burada olduğunu biliyordu. Ama yine de iyi bir fikir değil."

"Yanılıyorsun," diye usulca tersledim. "Hayır, yanılmıyorum."

O kadar öfkeliydim ve Max o kadar sinir bozucu davranıyordu ki, bir sonraki sözlerimi düşünmek için duraklamadım. Sadece söyledim ve söylerken istemeden de olsa paylaştım.

"Güven bana, biliyorum, bir erkek tarafından mahvedilirsin, dışarıda iyi olanların olduğunu hemen öğrenmek önemlidir, yoksa kendini çok yalnız bir yolda bulabilirsin ve asla geri dönüş yolunu bulamazsın." Yüzü değişti, tam olarak kızgın değildi, sadece meramını anlatmak istiyordu ama şimdi gözleri aşırı tetikte ve yoğundu ama benim de anlatmak istediğim bir nokta vardı, önemli olduğunu hissediyordum, bu yüzden konuşmaya devam ettim. "Onun yaralarını iyileştireceğini, bir ay içinde onunla evleneceğini ve birlikte yaşlanacaklarını söylemiyorum. Sadece iyi birine benzediğini söylüyorum."

ve nadir bulunan bir türün bile bulunabileceğini hatırlatacak her şeye ihtiyacı var."

"Bir erkek tarafından mahvedildin mi?" diye sordu ve sorusu karşısında kafam karıştı çünkü bunu bir konu değişikliği olarak görüyordum ve sonuncusuna odaklanmıştım.

"Ne?"

"Bir erkek seni mahvetti mi?" diye tekrarlayınca hatam anlaşıldı.

"Ben bir kadınıym," diye hemen üstünü kapattım. "Olur böyle şeyler."

"Nasıl bu hale geldin?" Max'ti, bu yüzden peşini bırakmadı.

"Her zamanki şeyler, şimdi bırak beni, gidip Mindy'ye yardım etmeliyim." "Nasıl bu hale geldin?"

"Max, çekil." "Nina, cevap ver bana."

Sessizleştım, ona baktım ve bu mevcut ikileme yaklaşımıımı düşündüm. Sonra karar verdim, ne olacaktı ki? Başka her şeyi denedim, neden sadece onun üzerine yıkmayayım?

Yine de dalmadan önce suyu test ettim. "Ben cevap vermeden kalkmayacaksın, değil mi?"

"Hayır," diye cevap verdi hemen.

Başımı salladım ve "Tamam o zaman Max, adını sen koy, oldu" dedim.

"Ne?"

Ellerimi aramızda birleştirdim ve saymaya başladım. "İlk erkek arkadaşım beni ezeli düşmanımla aldattı, hem de mezuniyet balosu kraliçesiyle, çok aşağılayıcıydı. İkinci erkek arkadaşım tam bir pislikti. Üçüncü ve dördüncü, ikisi de aldattı, dördüncüsü en iyi arkadaşım. Beşincisi benden çaldı, çok değil ama çalmak söz konusu olduğunda çok şey yeterli değildir. Altıncısı çok sarhoştı ve bunu yaptığında kaba davranıyordu ve kimin yanında kaba davrandığını umursamıyordu ve çoğu zaman benim yanımda olduğu için bunun büyük kısmını ben alıyordum. Yedincisi beni dövdü. Sekizincisi bana evlenme teklif etti ve ona bittiğini söylememin üzerinden iki gün geçmesine

rağmen aramadı.

Tanrı'ya şükür tecavüze uğramadım ama bu bir kız için yeterli, öyle değil mi?"

"Yedinci seni yendi mi?" Max sessizce sordu. "İki kez."

"Seni dövmek mi?"

Geç de olsa kaya gibi sağlam olduğunu fark ettiğim bedenim onunkinin altında gerilirken, sözlerinin tonu içime işledi ve hatam bir kez daha ortaya çıktı.

Paylaşım stratejisinin de doğru bir strateji olmayabileceğini zihnime not ettim.

"İki kez," diye fısıldadım onun giderek artan öfkesi karşısında.

"Ne oldu?" diye sordu, sesi giderek yükseliyordu.

"Max," diye fısıldıyordum hâlâ.

"Ne oldu lan?" Max'in sesi giderek yükseliyordu.

"Annem Charlie'ye söyledi, Charlie Amerika'ya uçup onu ziyaret etti ve annem eşyalarımı taşırken ben de İngiltere'de uzun bir tatile çıktım," diye cevap verdim sessizce.

"Lanet olsun," diye mırıldandı

Max. "Max -"

"Lanet olsun!" Max bağırdı ve sonra gövdesi benden uzaklaşırken dehşet içinde baktım, bir kolunu geriye doğru kaldırdı ve yumruğunu yanımdaki yatağa çarptı.

"Max," diye nefes aldım donmuş ciğerlerimden, eli anında yanağımı avuçlamak için hareket etti, yüzü sertti ama sesi aniden yumuşadı.

"Seni asla incitmeyeceğim bebeğim," diye fısıldadı ve gözlerim yaşardı.

"Yapma -"

"Asla."

"Her şey yolunda mı?" Mindy sordu ve Max başını kaldırıp baktığında Mindy'nin merdivenlerin başında durduğunu gördüğümüzde başım yatakta döndü.

Max ona, "Bize bir dakika izin ver, hayatım," dedi. "Her şey yolunda mı?"

Mindy tekrarladı.

"Biz iyiyiz tatlım," dedim usulca. "Bir dakikaya iniyorum."
"Max?" diye seslendi, gözleri onun üzerindeydi,
yüzü solgundu. "Bir dakika içinde aşağıda
olacağız."

Bir saniye bizi inceledi, "Tamam" diye fısıldadı, sonra
döndü ve merdivenlerden aşağı koştu.

"Demek kalkanın nedeni buymuş," dedi Max, başım
geriye döndü ve gözlerim onunkilere çarptı.

"Max -"

Bakışları odaklanamadı ve "Lanet olsun!" diye mırıldandı.

"O seçimleri ben yaptım, Max, tam olarak suçsuz
değildim," dedim ve gözleri yeniden öyle bir odaklandı ki,
yoğunluğu karşısında nefesim kesildi.

"Sakın buna cüret etme," diye
emretti. "Pardon?"

"Sakın bu suçu üstlenmeye kalkma. Hileciler, hırsızlar,
istismarcılar, bu onların sorunu. Bu suçu üstlenirseniz, bir
kalkan inşa etmekten başka seçeneğiniz kalmaz."

"Max -"

"Şu anda salladığın adam içki içiyor mu?" "Hayır."

"Sana bir şey mi
dedi?" "Max -"

"Öyle mi?"

"Hayır!"

"Kardeşiniz arkanızı kollamadan size elini mi
kaldıracak?"

"Tabii ki hayır."

"Sadece umursamıyor."

Bunu inkar edemezdim.

"Max, lütfen, çekil."

"Yalnız yol," dedi ve ben cevap vermedim ama o bir cevap
aramıyordu, konuşmaya devam etti. "Nefret ediyorsun."

"I -"

"Arıyorum."

"Max, lütfen -"

Yüzümdeki eli saçlarıma kaydı ve yüzü yaklaştı, "Şunu biliyorum, o pislikler yaptıklarını yaptıkları için ve bunu iyi bir kadına yaptıkları için pislikler. Hayatımda bazı şeyler öğrendim Düşes, en önemlilerinden biri, iyi bir kadın bulursan ona iyi bakarsın."

"Lütfen."

"Bu aramızda kalacak Düşes, ben sana göz kulak olurum."

"Yapma."

"Bunu yaparken öleceğim," diye yemin etti.

Sözleri kalbimi sımsıkı sararken nefesim boğazımda düğümlendi ve yarı nefes nefese, yarı iniltili bir ses çıkardım.

"Ben de bunu öğrendim," diye bitirdi.

"Lütfen konuşmayı kes."

"Bana inanmıyor musun?" diye sordu. "Artık konuşmayı kesebilir miyiz?"

"O yoldan o kadar uzaklaşmışsınız ki, geri dönüş yolunu bulamayacağınızı düşünüyorsunuz."

"Max -"

"Bebeğim, uyan ve etrafına bak, bu yol seni doğruca benim lanet olası evime getirdi."

Daha fazla dayanamadım. Gözlerimi kapattım ve başımı başka yöne çevirdim. Ondan fiziksel olarak kaçamıyorsam, zihinsel olarak kaçmalıyım.

Başparmağı elmacık kemiğim boyunca çürüğümün altına kaydı ve sonraki sözleri zihinsel kaçışımı delip geçti.

"Onu daha kötü becermeliydim."

Gözyaşlarımı yuttum ve yanağımı yatağa bastırdım.

"Bir erkeğin sana elini sürdüğünü biliyordum, ben olsam sürerdim."

Başımı salladım ama gözlerimi kaçırdım. Max sustu ama başparmağı tekrar elmacık kemiğimin üzerinden geçti, sonra parmakları saçlarımdan arasından geçip boynuma indi.

"Yeterince içtiğini görüyorum," diye fısıldadı ve ben de başımı salladım. Ağırlığı beni terk etti ama bir saniye bile geçmemişti ki

Onun önünde ayaktaydım.

İki eli de boynuma yerleşirken gözlerimi açtım ve başımı geriye doğru eğerek ona baktım.

"Kasabaya gitmem gerek," dedi. "Bu sana zaman kazandırır." Tekrar başımı salladım.

"Mindy kasabaya yaklaşmadan Damon'la neler olduğunu öğrenmek istiyorum. Onu seninle bırakmalıyım."

"Her şey **y o l u n a g i r e c e k**," diye ona güvence verdim ve alnı benimkine düştü.

"Nina, Mindy'yi hallediyorum, bu gece benimle konuşmanı istiyorum."

"Max -"

"Bunu bir düşün, tatlım."

Dudağımı ısırdım ve "Tamam." dedim.

"Pekâlâ." Başparmağı çenemi taradı, sonra elleri beni yaklaştırdı ve dudakları alnıma gitti. "En kısa zamanda döneceğim," diye mırıldandı, beni tatlı tatlı öptü, sonra bıraktı ve arkasına bakmadan uzaklaştı.

Max'i gözden kaybettiğim anda banyoya koştum, kapıyı kapattım, sırtımı dayadım ve ellerimi önüme kaldırdım. Titriyorlardı.

Gözlerimi kapattım ve zihnimi boşaltmaya çalıştım.

Ondan hoşlanıyorum, dedi

Charlie bana. "Sessiz ol," diye fısıldadım.

Nina mı? Charlie

aradı. "Sessiz ol

dedim."

Tatlım, şu ışığı görüyor musun? diye

sordu. "Lütfen," diye yalvardım.

Neenee Bean, bu bir tren değil, dedi Charlie.

"Kapa çeneni."

Neredeyse vardın, diye bitirdi.

Gözlerimi kapattım, kapıdan aşağı kaydım, bacaklarımı göğsüme çektim ve kollarımı onlara dolayarak yanağımı dizime koydum.

Kapı çaldı ve ben sıçradım. "Nina?"

Mindy aradı.

"Hemen çıkıyorum!" Geri aradım.

"İyi misin?"

"Harika, sadece duş alacağım."

Bir tereddüt oldu, sonra "Pekâlâ." dedi.

Mindy'nin geri gelmesini, bir şeyler daha söylemesini, kapıyı tekrar çalmasını, Charlie'nin zihnimi işgal etmesini bekledim.

Bir şey olmayınca duş aldım.

* * * * *

Bundan sonra olacaklara hazırlıklı olmam gerektiğini hissederek sadece duş almakla kalmadım, saçımı ve makyajımı da yaptım. Sonra kot pantolon ve ince, mor, kayık yakalı bir kazak giydim; kazağın sırt kısmının üst kısmında geniş bir eğim vardı ve omuzlarımda yanları bir arada tutan bir bağ vardı.

Giyinmiş ve bir sonraki çilemle yüzleşmeye hazır bir şekilde Max'in merdivenlerinden aşağı indim ve Mindy'nin bilgisayarının başında oturduğunu gördüm. Tüm neşeli, zıp zıp dans eden Mindy gitmişti, önceki gece olanlar onun doğuştan gelen neşesini yok etmişti.

Dün gece Max'in evine giderken yol boyunca ağladı, sonra içeri girdiğimizde kendini toparladı ve Max gözüm için buz getirdiğinde tekrar ağlamaya başladı.

Max buzu gözüme tutarken, "Yukarı çık tatlım," diye fısıldadı. "Yatmaya hazırlan, uzan, buzu mümkün olduğunca üzerinde tut. Mindy'i aldım, birazdan gelirim."

Durumu göz önünde bulundurduğumda, "Mindy'ye sahip olması" ya da daha da önemlisi benimle yatakta buluşması konusunda tartışmamıştım. Birincisi, Mindy kanepede uyuduğu için Max'in de benim de yatabileceğimiz başka bir yer yoktu. İkincisi, Mindy'nin o anda Max'e ihtiyacı olduğunu biliyordum ve uyku düzeni hakkında tartışmam Max'e kavuşmasını geciktirecekti. Bu nedenle bana söyleneni yaptım, yatağa uzandım ve uyuyana kadar onların mırıldanmalarını dinledim.

Artık biliyordum ki, dün geceki tüm o ağlamalarına, Max'in bilgisayarına umutsuzca tıklamasını izlememe rağmen, çok uzun süreli bir "kötü an" yaşıyordu ve bunu ortadan kaldırmak için elimden geleni yapmalıydım.

Bana küçük bir gülümseme vermek için başını arkaya eğdi ama o da ölü gibi görünüyordu. Sonra tekrar bilgisayar ekranına döndü.

Ona doğru yürüdüm, tereddüt ettim çünkü tüm bu olanlardan sonra birbirimizi uzun zamandır tanıyormuşuz gibi görünüyordu ama birbirimizi o kadar da iyi tanıımıyorduk, sonra devam ettim ve saçlarını omzunun üzerinden nazıkçe çektim.

"E-postalarımı kontrol etmem gerekiyor, sevgilim, sonra da birkaç telefon görüşmesi yapacağım. İşim bittikten sonra duş almak istersen sana yüz bakımı yaparım," diye teklif ettim, uzun, kıvrırcık, yumuşak saçlarını tekrar avuçlarımdan geçirip sırtından aşağıya doğru çektim.

Bana bakmak için boynunu bükte. "Yüz bakımı mı?"

"Evet, her hafta sonu evde yüz bakımı yapıyorum. Tüm malzemelerimi yanımda getirdim. Harika bir şey. Cildin hiç bu kadar iyi hissetmemişti." Elimi yanağına koydum ve "Söz veriyorum." dedim.

"İyi misin?" diye fısıldadı, sesi duygudan ya da korkudan ya da her ikisinden de titriyordu.

"İyiyim," diye yalan söyledim çünkü ben...

değildim. "Max'in sesi -"

"O iyi."

Başını salladı ve elimi bıraktı.

"Sesi kızgın geliyordu," dedi ve haklıydı da, ama bu çok hafif bir ifadeydi. "Onu hiç böyle duymamıştım, yüzünü hiç böyle görmemişim. Dün gece Damon'la kavga ederken bile kontrolü elindeydi."

Dudaklarımı birbirine bastırdım, nasıl devam edeceğimden emin değildim.

Sonra dürüstlükte karar kıldım.

"Birkaç hafta önce sana ne olduğunu biliyor musun?"

Gözleri büyüdü, sonra ağzı sıkıştı ve başını sallamadan önce yutkundu.

"Bir gün tatlım, iyi bir adama başına gelenleri anlatmak zorunda kalacaksın ve o da senin adına Max'in daha önce yaptığı gibi davranacak."

"Sen de mi tecavüze uğradın?" diye fısıldamadan önce titremesini izledim, gerçekten titremesini izledim.

Başımı hızlıca salladım ve "Dayak yedim." dedim.

"Ah Nina." Hâlâ fısıldıyordu ama şimdi gözlerinde yaşlar vardı ve belinden eğildim, yaklaştım ve elimi tekrar yüzüne koydum.

"Biz kızlar sertiz, hayatım. Dışarıdan yumuşak görünürüz ama içten içe sertizdir. Şimdi öyle hissetmiyorsun ama bunların hiçbirisi seni yenemeyecek."

O da gözle görülür bir şekilde titriyordu ama

"Tamam" dedi. "Söz veriyorum."

"Tamam."

"Git duş al tatlım, benim eşyalarımı kullan." Tereddüt edince devam ettim, "Duş mucizeler yaratır." Parmak uçlarımı yanağında gezdirdim ve sözümü bitirmeden önce gülümsedim, "Ve yüz bakımı daha da iyidir."

Başını salladı ve "Tamam" diye tekrarladı.

Kendimi geri çektim ve ben bilgisayarın başına otururken o da kalkıp merdivenlere doğru yürüdü.

"Neens?" diye seslenerek bana anında hoşuma giden yeni bir lakap taktı.

Baktığımda merdivenlerin yarısına kadar çıkmış olduğunu, bir kavis çizerek durduğunu ve bana baktığını gördüm.

"Evet, güzelim?" Cevap verdim.

"Max'e... sana ne olduğunu anlattın mı?"

"Üzgünüm, kötü bir zamanlamaydı. Bir anda oldu."

"Sevindim," dedi. "Ona bu konuda güvenmene sevindim ve bu yüzden böyle olmasına sevindim çünkü beni korkutuyordu ama şimdi senin için böyle olması beni korkutmuyor."

Şimdi titreyen bendim.

Bunu görmezden geldim ve "Giyecek bir şeye ihtiyacın varsa, bavulumu karıştır" dedim.

"Bütün alışveriş poşetlerini arabamda bıraktık," diye hatırlattı bana, sonra da "yazık," diye mırıldandı ve merdivenlerden yukarı çıktı.

Bilgisayarın başına geçtim ve duş devam ederken nefesimi tutup e-postalarımı kontrol ettim.

Niles'dan bir şey yok.

Drat.

Merdivenlerden yukarı baktım, duşun sesini duyabiliyordum ama oldukça kısıktı ve dinlediğim için duyduğumdan şüpheleniyordum. Max kaliteli bir ev inşa etmiş.

Öne eğildim ve arka cebimden telefonumu çıkardım. Sonra Niles'ı aradım. Sonra telefon çalarken nefesimi tuttum.

Sonra sesli mesaj geldi.

"Niles?" Bip sesini duyduktan sonra telefona baktım. "Ben Nina. Konuşabileceğimizi düşündüğüm için aradım. Bazı şeyleri sonuçlandırmamız gerekiyor." Tanrım, tam bir aptaldım. "Sonra tekrar arayacağım."

Sonra aramayı sonlandırmak için ekrana dokundum. Sonra annemi aradım.

"Aman Tanrım!" dedi merhaba yerine. "Ben de senin asla telefon etme."

"Merhaba anne."

"Max Hapishanesi'nden mi çıktın?" diye sordu, e-postamı kapatıp evin öbür ucundaki kahveye doğru ilerlerken sesi eğleniyordu.

"Max Hapishanesi'nde değildim."

"İlginç birine benziyor." Sesi artık meraklı çıkıyordu.

Konuyu değiştirdim ve ona "Az önce Niles'ı aradım." dedim.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra "Ve?" diye sordu. "Telesekreter, mesaj bıraktım."

"E-postamı kontrol ettin mi?"

"Evet."

"Ve?"

"Hiçbir şey."

"Şu çocuk," diye mırıldandı.

"Sorun değil, eve döndüğümde yemek falan yeriz, konuşuruz, iki yetişkin gibi bitiririz."

"Evet, bir nişanı bozarken ikinizin aynı odada birbirinizle gerçekten konuşmanız yeni bir şey olurdu. E-posta ve sesli mesaj yoluyla konuşmak değil."

"Anne."

"Neenee, kararını verdiğın ve hayatına devam ettiğın için mutluyum. Ve... devam etmekten bahsetmişken -"

Biz konuşurken cezveye vurdum ve kendime bir fincan doldurdum. Sütü yerine koydum ve buzdolabını kapatıp onun sözünü kestim, "Anne -"

"Tatlım, dökül."

Kupamı aldım, kalçamı tezgâha yasladım, bir yudum aldım ve "Max hakkında konuşmak istemiyorum" dedim.

"Neden olmasın?"

"Çünkü Max'i düşünmek istemiyorum."

"Neden?"

"Çünkü onun hakkında ne düşüneceğimi bilmiyorum."

"Tamam, sen bana Max hakkında her şeyi anlat, ben de sana onun hakkında ne düşünmen gerektiğini söyleyeyim."

"Anne."

"Nina."

"Anne," dedim daha kararlı bir şekilde.

"Nina." Benim firmamı bir mil farkla geçti. "Beni dinle, sana bir şey açıklamama izin ver. Sen benim kızımsın, seni seviyorum. Kendi kararlarını, kendi hatalarını yapmana izin vermem ve sonra arkama yaslanıp onlardan ders çıkarmanı izlemem gerektiğini uzun zaman önce öğrendim. Sen de benim gibisin tatlım, insanların sana bir şeyler anlatmasıyla değil, yaparak öğreniyorsun. Ama burası beni dinlemeni ve öğrenmeni istediğim tek yer. Benim yaptığım hatayı yapma. İyi olabilecek bir şeye kendini kapatma. Yeniden risk almayı öğren, Neenee Bean."

Max'in penceresinden manzaraya baktım ve kahvemden bir yudum daha aldım.

Annem babamdan sonra başka bir erkek arayışına girmemiş. Beni doğurduktan yaklaşık üç hafta sonra babamın onu aldattığını, sonra başka bir kadın için onu terk ettiğini, sonra da başka bir kadını bırakıp ülkeyi terk ettiğini öğrendiğinde annem yıkılmıştı.

Ve acı.

Hayatının aşkıydı, ona tapıyordu ve ihaneti onu mahvetmişti.

Altı yıl önce Steve'le tanıştı. Steve, ilk yıl boyunca sürekli görüştüğü ama "arkadaşı" olduğunda ısrar ettiği kişiydi. Sonra pes etti ve sonraki iki yıl boyunca ona "arkadaşım" dedi. Şimdi ona kocam diyordu ve hiç bu kadar mutlu olmamıştı, hatırlayabildiğim kadarıyla hiç.

"Onu tanımıyorsun bile," dedim telefona yumuşak bir sesle, dağlara bakarak.

"Harika bir sesi olduğunu biliyorum."

Max'in hemen hemen her şeyi harikaydı ya da en azından benim söyleyebildiğim kadarıyla.

"Evet, öyle bir şeyi var."

"Ve annen aradığında o lanet telefona cevap verecek kadar terbiyeli olduğunu da biliyorum."

"Anne -"

Sözlerini bitirdiğinde sesi yumuşadı, "Ve senin uyduğunu düşündüğünde çok sessiz konuştuğunu biliyorum."

Midem eridi ve gözlerim kapandı. "Anne," diye fısıldadım.

"Tatlım, hayatın senin için planladığı yeterince engel var, kendi engellerini koymayı bırak ve sadece onu yaşa."

Gözlerimi açtım ve sebepsiz yere "Kendi evini inşa etti" diye geveledim.

"Ne?"

"Kendi elleriyle."

"Gerçekten mi?"

"Babasının ona verdiği arazide, babası hep üzerine inşaat yapmak isterdi ama yapamadan öldü, Max da yaptı."

"Vay canına," diye fısıldadı.

"Biliyorum," diye fısıldadım.

"Şimdi orada mısın?"

"Evet."

"Güzel mi?"

"Oh evet."

"Nerede o?"

"Şehirde bazı işlerle ilgileniyorum."

"Yani kiraladığınız yer orada öylece duruyor mu?"

"Hayır, onun evini kiraladım. Rezervasyonda bir karışıklık oldu, oraya vardığımda evdeydi ama çok kötü grip olmuştum ve Max ben hastayken benimle ilgilendi ve... şey... sonra ben -"

Sözümü kesti ve "Bunu internetten mi buldun?" diye sordu.

"Evet."

"Bana web sitesini ver," diye talep etti.

"Pardon?"

"Web sitesi, Neenee Bean, fotoğrafları görmek istiyorum."

Annemin Max'in A-Frame'inin fotoğraflarını görmesini isteyip istemediğime karar vermeye çalıştım.

Sonra annemin Max'in A-Frame'i n i n fotoğraflarını görmesini istediğime karar verdim.

Ona web sitesini verdim ama uyardım, "Fotoğraflar o kadar iyi değil. Yer daha iyi."

"Saçmalık, fotoğraflar her zaman daha iyidir."

"İnan bana anne," dedim evin manzarasından bakarak, "bu fotoğrafların hakkını veremiyorlar." Sonra ağladım, "Ah! Ve Jimmy Cotton kasabada yaşıyor ve Max ve ben onun arazisindeydik, Cotton bize çarptı ve fotoğrafımızı çekti."

"Şaka yapıyorsun!" diye çığlık attı, beni Met'teki ilk Cotton sergime götürdüğü ve onun çalışmalarını neredeyse benim kadar sevdiği için heyecanlıydı.

"Ben değilim!"

"Resmi bana göndermelisin. Steve'in e- postasına gönder."

Annem internet ya da e-posta kullanmazdı ya da en azından herkese üstün bir tavırla internet ya da e-posta kullanmadığını söylerdi. Bununla birlikte, gönderdiği pek çok şaka ve "kardeşlik" dersi ve iç açıcı hikayeler bir gösterge ise, Steve'in e-postasında her zaman vardı.

Annemin Cotton'un Max ve benim fotoğrafımı görmesini isteyip istemediğime karar vermeye çalıştım.

Sonra annemin Cotton'un Max ve benim fotoğrafımı görmesini istediğime karar verdim.

"Bir süre sonra e-posta
ile göndereceğim."

"Harika."

Üst kattaki kapının açıldığını duydum ve "Mindy duştan
çıktı, gitmem gerek" dedim.

"Mindy?"

"Max'in en iyi arkadaşının küçük kız kardeşi. Bazı... um...
zorluklar yaşıyor ve Max ona yardım ediyor. Ona yüz bakımı
sözü verdim, gitmeliyim."

"Tamam, tatlım."

"Seni seviyorum anne."

Telefonun arka planında klavyedeki parmak tıkırtılarını
duydum ve dikkati dağılmış bir şekilde "Ben de seni
seviyorum... ee, bulunduğun kasabanın adı ne?" dedi.

"Kemik kemirmek."

Sonra bir duraklama, "Kemik kemirmek mi?"

Güldüm. "Neden orayı seçtim sanıyorsun? Gnaw Bone
adında bir yerde kalmak zorundaydım."

"Bayıldım!" diye bağırdı.

Dükkanları görseydi daha çok severdi.

"Neens?" Mindy aradı. "Yüz bakımını yukarıda mı yoksa
aşağıda mı yapmak istersin?"

"Üst kata!" Geri seslendim ve anneme "Şimdi gerçekten
gitmem gerek" dedim.

"Seni seviyorum, tatlım."

"Seni seviyorum, güle
güle."

Aramayı sonlandırmak için ekrana dokundum ve Mindy'ye
"Bir havlu ve el bezine ihtiyacımız olacak!" diye bağırdım.

"Anladım!" diye bağırdı.

"Bir fincan kahve daha ister misin?"

"Evet, sakıncası yoksa!"

"Tamam!"

Sonra telefonumu tezgâhın üzerine koydum, Mindy'ye bir fincan kahve doldurdum ve yüz bakımının yeni tecavüze uğramış, kalbi kırık, yirmi dört yaşındaki kızları zıplayarak dans etmeye teşvik edebilmesi için dua ettim ve işimin benim için biçilmiş kaftan olduğunu anladım.

* * * * *

"Annen nasıl biri?" Mindy sordu, yüz bakımı sonrasıydı ve ben yanımda getirdiğim kart okuyucuyu kurcalarken o da roll topun yanına çektiği sallanan sandalyede oturuyordu. Anneme Max ve benim Pamuk resmimizi ve Max'in gizlice çektiğim fotoğrafını gönderiyordum.

"O bir kaçık," diye cevap verdim. "Senin gibi mi?"

Şaşırmış bir şekilde başımı çevirip ona baktım ve "Ben deli değilim" dedim.

"Dün kıyafetlere ve her türlü saçmalığa milyonlarca dolar harcadın ve sonra tanıdığım tüm kızlardan daha fazla pizza yedin ve sonra neredeyse bar taburenden düşene kadar güldün, bilmiyorum, milyonlarca kez ve sonra Damon'ın yüzüne doğru yürüdün ve Max gibi büyük biri dışında hiç kimse Damon'ın yüzüne doğru yürümez, Arlene bile ve Arlene'in huysuzluğu," diye cevap verdi ve davasını belirttikten sonra özetledi, "Sen bir delisin."

"Tatildeyim," diye cevap verdim kibirli bir şekilde, kibir ve tatil benim tek iki savunmamdı ve ekin annemin e-postasına yüklendiğini görerek gönder tuşuna bastım.

"Sen tatilde değilsin, sen bir kaçıksın," dedi Mindy ve sesinde bir gülümseme duyduğuma yemin edebilirdim, bu yüzden ona baktım ve yüzünde bir gülümseme olduğunu gördüm.

Belki de bunu yapan yüzümdü ama ben daha çok deli olduğumu düşünüyordum. Umurumda değildi. Her iki durumda da rahatlamıştım.

"O zaman sanırım ben bir deliyim," dedim ve Niles'in yazıp yazmadığını görmek için gelen kutumu taradım, yazmamıştı, ben de kapattım.

"Goodie!" Ben bilgisayarı kapatmak için tıklarken Mindy ağladı, sandalyesinden fırladı ve

Pencere. "Max ögle yemeği için eve geldi. Harika!"

Max'in ögle yemeğinde evde olacağı düşüncesiyle kalbim küt küt atıyor ve karnım gurulduyordu.

"Kahretsin!" Mindy aniden tısladı ve bana doğru koştu.

Sonra şok içinde kendini kanepenin benim tarafımda yere atmasını izledim, kıvrıldı, böylece uzun vücudunun olabileceği kadar küçüldü ve sanki bir siperdeymiş gibi bana elini uzattı, ben dışarıda duruyordum ve kurşunlar uçuşuyordu.

"Acele et, aşağı in, belki bizi görmez!" diye tıslamaya devam ediyordu.

Kiralık arabamın yanına şık, parlak, siyah bir Lexus SUV kaydığını gördüğümde gözlerim pencerelere gitti.

"Kim?"

"Kami!" Mindy yüksek sesle fısıldadı. "Acele et!"

Gözlerim Mindy'ye gitti. "Kami? Max'in kız

kardeşi mi?" "Evet. Korkunç biri. Seni

görmeden önce acele et."

Ani bir merakla cipten inen bir kadın görmek için pencereye doğru baktım. Kapıyı kapattı, döndü ve sonra eve baktı.

"Ama -"

"Neens, buraya gel!"

Artık çok geçti.

Kami evin içine baktı, hızlıca bir göz gezdirdi ve durdu, yüzü bana dönüktü ve beni gördüğünden oldukça emindim.

"Beni gördü."

"Kahretsin!"

Ayağa kalktım. "Ayağa kalk tatlım, o Max'in kız kardeşi. Ne kadar korkutucu olabilir ki?"

Demek istediğim Max'in korkutucu olmadığı değildi. Korkutucuydu, hem de çok korkutucuydu ama çok farklı nedenlerle çok farklı şekillerde korkutucuydu, kadınların olamayacağı şekilde korkutucuydu. Gerçi bunu Mindy ile paylaşmamıştım.

Gözleri bana kilitlenmiş bir şekilde Max'in kız kardeşinin merdivenlerden çıkışını izliyordum. Max'in saçlarına sahipti, daha uzun, dalgalı

daha az çekici değildi. Ama onun boyunda değildi ve vücudunun rahat edebileceğinden en az elli (belki daha fazla) kilo fazladan taşıyordu. Ayrıca kötü bir ruh hali içindeymiş gibi görünüyordu.

"Morali bozuk gibi görünüyor," diye mırıldandım, dudaklarımın kıpırdamasına izin vermemeye çalışarak.

"Harika," diye mırıldandı Mindy.

Kami içeri girerken ben de kapıya doğru yürüdüm. "Merhaba," dedim.

"Hey Kami," dedi Mindy arkamdan ve Mindy konuşurken Kami başladı, sonra gözleri arkamdaki bir noktaya kaydı ve Mindy'nin kendini düzelttiğini anladım.

"Mindy," dedi Kami sert bir sesle, sonra açık gri değil koyu kahverengi, harika kirpiklerle çevrili değil ama makyajsız ve kardeşininki kadar muhteşem olmayan gözleri bana geldi. "Sen Nina olmalısın."

Gülümsedim ve önünde durdum. "Haberler hızlı yayılıyor, öğreniyorum."

"Dedikleri gibi İngilizsiniz," diye not etti Kami ve bunu not eder gibi not etti, "Dedikleri gibi cehennemden gelen bir iblissiniz."

Boynumun gerilmeye başladığını hissettim.

"Şey, sayılır -" Sözümlü kesti, etrafına bakındı.

"Max burada mı?"

Mindy yanıma gelerek, "Hayır, o şehirde," diye teklif etti.

İşleri doğru yola sokmaya çalıştım ve elimi kaldırdım.

"Sen Kami'sin, Max'in kız kardeşi."

Önce elime, sonra bana baktı, sonra bezgin bir şekilde içini çekti, elimi tuttu, kendi eli ölü bir balık gibi gevşekti ve "Evet," dedi, elimi bıraktı ve Mindy'ye baktı. "Max ne zaman dönecek?"

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Mindy.

"Şey," diye söze başladı ve yemek masasına doğru yürüyüp kocaman, iyi yapılmış, tasarım deri çantasını açtı. "O n a uğradığımı ve evrakları getirdiğimi söyle."

Sonra bazı kâğıtları çekip masanın üzerine bıraktı.

"Kâğıtlar?" Kami bize dönerken Mindy sordu.

"Kâğıtlar," diye tekrarladı Kami. "Curt ölmüş olabilir ama bu işin durduğu anlamına gelmiyor ve Trev hâlâ bir ustabaşı arıyor ve Max'i hâlâ istiyorlar. Tam sosyal haklar teklif ediyorlar, tatiline bir hafta eklediler ve beş bin dolar daha veriyorlar. Kabul etmemesi ve yirmi iki yaşında ve akılsızmış gibi gezip tozmayı bırakmaması aptallık olur."

Max'in kız kardeşinden hoşlandığımdan emin değildim ve kendimi Mindy gibi kanepenin yanında yere atmadığım için hayıflanırken buldum.

"Kami, Max Dodd için çalışmayacak," dedi Mindy usulca ve ben şaşkınlıkla Mindy'ye baktım.

"Öyle mi? O zaman öldüğü iyi oldu, Max'in artık böyle bir bahanesi yok," diye karşılık verdi Kami.

Artık Max'in kız kardeşinden hoşlanmadığımdan emindim.

Mindy ona, "Brody şehir dışında aldığı işlerden çok daha fazla para kazandığını söylüyor," dedi.

"Tencereyi tatlandırdılar."

"Sanırım Dodd için çalışmasını daha da tatlı hale getirmeleri gerekecek, Dodd ölmüş olsa bile. Hâlâ Dodd için çalışıyor," diye belirtti Mindy.

Kami bakışlarını yere çevirdi, bir yandan da başını sallayarak kapıya doğru yürüdü ve "Neden bu konuşmayı yapıyorum ki?" diye mırıldandı.

"Sen..." Tekrar kibarlığı denedim, "Bir fincan kahve için kalmak ister misin? Biz de tam öğle yemeği için bir araya gelmeyi düşünüyorduk."

Kami kapıda durdu ve bana baktı. "Teşekkürler ama... hayır." Gözleri beni boydan boya dolaşırken dudağındaki kıvrımla savaşıyor gibiydi. "Max'in kadınlarından biriyle kahve içmeyi pas geçeceğim. Bakalım ne kadar dayanacaksın, o zaman kahve konusunu düşünürüz."

"Kami!" Mindy sırtını dikleştirmiş, cesareti yerine oturmuş ve öfkesi açıkça ortaya çıkmıştı.

Kami, Mindy'yi görmezden gelerek bana, "Seni uyarmalıyım, o bir oyuncu," dedi.

"O değil!" Mindy savundu.

Kami'nin gözleri ona kaydı ve şu anda dudaklarını kıvırmakta kesinlikle zorlanıyordu. "Sanki sen biliyorsun da."

"Onu senden daha iyi tanıyorum." Kami alaycı bir tavırla, "Pek sayılmaz," dedi.

Mindy ses tonuna göre yirmi dört yaşındaki bir kızın ölümcül darbesini indirmeye karar vermişti ve bu iyiydi. "Seni sandığından daha iyi tanıyorum ve herkes ondan hoşlandığı için kıskandığını biliyorum ama herkes senin bir sürtük olduğunu ve onun seksi olduğunu düşünüyor, sen değilsin ve denesen bile sevişemezsin."

Kami öne doğru eğildi ve "Mindy Smith, kapa çeneni!" diye bağırdı.

"Yap beni!" Mindy tersledi.

"Bayanlar, lütfen, bu -" Ben başladım.

Kami bana, "Sen de çeneni kapatabilirsin, süslü pantolon," dedi.

Benim de sırtım dikleşti ve "Az önce bana süslü pantolon mu dedin?" diye sordum.

"Evet, bununla ilgili bir sorunun mu var?" Kami'nin sesi çirkindi ve kavga etmek için can attığı belliydi.

"Hayır," diye cevap verdim sakince, Max'in kız kardeşiyle onun evinde kedi kavgası yapmanın o günkü gündemimde olmadığına karar vererek, "zayıf olması dışında." Konuşmak için ağzını açtı ama önce ben konuştum ve bunu buz gibi bir nezaketle yaptım. "Lütfen, endişelenmeyin. Max'in o belgeleri almasını sağlayacağız. Günün geri kalanında iyi eğlenceler."

Sonra dönüp mutfağa doğru yürüdüm ve Mindy'nin beni takip ettiğini duydum.

"Seni uyarmadığımı söyleme," diye seslendi Kami arkamdan.

"Aşağı inerken dikkatli ol, o yollar çetrefilli," diye seslendim ve yüzümü ondan saklayan ama içinden bir şey

ıkmasına ihtiyacım olmayan bir dolabı açtım. Mindy yaklaştı, boynumu büktüm ve gözlerimi ona diktim. Mindy kıkırdadı.

Kapının kapandığını duyduk, sonra dolabı kapattım ve Mindy ile birlikte Kami'nin merdivenlerden inişini, parlak SUV'sine binişini, gözle görülür şekilde sınırlı bir şekilde üç nokta dönüşü yapmasını ve sonra çok hızlı bir şekilde şeritten çıkışını izledik.

Mindy'ye döndüm ve "Bu az önce mi oldu?" diye sordum. Mindy bana döndü ve "Sana söylemiştim" diye cevap verdi.

Pencereden dışarı baktım ve mırıldandım, "Max ile nasıl bir akrabalığı olabilir?"

"Max'in annesi de pek iyi sayılmaz, ama yine de yaşlandıkça yumuşadı."

Bu iyi bir haber değildi.

"İyisin," dedi, yüzüne yayılan kocaman gülümseme güzel mavi gözlerini de aydınlatıyordu.

"Pardon?" Ben sordum.

Mindy, "Ona Buz Kraliçesi gibi davrandın, hiç açık vermedin, harikaydı," diye iltifat etti.

"Um..." Ne diyeceğimi bilemedim ama övgüden garip bir şekilde memnun oldum ve "teşekkürler" diye bitirdim.

"Her neyse," dedi Mindy, belli ki bunu aşmış ve daha iyi şeylere yönelmişti, buzdolabına döndü, açtı ve raflara "Öğle yemeğinde ne var?" diye sordu.

"Tıraşlanmış tavuk, Monterey Jack peyniri ve avokado ile kızarmış sandviç yapmayı düşündüm," diye önerdim ve bu önerim sessizlikle karşılandı.

Döndüğümde Mindy'nin bana baktığını gördüm ve "Gerçekten mi?" dedi.

"Gerçekten mi?" diye cevap verdim ve sonra "Neden?" diye sordum. "Çünkü kulağa harika geliyor."

Gülümsedim ve "Öyle" dedim. Sonra peynir ve tavuk almak için onun yanından geçip buzdolabına uzandım. "Ocağı yak hayatım, hadi yemek yapalım."

"Harika!" diye bağırdı ve seke seke sobaya doğru gitti.

Mindy'den tavana baktım ve sessizce şöyle dedim, Teşekkür ederim.

Sonra peynir ve tavuğu çıkardım.

* * * * *

Ocağın başında durmuş, doğranmış sebzeleri tavada zeytinyağında karıştırıyordum ki duvarda bir aracın ışıkları parladı. Ocaktan döndüm ve arabaya baktım.

Cherokee. Max evdeydi.

Omurgamda hoş bir ürperti hissettim ve batmakta olan güneşin azalan ışığına baktım.

Bir saat önce Becca alışverişimi ve Max'in Mindy'nin dağdan inmesi için yeşil ışık yaktığı haberini getirmişti. Bir süre konuştuk, ben iki şeyi tespit ettim. Birincisi, Becca "hıyarlık ettiği" için Damon'a hâlâ kızgındı ve ikincisi, yüz bakımı yaptırmak için "sırada" o vardı.

Gittiler ve ben de e-postalarımı kontrol ettim. Niles'tan e-posta gelmemişti, ben de ona iyi olup olmadığını soran bir e-posta gönderdim.

Sonra alışverişimi düzenledim, etiketleri kestim, eşyaları kaldırdım ve sonra kasabada bulduğum krema ve şekerliği aldım. El yapımıydılar, yerel bir zanaatkârın elinden çıkma harika çömlleklerdi, normal kaymaklık ve şekerliklerden daha büyüktüler, alışılmadık bodur şekilleri ve aynı derecede alışılmadık kıvrımlı kulpları vardı ve üstleri ve içleri krem, altları pişmiş topraktı. Mükemmel. Onları Max'in mutfağı için almıştım. Bir hediye, aptalca bir hediye ama "hastayken benimle ilgilendiğin için teşekkürler" demenin küçük bir yoluydu. Krema ve şekerliğe ihtiyacı yoktu, muhtemelen onları hiç kullanmayacaktı ama mutfağında güzel duracakları kesindi.

Bu yüzden onları mutfağına götürdüm, temizledim, kuruttum ve doldurdum, küçük süt sürahisini buzdolabında bıraktım ve şekerliği kahve fincanının yanına koydum.

Sonra yemek masasına oturdum ve arkadaşlarıma bir gün önce aldığım kartpostallardan birkaç tane yazdım.

Sonra yemeğe başladım.

Yapmadığım ama yapmam gereken şey, dağılmış kafamı toparlamaktı.

Güveç kabının dibinde küp küp doğranmış somon balığı, kral karidesleri ve dörde bölünmüş haşlanmış yumurta vardı.

Patatesler (biraz İngiliz hardalıyla tatlandırılmış), üzerinde bir bulaşık havlusu bulunan bir kaseinin içinde hazır bekliyordu. Peynirli, hardallı, kremalı sos için gerekli malzemeler, sebzeler piştiğinde kullanılmak üzere ocakta hazır bekliyordu.

Kapının açıldığını duydum ve sessiz bir nefes aldım. Sonra omzumun üzerinden baktım.

"Selam bebeğim," diye seslendi Max, kanvas ceketini silkip bana doğru gelirken.

"Merhaba," diye cevap verdim ve sebzelere dönerek gereksiz yere karıştırmaya başladım.

Ceketinin sandalyeye asılırken çıkardığı fısıltı sesini duydum, yaklaştığını hissettim, saçlarım omzumdan savruldu, sonra dudaklarını boynumda hissettim.

Bu kez ürperti boynumdan omurgama doğru yayıldı.

Başını kaldırdığında "Güzel kokuyor," diye mırıldandı.

"Balıklı börek."

"Mm."

Tanrım, o çakıllı sesiyle harika "mm" yapabiliyordu. "Bu kadar uzun süre yok olduğum için özür dilerim," diye devam etti.

Kremayı aldım ve sebzelerin üzerine dökerken bir yandan da "Mindy'nin dairesi hazır mı?" diye sordum.

"Damon'ı bulamadım. Ev sahibinin sitede depolama birimleri olduğunu öğrendim, eşyalarını çıkardım, bir birime koydum ve ev sahibi Mindy'nin evinin kilitlerini değiştirdi."

Mindy'nin tek başına kalması fikri hoşuma gitmedi, kilitleri değiştirmiş olsak bile, bu yüzden ona döndüm ve "Kulağa pek de sıralanmış gibi gelmiyor" dedim.

"Evet, ama Mindy bir süre Becca'da kalacak, en azından Damon'ın tamamen ortadan kalktığını öğrenene kadar ve Bitsy'ye uğradıktan sonra İstasyon'a gittim, Mick ve Jeff'le konuştum ve onlar da olaylara göz kulak olacaklar. Becca'nın komşularının tamamıyla konuşup Damon'a dikkat etmelerini ve görüldüğü anda alarm vermelerini söylediğinden bahsetmiyorum bile."

"Kulağa daha hoş geliyor," diye mırıldandım, o gülümsedi ve ben de tavaya dönerek kremayı sebzelerle karıştırmaya başladım.

Sonra parmak uçlarının açıkta kalan sırtımın derisinde gezindiğini ve saçlarımı da beraberinde sürüklediğini hissettim.

Ürperti geri geldi, bu sefer tüylerim diken diken olmuştu. Ona geri döndüm.

Ben daha konuşmadan gözleri omuzlarımdan benimkilere kaydı ve "Bu kazağı sevdin mi tatlım?" diye fısıldadı.

Utangaçlık beni vurdu, ani ve neredeyse felç edici. "Um..." Zorla "teşekkürler" dedim.

Sırıttı ve "Bira ister misin?" diye sorarak uzaklaştı.

Yemeğe döndüm ve kendime **t o p a r l a n m a m** gerektiğini söyledim ama Max'e "Şarap içeceğim" dedim.

"Ben bakarım."

Kremayı bir kez daha karıştırdım, fokurdamaya başladığını gördüm ve ardından ocağı kapattım, tavayı ocaktan aldım ve sos için geri kalan malzemeleri ekledim. Karıştırarak güveç kabına geçtim.

"Üç şişe şarabın var, hangisini istersin?" diye sordu, başı buzdolabındayken.

"Pinot Grigio."

"Yakaladım," dedi ve buzdolabının rafından kayan bir şişenin sesini duydum.

"Bitsy nasıl?" Hala karıştırarak peynirin erimesini beklerken sordum.

"Kızgın, korkmuş, şokta," diye cevap verdi, etrafta dolaştığını duydum, sonra mutfak sesleri duydum, sonra bir şarap kadehinin tabağın yanındaki tezgâha çarptığını gördüm ve Max elinde bir şişe ve şişe açacağıyla yanımdaydı.

"O iyi olacak mı?"

"Olacak, biraz zaman alacak. İşbirliği yapmıyor, polisle konuşmuyor."

Şaşırmış bir şekilde ona baktım.

"Yapmayacak mı?" "Hayır."

"Neden?"

"Kızgın, korkmuş, şokta," diye tekrarladı ve ben Arizona'da tatildeyken kocam bir kiralık katil tarafından öldürülseydi ve o da kasabanın buz kraliçesiyle yatakta olsaydı, ben de işbirliği içinde hissetmeyebilirdim diye tahmin ettim.

"Bu yüzden mi sana ihtiyaçları var?"

Bana baktı ve şarabın mantarını çıkardı. "Evet."

"Anlamıyorum," dedim ona, çünkü anlamıyordum.

"Yakınız," dedi ve sonra başka bir şey söylemedi ve ben de Max'in baş düşmanı gibi görünen ölü adamın karısı Bitsy ile yakın olup olmadığını sormamaya karar verdim.

Garipti, çok garipti, ama şu anda Max'in mutfağında Max'le son on yıldır her gece yaptığımız gibi dolaşmak gibi başka bir garip ve tatsız olmayan duyguyla uğraşıyordum. Tanımadığım Bitsy ile olan ilişkisi hakkında onu sorguya çekecek gücü kendimde bulamadım.

Onun yerine "Şimdi polisle konuşacak mı?" diye sordum.

"Onu yarın götürüyorum."

Başımı salladım ve sosu somon ve karideslerin üzerine döktükten sonra "Kız kardeşin geldi" dedim.

"Evet, duydum, Mindy aradı. Onunla takım kurduğunu ama ölümcül darbeyi senin indirdiğini söyledi."

Lavaboya gidip tavayı içine bıraktım ve "Ben olsam böyle tarif etmezdim" dedim.

"Nasıl tarif edersiniz?"

"Öncelikle, o kadar da dramatik değildi."

"Kami'nin tek derdi drama, o yüzden durumu küçümsediğini tahmin ediyorum." Max şarabımı doldurmayı bitirdi, Kami konusunda rahatlamış görünüyordu ve ben güveç kabının önünde durup patateslerin üzerindeki havluyu çekerken şişeyi tezgahın üzerine koydu. Şarabı bana yaklaştırdı ve buzdolabına yönelip, "Mindy'nin söylediği kadar büyük bir sürtük gibi mi davranıyor?" diye sordu.

Nefesimi tuttum ve nasıl cevap vereceğimi bilemeden soslu balığın üzerine patates koydum.

"Pek hoş biri değildi." demeye karar verdim.

Max içini çekti ve biranın kapağının açıldığını duydum.
"Ruh hali değişiyor."

Bunu tekrar söyleyebilir.

"Sana kâğıt getirmiş," dedim ona.

"Onlara baktın mı?" diye sordu ve gözlerim yüzüne kaydı.

"Tabii ki hayır."

Sırıttı ve bana yaklaşarak kalçasını tezgâha yasladı.
"Neden olmasın?"

Başım bir kez sallandı, hızlı ve kısaydı, sonra tekrarladım,
"Neden olmasın?"

"Evet, neden olmasın? Ben bakardım. Her neyse, sen bir avukatsın, onlara bir göz atman iyi olabilir," dedi birasından bir yudum almadan önce.

"İşi kabul etmeyi düşünüyor musun?" Yine şaşırarak sordum.

"Hayatta olmaz," diye cevap verdi hemen.

"O zaman neden onlara bakmak için bir avukata ihtiyacınız var?"

"Sadece beni ne şekilde becermeyi düşündüklerini bilmek istiyorum."

"Kami potu tatlandırıdıklarını söyledi."

"Evet, eminim öyledir. İnce yazılar olmadığı anlamına gelmez."

Patatesleri kaşıklamaya geri döndüm. "Bunlar iyi insanlarmış gibi gelmiyor."

"Öyle değiller."

"O zaman kız kardeşin neden onlar için çalışmanı istesin ki?" "Ben daha sık buralardayım, bu da demek oluyor ki Annemden sonra."

Patatesleri üstüne koymayı bitirdim; Max fark etti ve kaseyi benden aldı, döndü ve lavaboya doğru yöneldi.

"Annen iyi mi?"

"Evet," dedi kaseyi ve tavayı durulayarak. "Sadece yalnız ve bundan hoşlanmıyor." Musluğu kapattı ve bana doğru döndü. "Bugün Mindy'nin işlerini hallettim, Bitsy'yle konuştum, İstasyon'a gittim ve sonra annemi ziyaret ettim. Bu yüzden geç kaldım. Konuşmak istedi ve sonra da mutfak lavabosuna bakmamı istedi. Öğleden sonranın bir kısmını onun kaltağını dinleyerek, bir kısmını nalburda, bir kısmını da mutfakta lavabonun altında sırtüstü yatarak geçirdim."

Patateslere baktım, onları ezdim ve kremalı balığı kapladım, Mindy, Bitsy ve annesiyle ilgilendiğini ve bunun onun için ne anlama geldiğini düşündüm ve sonra mırıldandım, "Annene göz kulak olman iyi bir şey."

"İyi ama eğlenceli değil."

Ona baktım ve usulca "Özür dilerim" dedim.

"Sorun değil," dedi usulca, sonra elini kaldırdı ve parmağı küpeme dokundu. Alışverişimi bitirdiğimde yenilerini takmıştım, nasıl göründüklerini görmek için sabırsızlanıyordum, sonra görünüşlerini beğendim ve taktım.

"Onları yakaladın."

"Evet."

Sırıttı ve etrafımda dolaştı.

Tabağı aldım ve önceden ısıtılmış fırına koydum, kapağını kapattım, zamanlayıcıyı kurcaladım ve ayarladım. Diğer tezgâha gidip şarabımı aldığımda ve bir yudum içtiğimde geri geldi.

Ben yutkunduktan sonra Max bardağımı aldı, tezgâhın üzerine koydu ve sağ elimi tuttu.

Ellerimize bakmak için başını eğmişti ama konuşuyordu.

Ellerinin benimkiler üzerinde çalışmasını izliyordum.

"Beğendiğiniz küpeleri almak için Karma'ya gittim, bana çoktan uğradığınızı söylediler. Jenna oradaydı, bu şeyleri yapan yerel bir mücevher sanatçısı." Yüzük parmağıma bir şey takmasını izlerken nefesimi tuttum, sonra parmağımın etrafında döndürdü ve çıkardı. "Eşleşecek yüzükleri olduğunu söyledi, bunlardan pek yapmıyor, genellikle sadece

Bu yüzden dükkânda satmıyor. Bir tane almak için eve koştı ve anneme getirdi." Yüzüğü orta parmağıma geçirdi ve etrafında döndürdü, sonra parmakları avucumun etrafında kıvrıldı, başparmağı yüzüğe dokunurken "Tam oturdu" diye mırıldandı.

Küpelerimle aynı ağır, geniş, çarpıcı ağ tasarımına sahip, kenarları düz bir yüzüğe baktım. Muhteşemdi ve neredeyse parmak boğumuma kadar mükemmel bir şekilde parmağıma oturuyordu.

Sonra ona bakmaya devam ettim ve Holden Maxwell'in dikkat ettiği (ki bunu öğreniyordum) ve bu yüzden düşünceli, cömert hediyeler verdiği gerçeği de dahil olmak üzere gösterdiği her şeye.

Gözlerimin arkasının yaşla dolduğunu hissettim ve ona bakmak için başımı geriye doğru eğdim.

"Max," diye fısıldadım.

Eli yanağıma geldi, sonra saçlarımın arasına girdi ve "Beğendin mi?" diye sordu.

Beğendiğimi söyleyemesem de başımı salladım. Hoşlanmaktan da öte diyebilirim.

Gözlerimin içine baktı, yüzü yumuşadı ama ağzı sırtarak "O zaman beni öpecek misin?" diye sordu.

Gerçekten "ya da ne" diye cevap vermeliydim. Ama vermedim.

Yapamadım.

Yüzük güzeldi, özeldi ve onun jesti dikkate değerdi.

"Ya da ne" demek yerine, akıllıca, akli başında ve mantıklı olmayan bir şey yaptım ve ayak parmaklarımın üzerine kalktım. Sonra parmaklarımı ensesinden yukarıya doğru saçlarında gezdirdim. Sonra diğer elimle sert pazusunu kavradım.

Max yardım etti, bana doğru eğildi, boynunu büktü, parmaklarını saçlarımın arasında kaydırarak başımı kavradı ve diğer elini belime koydu.

Sonra onu öptüm, dilimi benim için açtığı dudaklarına dokundurdum, sonra içine kaydırđım, biranın tadına baktım, tadına baktım

Max ve onun dilime değen en güzel tat olduğunu düşünüyordum.

Ağzımın içine doğru hırladı, başını eğdi, kolları etrafıma dolandı ve pcğn kontrolünü eline aldı.

Onunki daha iyiydi, çok daha iyiydi, diğer elimi saçlarının arasına sokup başını kendime doğru tutma ihtiyaı hissettim ki durmasını istemediğimi anlasın.

Belki de hiç.

Belki de onun durmasını hiç istemedim.

Bir süre mutfakta pştk, ne kadar sürdüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu ve umurumda da değildi. Kısımn öpüşmeyi sevdiğim için, çoğunlukla da Max gerçekten iyi öpüştüğü için Max'in mutfağında öpüşme eylemini seviyordum.

Sonra nihayet başını bir santim kaldırdı ve ne yazık ki durdu.

"Sanırım hoşuna gitti," diye mırıldandı, ağzında bir sırıtış oynaşıyordu.

"Evet," diye nefes aldım, sırıtamıyordum ve neredeyse ayakta duramıyordum. Neyse ki hâlâ beni tutuyordu.

"Tanrım, çok tatlısın." Hâlâ mırıldanıyordu. Bir cevap veremedim.

Sonra ikimiz de parmak eklemlerimizin cama ısrarla vurduğunu duyduk. Bu ses beni zıplattı ama Max zıplamadı, onun yerine ağzı gerildi.

Max boynunu ve gövdesini bükerek beni de yanına aldı ve ikimiz de kapının dışında duran Jimmy Cotton'ı gördük.

Sonra Jimmy Cotton kapıyı açtı, vücudunun üst kısmını evin içine soktu ve "Nina'yla uğraşmayı bırak Max, buraya gel ve bana yardım et" dedi. Sonra da kapıyı açık bırakarak ortadan kayboldu.

Max arkasına döndü, bana baktı ve hiç mutlu görünmüyordu.

Sözleri tahminimin doğru olduğunu kanıtladı. "Tanrı'ya yemin ederim, bu işin peşini bırakmayacağım, birini öldüreceğim."

Sesi ciddi gibiydi.

"Jimmy Cotton'ı öldüremezsiniz. O bir Amerikan Hazinesi," diye bilgilendirdim onu.

"Şu anda," diye karşılık verdi Max, beni bırakarak, "tam bir baş belası."

Max'in kapıya doğru ilerleyişini, dış ışığı açışını ve kapıyı arkasından kapatarak çıkışını izledim ve gülsem mi, çığlık mı atsam yoksa şanslı yıldızlarımı mı saysam bilemedim.

Ben bunların hiçbirini yapmadım. Bir kurabiye tepsisi ve hilal rulo hamuru tüpünü çıkardım, açtım ve hamuru açmaya başladım.

Kapı açılıp Max içeri girdiğinde hilalleri oluşturunuyordum. İçeri girdiği anda gözleri bana çarptı. Yüzünde tuhaf bir ifade vardı ve elinde düz, kahverengi bir kâğıda sarılmış, biraz büyükçe bir çerçeveye benzeyen bir şey taşıyordu.

Hilaller oluşturunuyordum ama bunu nefesim kesilmişken yapıyordum, gözlerim sarılı paketteydi.

Max tek kelime etmeden onu yere bıraktı, çatı katının altındaki kapıların arasındaki duvara yasladı, döndü ve dışarı çıktı.

Ellerim otomatik olarak hilalleri yuvarlarken gözlerim çerçeveye takılı kaldı.

Sonra Max ve Cotton birlikte içeri girdiler, Max geri çekildi, Cotton ilerledi, ikisi de aynı kâğıda sarılmış kocaman bir çerçeveye benzeyen bir şey taşıyordu.

Kalbim durdu.

"Buraya gel kızım," diye emretti Cotton, onu küçük olanın yanına koyduklarında. O kadar büyüktü ki alanı kaplıyordu.

Sessizce bir bulaşık bezi aldım, ellerimi sildim ve sonra gözlerim hala çerçevelerde, açık alan girişine doğru yürüdüm. Max'in hemen yanında durdum.

Cotton ilerlemiş, bir çakı çıkarmış, çakıyı çekip açmış ve dikkatlice büyük çerçevenin kenarındaki kağıdın içine kaydırmıştı. Sonra bıçağı içinden geçirdi.

Bunu yaparken bir yandan da şöyle mırıldanıyordu: "Baban hayattayken bunu yapmak istemiştim, öldüğünde kendime kızdım. Holden'ın arazide bir yeri yoktu. Şehirde yaşamak zorunda olduğu için bunu evinde yapmak isterdi."

Sonra Cotton kâğıdı indirdi ve kayalıktan manzaranın devasa siyah beyaz bir panoramasını ortaya çıkardı ve bu manzara karşısında nefesimi tuttum. Her şey oradaydı, nehir, her iki taraftaki kıyılar, onların üzerinde yükselen dağlar, hepsi nehri çerçeveleyerek uzaklaşıyor, vadinin, nehrin ve uzaktaki beyaz zirvelerin manzarasını ortaya çıkaran bir açıklığa yol açıyordu.

Hiç düşünmeden elimi uzattım ve Max'in elini buldum, parmaklarım onunkilerin arasından yukarı doğru kayarak ellerimizi birleştirdi.

Max'in parmakları geriye kıvrılmıştı ve tutuşu sıkıydı.

Bir süre kimse konuşmayınca ve Cotton'un bize baktığını fark edince zorlandım ama sesimi buldum. "Bu... bu," Cotton'a baktım, "kelimeler yok."

Cotton dönüp resme değeriendirici bir gözle baktıktan sonra mırıldandı: "Evet, bunu ben de severim."

Boğazımdan kaçan kahkahayı durduramadım. "Hoşuna gitti mi?"

Cotton bana sırtıttı. "Evet, oldukça iyi." Sonra Max'e baktı. "Burada, A-Frame'de harika görünecek."

Max'in vücudunun gerildiğini ve elinin benimkinde büküldüğünü hissettim. "Ne?" diye sordu.

"Sana veriyorum, evlat," diye cevap verdi Cotton.

"Yapamam -" Max başladı ama Cotton elini salladı.

"Yapabilirsin, yapacaksın," diye araya girdi Cotton. "Ben yaşıyım. Ölünce fotoğraflarımın olması gereken yerlerde olacağını bilmek istiyorum. Bunun burada olması gerekiyor."

Aman Tanrım.

"Pamuk -" Max tekrar başladı ama Cotton diğeri resme doğru dönmüştü ve konuşmaya devam etti.

"Bu Nina için."

Başladım, bu sefer elim Max'in elinin içinde esnedi ve "Özür dilerim?" diye fısıldadım.

Cotton cevap vermedi. Bunun yerine bıçağı içeri kaydırıldı ve eğilerek kâğıdı koparıp aldı.

"V&A," dedi, bana döndü ama ben resme bakıyordum.

Hatırladım. Bir dağın yamacındaki kayanın yakın plan bir fotoğrafıydı, yine siyah beyazdı ve Cotton'un yaptığı tek şey buydu. Kayadaki çizgiler üretken ve neredeyse büyüleyiciydi, rastgele dalgalanmalarla kayıyor, kayanın içinden yalnız ama son derece mükemmel bir kır çiçeği büyüyordu.

"Pamuk," diye fısıldadım.

Cotton eleştirel bir gözle bakarak, "Bunu ben de beğendim," dedi.

"Bunu kabul edemem," dedim ve bana baktı.

"Neden?" diye sordu, sesi gerçekten şaşkın geliyordu.

"Ben... bu..." Neden olmasın? Delirmiş miydi? "Çünkü bir servet değerinde," diye açıkladım.

"Biliyorum," diye karşılık verdi Cotton. "Bir düzine teklif aldım, hepsi de dediğin gibi servet değerindeydi. Hiçbiri hoşuma gitmedi. O insanların olduğu bir yerde asılı durmasını istemedim."

"Ama -" Ben başladım ama Cotton sözümü kesti.

"Nerede olursan ol, asılı duruyormuş hissi gibi."

Beni derinden sarsan sözleri üzerine Max'in gitmesine izin verdim, ellerim yanaklarıma gitti ve kendimi durduramadan ağladım, "Lanet olsun! Ağlayacağım!"

Sonra ben yaptım. Gözyaşlarına boğuldum.

Bir anda Max'in kollarındaydım. Kendi kollarımı ona doladım ve sıkıca sarıldım, yüzümü göğsüne bastırdım ve bir aptal gibi ağladım.

Birkaç dakika sonra Cotton'un "Kadınlar" diye mırıldandığını duydum. Sonra hareket halindeymiş gibi bir sesle, "Akşam yemeğinde ne var?" diye sordu.

Max'in vücudunun ıslak yanağıma yapıştığını hissettim.

Ona bakmak için başımı geriye doğru eğdim, boynunun bükülmüş olduğunu ve ona doğru baktığını gördüğümde gözyaşlarım azaldı.

ve Cotton'ın az önce ikimize de sanatının paha biçilmez parçalarını vermiş olmasına aldırmadan, Max'in yüz ifadesi ölümcül görünüyordu.

Gözlerini takip ettim ve Cotton'ın kendini bir tabureye çektiğini gördüm.

"Bana bir bira getir Max, uzun bir gün oldu," diye seslendi Cotton, öne doğru eğilip rulolara baktıktan sonra taburenin üzerinde dönerek, "Tam isabet! Hilal ruloları!"

"Pamuk -" Max başladı ama kollarım onu sıktı, Max konuşmayı bıraktı ve bana baktı.

"Bize fotoğraflarını verdi," dedim ona. "Ona akşam yemeği verebiliriz."

"Evet, Alana öldüğünden beri ev yemeği yemedim ya da en azından iyi bir yemek yemedim." Cotton burun deliklerinden duyulabilir bir nefes çekti ve "Ve her ne pişiyorsa güzel kokuyor" dedi.

"Balıklı börek," dedim ve Cotton sırtıttı.

"Balık severim," dedi.

Alçak sesliydi, yumuşaktı ama Max'in hırıltısını kesinlikle duydum.

Kollarımla onu bir kez daha sıktım, gitmesine izin verdim ve yavaşça o da beni bıraktı. Sonra yüzümdeki gözyaşlarını silerek rulolara geri döndüm.

Max, Cotton'a bir bira getirdi ve ben de donmuş bezelyeleri bir kaseye doldurup mikrodalgaya koyuyordum ki duvarda ışıklar yandı.

Max, kalçaları lavaboya dayalı, elinde birası, yüzünde mutsuz bir ifadeyle arabaya doğru bakarken, "Bu lanet olası bir şaka," diye kırıştırdı.

Cotton, "Max çok popüler," dedi.

"Bunu fark ettim," diye cevap verdim, ben de pencerelerden dışarı bakıyordum.

Bir figürün merdivenlerden çıktığını gördüm, sonra Arlene'in verandadan kapıya doğru yürüdüğünü fark ettim. Gözleri bizim üzerimizdeydi ve kapıyı çalma zahmetine girmeden içeri girdi.

"Selam millet," diye seslendi, sanki orada yaşıyormuş gibi mutfağa doğru yürüdü. "Hey Cotton."

"Heya Arlene. Ne var ne yok?" Cotton selam verdi.

"Bu ağırlığın bir kısmını, her şeyi kaydırma," diye yanıtladı Arlene, mutfaktaki U'nun ağzında durdu ve bana baktı.

"O kadar da kötü görünmüyor," diye gözlemledi.

"Um..." "Merhaba Arlene." diye mırıldandım.

"Burada ne yapıyorsun?" diye selamladı Max.

Arlene Max'e, "Damon onu dövmüş, kontrol etmem gerekti, iyi olduğunu gördüm," diye açıkladı ve sonra bana döndü. "Daha kötü olacağını düşünmüştüm, seni gerçekten dövdüğünü sanmıştım. En azından öyle görünüyordu."

Max'ten hoş olmayan bir şeyler yayılıyordu ve ona bir adım daha yaklaştım. Onun yanıtı bir kolunu belime dolamak ve beni geriye doğru çekmek oldu, böylece sırtımın yan tarafı onun ön tarafına gelecekti.

"Bu da ne demek oluyor?" Cotton sordu ve Arlene ona dönerek bara doğru yürüdü ve kollarını bara dayadı.

"Dün gece Damon Matthews The Dog'da Nina'yı tersledi," der gibi cevap verdi Arlene, "Dün gece televizyonda yemek yaptım ve haberleri izledim."

"Ne?" Cotton neredeyse bağırarak haykırdı, gözleri bana kaydı ve sonra yanağıma dikildi. "Bu muydu yani?"

"Evet," diye cevap verdi Arlene ben daha konuşmadan, sonra Max'e döndü ve "Bana bir bira getir, olur mu Max?" diye emretti. Sonra hiç duraksamadan Cotton'a döndü ve devam etti. "Damon The Dog'a geldi, Mindy'yi tartakladı, Nina bundan hoşlanmadı, yüzüne vurdu. Adam Mindy'yi itti, Mindy de Damon'ı itti ve Damon da ona elinin tersiyle vurdu."

Cotton, Arlene'in konuşması boyunca bana bakıyordu ve şimdi hiç mutlu görünmüyordu. "Damon Matthews'u ittin mi?"

Max'in bedenine doğru kaydım ve "O... kaba davranıyordu" dedim.

Cotton bana "Kızım, bu çocuk kaba, annesinin karnından kaba çıktı," dedi. "Ama aynı zamanda kaya gibi sağlam ve kaba. Onun yüzüne karşı ne düşünüyorsun?"

Max bu noktada söze girdi ve tehlikeli bir ses tonuyla, "Ona dokunmamalıydı," dedi.

"Hayır, kabul ediyorum, yapmamalı," diye karşılık verdi Cotton hemen. "Ama o Damon Matthews. Bu çocuğun yaptığı şeylerin yarısını yapmaması gerekir."

"Nina onu tanımıyor ve bunu bilmiyordu," diye yanıtladı Max.

Cotton, "Ona bir kez baktığında yüzüne bakmaması gerektiğini anlayabilir," diye karşılık verdi.

"İşin özü Cotton, o lanet herife dokunmamalıydı. O," dedi Max ve bunu söylediği anda oda sessizliğe gömüldü.

Arlene sonunda sessizliği bozarak "Max onu otoparkta mahvetti" dedi.

Cotton Max'e baktı ve "Ne kadar kötü?" diye sordu.

Cotton Max'e sordu ama cevap veren Arlene oldu. "Bunun yakın zamanda unutacağı bir ders olmadığını anladım. Bütün kasaba bunu konuşuyor. Dodd'un ölümü ve Max'in Damon'ı dövmesi, Noel ve doğum gününün bir araya gelmesi gibi."

Cotton kıkırdadı ama ben "Arlene!" diye bağırdım.

Bana baktı ve kaşlarını kaldırdı. "Ne? Kimsenin düşünmediği bir şey söylemiyorum." Sonra diğer tabureye geçti, üzerine kayd ve kurabiye tepsisindeki hilal rulo hamuruna baktı. "Harika!" diye bağırdı. "Hilal ruloları! Bir tane daha var mı?"

"Lanet olsun," diye mırıldandı Max arkamdan.

"Elbette," dedim Arlene'e ve o da sırttı.

Cotton, Arlene'e doğru eğildi ve sahnede fısıldadı, "Max'in tarzını sıkıştırıyoruz."

"Her neyse," diye fısıldadı Arlene, Max'e döndü ve seslendi, "Max? Bira?" diye seslendi. Sonra Cotton'a döndü ve "Resimlere ne oldu?" dedi.

Cotton cevap verdi ama benim dikkatimi çeken Max'ti.

"Düşünüyorum da Düşes," diye mırıldandı Max kulağıma, "arabanın anahtarlarını sana vereceğim ama ikimiz de arabaya binip lanet olası dağdan aşağı ineceğiz ve otele yerleşeceğiz."

Dudağımlı ısırdım ve ona bakmak için başımı çevirdim. Sonra gülümsedim. O da beni bıraktı. Sonra Arlene'e bir bira aldım, hilal rulolarını fırına sürdüm, bezelye kasesini mikrodalgadan çıkardım ve içine biraz daha döktüm.

* * * * *

"Seni yukarı taşımam mı gerekiyor?" Max'in sorduğunu duydum ve zorlanarak da olsa gözlerimi açtım.

"Pardon?" Yarı yarıya ona odaklandığımda fısıldadım.

Max, "Hiç böyle bir şey görmemiştim, tatlım, dışarıdaysan, dışarıdasın," dedi, elimi tuttu ve beni sandalyeden çekti.

Gözlerimi kırptırdım ve etrafıma bakındım.

Bildiğim son şey, akşam yemeği tüketildi, biralar tüketildi, Max'in hoşnutsuzluğuna rağmen üç kadeh şarap tüketildi (hepsi benim tarafımdan), davetsiz misafirlerimiz ve bir tabak dolusu kurabiye ile oturma odasına geçtik. Arlene ve Cotton kurabiyelerimi yiyip beni eğlendirirken Max ateş yaktı.

Kabul etmek istemiyordum ama Max'in Arlene ve Cotton'un beni eğlendirdiğini bildiği için onlara katlandığını ve kalmalarına izin verdiğini düşünüyordum. Arlene sadece eğlendirici olduğu için. Cotton ise pek çok yere gittiği, pek çok şey yaptığı, pek çok insanla tanıştığı ve neredeyse fotoğrafçı olduğu kadar iyi bir hikâye anlatıcısı olduğu için. O zamandan beri hiç bu kadar çok gülmemiştim.

Bir önceki geceden beri, Arlene ve Mindy ile The Dog'da.

Ama ondan önce, Charlie ölmeden ya da daha doğrusu bu kadar ağır yaralanmadan önce yıllar geçmişti.

Arlene ve Cotton kanepeye, ben de koltuğa oturdum. Max ateşle işini bitirdiğinde şok olmuşum.

Benimle birlikte oturduğunda, hemen yerleşti ve beni yana doğru kıvrılmaya zorladı.

Sandalyeyi ilk gördüğümde haklıydım. İki kişi sığabilirdi ama rahattı. Rahat, sıcak, rahat ve güvenliydi ve içimde üç (dördüncüsü üzerinde çalışıyorum) kadeh şarapla Max'le birlikte içine kıvrıldım. Küçük bir cennet sandalyesiydi. Ayaklarını sedirin üzerine koydu, bileklerinden çaprazladı. Dizlerimi büktüm ve ayaklarımı sandalyeye koydum, kalçalarım ona yaslandı. Kolunu omuzlarıma doladı ve rahat etmek için (kendime söyledim) benim kolumu da karnına doladı. Başımı omzuna yasladım ve dinledim, güldüm ve şarabımı yudumladım, ateş ızgarada yanarken ve Max rahat ve bana yakın otururken, görünüşe göre uyuyakalmışım.

Ki ayakta dururken bile o anda çoğunlukla öyleydim.

Etrafıma bakmayı bitirdim, Arlene ve Cotton'un gittiğini fark ettim, tek ışık çatı katından geliyordu ve gözlerim Max'e çarptı.

"Uyuyor," diye mırıldandım.

"Evet bebeğim," dedi Max sırtarak ve elimi çekiştirerek beni merdivenlerden yatak odasına götürdü.

Buna itiraz etmedim. O anda Max'in yatağına ihtiyacım vardı ve içinde olup olmaması umurumda değildi.

Aslında, dürüst olmam gerekirse, bu beklentiyi daha da iyi hale getirdi.

Bavuldan geceliğimi aldım, banyoya gittim, üzerimi değiştirdim, yüzümü yıkadım, dişlerimi fırçaladım, nemlendirme işimi yaptım, kıyafetlerimi yerde bir yığın halinde bıraktım ve sonra dışarı çıktım.

Bu zahmetli işleri bitirdiğimde Max yatmıştı.

Yatağın onun tarafı banyoya en yakın olan taraftı.

Yüzümü yıkamak, dişlerimi fırçalamak ve nemlendirmek için yeterli enerjim yoktu. Yatağın etrafında dolaşacak enerjim kesinlikle yoktu.

Ben de yapmadım.

Max'in yanına doğru yürüdüm ve o da beni izledi.
Yaklaştığımda, örtüyü geri attı.

Tek gördüğüm sert, kaslı bir göğüs duvarı, kesik karın kasları ve pijama altlarıydı.

Sandalye cennet değildi, yataktı.

Üzerine süründüm ve yanıma yattım.

Yorganı üzerimize attı, başucu lambasını kapattı ve bana döndü.

Sanki dünyanın en doğal şeyiymiş gibi, kolları bana dolandı, dizi bacaklarımın arasına girdi, kalçam kalçasına takılmak için hareket etti ve sıcak, katı vücuduna yaklaşırken kolum beline kaydı.

"İyi bir gece geçirdin mi, sevgilim?" diye sordu sessizce başımın tepesindeki saçlara doğru.

Gerçekten büyük ölçüde uyuduğumu görünce sözlerimi korumadım, doğrudan "Charlie yaralandığından beri geçirdiğim en iyi gece" dedim.

Kolları daha da sıkılaştı. Daha da yaklaştım.

"Nasıl biriydi?" Max hâlâ sessizce konuşarak sordu.

"Charlie mi?" Ben de sordum, hâlâ uykumda konuşuyordum. "Evet."

"Gelmiş geçmiş en iyi kardeş," diye fısıldadım ve daha da yaklaştım.

"Bunu anlıyorum," diye mırıldandı Max ama sesinde bir gülümseme duydum.

"Bana onu hatırlatıyorsun," dedim uykulu bir sesle, Max'in vücudunun gerildiğini fark etmemiştim. "Olduğu gibi söylerdi. Sözlerini sakınmazdı ama bu nazik olmadığı anlamına gelmezdi. Zekiydi. Annesiyle, benimle ve nişanlısıyla ilgilenirdi. Düşünceliydi. Bir şey onun için önemliyse, onunla ilgilenirdi. Biri onun için bir şey ifade ediyorsa, bunu ona hissettirirdi. Charlie'nin beni ne kadar sevdiğini bildiğim için bu konuda hiç şüphem olmadı." İçimi çektim ve "O iyi bir adamdı" diye bitirdim.

"Bunu yaşamak iyi oldu," diye fısıldadı Max.

"Evet."

"Bu da belki eninde sonunda onu tanıyacağınız anlamına gelir."

"Mm," diye mırıldandım, kelimeleri işleyemiyordum çünkü zar zor uyanıktım.

"Düşes mi?"

"Evet,
sevgilim?"

Vücudunun tekrar gerildiğini fark etmedim, sonra eli sırtımdan saçlarıma doğru kayd ve "Uyu bebeğim" dedi.

Bana söyleneni yaptım.

Yedinci Bölüm

Hayatının Aşkı

"Nina, tatlım, uyan."

Bedenim kalçamdan hafifçe sarsılıyordu ve Max'in sesi bana doğru geliyordu.

Uykunun sisinden sıyrılıp başımı yastığa koydum ve gözümü kırpıştırarak ona baktım. Üzerinde pijama altından başka bir şey yoktu ve nedense yatağın kenarında oturuyordu ve yüzünde dikkatle boş bir ifade vardı.

"Ne?" diye sordum. diye sordum, hâlâ uykuluydum ama aynı zamanda onun boş bakışları karşısında belli belirsiz telaşlanmışım. Max'i daha önce hiç boş bakarken görmemişim.

"Bebeğim," dedi sessizce, ardından uykulu halimi anında yok eden ve başımı mecazi anlamda patlatan üç kelimeyle devam etti. "Baban burada."

Bir dirseğime kadar yükseldim ve bu kez daha yüksek sesle "Ne?" diye tekrarladım.

Sonra ona cevap verme şansı vermedim. Yorganı geriye attım ve alt bedenimi Max'in etrafında döndürdüm, ayağa kalktım ve merdivenlere doğru tepindim (ve açıkçası bu sefer tepindiğim için kendimi affedebilirdim).

"Nina," diye seslendi Max ama ben durmadım. Dolambaçlı merdivenlerden aşağıya doğru öfkeyle yürüdüm.

Niles babamı aramış. Benimle konuşmadı. Babamla konuştu.

Bu da Niles'in beni dinlememesinin tam tanımıydı. Ona babamın hayatımda yeri olmadığını ama babamın hayatımdaki yerini koruduğunu ve bunu da Niles ile iletişim halinde kalarak yaptığını söyledim. Niles'in ailesiyle harika bir ilişkisi vardı ve bu nedenle babamla konuşmayı neden reddettiğimi hiçbir zaman anlamadı çünkü bunu ona açıkladığım sayısız zaman boyunca beni hiç dinlemedi.

Ve babam buradaydı. Buradaydı. Her şeyi bırakıp dünyanın öbür ucuna uçmuş ve burnunu

onu ilgilendirmeyen bir şey. Ve bunu neden yaptığını biliyordum. Bu nedenle, sadece burada olması değil, neden burada olduğu da kesinlikle, yüzde yüz çileden çıkarıcıydı.

Merdivenlerin dibine indim ve köşeyi döndüğümde babamın pahalı bir takım elbise, parlak ayakkabılar ve deve tüyü bir palto giymiş, dimdik ayakta durduğunu gördüm. Sarı saçları düzgünce kesilmişti ve sadece bir miktar kır düşmüştü, yanakları pürüzsüzdü ve yüzü kendisinden on yaş genç bir adamın yüzüydü. Benim kısa bir süre önce yaptığım yolculuğu onun da yakın zamanda yaptığını bilmeme rağmen, bir papatya kadar taze görünüyordu.

Ona yaklaştığımda bana bakmadı. Cotton'un resimlerini incelemeye dalmıştı.

"Baba," diye tersledim.

"Bunlar pamuklu mu?" diye sordu, hâlâ bana bakmadan.

"Baba!" Daha yüksek sesle bağırdım.

"Bu V&A'daydı, çerçevesini hatırlıyorum.

Sıra dışı bir çerçeve, bu resim için mükemmel."

"Baba!" Bağırdım ve başı bana döndü, gözleri geceliğimin içindeki vücudumu taradı, sonra omzumun üzerinden geçti.

Ben de omzumun üzerinden baktım ve Max'i orada gördüm, şimdi kot pantolon giyiyordu ve hala tişörtünü indiriyordu ama ayakları çıplaktı.

Babam yine beni selamlamadı, bana hiç hitap etmedi.

Bunun yerine Max'a, "Kızımın özel olarak konuşabilir miyim?" dedi.

Max cevap vermedi ya da ben ona cevap verme fırsatı vermedim çünkü kapıya doğru yürüdüm.

Kapıyı açıp içeri dolan serin havada durup babama bakarak, "Hayır, gidemezsin," dedim. "Ama gidebilirsin."

"Nina," dedi

babam. "Git,"

dedim ben de.

Babam bana doğru yürüdü ve durdu. "Konuşmamız gerek."

"Konuşacak bir şeyimiz yok."

"Niles telefon etti."

"Evet, bunu tahmin etmiştim."

"Bu nedenle konuşmamız gerekiyor." "Hayır, yok," diye yineledim.

Babam benden vazgeçti ve Max'e döndü. "Gerçekten, sakıncası var mı?"

Max'in gözleri benim üzerimdeydi ama babam ona hitap ettiğinde babama baktı, ayaklarını dikti, kollarını göğsünde kavuşturdu ve "Evet, umurumda olur" dedi.

Eğer bu kadar öfkeli olmasaydım, koşarak yere atlar ve Max'i sertçe öperdim. Ne yazık ki öfkeliydim.

"Baba, git," dedim.

"Nina, beni dinle," dedi babam gitmek yerine. "Hayatını bir kenara atıyorsun."

Başımı salladım ve "Hayır, hayır değilim. Öyleydim ama kanıtlar artık öyle olmadığımı gösteriyor."

Babam Max'e baktı, sonra oturma odasına hızlıca göz gezdirdi, sonra tekrar bana döndü, gözleri morarmış elmacık kemiğime takıldı ve kaşları havaya kalktı, sonra kısmen üstü kapalı bir alaycılıkla sordu: "Gerçekten mi?"

"Git," diye tekrarlardım.

Babam bana "Bu sen değilsin" dedi.

"Beni tanımıyorsun," diyerek ona gerçeği söyledim.

"Niles iyi bir adam, çok çalışıyor. İyi bir aileden geliyor."

"Parası var, bunu mu söylüyorsun?"

"Onun iyi bir adam olduğunu söylüyorum ve size geçmişinizde bunlardan pek çoğunu seçmediğinizi, aslında hiçbirini seçmediğinizi hatırlatıyorum."

Damon'ı itip kakmak dışında öfkemi fiziksel olarak başka bir insana yansıtmadığım için elim onu tokatlamak istedi ama kendimi kontrol etmeyi başardım.

"Git."

"Bir kalıbı tekrarlıyorsun Nina, tıpkı baban gibi -"

Ama onun sözleri ve imaları karşısında yine kıpkırmızı kesildim ve "Bu ne cüret!" diye bağırdım.

Babam hafifçe bana doğru eğildi ve "Senin iyiliğin için dürüst davranıyorum" diye karşılık verdi.

"Max'ten bahsediyorsun, kanını bile akıtmadığın bir adamdan. biliyorum."

"Evet, ama ben seni tanıyorum." "Hayır tanı mıyorsun!" Bağırdım.

"Bunu bir düşün Nina. Hayatını, neleri çöpe atmış olacağını."

"Git," diye tersledim.

"Bu," dedi avuç içi yukarı bakacak şekilde eliyle etrafı işaret ederek, "yakışksız. Nişanlı olduğunuzu hatırlatabilir miyim?" "Değ ilim, Niles'tan ayrıldım."

"Onunla nişanlanalı bir hafta bile olmamıştı ve sen şu anda geceliklerinle, yanağında bir çürük ve yanında yabancı bir adamla duruyorsun."

Ona doğru eğilme sırası bana gelmişti ve ben de eğildim, dudak büktüm ve sözlerimi ciddi vurgularla süsledim. "Birincisi, burası onun evi olduğuna göre Max 'ziyarete gelen yabancı bir adam' değil. İkincisi, sen ciddi misin? Bana neyin uygun olduğu konusunda ders mi veriyorsun?"

"Nina -"

"Pardon ama annemle dalga geçen sen değil miydin? bana hamileyken?"

"Nina, Tanrı aşkına, konumuz bu değil."

"Öyle mi? Yani karın hamileyken başka bir kadınla yatman ve ben doğduktan haftalar sonra onu ve çocuğunu yalnız bırakman senin için sorun değil mi?"

"Annenizle birlikte büyüdünüz, onun anlattıklarını dinlediniz."

Kapıyı kapattım ve kollarımı göğsümde kavuşturdum, bir ayağımı uzatarak davet ettim, "Bunun ilginç olacağını umuyorum. Paylaşsana baba, annem hamileyken onu aldatman, ben çocukken ikimizi de terk etmen nasıl sorun

olmuyor?

ve yedi yıl boyunca sizden tek bir kelime bile duymayacak mıyız? Söylesene, bu nasıl olur?"

"Nina -"

"Ve ayrıca," diye araya girdim, "bunun nasıl sorun olmadığı ve benim Niles'tan ayrılıp hayatımı yaşamamın, ki bu seni hiç ilgilendirmez, Charlie'nin cenazesinde yüzüne karşı seni bir daha görmek istemediğimi söylediğimden beri cehaletini ilan edemeyeceğin bir şey, bunun nasıl sorun olmadığı konusunda beni aydınlatır mısın?"

"Charlie konusunu açtığına sevindim," dedi babam.

"Evet, lütfen söyle baba, Charlie'den bahsettiğim için neden memnunsun?"

"Düşün, Nina." Eliyle özellikle Max'i içine alan o süpürme hareketini yaptı ve sonra gözleri bana kilitlendi, sesi artık bariz bir alaycılıkla doluydu. "Charlie'nin bu konuda ne diyeceğini düşün."

Düşünmedim, zihnim bomboştu, öfkem o kadar büyüktü ki, ona doğru iki uzun adım attım ve düzgün traşlı yanağına tüm gücümle bir tokat attım.

Başı yana savruldu ama aniden bileklerimin hapsedildiğini, aşağı çekildiğini ve önümde çaprazlandığını, sırtımın Max'e bastırıldığını ve Max'in ikimizi de uzaklaştırdığını gördüm.

"Dışarı," diye homurdandı Max.

"Bu ne cüret," diye fısıldadım babama Max'in hırıltısı üzerine. "Çık dışarı," diye tekrarladı Max.

"Nina -" diye başladı babam, elini yanağına götürmüştü, yüzü şokla doluydu.

"Eğer Claire bu kadar iyi bir kadın olmasaydı, Charlie'nin doğumda değiştirilip değiştirilmediğini merak ederdim ve Charlie de merak ederdi," dedim.

Babamın gözlerinin kısılışını izledim. "O benim oğlumdu."

"Bacakları havaya uçtuğunda bunu unuttun!" Bağırdım.

"Çık dışarı," diye emretti Max. "Şimdi, ben seni söndürmeden önce."

Babam Max'i görmezden geldi ve bana ters ters baktı.

"Charlie -"

Ama ben onun sözünü kestim. "Charlie'nin ne yapıp yapmayacağı hakkında hiçbir fikrin yok. Charlie özünde iyiydi. Böyle olmanın ne demek olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Sakın bana Charlie'nin ne yapacağını söylemeye cüret etme."

Babam konuşmak için ağzını açtı ama Max ondan önce davrandı. "Bir daha söylemeyeceğim."

Bu tehdit üzerine babam omzumun üzerinden bana baktı ve "Şehirdeki otelde kalıyorum Nina. Bu iş bitmedi. Sakince konuşmamız gerek, eğer bunu başarabilirsen."

Max gitmeme izin verdi ama beni geri çekti ve etrafımdan dolanarak babama doğru ilerledi. Babamın bakışları kısa bir süre ona doğru kaydı ve sonra hızla kapıya doğru yürüdü.

Açtı, içinde durdu ve bana baktı. "Otelde olacağım."

"Keyfinize bakın," diye tersledim iğrenç bir şekilde.

Babamın bakışları bir an üzerimde kaldı, sonra kapıdan çıkıp gitti.

Gidişini izlemedim, mutfığa doğru yürüdüm. Oraya vardığımda tezgahın telefonumu kaptım ve açmak için düğmesine bastım.

"Nina," dedi Max yakınımdan ve yakınımda olduğunu biliyordum çünkü elinin sırtımın alt kısmında kaydığını hissettim.

Başımı kaldırıp bakmadım, sadece bir elimi kaldırdım, bir parmağım gökyüzünü gösteriyordu ve diğer elimle rehberime gidip Niles'ı buldum ve bağlanmak için düğmeye bastım.

"Tatlım, önce sakinleşmen gerektiğini düşünmüyor musun?" Max önerdi, vücudunun güven verici sıcaklığını hissedebiliyordum ama odanın karşısındaki şömineye odaklanmıştım, sanki gözlerimle ızgarasında bir ateş tutuşturabilirmişim gibi ona bakıyordum.

Max'e cevap vermedim. Sakinleşmek istemedim. Bu işin bitmesini ve bunun için de söylemem gerekenlerin söylenmesini istiyordum.

Telefonun önce bir kez, sonra iki kez çaldığını duydum ve üçüncü çalışında Niles cevap verdi.

"Merhaba."

"Babam az önce buradaydı." "Nina mı?"

Nina mı? Delirmiş miydi?

"Evet, Nina!" Telefona doğru bağırdım. "Başka hangi Amerikalı sizi arar ve babasının kendisini ziyarete geldiğini zorlukla kontrol edilebilen, ama yine de açık bir öfkeyle bildirir?"

"Dinle, tedirgin olduğunu duyabiliyorum ama -"

"Evet, tedirginim Niles, çok tedirginim ve eğer bana bir toplantıya girmen gerektiğini söylersen, yemin ederim -"

"Toplantı değil ama bekleyen bir müşterim var -"

"Her neyse!" Bağırdım. "Bir müşteri senin beni dinlemenden daha önemli değil ve Niles hayatında bir kez olsun beni dinlemeni istiyorum. Bitti artık. Anlıyor musun? Bitti!"

Şaşırtıcı cevabı: "Eve gittiğinde konuşuruz."

Gözlerimin önünde ışıkların yanıp söndüğünü gördüm ama yine de "Hayır, konuşmayacağız. Bir daha asla konuşmayacağız. Evinde bıraktığım her şeyi bir hayır kurumuna verebilirsin."

"Cidden, bu konuda konuşmak istiyorum, ama şu an uygun bir zaman değil."

"Şu anın iyi bir zaman olmadığını biliyorum," dedim ona. "Bitirmemizin iki numaralı nedeni. Beni dinlemeye zaman ayıracak kadar önemli biri değilim. Birinci neden, merak ediyorsan söyleyeyim, dinlesen bile aslında dinlemiyorsun."

"Dinliyorum."

"Öyle mi? Eğer dinlediysen, babam neden bu sabahki sonsuz sevgi dolu baba kız sohbetini yapmak için Colorado'ya uçtu?"

"O sadece senin doğru şeyi yapmadığın konusunda endişeli..." "O bu konuda endişeli değil, Niles. O endişeli fonunuza erişimim ve ailesinin adını sizinkiyle ilişkilendiremediği zaman kaybedeceği itibar hakkında."

"Bu hiç adil değil."

"Bu sadece adil değil, aynı zamanda çok doğru."

"Ona karşı her zaman çok sert oldun."

Görüşüm parlak, ışıltılı, beyaz ışıklarla kaplıydı, telefonu kulağımdan aldım, tavana baktım ve çığlık attım, "Aman Tanrım! Neden bu konuşmayı yapıyorum ki?"

Max'in parmakları kalçama gömüldü ve "Tatlım" diye mırıldandı.

Yine Max'e cevap vermedim. Telefonu tekrar kulağıma götürdüm ve "Bitti" dedim.

"Kimdi o?" Niles sordu ama ona da cevap vermedim. Telefonumu yere indirdim, aramayı sonlandırmak için ekrana dokundum ve telefonu bir takırtıyla tezgâhın üzerine fırlattım.

"Nina, lütfen bebeğim, bana bak," diye yalvardı Max belime baskı yaparak ama ben onu tuttuğu yerden çektim, parmaklarımı nişan yüzüğüme götürdüm, çekiştirerek çıkardım ve sonra tüm gücümle odanın öbür ucuna fırlattım.

Sarsıntılı inişinin çınlama sesini duydum ama sadece telefonu tekrar açtım.

Max'in eli bileğime geldi, güçlü parmaklarıyla onu çevreledi ve telefonumun ilerlemesini durdurdu, böylece sonunda ona bakabildim. Endişe ve eğlencenin çelişkili bir karışımı gibi görünüyordu.

"Düşes, sanırım mesajı aldı."

"Yanlış tahmin ediyorsun," diye bilgilendirdim onu. "Niles pek dikkat etmez ve dikkat ettiğinde de duymak istediklerini duyar. Zaten onu aramıyorum, annemi arıyorum."

Max bana bir bakış attı, bileğimi sıktı ve sonra bıraktı, "Kahve yapacağım" diye mırıldandı.

"Benimkini bir shot tekila ile alacağım," diye tersledim ve dudaklarını birbirine bastırıp uzaklaşmasını izledim.

Sonra annemi bulana kadar parmağımı telefonumun ekranına dokundurup kaydırdım ve ardından bağlanmak için tuşuna bastım.

İkinci zil sesinde cevap verdi. "Bugün erkencisin."

"Babam az önce buradaydı."

Tam bir sessizlik vardı.

Sonra bir çığlık, "Ne?"

"Evet. O. Öyleydi. Sadece. Buradaydı. İyi niyetini ve sevgisini Max'in girişine yayıyordu. Etrafta uçan meleklerin gül yaprakları serpiştirmemesi ve pencerelerden gökkuşaklarının fışkırmaması bir mucize, onun keyifli ziyaretinin bir sonucu."

Lavabonun sesini ve ardından Max'in kıkırdamasını duydum.

Ona ters ters bakmak için döndüm. Bana sırttı ve suyu doldurmak için kahve makinesinin kapağını açtı.

"Ne yapıyordu orada?" Annem sordu.

"Niles onu aradı."

"Neden üzerinde toprak olur o yap Bu mu?" Anne haklı olarak şaşkına dönmüş gibiydi.

"Bilmiyorum. Niles olduğu için mi?" Sesim haklı olarak öfkeli çıkıyordu.

"Bu sadece... bu... bunun ne olduğunu bile bilmiyorum," diye kekeleydi annem.

"Daha iyi olacak."

"Olamaz." Şimdi sesi endişeli geliyordu.

"Babam kasabada kalacağını söyledi. "Bu iş bitmedi" dedi.

"Olamaz." Şimdi sesi paniklemiş gibiydi.

"Oh evet."

"Ne yapacaksın?" Şimdi sesi histerik çıkıyordu. "Şey, otel güzel bir bina, o yüzden patlayıcılar." Max yine kıkırdadı ve kahve makinesinin kapağını kapatıp düğmeye dokunurken ben yine ona ters ters baktım.

"Peki, bu bir seçenek olmadığına göre, ne yapacaksın?" Annem sordu.

"Aldırma ona."

"Onu görmezden gelmek zor."

"Evet, kaderin acımasız bir cilvesi, ben onun kızıyım. İki kişi inatçılık oynayabilir."

Anne oldu sessiz sonra o dedi Yumuşakça,

"Tatlım, Endişeleniyorum."

"Neden?"

"Çünkü o resmi aldım."

"Ne?"

"Gönderdiğin e-posta," dedi. "Mutlu görünüyorsun ve o, Max... o... şey, o muhteşem." Hiç şüphesiz, bu konuda haklıydı. "Ve tatlım, o da mutlu görünüyor."

Öfkem bir darbe aldı ve içime bir sıcaklık yayılmaya başladı.

"Anne -"

"Seni hiç böyle görmemiştim..." diye durakladı, "seni hiç böyle gördüğümü sanmıyorum."

"Anne -"

"Babanın bunu senin için mahvetmesini istemiyorum." "Ama -"

"Ve yapacak. Eğer yapabiliyorsa, yapacaktır." "Her şey yoluna girecek."

"Emin misin? Çünkü ben o kadar emin değilim."

"Anne, sanırım bu sabah ne demek istediğimi anladım."

"Nasıl? Çünkü o adamın kafasına bir şey girdiğinde kafa -"

Birkaç fincanı indiren ve yeni şekerliği gören Max'i izliyordum. Tezgâhın üzerinde ona doğru kaydırırken sırtıyordu.

Bunu görüyordum ve göremiyordum. Çünkü içimde bir şey kilitlenmişti, hoş olmayan ve çirkin bir şey.

"Ona vurdum," diye fısıldadım ve Max ses tonumu duyunca başını kaldırıp bana doğru çevirdi.

"Pardon?" Annem kulağıma sordu ama gözlerim Max'inkilerle birleşti.

"Ona vurdum," dedim annemden çok Max'e.

"Lawrence'a vurdun mu?" Annem sordu ama ben telefonumun olduğu elimi kulağımdan indirdiğimde odanın diğer ucundan iki adım atarak bana doğru gelen Max'e bakıyordum.

"Ona vurdum, Max," diye fısıldadım, elleri kalçalarımın geldi, sonra etrafımda dolaştı ve bedenimi kendi bedenine çekti.

"Tatlım," diye fısıldadı.

"Ben böyle biri değilim," dedim. "Ben... Ben hiç -"

"Olağanüstü bir durumdu," diye araya girdi Max nazikçe. "Bu mazeret değil -"

Kollarından biri etrafımda kaldı ama diğer eli boynumun yanına geldi. "Düşes, bunu söylemekten nefret ediyorum ama baban tam bir pislik."

"Ama -"

"Ona elimi sürmemek için kendimi zor tutuyordum." "Ama -"

"Evimde böyle davranıyordu, benimle hiç tanışmadı, sana zerre kadar saygı göstermedi."

"Ama bu demek değil ki -"

"O zaman kardeşini de işin içine soktu." "Biliyorum, yine de -"

Eliyle olduğu gibi koluyla da beni sıktı, başını bana doğru eğdi ve "Ona zarar vermedin bebeğim ve Tanrı şahidim olsun ki hak ettiğini buldu" dedi.

"Benim -" olduğumu düşünmüyorsun. Başladım ama iki yerden daha sıkıldım.

"Hayır, senin olduğun şeyden başka bir şey olduğunu düşünmüyorum ve bunun çoğu iyi."

İçimdeki baskının azaldığını, sıcaklığın sızdığını hissettim ama "Çoğunu mu?" diye sorduğumda gözlerim hâlâ kısıktı.

"Düşes, seni asla bu kadar kızdırmamam gerektiğini hatırlat bana. Öfkelendiğinizde ele avuca sığmıyorsunuz ama cidden sinirlendiğinizde cehenneme dönüyorsunuz."

Hafiften "sinirlenmeye" başlamıştım ki telefonumdan uzaklardan gelen bir kahkaha duydum. Sonra gözlerim büyüdü ve telefonu kulağıma götürdüm.

"Anne, Tanrım, çok özür dilerim, unutmuşum-"

"Sana Düşes mi diyor?" diye sorarak sözümü kestiğinde hala gülüyordu.

Max konuşmamı izliyordu ve birden kendime geldim. "Bana böyle sesleniyor çünkü benim bir

aksan."

"Tatlım, çünkü sen biliyorsun."

"Benim aksanım yok!" Anneme çıkıştım, Max başını arkaya attı ve kahkahalarla güldü, bunu yüksek sesle yaptı.

Ona ters ters baktım.

Azalan kahkahaları arasında alnımdan öptü, beni bıraktı ve buzdolabına gitti.

"Aman Tanrım," dedi annem kulağıma, "inanılmaz bir kahkahası var."

Bu konuda da haklıydı. "Anne -"

"Ondan hoşlanıyorum."

Gözlerimin tekrar büyüdüğünü hissettim ve ona yüksek sesle "Onunla hiç tanışmadın bile!" diye hatırlattım.

Max, eli dolu kremanın etrafında kıvrılmış halde bana döndü, kremayı kaldırdı, başını salladı ve tekrar gülmek ister gibi baktı. Kremaya mı, benim konuşmama mı yoksa onu komik bulan başka bir şeye mi, bilmiyordum ve o anda umurumda da değildi.

"Ondan hâlâ hoşlanıyorum," dedi annem kulağıma. "Anne -"

"Seninle konuşma şeklini seviyorum." Bu da hoşuma gitti.

Yine de, "Anne -" dedim.

"Lawrence Lawrence olurken o da oradaymış gibi görünüyor."

"Öyleydi."

"Tüm zaman boyunca mı?"

Düşündüm ve her zaman öyle olduğunu fark ettim. İlk birkaç dakika hariç, Max çabucak giyindi ve bana ulaşabildiği anda yanımdaydı. Tüm zaman boyunca arkamı kolladı, bunun bir kısmı gerçektir.

"Tüm zaman boyunca," dedim daha sessiz bir şekilde.

Annem bana "Lawrence'a da d'li kelimeyle hitap etti," deyince kendimi tutamadım, kıkırdadım ve annem de öyle yaptı.

"Evet, öyle yaptı," dedim.

"Lawrence'ın d- kelimesi olduğunu düşünen bir adamı sevmek zorundasınız."

Bu konuda da haklıydı. "Anne -"

"Şimdi ne yapıyor?"

Max'in kahve doldurmasını izledim.

"Bana kahve yapıyor."

"Steve bunu benim için de yapıyor," dedi bana memnuniyetle. "Neredeyse her sabah yatağıma bir fincan getiriyor."

Yere baktım ve şöyle dedim: "Çok tatlısın anne ve artık buna sahip olduğun için çok mutluyum. Neyse, bu kadar yeter. Steve nasıl? O iyi mi?"

"O Steve, asla kötü bir gün geçirmez, Tanrı onu seviyor." "Sen de seviyorsun," dedim usulca.

"Evet tatlım, şanslıyım ki uyandım ve hayatın bana neler sunduğunu gördüm."

"Anne -"

"Umut, bugün sen de uyandın."

"Anne -"

"Şu dağ adamıyla bir kahve iç," diye ısrar etti. "Gitmene izin vereceğim."

İçimi çektim ve Max'in çıplak ayaklarının benimkilere yakın yerde olduğunu görünce başımı kaldırdım. Kafamı kaldırdığımda yanımdaki tezgâha bir fincan kahve koyuyordu, gözleri benimkilere geldi ve kendi kahvesinden bir yudum aldı.

Kahveme baktım ve tam istediğim gibi görünüyordu.

Tekrar iç çektim.

Sonra da "Dinlediğin için teşekkürler anne." dedim.

"Her şey yoluna girecek," diye bana beklediğimden daha kararlı bir şekilde güvence verdi, birkaç dakika önce babamın kasabada olma ihtimali karşısında histerik bir ses çıkardığı düşünülürse.

"Biliyorum," diye karşılık verdim.

"Ona evini sevdiğimi söyle. Çok güzelmiş."

Gözlerimi kaçırdım ve "Ona söyleyeceğim" diye mırıldandım.

"Seni seviyorum, tatlım."

"Ben de seni seviyorum anne,
hoşça kal." "Bye."

Sonra aramayı sonlandırmak için ekrana dokundum.

"Bana ne söyleyeceksin?" Max'in derin, çakıllı sesi
seslendi ve gözlerim ona çevrildi.

Telefonu bıraktım, kahvemi elime aldım ve bir yudum
aldıktan sonra hâlâ utangaç hissederek, "Evini beğendi,"
dedim.

"Ne?"

"Çok güzel olduğunu düşünüyor."

"Evimin neye benzediğini nereden biliyor?" "Ona
web sitesini verdim."

Sırıttı. Sonra elini kaldırdı ve saçlarımı kulağımın
arkasına sıkıştırdı.

Bu jest o kadar tatlıydı ki, içime daha fazla sıcaklık
dolmasına neden olurken aynı zamanda ürpermeme neden
oldu ve çarpışan hisler, "Senden hoşlanıyor" diye
geveleyecek kadar geçici olarak çıldırmama neden oldu.

Eli düştü ve kaşları birbirine yaklaştı. "Ne oldu?" "Hiçbir
şey," diye mırıldandıktan sonra yoluma devam ettim,
"Ara vermek istiyorsun -"

Ama belime dolanan bir kolla geri çekildim.

Ona bakmak için başımı geriye eğdiğimde Max, "Benden
hoşlanıyor mu?" diye sordu.

En güvenli açıklamanın "Bana Düşes demenden
hoşlanıyor" olduğuna karar verdim.

"Bu sevmek için garip bir
şey." "Annem biraz çatlaktır."

"Şaşırtıcı değil," diye mırıldandı, sonra gözlerim kısılmaya
başlayınca devam etti. "Kızdığı zaman da cehennem
zebanisine mi dönüşüyor?"

Bunu düşündüm ve dürüstçe "Evet, muhtemelen daha
kötü" diye cevap verdim.

"Steve onun erkeği mi?" Max sordu ve ben de başımı salladım. "Zavallı Steve," diye mırıldandı ve ben de sııttım.

Yüzü değışti, o çok sevdiğim yumuşaktı ama daha fazlası vardı, çok daha fazlası ve değışimi derinlerde, özel bir yerde hissettim ve bir sonraki şey için nefesimi tuttum.

Beni daha da yaklaştırdı, böylece alt bedenlerimiz birbirine değiyordu ve "İyi misin?" diye sordu. Başımı salladım ama kolu beni sıktı. "Nina, ben ciddiğim, bu yoğun bir sikiş sahnesiydi. İyi misin?"

Hiçbir yerden yüzünde başka ne olduğunu anlamadım ve anladığımda neden tanımadığımı fark ettim. Bana şimdiye kadar böyle bakan tek erkek Charlie'ydi ve o benim kardeşimdi, bu yüzden böyle zamanlarda bana böyle bakması gerekiyordu.

Endişe ve şefkatin yumuşak bir karışımıyla örtölmüş şiddetli bir tür koruma iletti.

Bana hissettirdiğı umuda dayanamıyordum, bu yüzden daha fazla tanıklık edemedim. Başımı öne eğdim, alnım göğsüne yaslandı ve parmaklarımı pazusuna geçirdim.

"Babamdan neredeyse nefret ediyorum," diye fısıldadım göğsüne, eli belimden sırtıma doğru kayarak enseme dolandırken.

"Nedeni bu, sevgilim. Onun hakkında neden konuşmadığını şimdi anlıyorum."

Başımı salladım, başım göğsünde hareket etti ve sonra itiraf ettim: "Beni o şekilde görmenden ben de nefret ediyorum."

Boynumu kavradı ve beni geri çekmek için kullandı. Ona baktığımda, "Neden?" diye sordu.

"İtici," diye cevap verdim, sesim yumuşaktı ve kontrol edemediğim bir titreme vardı, bu da itiraf etmek istemediğim ama yine de saklayamadığım bir korkuyu gösteriyordu. "Ve hiç hoş değil."

Boynumdaki eli beni sıktı, kahve fincanını yere bıraktı ve diğerkoluyla beni çevreledi.

Sonra "Kollarını bana dola bebeğim" diye emretti.

Paylaşma zamanının bittiğine karar verdim ve "Max, kahvaltı yapmalıyız" dedim.

Bana siparişini tekrarlamayacağını belli eden sert bir bakış attı, ben de iç çekerek fincanımı yere bıraktım, ellerimi kollarının altına soktum ve ona sardım.

"Gördüğüm şeyde çekici olmayan hiçbir şey yoktu."

"Ama kendimi kaybettim," diye açıkladım.

"Kendini savundun ve sonra da kardeşinin anısını savundun. Hiçbir şeyi kabul etmedin, en ufak bir şeyi bile." Yüzü yaklaştı ve fısıldadı, "Bu itici değil bebeğim, bu çok güzel."

Gözlerim yaşlarla doldu, bedenim Max'in bedeninde eridi ve söylemeyi düşünebildiğim tek şey "Kapa çeneni Max, beni ağlatacaksın" oldu.

Küçük bir sırtısla başını hafifçe yana eğdi, hafif bir öpücükle dudaklarıma dokundu ve sonra üzülerek geri çekildi.

"Bu sabah için başka planlarım vardı Düşes ve onları tekrar ertelemek beni ne kadar üzse de acele etmek istemiyorum. Bunları Bitsy'yi istasyona götürdükten ve sonra da eve getirdikten sonraya saklamamız gerekecek."

Çok fazla kelime kullanmamış olabilir ama "planları" ile ne demek istediği hakkında oldukça iyi bir fikrim olduğu için hepsi çok korkutucu şeyler ifade ediyordu. En korkutucu olanın ne olduğunu tam olarak anlayamadım, bu yüzden en güvenli olanı seçtim.

"Biz mi?" Ben sordum.

"Biz ne?"

"Bitsy'yi almaya mı gidiyoruz?"

Sanki soruma şaşırmış gibi başını salladı ve "Evet. Neden?"

"Evde kalıp kitap okuyacağımı, belki de babamı nasıl uyuşturup kaçıracağımı, onu bir sonraki eyalete nasıl götüreceğimi ve üzerine JFK'yi öldürdüğünü ve itiraf etmek için orada olduğunu yazan bir not iliştip Polis Karakolu'nun önüne nasıl atacağımı planlayacağımı düşündüm."

"Zamanınızı harcamak için ne kadar değerli bir yol olsa da, benimle Bitsy'ye geliyorsunuz."

"Belki de Bitsy gelmemi istemiyordur," dedim gönülsüzce, çünkü Bitsy kasabada yaşıyordu ve kasabadaki hemen herkes benim hakkımda oldukça sağlıklı bir merak göstermişti.

"Oh, Bitsy gelmeni istiyor, bu onun fikriydi," diye Max şaşırtıcı olmayan bir şekilde beni bilgilendirdi.

Korktuğum şey buydu.

İçimi çektim ve "Bundan kurtulmak için ne kadar şansım var?" diye sordum.

"Fermuar," diye kısa ve şaşırtıcı olmayan bir cevap verdi. "Harika," diye mırıldandım, boğazına bakarak.

Kollarıyla beni sıktı ve "Düşes" diye seslendi. Ona bakmak için başımı geriye doğru eğdim.

"Seni sevecek," diye fısıldadı.

Sonra, ben onun sözlerini düşünürken, beni öptü. Babamı, Niles'ı, Bitsy'yi ve onun sözlerini unuttum.

Ağzının ağzımda olması, dilinin ağzımda olması, diliyle inanılmaz şeyler yapabilmesi, benim onun kollarında, onun da benim kollarımda olması dışında her şeyi unutmuştum.

Mutfakta öpüşmeye devam etmekten mutlu görüldüğünde, bunu yapmasına izin vermekten çok mutlu oldum ve kollarımın ona sarılmış olmasından faydalandım. Tişörtünü yukarı çektim ve iki elimi de içine soktum.

Sonra araştırdım. Ve hissettiklerimden çok hoşlandım. O kadar çok ki, ağzının içinde biraz inledim ve daha da yaklaştım.

Eğer düşünebilseydim, Max'in mutfakta sevişmeyi kastettiğini anlayabilirdim. Daha da yaklaştığımda öpücük daha da derinleşti, vahşileşti ve eli geceliğimin belini kavrayıp yukarı kaldırırken diğer eli de popomda gezindi.

Bunu uzun zamandır yaşamamıştım, çok uzun zamandır ve daha da önemlisi, hiç böyle hissetmemiştim. Aslında, öyle hissettirdi ki

Tekrar inledim, ayakta durma becerimi kaybettim, ağırlığımı ona verdim ve tırnaklarımı sırtına geçirdim.

Ağzımın içinde hırladı. Kalçalarımı onunkilere bastırdım. Altımdaki eli yukarı kaydı ve sonra tekrar aşağı indi, bu sefer külotuma girdi.

Bu çok daha iyi hissettirdi.

"Max," diye dudaklarına doğru nefes aldım, oradaki eli çok hoşuma gitmişti.

"Siktir, Düşes," diye hırladı benimkine karşı, sonra tekrarladı, "Siktir."

Eli arkamda geziniyordu ve başım öne düştü, dudaklarım boynuna değdi, dilimi oraya dokundurdum.

Dudakları kulağıma gitti ve "İslandın mı?" diye sorarken sesi daha da sertti.

Düşünmüyordum, düşünemiyordum, bu yüzden kafam karışmış bir şekilde "Pardon?" diye sordum.

"Benim için ıslandın mı?" Sert sözleri kulağımda yankılandı ve kollarında tepeden tırnağa titrememe neden oldu ve eğer daha önce ıslanmamış olsaydım (ki ıslanmıştım), sözleri bunu yapardı.

"Evet," diye fısıldadım boynuna karşı dürüst cevabımı.

"Siktir," diye mırıldandı kulağıma.

"Max," diye tekrar nefes aldım, nedenini bilmiyordum ama bir yalvarış gibiydi.

Ne yazık ki yalvarışlarıma karşı bağıışıklık kazanmıştı. Bunu biliyordum çünkü eli iç çamaşırimdan çıktı, iki kolu da bana sıkıca sarıldı, yüzünü boynuma gömdü ve beni uzunca bir süre kendine yakın tuttu.

Sonunda boynuma doğru sessizce şöyle dedi: "Kasabada bu işi hallettikten sonra eve geliyoruz ve yemin ederim bu eve yaklaşan olursa onları vuracağım."

Başımı geriye çektim, onunki yukarı kalktı ama kollarını indirmede. Ben de bırakmadım.

"Silahınız var mı?" Ben sordum.

"Evet," diye cevap verdi. "Silahlarla bir sorunun mu var?"

Bunu bir an düşündüm ve silahlar hakkında gerçekten hiç düşünmediğimi fark ettim, bu yüzden "Bilmiyorum. Silahlar hakkında gerçekten hiç düşünmedim."

Max hemen, "Seni atışa götüreceğim," diye karar verdi. Bununla ilgili bir sorunum vardı.

"Sanmıyorum -" "Sonra görüşürüz."

"Max -" İtiraz etmeye başladım. "Yarın."

"Max -"

Kollarıyla beni sıktı ve yüzü çekici bir şekilde şehvetle doldu. "Belki ertesi gün."

"Max!" Sabrımı kaybederek tersledim.

Sırtı ve konuyu değiştirdi. "Küçük bir sürahi almışsın, bebeğim."

Konuyu değiştirmesine izin vermeye karar verdim çünkü bu daha güvenli ve beni kızdırma olasılığı daha düşük bir konuydu. O gün en az bir hafta boyunca yeterince sinirlenmişim. Belki de bir yıl.

"Hasta olduğumda benimle ilgilendiğin için bir hediye," dedim.

"Bana hediye olarak küçük bir sürahi mi aldın?" "Evet," dedim. "Ve bir şekerlik."

Sanki çok sevimliymişim gibi başını salladı ve "Benim hediyem daha iyiydi" dedi.

"Pardon?"

"Yüzük."

Elimi hemen arkasından çekip göğsüne koydum ve bana verdiği, henüz çıkarmadığım yüzüğe baktım.

Sonra ona baktım ve "Evet, kabul ediyorum, bu yüzük uygun bir şekerlikle bile küçük bir sürahidenden çok daha iyi" dedim.

Başını arkaya attı ve güldü, kollarından biri sırtımın yukarisına doğru kayarken kolumu aramızda sıkıştırdı ve bana sıkıca sarıldı.

"Hediyemi beğenmediğini mi söylüyorsun?" Gülmeyi kestikten sonra sordum.

"Bu öğleden sonra bana vereceğin şeyi çok daha fazla seveceğim," diye cevap verdi ve yüzünü yaklaştırmadan önce kollarında tekrar titredim ve bir sırtışıla savaştığını gördüm. "Git duş al tatlım, ben kahvaltı hazırlayacağım."

"Kahvaltı hazırlayabilirim."

Başını iki yana salladı. "Hazırlanman çok uzun sürüyor. Sen önden başlıyorsun."

Yanılmamıştı. Bir duş ve deodorant uygulamasından sonra güne yüzleşmeye hazır olan kadınlardan biri değildim.

Yine de "bir yaş" almadım.

Yine de tartışmak yerine omzunun üzerinden baktım ve "Her neyse" diye mırıldandım.

Beni bırakmadan önce kolları gerildi, kupasını aldı ve buzdolabına doğru döndü.

"Ne istersin, yulaf ezmesi mi, tost mu, granola mı?" diye sordu. "Tost."

Buzdolabını açtı ama bana döndü. "Jöle?" "Sen ne düşünüyorsun?"

Gülümsedi, başını tavana doğru eğdi ve "Duş, aşağı indiğinde bitmiş olacak" dedi.

"Teşekkürler, Max."

Sanki söylediği iki kelime muazzam bir anlam taşıymıyormuş gibi, "Her şeyi yaparım bebeğim," diye mırıldandığında kafası buzdolabındaydı.

Ne istersen,
bebeğim. Bu
kadar basit. Ne
olursa,
bebeğim.

Bu sözlerin ruhuma yerleşmesine izin vermeden önce kupamı kaptım ve neredeyse merdivenlere koşuyordum.

Charlie benimle konuştuğunda hızla yatağı hazırlıyordum.

Ne dedim ben, Neenee Bean?

Bazen beni kızdırırdı ama itiraf etmeliyim ki Charlie nadiren yanılırdı.

"Sanırım, sadece belki," diye fısıldadım nefesimin altında ama ses tonumdaki umudu ben bile duyabiliyordum, "belki de sen

Doğru, Charlie."

Yorganı düzeltmeyi, yastıkları kabartmayı bitirip duşa girdiğimde Charlie yanıt vermedi.

* * * * *

Şehrin sokaklarında ilerliyorduk ve ben yan camdan dışarı bakıyor, belki yakın bir zamanda bir bufalo burger daha yiyebilirim diye düşünüyordum ki Max bir soru sordu.

"Niles dolu mu?"

Ona bakmak için döndüm.

"Pardon?" "Niles. Dolu mu?"

Bir şey içimi tırmalayarak değerli dokularımı koparmaya yaklaştı.

"İyi para kazanıyor," dedim gayri ihtiyari, tekrar yan camdan dışarı bakarak. "Ancak ailesi çok zengin."

"Baban yüklü görünüyordu."

Burun deliklerimden nefesimi çektim ve "Babam da yüklü ama Niles'ın ailesi bambaşka bir yük seviyesinde" dedim.

Bir an sessizlik oldu, sonra Max yumuşak bir sesle, "Bugün düşündüm de Düşes, babanızın vasiyetinden çıkarılmış olabilirsiniz," dedi.

Pençe kıvrılıp uzaklaştı ve ben "Büyük bir kayıp değil" diye mırıldanırken vücudumdaki gerginlik gevşedi.

Bana baktı ve "Sen de iyi para kazanıyorsun" dedi.

Pençe intikamla geri geldi. "Dolu değilim."

"Nina, onlar hakkında pek bir şey bilmiyorum ama lanet çantan benim kanepemden daha pahalıya mal olmuş gibi görünüyor."

"Öyle olmadı," diye cevap verdim sertçe ve aceleyle. "Kanepemin ne kadar tuttuğunu biliyor musun?"

"Büyük bir pazarlık yapmadıysan, benim çantamdan daha ucuza mal olmadı," diye karşılık verdim.

Bana tekrar baktı ve "Pekâlâ, rahatla" dedi.

"Rahatım," diye yalan söyledim.

"Çok gerginsin," diye doğru bir gözlemde bulundu.

"Değilim," diye tekrar yalan söyledim.

"Benden daha fazla para kazanmakla ilgili bir sorunun mu var?" "Var mı bilmiyorum."

"Tatlım, sen bir avukatsın."

"Ne olmuş yani?"

Benim tek kelimelik soruma cevap vermedi, onun yerine kendi sorusunu sordu. "Amerika'da çalışabilir misin?"

Tekrar yan camdan dışarı baktım ve ona "Baroyu geçtim ve oraya taşınmadan önce burada çalıştım, küçük bir şirkette çalıştım ve hala Amerika'da lisansım var. İngiltere'ye taşındığımda bir dönüşüm kursu almak zorunda kaldım." "O zaman hazırsın," diye mırıldandı nefesinin altından ama ben

onu duydum.

Arkama baktım ve "Ne için?" diye sordum.

Soruma yine yanıt vermedi ama dikkatimi tekrar onun sorularından birine çevirdi. "Soruma cevap vermedin."

Kafam karışmaya başlamıştı. "Ne sorusu?"

"Benden daha fazla para kazanmakla ilgili bir sorunun mu var?"

"Eğer durum gerçekten böyleyse, neden yapayım ki?" Ben de sordum. "Bunu bilmek önemli."

"Neden?"

Bana tekrar baktı ve inanmaz bir şekilde "Neden?" diye tekrarladı.

"Max, bir erkek olduğuna ve bu konuyu açtığına göre sorum şu olacak, bununla ilgili bir sorunun var mı?"

"Hayır," diye cevap verdi hemen.

"O zaman neden bundan bahsediyoruz?"

Kasabanın dışına çıkmıştık ve bir yerleşim bölgesine saptı, "Bu tür bir hayata alışıyorsun" dedi.

"Ne tür bir hayat?"

"Zengin biriyle birlikte olunca hayat böyle oluyor."

Kendimi tutamadım, güldüm.

"Düşes, neyin komik olduğunu anladığımdan emin değilim," dedi Max kahkahaları arasında.

Başımı salladım ve ön camdan dışarı baktım. "Onun yatında tam olarak şampanya ve havyar yok. Onun bir yatı yok ve ben de hiç havyar tatmadım. Niles çoğunlukla televizyon izler."

Max yerleşim bölgesinden bir dönüş daha yaparak yokuş yukarı çıktı ve "Televizyon?" diye sordu.

"Televizyon," diye tekrarladım.

"Sanırım dağlarda işler daha heyecanlı olacak, bebeğim."

Bunu tekrar söyleyebilirdi. Yine de bunu neden söylediğini merak ettim.

Biraz ilerledikten sonra, kasabaya tepeden bakan devasa, neredeyse gösterişli, garip bir şekilde neredeyse kibirli bir eve giden bir yola girdi ve ben, "Şimdi, neden bunu konuştuğumuzu sorabilir miyim?" dedim.

Evin önünde durdu, kontağı kapattı, emniyet kemerini çözdü, ben de kendiminkini çözdüm ve Max bana doğru dönerek bir kolunu direksiyonun üzerinden sarkıttı.

"Neden?"

"Evet," dedim. "Neden?"

Hafifçe eğilmiş, hafifçe sinirlenmiş görünüyordu. "Şaka mı yapıyorsun?"

Kaşlarımla şaşkınlıkla birbirine yaklaştığını hissettim ve "Hayır, değilim" diye cevap verdim.

"Düşes, burada ne olduğunu sanıyorsunuz?" diye sordu, direksiyondaki eli sorusuyla birlikte hareket ediyordu, şimdi sesi biraz sinirli, biraz inanmaz çıkıyordu.

Pençe çoktan gitmişti, şimdi içimi başka bir şey kaplamıştı. Tamamen kötü hissettirmiyordu ama yine de düpedüz korkutucuydu.

"Max."

Ön kolunu direksiyondan çekti, uzandı, ensemden tuttu ve beni kendine doğru çekerken bana doğru eğildi.

Yaklaştığımızda konuşmaya başladı. "Düşünmen gereken çok şey var ama bugün üstesinden gelebileceğini kanıtladın, bu yüzden her şeyi ortaya koyuyorum. Bunu keşfetmek istediğimi söylediğimde, bu öğleden sonra olacaklar senin sözünün yarısı kadar iyi, bunu ciddiye alıyorum. Bu işi okyanus ötesinde halletmeyeceğimden ve toprağımı da terk etmeyeceğimden eminim. Yani buraya geliyorsun. Orayı ziyaret etmen gerekiyor, bunu yapabildiğimiz kadar sık yapacağız ama burada, benimle, benim topraklarımda olacaksın. Tamam mı?"

"Pardon?" Fısıldadım, şimdi fırlatılmışım, o kadar fırlatılmışım ki nefes almakta zorlanıyordum çünkü zihinsel olarak yetiştirmeye çalışıyordum ve o sabırsızca başını salladı.

"Ben o uzun mesafe saçmalığını yapmıyorum," diye açıkladı. "Uzun mesafe saçmalığı mı?" Hâlâ fısıldayarak tekrarlardım.

"Nina, gerçekten birlikte olduğumuzda da şimdi olduğumuz kadar iyiyiz, olmadığımızda da benden yarım dünya uzakta bir yatakta uyumana izin vermeyeceğim."

"Birlikte iyi miyiz?" Evet, hâlâ fısıldıyordum. "Daha iyisi var mıydı?"

"Hayır," dedim daha iyi düşünmeden önce.

Yüzü yumuşadı ve garip bir şekilde "Evet" diye mırıldandı.

Gözlerimi kırptım ve kekeleydim, "Benim... benim... taşınmamı istediğini mi söylüyorsun?"

Gülümsedi ve "İşe yarıyor Düşes, siz şehirde bir ev tutarken ben A-Frame'de yaşamak istemiyorum" dedi.

"Yani aslında bana Colorado'ya taşınmamı mı söylüyorsun?" "Esasen' diye bir şey yok."

"Ama ben Charlie'nin evinde yaşıyorum," diye fısıldadım ve nefesimi tuttum.

Yapacağını düşündüğüm ya da bir erkeğin yapmasına şartlandığım şeyi yapmadı.

Onun yerine yüzü daha da yumuşadı, gülümsemesi kayboldu ve "Siktir" diye mırıldandı.

"Max -"

"Gitmesine izin vermek istemiyorsun," diye zekice tahmin etti. "Ondan bana kalan tek şey bu."

Max'in gözleri uzun bir süre benimkileri tuttu.

Sonra derin bir iç çekti, boynumu sıktı ve "Bir şeyler ayarlarız" dedi.

Bu beni o kadar şaşırttı ki ne dediğini anlayamadım.

"Pardon?"

"Bir şeyler ayarlarız." "Neyi
çözeceğiz?" "Bilmiyorum,
bir şeyler." "Max -"

Beni daha da yaklaştırdı ve garip bir şekilde sert ve titreşimli bir sesle şöyle dedi: "Beni dinle Düşes, sende iyi bir şey var, sağlam bir şey var, bu işi çözmenin bir yolunu bul. Kardeşinin yeri senin için bir şey ifade ediyorsa, o zaman bir şeyler ayarlarız."

"Aman Tanrım," diye nefes aldım ki, eğer o an söze dökülseydi, Colorado'lu bir dağ adamına aşık olduğunu anlayan her kadının nefes alacağından şüpheleniyordum ama bu bilgi ona bir yük treni kesinliğinde çarptı.

"Ne?" Max sordu.

"Yok bir şey," dedim hemen üstümü örtmek için.

Bir an için yüzümü inceledi ve bunu, yumuşak bir sesle "Çatlak" demeden önce kendimi biraz daha açıkta hissetmeme neden olan bir yoğunlukla yaptı.

"Pardon?"

O Gülümsedi, bakıyor Memnun oldum, ve
Bitti, "İçinde kalkanın."

Evet, haklıydım. Açıkta ama biraz daha fazla.

Ben daha tek kelime edemedi beni kendine çekti, ağzını ağzıma değdirdi ve sonra çekilirken, "Bu gece konuşuruz," diye mırıldandı.

Sonra beni bıraktı, döndü ve Cherokee'den indi.

Takip ettim ama çok daha yavaş yaptım, çünkü bacaklarım titriyordu.

Kaputu yuvarladım ve abartılı eve baktım. Tekerlekli sandalyedeki bir kadın ön kapının hemen dışında oturmuş bizi bekliyordu. Max'e yaklaştığımda beni izliyordu; elimi tuttu ve bizi merdivenlerden yukarı çıkardı.

Ona biraz şaşırmıştım. Açık kahverengi olmayan ama koyu da olmayan, doğal ve çekici görünen kumral röfleleri olan parlak ve gür saçları vardı. Çok hoş, yumuşak sarı bir kazak, kot pantolon ve botlarla modaya uygun bir şekilde giyinmişti, hepsinin mükemmel kalitede olduğunu tecrübeli bir gözle fark ettim. O sandalyede yaşıyormuş gibi görünmüyordu. Aksine, sanki biraz rahatlamak için oturmuş gibi görünüyordu. Yaklaştıkça sağlıklı bir şekilde bronzlaştığını ve Max ile bana gülümsediğini gördüm. Gülümsemesi küçüktü ama aynı zamanda samimi ve dostçaydı.

"Nina," dedi, "senin hakkında çok şey duyduğumu biliyorsun," diye bitirdi ve Max'le ben sandalyesinin birkaç metre yakınına geldiğimizde elini bana doğru kaldırdı.

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm," diye gülümsedim. "Ve sen de Bitsy'sin," diye selamladım, elini tutarak.

Beni sıkıca kavradı ve sonra benimkini bıraktı. "Evet, benim, Bitsy, yeni dul," diye cevap verdi ve ben Sağlıklı bronzluğunun ve gülümseyen yüzünün altında yorgun göründüğünü fark etti. Sözleri ekşi değildi, sadece saklamaya çalışmadığı bir parça kederle gerçektir, her ikisi de onları yürek burkucu yapıyordu.

"Çok özür dilerim," dedim sessizce.

"Sen, ben ve Shauna Fontaine kasabada öyle olan tek kişileriz," diye cevap verdi acımasız bir dürüstlikle ama yine de acımasız değil, daha çok üzgün bir anlayışla. Sonra ellerini sandalyesinin tekerleklerine koydu, Max'e baktı ve devam etti, "Hey Max, yola çıkmadan önce bir saniye içeri gelebilir misin?"

Cevap vermemizi beklemeden sandalyesini ustalıkla çevirdi ve kendini evin içine attı.

Max bana baktı ve elimi çekerek onu takip ettik. Büyük fuayeye girdiğimizde beni bıraktı ve kapıyı kapattı.

"Kabalık etmek istemem Nina," diye açıkladı Bitsy sandalyesini tekrar bize doğru çevirdiğinde, sesi biraz tereddütlüydü. "Ama ben Max'le konuşurken bir dakika oturma odasında bekleyebilir misin? Sadece ihtiyacım var -"

Sözünü kestim, bana bir şey açıklamasına gerek olmadığını, neye ihtiyacı varsa alabileceğini söyleyerek, "Sorun değil. Ben beklerim."

"Teşekkürler." Tekrar gülümsedi, yüz ifadesinde biraz rahatlama vardı, sonra sağıma doğru döndü, Max ve ben de onu takip ettik. Giderken konuşuyordu. "Bir fincan kahve ya da soda falan ister misin?"

"Hayır, teşekkürler, ben iyiyim."

Elini odaya doğru uzattı ve "Kendinizi evinizde hissedin. Uzun sürmeyecek, söz veriyorum." Sonra kendini kapıya doğru itmeden önce gözleri Max'e kaydı.

"Geri döneceğim," diye mırıldandı Max, çenemin altına bir şaplak attı ve sonra Bitsy'nin peşinden gitti.

Onların gidişini izledim ve Cherokee'de olanları düşünmemek için (son zamanlardaki alışkanlığım, çok daha sağlıklı olacağını bildiğim halde düşünmemek, bu maceraya atılmamın en baştaki nedeninden bahsetmiyorum bile, kendimi düzeltmek için) yerden katedral tavanına kadar uzanan pencerelere doğru yürüdüm ve manzaraya baktım.

Max'in manzarasından farklıydı, çünkü hem şehrin karşı tarafındaydı hem de karşı dağa bakıyordu. Ayrıca, manzarayı sınırlayan dağın tepesinde olmadığı için bir şekilde biraz daha az muhteşemdi.

Bana garip gelen başka bir şey daha vardı, o kadar garipti ki beni biraz rahatsız etti. Bu tuhaf hissi anlamaya çalışarak yerleştim ve manzarayı seyre daldım.

Tüm kasabayı görebiliyordum, daha önce geçtiğim için sadece beş blok uzunluğunda olduğunu bildiğim kısa Ana Cadde'yi, ondan çıkan yolları, birkaç kapı ötede daha fazla işyerini ama ondan sonra evleri görebiliyordum.

Solda, kasabanın hemen dışında, dış sahaları birbirine bitişik iki beyzbol sahasıyla kaplı bir düzlük vardı. Yedek kulübelerinin her iki yanında küçük tribünler görebiliyordum. Bunun yanında yan yana uzanan iki futbol sahası daha fazla tribünle ayrılmıştı. Kompleksin her iki yanında küçük, beyaz, imtiyazlı standlar. Muhtemelen yazın küçükler liginin, sonbaharda da Pop Warner futbolunun oynandığı yerdi.

Sağ tarafta, yine şehrin kısmen dışında, büyük olmasa da küçük de olmayan bir lise. Başka bir futbol sahası, seyirciler için çok daha fazla tribün mevcut, çevresinde bir koşu pistinin sıralı şeritleri. Okulun karşı tarafında bir beyzbol sahası. Her ikisinde de çok sayıda ışık, daha büyük imtiyaz standları vardı ve daha etkileyici görünüyorlardı.

Kasabanın sporu sevdiği ve çocuklarını desteklediği açıktı.

Bunu düşündüm ve masaların üzerindeki küçük plastik ekranlarda gördüğüm için The Dog'da Cuma ve Cumartesi geceleri canlı müzik olduğunu biliyordum. Shauna, Harry ve buffalo burgerlerin olduğu gece Max'in beni kasabaya götürdüğü Drake's adlı barda her Salı akustik müzik çalıyordu. Becca'nın bana bir kasaba ötede olduğunu söylediği sinemada ne oynadığını kasaba halkına bildiren posterler görmüştüm. Kasabadaki binaların yan taraflarındaki ilan panolarında, insanlara Oklahoma! oyununun yakınlarda olması gereken bir akşam yemeği tiyatrosunda oynandığını söyleyen el ilanları vardı. Oradan arabayla geçtiğim için, yaklaşık otuz mil ötede çok ekranlı sineması da olan bir alışveriş merkezi olduğunu biliyordum. Max'in evini bulduğum internet sitesinde kasabada iki festival düzenlendiği yazıyordu; biri yaz başında küçük bir müzik ve sanat festivali, diğeri ise sonbaharda daha büyük bir Cadılar Bayramı-hasat festivali.

Bölgede ayrıca çok sayıda başka festival de düzenlenmekteydi.

Restoranlar, mağazalar, sinemalar, akşam yemeği tiyatrosu, spor, festivaller, Denver'a arabayla sadece iki saat uzaklıkta, küçük ve büyük kayak merkezleri çok yakın, dağları aşan yürüyüş ve bisiklet parkurları, kesinlikle Gnaw Bone'da yapacak bir şey yokmuş gibi değildi. Aslında, her şeyin ortasında sakin ve güzel bir merkez gibi görünüyordu.

Bir müzik ve sanat festivalinden bahsetmiyorum bile, bir Cadılar Bayramı-hasat festivalinin nasıl bir şey olduğunu deneyimlemek istediğimi düşünüyordum ki, manzaranın yanlış olduğunu fark ettim.

Sadece tüm kasabayı görmekle kalmayıp, kasabanın herhangi bir yerinde olsaydım, yükselen bu büyük, görkemli evi görebileceğimi fark ettim.

Tüm kasabayı tam olarak gezmemiştim ama gördüğüm kadarıyla evler küçüktü, bazıları eski, köklü ve uzun süredir buralardaydı. Diğerleri çok daha yeniydi ama o kadar da yeni değillerdi, son birkaç yılda değil de son birkaç on yılda inşa edilmiş gibi görünüyorlardı. Hepsi konforlu olarak tanımlanabilirdi ancak hiçbirisi lüks olarak tanımlanamazdı. Mindy's ve Becca's gibi çok daha yeni görünen birkaç küçük apartman ve apartman kompleksi vardı, ancak çoğunlukla kasaba yerleşmişti ve gelir dilimi açıkça tanımlanabilirdi.

Bu ev ve bulunduğu yer tuhaf bir şekilde "Bana bakın!" diye bağıırıyordu. İnsanların dikkatini çekmek istiyordu, tahminimce bariz masraflarını insanların burnuna sokmak için, sürekli olarak tüm halkın üzerinde efendilik taslıyordu. Burada olduğunu unutamazdınız çünkü ondan kaçamazdınız.

Eski bir ev değildi ve Curtis Dodd'un tahmin ettiğim nedenlerden dolayı evi olduğu yere inşa ettiğini düşündüm.

Dodd'un pek de popüler bir karar olmadığından şüphelendiğim bu kararın, onun hakkında söylediklerinden bahsetmiyorum bile, tenimde bir ürperti yarattığını hissettim ve pencereden uzaklaşıp

devasa odaya baktı. Mobilyaların, dekorasyonun ve aksesuarların bile ne kadar lüks olduğu ortadaydı. Bitsy'ninkilerden birine karşılık benim on çantam ve Max'in beş kanepesi alınabilirdi.

Odanın dış duvarını boydan boya kaplayan, birbiriyle bağlantılı uzun kitap raflarına doğru yürüdüm ve orada çerçeveler içinde sergilenen çok sayıda fotoğrafı inceleyerek düşüncelerimden uzaklaşmak istedim.

Fotoğraflarda gördüğüm kadarıyla ev ve içindekiler Bitsy'nin fikri değildi. Fotoğrafları incelediğimde Bitsy'nin de benim gibi dekore ettiğı anlaşıyordu. Birbirlerini önemsedikleri ve Bitsy'nin de önemsedığı belli olan mutlu, gülümseyen insanların tonlarca fotoğrafı vardı. Bazılarında sağlıklıydı, ayaktaıdı, gülümsüyordu, kahkaha atıyordu ve etrafı sevdikleriyle çevriliydi. Bazılarında ise sandalyesinde aynı şekilde oturduğunu görmek beni yüreklendirdi.

O zaman ona hayran olduğuma karar verdim. Charlie asla o noktaya gelemeydi. Charlie bacaklarını kaybettikten sonra da gülümserdi ama asla eskisi gibi olmazdı. Bitsy sandalyesindeki hayatını kabullenmiş görünüyordu ve onu yaşamaktan keyif almaya devam ediyordu. Dahası, sandalyeye oturtulmadan önceki hayatını hatırlatan şeylere de aldırmadığı belliydi.

Bitsy'nin bir adamla uzun zaman önce çekilmiş bir fotoğrafını gördüğümde durdum çünkü ikisi de genç görünüyordu ve ikisi de ayaktaıdı.

Kocasını olmalı, artık çoktan ölmüş olan Curtis Dodd.

Onu gördüğümde şaşırmıştım. Nedense onun kısa boylu, belki de kel, huysuz bakışlı, kötü gözlü olmasını bekliyordum. Ama Max'e benziyordu, ama onun kadar yakışıklı ya da uzun değildi. Ama o bir dağ adamıydı, biraz kaba saba, saçları neredeyse altın sarısı, yüzü bronzlaşmış. Yine de kameraya garip bir şekilde gülümsüyordu, sanki fotoğrafının çekilmesinden rahatsızmış ve en iyi adını öne çıkarmak istiyormuş gibi neredeyse bilinçliydi. Bitsy ise kollarını onun boynuna dolamış ve yanaklarını onunkilere bastırmış, mutlu olduğu her halinden belli bir şekilde gülümsüyordu. Bitsy

Kimsenin ne düşündüğü umurunda değildi ve herkesin düşünebileceği tek şey kollarındaki adama aşık olduğuydu.

Diğer fotoğraflara göz gezdirdim, yüzlerde onu bulmaya çalıştım ama bu ikisinin birlikte olduğu tek fotoğraftı ve onun da tek fotoğrafıydı.

Curtis'in izlerini aramak için son rafa doğru ilerledim, gözlerim fotoğrafların arasında sergilenen sınırlı sayıdaki kitap ve bibloları tararken durdum.

Üç fotoğrafın kendine ait bir rafı vardı, Bitsy'nin boyuna göre daha alçak bir raftı ve sanki onurlu bir yermiş gibi düzenlenmişlerdi. Diğerlerinin aksine, bu fotoğraflar Bitsy'ye sevildiğini ve sevdiklerini sürekli hatırlatmak için mümkün olduğunca çok sayıda sergilenmek üzere bir araya getirilmemişti. Bunlar sadece üç tanesiydi, fotoğrafların önemli olduğunu açıkça gösteren çerçeveler içinde üç farklı boyutta.

Eğildim ve uzanıp bir tanesini tutmamak için kendimi zor tuttum, daha yakından incelemek için yaklaştırdım. Ama onlara dokunamadım, parmaklarımın beynime onların gerçek olduğu sinyali vermesine izin veremedim.

Max. Max ve Anna.

Tüm bunlar olurken Arlene'in geçen gece The Dog'da ne söylediğini unutmuşum, tamamen aklımdan çıkmış.

Max'in bir karısı vardı, adı Anna'ydı ve çok güzeldi. İnanılmaz derecede güzeldi. Kusursuzluğuyla Max'e denkti.

Onun karasına sarışın, saçları uzun ve vahşi, teni kusursuz, gözleri muhteşem ve dans ediyor.

Daha küçük bir fotoğraf vardı, Max, Anna, Curtis ve Bitsy'nin arka arkaya dizilmiş, kollarını birbirlerinin bellerine dolamış, kameraya gülümseyen bir fotoğraf. Curtis bile rahat ve huzurlu görünüyordu. İyi arkadaşlar, dışarıda birlikte bir şeyler yapıyorlar, piknik, barbekü, güzel zamanların tadını çıkarıyorlar.

Ortada, Max ve Anna'nın düğün gününe ait, çok daha büyük ve resmi bir fotoğraf daha vardı. Max smokin giymişti; Anna'nın üzerinde ise kendi diktiği sade beyaz bir elbise vardı.

Çarpıcı, papatyalar uzun, vahşi saçlarına karışmış ve sofistike görünmesini sağlamıştı. Tam boy resmedilmişlerdi, dışarıda duruyorlardı, arkalarında nehir vardı. Önden öne, kollarını birbirlerine dolamışlar, Max'in başı aşağı eğik, Anna'nın başı arkaya eğik, ikisinin de yüzünde profilden bile görülebilen geniş gülümsemeler. Mutluydular. Son derece mutlu. İkisi de genç görünüyordu, belki yirmili yaşlarının başındaydılar, önlerinde sevgi ve merakla dolu bir hayat uzanıyordu.

Ama kalbimi yakalayan sonuncusuydu, o pençe içimi kesmek için geri geliyordu. Yakın çekim, Max'in kolu Anna'nın omuzlarında, Anna'nın başı Max'in başlarından birine yaslanmış, ikisi de kameraya bakıyor, ikisi de açıkça gülüyor, ikisi de delicesine mutlu ve belli ki aşıklar.

Max'in blöfü arkalarındaydı.

Gözlerim yuvalarından fırlayacakmış gibi olurken bir şey boğazımı tıkadı ve aniden çılgına dönerek kitap rafları boyunca yürüyüp diğer fotoğrafları tekrar inceledim.

Anna'dan iz yok. Max'ten iz yok.

Şeref rafına dönüp en küçük fotoğrafa baktım. Bitsy, daha genç, ayakta duruyor, gülümsüyor, bir koluyla dışarıda duran Curtis'e sarılmış, diğer koluyla Anna'ya sarılmış.

Sonra raflara geri döndük, Bitsy sandalyesinde, Anna yok, Max yok.

"Aman Tanrım," diye nefes aldım.

Mindy bana Max'in polis ziyaretinin nasıl bir his olduğunu unutmayacağını söyledi. Max'in sevdiği birine bakmak için ölmeye dair ettiği sert yemin. Curtis, Bitsy, Anna ve Max, hepsi birbirine bağlı ve mutlu, bir zamanlar iyi arkadaşlardı. Max, Curtis'in cinayetinde sorgulanan ilk şüphelilerden biriydi.

Bir şey olmuştu, Bitsy'yi sandalyesine oturtan ve Anna'yı tamamen uzaklaştıran bir şey. Ve bu şeyin Curtis Dodd'la ilgili olduğundan emindim.

Jeep'te Max'le yaptığım son konuşma bir yıldırım gibi üzerime düşerek beni kavurdu.

"Daha iyi miydin?" Max sormuştu. "Hayır," diye yanıtladım.

Sonra mırıldandı, "Evet."

Onun "evet" demesi aynı şeyi hissettiği anlamına gelmiyordu. Daha iyisine sahip olmadığını kabul etmemişti. Sadece daha iyi olmadığını biliyordu.

Çünkü evlenmişti. Onunla evliydi. Sarı saçları ve papatyaları sofistike gösterme becerisiyle komik, güzel, sonsuza dek genç Anna.

Ve tek kelime etmemişti. Tek bir kelime bile.

Paylaşmam için yaptığı tüm zorlamalara rağmen paylaşmamıştı. Babasından, kız kardeşinden, annesinden, toprağından bahsetti ama hayatının aşkıyla evli olduğu ve onun öldüğü gerçeğinden bahsetmedi.

Bu da kendinize saklamak için çok büyük bir tarih parçasıydı.

Yaklaşan seslerin mırıltısını duydum ve sanki manzarayı inceliyormuş gibi görünmek için hızla odanın diğer tarafına geçtim. Sırtımı odanın girişine döndüm ve pencereden dışarı baktım, gözlerim görmüyordu, kalbim kendi kendine takılıyordu, o şey hala boğazıma takılmıştı.

Elbette, harika saçları, çekici bir sesi, size değer verildiğini hissettirecek şekilde şefkat gösterme yeteneği, kendinizi güvende hissetmenizi sağlayan koruyucu bir çizgisi ve son olarak hayatının aşkı olan ölü bir karısı olan inanılmaz yakışıklı bir Dağ Adamı bulacak olan ben olacaktım.

Yani bu asla olamayacağım bir şeydi. Holden Maxwell'in hayatının aşkı asla ben olamayacaktım.

Bununla birlikte, Max'in yapmak istediği gibi bunu araştırırsak, onun benim için o olabileceği her geçen saniye daha da belirginleşiyordu.

"Kusura bakma Nina," diye seslendi Bitsy, yutkundum, yüzüme zorla bir gülümseme yerleştirdim ve sözlerini bitirirken ona döndüm, "beklediğimden uzun sürdü."

"Sorun değil," dedim, neşeli görünmeye çalışıyordum ama sesim daha tiz ve sahte çıkıyordu. Bunu gizlemek için konuşmaya devam ettim. "Çok güzel bir manzaranız var."

Bitsy kendini yaklaştırdı ve pencereden dışarı baktı.

"Evet," dedi sanki tam olarak ikna olmamış gibi.

Bana baktı ve o küçük, biraz hüznü ama yine de özgün gülümsemesini takındı. "Max'inki daha iyi."

Söyledikleri doğru olduğu için başımı salladım.

Max, "Hadi şu işi halledelim," diye anons etti ve ben onun çakıllı sesiyle irkildim ve gözlerim ona kaydı.

Bitsy'ye bakıyordu ve "Motorlu sandalyeyi yüklememi ister misin?" diye sordu.

"Hayır, bugün enerjik hissediyorum ve çok uzağa gitmiyorum. Bu işe yarar," diye cevap verdi Bitsy, kendini salona geri döndürerek. "Paltomu alayım ve yolumuza gidelim."

Dudaklarımı yaladım ve ön kapıya doğru ilerlerken gözlerimi yere diktim.

"Düşes?" Yanından geçerken Max seslendi.

İfademı toparlamaya çalışarak durdum ve ona baktım.

"Evet mi?" Ben sordum.

Başını yana eğdi, gözleriyle yüzümü taradıktan sonra "İyi misin?" diye sordu.

"İyi," diye yalan söyledim, onu sadece bir haftadır tanımama rağmen ruh halimi bu kadar kolay okuyabilmesinden birden nefret ettim, hayır nefret etmedim.

"Tatlım," dedi usulca, bana inanmayarak.

"İyiyim," diye tekrarlardım ve yaklaştı, bir parmağını yan kot pantolonumun kemer köprüsüne taktı, etkili bir şekilde, hatta şefkatle, tekrar kapıya doğru ilerlemek için hareket ettiğimde ilerlememi durdurdu.

"Nina," dedi ve başımı kaldırıp ona baktım, keşke parmağını kemerime sokmasından bu kadar hoşlanmasaydım. "O iyi," dedi bana kısık bir sesle. "Buna alıştı. Uzun zaman önce alıştı."

"Ne?" Ben sordum.

"Onun sandalyesi."

Max'in, Bitsy bana Charlie'yi hatırlattığı için ruh halimin değiştiğini düşündüğünü fark ettiğimde göz kırptım.

Max'in bu yeteneğini birden fazla kez sergilediğini bildiğimden, bu düşünceli bir davranıştı ve birden bundan da nefret ettiğime karar verdim.

"Bu iyi," diye mırıldandım ve kemerimi tuttuğu yerden çekerek, ceketli bir Bitsy'nin açmakta olduğu kapıya yöneldim.

"Tanrım, o aptal minibüsle bir yere gitmek zorunda kalmamak iyi olacak," diye yorum yapan Bitsy bana baktı ve şikayetinin acısını "Cherokee'yi seviyorum," diye açıklayarak çıkardı.

"O zaman sen önde oturacaksın," dedim ona, bunu Max'e yakın olmamak için bahane olarak kullandım, arabasında bile. Mesafeye ihtiyacım vardı, düşünmeye ihtiyacım vardı, Bitsy'nin evinde öğrendiğim bilgileri ve bunların benim için ne anlama geldiğini sindirmeye ihtiyacım vardı.

"Oh, sorun değil -" Bitsy başladı. "Israr ediyorum."

"Gerçekten -"

"Yukarıdan daha iyi görünüyor." diyerek sözünü kestim.

Bana bir kez daha gülümsedi ve "Teşekkürler" dedi, sonra kendini dışarı attı, rampadan aşağı indi ve Max'in cipinin ön yolcu tarafına geçti.

Max kapıyı açtı ve Bitsy'yi daha önce birden fazla kez yapmış gibi hiç çaba harcamadan içeri aldı. Sandalyeyi kaptım ve kamyonun arkasına doğru götürdüm, onun çok güçlü olduğunu düşündüm ve aniden bundan da nefret ettim. Bitsy zayıftı ama sıska değildi ve tekerlekli sandalyeye rağmen fit görünüyordu. Ama ayakta dururken, fotoğrafta gördüğüm gibi, Anna'nın boyundaydı ve Anna'nın da benim boyumda olduğunu tahmin ediyordum, bu da Bitsy'nin tüy kadar hafif olmadığı anlamına geliyordu.

Anna'nın sarışın ve benim boyumda olduğunu düşünerek, Charlie'ninkine defalarca yaptığım gibi sandalyeyi katlayarak koltuğu ortadan yukarı çektim. Aynı zamanda

Arlene, komik. Bana benzemiyordu, çirkin değildim ama kesinlikle onun güzelliğine ya da bariz coşkısına sahip değildim, ama birbirimize benziyorduk.

Belki de Max, en sonunda, yerine geçecek birini bulduğunu düşündü. Gerçeğini değil, bir daha asla gerçeğine sahip olamayacağını ama yeterince yakın olduğunu.

Sandalyeyi yüklemek için Cherokee'nin arkasını kaldırırken Max bana, "Ben hallederim Düşes," dedi.

"Doğru," diye mırıldandım ve ona bir bakış bile atmadan Bitsy'nin arkasına oturmak için etrafından dolaştım. Arabaya bindim ve kemerimi bağladım.

"Gelmen çok güzel Nina," dedi Bitsy arabanın içinde. "Tatilde olduğunu biliyorum ve bu muhtemelen yapmak isteyeceğin son şeydi."

Buna itiraz edemem.

Max bindi ve iki büklüm olduğunu fark ettim, böylece berrak, gri, fazla zeki gözleri bana bakıyordu. Penceremden dışarı baktım.

"Lütfen endişelenmeyin. Ben iyiyim," dedim Bitsy'ye ama pencereye doğru konuştum.

"Max kontağı çevirip geri geri gitmeye başladığında Bitsy, "Max'le uzun süredir arkadaşız ve seni duyunca merak ettim," dedi. Ve bunu büyük bir olay haline getirmeden sana gelemezdim."

"Gerçekten, sorun yok," diye tekrar güvence verdim. "Bir kız her gün Polis Karakolu'na gitmez. Bir macera için geldim ve işte buradayım. Yaşıyorum."

Yaptığım saçma espriye sessizce güldü ama bunu pek de espri katmadan yaptı. "Evet, harika bir macera, değil mi?"

Cevap vermedim. Bunun yerine tereddüt ettim, sonra öne doğru eğildim, uzandım ve parmaklarımı omzuna doladım. Elimin altında gerildiğini hissettim ama bir kez sıktım ve sonra çekip arkama yaslandım.

İstasyona kadar sessizce yol aldık, herkes kendi düşüncesinde olduğu için pek de rahat değildik ve hiçbirimiz

düşünceler iyiydi. Ancak, neyse ki, uzun bir yolculuk değildi.

Max Bitsy'yle ilgilenirken ve Bitsy kendini İstasyon'a taşıırken sessiz kaldım ve geri çekildim.

Hepimiz içeri girdiğimizde Max, "Ben gidip Mick'i bulayım," dedi, her zamanki gibi sorumluluğu üstlenerek ilerledi ve Bitsy rahatlamış bir şekilde kendini sandalyelerin yanına attı.

Ben de onu takip ettim ve o da birinin yanına oturmam için bana işaret verdi.

Oturduğumda, "Bütün bunlar çok aptalca," diye mırıldandı.

Başı öne eğikti ama kirpiklerinin altından resepsiyon masasına bakıyordu.

"Neymiş o?" Sessizce sordum.

"Mick'in eve gelmesine izin vermeliydim, benimle orada konuşmalıydı." Bitsy bana baktı, yüzünün değiştiğini fark ettim, maske düşüyordu, keder yüzeye çıkıyordu ve fısıldadı, "Yapamadım işte."

"Sorun yok," diye ona güvence verdim.

"Evim zaten bir suç mahalli." Hâlâ fısıldıyordu. "Hizmet odasına gidemem. Sarı bantla kapatılmış."

Bu sözler kalbimin onun için acımasına ve benimle paylaştığı bilgiden dolayı midemin iğrenmesine neden oldu. Bu sefer tereddüt etmeden elini kendi elimle kapattım. O da kendi elini avuç içi avuç içine gelecek şekilde çevirdi ve parmakları kıvrıldı, kıvrılınca benimkiler de kıvrıldı.

"Bunu nasıl yapman gerekiyorsa öyle yap," dedim ona. "Evimde daha fazla böyle bir şey istemiyorum."

"O zaman sen de böyle yapıyorsun."

Resepsiyon masasına ve tekrar bana baktı. "Üzgünüm Nina. Max'in yapacak yeterince işi var. Mindy, sen, şehirdeyken ilgilenmesi gereken onca şey. Bütün bunlara bir de benim eklememe ihtiyacı yok."

Elini sıktım ve "Aldırdığını sanmıyorum" dedim.

Omzumun üzerinden baktı ve "Asla umursamaz" diye cevap verdi.

Hayır, haklıydı. Görünüşe göre Süper Max kasabanın yarısıyla ilgilenmekten oldukça memnundu, harikuladeliği böyleydi.

Ondan da aniden nefret ettim.

Dikkati tekrar bana döndüğünde elimi sıktı. "Söz veriyorum Nina, Curtis gittiği için bu bir alışkanlık haline gelmeyecek. Benimle ilgilenen insanlar var, bir sürü arkadaşım, yakın ailem, beni market alışverişine götüren insanlar, evi temizlemeye gelen bir kız, bilirsin işte, bunun gibi şeyler."

"Sorun yok," diye söz verdim, neden böyle konularda bana güven vermek zorunda hissettiğini merak ediyordum. Yine de kasabada yaşıyordu ve Max dahil kasabadaki hemen herkes onunla bir yere gideceğimizi ve bunu birlikte yapacağımızı düşünüyordu.

"Bir şeyi daha bilmelisin," dedi Bitsy, dikkatimi ona çekerek ve konuşmaya devam etti. "Harry dün geldi. Çok üzgün." Başını salladı ama devam etti. "Bu konuda konuşmayacağız ama her neyse, seninle tanıştığını söyledi, Shauna da öyle."

"Evet," diye onayladım, yüzüme baktı ve Shauna hakkındaki fikrimi okuduğunu anladım çünkü gözlerimiz kilitlendi ve Shauna Fontaine'i anladığımız sessiz bir anı paylaştık.

Sonra eli benimkini sıktı ve devam etti, "Shauna'nın sana söylediklerini bana anlattı ve bilmelisin ki bunlar doğru değil."

"Pardon?"

"Max," diye devam etti. "Şehir dışındaki işleri alıyor çünkü bu işlerden gerçekten iyi para kazanıyor. Hiçbir zaman uzun süre gitmez, üç ay, bazen altı ya da sekiz, ama sık değil ve asla sonsuza kadar süren büyük işleri almaz. Evde olmayı seviyor ve bazen bir işte çalışsa bile hafta sonları falan eve geliyor." Başımı salladım, o da

Elimi sıkıca tuttu ve konuşmaya devam etti. "Shauna'nın dediği gibi o evi para için kiralamıyor. Parası var. Sadece iyi para kazanmakla kalmıyor, aynı zamanda biraz da... bilirsin işte," diye duraksadı, sonra sözünü bitirdi, "küçük bir birikimi var."

Bilmiyordum ve soramadım, soramazdım da, diye devam etti.

"Sadece o akıllı biri. Eğer onca zaman ortalıkta olmayacaksa, neden evi kiralamasın? Kiraladığında çok para kazanıyor, çok iyi para kazanıyor ve bunu talep ediyor. Ben de isterdim. Yani, kim istemez ki? Evi harika."

Max'in mali durumuyla ilgili başka bir konuşmanın içinde olmak istemiyordum, özellikle de Max'in mali durumuyla ilgili başka bir konuşmanın içinde olmamın nedenlerini göz önünde bulundurarak, bu yüzden "Elbette" dedim, güveninin yerine geleceğini ve bu konu hakkında konuşmayı bırakabileceğimizi umuyordum.

Başını salladı ve devam etti, "Diğer şey..." Durakladı ve eli benimkini sıktı, rahatlatıcı bir şekilde değil, spazmodik olarak, tamamen başka bir şeyi ifade eden refleksif bir hareketle. Sonra alçak bir sesle, kelimeler hızlıca geliyordu ve onları söylemesi için çok şey gerektiğini biliyordum, "Shauna'ya dikkat et. Neden Curtis'le birlikte olduğunu ve neden Harry'yle birlikte olduğunu biliyorum. Harry'nin bana anlattıklarından anladığını tahmin ediyorum, o yüzden bilmen gerek, Max'le başka bir nedenden dolayı birlikteydi. Onu elde etmeden önce uzun bir süre onu istedi ve bu konuda hiç çekinmedi ve bunu söylerken uzun bir süreyi kastediyorum." "Onu hala istiyor, belki de onu kaybettiğine göre şimdi daha da fazla istiyor."

Yakın zamanda mümkün olan en kısa sürede İngiltere'ye dönmeye ve hayatım boyunca bir daha Colorado'ya gelmemeye karar verdiğimi göz önünde bulundurursak, Bitsy'nin beni bu konuda uyarması gereksizdi. Gerçi bunu ona söylemedim çünkü bunu yapması da nazik bir davranıştı.

"Teşekkürler Bitsy," dedim ve sonra ona gerçeği söyledim, öyle olsa bile gerçek anlamımı anlamayacağını biliyordum, "Shauna için endişelenmiyorum."

Bana gülümsedi, yine küçüktü, yüzü kederle savaşmamıştı ama onu tüketmesine izin vermiyordu, bu da ona hayran olduğum başka bir şeydi ve elimi bırakmadan önce son bir kez sıktı.

"Berbat," diye başladı, resepsiyon masasına bakarken gözlerinin bir şeye kilitlendiğini gördüm ve Max ile Mick'in bize doğru geldiğini görmek için baktım. "Sonunda hoşlandığı birini buldu ve tüm bu saçmalıklar sırasında." Gözlerinin tekrar bana döndüğünü hissettim, ben de ona baktım ve yine gülümsüyordu. "Ama birbirimizi tanıyacağız."

"Bu hoşuma giderdi," dedim sessizce, öyle olmayacağını bilsem de.

"Ben de," diye cevap verdi duyguyla, bilgimi paylaşmadı ve beni suçlu hissettirdi çünkü bunu dört gözle bekliyormuş gibi görünüyordu.

"Bitsy," diye selamladı Mick önümüzde dururken ve ben oturduğum yerde kaldım. Bunu alışkanlıktan yapıyordum. Charlie için yaptığım bir şeydi bu, kendimi onun seviyesinde tutmak, onu sürekli yukarı baktırmamak, ona kaybettiklerini hatırlatmak.

"Selam Mick," diye karşılık verdi

Bitsy. "Nasıl gidiyor Nina?" Mick bana sordu.

"İlginç," diye cevap verdim ve Mick gülümsedi.

"Max, benimle konuşurlarken yanımda kalır mısın?" Bitsy sordu ve sonra bana dedi ki, "Ya da, üzgünüm Nina, sana sormalıyım. Sakıncası var mı?"

Başımı salladım ve ona gülümsedim. "Gidip kahve ya da başka bir şey alacağım."

"Teşekkürler," dedi usulca. Mick'e başıyla selam verip uzaklaşmaya başladı ve Mick de onu takip etti.

Max benimle kaldı ve ben de ayağa kalktım.

"Bitsy seni istiyor," diye hatırlattım ona.

"Bir şeyler var," dedi doğrudan, beni dikkatle izleyerek.

"Gitsen iyi olur," diyerek onu cesaretlendirdim ve konuyu geçiştirdim. "Döndüğümde sana kahve getirmemi ister misin?"

Yaklaştı, bana bakmak için başını eğdi ama bana dokunmadı.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Bitsy'ye de bir kahve getireyim. Ne sevdiğini biliyor musun?" Parmağı tekrar kemerimin yan halkasına girdi.

Sonra alçak bir ses tonuyla, "İkinci kez sormayacağım Düşes," dedi.

Tanrım. Cidden. Çok sinir bozucuydu.

"Ben iyiyim."

"Yalan söylüyorsun."

Gözlerim kısıldı, kalçalarımı geri çektim ama parmağı sıkıca tuttu ve ilmeğimi koparmak yerine sakinleştim ve tekrarladım, "İyiyim dedim."

"Saçmalık."

Eğildim ve yalanımı tısladım, "Pekâlâ Max, kahve içmeye çıkıyorum ve babam da şehirde. Onunla karşılaşmak ve bu kez herkesin içinde başka bir olay yaşamak istemiyorum."

Yüzü gevşerken ilmeğimdeki parmağı beni daha da yaklaştırdı. "İstasyonda kal," diye önerdi. "Mick'e soracağım

"Biri sana kahve getirsin."

"Polis kahvesi mi?" Dehşete kapılmış bir sesle sordum.

"Evet Düşes," diye karşılık verdi sırtarak. "Sence sistemin bunu kaldırabilir mi?"

"Hayır," diye tekrar yalan söyledim.

Sırtışı daha da büyüdü ve "Tanrım, çok tatlısın" diye mırıldandı.

Nefesimi içime çektim, bu üç kelimenin beni karnıma indirilen darbeler gibi dövdüğünü hissettim.

Sonra ona hatırlattım, "Max, seni bekliyorlar."

"Burada kal, kahve istiyorsan sonra Bitsy ile kahve içeriz. Bu onun hoşuna gider."

"Max, dediğim gibi, iki kez, iyi olacağım."

Başını salladı ve ilmiğimdeki parmağı beni daha da yaklaştırdı, halka açık bir yer için uygunsuz bir şekilde yaklaştırdı.

neredeyse mutfakta yemek yapmak kadar yakındı, ama tam olarak yakın değildi.

"Şimdi açıkladın ya," dedi, "arkanda ben olmadan kasabada babanla karşılaşman fikri hoşuma gitmiyor. Bu yüzden burada kalmanı istiyorum. Tamam mı?"

Pes etmenin daha iyi olacağına karar verdim çünkü Max bu işin peşini bırakmayacaktı ve bir an önce mesafe koymam gerekiyordu. İhtiyacım olmayan şey, onun herhangi bir kadının hayatının aşkı olabilmesinin tüm nedenlerine dair daha fazla gösterge idi.

Buna karar verdim ama nazıkçe teslim olmamaya da karar verdim. Bu yüzden bunu ağır ve sinirli bir nefesle yaptım. "Oh, Tamam."

Sırtışı geri geldi, parmağı ilmeğimden ayrıldı ama eli kalktı ve boynuma dolandı, beni sıktı ve sonra arkasını dönüp uzaklaştı.

Beş dakika geçmeden kendini Jane olarak tanıtan bir bayan bana kahve getirdi ve bir yudum aldığımda tam da aldığım gibiydi.

Evet. Max çok sinir bozucuydu. Max çok sinir bozucuydu.

* * * * *

A-Frame'e geri dönüyorduk.

Bitsy'nin polis sorgusundan sonraydı; Max bizi öğle yemeğine götürdükten sonra, yine nehir kenarındaki o küçük kafede, ama bu sefer hava dışarıda, kar erimesiyle kabarmış nehre yakın oturmamıza yetecek kadar sıcaktı; ve yemekten sonra Bitsy'yi eve götürdük, o da bize, ulaşabilmesi için fazladan tezgahlar inşa edilmiş muhteşem bir mutfakta yaptığı ev yapımı lattelerinden bir teşekkür kupası için kalmamız konusunda ısrar etti ve bu arada latteleri çok lezzetliydi.

Bitsy öğle yemeği boyunca sessiz ve düşünceliydi ve iki kez nehri incelerken gözlerinin dolduğunu fark ettim, ancak gözyaşlarının akmasına asla izin vermedi. Max ve ben onun yanında sessiz kaldık; ben ne söyleyeceğimi bilemediğim ve kendi düşüncelerimin derinliklerinde olduğum için, Max ise onu kendi haline bıraktığından şüphelendiğim için. Eve gittiğinde,

Canlanmış gibiydi ama bunun bizi gitmemeye ikna etmek istemesinden kaynaklandığını tahmin ettim ve onu suçlamadım. İçinde bulunduğum çıkmazda düşüncelerimle baş başa kalmak pek de eğlenceli değildi. Onunkilerle yalnız kalmak işkence olurdu.

Şimdi önümden geçen güzel manzarayı inceliyordum ve eğer evren bana ışık tutup Max'i bana özgür ve temiz bir şekilde verseydi, bu güzelliğe alışabilir miydim diye merak ediyordum ve aynı zamanda Max'in öğleden sonrayı ilişkimizi daha da keşfederek geçireceğimizi düşündüğünü düşünüyordum.

Ayrıca bunu yapmasına nasıl izin vermeyeceğime dair bir plan oluşturmaya çalışıyordum ve bana dokunursa ve Tanrı korusun beni öperse, bir plan oluştursam bile çabalarımnda başarılı olup olamayacağımı merak ediyordum.

"Düşes?" diye seslendi, aynı anda elinin sıcak ve güçlü bir şekilde benimkine dolandığını hissettim.

"Evet?" Yan camdan ön tarafa bakarak ama ona bakmadan cevap verdim.

"Aklında ne var, tatlım?" Sesi yumuşaktı ve elimi çekerek arkasını sert kalçasına yasladı.

O ana kadar kalçasını hissetmemiştim ama tabii ki o da sertti ve dokunmaya davet ediyordu. Beynim bu hissin tamamen harika olduğunu kaydetmiş olsa da bunun çok rahatsız edici olduğuna karar verdim.

Ben de bu noktada kavga etmemeye karar verdim ve elimi onun elinin içinde bırakırken bir şekilde yalan söyledim, ancak bunu daha çok tam gerçeği söylememek olarak düşündüm, "Bitsy."

"O iyi olacak" derken parmaklarıyla beni sıktı.

"Onu seviyordu."

"Evet."

Dudağımı ısırdım ve herkesten çok o bildiği için bariz olanı işaret ettim. "Bu onun iyi olmayacağı anlamına geliyor."

Max'in ölen karısı hakkında bir şeyler paylaşması için her zamanki gibi, hatta çoğu zamankinden daha uygun bir zamandı.

O yapmadı.

"Evet" diye tekrarladı.

Pislik!

"Onunla daha sonra konuşacağım, cenazeden sonra, belki birkaç hafta içinde," diye devam etti. "O evi satmasını sağlayacağım. Çok fazla anısı var, onun için çok büyük, Curt hayattayken de onlar için çok büyüktü."

"Mm hmm," diye mırıldandım.

Dönüş yapmak üzere vites küçültmek için elimi bırakmadan önce elimi sıktı. Elimi kalçasında bıraktı ve ben de kucağımdaki diğer elimle birleştirerek, "Ona göz kulak olacağız. Bunu atlatacaktır."

"Mm hmm," diye tekrarladım, "biz" derken Wonder Max ve Gnaw Bone Kasabası halkını kastettiğini umuyordum, o ve beni değil, ki bu asla olmayacak bir şeydi.

Bu da benim verdiğim bir başka karardı ve bunu öğle yemeğindeki sessizlikte vermişim, dolayısıyla düşüncelerimle baş başa kalmanın eğlenceli olmadığını biliyordum.

Niles'la yaşadığım gibi bir hayat yaşayamazdım.

Ayrıca, iyi bile olsa, ikinci en iyi olduğumu bilerek bir hayat yaşayamazdım.

Hayır, bunun bir uzunluğu bile olmayacaktı çünkü eninde sonunda, riske attığım diğer her şey gibi, felaketle sonuçlanacaktı. Pislikler, hırsızlar, dolandırıcılar ve dayakçılarla yeterince felaket yaşamıştım. Max gibi kalp kırıcı bir felakete ihtiyacım yoktu.

Annemin Steve için olduğu gibi, benim de birinin hayatının aşkı olmam gerekiyordu. İkisi de uzun süre beklemişti, annem kalp kırıklığıyla sonuçlanan kısa bir evlilikten sonra, Steve ise annemle tanışmadan iki yıl önce karısının kalp krizinden ölmesiyle sonuçlanan uzun ve sevgisiz bir evlilikten sonra. Annem kadar uzun süre beklemek zorunda kalmamayı umuyordum ama aynı zamanda ruhumun derinliklerinde benim için böyle hisseden o özel kişiyi beklemem gerektiğini de biliyordum, sadece beni ve sadece beni, böylece bu duyguyu ona geri verirken kendimi güvende hissedebilirdim.

Max benim düşüncelerim karşısında sessiz kaldı ve bir sonraki dönüşü yapmadan önce, "Hâlâ babanı mı düşünüyorsun?" diye sordu.

"Hayır," diye cevap verdim bu kez dürüstçe. Babam aklımdaki son şeydi ve günümün kısır dönemeçlerinden çıkan tek şanslı şey de buydu.

"Şu Niles denen adam mı?"

Max bastırdı. "Hayır," diye cevap verdim, yine dürüstçe.

Max bir sonraki dönüşü yaparken yine sessizdi ve "Seni başka bir şey yiyor bebeğim," dedi ama ben yorum yapamadan keskin bir nefes aldım.

Ona baktım ve gözlerini takip ettim. Sonra ben de keskin bir nefes aldım.

İlk olarak, A Frame'in önünde park etmiş bir Subaru vardı. Mindy ve uzun boylu bir adam, güneş saçlarını parlatıyordu ve ikisi de sırtlarını Subaru'nun kaportasına yaslamışlardı. İkinci olarak, kiralık arabam Max'in ön bahçesinin kenarında duruyordu, belli ki ve oldukça açık bir şekilde tahrip edilmişti.

"Ne oluyor lan?" Max şeride dönüp aşağıya indi ve kiralık arabanın arkasına park etti.

Arabadan indiğinde bana bakmadı. Onu takip ettim, benim de gözlerim kiralık arabaya takılmıştı.

Camlar da dahil olmak üzere neredeyse sprey boyayla kaplanmıştı. Fren lambaları kırılmıştı, plastik parçaları Max'in yolundaki çakılların üzerindeydi. Lastiklerin dördü de patlaktı. Kanat aynaları tellerden sarhoş gibi sarkıyordu, aynalar paramparçaydı.

"Görünüşe göre bir düşmanınız var," dedi uzun boylu adam, Mindy ile birlikte bize doğru yürürken.

Ona şöyle bir baktım. Koyu kızıl-kahverengi saçları, biraz tanıdık mavi gözleri ve bronzlaşmış bir teni vardı. Neredeyse Max kadar yakışıklıydı ve artık onları tanımakta uzmanlaştığıma göre, kot ceketinin altına termal giymiş, solmuş kot pantolon ve çizme giyen tam bir Dağ Adamı olduğunu fark ettim. Gözleri bana dikilmişti.

"I -" Ben başladım.

"Çok üzgünüm Neens," diye sözümü kesti Mindy, onun yanına geldi, dudağını ısıırıyordu, endişeli görünüyordu, gözleri ağlıyormuş gibi kırmızı çerçeveliydi.

Dikkatimi çeken kırmızı çerçeveli gözleriydi, bu yüzden tanımadığım yeni tanıdığımı unuttum ve "İyi misin?" diye sordum.

Başını salladı ve "Bunu Damon yaptı" dedi.

"Ne yaptın?" Aptalca sordum, kalbimin daha hızlı atmaya ve avuçlarımin kaşınmaya başladığını hissettim.

"Araban, tatlım," diye cevap verdi Max ve ben ona baktım.

"Arabam mı?" Tekrarladım, aklım Damon'ın Mindy'ye kasabada ulaşip onu ağlatacak bir şey yapması ve Max'in silahını nerede sakladığını merak etmesi gibi düşüncelere takılmıştı.

Başını kiralık arabaya doğru eğdi ve kolu omuzlarıma dolandı. "Damon, arabana bunu o yaptı."

Arabama bir göz attım, sonra bakışlarım Mindy'ye döndü. "Bunu yaptığını gördün mü?" diye sordum.

"Hayır," diye cevap verdi.

"Onu hiç gördün mü hayatım?" diye devam ettiğimde sesim daha yumuşaktı.

"Hayır," diye cevap verdi.

"Seni aradı mı?"

"Hayır."

"O zaman onun yaptığını nereden biliyorsun?"

"Bu sadece," bir elini kiraya doğru salladı, nefesi kesildi, sonra devam etmeden önce onu örtmek için derin bir nefes aldı, "onun yapacağı şey." Sonra gözlerinde yaşlar birikti ve "Çok üzgünüm Neens" diye sözlerini tamamladı.

Sonra elleriyle yüzünü kapattı ve gözyaşlarına boğuldu.

Max'in kolunun altından çekildim ve Mindy'yi kucağıma alarak hızla ilerledim.

"Tatlım," diye mırıldandım ona, "Kiraladığım arabanın sigortası tam. Önemli bir şey değil."

Aslında öyleydi çünkü gecenin köründe bir şekilde Cherokee'sini alıp kaçmayı başaramazsam Max'ten gerçekten kaçamazdım ama bunu Mindy'ye söyleyemezdim.

Bunun için daha sonra endişelenecektim, umarım çok geç olmazdı. Şu anda Mindy için endişelenmem gerekiyordu çünkü hıçkırıyordu ve onu tutmama rağmen ellerini yüzünden çekmemiştii.

Mindy ellerinin arkasından, "Evet ama bu çok sikik bir şey," dedi.

"Bu konuda haklısın, yine de eğer o yapmasaydı, gerçekten de sigorta teminatını çöpe atmış olacaktım. Onu bulmalı ve bu mali harcamaya değdiği için ona teşekkür etmeliyim."

Vücudu sarsıldı, elleri aşağı indi ve başı yukarı kalktı.

"Ne?" diye fısıldadı, omzumun üzerinden arabaya baktım ve sonra tekrar ona döndüm.

"Ve Mindy, cidden, o sigortayı gerçekten değerli kıldı. Yani çok titizdi. Sence de öyle değil mi sevgilim?" Alay ettim.

Boğazından şaşkın bir kıkırdama geldi, geri yuttu ve saçının bir tarafını omzunun üzerinden çekerken ona gülümsedim.

Sonra ellerimi yüzüne koydum ve başparmaklarımla gözyaşlarını silerken yumuşak bir sesle şöyle dedim: "Pekâlâ, o Neandertal'i tamamen unutmadan önce muhtemelen onun için daha fazla gözyaşı dökeceksin ama lütfen bunu benim adıma yapma. Tamam mı?"

"Kızmadın mı?"

Çok kızmıştım. Damon Matthews tüm kaçış umutlarımızı elimizden almıştı ve gerçekten de çok ciddi bir pislikti. Yine de Mindy'nin bunların hiçbirini bilmesine gerek yoktu.

"Ondan daha iyisini yapabileceğinize dair ne kadar çok kanıt sunarsa o kadar iyi olacağı kanaatindeyim."

"Şimdiden ondan hoşlandım." Kızıl saçlı adamın derin, gürleyen sesi yakınlardan geldi.

Mindy'nin yüzünü bıraktım ve bir adım uzaklaşarak ona baktım.

"Brody," diye kendini tanıttı, elini kaldırdı, gözleri (Mindy'nin gözleri, bu yüzden tanıdıktı) gülümsüyordu ve açıktı, aynı zamanda açıkça meraklıydı.

Ama nefes almıyordum.

Brody. Mindy'nin kardeşi. Max'in en iyi arkadaşı! Şüphesiz "beni kontrol etmek" için buradalar. Neden bu daha da kötüleşmeye devam etti? Neden?

"Nina," diye kendimi tanıttım, tartışmasız gereksiz bir şekilde ve elini tuttum.

Sıkı, güçlü ve uzun bir tutuşu vardı. Aslında gitmeme izin vermediği için fazla uzundu. Max'inki gibi onun eli de benimkini yuttu.

"Çok güzelsin," dedi bana.

"Şey... teşekkürler?" Bir soru üzerine cevap verdim, sert ve kaba bir dirençle karşılaşan küçük, kibar bir çekme hareketi yaptım.

"Haklısın," dedi, gözleri hâlâ bendeydi ama başka biriyle konuştuğu hissine kapıldım ve sonraki sözleri beni haklı çıkaracaktı. "Harika gözleri var."

Max'le mi yoksa Mindy'yle mi konuştuğunu bilmiyordum ama sormadım ya da umursamadım çünkü nefes almamaya geri dönmüştüm ve hala elimi bırakmamıştı, bu yüzden aklımda daha acil şeyler vardı.

"Um..." Mırıldandım.

"Gitmesine izin vermek ister misin?" Max öneride bulundu ve ses tonunda mizah vardı, mizahla sözlerinin tamamen bir öneri olmadığına dair bir işaret karışmıştı.

Brody'nin çılgınca ve endişe verici cevabı "Pek sayılmaz," oldu ve bunu tutuşunun daha da güçlenmesiyle birleştirdi.

"Brody," dedi Mindy mini bir kıkırdamayla, "etrafta dolanmayı bırak."

Brody belli ki "etrafta dolaşma" havasındaydı ve gitmeme izin vermedi.

Onun yerine, "Siz İngilizlerin çekingen olduğunu sanırdım" dedi.

"Ben, um... tam olarak -"

"Ama sen çok tatlısın." diyerek sözümü kesti.

"Um..."

"Yemek yapabilir misin?" diye sordu, hâlâ elimi tutuyordu.

"Yemek pişirmek mi?" Ben de karşılık verdim.

"İngiliz yemeklerinin berbat olduğunu duydum."

Bir kez daha çekmeyi denedim, daha fazla dirençle karşılaştım ve cevap verdim: "Sanırım Amerikalılar İngiltere'ye gidip Amerikan yemeği yediklerinde böyle düşünüyorlar. İngiliz yemekleri lezzetlidir. İngilizlerin Amerikan yemeği yapması o kadar başarılı değil."

"Evet, Arlene dün gece burada Neens'in hazırladığı bir tür balık güveci olduğunu ve Arlene'in inanılmaz olduğunu söylediğini anlattı," diye söze girdi Mindy.

Brody Max'e doğru baktı. "Arlene senin evinde yemek mi yiyor?"

Max yanıma yaklaştı ve "Nina'dan hoşlanıyor" diye cevap verdi.

Bu nedense Brody'nin başını geriye atmasına ve kahkahalar atmasına neden oldu.

"Brody," dedi Max kahkahalar arasında, sesinde pek mizah yoktu, aslında hiç yoktu, "onu bırakır mısın?"

Brody gitmeme izin verdi, sonra Max'in istediği şekilde herkes gitmeme izin verirdi. Geri adım attım, omzum Max'e çarptı ve kolu hemen arkadan belime dolandı.

Brody omzumun üzerinden, "Sakin ol kardeşim, sadece arkadaşça davranıyorum," dedi.

"Fazla arkadaş canlısı," diye karşılık verdi Max.

"Biz böyleyiz," dedi Brody'nin gözleri bana dönerek, "arkadaş canlısıyız." "Fark ettim," diye cevap verdim.

Sonra Brody sordu, "Arlene?"

Mindy, "Max Damon'ın kışını tekmelemeden önce The Dog'da Arlene'le hafifçe sarhoş olduk," diye paylaştı.

"Ah," dedi Brody başını sallayarak, "Arlene kutsal ayini düzenledi. Onunla Köpek'te koklaştık. Genelde çok huysuzdur ama artık içeridesin Nina, bir daha asla dışarı çıkamayacaksın."

"Kulağa o kadar da iyi gelmiyor," dedim.

"Arlene iyi bir insandır, eğer sizden hoşlanıyorsa, ama hoşlandığında da inatçıdır, sizin işinizde iyi bir insandır."

"Ah canım," diye mırıldandım ve Brody yine kahkahayı patlattı.

Max belimi sıktı.

"Nina'nın arabası için polisi aramayı düşüneniniz var mı?" Max sordu.

"Evet, yaklaşık on beş dakika önce. Yukarı çıkıyorlar," diye cevap verdi Brody.

"Mick evin yanına bir karakol kurmalı, bu hafta o kadar çok geldi ki buraya," diye mırıldandı Max.

"Mickey neden buradaydı?" Brody sordu ve Max'in vücudunun benimkine karşı sıkılaştığını hissettim.

"Mins?" Max seslendi ve Mindy başını salladı, böylece Max her şeyi açıkladığı belli olan tek kelimelik bir cevapla devam etti. "Dodd."

Görünüşe göre Brody başını salladı.

Brody, "Bitsy için sana ihtiyacı var," diye tahmin etti.

Max ona, "O ve benim şahidimi istedi," diye bilgi verdi.

İyi huylu, alaycı Brody ortadan kayboldu ve ağır kumral kaşları tehlikeli bir şekilde birbirine çarparak "Ne oluyor lan?" diye bağırdı.

İşte yine başlıyoruz, diye düşündüm.

"Brody, sorun yok. Pek çok kişiyle konuştu," diye güvence verdi Max.

"Evet, ama sen?" Brody hâlâ mutsuzdu.

"İçeri girebilir miyiz?" Mindy araya girdi. "Bir soda ya da başka bir şeye ihtiyacım var."

"Evet," dedi Max, kolu belimden çıktı ama parmağının bu kez kot pantolonumun arka kemer köprüsüne takıldığını ve beni ileri itmek için baskı yaptığını hissettim.

"Mickey'nin tahrip edilmiş bir arabanın peşine düşeceğinden şüpheliyim, hele de bir cinayet üzerinde çalışırken," dedi Brody yanımda merdivenlerden çıkarken. "Muhtemelen Jeff ya da Pete'i gönderir. Yine de, mazeret için seni ziyaret etmesi konusunda onunla konuşacağım."

"Boş ver," dedi Max yumuşak ama kararlı bir sesle, anahtarını ön kapının kilidine sokarken. "O sadece işini yapıyor."

Max kapıyı açtı ve beni önüne itti ama yine de Mindy ve Brody'nin birbirlerine attıkları bakışı gördüm.

"Ben içecekleri getireyim," dedim, bakışlarını görmezden gelerek, tüm bu gizemin artık beni ilgilendirmediğini söyledim, zaten ilgilendirmiyordu da. "Mindy, diyet ister misin?"

"Evet Neens," diye cevap verdi, dans ederek bir tabureye doğru ilerledi.

Çantamı omzumdan silkip yemek masasının üzerine bıraktım ve "Brody?" diye seslendim.

"Bira."

"Max?" Ceketimi bir sandalyeye bağladıktan sonra sordum.

"Bira, tatlım."

Başımı salladım ve mutfağa gittim. Mindy tabureye oturdu. Brody kendini yukarı çekerek karşı tezgâha oturdu. Max kalçalarını mutfak lavabosuna dayayarak her zamanki pozisyonunu aldı. İçecekleri aldım, sonra diyet kutumu alıp Mindy'nin yanına, diğer tabureye oturdum. Yerleştiğimde Max'e bir göz attım ve gözlerini üzerimde hissetmekte haklı olduğumu gördüm. Beni izliyordu ve aramıza boşluk ve tezgah koymamdan hoşlanmadığı izlenimine kapıldım.

Brody, "Şehirde Mins'in evinde kalıyorum," deyince Max'in gözleri ona kaydı. "Damon'a bakacağım, biraz konuşup işleri sonuçlandıracağım."

"Ne kadar zamanda çıkıyorsun?" Max sordu.

Brody, "Çarşamba günü dönmem gerek," diye cevap verdi.

"Brody ve ben bu akşam hep birlikte The Rooster'a biftek yemeye gitmeye karar verdik," diye duyurdu Mindy, bu fikir karşısında mutluluktan taburesinde iki kez zıpladı ve Max'in gözleri bana dönmeden önce onu da içine aldı. Bu hem iyi hem de kötüydü. İyi çünkü gözleri silahına gitmek yerine bana kaydı, kötü çünkü mutlu görünmüyordu.

Brody, "Rezervasyon yaptırdı ve Mindy bu gece The Dog'da Bonnie'nin onun yerine bakmasını sağladı," diye ekledi.

Mindy bana döndü ve "Horoz'un biftekleri harika ve giyinip kuşanabiliyorsun!" diye açıkladı.

"Um..." Max'in bakışlarının sıcaklığını ve mutsuzluğunun baskısını hissederek mırıldandım.

"Yüksek topuklu ayakkabılar giyiyorum ve bu kesinlikle harika... sen... las bluzu outlet mağazasında buldum. Tasarımcı işi ama yanlış markalamışlar ve bir şarkıya aldım. Bayılacaksın."

Mindy'ye "Bu harika hayatım, görmek için sabırsızlanıyorum," dedim ve sonra Max'e bakarak onun Mindy'nin aksine Horoz fikrinden heyecanlanmadığını ve benim aksime Mindy'nin tasarımcı bluzunu görmek için gerçekten sabırsızlandığını gördüm.

"Ne giyeceksin?" Mindy sordu.

"Oh," diye mırıldandım, gözümü Max'ten kaçırarak, "Bir şeyler bulacağım."

"Eğer bir şey getirmediysen, benimle şehre gelip benim ve Becca'nın dolabını karıştırabilirsin!" diye sözlerini bitirdi, belli ki bir kızın dolabını karıştırmaktan heyecan duyuyordu.

"Um..." Tekrar mırıldandım.

"Eminim bir bildiği vardır," diye araya girdi

Max. "Ama belki de -" Mindy başladı.

"Onda bir şey var," diye tekrarladı

Max. "Ama bir kızın -"

"Mins, bebeğim, onda bir şey var," dedi Brody kararlı bir şekilde ve Mindy önce adamların arasına sonra da bana baktı.

"Tamam," diye fısıldadı ve gözlerini kaçırarak bana sırtıttı.

Ben de sırtıttım, sonra döndüm ve Max'in gözlerinin Mindy ile benim aramdan geçerek pencereden dışarı baktığını gördüm.

"Pete," dedi, lavabodan uzaklaşırken taburemde döndüm ve tepesinde ışıklar ve kapısında bir yıldız olan bir SUV'nin yolda ilerlediğini gördüm.

"Bunu senin halletmene izin vereceğiz. Rezervasyon saat altı buçukta," dedi Brody. "Bizimle kasabada mı buluşmak istersin yoksa Horoz'da mı?"

"Horoz," diye yanıtladı Max, Brody elinde birasıyla onun

yanında ön kapiya doğru yürürken.

"Anladım," diye yanıtladı Brody.

"Tatlım," diye seslendi Max, eli kapının kolundayken, "kira belgelerini alsan iyi olur."

"Tamam," dedim ve tabureden kayarak merdivenlere yöneldim.

"Sonra görüşürüz, Neens," diye bağırdı Mindy merdivenlerden çıkarken.

"Evet sevgilim, görüşürüz," diye bağırdım.

"Memnun oldum Nina," diye seslendi Brody. "Ben de," diye karşılık verdim.

Sonra çatı katına çıktım ve gece çantamı aldım.

Damon ve onun maskaralıkları için söyleyebileceğim tek şey, Max'in öğleden sonraki planlarından kaçınmak için mükemmel bir taktik sunmuş olmasıydı.

Yine de hıyarın tekiydi.

* * * * *

Max, Brody, Mindy ve nihayetinde Memur Pete'i yolculadıktan sonra çatı katına çıktığında, yatağımın yanında oturmuş kiralık araba acentesine yaptığım aramayı bitiriyordum.

Pete'le tanıştıktan sonra, eğer Jeff Mindy'yle anlaşılmazsa onu Pete'le ayarlamaya karar verdim. Jeff kadar sevimli değildi ama yine de iyiydi.

Ne yazık ki Mindy'nin geleceğinin ne olacağını öğrenmem pek olası değildi, çünkü Max ve Gnaw Bone'u arkamda bıraktıktan sonra iletişim kurmaya devam etmesi pek olası değildi.

Bunun ne kadar ezici bir üzüntü olduğunu düşünmemeye çalıştım, bunun yerine kendime onu çok az tanıdığımı söyledim. Kendime inanmıyordum, en ufak bir şekilde bile, ama bu beni kafamda tekrarlamaktan alıkoymadı.

Max durup önümde dururken telefona "İyi olur," dedim. "Harika, görüşürüz o zaman. Hoşça kal."

Aramayı sonlandırmak için ekrandaki düğmeye dokunduğumda, bunun harika olmadığını düşündüm. Cumartesi geç olduğu için Pazartesi gününe kadar kimseyi göndermeyeceklerdi. Bu da onlarla orada buluşmak için dağa çıkmam gerektiği anlamına geliyordu.

Max arabaya bensiz binmelerine izin verecekti, çünkü ben, eğer her şey yolunda giderse, otelde kalacak, muhtemelen babamdan kaçmak için odama kapanacak ve hiç şüphesiz yedi kutu selpakla top gibi kıvrılıp Max'in asla benim olamayacağı iğrenç şansına ağıt yakacaktım.

Bir hafta önce hiçbir şeyin olmadığı, sıkıcı ve öngörülebilir bir hayatım varken şimdi her şeyin nasıl olup da tam bir karmaşaya dönüştüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu. Niles'la ilgili kararımı yeniden düşünmüyordum ama Colorado maceramı ve gelecekte atılmayı düşünecek kadar aptal, deli ve mantıksız olabileceğim maceraları yeniden düşünüyordum.

Bu nedenle Pazartesi öğleden sonra, kiralık araç görevlisi gittikten sonra, bir şekilde Denver'a gidiyordum ve sonra biletimi değiştirip doğruca eve gidiyordum.

Buna daha fazla katlanamazdım.

Telefonu komodinin üzerine koydum ve Max'e baktım. "Pazartesi birini gönderiyorlar."

"Doğru," diye cevap verdi, bana garip bir şekilde yakın duruyordu, bu yüzden ona bakmak için başımı iyice geriye eğmek zorunda kaldım, sonra da "Horoz gibi bir şeye hazırlanmak ne kadar zamanını alıyor?" diye sordu.

Cevap vermek için yeterli bilgiye sahip olmadığım tuhaf bir soruydu. Dahası, konuşacak başka şeylerimiz vardı.

Yine de nedense konuşmamız gereken diğer konulardan bahsetmek yerine yatakta dönüp Max'in başucundaki saate baktım ve saatin dört buçuk olduğunu gördüm. Sonra tekrar ona baktım.

"Ne zaman ayrılmamız gerekiyor?" "Buradan, bir saat içinde."

"Oraya varmak bir saat mi sürüyor?"

"Evet, hazırlanman ne kadar sürüyor?"

"Bilmiyorum. Burası ne kadar süslü?"

"Colorado için, fantezi."

Hmm.

"Tahmin mi?" Ona söyledim. "Yarım saat, kırk beş dakika."

Gözleri başımın üzerinden saate doğru gitti ve sonra mırıldandı, "Uzun değil, ama önemli bir şey."

Sonra eğildi, ellerini koltuk altlarımın altına koydu ve aniden kaldırıldım, Max'in dizi yatağın içindeydi, yatağa daha da çekildim ve sonra sırt üstü yattım, Max üzerimdeydi.

Lanet olsun. Tam da olmak istemediğim yerde.

Ağırlığıyla beni yatağa bastırmasına rağmen, tam da olmak istediğim yerde olduğumu düşünmeden edemiyordum.

"Max -"

"Sessiz olun Düşes, konuşacak vaktimiz yok." "Max -" Dudakları dudaklarıma değdiğinde tekrar söyledim.

"Sessiz ol," diye tekrarladı ve sonra beni öptü.

Omuzlarına bastırdım ve kalçalarımı salladım, hem büyük, hem ağır hem de görünüşe göre kararlı olduğu için umutluydum. Umutlarım suya düştü, olduğu yerde kaldı ve dili dudaklarıma dokundu. Bu his ne kadar hoşuma gitse de, ki çok hoşuma gitmişti, başımı yana çevirdim. Yılmadan dili boynuma dokundu.

Bu iyi hissettirdi.

"Max."

"Ne?"

"Söylemem gereken bir şey var." "Öyle mi?"

Söylemek için ağzımı açtım ama dili boynumdan yukarı kaydı, sonra kulağımın dışını izledi, eli yanımdan aşağı kayarken kazağımın altına girdi.

"Max," diye nefes aldım, çünkü kulağımın dibindeki dili boynuma dokunmasından daha iyi hissettiriyordu, ama biraz yüksek sesle nefes aldım.

"Ne oldu, bebeğim?" diye mırıldandı kulağıma çakıllı sesiyle, bedenim iradem dışında titredi, eli karnımdan yukarı kaydı, sonra sıcak ve güçlü bir şekilde göğsümün etrafında kıvrıldı.

Aman Tanrım.

Bu çok güzeldi.

"Max -" Tekrar nefes aldım, bu sefer çok daha sessiz, konsantrasyonumu kaybediyordum çünkü çoğu onun eline ve diline odaklanıyordu.

"Adımı söylemeye devam et Düşes, ben buradayım." Max hâlâ kulağımın dibinde konuşuyordu ama başparmağı meme ucumun üzerinde kayarken dişleri kulak mememi ısırdı.

Oh... Tanrım...

Kendi istekleriyle ellerim hareket etti. Biri sırtından aşağı süzüldü, diğeri saçlarına girdi.

"Nina?" diye seslendi başparmağı geri kayarken.

"Mm?" meme ucumun sıkılaştığını hissettiğimde söyleyebileceğim tek şeydi ve bunu çok iyi iki yerde hissettim.

Başı yukarı kalktı, başparmağı bir kez daha vurdu ve kalçalarım istemsizce onun altında büküldü, bu sefer onu itmek için değil.

"Şimdi seni öpmeme izin verecek misin?" diye sordu, sesi eğleniyor gibiydi.

"Unh-hunh," diye cevap verdim, kelimeleri oluşturmıyordum çünkü başparmağı şimdi meme ucumun etrafında daireler çiziyordu ve bu tarif edilemeyecek kadar güzeldi.

"Güzel," diye mırıldandı ve beni öptü.

Ve beni uzun süre öptü. Bunu yaparken parmakları sütyenimi aşağı çekti ve başparmağı meme ucuma geri döndü, bir parmakla birleşti, yuvarlanma daha keskin, daha tatlı, sonsuz bir şekilde. Güzelden de öte, muhteşem bir histi.

Parmaklarım saçlarındaydı ve ağzını benimkine doğru tutuyordu. Elim tişörtünü kotundan çekip keşfederken ben de onu öpüyordum, acele etmiyordum, parmak uçlarımla onun hissini ezberliyordum, ipeksi ama katı, tıpkı Max gibi, tatlı ve güçlü.

Muhteşem öpücüğünde, teninin, kaslarının hissinde, bacaklarımın arasındaki zonklamada kayboldum, kalçaları yanıma doğru kayana ve parmakları kotumun fermuarında gezinene kadar elinin göğsümden ayrıldığını fark etmedim.

"Max?" Eli beni bacaklarımın arasından kavrarken dudaklarına fısıldadım, parmakları içeri bastırdı ve "Tanrım" diye nefes alırken kalçalarım eline doğru kalktı.

"Sana dokunmak istiyorum tatlım," dedi Max boynuma doğru, kalın sesi hırçınlaşmıştı.

"Tamam," dedim hemen, zaten her yerime dokunduğu için ne demek istediğinden emin değildim ama nasıl olursa olsun daha fazlasını yapmasından mutluydum.

Max açıklama yapmadı ve geciktirmedi de.

Kotumun düğmesini açtı ve fermuarımı indirdikten sonra elini içeri kaydırды. Sadece gecikmekle kalmadı, külotumla da uğraşmadı. Doğrudan içeri girdi, parmakları ıslak, hassas etime değdi ve bana dokunduğu anda vücudumdaki her sinir canlandı.

"Tanrım, bu hoşuma gitti," dedi Max'in sesi, parmakları tenimi keşfederken.

O anda çok net düşünemediğim için emin olamıyordum ama çok daha fazla hoşuma gittiğinden şüpheleniyordum.

Parmakları araştırmayı bırakıp ödülü bulduğunda ağzı tekrar benimkine geldi. Baskı uyguladığı anda ağzının içinde inledim ve kalçalarım eline çarparak ona mükemmel bir şekilde bilendiğini ve hedefi nefis bir hassasiyetle vurduğunu söyledi.

"Hoşuna gitti mi?" diye sordu ağzıma karşı.

"Evet," diye nefes aldım, parmağı daha fazla baskı uygulayıp daireler çizmeye başlayınca tekrar nefes aldım, "Evet."

Hızla geliyordu. İyiydi, parmağı güçlü, sağlam, mucizeler yaratıyordu ve uzun zaman olmuştu, çok uzun yıllar.

Elim sırtından ayrıldı ve kalçasının etrafından önüne doğru kaydı, kasıklarına baktı, onu sert buldu ve bundan o kadar hoşlandım ki tepki olarak bacaklarımın arasında bir ıslaklık hissettim.

Bir sarsıntıyla kalçalarını çekti ve eli kot pantolonumdan dışarı kaydı.

"Hayır," diye fısıldadım, dokunuşunun güzelliğini kaybettiğimde gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Parmakları bileğimi çevreledi ve başımın üzerine doğru çekerek diğer eliyle yakaladı. Sonra vücudu tekrar içime yerleşirken bileğimi orada tuttu ve diğer kolumu da sırtına dolayarak hapsetti, dirseğim bükülmüştü, elim hâlâ saçlarındaydı.

"Ne -?" Ben başladım.

Eli tekrar kotumun içine kaydı ve "Ben değil bebeğim, sen" diye mırıldandı.

"Ama -" Tekrar başladım ve bacaklarımın arasında oynamaya devam ettiğinde durdum ve artık konuşamıyordum, sadece hissedebiliyordum.

"Çok tatlı hissettiriyor Düşes," diye mırıldandı, başı yukarıdaydı, her zaman güzel olan gözleri şimdi daha da güzeldi, çünkü arzu onları karartıyordu.

"Max -" Nefes nefese kaldım, kalçalarım elinin altında sarsılıyor, bileğim tutuşuna karşı çekiliyor, parmaklarım saçlarına dolanıyordu. Yeniden inşa ediyordu, hızlı, çok hızlı ve iyi hissettiriyordu, çok iyi, sansasyonel.

"Seni becerirken acele etmeyeceğim," dedi, sesi kısıktı, bakışları yüzümden hiç ayrılmıyordu.

Gözlerimi kapattım ve muhteşem baskı yoğunlaştıkça boynumu eğdim.

Parmağı durdu ama sonra içeri kaydı.

"Evet," diye fısıldadım, gözlerim hâlâ kapalıydı. "Tanrım, tatlım," diye homurdandı Max.

"Daha fazla," diye yalvardım ve bana verdi, parmağını izin verilen boşlukta içeri ve dışarı kaydırdı ama iyi hissettirdi, sıkı, yakın, samimi, başparmağı yine tatlı noktama çarptı, beni parmaklarken daire çizdi.

Ben yaklaşırken ağzı benimkine geldi.

"Oraya girmek için sabırsızlanıyorum," diye mırıldandı ve ağzım onunkinin altında açıldı, dili içeri süzülürken inilti dışarı süzüldü ve boşaldım, sertçe, her zamankinden daha sert ve

daha uzun, Yani çok daha uzun, o hissettim,
için Gergin, harika anlar, sanki hiç
bitmeyecekmiş gibi ve ben bitmesini istemedim.

Ve şimdiye kadar sahip olduğum her şeyden çok daha
güzeldi. Muhteşemdi.

Dünyayı sarsan.

Yavaşça aşağı indim, vücudum altın rengi, ılık bir sıvı gibi
hissediyordu. Muhteşemdi. Max elini bacaklarımın arasında
tuttu, parmakları ıslaklığımda geziniyor, keşfediyor, nazik
davranıyor, hoşuma giden bir şekilde yakınlaşıyordu.
Şefkatli, tatlı, tıpkı Max gibi. Dili alt dudağımda geziniyordu
ve eli hâlâ başımın üzerinde bileğimden tutuyordu.

Gözlerimi açtığımda onunkilerin de açık olduğunu ve beni
izlediğini gördüm.

"Nasıl hissediyorsun?" diye mırıldandı ağzıma karşı.

Harika hissediyordum. Ve aklımı kaçırarak kadar
korkmuştum. Ve nedense ikincisini ağızımdan kaçırdım.

"Korkuyorum."

Parmakları hareket etmeyi bıraktı ve kaşları birbirine
yaklaşırken eli beni kavradı, başı bir santim uzaklaştı ve
yüzü şaşkın bir mizahla doldu.

"Ne?"

Şimdi ne yaptım ben?

"Max," diye fısıldadım, "Ben -"

"Evet," diye sözünü kesti, çünkü onu anlamaya başlamıştı,
bu doğru bir anlayış değildi, tam olarak değil, ama bir
parçasıydı. "Seni becerdiğimde bundan daha sert
boşalırsan tatlım, derinden yarılırsın."

"Max -"

Beni usulca öptü ve "Tanrım, Düşes, bu çok güzeldi" dedi.

"Max -"

"Seni izlerken neredeyse
boşalıyordum." Midem hoş bir
şekilde alçaldı.

"Max," diye nefes aldım ama elimi bıraktı, diğer elini kot
pantolonumdan dikkatlice çıkardı, beni yanıma ve kollarına
çekti ve yüzü boynuma girdi.

"Sana dokunduğumda sıırıslıkla oldu, boşalmadan hemen önce sıırıslıkla oldu. Seni yemeye bayılacağım," dedi boynuma karşı ve midem bu sefer bir düşüşle tekrar alçaldı.

"Max -"

Başını kaldırdı ve bana sıırttı, o kadar büyüktü ki kolları daha da sıkılaşıırken gülmek üzereymiş gibi görünüyordu. "Bebeğim, sen beni çağırmaaya devam et, ben de tam buradayım."

Bana baktı, konuşmamı bekliyordu ve ne söyleyeceğimi bilemediğimi fark ettim.

Sonra kendimi "Özür dilerim." derken buldum.

Başı sarsıldı ve eğlencesiyle mücadelesi çok daha görünür hale geldi.

"Ne?" diye sorarken sesi bile titriyordu. "Ben... şey, sen... ben..." Gözlerimi sıkıca kapattım.

sonra onları açtı ve "çok hızlı geçti" dedi.

"Fazla zamanımız olmadığını düşünürsek iyi bir şey."

"Ama -" Ben başladım, o beni öptü ve ben durdum.

"Bana bu şekilde karşılık vermeniz hoşuma gidiyor

Düşes." "Şey, ben size cevap veriyorum -"

Ağzıma karşı gülümsedi, bunu hissettim ve bunu yaparken gözlerini izledim ve her ikisi de o kadar muhteşemdi ki konuşmayı bıraktım.

"Evet, bana cevap veriyorsun."

Belki de konuşmayı tamamen bırakmam gerektiğine karar verdim. Ne kafam ne de bedenim kontrolüm altındaydı ve zaten bir cümleyi tamamlayabilecek gibi de görünmüyordum.

Ben de çenemi eğip yüzümü boğazına dayadım ve kollarımı beline doladım.

"Bifteği ne kadar hızlı yiyebilirsin?" diye sordu başımın üstünden.

"Özür dilerim?" Boğazını sordum.

"Bunu rekor sürede yapmalısın, sevgilim. Eve zamanında gidip sıramı almak istiyorum ve yorulduğunda komaya girdiğini fark ettim."

"Ben komaya girmem" diye itiraz ederken başım geriye eğildi ve kaşlarımın birbirine yaklaştığını hissettim.

Cevap vermedi, sadece kaşlarını kaldırdı.

"Dün gece neredeyse bir şişe şarabı tek başıma içtim," diye hatırlattım ona.

"Evet, ya önceki gece?"

"Mindy ile birlikteydin."

"Sen geldikten yaklaşık beş dakika sonra Mins'e tişört almak için buraya geldim ve sen dünya için ölmüştün."

"Değildim."

"Bebeğim, öyleydin. Elindeki buzu aldım ve sen irkilmedin bile."

O buzun nereye gittiğini merak etmişim.

En iyi hareket tarzımın bu konu hakkında konuşmayı bırakmak olduğuna karar verdim, çünkü argümanlarımın pek bir ağırlığı yokmuş gibi görünüyordu.

Kollarımı belinden çektim, ellerimi göğsüne koydum ve "Gidip hazırlanmam gerek" diyerek onu ittim.

Saate bakmak için başını arkaya eğdi, sonra kolları daha da sıkılaştı, benimkileri bedenlerimizin arasına kilitleyerek işe yaramaz hale getirdi.

"Yirmi dakikamız daha var," diye mırıldandı, sonra başını kaldırdı ve eli arkamda kayarak kalçalarımı kendine doğru çekerken yüzü tekrar boynumda kayboldu.

Bir tepkiye karşı kendimi çelikleştirirken parmaklarım gömleğinin içine kıvrıldı ve başımı arkaya eğip saate baktım.

Sonra ellerim göğsünde düzleşti ve ağladım, "Yirmi dakikamız yok! Hemen hazırlanmaya başlamalıyım."

Dili boynumdan çeneme doğru kaydı ve ardından "Acele edebilirsin" diye karşılık verdi.

"Max! 'Makyaj' ve 'acele' iki kavramdır. birbirine iyi karışır."

Başını kaldırdı ve bana baktı. "O zaman hepsini yıka. Sabah da şu anki kadar güzel görüneceksin."

Bu düşünce karşısında gözlerimin dehşetle büyüdüğünü hissettim ve "Gnaw Bone'da yaşayan tüm doğal güzellikler gibi Colorado dağına makyajsız gitmeye hazır değilim" dedim.

Sırıttı ve alaycı bir ifadeyle tekrarladı, "Colorado dağı taze makyajsız mı?"

Yemi yutmamaya karar verdim ve "Max, bırak gideyim" diye tersledim.

"Bir süre yatakta takılıp birbirimizi hissetmek istemediğine emin misin?" diye sorduğunda hâlâ dalga geçtiğinden oldukça emindim. Ancak yine de bu fikri düşünmek için durakladım çünkü ilginç ve biraz da çekici görünüyordu.

Bu bir hataydı ve Max bir kahkaha patlatıp yataktan fırlamadan önce beni hızla öptüğünde ve bunu yaparken beni de yanında götürdüğünde anladım.

Beni ayağa kaldırdı ve Max hızlı, pratik elleriyle kot pantolonumu düzeltirken zihinsel olarak jöleli bacaklarımı sağlamlaştırmaya odaklandım, sonra parmaklarını başımın arkasına dolayarak beni kendine çekti ve alnımdan öptü.

Sonra dönüp merdivenlere doğru yürüdü ve "Sana bir kadeh şarap getirmemi ister misin?" diye seslendi.

Düşünceli olduğu zamanlar çok sinir bozucuydu.

"Evet," diye karşılık verdim.

Sonunda banyoya döndüğümde tekrar "Düşes," diye seslendi. Durup merdivenlere baktığımda korkulukların arasından sadece gövdesini ve başını görebildim. "Colorado için süslü olabilir ama yine de kot pantolon giy."

Sonra merdivenlerden inmeye devam etti ve bana söylediği için minnettar oldum. Çok sık giyinmekten nefret ederdim, bu korkunç olurdu.

Yine de düşünceliydi ve bu da yine can sıkıcıydı.

* * * * *

Max'in banyo aynasında kendime baktım, her şeyimi gözümün önüne getirdim ve fısıldadım, "Ne yapıyorsun sen?"

Nina Sheridan?"

Düşüncem cevap vermedi, bu biraz sinir bozucuydu çünkü Charlie de ortadan kaybolmuştu ve rehberliğe ihtiyacım vardı.

Boş şarap kadehimi fayanslı tezgâhtan aldım ve yatak odasına doğru yürüdüm. Gözlerim saate gitti ve kalkış saatine yaklaştığımızı gördüm, bu yüzden aceleyle valizime gittim, bardağı komodinin üzerine koydum ve dışarı çıkma çantamı bulmak için onu karıştırdım.

Hazırlanırken otomatik pilotta çalışıyordum çünkü aklımın yatakta olanlara kaymasına izin verirsem ne yapacağımı bilmiyordum. Seçeneklerim, Max'e Brody ve Mindy'yi arayıp başka bir gece Horoz'a gideceğimizi söylemesi için yalvarmak; Max'i bulup ona elleriyle, ağzıyla ve diğer şeylerle de iyi olduğunu ve ölene kadar evinden ayrılmayacağımı söylemek; ya da kollarımı ona dolayıp dudaklarımı kulağına götürerek ona aşık olduğumu itiraf etmekti.

Bunların hiçbirisi ileriye dönük sağlıklı yollar olmadığından, otomatik pilota geçildi.

Ancak otomatik pilot beni doğrudan yeni bir fiyaskonun içine sürükledi. Çünkü yüzümü yıkamış ve ardından daha ağır, dumanlı ve muhtemelen Colorado Dağları için fazlasıyla abartılı olan Nina Going Out makyajını uygulamıştım. Saçlarımı da kıvırmıştım, bukleler halinde değil ama daha fazla dalga ve gövde vermek için. Ardından, saçlarımı yüzümden yumuşak bir şekilde geriye çekmek için kullandığım üç ince altın deri örgüden oluşan bir saç bandı taktım ve bir tür Grek Tanrıçası görünümünü etkilemek için örgüleri tepem boyunca ayırdım. Uzun, kot pantolonumu kalçalarımın saran (aslında her yerimi sarıyordu) ve arkada düşük bir eğimi olan beyaz file kaşorsemi giymiştim. Altında ince, esnek, beyaz bir kaşorse dikiliydi ve dışı tamamen küçük, altın pullarla kaplıydı. Yine Colorado Dağları için aşırıya kaçmış olabilir ama süslü ama o kadar da süslü olmayan bir şeyim yoktu. Askılı, ince topuklu, altın rengi sandaletlerimi bir şeye ihtiyacım olması ihtimaline karşı üstüme giymek için getirmiştım.

Bu kıyafeti yumuşatmak için yapabileceğim tek şey saçımdaki, vücudumdaki ve ayaklarımdaki altın rengini azaltmaktı ve yeni gümüş küpelerim ve Max'in yüzüğünden başka hiçbir aksesuar kullanmadım.

Yumuşak, açık kahverengi süet, abartısız ve altın rengi olmayan zarf debriyajımı buldum, biraz parlak ama abartılı olmayan açık kahverengi paşminamı çıkardım, parfüm sıktım, şarap kadehimi aldım ve aşıya indim.

"Max?" Dibe vurduğumda seslendim ve mutfakta ya da oturma odasında olmadığını görmek için etrafıma bakındım.

Belki de beklemekten sıkılmıştı ve bensiz gitmişti, ancak bunun böyle olduğundan şüpheliydim ve muhtemelen Maxvari bir şey yaptığına karar verdim. Odun kesmek. Bir ahır inşa ediyordu. Zor durumdaki bir çocuğu kurtarmak ya da bir kediye kurtarmak için ağaca tırmanmak. Bunun gibi şeyler.

Çantamın yanındaki el çantasını ve paşminayı yemek masasının üzerine bıraktım, lavaboya doğru yürüdüm, bardağı temizledim, bulaşık süzgecine koydum ve çantama geri döndüm.

Dudak parlaticımı sürmüştüm ve Max'in evin arka tarafından içeri girdiğini duyduğumda çantamdan ihtiyacım olanları çantama dolduruyordum.

Başımı çevirdiğimde siyah deri ceketini giydiğini ve kot pantolonunu daha az solmuş ama yine de solmuş bir pantolonla değiştirdiğini gördüm. Ağır siyah bir kemer, siyah botlar ve üzerinde şarap rengi ve koyu gri çizgiler olan gece mavisi bir gömlek vardı. Kalın, koyu renk saçları yüzünden geriye doğru taranmıştı ve bunu nasıl bu kadar mükemmel yapabildiği (banyosuna baktığımda hiçbir ürün bulamadığım için) bir muammaydı.

Yemek için yeterince iyi görünüyordu.

Gözlerinin bana çarpmasını izlerken göğüslerimin şiştiğini hissettim ve nedense gözleri bana çarptığında aniden durdu.

"Hazır," diye seslendim, onun şaşırtıcılığına verdiğim tepkiyi gizlemeye çalışarak sahte bir rahatlıkla ve tekrar debriyaja baktım.

Tam kapıyı kapatıyordum ki botlarının ahşap zemine vurduğunu duydum ve sonra yaklaştığını hissettim.

Kolları arkamdan, kaburgalarımın üstünden dolanırken, eli sol göğsümün yanında düzleşirken başım yukarı kalktı. Sonra yüzünü boynuma gömdüğünü hissettim.

Dondum kaldım.

"Pekâlâ Düşes," diye hırladı boynuma doğru, "eğer elime geçen buysa, hazırlanmanızı beklemekten şikâyet etmeyeceğim."

İltifatı derinden etkilediği için şişmiş göğüslerimdeki meme uçları sertleşti.

"Max," diye fısıldadım.

"Çok güzel amına koyayım," diye mırıldandı, burnu kulağıma değdi ve bu tatlı konuşmasıyla birleşince tenimde bir ürperti yarattı.

Gözlerim ışıltılı bir şeye takıldı ve penceredeki yansımamıza odaklandı. Max, yüzü hala boynumda, koyu renk kıyafetleri içindeki iri vücudu beni çevreliyor; ben, açık renk saçlarım, ışıltılı üstüm, onun kollarında rahat ve güvendeyim.

Gördüğüm şey çok hoşuma gitti, hiç düşünmeden kollarımı kavuşturdum ve ellerimi onunkilere sardım.

"Geç kalacağız," dedim sessizce, gözlerimi yansımamızdan ayıramıyordum, sözlerinin içimi ısıtmasına engel olamıyordum, onun neden bu kadar iyi, bu kadar harika olduğunu ama benim için iyi olmadığını düşünemiyordum. Onun neden bu kadar iyi ve harika olduğuna dair tüm nedenleri sayabilirdim ve buna takılıp kaldım.

Başparmağı göğsümün yan tarafını okşamak için hareket etti ve ben de onun içinde eridim.

"Max, biftek. Açım," diye yalan söyledim. Yemek yiyebilirdim, kesinlikle, yiyemediğim zaman nadiren olurdu, ama belki de hayatımın geri kalanında Max'in kollarında orada durmayı tercih ederdim.

Başını kaldırdı ama kollarıyla beni sıktı ve beni bırakmadan önce şakağıma bir öpücük kondurdu.

"Biftek, evet," diye mırıldandı bariz bir heveslilikle, elimi tuttu, çantamı ve atkıımı aldım ve beni dolaba çekti.

"Çok mu süslüyüm?" Kapıyı açıp diğer elimi bırakıp içeri uzanıp paltomu alırken bir elimde de debriyajım olduğu için atkıımı zorlukla boynuma yerleştirerek sordum.

Kapıyı kapattı ve gözleri bana dikildi. Bakışlarının sıcaklığı altında nefes almayı bıraktım. Sonra bana tek kelimelik bir cevap verdi.

"Hayır."

Paltomu silkeleyip havaya kaldırdı ve kollarımı içine sokmam için tuttuğunu fark ettim. Sırtımı döndüm ve öyle yaptım, onu omuzlarıma yerleştirdi, sonra kolları etrafıma dolandı, parmakları paltomun kenarlarında kıvrıldı ve onu etrafıma yaklaştırdı. Paltomu giymeme yardım eden erkekler olmuştu ama bu şekilde değil. Max her şeyde olduğu gibi bunu da çok ama çok daha iyi yaptı.

Paltomu bıraktı, elimi tuttu ve beni kapıya doğru çekti.

Kapıyı kilitlediğinde dışarıda duruyorduk ki, "Üstünü kapalı tut" diye mırıldandı.

"Pardon?" Profilini sordum ve bana döndü, hızlı hareket ediyordu, aniden başımın arkasına dolanmak için bir elini uzattı ve beni öne doğru çekti, böylece düşüşümü kırmak için iki elimi de kaldırmak zorunda kaldım. Yaptım ve göğsünün sert duvarına çarptılar.

"Şu üst," dedi yüzünü yaklaştırdığında ve sesinin tuhaf çıktığını fark ettim. Çok yoğundu ama aynı zamanda dalga geçtiğimiz zamanlardaki gibi boğuktu ve tekrar konuştuğunda nedenini anladım. "Bu gece seni becerdiğimde çıplak olmanı istiyorum. Daha sonra, o lanet üstünden başka hiçbir şey giymeden sikime binmeni istiyorum."

Dizlerim büküldü ve parmaklarım kıvrıldı, çantamı tutmayan elimin tırnakları göğsünü sıyırdı ve ben sadece ona baktım, işlevimi yerine getiremedim çünkü

Aynı anda hem onun gözlerinde kayboluyor hem de vücudumun hissettiklerine odaklanıyordum ve bu iki şey de o kadar hoşuma gidiyordu ki başka hiçbir şeye yer yoktu.

"Bebeğim, uzaklaşma, Mindy ve Brody yalnız yiyecekler."

"Tamam," diye fısıldadım ama hareket etmedim.

İkimiz de onun verandasında, gecenin soğuk havasında kıpırdamadan birbirimize bakıyorduk.

Ağzı seğirdi ve "Düşes" diye mırıldandı.

"Doğru" diye mırıldanarak sıçradım ve geri çekildim.

Kolunu omuzlarıma doladı ve beni Cherokee'nin yolcu tarafına götürürken kilitleri öttürdü. Kapımı açtı ve kapımı tekrar kapatmadan önce kendimi içeri çekmemi bekledi.

Ben kemerimi bağlıyordum ve Max kaputun etrafında dönüyordu ki onun bana montumu taşımamda yardım ettiğini ve kapımı açtığını fark ettim.

Başım beladaydı. Wonder Max daha da harika bir hale geliyordu, bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim ama işte oradaydı, her tarafımdaydı.

Drat.

Max bindi, kemerini bağladı, kamyonu çalıştırdı ve geri geri gitti. Şeritten çıkıp yola koyulmuştuk ve ben kendimi toparlamaya çalışıyordum, Max'in benim için gelecekteki felakete eşit olmasının tüm nedenlerini hatırlıyordum. Öğle yemeğinde iyice düşünmüştüm ve oldukça ikna olduğumu hatırlıyordum. Ancak inanılmaz bir orgazm ve Max'in dalkavukluğu, zihnimin bu yolda ilerlemesine karşı görünmez bir duvar örmüş gibiydi.

Max'in eli benimkini buldu ve parmakları elime dolandı, kendine doğru çekti ve tekrar sert kalçasına dayadı.

"Brody iyi birine benziyor," dedim sessizliğin içinde, kafamın içinde sıkışıp kalmamak için aniden dolmasını istiyordum.

"Öyle," diye yanıtladı Max ve başka bir şey söylemedi.

"Siz ikiniz ne zamandır arkadaşsınız?"

"Hatırlayabildiğim kadarıyla," diye yanıtladı Max. "Ben büyürken yanımızda yaşıyordu. Annesiyle babası boşandı, babası taşındı ve yeniden evlendi. Annesi de yeniden evlendi, Mindy doğdu ve annesi ile üvey babası hâlâ annemin yanında yaşıyor."

"Oh."

Parmaklarımı bıraktı ama garip bir şekilde elimi çevirdi ve avuç içini kalçasına bastırarak parmaklarımı kaslarının etrafında kıvırdı. Dönüşü almak için vites küçültüp hızlandıktan sonra eli tekrar benimkine geldi ve parmakları birbirine dolandı, bu samimi hareket karşısında sessiz bir nefes aldım.

O zaman anladım. Bu, Max'in beni bırakmak zorunda kaldığında elimi çekmemi istemediğini söyleme şekliydi.

Evet, haklıydım, Max daha da harika olmaya başlamıştı ve benim başım beladaydı.

Yutkundum ve bir anda düşünceler beni ele geçirdi. Kız kardeşi bana onun bir çapkın olduğunu söylemişti. Shauna ile olan anlaşılmaz ilişkisi. Bacaklarımın arasındaki yetenekli eli. Hayatıyla ilgili önemli gerçekleri paylaşma konusundaki yetersizliği ya da belki de isteksizliği.

Ve bu sonuncusu, onun ve Anna'nın düğün günlerindeki fotoğrafını hatırlamama neden oldu.

Tüm bunlar bana Max'in bir zamanlar evli olduğunu hatırlatıyor ve uzunca bir süre evli olmadığı gerçeğini aklıma getiriyordu.

Ancak, benim tahminim ve Kami'nin iması meşgul olduğu yönündeydi.

Bunların hiçbirini benimle paylaşmadı ama hepsini onunla paylaşmamı istedi.

"Bitsy'nin evinde resimler vardı," diye ağzımdan kaçırdım, ana yola çıkan kavşakta durdu, eli yine benimkini kalçasına bastırdı ve sağa sola bakarak dönmek için fırsat kolladı.

"Öyle mi?" diye sordu dalgınca ve elimi yana kaydurdım.

Sağa sola bakmayı bıraktı, başı bana doğru döndü ve elini uzatıp benimkini kavradı, geri getirip kalçasına bastırdı.

"Dokunuşunu seviyorum tatlım," derken sesi yumuşaktı.

Elimi olduğu yerde bıraktım çünkü açıklamasını muhtemelen onun benim dokunuşumu sevdiğinden daha çok sevmiştim. Bunu korumacı içgüdülerim uyanmasına rağmen yaptım ve muhtemelen bunu sadece açıklamasını değil, ona dokunmayı da sevdiğim için yaptım.

Dikkati tekrar yola yöneldi, açıklığı buldu, sağa döndü ve seyir hızımızı kazandıktan sonra parmakları tekrar benimkilere dolandı.

"Senin fotoğrafların vardı," diye konuya geri döndüm ve Max'in eli benimkini sıktı.

"Şaşırmadım," diye cevap verdi Max gayri ihtiyari. "Bitsy fotoğrafları sever ve onu uzun zamandır tanıyorum."

"Ne kadar sürecek?"

"Okuldan beri."

"O kadar uzun zamandır arkadaş mıydı?" "Evet."

"Curtis Dodd'la bir fotoğrafınız vardı," dedim ona. "Arkadaşmışsınız gibi görünüyordu."

Bu konuda nereye varmak istediğimi anlayacağını ve belki de paylaşacağını düşünmüştüm. Ama paylaşmadı ya da en azından önemli kısımları paylaşmadı.

"Evet, uzun zaman önce arkadaştık. Brody, Curt ve ben lisedeyken birlikte takılırdık. Hepimiz top oynardık."

"Top?"

"Futbol."

"Oh."

Başka bir şey söylemedi ve ben de bekledim, ona bir fırsat verdim ama kabul etmedi.

"Ne oldu?" Bildiğimi düşünerek ve çarpışmaya hazırlanarak usulca sordum.

"Çok boktan," diye yanıtladı Max ve konuşmaya devam etti, "okuldan sonra Curt ve ben birlikte iş yapıyorduk, inşaat, küçük işler. İş farklı bir yöne götürmek istiyordu, kendi aldığı yöne ve beni de yanında istiyordu. Kararlıydı ve sonunda yüzüme vurdu. Bu hoşuma gitmedi, ne onun benimle uğraşması ne de yapmayı planladığı şey ve kasabanın da hoşuna gitmeyeceğini biliyordum. Onu vazgeçirmeye çalıştım. Beni dinlemedi."

Konuşmayı kesti ve ben de daha fazla paylaşımda bulunması için tekrar bekledim.

O yapmadı.

"Ama sen Bitsy'ye yakın durdun," dedim.

"Evet," diye cevap verdi ve başparmağını hareket ettirerek elimin arkasını okşamaya başladı.

Bu, Max konuyu değiştirdiğinde ona düğün fotoğrafını gördüğümü söylemek için kelimeleri bir araya getirme yeteneğimi engelleyen bir şekilde hoş hissettirdi.

"Bir fikrim var."

"Bir fikir mi?"

"Evet."

"Ne fikri?"

"Gelecek hafta seni George'la tanıştıracam."

"George mu?"

"Şehirdeki tek avukatımız. Onunla son konuştuğumda büyümekten, bir ortak bulmaktan bahsediyordu. Etrafta yeni insanlar var, işler artıyor."

Kalbim daha hızlı atmaya başladı ve usulca "Max -" dedim.

Ama Max konuşmaya devam etti ve benim aklım gelecekteki felaketlerdeyken Max'in aklının tamamen başka şeylerde olduğunu kanıtladı. "Evi kiralamak için en iyi mevsim kış. A-Frame talep görüyor, kirayı yükseltiyorum ve yine de arka arkaya dolu oluyor. Kışın inşaatlar da durur, iş bulmak daha az kolaylaşır. Sen ve ben Şükran Günü'nden sonra kardeşinin evine gidebiliriz, Şubat ya da Mart'ta geri döneriz. Bu senin için yeterli mi?"

Geleceğimizi planlıyordu.

Kulağa iyi bir plan, düşünceli bir plan, cömert bir plan gibi geliyordu. Max bana ihtiyacım olanı, Charlie'nin evinde geçireceğim zamanı ve diğer evim olan İngiltere'de geçireceğim zamanı verecekti. Eğer finansal olarak bunu başarabilirsek, mükemmel bir uzlaşmaydı.

Yine de ona sessizce, "Max, birbirimizi bir haftadır tanıyoruz," dedim.

Elimi sıktı ve "Ve?" diye sordu.

Ona baktım ve kuşkuyla tekrarladım, "Ve?"

"Evet," diye yanıtladı gözlerini yoldan ayırmadan, "ve?"

"Birbirimizi çok az tanıyoruz," diye gereksiz bir açıklama yaptım.

"Babanla tanıştım, tüm o siklerle olan geçmişini duydum ve annen benden hoşlanıyor," dedi ve elbette bunların hepsi doğrudu. "Ayrıca seni kızgın, hasta, tatlı gördüm, evimi seviyorsun ve kimyamızın uyuştuğunu söylemek doğru olur."

"Evet, ama -"

"Ama' yok, sadece 'evet' var." "Evet, ama, bu delilik."

Bana baktı ve sinirlenmiş gibi bir ses tonuyla "Neden bu kadar çılgınca?" diye sordu.

"Max, birbirimizi bir haftadır tanıyoruz," diye tekrarladım. "Kasabayı seviyor musun?" diye sordu.

"Evet, çok güzel."

"Mindy, Arlene, Cotton, Becca ve Bitsy'yi seviyor musun?" "Elbette."

"Onlar da senden hoşlanıyor."

İtiraf etmeliyim ki, hepsinden çok hoşlandığımı için kendimi iyi hissediyordum.

Ancak, akıl sağlığım için köşemde savaşımaya devam ettim ve "Max, böyle kararları anında veremezsin" diye açıkladım.

Eli elimde sıkılaştı ve o kadar sıkıydı ki neredeyse acıtıyordu.

"Yani... ne? Oturup beklediğinizi, hayatın akıp gitmesine izin verdiğinizizi ve bu sırada vermeniz gereken kararı vermediğinizi mi söylüyorsunuz?"

ilk lanet yerde yapacaksın ve Tanrı'ya bir araba kazası geçirip bacaklarını ya da daha kötüsü hayatını kaybetmek gibi bir şey olmamasını umacaksın."

Sözlerinde okuduklarım karşısında göğsümün donduğunu hissettim ve nefes almaktan başka bir şey yapamadım, "Max -"

Konuşmaya devam ettiği için belki de beni duymadı. "Diyelim ki bacaklarını kaybettin, o zaman hayatının geri kalanını yaşamadan geçirdiğin onca ayı düşünerek geçirirsin."

Bunu çok iyi biliyordum.

Yine de fısıldadım, "Max -"

Ama bunu bildiğimi biliyordu ve sesi yumuşadı, hâlâ öfkeliydi ama nazik olmaya çalışıyordu. "Anladığım kadarıyla, kardeşinizle yaşadıklarınızdan sonra, Düşes, anlıyorsunuz."

"Bir ilişkiden yeni çıktım," diye açıkladım, ne kadar zayıf olursa olsun başka bir savunmaya sarıldım.

"O ilişkiden yeni çıkmadın Nina, bir süredir o ilişkinin dışındaydın, sadece öyle olduğunu fark ettin."

Tanrım, bu kadar zeki olması çok sinir bozucuydu.

Elimi boşuna çektim, bu yüzden gevşemesine izin verdim ama pencereden dışarı bakmak için başımı çevirdim ve sertçe, "Bu konuda konuşmayalım," dedim.

"Neden? Haklı olduğumu bildiğin için mi?"

Başımı ona doğru çevirdim ve sözlerimi bir suçlama olarak kullandım, yüksek sesle, taksinin içinde yankılanan bir suçlama. "Çok hızlı gidiyorsun!"

"İstediğim bir şeyi buldum, böyle bir şey olduğunda etrafta dolanma eğiliminde değilim Düşes. Asla."

Sözleri karnımı iyi anlamda yumuşatmış olsa da, zihnim bana onun sinir bozucu olduğunu hatırlattı.

"Belki de Maço Dağ Adamı Max, hayatımı bir anda değiştirmeye karar vermeden önce bana nefes almam ve kafamı toparlamam için bir saniye verirsin. Yoksa bu çok şey istemek mi olur?" Alaycı bir şekilde sordum.

"Nefes almak istemiyorsun bebeğim, beni tutmak için kalkanını onaracak zaman bulmak istiyorsun. Tahmin

ettiğim gibi

"Bugün pantolonundan daha fazlasını giyersen, cevabım evet, bu çok fazla olur."

Elimi çektim, yine boşuna, vazgeçtim ve "Tanrım, çok sinir bozucusun" diye tersledim.

"Niles'la kavga mı ettin?" Max aniden sordu.

"Hayır."

"Asla mı?"

"Hayır! Niles hakkında soru sormayı da kes," diye ısrar ettim.

Talebimi görmezden geldi ve sorgulamaya devam etti. "Dövülecek kadar umursamadı mı, ateşte sana denk gelmedi mi yoksa çok tembel olduğu için senin pisliklerine katlandı mı?"

Başım ileri geri sallandı, kısa, öfkeli sarsıntılar.

Sonra tekrarladım, "Benim bokum mu?"

"Evet, bebeğim, senin bokun."

Boşta kalan tek kolumu göğsümde kavuşturdum, pek bir şey değildi ama yine de bir şey ifade ettiğinden şüpheleniyordum ve "Bu konu hakkında konuşmayacağım" dedim.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Max, sesi artık sinirlenmiş değil, eğlenmiş gibi çıkıyordu. "Hepsi de umursamazdı, ateşleri yoktu ve çok tembellerdi."

Her konuda haklı olduğu için karşılık veremedi yolcu tarafındaki camdan dışarı baktım.

"Zavallı Nina," diye mırıldandı Max, elimi avucunun içine aldı ve dudaklarını parmak eklemlerimde hissettim, sonra elimi tekrar kalçasına indirdi ve hâlâ mırıldanarak sözlerini bitirdi, "beyninden vurulmuşa dönmüş olmalısın."

Dönüp ona baktım ve "Brody'nin çocukluğundan beri arkadaşın olduğunu ve şüphesiz iyi bir izlenim bırakmamı istediğini göz önünde bulundurarak, şu andan itibaren seninle resmi olarak konuşmayacağım konusunda seni uyarıyorum" dedim.

Bu onu kahkahalara boğdu. Başımı başka yöne çevirdim ve öfkelenmeye başladım.

Elimi bir kez daha sıktı ve "Devam et Düşes, Brody bu öğleden sonra Mindy'ye sarıldığın anda seni yakaladı. Muhtemelen onu ateşe verebilirsin."

Cherokee'yi Rooster'ın otoparkına bıraksaydınız Brody yine de sizden hoşlanırdı."

"Bana fikir verme," diye mırıldandım.

"Benimle konuşmadığını sanıyordum."

Ağzımı kapattım, bir kez daha elimi onunkinden çekmeye çalıştım, başaramadım, vazgeçtim ve Max tüm bunların komik olduğunu düşünerek kıkırdarken öfkelenmeye devam ettim.

Yani. Sinir
bozucu.

* * * * *

Horoz, bir dağın yamacına kurulmuş devasa, güzel bir binaydı, kıvrımlı, rüzgârlı bir yol ona çıkıyordu. İçindeki ışıklar alev alev yanıyordu, o kadar çok penceresi vardı ki içini görebiliyordunuz.

Yolculuk boyunca yeminime sadık kalmayı başarmış ve Max ile konuşmamıştım. Kendi adına, bu durumdan en ufak bir rahatsızlık duymadığını göstererek sinir bozucu olabileceğinin yeni bir yolunu kanıtlamış oldu. Aslında, beş dakikalık sessizlikten sonra elimi bıraktı ve MP3 çalarını açarak taksiyi yetmişlerin rock müziğiyle doldurdu. İyi bir yetmişler rock müziği idi ve Max'in iyi bir müzik zevki olduğunu sinirli bir şekilde fark ettim.

Elbette elimi çekmek için bu fırsatı değerlendirmiştim.

Buna karşılık Max dirseğimi tutmuş, kolumu kendine doğru çekmiş, benimkini yakalayıp geri çekene kadar elini kolumda gezdirmişti.

Buna karşı koymadım. Max benden daha güçlüydü ve kaybettiğimde bu sadece küçük düşürücü olacaktı.

Artık park etmek için beni bırakmaktan başka çaresi yoktu ve kontağı kapattıktan sonra emniyet kemerimi çözdüm, kapıyı açtım ve aşağı atladım. Ardından yüksek topuklu sandaletlerimin beni taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde restoranın ön kapısına doğru yürümeye başladım.

Hızlı ilerleyişim Max'in kolunun omuzlarıma dolanması ve beni kendi tarafına çekmesiyle engellendi.

Onun sert bedenine öyle bir kuvvetle çarptım ki, kolum otomatik olarak beline dolandı ve rahatlık için (kendime söyledim) orada kaldı. Ne ben itiraz ettim ne de Max bir şey söyledi. Böylece yolun geri kalanını birlikte yürüdük.

Benim için kapıyı açtı ve içeride sadece pencereler değil, aynı zamanda pırıl pırıl, açık renkli ahşap; süper yüksek tavanlar; bazı iyi seçilmiş Pamuk baskılar; bazı boynuzlar; hem büyük hem de küçük birçok rahat görünümlü kabin; ve çok fazla masa yok ama sandalyeler restoran sandalyeleri değildi, sizi bir süre kalmaya davet eden rahat, yüksek sırtlı koltuklardı.

Mindy ve Brody'yi gördüğümde burayı sevdiğime karar verdim ve gülümsemeye başladım ama Max bizi durdurdu, kolu beni önüne doğru kıvırdı ve ağzı kulağıma gitti.

"Bilmeniz gereken bir şey var, Düşes."

Başımı geriye çektim, Max de başını kaldırdı ve sessizce ona baktım.

Yüzümü taradı, gözlerimin içine baktı ve sırtıttı, sonra devam etti, "Seninle tanıştığımda ilk düşüncem çok güzel olduğundu, harika gözlerin vardı, ama benim tipim değildin, yüksek sınıf, bu da yüksek bakım anlamına geliyor. Sonra sinirlendin ve işte o an oldu. O çukura düşmemiş olsaydın bile, şimdi hala yatağымda olurdun. Bu yüzden bu tavrın seni soğutacağını düşünüyorsan yanılıyorsun bebeğim."

Bununla ne yapacağımı bilemedim çünkü bana devam etmem için hiçbir şey vermedi ama hiçbir şey yapma şansım olmadı çünkü Max beni tekrar yanına çekti ve bizi Mindy ve Brody'ye götürdü.

Durduğumuzda ve Max'in elleri ceketimi almak için hareket ettiğinde, cesur bir şekilde, "Bilmelisiniz ki Max ve ben kavga ediyoruz ve yemek boyunca onunla konuşmayacağım. Umarım bu kimsenin gecesini mahvetmez."

Mindy'nin gözleri kocaman oldu ve Brody kahkahayı patlatmadan önce bir saniye bana baktı. Max, pislik, duyulabiliyordu

Arkamdan kıkırdıyordu. Sonra bir elini sırtımın alt kısmına koydu ve beni kabinin içine itti.

Paltolarımızı beyaz gömlekli, siyah pantolonlu, uzun siyah kravatlı, uzun beyaz önlüklü bir garsona vermesini izledim ve sonra yanıma oturdu, kolunu arkamdaki kabin boyunca kaydırmakta gecikmedi. Brody konuştuğunda boynumdaki atkıyı çözdüm ve elimle tutarak yanıma sıkıştırdım.

"Eh," diye başladı Brody, hâlâ gülümseyerek, "bu zaten sallantılı olan akşamı daha da ilginç hale getirecek."

"Ne?" Max sordu ve karşımdaki kabinin iç tarafında oturan Mindy öne doğru eğildi.

"Kami burada," diye fısıldadı.

Ben de öne doğru eğildim ve "Aman Tanrım" diye fısıldadım. "Daha da kötüsü," diye açıkladı Brody.

"Shauna da burada."

Mindy bana başını salladı ve ben de bu sefer çok daha dehşete düşmüş bir şekilde "Aman Tanrım" diye tekrarladım.

"Ve... bunu al!" Mindy söyledi. "Harry!"

"Kahretsin," diye mırıldandı Max ve odanın içinde etrafına bakmamak için kendimi zor tuttum.

"Nereye?" Mindy'ye sordum.

"Biz merkeziz," diye açıkladı Mindy. "Kami saat 1'de, Shauna saat 5'te ve Harry de saat 9'da."

"Etrafımız sarıldı," diye mırıldandım, sesim dehşete kapılmıştı. "Evet," diye onayladı Mindy ve arkasına yaslandı.

Max'in kolu omuzlarımın etrafında kıvrıldı, diğer eli çeneme geldi ve vücudumu ve yüzümü ona çevirdi.

Sonra tuhaf bir şekilde "Sevişmek ister misin?" diye sordu.

"Özür dilerim?" Onunla konuşmadığıma dair garip önerisini unutarak, hırıltılı bir şekilde cevap verdim.

"Bu olacak işemek Shauna kapalı," Maksimum cevap verdi. "Kami çok, Anladım."

Bu fikir haklıydı ve bu nedenle değerlendirdim.

Bu bir hataydı çünkü Max bunu düşündüğümü biliyordu, bunu eğlenceli buldu ve kahkahayı patlattı,

Beni daha da yakınırna çekti ve sertçe öptü ama uzun sürmedi, bunu çoğunlukla gülerken bile yaptı.

Ağız benimkinden ayrıldı ve garson kız geri dönüp "Size içecek bir şeyler getireyim mi?" diye sorduğunda dilimin kenarından kurtuldu.

"Votka martini, zeytinli ve vermutsuz olsun lütfen," diye emrettim, başını salladı, başını eğdi ve bir şeyler karaladı ve Max beni sıkarak dikkatimi çekti.

"Düşes, irtifadasınız." "Ve?"

"Ve evde bir kadeh şarap içmişsin. Yüksekliğe alışık değilken içki içerken dikkatli olmalısın."

"İyi olacağım."

"Dün gece bir şişe şarap içtiğinde iyi değildin. Bir ışık gibi sönmüşün."

"Yorgundum. Geç olmuştu. Şimdi saat altı buçuk." "Geç değildi, gece dokuzdu."

Kaşlarım birbirine çarptı ve "Öyle miydi?" diye sordum. "Evet, tatlım, öyleydi."

Bu bir haberdi; çok daha sonra gibi görünüyordu. "Oh," diye mırıldandım.

Max omzumu sıkarak, "Sakin ol, tek istediğim bu," dedi.

"Pekâlâ," diye kabul ettim ve Max garsona döndü. "Coors," diye emretti, kadın başını salladı ve uzaklaştı.

"Şanslı adam, Max, Nina'nın sessiz muamelesinin iki saniye sürdüğünü görüyorum. Tanıdığım çoğu kadın bunu günlerce sürdürebilir," dedi Brody Max'e ama gözleri benim üzerimdeydi ve alay ettiğini anlayabiliyordum.

"Pek sayılmaz, buraya gelirken yolun çoğunda sessizdi," diye paylaştı Max.

Mindy, "Sessiz muameleyi asla yapamam, çok sinirleniyorum," diye ekledi.

"Siz ikiniz ne hakkında kavga ediyorsunuz?" Brody burun kıvrarak sordu.

"Hiçbir şey," diye yanıtladım hemen.

"Nina buraya taşınıyor," dedi Max benim sözüm üzerine.

"Max!" Ona bakmak için boynumu bükerek tersledim.

"Buraya taşınıyorsun! Harika!" Mindy ılık ılıa bağırdı,

Çok yüksek sesle ve diğ er m ş terilerin oğ u bakmak için döndü.

Aslında, gözlerimi bilinçli bir şekilde restoranda gezdirdiğ imde, bana buzdan hançerler gibi bakan gözlerinden her kelimeyi duyduğ unu anladığ ım Shauna'yı fark ettim.

Baş a bir adamla birlikte olduğ u ve böylece Harry'nin ihanetini daha fazla yüzüne vurduğ u için ne kadar utanmış olsam da, yüzümde şaş kın bir sevinç ifadesi yarattım, elimi kaldırdım ve ona mutlu bir "Hey, seni tanıyorum!" işareti yaptım.

Arkasını döndü.

"Tanrım, çok tatlısın," diye mırıldandı Max ve ben de ona baktım, sonra Brody ve Mindy'nin Shauna'ya bakmaktan geri döndüklerini gördüm, Mindy kıkırdıyor, Brody sırtıyordu.

O sırada men lerimiz geldi. İkilerimiz de çok geçmeden geldi.

Kami, yemek sipari imizi verdikten ve taze, sıcak, lezzetli ekmek sepetinin tadını çıkardıktan sonra geldi.

Masamızın ucunda durdu, gözleri Brody'ye kilitlenmişti ve kardeşine, Mindy'ye ya da bana tek bir selam bile vermedi.

"Brody, evindesin," diye duyurdu, sanki Brody alçakça gelişiyle Gnaw Bone'a veba ve ölümün kara bulutunu getirmiş gibi.

"Evet," diye cevap verdi Brody ama selam da vermedi.

Gözleri bana kaydı ve "Nina, tebrikler, görüyorum ki bir hafta dayanabilmişsin" dedi.

Ağzımı açtım ama Max benden önce davrandı. İ ekerek, "Kami, sesini alalt." diye emretti.

Kami'nin gözleri kardeşine kaydı ve onları paraladığ ımı, sonra da üzerlerine benzin döküp ateşe verdiğ imi d   nd ğ  n  belli eden bir tavırla, "Nina sana kağıtları

verdi mi?" diye sordu.

"Evet."

"Trev'le konuştun mu?"

"Hayır."

"Max," diye tısladı ve bunu yaparken onun tüm dikkatini üzerine çekti. Ya da onun tüm, korkutucu dikkatini diyebilirim. O kadar korkutucuydu ki kendimi tutamadım ve ondan kısmen uzaklaştım.

"Sana bir daha söylemeyeceğim Kami, böyle bir şey olmayacak." "Yani anneme bakmak sürekli bana mı düşüyor?" "O sakat değil."

"Tam bir baş belası." "O yüzden ona pabuç bırakma."

"Senin için söylemesi ve yapması kolay, burada neredeyse hiç bulunmuyorsun."

"Belki bunu daha sonra, nadiren gördüğüm Brody ile vakit geçirmediğim bir zamanda konuşabiliriz."

Kami cömert davranmak istemedi ve bu nedenle "Annemle beni de nadiren görüyorsun, Brody aileden daha mı önemli?" diye sordu.

"Evet, Kami, Brody güzel bir restoranda masama gelip kadınıma laf atsa ve yüzüme baksa, o kadar da önemli olmazdı. Bana pislikmişim gibi davranmadığına göre öyle."

Kami'nin yüzü kızardı, ihtiyacım olacağını düşünerek martinimden aceleyle bir yudum aldım ve gözlerim solgun görünen Mindy'ye kaydı, gözleri iriydi ama yine de gülmemek için kendini zor tutuyor gibiydi.

Kami çirkinliği için yeni bir yön bulmuş gibi görünüyordu çünkü gözleri bana geldi ve o martiniden bir yudum aldığım için mutluydum.

Sonra Max'e döndü ve "Shauna'ya yaptığın gibi ona da mı sarkıntılık edeceksin?" diye sordu.

Mindy'nin nefesi kesildi. Brody duyulabilir bir nefes çekti ve doğruldu. Max sadece doğruldu.

"Kami, dikkat et, şimdi beni kızdırıyorsun," dedi Max, sözlerinin altını açıkça çizen bir tonda.

"Biliyor mu?" Kami, Max'in tehdidini ya anlamamış ya da görmezden gelerek sordu. "Shauna'ya ne yaptığını biliyor mu?"

"Birlikte olduğumuzu biliyor, şimdi olmadığımızı da biliyor," diye karşılık verdi Max. "Bu konuşmaya devam etmek istiyorsan, dışarıda yaparız."

"Onun bilmesini istemiyorsun," diye karşılık verdi Kami ve Max kabinden dışarı kaydı ama Kami'nin gözleri bana kaydı. "Onu kandırdın, yüzük alışverişine götürdün, sonra da hiçbir sebep göstermeden onu kazıyıp attın. Öylece bitirdim," dedi ve elini kaldırıp parmaklarıyla gürültülü bir şaklatma hareketi yaptı.

"Bu saçmalığı nereden duydun?" Brody sesini sertleştirerek sordu.

"Shauna söyledi," diye yanıtladı Kami.

Max elini Kami'nin koluna koyarak, "Shauna yalan söyledi," dedi. "Bu işi başka bir yerde bitireceğiz."

Kolunu adamın elinden çekip aldı ve bir adım geri çekilerek, "Shauna ve ben ezelden beri arkadaşız ve sen ona böyle mi davranıyorsun?" diye suçladı.

Bu Max ve onun sözde oyuncu statüsü hakkındaki tavrını açıklıyordu. Shauna Kami'yi yalanlarla beslemişti ve Kami de, benim bildiğim Kami gibi, bu yalanları yutmuştu.

Gözlerim Mindy'ye kaydı ve o da bana "Gördün mü!" der gibi baktı.

"Kami -" Max başladı ama o konuşmaya devam etti.

"Bu benim Brody'nin kafasını karıştırmam gibi bir şey olurdu."

"Sanki öyle bir şey olacakmış gibi," diye mırıldandı Brody, bu düşünce karşısında tiksintiyle titriyordu ve gülmek için kendimi zor tutma sırası bana gelmişti ve bunu martinimden bir yudum daha alarak yaptım.

Kami ona ters bir bakış attıktan sonra Max'e döndü ve ölümcül darbesini indirdi. "Ya da Curt ve benim aramda işleri berbat ettiğin zamanki gibi."

Bu ilginç haber karşısında başım döndü ve Kami'ye baktım.

"Uh-oh," diye mırıldandı Mindy.

"Kami, Tanrı aşkına," diye ısırdı Max.

"Tanrım, Kami, bu yirmi yıl önceydi," diye araya girdi Brody. "Pek sayılmaz," diye tersledi Kami.

"Bunu burada yapmak istiyorsan, harika," dedi Max ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Curt seninle onun arasını bozdu, benim değil. O her zaman Bitsy'yi istedi Kami, seninleyken bile. Şansı vardı ve onu kullandı. Gerçekler acıdır ama işte. Curt öldü, Bitsy mahvoldu ve senin için artık bunu unutmanın zamanı geldi."

"Bitsy kırılmadı, o sandalyeye sıkışmış olabilir ama hayatının geri kalanında Curtis'in parasının içinde yuvarlanacak."

Bu son derece çirkin yoruma müdahale etmem gerektiğini hissettim, nedenini bilmiyordum, deliceydi. Ama yaptım.

"Sen bir ineksin," dedim ve gözlerini bana dikti. "Bana ne dedin sen?"

"Bir inek. İngiltere'de bu ifadeyi acı çeken, mızımız bir kadından bahsederken kullanırız."

" ' M ı z m ı z l a n m a k ' ne demek?" Mindy fısıltıyla sordu ve cevap verirken gözlerimi Kami'den ayırmadım.

"İnleme, Şikayet ediyorum, Dırdır,
Şirretlik. İşte bu.
mızımızlanıyor."

Kami öne doğru eğildi ve tısladı, "Bu ne cüret!"

"Hayır, sinir İngiltere'de 'arsızlık' olarak tanımlanır, başka bir deyişle cüretkarlık ya da küstahlık olarak bilinir, masamıza gelip bir inek gibi davranmanız bunu gösteriyor."

"Nina," diye mırıldandı Max ama sesi artık kızgın değil, tam tersi gibiydi.

Max'in kız kardeşiydi ve onunla sözlü bir tartışmaya girmemi istemiyorsa bu onun kararıydı. Ben zaten söyleyeceğimi söylemiştim.

Ben de arkama yaslandım, kadehimi boşalttım ve "Bir martini daha istiyorum" dedim.

"Shauna'dan böyle biriyle birlikte olabilmek için mi vazgeçtin?" Kami eliyle beni işaret ederek sordu.

Kami'nin Bitsy hakkındaki yorumu bardağı taşıran son damla olmuştu. Onun bana hakareti Max'in hakaretiydi.

"Shauna'dan vazgeçtim çünkü beni becerirken aynı zamanda Curt'ü de beceriyordu, bahislerini koruyordu ve

Curt'ü Bitsy'den ayrılmaya ikna etmeye çalışıyordu, böylece
eğer

beni elde etmeyi başaramadı. Ve ondan vazgeçtim çünkü bir kez içeri girdiğini düşündüğünde, çoğunlukla bir kaltaktı ve beni aletimle yönlendirebileceğini düşündü. Yapamadı, bundan hoşlanmadı, bu yüzden daha da şirretleştii. Sonunda onu kazıyıp attığımda, bir yandan parasını harcarken bir yandan da sikiyle etrafta dolaştırabileceği Harry'ye yapıştı. Şimdi, açıklamanı aldın, sahneni aldın, git otur ve Tanrı'ya yemin ederim Kami, seni bir daha gördüğümde dramayı geride bırakmazsan, seni görmeyeceğim. Tamam mı?"

Aman Tanrım. Max'in Dağ Adamı tarzıyla çoğunlukla sabırlı olduğunu fark ettim ama sabırlı olmayı bitirdiğinde de hiçbir bok almadı.

"Yüksek ve kudretli, her zaman öyleydi," diye karşılık verdi Kami, hâlâ gitmek için can atıyordu.

Max başını salladı. İşi bitmişti ve bunu biliyordum çünkü yanıma kaydı ve Brody'ye bakarak, "Hatırlat da bu harika fikir için sana teşekkür edeyim. The Rooster'da biftek. Çok zekice."

Brody sırtarak, "Beni suçlama," diye mırıldandı.

"Garson!" Ona seslendim, martini bardağını kaldırıp masanın etrafında dolaştırarak herkes için yeni bir kadeh getirmesi gerektiğini işaret ettim.

Mindy bana, "Üstüne bayıldım Neens, söylemeyi unuttum," dedi.

"Evet sevgilim, seninki de çok güzel. Bunu da söylemeyi unuttum," diye cevap verdim.

"Ve saçındaki o şey," diye devam etti Mindy.

"Muhteşem." "Teşekkürler," diye gülümsedim ona.

Kami kızgın, hanımefendiye yakışmayan bir homurtu çıkardı ve tepinerek uzaklaştı.

Kötücül varlığı topuklarının üzerinde uzaklaştığında, Max'in kolu bana dolandı ve "Belki de Kami'yi babanla bir odaya koymalıyız, bakalım son kalan kim olacak?" diye önerdi.

Max'e baktım ve "Babam onun kışını tekmelerdi" dedim.

Max sırtıttı ve "Bebeğim, Kami hiç de beceriksiz değil" dedi.

"Anlıyorum, yine de babam bu sabah bana iyi şeyler vermemiştir. Muhtemelen jetlag olmuş."

Max, "Bu iyi bir haber değil Düşes," diye mırıldandığında hâlâ sırtıyordu.

"Bu da ne demek oluyor?" Mindy sordu, Max ve ben ona baktık.

Max açıkça, "Nina'nın babası bir pislik," diye cevap verdi. "Ne?" Sorma sırası Brody'deydi.

"Eski nişanlım babama burada olduğumu söylemiş ve babam evliliğim sayesinde kazanmayı umduğu sosyal statüyü kaybetmekten endişe ediyor. Bu nedenle babam bana büyük bir hata yaptığımı söylemek için buraya uçtu ve bunu bu sabah kendine has aşağılayıcı üslubuyla yaptı, Max onu evinden kovmak zorunda kalmadan önce tanımadığı Max'e hakaretler yağdırmayı da başardı. Ancak kasabadan ayrılmadı, yani Gnaw Bone'daki otelde muhtemelen Max'e, bana, ikimize, Gnaw Bone kasabasına ve tüm sakinlerine, hatta belki de tüm ilçeye karşı uğursuz bir plan yapmayı planlıyor."

Mindy ve Brody sessizce bana baktılar.

"Dediğim gibi," diye özetledi Max, "Nina'nın babası hıyarın teki." "Vay canına, gerçekten kötü bir gün geçirmişsin," dedi Mindy usulca. Olayın yarısını bile bilmiyordu.

"Bu yüzden bir martini daha sipariş ediyorum," diye alaycı bir gülümsemeyle cevap verdim.

Max'in kolu beni sıktı ama ona baktığımda Brody'ye bakıyordu. Sonra sadece tek bir şekilde okunabilecek bir tonda konuştu ve bu aşırı bir onaydı.

"Onu bu sabah babasıyla görmeliydin, Brody. Tanrım, onu çiğnedi ve tükürdü. Paspası çıkarıp yerleri temizlemem gerekecek sandım."

Brody sırtıttı ama "Kardeşim, bunun senin için iyiye işaret olduğunu sanmıyorum" dedi.

"Ben hıyar değilim," diye cevap verdi Max. "Nina'nın ölümcül şeyleri orospular ve sikler için sakladığını fark ettim. Ben, kızgın bile olsam, o uysaldır."

Gözlerim ona dikildi ve "Uysal mı?" diye sordum.

Max'in gözleri bana kaydı ve mırıldandı: "Tatlım, benimleyken pençelerin bir kedi yavrusunununki gibi."

Mindy kıkırdadı. Brody kıkırdadı. Gözlerim daha da kısıldı ve mezelerimiz geldi.

* * * * *

İki numaralı martiniyi bitirmiştım ve şimdi tüketilmiş, son derece lezzetli bifteğim, ona eşlik eden sote mantarlarım ve fırında pişmiş patatesimle birlikte içtiğim dolgun, nefis kırmızı şarabın son yudumlarının tadını çıkarıyordum ki bir sonraki olayımız patlak verdi.

Shauna.

Önce Brody konuştu ve gözleri masanın ucunda duran kıza takıldığı anda bunu yaptı.

"Ciddi misin?" diye sordu inanmayarak.

Onu ve diğer herkesi görmezden geldi. Sadece Max'i görüyordu.

"Max, biraz konuşabilir miyiz?" diye sordu kibarca, sesi bufalo burger gecesindekinden farklıydı. Daha alçak, boğucu ve kandırıcıydı.

"Hayır," diye cevap verdi Max sert bir sesle ve ben de mutlu bir şekilde Max'in, kızın baştan çıkarıcı sözlerine karşı bağışıklığı olduğunu fark ettim.

Eğildi ve usulca, "Tatlım, lütfen," dedi.

Ne yazık ki, Max benden dikkatli olmamı istemiş olsa da, biraz sarhoştum. Bu nedenle Max'e "tatlım" dediğinde, vereceğim yanıtı tam olarak düşünecek durumda değildim, belki de hiç veremeyecektim.

Bunun yerine, Max'in Shauna'ya karşı bağışıklığı konusundaki mutluluğum tamamen eridi, sırtım dimdik oldu, Mindy'ye baktım ve yüksek sesle "Az önce Max'e benim yanımda 'tatlım' mı dedi?" diye sordum.

"Siktir," diye mırıldandı Max ve kolu belime dolanarak alt bedenimi kendine doğru çekti.

"Sanırım yaptı," diye fısıldadı Mindy, yüzü yine solgundu ve beni dikkatle izliyordu, muhtemelen masanın üzerinden atlayıp beni zapt mı etse yoksa benimle birlikte kavgaya mı karışsa kararsızdı.

Shauna'ya baktım ve ona "Az önce Max'e 'tatlım' dedin" dedim.

"Özür dilerim Nina, sadece bir dakika sürecek," dedi Shauna, soğuk, kalpsiz, hilekâr, cehennemden gelen bir orospu olmadığına karar vermişti ama bu gece yüzeyde şeker gibiydi, yine de özündeki kalpsiz, hilekâr, cehennemden gelen orospuyu saklamakta başarısızdı.

"Hayır, bir dakika bile sürmeyecek Shauna, çünkü bir saniye içinde çekip gideceksin."

"Nina, tatlım," diye mırıldandı Max.

Gözlerimi Shauna'ya dikerek elimi uzattım ve görkemli bir şekilde, "Ben hallederim," dedim.

Max'in kolu gerildi ve "Shauna, Nina öfkelendiğinde ne yapacağı belli olmaz. Kendine bir iyilik yap, çek git."

Shauna, "Max, cidden, bu önemli," diye cevap verdi.

"Max'e 'tatlım' demene geri dönelim," diye önerdim.

Shauna, "Nina, tekrar özür dilerim ama Max'le gerçekten konuşmam gerekiyor," diye itti.

"Ona gözümün... önünde... 'tatlım' demeseydin buna izin verebilirdim. Şimdi soğuk, ölü bedenim üzerinden bir tane alacaksın," diye karşılık verdim.

"Bebeğim, sakın ol," dedi Max bir kez daha sıkarken.

"Elimden kaydı, alışkanlık," dedi Shauna, buz kraliçesi yüz hatlarını bir anlığına buzlandırdı, sonra saklayabildi, sözleri Max'ten bir süreliğine de olsa hoşlandığını hatırlatmak içindi, sonra kendini tuttu ve yine alçak sesle ve sahte bir tatlılıkla, "Üzgünüm, gerçekten," dedi.

"Özrünüz kabul edildi," dedim cömertçe. "Şimdi lütfen, yemeğin en güzel kısmı olan tatlıya yaklaşıyoruz. Bunu mahvetmeyin."

Max'e döndü ve "Max, önemli olmasaydı seni rahatsız etmeyeceğimi biliyorsun" dedi.

Brody sabırsız bir ses tonuyla, "Çıkar ağzındaki baklayı Shauna ve git," diye emretti.

Gözlerini Max'ten ayırmadı. "Bu özel. Max, Lütfen."

Max'in ağzı onun oyunundan sıkıldığı için gerildi ve "Özel hiçbir şey paylaşmıyoruz, Shauna" dedi.

"Max," diye yalvardı ve Max'in de sabrı taştı.

"Tanrı şahidim olsun Shauna, Brody şehre geldi ve biz de güzel bir yemek yemeye çalışıyoruz. Ne oluyor lan?"

Hiçbir yere varamayacağını anlayınca, yönünü değiştirdi ve "Hamileyim" dedi.

Masamızdaki hava durağanlaştı.

Max'i izliyordum, nefes almadığım için ciğerlerim yanıyordu, "onu ne zaman kazıdığını" ve yavaşça göz kırpmasını izlerken bu çocuğun ondan olma ihtimali olup olmadığını merak ediyordum.

Sonra artık ölümcül derecede tehlikeli, derin, çakıllı sesiyle homurdandı, "Yine mi geldin?"

"Özel olarak konuşabilir miyiz?" diye tekrarladı.

"Hayır, Shauna, bunları bana neden anlatıyorsun?" Max sordu.

"Çünkü o Curt'ün."

"Vay anasını," diye fısıldadı

Mindy. "Yüce İsa," diye

mırıldandı Brody. "Aman

Tanrım," diye nefes aldım.

"Ne oluyor lan?" Max kırptı.

Masada Max'in yanına çömeldi ve başını kaldırıp ona baktı.

"Max, Bitsy'yle konuşmalısın," diye yalvardı.

"Bunu neden yapayım ki?" diye sordu Max.

"Çünkü bu Curt'ün bebeği. Çünkü Curt benimle, bebekle ilgilenirdi. Bana öyle söylemişti. Ve çünkü artık Curt yok," diye açıkladı Shauna.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın," diye ısırıldı Max ve kızgınlığının ötesine geçtiğini anlayabiliyordum, öfkelenmeye başlamıştı ve kolumu beline dolama sırası bana gelmişti.

"Bunu özel olarak konuşabilir miyiz?" diye tekrar sordu.

"Hayır, Shauna, lanet olsun, bu konuda hiç konuşmak istemiyorum. Bu boku bilmek bile istemiyorum."

Yaklaşıp elini Max'in dizine koydu ve yalvarırken gözlerim ona odaklandı, "Curt bana bakar, biliyorsun, bakacağını biliyorsun. Bir bebeği tek başıma büyötmeye gücüm yetmez."

"Delirdin mi sen?" diye sordum ve gözleri bana kaydı. "Ne?" diye sordu.

"Deli mi? Deli mi? Çılgın mı? Kaçık? Kaçık? Dönek mi? Deli mi?" Sesimi yükselterek açıkladım. "Tabii ki hayır," diye tersledi.

"O zaman önce elini Max'in dizinden çek," diye karşılık verdim ve eli Max'in derisi yanmış gibi geri çekildi. "İkincisi, git ve Bitsy'den para koparmaya çalışmana yardım edecek kadar kalpsiz başka birini bul. Max'in bunu asla yapmayacağını biliyor olmalısın."

"Bu Curt'ün çocuğı ve Curt'ün parası ve Max Curt'ü tanıyor, Bitsy'yi tanıyor ve herkes Max'in adil olduğunu biliyor."

"Ve Curt Bitsy'yle evliyken onunla yatıyordun," diye karşılık verdim. "Sert darbeler ama kılıçla yaşıyorsun Shauna, kılıçla ölmeye de hazır olmalısın."

Gözleri kısıldı ve donuklaşmaya başladı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Yani ateşle oynadın, şimdi de yandın. Bununla yaşa. Şimdi, dürüstçe, sadece git."

"Bu seni ilgilendirmez," diye tersledi, ayağı kalktı, maske tamamen kaydı, şimdi bana buzdan hançerlerle bakıyordu.

"Pardon? Max'in yatağında uyuyorum. Max'in eli bu gece benim kot pantolonumdaydı. Ama Max'e 'tatlım' diyen sendin, benim önümde ona elini uzatan sendin ve masamıza gelip bir sohbeti bölen sendin.

güzel bir akşam ve bu saçmalığı üzerimize atıyorlar. Bu yüzden bunu kendi işim olarak görüyorum. Git başımdan."

Shauna, "Burada masum bir bebekten bahsediyoruz," diye karşılık verdi.

"Damar kurumuş olmasına rağmen hâlâ altın aramaya devam etmenden ve güzel bir restoranda Max'in yanına gidip onu da bu işe bulaştırmaya çalışmaktan bahsediyoruz!" Ben de karşılık verdim.

"Burada neler oluyor?" diye sordu bir adam ve ben bir müdür ya da o türden birini görme umuduyla Max'in omzunun üzerinden baktım ama Harry orada duruyordu.

"Lanet olası A," diye mırıldandı Brody.

Max kabinden dışarı kaydı. "Her şey yolunda Harry, Shauna sadece gidiyordu."

Harry Max'i görmezden gelerek Shauna'ya baktı ve "Max ve Nina'yı neden rahatsız ediyorsun?" diye sordu.

"Harry -" Shauna yine o sahte tatlı yalvarma tonuna dönmüştü.

"Nina'yı da Bitsy ve beni siktiğin gibi sikebileceğini mi sanıyorsun?" Harry yüksek sesle sordu ve ben de sarhoş bir şekilde onu inceledim, sinirlendiğinde çok daha az şapşal olduğunu düşündüm.

"Özel bir yere gidebilir miyiz?" Shauna kibarca sordu.

"Hayır, restorandaki herkes senin lanet bir sürtük olduğunu zaten biliyor, neden bu konuda gizli kalmamız gerekiyor?"

"Lanet olası A," diye mırıldanarak tekrarladı Brody ve ayağa kalktı. "Harry, dostum, cidden, hadi sen ve ben biraz yürüyelim."

"Evet," diye yanıtladı Harry. "Shauna yürüyüşe çıktığında biz de yürüyüşe çıkarız."

"Harry," diye seslendim. "Neden bir sandalye çekip bizimle bir şeyler içmiyorsun?"

Harry bana baktı, sonra gözleri tekrar Shauna'ya kaydı. "Bu hoşuma gider Nina ve Shauna kayarak uzaklaşır uzaklaşmaz bunu yapmaktan mutluluk duyarım."

"Bir sorun mu var Shauna?" Shauna ile yemek yiyen adam şimdi oradaydı.

"Yikes-o-rama," diye fısıldadı Mindy ve ben de ona geniş gözlerle baktım.

Shauna, "Sorun değil Robert," diye cevap verdi.

Robert akılsızca, "Sakinleşip oturmalsın," dedi Harry'ye ve bunu biraz tehditkâr bir şekilde yaptı. "Öyle mi? Oturmalı mıyım?" Harry hâlâ yüksek sesle sordu.

"Şimdi de seni mi beceriyor? Çünkü bilmen gerekir ki, bir hafta önce

Ben, Curtis Dodd ve Tanrı bilir başka kimler."

"Dediğim gibi, sakın olmalısın," diye tekrarladı Robert, bir adım öne çıkarak ve Brody onu tutmak için bir elini kaldırdı.

Max, Harry'ye yaklaşarak, "Çocuklar, bunun dışarı çıkması gerekiyor," diye emretti.

"Uyarayım Robert," dedi Harry. "Sana harika sakso çekecek ama bir kadın olduğu ve çoklu görev yapabildiği için bunu yaparken eli cüzdanında olacak."

Nefesim kesildi. Mindy kıkırdadı. Menajer çok geç yaklaştı çünkü Robert, Brody'nin elinden kurtuldu ve ilerleyerek Harry'nin çenesine bir yumruk indirdi ve Harry uçu.

Harry bir masanın üzerine inip onu yan yatırınca, bardaklar, tabaklar, tuzluk ve biberlikler havada uçuşurken birkaç çığlık duyuldu. Kendini düzeltti, döndü ve iki büklüm olarak saldırdı. Robert'ın karnına omzuyla vurdu ve onu bir metre geriye, başka bir masaya götürdü. Bardaklar döküldü, tabaklar kırıldı ve Robert yere inip ayağa kalkarken müşteriler sıçradı. Harry ayaklarını bulamadı, kollarını Robert'a doladı ve ikisi de yere düştü, güreştiler, homurdanıp birbirlerine küfrettiler.

Mindy gibi ben de onları izlemek için kabinde dizlerimin üzerine çöktüm.

Bu çok uzun sürmedi. Max ve Brody araya girdi, Max Harry'yi arka yakasından ve kot pantolonundan tutup ayağa kaldırdı ve itti. Brody de aynı şeyi Robert'a yaptı ve onu ters yöne doğru itti.

"Salak, orospu çocuğu!" Harry bağırdı, biftek suyu, ketçap ve yaban turpu sosu ve şarap, tereyağı ve ekşi krema gibi görünen şeyler gömleğine bulaşmıştı, Max'in eli göğsündeydi ve onu ön kapıya doğru itiyordu.

"Sakin ol Harry," diye kırptı Max, hâlâ göğsünü itiyordu, Harry geriye doğru kıpırdandı, "dışarı."

Kapı Max'in arkasından kapanıncaya, Harry sarsak bir şekilde ön merdivenlere doğru dönünceye, Max'in eli sırtının üst kısmına gelinceye ve gözden kayboluncaya kadar izledim. Sonra diğer tarafa baktım, Robert ve Brody arka avluya açılan cam kapıdan çıkıp gözden kaybolmuşlardı. Shauna da gözden kaybolmuştu.

"Vay canına," diye nefes aldı Mindy ve ben ona baktıktan sonra parlak bir şekilde gülümsedi. "Neens, bebeğim, sen tamamen eğlenceli bir randevusun."

Mindy'ye titrek bir şekilde sııttım, gözüm bir şeye takıldı, yana doğru atıldım, bizim ürkek garsonu bileğinden yakaladım ve sordum, "Biliyorum temizlemen gerekiyor ama fırsatın olduğunda buzlu bir Amaretto alabilir miyim? Büyük bir tane."

"Elbette," diye mırıldandı dalgınca.

"Senin de bir tane var," dedim ona. "Faturamıza ekle." Gözleri bana odaklandı ve "Hey, teşekkürler" dedi.

Elimi salladım, dizlerimin üzerinden kalktım ve arkama yaslandım. "Sorun yok," diye mırıldandım, derin bir nefes aldım ve Mindy'ye baktım. "Sence gecenin sonunda erkekler kavga etmeden dışarı çıkabilecek miyiz?"

"Bu seferki bir öncekinden daha eğlenceliydi," diye yorumladı Mindy.

"Evet, bu doğru," diye kabul ettim.

Mindy gülümseyerek, "Yine de eskiyebilir," dedi. "Bu da doğru."

"Hiç Amaretto içmedim. The Dog'da çok satılan bir şey değil. Bir tane deneyeyim mi?"

"Ölmeden önce Amaretto'nun tadına bakmalısın" dedim, sözlerim dramatikti ama aynı zamanda doğruydı.

"O zaman bu bir evet."

Ona gülümsedim. O da bana gülümsedi.

* * * * *

"En sevdiğim bölüm..." hepimiz Cherokee'nin yanında duruyorduk, ben hafifçe sallanıyordum ve Brody gecemizi anımsıyordu, "Nina'nın Shauna'ya senin yatağında olduğunu ve elinin onun kotunun altında olduğunu söylemesiydi. Müthiş bir şeydi."

"İyi geceler de, Brody," diye emretti Max. Brody sıırttı. "Sadece söylüyorum."

"Nina'nın çılgınlık için onca kelime bulması hoşuma gitti," diye ekledi Mindy, eğlence dolu akşamımız hakkında şiirsel bir şeyler söylemek istiyordu. "Bu kadar çok kelime olduğunu bile bilmiyordum."

"Havlamayı unuttum," diye Mindy'ye bilgi verdim.

"İngiltere'de yaşamak zorundayım. Hepiniz katil gibi konuşuyorsunuz," diye haykırdı Mindy.

"Ve çılgın," diye devam ettim. "Harika!" Mindy ağladı.

"Ve kaçık, deli ve kraker," diye devam ettim.

Max yolcu tarafındaki kapıyı açtı ve elleri kalçalarımın gitti. "İyi geceler de Nina."

"İyi geceler!" Max'in elleri bedenimi kapıya doğru çevirip beni yukarı kaldırdığında seslendim, böylece içeri sürünmekten başka çarem kalmadı.

"İyi geceler, Neens!" Mindy geri seslendi.

"Evet, Neens, sonra. Max, kardeşim, kendine dikkat et," dedi Brody. "Her zaman," diye mırıldandı Max ve kapımı çarptı.

Max pencereden kayboldu ama Mindy aniden oradaydı. Pencereden ona gülümsedim ve sonra elini pencerenin üzerine koyduğunu gördüm. Elimi kaldırdım ve onunkine yasladım. Bana komik, küçük bir gülümseme verdi.

eli kaybolmadan ve o uzaklaşmadan önce oldukça anladım.

Emniyet kemerimi bağlarken mırıldandım ve Max yanıma bindi. Aklım Mindy'nin çok tatlı olmasında ve en son tükettiğim, Amaretto ile yıkadığım pişmiş, mermer cheesecake'teydi.

"Keyfin yerinde mi?" Max kamyonu çalıştırırken sordu. "Mindy'yi seviyorum," diye açıkladım.

"Sanırım o da sizi seviyor Düşes, cehennemde yaratılmış bir eşsiniz."

Sözlerini gerçekten dinlemedim, sadece konuşmaya devam ettim. "Cheesecake çok lezzetliydi."

"Baskın mı yaptın?" Max sordu, eli koltuğumun arkasındaydı, gövdesi arka camdan dışarı bakmak için bükülmüştü.

"Çakırkeyifim, sarhoş değilim."

Max geri döndü ve yola girdi. "Eve dönerken bayılmama şansın var mı?"

Elimi önümde salladım ve "Oh, iyi olacağım" dedim.

"Doğru," diye mırıldandı Max.

"Müzik dinleyebilir miyiz?" Ben rica ettim ve Max müziği açtı.

Beş dakika sonra dünya için ölmüştüm.

Sekizinci Bölüm

Karışım lar

"Oh... aman... Tanrım! Evinizi çok seviyorum!" Annemin ağladığını duydum.

Garip rüyamı Max'in çatı katına vuran sabah güneşine doğru göz kırparak uzaklaştırdım ve onun boş yastığını gördüm. Rüyamda neden annemi görüyordum, bilmiyordum

-

"Ve sen harikası!" diye haykırdı.

Kalbim tekledi ve gözlerim kocaman oldu.

"Hayır," diye fısıldadım, yorganı geriye attım ve vücudumu gördüğümde durdum. Bir çift beyaz, dantel külot dışında çıplaktım.

Aklım dün geceye gitti, Max beni arabadan eve taşıırken onun kollarında uyandım. Ona yürüyebileceğimi söyledim. Döner merdivenin dibinde beni ayağa kaldırması. Tökezleyerek yukarı çıktım, iç çamaşırım ve ayakkabılarım hariç tüm kıyafetlerimi çıkardım ve yüzüstü yatağa düştüm.

Ve hepsi bu
kadardı. Oh.

Benim.

Tanrım.

"Burayı seviyorum!" diye haykırdı annem, bu ses zihnimi dehşet verici düşüncelerimden uzaklaştırdı ve bedenimi harekete geçirdi. "Steve, buraya taşınmak istiyorum."

Erkeklerin mırıldanmalarını duydum ama Max'in dün gecedan kalma gömleğini yerde bulmuş ve kapmıştı. Omuz silktim, düğmelerini ilikledim ve aynı anda odanın içinde koşarak merdivenlerden aşağı indim.

Aşağıya indim ve annemin ayakta durduğunu gördüm, pencereden dışarı bakıyordu, kollarını iki yana açmıştı, sanki Dağ Güneşi Tanrısı'na onu kutsaması için sesleniyordu. Max ondan birkaç adım ötede durmuş gülümsüyordu, üzerinde pijamasından başka bir şey yoktu. Steve ise

Kollarını iki yana açarak ona olabildiğince yakın durmuş, bir yandan da gülümsüyordu. Steve'in gülümsemesi Max'in eğlenmesine neden olacak kadar hoşgörölüydü.

"Tanrı'nın ülkesi!" Annem yüksek sesle ilan etti.

"Anne, ne oluyor?" Onlara doğru yürürken sordum ve annem döndü.

"Neenée Bean!" diye çığlık attı ve koşarak yanıma geldi, kollarını boynuma doladı ve bana şiddetle sarıldı.

Kollarını bana doladığını hissettiğimde annemin sürpriz ziyaretinin şokunu unutmuştum. Benimkiler de ona dolandı ve sıkıca sarıldım.

"Bu iyi hissettiriyor," diye fısıldadım saçlarına.

"Oh evet, tatlım, en iyisi," diye fısıldadı annem.

Ellerinin saçlarımı topladığını hissettim ve saçlarımı arkadan tutarak çekti.

"Saçlarının bu kadar uzun olmasını seviyorum," diye gözlemledi, gözleri bir anne taraması yaptı.

"Teşekkürler, iyi görünüyorsun," dedim, gözlerim kızımı taradı, annemin zinde ve sağlıklı göründüğünü, teninin bronzlaştığını, saçlarının asla bırakmayacağını söylediği sarıya mükemmel bir şekilde boyandığını ve ensesinde çekici, olgun bir hanımefendinin atkuyruğuyla yumuşak bir şekilde geriye doğru toplandığını gördüm. Balıkçı yakası ve pantolonu düzgün, temiz ve şıktı.

Hepsi saf anne.

"Haftada üç kez yüzmek, bahçe işleri, golf ve iyi bir diyet. Ve nemlendirici kullanmalısın Neenée Bean, gece gündüz. Sakın unutma."

"Bilmiyorum."

"Biliyorum tatlım, cildin kusursuz, hep öyleydi. Yine de Nina," diye uyardı, gözlerini yüzümde kıсарak, "yatağa makyajlı gitmemelisin. Sana hiçbir şey öğretmediysem bile bunu öğrettim."

"Büyük, kötü üvey babanın kucaklaşmasına izin verecek misin yoksa onu tamamen kendine mi saklayacaksın?" Steve'in gürleyen sesi yakınımdan sordu ve geri çekilip ona baktım.

Steve iri ve uzun boyluydu, zayıf fiziğini ya da geniş omuzlarını kaybetmemiş, sadece biraz yumuşamıştı. Saçları tamamen beyazlamıştı ve büyük olasılıkla kalın, gümüşü bir gri olduğu ve ona yakıştığı için bunu umursamıyordu. Kızlarla öğle yemeği için giyinmiş olan annemin aksine Steve kot pantolon, rahat yürüyüş ayakkabıları ve flanel gömlek giymişti. Bakım mühendisiydi ve emekli olmadan önce sekiz binadan oluşan bir kompleksi denetlemişti.

Aynı zamanda sevimli bir adamdı.

"Merhaba Steve," dedim ve onun derin, sıkı, ayı gibi sarılmalarından biri için kollarına atıldım.

"Seni gördüğüme sevindim bebeğim," dedi başımın tepesine doğru. "Seni de Steve."

"Ah!" Annem ağladı ve Steve ona dönebilmemiz için beni bıraktı ama bir kolunu omuzlarımda tuttu. Annemle yüzleştığımızda Max'e hitap ettiğini gördük. "Birbirimizi tanıdıkça sana sarılacağım."

İşte o zaman annemin sürpriz ziyareti karşısında şok olduğumu hatırladım. Ve o anda, dehşete kapıldım.

"Anne!" Ben bağırdım ve annem bana döndü.

"Üstünde tişört yokken de yapabiliyorum. Şimdi söylüyorum," diye ilan etti annem.

"Lafı açılmışken," diye mırıldandı Max, genişçe sırtarak merdivenlere yöneldi. "Ben giyineceğim." Geçerken bana baktı ve "Bebeğim, kahveye başlayabilir misin?" dedi.

"Um... evet," diye cevap verdim.

Gözleri gömleğime kaydı ve başını çevirip merdivenlerden yukarı çıkmadan önce gözlerinin karardığını fark ettim.

"Nina, tatlım, bu ev, bu manzara, bu adam. Aman Tanrım!" Annem ağladı.

"Nellie, hayatım, burası açık plan. Max seni duyabilir," diye bilgilendirdi Steve onu.

"Yani? Artık hepimiz aileyiz. Bana alışması gerekecek," dedi annem çılgınca ve mutfağa doğru yürüdü. "Ben

kahve yap, kahvaltı hazırla. Neenee Bean, sen de gidip yüzünü yıka ve nemlendir."

Annemin "artık hepimiz bir aileyiz" sözünün etkisiyle hala sallanıyordum, bu yüzden itiraz eden sözlerim zayıftı. "Anne, ben kahve alacağım ve belki de kasabada kahvaltı ya da başka bir şey için buluşmalıyız, o zaman bana burada ne yaptığını anlatabilirsin."

"Oh, saçmalık!" Annem mutfaktaydı, dolapları açıp kapatıyordu. "Bu çok uzun sürer, kahvaltıyı burada yapacağız," dedi ve devam etti. "Krep yapacağım. Hayır! Benim meşhur çırpılmış yumurtam. Max bana bir yumurta adamı gibi geliyor."

Konuşarak anneme beni daha fazla utandırması için yem verdiğime karar verdim ve Steve'e sırtarak kolunun altından geçtim ve "Hemen geliyorum," diyerek merdivenlere koştum.

Max koyu mavi bir Henley termal ve kot pantolonla banyodan çıktığında çatı katına çıktım ve olduğum yerde durdum.

"Çok özür dilerim," diye fısıldadım yüksek sesle.

Max yaklaştı ve başını bana doğru eğdi. "Evet? Neden?"

"Annem... o... şey, benim annem." Hâlâ fısıldıyordum.

"Kapının çalındığını duydum tatlım, babanı kapıda görmeyi bekliyordum. Anneni gülümserken, el sallarken ve zıplarken görmek çok daha güzel."

Annemin bunu yaptığı ve yapacağı hayali kafamı doldururken gözlerimi kapattım.

Max'in ellerini boynumda hissettim ve "Düşes" diye seslendi. Gözlerimi açtım ve "Üzgünüm" diye tekrarladım.

Beni kendine çekmek için boynumu kullandı. "Üzgün olman gereken tek şey dün gece üzerimde sızıp kalman. Yine de bebeğim," gözleri ısınırken yakından izledim, "çıplak bayıldın ama o seksi ayakkabılarını bıraktın ve şimdi gömleğimi giyiyorsun, bunu telafi ediyor."

"Ne?" Gözlerinin içinde kaybolmuştum. Kelimeleri algılayamıyordum, özellikle de söyledikleri çoğunlukla korkutucu olduğu için.

"Hepsi değil ama yardımcı oluyor."

"Ne?" Hâlâ sabah yaşadığım şokla ve tabii ki Max'in sıcak gözleriyle baş etmeye çalışırken tekrarlardım.

Daha da yaklaştı ve "Seni o tişörtle de sikeceğim" diye fısıldadı.

Bunu işledim.

"Ve şu ayakkabılar," diye devam etti derin düşüncelere dalmış gibi, "ama aynı anda değil."

Dizlerim büküldü ve ayakta kalabilmek için ellerim Max'in belini kavramak üzere havaya kalktı. Başparmaklarımı yanlardaki kemer halkalarına geçirdiğimde bunun gerçekten işe yaradığını fark ettim ve bunu neden benim üzerimde kullandığını anladım, tabii ki onunki farklıydı.

"Hiç kız kardeşin var mı?" Max nedense sordu ve ben başımı salladım. "Charlie'den başka kardeşin?" diye devam etti ve ben başımı sallamaya devam ettim. "Kuzenlerin?"

"Bunlardan bazıları," diye fısıldadım.

Sırıttı. "Yani yarın bekleyebileceğimiz kişi bu mu?"

Kuzenlerim de annem kadar kaçıktı ve eğer o da kaçık olan teyzelerimi aradıysa, bu bir olasılık olabilirdi. Bu yüzden cevap vermek yerine öne doğru eğildim ve yüzümü onun Henley'sine bastırdım.

"Gördüğün gibi Nina Zombie'nin çoğu bende," dedi Max, dudakları saçlarımdayken. "Kendine çeki düzen ver, hayatım. Ben aşağı inip annenin ahıra taşınmamasını sağlayacağım."

Başımı geriye attım ve fısıldadım, "Tanrım, Max, ona bir ahırın olduğunu söyleme. Ciddiyim, bunu düşünecektir. Yarın dönüşüm hakkında konuşmak için müteahhitleri buraya çağıracak."

Beni öptüğünde hala sırtıyordu, geri çekildi ve "Dudaklarım mühürlü" dedi.

Sonra beni bıraktı ve merdivenlere doğru yürüdü.

Banyoya koştum ve sabah ritüelimi aceleyle yerine getirdim ve giyinmek istemediğim için zahmet etmedim.

Max'i annemle o kadar uzun süre yalnız bırakamazdım. Her neyse, Max'in gömleği benim geceliğimden ve hatta onun tişörtlerinden çok daha fazla örtüyordu ve annemle Steve vardı. Annem ve Steve artık Arizona'da yaşadıkları için Steve "refakatçi" statüsüne terfi ettiğinden beri beni pijama ve mayolarla görüyordu.

Merdivenlerden aşağı koştum, kolları sıvadım ve annemin bir yandan vurup bir yandan konuştuğunu duydum.

"...sonra televizyonda bilgi yarışması yöneticisiyle bir tartışmaya girdi ve onu üstün, cinsiyetçi tavrından dolayı görevden aldı."

Aman Tanrım. Annem korkunç lise beyin takımı hikayesini anlatıyordu.

"Anne," diye araya girdim.

"Sessiz ol tatlım, Max'e Beyin Takımı Hikayesi'ni anlatıyorum."

Mutfağa girdiğimde Max'in lavabonun karşısındaki her zamanki yerinde, Steve'in bir taburede ve annemin de Max'in dolaplarındaki her şeye benzeyen şeylerle çevrili tezgahta olduğunu gördüm.

Annemin bariz sürpriz mutfak envanterini soracak vaktim yoktu, Beyin Takımı Hikayesi'ni durdurmak zorundaydım.

"Biliyorum anne, keşke yapmasaydın."

Durdu ve kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Bu hikayeden neden utandığını asla anlayamayacağım."

"Kaç sebep istiyorsun?" Ben sordum. "Üç!"

Annem karşılık verdi.

Elimi kaldırdım ve saymaya başladım. "Bir, bunu yerel televizyonda yaptım ve herkes gördü. İki, Beyin Takımı'ndan atıldım ve okuldan uzaklaştırıldım. Ve üç, Beyin Takımı'nda hiç yer almadım."

"Erkekler zeki kızları sever," diye karşılık verdi.

"Evet, mezuniyet balosu için bir eşim olmadığında bana söylediğin buydu."

Öne doğru eğildi ve "Mezuniyet balosuna gidecek bir arkadaşın yoktu çünkü o aptal Flannery denen çocuk seni o korkunç Sipowicz için terk etti" dedi. Annem döndü

Max ve ekledi, "Çok fazla saçı vardı, sürekli dalgalandırıyor ve gevşekti."

Annem doğruyu söyledi. Perry Sipowicz'in çok fazla saçı vardı, sürekli sallanıyordu ve kesinlikle gevşekti.

"Her neyse," dedi annem tezgâha dönüp eşyaları gelişigüzel yerleştirmeye başlayarak, "Neenee Bean'imle o korkunç televizyoncuya karşı çıktığı için gurur duydum. Kendini Tanrı'nın bir lütfu sanıyordu ve takma saç taktığını herkes görebiliyordu. Ve cinsiyet ayrımcılığı yapıyordu. Nina'nın hiçbir soruya cevap vermesine izin vermedi ve Nina her iki okulun takımındaki tek kızdı. Bu yüzden onu azarlamasına sevindim." Max'e döndü ve sözlerini şöyle bitirdi: "O zaman onun harika bir avukat olacağını anladım. Başvurduğu her okula kabul edildi."

"Anne," dedim kahve fincanına doğru ilerleyerek, "yeter."

"Yaptın," diye mırıldandı annem, Max'e baktı ve tekrarladı,

"O yaptı."

Max'e baktım ve gözlerimi devirdim. Max gülümsedi. Odaya sordum, "Kim kahve ister?"

"Ben!" Annem sanki yanında durmuyormuşum gibi ağladı ki öyleydim.

Omzumun üzerinden, dolaptan fincanları indiren Steve'e baktım. "Steve?"

"Bir fincan iyi gider, Nina."

Süt almak için buzdolabına giderken Max'e baktım.

"Max?" "Evet, bebeğim."

Tezgâhın yanına döndüğümde annem bana doğru eğildi ve yüksek sesle fısıldadı, her ne kadar alçak sesle fısıldasa da Max iki adım ötede olduğu için onu duyabiliyordu. "Bu 'bebek' olayını sevdim. Çok lezzetli."

"Steve'in önünde Max'e nefis demeyi kes."

Annem elini sallayarak, "Steve için fark etmez," dedi.

"Tamam, o zaman Max'in önünde Max'e nefis demeyi kes."

Annem arkama yaslanıp Max'e baktı ve "Nina biraz sinirli olabiliyor," dedi.

Max bir kahkaha
patlattı. "Anne!" diye
bağırdım.

Annem kocaman gözlerini bana çevirdi. "Yapabilirsin!"

Tavana baktım ve seslendim, "Tanrım? Bir zaman makinesi alabilir miyim? Lütfen. Sadece otuz beş yıl geriye gitmek, çocuk arabamdan sürünerek çıkmak, vahşi doğada kaybolmak ve sokak köpekleri tarafından büyütülmek istiyorum."

Annem arkasına yaslandı ve Max'e, "Dramatik de olabiliyor," dedi. Tezgahta ne yapıyorsa ona geri döndü ve mırıldandı, "Yine de iyi, her zaman mükemmel bir hayal gücü vardı."

Max'e kupasını uzattım ve Steve'in kahvesini ona götürerek, "Anne, Max benden hoşlanıyor, tamam mı? Mutfağında onun tişörtüyle durduğuma göre onu ikna etmene gerek yok."

"Pekâlâ," diye tersledi annem ve Max'e baktı. "O da sinirli olabiliyor."

Gözlerimi kapattım ve başımı geriye attım. Bir kol belime dolanmadan ve sırtım Max'in ön tarafına yaslanmadan önce yarım saniye yalvarırcasına orada durdum.

Max kulağıma, "Kahvenizi alın Düşes ve annenizi rahat bırakın," diye emretti.

Öne doğru eğildim ve kahvemi aldım, "Her neyse" diye mırıldandım. Sonra anneme baktım ve onu rahat bırakamayacağımı anladım ve "Ne yapıyorsun sen?" diye sordum.

"Bir şeyler hazırlama havasıındayım," diye cevap verdi annem ve tüm vücudum gerildi.

"Anne -" Başladım ve Steve de yanımdaydı çünkü alçak ve uyarıcı bir ses tonuyla, "Nellie, bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim," dedi.

Annem Steve'e doğru, "Benim karışımlarım en iyisidir," dedi.

"Karışımların vuruyor ve ıskalıyor. Çoğunlukla ıskalıyorum," dedim ona.

Annem dehşetle bana döndü. "Yaban mersinli ve raventli suflemi çok sevmiştin."

"Anne, yalan söyledim. Tadı kusmuk gibiydi."

Max'in vücudu benimkine karşı titremeye başladı ama annem öfkeli bir nefes verdiğinde bunu görmezden gelmek zorunda kaldım.

"Tadı kusmuk gibi değildi!"

"Lütfen, sadece tost yapmama izin ver."

Annem, eğer inanılırsa, daha da dehşete düşmüştü ve "Max ne düşünecek, kızarmış ekmek yediğini mi?" diye bağırdı.

"Burası onun evi anne, sen misafirsin," diye hatırlattım.

"Ben her koşulda anneyim ve çocuklara tost yapılmaz. Asla."

"Sizi yakaladı Düşes," diye fısıldadı Max.

İki büklüm oldum ve Max'e baktım. "Sen çocuk değilsin, Max." "Biz hayatta olduğumuz sürece, sen her zaman çocuksun, bebeğim," Steve Steve'e baktım ve omuzlarım çöktü.

Ama nazıkçe pes etmedim ve bu nedenle "Çeteleştiler" diye mırıldandım.

"Alışsan iyi olur, tatlım," diye mırıldandı annem, tezgâhın üzerindeki bol miktarda yiyecek maddesine döndü ve ellerini kaldırıp parmaklarını oynatarak devam etti, "Şimdi, düşünüyorum da... çilekli bir şeyler."

Kahvemden bir yudum almaya ve olayların benim katılımım olmadan gelişmesine izin vermeye karar verdim.

O anda Max'e yaslandığımı ve kolunun hâlâ belimde olduğunu fark ettim. Garip ya da rahatsız edici değildi. Aslında doğal ve tamamen rahat hissettiriyordu. O zaman bundan hoşlandığımı da fark ettim.

"Aman Tanrım!" Annem aniden bağırdı, sıçradım ve ona baktığımda Max'e aldığım yeni kremayı tuttuğunu gördüm. "Bu harikulade, Max. Çok iyi bir zevkin var."

Max, "Nina bunu benim için aldı," deyince annemin gözleri mutlu bir şekilde büyüdü, yüzü ıslıl ıslıl oldu ve Steve'e baktı.

"Duydun mu Steve, sevgilim? Nina Max'e krema almış." Annem de bunu, "Duydun mu Steve, hayatım?" der gibi söyledi. Nina az önce Max'e sonsuz aşkını ilan etti.

Max ve onlar yarın ameliyatla kalçadan bağlanacak."

"Duydum canım," dedi Steve, annesinin bariz mutluluğuna sırtarak, çünkü Steve'in krema için heyecanlandığından şüpheliydi.

"Çok güzel," diye mırıldandı annem ve kremayı bıraktı, sonra dolapları açıp kapatmaya başladı, "Şimdi, kaseler," dediğinde hâlâ mırıldanıyordu.

"Max," diye seslendi Steve, ona baktım ve Steve konuşmaya devam ettiği için Max'in de baktığından şüphelendim. "Her zamanki çılgın Nellie-Nina buluşmasını bölmekten nefret ediyorum ama şu ahmak Lawrence hakkında konuşmalıyız."

İşte oradaydı, ziyaretlerinin nedeni, tam da tahmin edecek zamanım olsaydı tahmin edeceğim gibi.

Annem bir kaseye bir şeyler dolduruyordu ama bana doğru eğildi ve "Steve'in bir planı var. Steve'in her zaman bir planı vardır." Sonra bana göz kırptı ve kaseye bir şeyler atmaya devam etti.

"Ne düşünüyorsun?" Max sordu.

"Kahvaltıdan sonra kadınları burada bırakıp dağdan aşağı inmeyi ve Lawrence'la otelinde konuşmayı düşünüyorum."

Vücudum tekrar gerildi.

"Bana uyar," dedi Max hemen.

"Um... Ben -" Başladım ama Max belimi sıkınca durdum.

"Bir saate kalmaz döneriz," dedi Max ve ben de dönüp ona baktım.

"Max -"

"Düşes," diye sözümü kesti Max, "bu iş bitti sayılır."

İçinde bulunduğum durumu, kaçışımı düşünecek ya da sürekli olarak kendimi engellenmeye ve her günü Max ile yatakta bitirmeye izin verdiğim gerçeğini irdeleyecek zamanım olmamıştı. Ancak Max'in Steve'le bir olup babamı göndermesini istemediğimden oldukça emindim. Nedenini bilmiyordum, sadece bunun bir aile meselesi olduğunu düşünüyordum.

ve Max aileden değildi. Nedenini bilmiyordum ama bunu yaparsa aile olmaya bir adım daha yaklaşacağını düşünüyordum. Bildiğim şey, onun ailemden biri olmasını istediğim ve bunu yapmamam gerektiğini de bildiğimdi.

"Max, bunun hakkında konuşabilir miyiz?" Ben sordum.

"Fikrimi değiştiremeyecek olsan da yapabiliriz."

"Max -"

Elini belime koyarak beni kendisine doğru çevirdi, sonra kolunu tekrar belime doladı ve beni kendine çekti.

"Bir şeyi açıklamama izin ver, Nina. O şehirde ve seninle yatmayı düşünüyor. Dün söyleyeceğini söyledin, derdini açıkça anlattın ama o hâlâ seninle yatabileceğini sanıyor. Erkek erkektir, kimse kadınıyla yatamaz, babasıyla bile. Yatabileceğini sanıyor, ben yapamayacağını açıkça söyleyene kadar, hep yatabileceğini sanacak. O yüzden yapamayacağını şimdi öğrenmesi daha iyi. Öyle mi?"

"Max, bence bu sen olmamalısın. Belki de ben -" Bir kez daha sıkılınca konuşmayı kestim.

"Tatlım, dün sana hiç saygı göstermedi ve seni üzdü. Bunun tekrar olmasına izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

"Max -"

"Ben değilim."

"Max -"

"Bana saygı göstermekten başka seçeneği olmayacak." "Max -"

"Özellikle de arkamda ailen varsa." "Max!"

Bağırdım.

"Ne?"

"Tamam, git babanı gör."

İşte oldu. Yine teslim oldum. Bunu neden sürekli yaptığıma dair hiçbir fikrim yoktu, belki de Max'in şu anda bana attığı yumuşak bakış ve güzel gülümseme dışında.

Bundan ve tüm sistemim üzerindeki etkisinden kaçınmak için Max'in kolunun içinde döndüm ve tekrar ona yaslandım.

Max, Steve'e "Steve, döndüğümüzde Pamuğu asmak için yardımına ihtiyacımız olabilir," dedi ve ben gözlerimi kapattım.

Steve her zaman meşguldü, her zaman bir şeyler yapardı, her zaman bir projesi vardı. Max'in pamuğu asmasına yardım etmeyi çok severdi.

"Elbette Max," dedi Steve dostça, annemin burnunu çektiğini duydum ve ona baktım ama başını eğmişti.

Sonra fısıldadı, "Burnumu pudrala."

Sonra Max nazikçe, "Sağdaki kapı, çatı katının altında," diye seslenince hızla uzaklaştı.

İçimi çektim çünkü annemin ağladığını biliyordum ve annemin Max'i sevmek için artık çok daha fazla nedeni olduğundan şüpheleniyordum.

Steve'e baktım, Steve de beni izliyordu. Gözleri Max'in belimdeki koluna kaydı, sonra tekrar yüzüme geldi. Gülümsemesi yavaştı ve göz kırpması da öyle.

Paniğe kapılmama rağmen gülümsedim.

Dürüst olmak gerekirse, felaketle karşı karşıya olduğumu bildiğim halde neden kaçmadığımı biliyordum.

Çünkü kaçmak istemedim.

Şimdi, denesem annem ve Steve beni evlatlıktan reddedebilir.

İçimi çektim, Max'e daha da yaslandım ve kolu sıkılaştı.

Adamlar rahatça sessiz kalırken ben kahvemden bir yudum aldım.

Sonra da "Sence o dönmeden önce gizlice tost yiyecek vaktimiz var mı?" diye sordum.

Zamanlamam kötüydü ve Max'in mükemmel yapısı beni engelledi çünkü annem kapıyı açmıştı ve gürültüsüz menteşeleri benim felaketim oldu.

"Bunu duydum," diye tersledi annem, tezgâhın etrafından dolanırken. "Hayır," diye yanıtladı Max sorumu ve Steve güldü. Tekrar iç geçirdim ve kahvemden bir yudum daha aldım.

"Kabalık etmek istemem ama Max," diye başladı annem tezgâha vurduğunda, "Cotton'lara bayılıyorum ama ön taraftaki sanat eserinin... şey... nasıl desem?" Durakladı ve sözünü yalanlayan bir tonda, "ilginç" diye bitirdi.

Gözlerim dışarı çıktı ve tahrip edilmiş kiralık arabamı gördüm. Sonra büyük olasılıkla stres, hafif histeri ve sadece

Annem annemdir, bir kahkaha patlattım.

* * * * *

Max'in banyosundan çıktıktan sonra Max'in telefonu çaldı, giyinmiş, makyaj yapmış, saçımı yaptırmış ve güne hazırdım.

Max ve Steve, Tanrı'ya şükür tadı çoğunlukla çilek olan ama geri kalanını düşünmeye bile değmeyen "kahvaltıdan" sonra babamla konuşmak için ayrıldılar. Annem mutfağı temizleyeceğini söyledi, böylece ben de duş alabilecektim. Onu yalnız bıraktım ve şimdi işim bitmişti ve Max'in telefonu çalıyordu.

Ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu, Max benden cevap vermemi ve bir mesaj almamı mı istiyordu yoksa belki de arayan Max'ti, babam büyük bir pislik olduğu ve onu kontrolünü kaybetmeye ittiği için hapiste olduğunu ve annemle benim aşağı inip onun ve Steve'in kefaletini ödememiz gerektiğini söylemek için arıyordu.

Ben kararımı verirken, üst katta bulunan ama evin her yerinden duyulabilen telesekreter açıldı. Max'in "Mesaj bırakın" dediğini duydum, bir bip sesi geldi ve Bitsy'nin sesi duyuldu.

"Max? Ben Bitsy, dinle, evde olmanı umuyordum. Telefonuna cevap vermiyorsun. Nina'yla konuşmak istiyordum, ona sorabilir misin..."

Max'in komodinine koştum ve telsizi aldım, açma düğmesine bastım ve telesekreterin bip sesini duydum.

"Bitsy?" Telefona doğru
söyledim. "Oh, Nina.
Merhaba."

"Merhaba, özür dilerim, duştan yeni çıktım."

"Sorun değil." Bir süre sessiz kaldıktan sonra "Max orada mı?" diye sordu.

"Hayır, seni aramasını söylememi ister misin?"

"Hayır, uh..." diye durakladı ve "gerçekten, seninle konuşmak istedim" dedi.

Buna nasıl tepki vereceğimden emin değildim, bu yüzden kendime bir saniye verdim ve korkuluklara doğru yürüdüm. Dışarı baktım ve annemin dışarıda ön basamaklarda oturduğunu gördüm, bacaklarını önünde uzatmış, ayak bileklerini çaprazlamıştı, elleri arkada

Arkasında, vücudu ellerinin üzerinde, yüzü güneşe dönüktü. Yine sıcak bir gün olmalıydı ve kar hızla yok oluyordu.

Sonra dedim ki, "Elbette Bitsy, senin için ne yapabilirim?"

"Sadece Harry uğradı. Bana dün geceden bahsetti."

"Oh."

"Brody de öyle. Bana dün geceyi de anlattı." Bitsy için yoğun bir sabah olmuş olmalıydı.

"Evet, ilginç bir geceydi," dedim ona. "Shauna'nın

Kami'ye yalan söylediğini bilmelisin. Max hiçbir zaman Shauna yüzük alışverişi."

"Oh. Tamam."

"O, şey, onunla neden takıldığını bilmiyorum. Elbette çok güzel bir kız ve ona gerçek yüzünü gösterdiğini hiç sanmıyorum, bilirsin işte, birlikte olana kadar." "Bitsy," diye usulca araya girdim, tereddütünü duymuştum, biliyordum ki

Kocası öldürüldüğünde yatağında kocasıyla birlikte uyuyan kadın hakkında konuşmak zor olmalıydı, "bunun hakkında konuşmak zorunda değilsiniz."

"Biliyorum," dedi usulca, sonra aniden sordu, "Kardeşin askerde bacaklarını mı kaybetti?"

Bu beni çok etkiledi ve nefesimi çektim. Bunu nereden biliyordu, bilmiyordum. Max olabilir. Mindy olabilir. Bitsy'ye söyleyen Brody'ye söyleyen Mindy olabilir.

Fark etmezdi, biliyordu, ben de "Evet Bitsy, Charlie bacaklarını kaybetti" dedim.

"Brody, Mindy'nin ona göz kulak olduğunu söylediğini söyledi." Demek Mindy-Brody ikilisiydi.

"Evet," diye cevap verdim.

"Yani, sanırım..." diye durakladı ve aceleyle, "beni anlarsın" dedi.

"Pardon?"

Bir süre sessiz kaldıktan sonra yumuşak bir sesle, "Kimse beni anlamıyor Nina," dedi.

Ayaklarımla yolumu hissederek yatağa doğru geri geri yürüdüm ve yatağa vardığımda yere yığıldım.

"Bitsy, bilmiyorum," dedim dürüstçe.

"Charlie'ye ne olduğunu biliyorum Nina," dedi Bitsy nazikçe. "O yüzden beni yakalayacağını biliyorum."

Söyledikleri karşısında gözlerimin dolduğunu hissettim ve "Bitsy" diye fısıldadım.

"Benim de bazı anlarım oldu Nina, itiraf etmesi korkunç ama Charlie'yi anlıyorum."

Yutkundum ve fısıldadım, "Tamam."

"Senin için de onun için de üzgünüm."

"Teşekkürler." Hâlâ fısıldıyordum.

"Ama kocam benimle dalga geçiyordu," diye fısıldadı. "Ve onu suçlamıyorum çünkü bilirsin, ben böyleyim. Ama bu konuda biriyle konuşmam gerekiyor. Beni anlayan biriyle."

Konuşmayı kestiğinde sesindeki gözyaşlarını duydum ve "Ah, tatlım" dedim.

"Ayrıca Shauna'nın da işin içinde olmasının nasıl bir şey olduğunu anlıyorsun, çünkü o da benim erkeğimin peşindeydi ve seninkinin de peşinde."

"Max'in benim erkeğim olduğundan emin değilim."

"Öyle. Onu Anna dışında kimseyle böyle görmemiştim."

Sessiz bir nefes aldım ve bedenim kilitlendi.

Konuşmaya devam etti. "Bütün kasaba bunu konuşuyor. Hepimiz çok sevindik. Anna öldükten sonra Max'in kimseyi bulamayacağını sanıyorduk. On yıl oldu, bu uzun bir zaman. Tanrı biliyor, ben de biliyorum."

Anna hakkındaki açık konuşmasını düşünemiyordum, onun sözlerinden bana daha büyük şeyler geliyordu.

Görünüşe göre şimdi kendi aptallığımla, annemle, Steve'le ve tüm Gnaw Bone kasabasıyla karşı karşıyaydım. Tek müttefikim babamdı ve şu anda Max ve Steve onu kasabadan kovuyorlardı.

Başım belada değildi,
mahvolmuştum. "Bitsy -"

"Brody bana Mindy ile yaptıklarınızı anlattı ve söylemeliyim ki iyi biri olmanıza sevindim. Anna benim en iyi arkadaşımdı ve onu severdim. Max'in iyi biriyle birlikte olmasını isterdi."

Evet. Mahvoldum.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum. Um... teşekkür ederim."

"İyi davrandığın için bana teşekkür mü ediyorsun?" sesinde bir gülümseme vardı.

"Evet, sanırım ve konuşmak için bana güvendiğiniz için teşekkür ederim."

Uzun süre sessiz kaldıktan sonra, "Curt'e kızmadığım için deli olduğumu mu düşünüyorsun?" diye sordu.

"Şu anda hissettiğin hiçbir şey için deli olduğunu söyleyemem." "Son on yıldır, her ne kadar... bilirsin."

O

durdu ve ben bilmiyordum ama o devam etmeden önce sormaya fırsat bulamadım, "Ben pek iyi bir eş değildim."

Curtis Dodd Bitsy'ye böyle hissettirdiyse bunun iğrenç olduğunu düşündüm ama bunu ona söylemedim.

"Böyle şeyler olduğunda herkes için zor oluyor," dedim ona.

"Beni severdi, insanlar bunu anlamıyor. İyi bir evliliğimiz vardı. Biz... uh... bilirsin...." duraksadı ve sonra, "aktif bir şekilde bu sadece, bilirsin... Shauna'nın yapabileceği gibi değildi" dedi. Sonra ben konuşmayınca tekrarladı, "Biliyor musun?"

"Elbette," dedim, biraz bildiğimi ama çoğunlukla bilmediğimi düşünerek ve bunun için küçük bir teşekkür duası ettim.

"Ve o bir erkek," diye kocasını savunmaya devam etti. "Bu pek çok şeyi açıklıyor," dedim ve kısa bir cevap verdi Gül.

"Evet."

"Bitsy, sevgilim," dedim, "nasıl istiyorsan öyle hissetmekte özgür olmalısın ve insanların ne düşündüğünü düşünmemelisin."

"Zaten kimse onu sevmiyordu, öldü ve metresi polisi aradı. Herkes bir şey düşündüğü için insanların ne düşündüğünü düşünmemek zor."

"Peki, dene. Sizi gerçekten önemseyen herkes, her ne olursa olsun, duygularınızı yaşamanıza izin verecektir."

Bir an sessiz kaldı, bunun kafasına dank etmesine izin verdikten sonra, "Evet," dedi.

"Gelip seni ziyaret etmemi ister misin? Annem burada ve kahveye bayılır. Lattelerinizden birini çok sever. Ayrıca çok iyi bir dinleyicidir."

"Annen burada mı?"

"Babam geldi ve babam gibi davranıyordu, yani bana ve Max'e karşı tam bir pislik gibi davranıyordu. Anneme söyledim ve annem, bir anne olarak ve özellikle de biraz çatlak olan annem, kocasını getirmeye ve Max'in babama bakmasına yardım etmesine karar verdi. O burada, üvey babam Steve burada ve Max ile Steve de şehirde muhtemelen babamı tehdit ediyor ve belki de kendilerine bir dava açılmasını sağlıyorlar."

"Avukat olman iyi bir şey," dedi, yine gülümsüyormuş gibi bir sesle.

İşte yine oldu, haberler hızlı yayılıyor.

"Hey, konu açılmışken, vasiyetimi hazırlamama yardım eder misin?" diye sordu. "George'un işi başından aşkın ama yarın Curtis'inkini okuyacak ve Curt'ünki okunduktan sonra hemen bir vasiyetname hazırlamam gerektiğini söyledi. Bunu benim için yapmak istiyor ama bekleyen büyük bir davası olduğu için biraz zaman alabileceğini söylüyor, bu yüzden beni bir sonraki kasabadaki bir adama yönlendirdi ama onu tanıyorum ve o bir çakal. Bana yardım etmeni tercih ederim."

"Bitsy -"

"Ben
öderim."

"Sorun o
değil."

"Neymiş o?"

"Um..." Ne olduğunu düşünmeye çalıştım,
b u l a m a y ı n c a "hiçbir şey" dedim. Elbette, yardım etmekten memnuniyet duyarım."

"Kolay olacak. Sadece Shauna'nın hiçbir şeye elini sürmediğinden emin olmak istiyorum."

"Bitsy -"

Bitsy'nin sesi alçaldı ve Brody'nin gerçekten paylaştığını

fark ettim, "Çocuk Curt'ün, kenara biraz para koyacağım

reşit olduğunda alması için. O zamana kadar üfleyebilir."

Ve işte oldu. Bitsy b a ş t a n aşağı iyi bir kadındı. Aynı zamanda hor görülen bir kadındı.

"Tamam hayatım, onu sıkıca bağlayacağız," diye onu temin ettim. "Yine de bir DNA testi istiyorum."

"Tamam."

"Belki üç, istediği test sonuçlarını almak için kim bilir kimi becerecek. Eyalet dışına çıkmamız gerekebilir."

Gülümseyerek konuşma sırası bendeydi. "İyi bir fikir olabilir."

"Belki İngiltere'de tanıdığın biri vardır, o hiç İngiltere'ye gitmedi, eyalet dışına çıktığını düşünürsek şansımız artar."

Güldüm ve Bitsy'nin de güldüğünü duydum.

Ayrıca ön kapının açıldığını ve annemin "Neenee Bean, hadi yürüyüşe çıkalım!" diye seslendiğini duydum.

"Bir saniye içinde aşağıda olacağım!" Geri aradım.

"Bu senin annen mi?" Bitsy kulağıma söyledi. "Evet."

"Ne zaman istersen gelebilirsin, onu da getir. Sadece beni ara, tamam mı?"

"Tamam."

Sonra bir tereddüt oldu, "Teşekkürler Nina."

"Bitsy?"

"Evet."

"Sen de beni ara, ne zaman istersen. Burada Max'in yerinde ya da sana cep telefonumu vereceğim ama uluslararası bir numara, o yüzden -"

"Tatlım, ben doluyum, duymadın mı?" Tekrar güldüm ve o da "Burada bir kalem ve kâğıt var, bana ver" dedi.

Ona numaramı verdim, o da okudu ve sonra "Ne zaman istersen Bitsy, tamam mı?" diye teklif ettim.

"Teşekkürler Nina."

"Hayır, Bitsy," dedim usulca, gözlerimden akan yaşlarla mücadele ederken. "Charlie'nin bana açılmasını sağlamak için kaç kez uğraştığımı bilmiyorsun. Bu yüzden bana güvendiğin için tekrar teşekkür ederim."

"Ah tatlım," diye güldü kulağıma, "benim için zevkti. Bütün dertlerimi senin üzerine yıkacağım, çok hoşuna gidiyor."

Ben de gözyaşlarımın dinmesine yardımcı olan bir kahkaha attım ve "Kendine iyi bak" dedim.

"Evet, sen de. Yakında görüşmek dileğiyle." "Güle güle."

"Görüşürüz, tatlım."

"Kimdi o?" Annem sordu ve ben de merdivenlerin başında durduğunu görmek için ona baktım.

"Max'in bir arkadaşı," dedim ona, kapatma düğmesine bastım ve telesekreterin bip sesini belli belirsiz tekrar duydum. "Senin bir arkadaşın gibi geldi."

İçimi çektim çünkü yine Max, arkadaşları ve tüm kasaba beni içine çekiyordu.

"Sanırım artık o da benim bir arkadaşım."

Annem sırtarak odaya girdi, kendini yatağa attı ve zıpladı.

"Bu oda harikulade," diyerek elini uzattı ve sonra bana baktı. "Bana yeni arkadaşından bahset."

"Şey... Bunu söyleyeceğime inanamıyorum ama içinde cinayet var."

Annem öne doğru eğildi ve gözleri büyüdü. "Şaka mı yapıyorsun?"

Anlat!"

Ayağa kalktım ve telefonu şarj aletine geri götürdüm. "Hadi kahve içelim."

"Tamam, benimkini buraya getir, uzanmak istiyorum," dedi ve sırt üstü yuvarlandı.

"Yürüyüş yapmak istediğini sanıyordum?" Annem bana bir bakış attı, bir bacağına kaldırdı ve askılı bir sandaletin içindeki ince ayağını gösterdi.

"Bu ayakkabılarla mı?" diye sordu, gülümsedim ve sözlerini şöyle tamamladı: "Geçici Colorado çılgınlığı."

"Senin isteğın anne, benim emrim," diye cevap verdim, ona doğru eğildim, alnından öptüm ve sonra anneme kahve getirmek için merdivenlere doğru yürüdüm.

Sonra ona geri göturdüm ve Max'in yatağına uzandık ve ona tecavüzden, otoparktaki yumruklaşmalardan, restoran gürüşlerinden, buz kraliçelerinden, tatlı ve bilge yirmi dört yaşındaki kızlardan, dağ adamlarından ve cinayetten bahsettim.

* * * * *

"Aman Tanrım," diye nefes aldı annem, Max'in verandasında yanımda durmuş, merdivenlerden çıkan Cotton'a bakıyordu, "Jimmy Cotton mu o?"

"Jimmy Cotton'ın neye benzediğini nereden biliyorsun?" Ona sordum.

"İnternet," diye fısıldadı, "e-posta ve internet kullanmıyorum" sözünü daha da yalan hale getirdi, gözleri hala Cotton'a yapışmıştı ve sallanıyor gibi görünüyordu.

Önümde durduğunda Cotton'a "Bayılıyor Cotton, bu senaryoda erkek olan sensin, onu yakalamalısın" dedim.

Cotton, "O da senin gibi şık kıyafetler giyiyor," diyerek anneme bir göz attı ve Colorado maceram sırasında ortama uyum sağlamak amacıyla yaptığım alışverişin başarısız olduğuna dair bana bir kanıt daha sundu.

"O benim annem," diye cevap verdim.

Cotton, "Bunu görebiliyorum," dedi.

"Aman Tanrım," diye nefes aldı annem, gözlerini Cotton'a dikmiş bayılacakmış, reverans yapacakmış ya da kendini onun kollarına atacakmış gibi bakıyordu.

Cotton bana baktı ve "Bunu çok mu söylüyor?" diye sordu.

"Benden iki kat daha fazla ve ben bunu çok söylüyorum, çok." Ya da bugünlerde, kafamda söyledim, ama bunu Cotton'la paylaşmadım, ona sadece "Beni işinizle tanıştırdı. O bir hayran."

"Şaka yapmıyorum," diye mırıldandı Cotton ve ben gülümsedim. Cotton başını eve doğru eğerek, "Resimleri nereye astığınızı görmeye geldim," dedi.

"Bugün onları asacaklar. Kocam yardım ediyor," dedi annem, sesi utanç verici bir şekilde dalkavuk gibi çıkıyordu ve Cotton'un kaşları birbirine çarpıldı.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" Cotton bana sordu.

"Biz... biraz meşguldük," diye açıkladım ve o da sırtıttı.

"Boyun mu?" Cotton arsızca sordu.

Başımı salladım ve bunun bir "keşke" sallaması gibi görünmemesini umdum.

"Bitsy'yi karakola götürmek ve dün babamın, bugün de annemin sürpriz ziyaretleriyle uğraşmak." Annemi işaret ettim. "Sonra arabam tahrip edildi, Damon tarafından yapıldığını düşünüyoruz." Arabayı işaret ettim ve Cotton yavaşça dönüp arabaya baktı, sonra da ben devam ederken bana döndü. "Ve Brody şehirde olduğu için dün akşam onunla ve Mindy'yle yemek yedik. Yemekte masamızı mutsuz bir Kami, pek de hoş olmayan bir Shauna ziyaret etti ve sonra Harry, Shauna'nın sevgilisiyle Horoz'un zemininde güreşti, bazı masaları devirdi ve ketçap ve yaban turpu sosuyla ıslatıldı." Cotton suskun bir şekilde bana baktı, ben de sözümü bitirdim. "Bu arada uyuduk ve evet, biraz sarmaş dolaş olduk."

"Nina bir dakika önce bana işin iç yüzünü anlattı," dedi annem. "Görünüşe göre Gnaw Bone, Rocky Mountain Peyton Place'miş."

"Doğru anladım," diye yanıtladı Cotton ve sonra dönüp omzunun üzerinden baktı.

Ben de baktım ve Cherokee'nin yola doğru ilerlediğini gördüm. Sonra kalbimin küt küt attığını hissettim ve bunun babamla yüzleşmenin sonucu hakkında endişelendiğim için olduğunu düşünmedim. Daha çok Max evde olduğu için mutluydum.

Cotton bana dönerek, "Madem buradayım," dedi, "asma işine nezaret edeyim ve bir fincan kahve alayım."

Gülümsedim ve "Şanslısınız; yeni bir tencere yaptık" diye cevap verdim.

Cotton gülümseyerek, "Ben şanslı bir adamım," dedi ve hepimiz Max'in şeridi dönüp park etmesini izledik.

Cherokee'den inerken gözlerim ondan ayrılmadı ve yüzüne bir kez baktığımda vücudum gerildi.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı annem.

Bunu tekrar söyleyebilirdi. Max kızgın görünüyordu.

Max basamakların tepesine vardığında, aynı derecede mutsuz görünen Steve de ayağa kalkmayı başarmıştı.

Sonra Max'in gözleri bana geldi ve Cotton'u selamlamadan bana yüzleşmenin sonucunu anlattı.

"Bebeğim, baban bir pislik."

"Ah canım," diye mırıldanıyordu

annem hâlâ. "Ne oldu?" Ben sordum.

"Baban mı?" Max karşılık verdi. "Dün jetlag olduğu kesin. Haklısın. Shauna'yla uğraşırken bir yandan da Kami'yi yere sererdi."

"Bu kulağa hiç hoş gelmiyor," dedim.

Grubumuzun yanına gelen Steve, "Değildi," diye araya girdi. "Ne oldu?" Annem sordu.

"İşin özü, gitmiyor çünkü Niles bu gece geliyor ve Nina'nın yarın sabah oteldeki kahvaltıda Lawrence'ın deyimiyle 'görünmesini' istiyorlar," diye açıkladı Steve ve kalbim yerinden çıkacakmış gibi atarken gözlerim Max'e kilitlendi.

"Ne?" Fısıldadım.

Max yaklaştı ve elleri boynumun iki yanına geldi. "Gitmiyorsun."

"Ama -"

"Siktir et onları, kafanla oyun oynuyorlar."

"Max."

"Nina, istedikleri her şeyi isteyebilirler, ama bu senin bunu yapmak zorunda olduğun anlamına gelmez."

Başımı salladım, kısa, sersemletici sallamalar ve sonra aklıma geldi. "Ben giderim." dedim.

Max'in kaşları tehlikeli bir şekilde birbirine yaklaştı ve "Ne?" diye sordu.

"Ben giderim."

Elleri boynumda sıkılaştı ve vücudunun da onlarla birlikte gerildiğini hissettim. "Neden?"

"Çünkü yapılacak en doğru şey bu."

"Nina -"

"Hayır, Max," diye kestim sözünü, başparmaklarımı kotunun yanlarındaki kemer halkalarına geçirdim ve açıkladım, "Birinden e-posta ya da telefonla ayrılmazsın. Bunu yüz yüze yaparsın. Ne düşünürsen düşün, Niles bir pislik değil, beni asla incitmedi, bana yalan söylemedi, beni aldatmadı, bana vurmadı. Ondan yüz yüze ayrılmamı hak ediyor."

Max, "Baban, Niles'la birlikte seni fikrini değiştirmeye ikna edebileceklerinden oldukça emin," dedi.

"Yanılıyorlar." "Düşes

."

Bu kez ona doğru eğilerek sözünü kestim ve yumuşak bir sesle, "Max, bunu yapmayacaklar çünkü sen yanımda olacaksın" dedim. Başı yana eğilirken vücudu şaşkınlıkla sarsıldı. "Ve annem," diye devam ettim. "Ve Steve. Hepiniz benimle ilgileneceksiniz." Daha da yaklaştım ve "Her şey yoluna girecek" diye söz verdim.

Boynumdaki parmakları tekrar sıkılaştı ve "Bebeğim" diye fısıldadı.

"Benim için çok şey yaptınız ama bunu da yapmanızı isteyebilir miyim?"

Max'in gözleri uzun bir süre benimkileri tuttuktan sonra yumuşak bir sesle, "Başka türlü olmasını istemezdim," dedi.

Söylediği buydu, demek istediği bunun başka türlü olmasına izin vermeyeceğiydi. Bunu biliyordum, o da biliyordu ama bunu söyleme şekli güzeldi.

Ve işte yine oldu. Şimdi Max'i hayatıma daha derin bir şekilde dahil olmaya davet ediyordum. Neyim vardı benim?

"Bütün bunlar da ne?" Cotton sordu ve annem ona doğru ilerledi, yaltaklanmayı bırakıp flört etmeye karar verdi (masumca, annemin tarzı buydu ve Steve bunun sinir bozucu derecede komik ya da komik derecede sinir bozucu olduğunu düşünüyordu, hangisini anlayamadım) ve kolunu

onunkine doladı.

Annem ona, "Lawrence Sheridan hakkında konuşmaya başlamadan önce en azından kahve içmelisin," dedi.

Ön kapıya doğru yürümeye başladılar, herkes o yöne doğru ilerliyordu ki Max'in kafası yola doğru döndü, sonra herkesin kafası yola döndü. Bunun nedeni üç arabanın yolda hızla ilerliyor olmasıydı.

Yarış konvoyuna baktım. Brody'nin Subaru'su, Becca'nın sportif, kırmızı, mini SUV'u ve onu takip eden bir polis SUV'u.

"Şimdi ne olacak?" Max bir kolunu omuzlarıma dolayarak ikimizi de merdivenlerden aşağı indirirken mırıldandı. Ben de fazla seçeneğim olmadığı için kolumu onun beline doladım ve başparmağımı kemerinin yan halkasına geçirdim.

Brody, Subaru'sunu bir çakıl serpintisi üzerinde durdurdu ve neredeyse tamamen durmadan önce araçtan çıktı.

Kapıdan çıkar çıkmaz Max'i "Telefonuna cevap vermiyorsun ve hattın meşgul," diye suçladı.

"Ne -?" Max söze başladı ama Brody onun sözünü kesti.

"Mindy'yi gördün mü?" diye sordu, gözleri Max'e kilitlenmişti ama içimi bir şeyin, kötü bir şeyin kavradığını hissettim.

"Hayır, neden?" Max cevap verdi, ses tonunun gergin olduğunu duydum ve Becca'nın Brody'nin Subaru'sunun arkasına yanaşmasını izledim.

"Aradı mı?" Brody devam etti. Hızla yürüyüp Max ve benim önümde durdu. Yüzünde taş gibi bir endişe maskesi vardı.

"Hayır, Brody, neler oluyor?" Max cevap verdi. Vücudu yanımda gergin ve tetikte duruyordu.

"Sen mi?" Brody bana döndü. "Onu gördün mü ya da ondan haber aldın mı?" Başımı salladım ve

"Hayır" dedim.

"Tanrım, Brody, neler oluyor?" Max sordu, sesi sertleşiyordu, öfkeyle değil, Brody'nin yüzünde gördüğüm şeyle.

Brody arkasına uzandı ve Becca'nın yaptığı gibi kot pantolonunun arka cebinden katlanmış bir kağıt parçası çıkardı

Jeff koşarak yanımıza geliyordu.

Brody Max'e kâğıdı uzatırken, "Bu sabah ben dışarıdayken dairesinin kapısının altından atmış," dedi.

Ama ben Becca'nın yüzüne bakıyordum ve Becca da sanki pençelerini çıkarıp ona saldırırmış gibi kâğıda bakıyordu ve içimdeki o tutuş sadece sıkılaşmakla kalmadı, büküldü.

Gözlerimi Becca'dan zorla ayırdım, Max'in elindeki kâğıda baktım ve okudum.

Brody,

Ne düşüneneğini biliyorum ama sen bilmiyorsun.

Temizlenemiyorum.

Ve temizlenmem gerek.

Ne zaman eski halime dönebileceğimi düşünsem, unutabileceğimi düşünsem, ileriye gidebileceğimi düşünsem, kafamı dolduruyor ve ne kadar kirli olduğumu hatırlıyorum.

Temizlenmem

gerek. Ve nasıl

yapacağımı

biliyorum.

Dün geceden sonra, bunu yapabileceğimi biliyorum. Bunu düşünüyordum ve hiçbir zaman doğru zaman gibi görünmüyordu ama şimdi yapabileceğimi biliyorum.

Bana işinde mutlu olduğunu, Seattle'ı sevdiğini ve annemle babamın Arizona'ya taşındığını ve bunu uzun zamandır yapmak istediklerini söylemiştin. Max de Nina'yı buldu, çok tatlı biri ve birlikte mutlular. Yani artık yapabilirim, sevdiğim herkes mutlu. Artık her şeyin yolunda olduğunu biliyorum.

Dün gece harika bir gece geçirdik, mükemmel bir sondu, şimdi gidebilirim.

Becca'ya bana kızmamasını ve konuştuğumuz onca zaman onu dinlediğimi ama onun da anlamadığını söyle. Yıkanmanın, yıkanmanın ve yıkanmanın ve asla temiz hissetmemenin nasıl bir his olduğunu anlamıyor.

Bu yüzden beni temiz, kristal berraklığında, taze ve temiz yapabilecek tek yere gidiyorum.

Sen de bana kızma, Brody. Lütfen anlamaya çalış.
Anneme, babama, Max ve Becca'ya onları sevdiğimi
söyle, tamam mı? Ben de seni seviyorum.

xoxo Mins

"Bu bir intihar notu," diye fısıldadı Becca ama ben bunu biliyordum. Biliyordum. Okurken biliyordum ve biliyordum çünkü nefesim kesilmişti ve biliyordum çünkü daha önce de bir tane okumuştum ve biliyordum çünkü içimdeki o sıkışma bir mengene gibiydi ve bunu daha önce de hissetmiştim. "Bana bundan bahsetti, ben de gidip birini görmesini istedim." Becca'nın sesi neredeyse sıfıra düştü. "Görüşeceğine söz verdi."

"Onu arayan bir sürü adamımız var," diye söze girdi Jeff ve sesi gergin çıkıyordu.

Annem, Steve ve Cotton'un yaklaştığını hissettim ama sessiz kaldılar, atmosferi doğru okudular.

Kimseye bakmadım. Sadece Max'in elinde tuttuğu nota bakıyordum.

"Siktir!" Brody tısladı. "Dün gece iyiydi, gülüyordu, yiyordu, içiyordu -"

"Kristal berraklığında ve taze," diye fısıldadım, Brody'nin sözünü keserek. "Ne?" Max sordu ve ben de notun kayboluşunu izledim.

elini bıraktı ve kolu beni önüne doğru kıvrırken vücudu bana döndü.

Max'in Brody'nin taş gibi kaygısının bir kopyasını taşıyan yakışıklı yüzüne baktım. "Kristal berraklığında ve taze," diye tekrarlardım. "Bunu bana ona yüz bakımı yaparken söylemişti. Bu kelimeleri çok sevdiği bir yeri tarif etmek için kullandı, nehir kıyısında bir yer. Orada suyun her zaman berrak olduğunu, her zaman dibe kadar görebildiğini söyledi. Kristal berraklığında ve -"

"Holling's Bend," dedi Max, Brody'ye bakmak için boynunu bükte ve sonra aniden beni bıraktı ve koşmaya başladı.

Hiç düşünmeden onunla birlikte koştum, Brody de koştu, evin etrafında ve ahıra doğru yokuş yukarı.

Brody koşarken bağırıyordu. "Jeff, yoldan git, giderken nehri tara!"

İlerlediler ve Max'in ahırın kapısını güçlü bir hamleyle açıp içeride kayboluşunu izledim. Soğuk karanlığa doğru koştuğumda onu açık bir dolap kapağının önünde çömelmiş gördüm. Bir kasanın düğmesini çevirip açtı ve içinde asılı duran anahtarları gördüm. Bir set aldı, döndü ve Brody'ye fırlattı. Brody onları yakaladı ve bir ATV'ye koştu. Max başka bir set kaptı ve diğer ATV'ye koştu.

Arabaya bindi ve anahtarı kontağa sokarken ben de arkasından bindim.

Döndü ve kırptı, "Nina." "Git!"

Bağırdım. "Git, git, git!"

Daha fazla gecikmedi, geri döndü, ATV'yi çalıştırdı, ahırda keskin bir dönüş yaptı ve Brody'nin arkasından fırladı.

Max ya ATV'de daha deneyimliydi ya da araziyi daha iyi biliyordu, belki de ikisi birden, ama beline sıkıca sarılmama rağmen Brody'yi geçtik. Rüzgar, ATV'nin soğukluğu ve benim ceket giymememden dolayı vücudumuzu ve saçlarımızı savuruyordu ve hızlı, çok hızlı, korkutucu bir şekilde gidiyorduk ve ben fark etmemiştim.

Bir tepenin üzerinden uçarken tekerlekler toprağı terk etti, sonra da Max'e sıkıca sarıldığıma memnun olmamı sağlayan kemik kırıcı bir gümbürtüyle yere indik. Max'le birlikte kar motosikletiyle gittiğimiz nehrin kenarındaki dar ve artık çamurlu yola doğru hızla indik.

Boğazımdaki kalbim kontrolsüzce çarparken, yanımızdan akıp giden nehri taradım.

Gözlerim nehirdeydi ama aklım Mindy'nin elini pencereme koyup bana o komik, küçük gülümsemesini vermesindeydi. O komik, küçük gülümsemeyi okuyamayacak kadar aptal, aptal, aptalca sarhoştum. Max benden içkiyi fazla kaçırmamamı istemişti, bana onun kötü anları olduğunu söylemişti, hatta onları görmüştüm. Ama dinledim mi, işaretleri okudum mu, daha önce Charlie ile gördüğüm ama okumadığım işaretleri?

Hayır. Hayır, yapmadım.

Sonra viraja yaklaştık ve onu gördüm. Max de gördü.

"Allah kahretsin," diye kestirip attı ve rüzgâra rağmen çakıllı sesindeki telaşı ve öfkeyi net bir şekilde duydum.

Ben atlayıp nehre inen dik yokuşa doğru koşturmayla başladığımda henüz ATV'yi durdurmamıştı.

"Nina!" Max bağırdı ama ben durmadım ve yan tarafa geçtim, yüzüstü yüzen sevgili kızıma doğru koştum, vücudu bazı sazlıklara takıldı ve bazı kayalara çarptı, uzun saçları koyu, çilek sarısı bir ağ gibi ürkütücü bir şekilde etrafına sürüklendi.

Ayağımı kaybettim ve dizlerimin üzerine düştüm, alt tarafımdaki eğimden aşağıya doğru kaydım. Kayaların ve çakılların uyluğuma, kalçama ve baldırıma vurduğunu hissettim ama acı hissetmedim. Ayaklarım toprağa değdiği anda tekrar koştum, doğruca Mindy'ye, doğruca suya ve Max'in tekrar adımı haykırdığını duydum.

Onu görmezden geldim ve ayaklarımın altındaki kaygan taşlar boyunca kaydım, kar erimiş su etrafımda hızla akıyordu ve nehir tabanı beklediğimden daha hızlı bir şekilde düştü. Suyun acı soğuğu şok ediciydi ama devam ettim. Ona ulaştığımda göğüslerime kadar suya batmıştım.

Onu ters çevirerek kollarımı koltuk altlarından geçirdim ve geriye doğru gitmeye başladım, onu da kendimle birlikte çekerek akan nehrin güçlü çekişine karşı mücadele etmek zordu. Bir şeye çarptım ve kollarının altımdan geçtiğini hissettiğimde bunun Max olduğunu anladım, Mindy'yi bana sabitlediğim gibi beni de ona sabitledi.

Brody oraya vardığında bel hizasındaydık, onu kollarına aldı ve uzun, kararlı adımlarla suyun içinde ilerledi. Max'in kolu sırtım boyunca ilerledi, eli koltuk altımda, bizi döndürürken beni yakın tuttu ve kısmen yürüdü, kısmen beni kıyıya geri sürükledi.

Brody Mindy'yi sırt üstü yatırmıştı ve Max beni nehirden çıkarıp onlara ulaştığımızda Brody onun yanında dizlerinin üzerine çökmüş, kulağını ağzına dayamıştı.

Sonra gövdesi dikleşti ve gözleri Max'e kaydı. "Nefes almıyor."

Hiç tereddüt etmeden dizlerimin üzerine çöktüm ve kutsal olan her şeye şükrederek İlk Yardım dersine gitmeye gönüllü oldum, o sırada vaka yüküm ağır olduğu için gitmesem de olurdu. Şimdi, eğer bu iş görüldüğünden daha iyi biterse, şahsen eğitmenimin peşine düşecek ve ona kocaman, kanlı bir öpücük verecektim.

Bana öğretildiği gibi ellerimi Mindy'nin göğsüne koydum ve her sıkıştırmada yüksek sesle saydım.

Sonra ağzına doğru ilerledim, açtım, içinde bir şey olmadığından emin olmak için parmağımı soktum, başını geriye yatırdım, burnunu sıktım, ağzımı onun kine dayadım ve nefesimi vücuduna verdim.

Göğüs kompresyonuna geri dönüyoruz, geri sayıyoruz.

Sonra Mindy'nin ağzına doğru ilerledim, burnunu sıktım ve nefes verdim.

Kompresyona geri dön.

Mindy'nin ağzına.

Sonra

geri.

Sonra

geri. Ve

tekrar. Ve

tekrar.

"Lanet olsun Mindy," diye bağırdım o cansız yatarken, artık kalp masajı yaparken yüksek sesle saymıyordum ama yine de yapıyordum. "Seni dövmesine izin verme!"

Sonra Mindy'nin ağzına

gittim. Kompresyona geri

döndüm.

Ve geri.

Ve tekrar.

"Nina," diye fısıldadı Max, yanıma çömeldi, elini sırtımda hissettim.

Kafamı kaldırdığımda Brody'nin ayakta durduğunu gördüm; iki eli de başının üstündeydi. Mindy ve bana bakıyordu, yüz ifadesi harap olmuştu.

Max ve Brody'yi görmezden gelip Mindy'nin ağzına eğildim. Sonra kompresyona geri döndüm.

"Bebeğim," diye fısıldıyordu Max hâlâ.

"Jeff ne zaman gelecek?" Tersledim ve Mindy'nin ağzına doğru gittim.

Sonra tekrar kompresyona.

"Nina, tatlım," diye fısıldadı Max, gözlerim ona gitti, kalbimin boğazımda olduğunu hissettim, gözlerim yaşardı ve kompresyona devam ettim.

Mindy boğuldu.

Başımı aşağıya doğru salladım ve boğulurcasına öksürüyordu, sesi hem iğrenç hem de güzeldi, elleri düşmeden önce zayıfça kalktı ve ağzından su akarken onu yanına götürdüm.

"Çıkar şunu sevgilim," diye mırıldandım, ona doğru eğildim, ıslak saçlarını yüzünden ve boynundan çektim. "Hepsini çıkar."

Ağzından sıvı döküldü ve boğulmaya devam etti, başını öne eğdi, hepsi bittikten sonra kendi içine kıvrıldı.

"Mins," Brody şimdi çömelmişti ve kız sadece sıçrarken gövdesini kollarına çekti. "Bebeğim," diye fısıldadı, eli başının arkasını kavradı ve diğer kolu onu yakın tutarken boynuna bastırdı.

Jeff koşarak yanımıza geldi. "Tanrım, lanet olsun, o iyi mi?"

Brody ona baktı. "Bir ambulans çağır." "Hayır,"

diye fısıldadı Mindy, sesi sertti, "hayır."

"Bebeğim, Mins, yapmamız gereken -" Brody başladı.

"Hepsi beni biliyor," dedi Mindy zayıf bir sesle onun boynuna doğru. "Her şeyi biliyorlar. Hepsi biliyor. Bunu bilmelerini istemiyorum."

"Ev," diye emretti Max, çömeldi ve bir elini Mindy'nin dizlerinin altına koydu, bir kolunu sırtına koydu ve ayağa kalktı, onu Brody'nin kollarından çekip kaldırdı, adım adım uzaklaştı, hala

konusuyorduk. "Jeff, onu eve sen götür, Nina da onunla gelecek."

Max, sanki her gün antrenman yapıyormuş gibi kollarında Mindy'yle dik yokuşu tırmanırken Brody, "Ben de onunla giderim," dedi. Brody ve Jeff de bunu başardılar. Ayağım kaydı ve kaydım ama aşağı inerkenki kadar kötü değildi.

"ATV'yi benimle birlikte geri götür, Nina onu aldı," diye emretti Max, tepeye çıkıp polis aracına doğru yürürken.

"Max -"

Max durdu ve Brody'ye döndü. "Güven bana, Nina onu yakaladı."

Sonra Mindy kollarındayken eliyle kapıyı açtı ve Mindy'yi arkaya kaydırıldı. Max uzaklaştığı anda tereddüt etmeden yanına tırmandım ve onu kollarıma çektim. Kollarını bana dolamadı ama daha sıkı sarıldı.

Max'e baktım ve başımı salladım. "Biz iyiyiz."

Max kapıyı kapattı. Jeff öne kaydı, kontağı çevirdi ve dar yolda o kadar hızlı geri geri gitti ki Mindy'ye konsantre olmasaydım tüylerim diken diken olacaktı.

"Benimle misin, tatlım?" Ona sordum ama cevap vermedi.

Jeff üç noktadan dönüş yapabileceği bir açıklık buldu ve bunu yaptıktan sonra dar, tek şeritli pistte yarıştı.

"Mindy, sevgilim, benimle misin?"

Tekrarladım. "Evet," diye fısıldadı.

Ona daha da sokuldum, dudaklarımı kulağına götürdüm ve sadece ona özel bir fısıltıyla söz verdim, "Sen ve ben, seni temiz hissettirmenin bir yolunu bulacağız. Sen ve ben. Tamam mı? Bir yolunu bulacağız." Kollarım ona sıkıca sarıldı ve sözümü bitirdim. "Sadece bu şekilde değil."

Cevap vermedi ve diğer kolumla onu sıkıca tutarak ıslak saçlarını yüzünden uzaklaştırdım, sırtına doğru indirdim.

ATV'ler görüldüğü sırada Max'in evinin önüne varmıştı, Jeff bizi eve götürmek için hiç vakit kaybetmedi. Kapım açıldı ve dışarı fırladım, Jeff içeri uzandı ve kollarını Mindy'ye doladı ama ben izlemedim.

Döndüm ve Max ve Brody ATV'lerini aşağıdan kapatırken Cotton, Steve ve Becca ile birlikte merdivenlerden aşağı koşan anneme koştum.

"Tanrı'ya şükür," diye nefes aldı Becca ama benim gözlerim annemdeydi.

"Anne, Max'in banyosuna git ve ılık bir banyo hazırla, tamam mı?" Dedim, başını salladı ve koşarak eve girdi. Cotton'a baktım. "Buraya gelecek ama kasabada konuşmayacak bir doktor tanıyor musun?"

Cotton gözlerini Jeff ve Mindy'den ayırmadan, "Evet, hayatım," diye cevap verdi.

"Ara onu," diye emrettim ve Jeff'e döndüm. "Onu yukarı götür."

Jeff çoktan kapıya yaklaşmıştı. Jeff'i evin içinde ve merdivenlerde takip ettim, Max ve Brody de beni izledi.

Jeff Mindy'yi banyoda ayağa kaldırdı, annem küvetin yanında diz çökmüştü, bir eli musluğun altındaydı, diğer eliyle de muslukları kontrol ediyordu.

"Ayağa kalkabilir misin, tatlım?" Jeff nazikçe sordu ve Mindy başını çevirdi ama bacakları büküldü ve Jeff'in kolları tekrar ona dolandı.

"Onu yakaladım," dedi Brody, ileri doğru iterek.

Banyo küçük değildi. İyi bir alana, bir küvete, ayrı bir duşa, mermer döşeli bir makyaj masasına yerleştirilmiş bir lavaboya ve bir saunaya sahipti.

Yine de, annem, ben, Mindy ve üç iri yarı dağ adamıyla, yakın bir uyumdu.

"Çocuklar, dışarı," dedi annem, ben daha yapamadan.

"O benim kız kardeşim ve senin kim olduğunu bile bilmiyorum," diye karşılık verdi Brody ve gözlerim Max'e kaydı.

"Brody," dedi Max alçak sesle ve öne doğru geldi.

Mindy'ye gittim.

"O benim annem, Brody ve bu da bizde, tamam mı?" Kollarım onu sardığında ve ağırlığını bana aktardığında Jeff'e Mindy'nin bende olduğunu işaret ederek sordum.

Bacaklarımı desteklemek zorunda kaldım ama annem ayağa kalkıp bize doğru ilerlerken Mindy'yi tuttum.

Brody sabit kaldı.

Max'e baktım ve "Max, hayatım, Brody'ye bize biraz zaman vermesini söyle ve Becca'yı buraya gönder, lütfen?" dedim.

Max başını salladı ve Brody'nin omuz silktiği elini Brody'nin üzerine koydu.

"O benim kız kardeşim!" diye bağırdı ve Mindy kollarımda irkildi.

"Brody, dostum, kendini toparla ve son yirmi dakikayı düşün. Nina bu işi halledecek. Öyle mi?" Max hâlâ alçak sesle konuşuyordu.

Brody ona ters ters baktı. Sonra o da bana baktı. Sonra Jeff sessizce dışarı çıktığında Brody de onu takip etti.

Max'in gözleri ben başımı sallayana kadar üzerimde kaldı, o da başını salladı ve Brody'yi takip etti.

"Tamam, Mindy, tatlım, ben Nellie, Nina'nın annesi ve sana yardım edeceğim, tamam mı?" Annem Mindy'ye dedi ki. "Şimdi şu ıslak giysileri çıkaralım tatlım. Bize yardım edebilir misin?"

"İşe yaramayacak, temizlenemem," dedi Mindy anneme ama kollarını yavaşça kaldırdı, bilekleri gevşekti, elleri sallanıyordu ve annem kazağını çıkarırken onu dik tuttum.

"Senin sorunun, tatlım, zaten temiz olduğun halde temizlenmeye çalışman," diye bilgilendirdi annesi onu ve sonra ayaklarının dibine eğildi.

Becca içeri girdi ve ağladığını ve şu anda gözyaşlarına geri dönmenin eşiğinde olduğunu söyleyebilirim.

Mindy'nin gözleri güçsüzce arkadaşına

kaydı. "Özür dilerim," dedi Mindy.

Becca duygularını bir arada tutarak, "Ben de üzgünüm, sana daha iyi bakamadığım için üzgünüm," diye cevap verdi.

Mindy'nin ayakkabılarını çıkarırken anneme yardım etmek için dizlerinin üzerine çöktü. "Hadi seni ısıtalım."

Botlarını, çoraplarını ve kot pantolonunu çıkardılar ama annem küvete, Becca da iç çamaşırlarına geçince Mindy "Hayır!" diye bağırdı.

Becca ona, "Seni ısıtmamız lazım," dedi.

"Hayır! Onları sadece değiştirmek için çıkarmıyorum. Onlarla duş alıyorum," dedi Mindy ve bu dehşet verici üzücü haber üzerine gözlerim Becca'ya gitti ve onunkilerin de benim üzerimde olduğunu gördüm.

"O zaman iç çamaşırlarınla içeri gir," diye buyurdu annem, artık dolu olan banyodan Mindy'ye doğru ilerlerken.

İçeri girmesine yardım ettik ve anneme "Şampuanım ve saç kremim duş kabininin içinde, getirebilir misin?" dedim.

"Elbette, Neene Bean," diye cevap verdi annem koşarak uzaklaşmadan önce.

"Ben senin gibi güçlü değilim," diye mırıldandı Mindy. Annemden ona baktım ve küvetin yanında dizlerimin üzerine çöktüm.

"Ne var, sevgilim?" diye sordum.

Küvetin içinde titriyordu, kollarını göğsünde kavuşturmuş, parmaklarını omuzlarına dolamış, gözlerini ayak parmaklarına dikmişti.

"Sen güçlüsün. Ben değilim."

"Mins," diye fısıldadım ve başını çevirip bana baktı.

"Kimsenin seni ezip geçmesine izin verme. Ben asla öyle olmayacağım.
yol."

Zaten kalbimi kırmamış olsaydı, bu iş biterdi.

"Sonra konuşuruz," dedim ona. "Hadi seni ısıtalım."

Annem bana şampuanımı ve saç kremimi uzattı. Küvetin kenarına koydum ve Mindy'nin saçı üzerinde çalışmaya başlamak için el spreyini almak üzere küvete doğru ilerledim.

Annem bana doğru eğilerek, "Ben bunu alırım, sen de git şu ıslak giysileri çıkar," dedi.

"Ben iyiyim," diye cevap verdim. "Mins, başını benim için öne eğ, olur mu?"

Mindy dediğimi yaptı ama annem daha da yaklaştı.

"Tatlım, sırlıslık olmuşsun ve titriyorsun, git üstünü değiştir, birazdan Mindy'nin yanına dönebilirsin."

Mindy bana doğru döndü ve gözleri bana çarptı ama ben ona gülümsedim ve ilk kez gerçekten de titrediğimi fark ettim çünkü büyük olasılıkla karla eriyen bir nehirde bulunduğum için ve ayrıca son zamanlarda olanlardan dolayı iliklerime kadar üşümüştüm. O anda kıyafetlerimin sanki bir ton ağırlığında olduğunu da fark ettim.

Tüm bunları görmezden geldim.

"İyiyim," diye cevap verdim Mindy'ye küçük, titrek bir gülümsemeyle. "Başını öne eğ, güzelim."

"Nina -" Annem başladı ve ben de dönüp onunla göz göze geldim.

"Anne. Ben iyiyim. İyiğim."

Annem bir saniye bana baktı, doğruldu ve varlığının uzaklaştığını hissettim. El spreyini çalıştırmak birkaç denememi aldı çünkü kendi ellerim çok titriyordu.

Dikkatim dağılmış bir şekilde annemin "Max" dediğini duydum ama el spreyini çalıştırmayı başardım, böylece konsantrasyonum suyu ısıtmaya gitti.

"Mindy'yi koru," dediğini duydum Max'in çakıllı sesinin çok uzak olmayan ama çok da yakın olmayan bir yerden.

Annemin "Anladım," dediğini duydum ve sonra nedense küvetin yanında uzunlamasına bir havlu tutarak tam benim alanıma girdi.

"Anne, yoluma çıkıyorsun," dedim ona.

"Spreyi bana ver Nina," dedi Becca, arkamdan gelerek.

"Ama -" Başladım, Becca uzandı, spreyi elimden çekti ve sonra yukarı çıkıyordum.

Boynumu çevirdiğimde Max'in kollarında olduğumu gördüm. "Max! Mindy'nin saçını yıkıyorum."

"Üstünü değiştirdikten sonra yapabilirsin," diye yanıtladı Max, banyodan çıkıp yatak odasına girerken.

Brody'yi gördüm, odaya geri dönmüştü, kıyafetleri, muhtemelen Max'in kıyafetleri kuruydu ve korkulukta duruyordu.

Max beni doğruca bavuluma götürdü. "Max, ciddi, ben iyiyim."

"Titriyorsun." "İyi olacağım."

"Evet, üzerine kuru ve sıcak giysiler giydikten sonra giyeceksin."

"Max!" Tersledim.

"Kapa çeneni Düşes," diye karşılık verdi ve beni ayağa kaldırdı.

Elleri kazağıma uzandığında, kazağım başımın üzerindeydi, ıslak ağırlığı üzerimden kalktı ve kendimi bir kayanın altından çıkmış gibi hissettim.

Yine de, "Max," diye nefes aldım ve omzumun üzerinden hâlâ odaya sırtını dönmüş olan Brody'ye baktım.

Arkamı döndüğümde Max bavulumu karıştıırıyordu.

Bana döndüğünde sessizce "Sütyenini çıkar," diye emretti.

"Ne?" Tekrar nefes aldım.

Temiz bir sütyen kaldırdı. "Islak sütyeni çıkar, kuru sütyeni tak." "Brody burada," diye tısladım.

"Brody senin vücudunu düşünmüyor," diye karşılık verdi Max. Bu kesinlikle doğruydu.

Ellerimi arkamda birleştirdim ve sütyenimin kancasını açtım. Max ıslak olanı düşmeden önce bana yenisini uzattı ve ben beceriksizce onu giydiğimde o çoktan bavuluma dönmüş ve tekrar karıştırmaya başlamıştı.

Tekrar bana döndüğünde elinde en ağır kazağı vardı ve onu bana verdi, sonra elleri kot pantolonuma gitti.

"Botlarını çıkarabilir misin?" diye sordu düğme çözölüp fermuar aşağı inerken.

Başımı salladım ve o kot pantolonumu bacaklarımdan aşağı indirirken ben de biraz çaba sarf ederek botlarımı her bir topuğa bir parmak atarak çıkardım. Bunu yaptığında, sol tarafımın tamamına vuran şaşırtıcı, yakıcı acıyla nefesimi çektim.

Max'in elleri kot pantolonumu indirmeyi bıraktı ve kalçalarımın gitti. Onları hafifçe eğdi, bacağıma yukarı aşağı baktı ve dişlerinin arasından ısıklık aldı.

Parmakları etimi nazikçe yoklarken, "Sıyrıldı tatlım, kalçamdan bileğıme kadar," diye mırıldandı.

"Ben iyiyim," diye ona güvence verdim.

"Bunu temizlememiz gerek." "Bir dakika içinde."

Başını geriye eğdi ve bana baktı. "Nina -" "Lütfen,

Max," I Fısıldadı, benim Fısıltı ağır ve

Tıkanmıştı, ses tonum tutunmaya çalıştığını söylüyordu ama tutunuşum gevşemişti ve kayıyordu.

Gözleri uzun bir süre benimkileri tuttuktan sonra kot pantolonuma geri döndü ve nazikçe ayak bileklerimden kurtardı.

İçlerinden çıktım ve kot pantolonumu ıslak kazağına attığı yere fırlattı. Ben kazağına çekiştirirken o doğruldu, şifonyere doğru yürüdü ve bir çift pijama altı çıkardı. Bunlar flaneldi, krem zemin üzerine koyu kahverengi ve kırmızı kareli.

"Bacanın için daha gevşek," diye açıkladı ve ben de başımı sallayarak sırsıklam çoraplarımı çıkarıp yığının üzerine attım.

Max bana pijamaları verdi, onları yukarı çektim ve büzgü ipini sıkıca çektim. Pijamalar fazla uzundu ve ayak bileklerimden kıvrılıp ayaklarımı örtüyordu.

Yine de Max bavuluma geri döndü, sonra tekrar benimle yüzleşti, bir elini karnıma koydu, beni yatağına geri itti, ben arkama düştüm ve o da önümde diz çöktü.

Bir ayağını kaldırdı ve önce kalın, yün bir çorap giydi, sonra o ayağını bıraktı ve diğerinin peşinden gitti.

Sonra gözleri bana geldi.

"Bitti mi?" Fısıldadım, önümde diz çökmüş Max'e bakıyordum, iki eli ayağımın etrafında kıvrılmıştı ve bana bakarken yüzünde hayatım boyunca unutamayacağım bir ifade vardı.

Ayağımı bıraktı, öne doğru eğildi, başını kaldırdı ve dudaklarını alnımda gezdirerek mırıldandı: "Siz pek çok şeysiniz Düşes, giyinik olmak bunlardan sadece biri."

Sonra beni tatlı tatlı öptü, elimi tuttu ve beni yataktan çekti.

Güzel, berrak gri gözlerine bakmak için başımı geriye doğru eğdim ve aniden artık titremiyordum.

Sonra Mindy'ye geri koştum.

* * * * *

Mindy'yi temizledik, kuruladık ve bornozuma sardık, sadece bir çift getirdiğim için ayaklarına Max'in kalın çoraplarından bir çift giydirdik.

Annem Mindy, Max, Brody ve benim ıslak giysilerimi alıp gitti ve Brody Mindy ile birlikte Max'in yatağına tırmandı, doktor merdivenlerden çıkarken ona sarıldı.

Bu noktada Max elimi tuttu ve beni banyoya götürüp kapıyı kapattı. Ben daha ne olduğunu anlamadan altımın büzgü ipi çekildi ve pijama ayak bileklerime kadar düştü.

"Max!" Fısıltıyla tısladım.

"Duş," diye fısıldadı. "Max,"

diye tısladığımı tekrarladım.

Elleri belime geldi ve yüzü benimkine girdi. "İki seçeneğin var Düşes, ya soyunup duşa girersin, ısınırsın ve sıyrıklarını temizlersin, ben de merhem sürerim ya da ikimiz de soyunuruz, duşa gireriz ve ben seni temizlerim. Bir saniyen var, ne yapacaksın?"

"Duş alacağım," dedim hemen çünkü yüzündeki ifadeden tehdidinin boş olmadığını anlamıştım.

"Doğru," diye cevap verdi ve sonra da gitti.

Şampuanımı ve saç kremimi duşa geri koyuyordum ki kapı açıldı, Max'in gövdesi içeri süzüldü, lavabonun yanındaki tezgâha bir yığın giysi attı ve kapı tekrar kapandı.

Aceleyle bir duş aldım ama aceleyle de olsa suyun sıcaklığı tenime sızarak bana hayatta olduğumu, sağlıklı olduğumu ve Mindy'nin de öyle olduğunu hatırlattı. Aynı zamanda bana başka şeyleri de hatırlattı, hatırlatılmasını istemediğim ve birinin hayatını kurtarmak ya da onun saçını yıkamak gibi bir şey yaparsam uzak tutabileceğim başka şeyleri.

Bacağımı dikkatlice temizlerken gözyaşlarımın tehdit ettiğini hissettim ve onları boğdum, boğulmam duyulabilirdi, mermer fayanslı duşun etrafında yankılanıyordu. Kendimi tutmam gerekiyordu. Mindy'nin beni duymasına izin veremezdim. Daha sonra bırakabilirdim. Şimdi kendimi tutmam gerekiyordu.

Dışarı çıktım, kurulandım, saçlarımı havluya sardım ve Max odaya dönüp kapıyı arkasından kapattığında üzerimde yeni, temiz bir iç çamaşırı vardı.

Dantelli sütyenle kaplı göğsümü kollarımla kapattım ve bir kez daha "Max!" diye tısladım.

Beni tamamen görmezden geldi, yaklaştı ve çömeldi. Bir adım uzaklaşmaya çalıştım ama beni dizimin arkasından yakaladı ve başını geriye eğerek yakınımnda tuttu.

"Kıpırdama Nina," diye emretti. "Ben iyiyim, o kadar da kötü değil."

"Bebeğim, deri yer yer kırılmış." "İyi olacak."

Parmakları dizimin arkasını sıktı. "Tatlım, bu iki saniye sürer."

"Max -"

"Kıpırdama, benim için."

Gözlerimi kapattım ve vücudum sakinleşti. Düşünmeden, sistemim Holden Maxwell için her şeyi, her şeyi yapacağını biliyordu.

Max'in nemli parmaklarının kalçamdan bacağıma kadar bacağımdaki sıyrıklar boyunca özenle kaydığını

hissettiğimde onları tekrar açtım.

Ayak bileği. Birkaç kez merhem tüpüne geri dönmek zorunda kaldı ve bu iki saniyeden uzun sürdü ama ona bu konuda seslenmedim çünkü eğilmiş başını, tenimdeki parmaklarını izlemeye dalmıştım, her ikisi de beni pençesine almış olan paniklemiş, çaresiz düşünce ve duyguları başarılı bir şekilde dışarı itiyordu.

İşini bitirdiğinde doğruldu ve gözlerini bana dikti. "Pekâlâ Düşes, ginyinirken dikkatli olun."

Sonra parmaklarındaki merhemi yıkamak için lavaboya gitti ve ben de yumuşak, flanel pijama altlarını aldım, bu sefer Max'in değil, temiz olanları, benimkileri. Bunlar cesur, erkeksi renklerde değil, büyük pembe, mavi, sarı ve şeftali puantiyeli nane yeşiliydi ve b zɡ  ipi olarak geniş, mavi, saten bir kurdelesı vardı. Max'inki kadar olmasa da boldu ve yaralı bacağımdan dikkatlice çektim.

Bir de onlarla uyumlu, uzun kollu, kepçe yakalı, mavi bir üst vardı. Havluyu saımdan çektim ve Max elimden alıp kendi havlusunu sildi, sonra da ben üstümü giyerken havluyu parmaklıkların üzerine itti.

Geri döndüğünde tarağımı aldım, saçlarımin arasından geçirdim ve "Doktor ne dedi?" diye fısıldadım.

"O iyi. Tüm sistemler alışıyor. O kadar uzun süre suda kaldığını sanmıyor," diye fısıldadı Max, başımı salladım ve tarağı saçlarımda gezdirmeye devam ederken Max, "Barb ve Darren dışarıdalar, Cotton onları aradı. Yaklaşık beş dakika önce geldiler." Ben boş boş bakınca, "Annesi ve babası." diye devam etti.

"Oh."

Max uzanıp parmaklarını bileğime doladığında tarağı hâlâ saçlarımda gezdiriyordum, elimi aramıza çekti ve tarağı benden aldı.

"Saçımı tarıyorum," diye gereksiz yere bilgi verdim ve gözlerinin bana dönmeden önce alnından omuzlarına kaymasını izledim.

"Tamamdır, Düşes."

"Oh," diye tekrarladım.

Tarağı lavaboya fırlattı ve bileğimdeki eli beni daha da yakınlaştırdı. Diğer eli kalçama geldi ve bu da beni daha da yakınlaştırdı.

"Bebeğim," dedi usulca, başını eğerek yüzünü görebilmemi sağladı ve içimdeki duygu kabarak derimi yarmakla tehdit etti.

Başımı salladım, kısa, hızlı, çılgınca salladım.

"Hayır, Max, hayır, şimdi olmaz, lütfen," diye fısıldadım yalvarışımı.

Bileğimi bıraktı ama eli boynuma dolandı ve bana ihtiyacım olanı verdi. "Tamam tatlım, sonra konuşuruz."

Minnettar bir ifadeyle başımı salladım, sonra öne doğru eğildim ve alnımı göğsüne bastırdım.

"Dışarı çıkmadan önce bir saniyeye ihtiyacım var," dedim sessizce göğsüne doğru.

"İstediğin kadar alabilirsin."

"Nazik olmayı bırak" diye mırıldanmadan önce titrek ama derin bir nefes aldım.

Hiçbir şey söylemedi, hareket etmedi, öylece durdu, bir eli kalçamda, bir eli boynumda, ellerim beline gitti ve tutundum.

Bir süre sonra, "Tamam." dedim.

Başımın üstünü öptü ve sözlerimi tekrarladı, "Tamam."

Sonra elimi tuttu ve beni kapıya kadar götürdü, kapıyı açtı ve beni dışarı çıkardı.

Uzun, çilek sarısı saçları bolca ve çekici bir şekilde beyaza boyanmış kızıl saçlı bir kadın yatakta oturuyordu, sırtı bana dönüktü, Mindy'ye bakıyordu ve Mindy'yi benden saklıyordu. Kadının yanında yatağın kenarında yaşlı, dağ gibi bir adam duruyordu, Becca da onun yanındaydı. Hiçbiri bana dönmedi ve kadın Mindy'ye fısıldıyordu.

Max beni sessizce odanın içinde dolaştırdı ve ben Mindy'nin iyi olduğunu bilerek bakışlarımı yataktan ayırmaya başladım,

Güvendeydi, ailesinin yanındaydı ama Brody'nin gözleri bana geldi.

Adımlarım orada yanarken gördüğüm şey karşısında duraksadı ve Max'in eli benimkinde sıkılaştı, kolu büküldü, ellerimizi göğsünün yan tarafına sıkıştırırken beni yaklaştırdı. Beni hareket ettirmeye devam etti ama yürürken başımı çevirdim, gözlerim Brody'ninkiler tarafından tutulmuştu, gözyaşlarım gözlerimin arkasına batıyordu.

Max ve ben merdivenlere vardığımızda Brody bana başını salladı. Ben de başımı salladım ve onun sert, dağ adamı gözünden düşen tek bir damla yaşı izlediğimde bir kez daha dengesiz bir nefes aldım.

Başını başka yöne çevirdi ve Max bizi merdivenlerden aşağı sardı.

* * * * *

Max'in bir haftadır kasabanın yarısını kahve, kahvaltı ve akşam yemeği için ağırladığını düşünürsek, annem ve Steve bir hafta önce yaptığım büyük alışverişten sonra bile ihtiyaç duydukları market alışverişi için kasabaya gitmişlerdi. Cotton onlara yolu göstermek için onlarla birlikte gitmişti, bulması zor bir şey değildi ama yine de hoş bir şeydi.

Doktor da gitmişti ve Mindy, Brody ve aileleri üst katta birbirlerine bir şeyler mırıldanıyorlardı.

Max duş aldıktan sonra ATV'leri ahıra götürmek için dışarı çıkmıştı ve ben de kafamı dağıtmak için temizlik yapıyordum. Max'in oturma odasındaki tüm mobilyalarının tozunu almıştım ve ahşap zeminleri süpürüyordum, Max odaya girdiğinde süpürürken cilalayacak bir şey bulursam diye elim hala toz bezinin üzerindeydi.

Ona zar zor baktım ve baktığımda da süpürmeyi bırakmadım.

Botlarının yere vurduğunu duydum ve kolu arkamdan belime dolanınca durmak zorunda kaldım.

"Max, ben -" İtiraz etmeye başladım, doğruldum.

"Temizlik yapmayı bırakın, Düşes. Ben evdeyken, Caroline adında bir kadın pazartesi günleri kasabadan gelir, evi temizler.

ev," dedi kulağıma sessizce ve ben ona bakmak için boynumu büküm.

"Hayır, bilmiyorsun," diye otoriter bir şekilde ilan ettim ve kaşları yukarı kalktı.

"Bebeğim, istiyorum."

"Hayır bilmiyorsun, geçen Pazartesi buradaydım ve Caroline adında bir kadın gelip evi temizlemedi."

"Geçen Pazartesi ateşten sayıklıyordun ve sayıklamadığın zamanlarda da baygındın. O geldi, etrafını temizledi ve gitti," diye hatırlattı Max.

Bunu unutmuştum, Caroline'ı hatırlayacağımdan değil ama hasta olduğumu unutmuştum.

Tam bir aptaldım.

"Ah," dedim
usulca.

"Temizlik yapıyorsun, yapacak bir şeyi yok, zaten parayı alamayacak kadar gururlu ve bir haftayı kaçırmayı göze alamaz. İki çocuğu, çok fazla içen pislik bir kocası ve fazla müşterisi yok. Ben şehirde değilken, o da kiracılar arasında temizlik yapıyor."

"Oh," diye tekrarlardım usulca.

Beni kendisine doğru çevirdi, elimden süpürgeyi, diğer elimden de toz bezini aldı.

"Yapacak bir şeye ihtiyacın var hayatım, Denver'dan aldığın kek karışımını pişir. Bu gece, lanet bir pasta işimize yarayabilir."

"Bu iyi bir fikir," diye fısıldadım.

Kek kullanabilirdim, herhangi bir kek, her zaman kullanabilirdim ama özellikle mağazadan satın alınmış, kalın, fudgy, çikolatalı krema ile sarı bir kek kullanabilirdim. Bu tembelce bir pişirme yöntemiymi ama İngiltere'de çok fazla kek karışımı yoktu ve mağazadan satın alınan krema çeşitlerinin yanında bile değildi. Onları özlemiştim.

Gülümsedi, Max'in her zamanki güzel sırtışı gibi küçük değildi ama yine de bir şeydi.

Sonra boştaki elini kaldırdı ve yüzünü benimkine yaklaştırmadan önce çenemi kavradı.

"Zaten düşesler temizlik yapmaz," diye

fısıldadı. "Ben düşes değilim," diye hatırlattım ona.

"Evet, öylesin."

"Hayır, Max,
değilim."

"Sen benimsin," dedi, sözlerini içime çekerken nefesimi tuttum ve son bir saat içinde tırtıklı hale gelen kenarları yatıştırarak içimden geçtiler, sözlerini bitirirken, "ve Düşesim temizlik yapmaz," dedi.

Başparmağı yanağımda gezindi, sonra elini bıraktı, arkasını döndü ve koridordaki dolaba gitti.

Gözyaşlarına boğulmak, yüksek sesle onun hayatımın aşkı olduğunu ilan etmek ya da üst kata koşup Mindy'yi kollarıma almak ve bir gün mutluluğu bulacağına dair söz vermek gibi tepkiler vermeme izin vermeden önce aceleyle mutfığa gidip bir pasta yaptım.

* * * * *

Annem ve ben herkese sandviç yaptıktan ve Mindy'ye konserve çorba ısıtıp annemin kasabada bulduğu taze pişmiş ekmekle servis ettikten ve kurutucudan temiz, taze giysiler çıktıktan sonraydı.

Mindy kuru giysilerini giymişti, Brody'nin kolunda katlanmış bir yığın giysi vardı, annem, Steve ve Cotton mutfakta bir yıllık yiyeceklerin geri kalanını yerleştiriyorlardı ve Max ile ben verandada Mindy ve Brody ile birlikte duruyorduk.

Benimle tanıştırılan Barb ve Darren arabalarında rölantide çalışıyorlardı. Becca çoktan dikkatlice geri geri çıkıyordu. Jeff çoktan gitmişti.

Ben yün çoraplarımı giymiştim, Mindy de Max'inkileri giymişti, Barb ıslak botlarını arabasına götürmüştü.

"Annenle mi kalıyorsun?" Mindy'ye sordum ve o da başını salladı. "Bu iyi, tatlım," diye bitirdim sessizce, tekrar başını salladı ve gözlerini benden kaçırdı.

Bu acı veriyordu ama aynı zamanda anlıyordum ya da en azından kendime anladığımı söylüyordum.

Konuştüğunda Brody'ye baktım. "Yarın gelecek misin?"

Kafa sallama sırası bendeydi ve bunu Brody'ye yaptım. O da başını salladı.

"Neens?" Mindy fısıldadı ve gözlerim hızla ona döndü.

"Evet, güzelim?" Başka bir şey söylemeyince ben de sordum.

Dudaklarını birbirine bastırdı, gözleri hâlâ başka tarafa dönüktü. "Hiç düşünmemiştim -" diye başladı.

"Yarın," dedim hızlı ve kararlı bir şekilde, artık gerçekten anlamıştım ve gözleri önce bana kaydı, sonra uzaklaştı.

"Ama, ben -"

"Yarın, sevgilim," diye tekrarladım ve bakışları tekrar bana geldi ama bu sefer orada kaldı.

"Bunu yapacağını hiç düşünmemiştim, hiç... sen değil... ben sana bunu asla yapmazdım." Durakladı ve sonra fısıldadı, "Sanırım düşünemedim."

"Kes şunu Mindy," diye fısıldadım. "Bu benimle ilgili değil, tatlım. Bu seni olman gereken yere geri götürmekle ilgili."

Gözlerinde biriken yaşları izledim ve "Teşekkürler Neenee Bean" dediğinde hala fısıldıyordu.

Küçük bir hıçkırığı yuttum, Max'in kolu omuzlarıma dolandı ve önümü kendi tarafına doğru kıvrıldı.

Duygularımı kontrol edebildiğimde, "Yarın konuşuruz, tamam mı güzelim?" dedim.

Başını salladı, şimdi dudaklarını ısıırıyordu, Max beni sıktı, ona baktım ve o da Brody'ye başını salladı.

Brody hareket etti ama Max aniden, "Hayır, bekle," dedi.

Sonra beni saran kolu gitti ve her ikisi de Mindy'ye sıkıca sarıldı. Elim ağızma gitti ve gözlerim Brody'ye kaydı.

"Seviliyorsun, Mins," dediğini duydum Max'in çakıllı sesinin ve Mindy'nin parmaklarının arkadan termaline kıvrılmasını izledim. "Belki de ne kadar sevildiğinin farkında değilsin."

"Max," diye kendi hıçkırığını bastırdı ve ben gözlerimi kapattım ama Brody'nin kolunun Max'in kolunun yerini aldığını hissettim.

Omuzları. Ağırılığımın uzun bedenine yerleşmesine izin verdim ve o da Max'in yaptığı gibi çaba harcamadan bunu kabul etti.

Max, Mindy'ye "Bunu bir daha unutursan beni ara, sana hatırlatırım," dedi ve ardından "Bana söz ver bebeğim," diye rica etti.

"Tamam," diye fısıldadı Mindy.

"Söz verdiğini duymak istiyorum," diye emretti ve parmaklarının gömleğini kavrayışını izledim.

"Söz veriyorum Max," demeden önce kalbi duracakmış gibi bir an tereddüt etti.

"Pekâlâ tatlım," demeden önce o da durakladı.

Geri çekildi ama yüzünü iki elinin arasına aldı, dudaklarını alnına dokundurdu, döndü ve beni tutan Brody'nin yerine geçti.

Brody ayakkabısız kız kardeşini kollarına alıp merdivenlerden aşağıya, çakılların üzerinden Subaru'ya taşırken iki kolum onun beline, onun iki kolu da benim sırtıma dolandı. Max ve ben birbirimize tutunarak önce Barb ve Darren'ın üç nokta dönüşü yapıp şeritten aşağı inişlerini, sonra da Brody ve Mindy'yi izledik.

Belki Mindy arkasına ya da Brody dikiz aynasına bakar diye el salladım. Bakıp bakmadıklarını bilemezdim ama yola döndükten sonra bile el sallamaya devam ettim.

Max'in kolları beni sıktı ve iç çektim.

"Üşüyorum sevgilim, kar yağacak," dedi ve yanağımı göğsüne bastırıp manzaraya baktım, kollarımı yine ona doladım. Haklıydı, bulutlar güneşi örtüyordu ve havada kesin bir soğukluk vardı.

"İyi misin?" Cevabını bildiğim halde göğsüne sordum.

"Hayır," diye dürüstçe cevap verdi.

"Çok üzgünüm Max," diye fısıldadım. "Ben de," diye fısıldadı.

Bir süre sessizce birbirimize tutunarak öylece durduk. Max'in görüşüne bakıyordum ve onun da baktığını biliyordum ama bunu yanağını saçlarıma dayayarak yapıyordu.

Bu oldu sonra I merak ettim Eğer şeyler olur var
Charlie öldüğünde Max yanımda olsaydı, bu
manzaraya sahip olsaydım, belki manzaraya değil ama onun
güçlü kolları bana sarılsaydı, yanağını saçlarıma
değdirseydi, ona tutunabilseydim farklı hissederdim.
Charlie'yi kaybetmenin daha az acı vermeyeceğini
düşündüm, ama öldükten sonra onun yanında olmadığımı
bilmek daha az acı verirdi.

Yalnız.

O zaman anladım ki Charlie'yi kaybettiğimde yalnızlık
içime çökmüştü ve o kadar büyük bir keder içindeydim ki
onu yenememiştim. Kısa bir süre sonra Niles'la
tanıştığım da bana nazik ve kendi tarzında ilgili davrandı,
kendimi ona adadım çünkü onunla artık yalnız değildim.

Sorun şu ki, yalnızlığım hiç bitmedi.

Max sessizliği bozarak yumuşak bir sesle, "Her zaman
böyle mi hissediyorsun?" diye sordu.

Ona bakmak için başımı geriye doğru eğdim. "Pardon?"

"Charlie."

Gözlerimi kapattım, sonra açtım ve gerçeği başımla
onayladım. "Tatlım," diye fısıldadı, yüzü yumuşadı, gözleri
ısıniyordu ama orada başka bir şey daha vardı, kalbimi
sızlatan bir anlayış.

"Ama senin farklı bir sonun var, sevgilim. O iyi olacak,"
diye söz verdim ona.

"Evet," diye cevap verdi beni sıkarak.

"Nina verandada daha fazla kalırsa donarak ölecek," diye
seslendi Cotton ve ikimiz de dönüp onu ön kapıdan
çıkarken gördük. "Her neyse, asmamız gereken resimler
var evlat, kışını kaldır da gel." Sonra geri çekildi ama kapıyı
açık bıraktı.

Ortam bozulmuştu, bu yüzden havayı yumuşatmanın tam
zamanı olduğuna karar verdim.

Bu yüzden kollarımızı birbirimize dolayarak açık kapıya
doğru yürürken, "Sanırım Cotton tek başına senin gaz
faturanı yüzde iki yüz arttırmaya çalışıyor," dedim.

"Başımın belası olduğunu söylemiş miydim?" Biz eve girip Max kapıyı kapatırken Max yüksek sesle sordu.

"Ona resimlerimi veriyorum, bana baş belası diyor," diye yakındı Cotton yemek pişiriyormuş gibi endişe verici bir şekilde görünen anneme ve umarım kahvaltıda uydurma ruh hali yatışmıştır çünkü o da markete gitmişti, bu da malzemelerinin kolayca yaratıcı ve dolayısıyla endişe verici bir hal alabileceği anlamına geliyordu.

"Bugünlerde çocuklar," dedi annem, "minnettarlık yok."

"Max, annem sana yine çocuk dedi," dedim anneme. Max kendisi duymuş olsa bile.

"Evet ama Meksika güvecini yapıyor," dedi Steve, heyecanlı bir nefes aldım, Steve bana sırttı ve sonra Max'e baktı. "Nina annesinin Meksika güvecini seviyor."

Max beni tezgâhın ucunda durdurdu ve ben de ona bakarak açıkladım: "Sen de tadacaksın. Tadına baktığında 'Tanrıların Ambrosia'sından başka bir şey düşünmeyeceksin."

Max bana gülümsedi ve bunun Max'in normal, güzel sırtışına biraz daha benzediğini görünce rahatladım.

"Bu dört kelimeyi hayatım boyunca hiç düşünmedim Düşes," diye beni bilgilendirdi. "Aslında bunlardan birinin ne anlama geldiğini bile bilmiyorum."

"Tanrıların Yemeği," diye bilgilendirdim onu.

"O zaman annenin güvecinin iyi olduğunu söylüyorsun."

"En iyisi."

"Ve bu benim karışımlarımdan biriydi," diye ekledi annem kibirli bir şekilde. Ayak parmaklarımdan ucuna kalktım ve Max'e yüksek sesle fısıldadım, "Nadir bir vuruş."

"Bunu duydum!" Annem tersledi.

Steve araya girerek Max'e şöyle dedi: "Bir tür vinç ayarlamamız gerekecek, o resmi yatağının üzerinde istiyorsun. O sarmal merdivenlerden yukarı çıkamaz."

Max, "Sorun değil, mobilyalar için de aynısını yapmak zorundaydım," diye yanıtladı ve sözlerini bitirdi. "Ben ahıra gidip aletlerimi alacağım."

"Ben de seninle geleyim," diye teklif etti Steve ve taburesinden kaydı.

"Ben sıcak kalırım," diyerek Cotton katılmayı reddetti ve bir tabure.

"Pastayı donduracağım," dedim ve Max'in kolundan çekilmeye başladım ama kolum sıkıştı, sonra ona bakmak için başımı arkaya doğru eğmeye başladım ama dudakları şakağıma değince durdum.

Tanrım ama böyle şeyler yapmasına bayılırdım.

"Birazdan dönerim bebeğim," dedi usulca ve koluyla beni sıktı.

Ben de böyle şeyler söylemesine bayılıyordum. Ve beni sıktığında.

Beni bıraktı, Steve de ona katıldı ve ben de uzaklaşmalarını izledim.

Annem gözlerini Steve ve Max'i en son gördüğümüz yere dikerek, "O bir koruyucu," dedi.

Haksız değildi ama şu anda bu gerçeğe başa çıkamayacak ya da bu konuda ne yapacağımı düşünemeyecek kadar duygusal olarak tükenmiş durumdaydım.

"Tatlım," diye seslendi annem, ona baktım ve yüzünde gördüğüm şey karşısında elim tezgahın kenarını kavramak için dışarı çıktı.

"Buraya gel, Neene Bean," dedi yumuşak bir sesle. "Anne."

"Pastayı dondurmadan önce, sarılmak istiyorum." "Anne, biliyorsun -"

"Buraya gel Nina," dedi sert bir ses tonuyla ve ben de çocukluğumdan beri yaptığım şeyi yaptım, annemden bu sesi duymuştum. İtaat ettim ve kollarına doğru yürüdüm.

Etrafıma doluştular ve gözyaşları boğazıma çarptı, sinüslerime doğru kaydı ve sonra gözlerimden dışarı sızdı. Onları kontrol edemiyordum ve annemin kollarının güvenliğinde bunu denemedim.

"Anne," diye fısıldadım, sıkıca tutunarak.

"Bugün seni bekleyen bir sürü kötü şey var ve bunları içinde tutamazsın hayatım, tutamazsın işte." O da kendini sıkıca tuttu ve devam etti, "Bu yüzden annene vermelisin."

Yüzümü boynuna gömdüm ve daha önce bisikletten düşmekten berbat erkek arkadaşların üstesinden gelmeye kadar sayısız kez yaptığım gibi, ona verdim.

Ancak bu sefer farklıydı çünkü bunu yapmamın yaklaşık yarısında kolları gevşedi, elleri omuzlarıma gitti, başım şaşkınlıkla yukarı kalktı ama kısmen bulanık olduğu için pek bir şey göremedim ama aynı zamanda beni çevirdi ve kendimi Max'in kollarının güvenliğinde buldum.

Evet, jüri artık kararını vermişti. Karar: Annem Max'ten kesinlikle hoşlanıyordu.

Max'in kolları farklıydı çünkü hareket ediyor, beni kaldırıyor, odanın bir ucundan diğerine taşıyor ve koltuğa oturduğunda beni kucağına yerleştiriyordu.

"Sen... sen resimleri asmalısın," diye boynuna sokuldum, yüzümü gözlerden saklayarak.

"Sonra görüşürüz."

"Hayır, iyiyim," diye yalan söyledim, elimi yanağıma sildim ve sonra hıçkırarak ağlamaya başladım.

"Sonra görüşürüz."

Başımı kaldırdım ve "Max" diye itiraz ettim.

Eliyle enseme kavrayıp oraya bastırdığında başım tekrar boynuna doğru gitti.

"Düşes, daha sonra dedim."

Max belli ki kararlıydı ve bunun ne anlama geldiğini biliyordum.

"Pekâlâ," dedim gözyaşları içinde ama aynı zamanda huysuzca. Max yanıt vermedi.

Kollarımı ona doladım ve sıcak, katı bedeninin benimkini sarmasına izin verdim.

Bunu hiç söylemedim Nina, böyle bir şansım olacağını hiç düşünmemiştim, diye fısıldadı Charlie kafamın içine ve verebileceğim tek yanıt Max'e daha sıkı sarılmak oldu, Çok üzgünüm tatlım.

Boğazımdan yeni bir hıçkırık döküldü ve Max bana daha sıkı sarıldı.

* * * * *

Resimler asıldıktan sonra (evet, annemin resimleri, Steve ve Cotton benimkilerin çatı katının altındaki iki kapının arasına asılmasını istediler, kimse tek kelime etmeme izin vermedi ve Max de kesinlikle müdahale etmedi, asıldıktan sonra harika göründüklerinden bahsetmiyorum bile); Hatırladığımdan çok daha iyi olan ve Max'in de iki porsiyon yediği Meksika güvecinden sonra; üç (Max için) ve iki (benim için) biradan sonra; kahve ve annem, Steve ve Cotton'un marketten aldıkları bir küvet ve bir top dondurma ile fudgy, çikolatalı krema ile sarı kekten sonra, Max ve ben ön kapıda durup misafirlerimize veda ettik.

"Nerede kalıyorsun?" Anneme sarılırken sordum.

"Steve, birinin iptal ettiği bir apartman dairesi için son dakikada bir anlaşma buldu. Şehrin diğer ucunda. Bir şarkıya aldık. Bütün hafta buradayız!" Annem açıkladı, bakışlarım Max'e kaydı ve başını sallamadan önce gözlerinin yavaşça kapanışını izledim.

"Bu harika anne," dedim uzaklaşarak ama ellerini tutarak ve aslında bunun harika olduğunu düşündüm, çünkü annemi özlemiştim ve onu çok sık göremiyordum.

Önce Steve'e, sonra da annemle Steve'in eve bıraktığı Cotton'a sarıldım. Gece olduğu gibi kar yağıyordu ve Cotton oraya kadar yürümüştü çünkü Max'in komşusu olduğunu öğrenmiştim.

Max bana "Onları arabalarına kadar götüreceğim," dedi ve sonra gözleri çoraplı ayaklarıma kayarak "Sen burada kal," diye emretti.

İtiraz etmedim, zor bir gün geçirmiştim, onun yerine "Tamam" dedim. "'İyi geceler, Neenee Bean, sabah görüşürüz," Anne

sandaletlerinin üzerinde zıplayarak el salladı ve sonra Max'e dönerek, "Bu karda topuğumu kırabileceğimi düşünerek kızımın dağ adamı yakışıklısı tarafından arabaya taşınmayı bekliyorum" dedi.

"Anne," diye tersledim, "henüz hiçbir tutmadı."

"Eğlencemi bozma!" diye tersledi ve sonra Max onun isteklerini yerine getirdiğinde zevkle çığlık attı.

Steve bana sırtıttı ve başını salladı. Cotton anneme ve Max'e baktı ve Steve'den farklı nedenlerle de olsa o da başını salladı.

Bir süre pencereleli kapıdan dışarıyı seyrettim, sonra koltuğa doğru yürüdüm, üzerine çöktüm ve Max'in ateş yakmakta iyi olduğunu düşünerek kükreyen ateşe baktım.

Yine de her şeyde iyi görünüyordu.

Korna çalan arabanın geçtiğini duyunca pencereden el salladım ve sonra Max'in kapıdan girişini izledim.

"Max, onun deliliğine teslim olmamalıydın, güven bana, bu onu sadece daha da deli yapar," diye seslendim.

"Annen arabasına kadar taşınmak istiyor, onu arabasına kadar taşıyabilirim, onu arabasına kadar taşıyacağım. Büyütülecek bir şey değil," diye yanıtladı Max, eğilip botlarını çıkarırken.

"Her neyse," diye mırıldandım ve ateşe geri döndüm.

Onu duymak yerine yanıma geldiğini hissettim ve sonra yanımdaki sandalyeye oturup ayaklarını sedirin üzerine uzatırken yana doğru kıvrıldım.

Tam bir şey söylemek için ağzımı açacaktım ki Max kolunu omuzlarıma doladı ve konuştu.

"Bugün iki mucize gerçekleşti. Kadını, kız kardeşim olarak gördüğüm kızın hayatını kurtardı ve saat sekiz, yalnızız ve sen hasta, sarhoş ya da uykuda değilsin."

"Max," diye fısıldadım ve ateşe bakmaktan vazgeçip bana baktı.

"Asla, Nina, hayatım boyunca o yokuştan aşağı koştuğunu, lanet olası nehre atladığını ve eğilip Mindy'ye hayat verdiğini unutmayacağım."

Gözlerimi kapattım ama Max'in eli yüzüme gelip ağzı ağızma değince tekrar açtım.

Bir santim geri çekildi ve "Teşekkürler bebeğim" diye mırıldandı.

"Max -" Yumuşak bir şekilde başladım ve sözümü kesti.

"Ama bir daha nehre atlamayı aklından bile geçirirsen, kışını bronzlaştırırım."

Vücudumun sarsıldığını hissettiğim anda kaşlarımın birbirine çarptığını hissettim. "Özür dilerim?"

Max'ın kolu kucağıma düştü, eli kalçamdaydı ve "Ödümü kopardın," dedi.

"Max -"

"Cidden Nina, yemin ederim, seni o nehre girerken izledim, hiç tereddüt etmedin ve midem bulandı. İkinizin de gideceğini düşünmüştüm."

"Max -"

"Yapabileceğim hiçbir şey yoktu, o nehir seni aldı, seni istedi, sana sahip olacaktı ve ben ikinizi de kaybedecektim."

Sabırımı korumaya çalışarak ona "Böyle bir şey olmadı," diye hatırlattım.

"Hayır, şükürler olsun ki olmadı. Olabilirdi ama olmadı." "Ona ulaşmak zorundaydım."

"Yaptığını biliyorum."

"Böylece ona ulaştım."

"Evet, yaptın, bunu yaparken neredeyse hayatını kaybediyordun." "Bu doğru değil."

"Nehrin sağı solu belli olmaz bebeğim, bunu sen bilmezsin ama ben bilirim. Özellikle de baharda. Beni beklemeliydin."

"Beklemek bir seçenek değildi."

"Artık konuşmaya değmez, olan oldu ve neyse ki herkes iyi."

"Konuyu sen açtın."

"Bu konuyu, çok sık yaptığın gibi, saçını başını yolarsın diye açtım."

Olabildiğince geri çekildim ki bu çok uzak değildi ve ona ters ters baktım. "İstemedim nehirlerle atlayacak değilim Max, bugün atlamadım bile. Sadece yürüdüm sayılır." Kaşları havaya kalktı ve ben bir santim verdim. "Tamam, koşarak girdin."

Başını salladı ve "Bu konuyu konuşmayı bitirdik" dedi.

Gözlerimi dikip bakmaya devam ettim. Sonra sandalyeden kalkmaya çalıştım ama kolları beni sıkıca sardı ve tekrar kendisine doğru çekti.

"Max, ben gidip kitap falan okuyacağım."

"Bunu açıkladığım için kızgınsın ve gidip sinirini yatıştıracaksın."

Cidden, çok sinir bozucuydu.

"Tamam, o zaman ben gidip burnumu temizleyeyim."

"Hayır, değilsin. Burada oturacaksın ve nefes aldığımız, hayatta olduğumuz ve yalnız olduğumuz gerçeğinin tadını çıkaracağız."

"Kimse sana otoriter olduğunu söyledi mi?"

"Hayır."

"İlk ben söyleyeyim. Sen otoriter birisin."

Bana doğru döndü ve ön kolunu her iki bacağımın arkasından geçirerek dizlerimden kavradı ve sedirdeki bacaklarının üzerine çekti. Eğer sinirlenmemiş olsaydım, ilk olarak bunu sıyrık bacağımı incitmemek için nazıkçe yaptığını ve ikinci olarak da bu pozisyonda çok daha rahat olduğumu fark edebilirdim.

Ama ben sinirliydim ve o konuştuğu için fark etmedim.

"Birincisi, bebeğim, cidden mi?"

"Cidden ne?" Ben sordum.

"Aklımda bir şey varsa, bunu kendime saklamamı mı istiyorsun?"

Böyle söylediğinde kulağa pek hoş gelmiyordu. "Hayır, ama ❖❖"

"Özellikle de önemliyse?"

"Tabii ki değil."

"İkincisi, söylediklerime sinirleniyorsun, konuşmak yerine öfkelenip gitmek mi istiyorsun?"

Bu da kulağa pek hoş gelmiyordu.

"Şey -"

"Evet ya da hayır."

"Belki, evet," diye tersledim ve yüzü karardı.

"Benimle dalga geçiyorsun."

"Sizin deyiminizle öfkeyle gidersem, kafamı toparlamak için bir şansım olabilir, böylece bunu tartışmak yerine konuşabiliriz."

"Bebeğim, kimseyi kandırmıyorsun. Kafanı toparlamak değil, uzaklaşmak için fırsat istiyorsun."

Neden bu kadar sinir bozucuydu? Soracak kadar sinirlenmişim. "Neden bu kadar sinir bozucusun?" Yine tersledim.

"Çünkü ben haklıyım, sen haksızsın ve bunu biliyorsun." Sormamalıydım.

Tavana baktım ve Tanrı'ya dedim ki, "Tanrım, bir dahaki sefere macera istediğimde beni yıldırımla vur. İznim var."

"Berbat olan ne biliyor musun?" Max Tanrı'yla konuşmamı böldü ve ben de ona dönüp baktım.

"Hayır, berbat olan ne, Max?"

"Sana kızgın olduğumda bile çok tatlı olman berbat."

Gözlerim yuvarlaklaştı, kalp atışlarım garip ama hissedilir bir korkuyla hızlanırken bile öfkem alevlendi.

"Bana kızgın mısın?"

"Düşes, azgın bir nehre koştun ve seni çağırdığımda bana tavır yaptın."

"Max, üç yıl önce kardeşimin yaptığı gibi intihar etmeye çalışan Mindy'nin peşinden koştum ve bunun tekrar olmasına izin vermeyecektim! Ne Mindy'ye, ne Brody'ye, ne de sana!"

Yüzü yumuşadı ama ben daha bitirmemiştim. "Ve benim saçlarım da çok fazla hırçınlaşmaz."

"Bebeğim," dedi alçak sesle, yumuşak yüzü şimdi umutsuzca gülümsememeye çalışıyormuş gibi görünüyordu.

"Ne?" Tersledim.

"Colorado'ya uçtun, hiç gitmediğin dağlara tek başına gittin ve grip oldun. Kar fırtınasında, hiçliğin ortasında bir evde hiç tanımadığın bir adamla yalnızdın ve benimle tartışmaya girdin. Ve şunu söyleyeyim, ağzın bozuk olabilir bebeğim, ama

Fiziksel olarak seni götürebilirim. Sonra Shauna'yı ilk randevumuza denk gelecek şekilde aldın. Sonra Damon'ı aldın, o da bir pislikti, seni alabilirdi ve daha kötüsü, alırdı. Sonra Kami'yi aldın ve sonra tekrar Shauna'yı. Jeff'e bir baktın, iyi bir adam olduğuna karar verdin ve Mindy'yi ayaklarının dibine attın. Babanla kavga etmeden önce bir saniye bile düşünmedin, yorganı arkaya attın, çatı katından uçtun, lanet merdivenlerden aşağı koştun ve tam suratına yumuldun. Ve bu sabah da annenle komik ama belli ki alıştırmaları yapılmış bir kafa kafaya oyunu oynadın." Elde ettiği kanıtlar oldukça can sıkıcı olduğu için ona sessizce bakmaya devam ediyordum ama o daha bitirmemişti. "Kar motosikletinden kaçtıktan birkaç gün sonra bir ATV'nin arkasına atlayıp sonra da Hollywood dublörüymüşsün gibi üzerinden atlamana hiç girmeyelim."

"Pekâlâ Max, demek istediğini anladım."

"Tanrıya şükür," diye mırıldandı ve sonra sıırttı. "Ama hâlâ otoritersin."

"Ve sen bunu seviyorsun."

"Hayır," diye tersledim.

"Bebeğim, eğer ben olmasaydım sen kasabadaki otelde ya da daha kötüsü Denver'da olurdun ve burada olmazdın."

"Ki orada olmak istemiyorum. Üst katta olmak, sinirimi yatıştırmak istiyorum," diye karşılık verdim.

"Çok yazık hayatım, çünkü hiçbir yere gitmiyorsun." "İyi, o zaman ben de burada sinirlerime hakim olurum," diye karşılık verdim.

Kollarımı açtım ve bakışlarımı ateşe çevirdim.

Bir süre sonra Max iç çekti, sonra eli enleme geldi ve sandalyeye geri otururken başımı omzuna doğru itti. Bunu yapmasına izin verdim ama yine de gözlerimi ateşten ayırmadım ve kollarımı göğsümde kavuşturdum.

Max tekrar konuşana kadar bir süre sessiz kaldık. "Becca bana Mindy'den bahsetti."

Ses tonu karşısında nefesimi tuttum, kızgınlığımı bastırdım ve "Pardon?" diye sordum.

"Bana bugünkü gibi bir şey olmasından endişe ettiğini söyledi."

Kollarımı açtım ve başımı kaldırdığımda onun da ateşe baktığını gördüm.

"Gerçekten mi?"

Max gözlerini ateşten ayırmadan, "Evet," diye cevap verdi. "Bu yüzden onu kendi evinden çıkarıp Becca'nın evine taşındık. Becca ve ben buna Salı günü karar verdik. Ona daha yakından göz kulak olmamız gerekiyordu, bu yüzden Damon tam bir hıyar gibi planlarımıza dahil olunca bunu yaptık."

Ses tonunda, yüzünün boşluğunda bir terslik vardı ve ben de "Max" diye seslendim.

"Onu burada bizimle tutmalıydık," diye fısıldadı Max ve ben neyin yanlış olduğunu anladım.

Kolumu karnına doğru kaydırdım ve yan tarafına dolayarak "Max" diye fısıldadım.

"Brody'ye söylemeliydin."

"Max."

"Biriyle konuşması için onu kendim götürmeliydim."

Onu sıktım ve daha sert bir şekilde "Max, bana bak" dedim.

Yavaşça, gözleri ateşten bana kaydı ve kolum ortasından ayrılıp elim boynuna giderken gözlerinde gördüğüm şey beni onun içinde eritti.

"Sevgilim, eğer bırakmazsan bu şey sana işkence edecek."

"Nina -"

"İşaretleri ben de kaçırdım ve onları daha önce de görmüştüm." "Nina."

"Eğer gideceği yer burası olsaydı bugün duramazdın. Bunu kendine yapamazsın."

"Aklımda sadece senin o nehre atlayışın ve onun nehirde yüzmesi varken her şeyi berbat ettiğimi düşünmemek elde değil."

Evet, tam bir aptaldım.

Parmaklarım boynunda büküldü ve ona yaklaşmak için kendimi yukarı çektim.

"Max, sen çuvallamadın."

"İkinizi de alabilirdi."

"Max -"

"Öyle olsaydı benim üzerime kalırdı."

Daha yakına çektim ve elim saçlarının arasına girdi.

"Kes şunu," diye fısıldadım, Max konuşmak için ağzını açtı ve onu durdurmak için hareket ettim, daha da yukarı çekip ağzımı onunkine bastırdım.

Eli omurgamdan yukarı kayd, başım öpücüğümden kalktı ve gözlerinin hala kasvetli duygularla karanlık olduğunu gördüm.

Burnumu onunkinin yanına kaydurdım ve tekrar konuştum. "Max, kes şunu, herkes güvende ve bir daha nehirlerle girmeyeceğim, söz veriyorum."

"Bebeğim -" diye fısıldadı, hiç eğlenmemiştii.

"Tatlım, o yola girme. Ben de o yollardan geçtim ve inan bana, hiçbir yere varmıyor."

Gözleri yüzümde gezindi, sonra parmakları saçlarıma kayd ve yüzümü boynunun yan tarafına bastırdı.

"Üzgünüm Düşes, bugün savaştığın iblisler yüzünden bu saçmalığa ihtiyacın yok," diye mırıldandı, kollarım ona dolandı ve boynunu öptüm.

Sonra dedim ki, "Biliyor musun, bugün erken saatlerde Charlie öldüğünde yalnız olmasaydım daha az acı çeker miydin diye düşündüm."

Parmakları saçlarımin arasından geçti ve "Öyle mi?" diye sordu. "Olmayacağına karar verdim."

"Muhtemelen hayır."

"Ama belki de yalnız olmasaydım o yola girmezdim."

"Muhtemelen hayır," diye tekrarladı.

"Madem yalnız değilsin, seni bu yoldan uzaklaştırmama izin verir misin?"

Bir süre sessiz kaldıktan sonra imkânsız bir soru sordu: "Nereye gidiyoruz tatlım?"

"Bilmiyorum, sadece orada değil."

Vücudu sessiz bir mizahla sarsıldı, çok fazla değil ama yine de sarsıldı.

"Titanyum gibi bir kalkanın var bebeğim," diye mırıldandı ve kollarımla onu sıktım.

"Yaşamamanın, nefes almanın ve yalnız olmanın tadını çıkaracağımızı sanıyordum?" Ona hatırlattım.

"Evet."

"Bunu gerçekten yapmıyoruz."

"Hayır."

"Gecenin o aşamasına geçelim," diye önerdim.

Parmakları omzuma dolandı ve beni sıktı.

"İyi fikir," diye mırıldandı.

"Bira ister misin?" "Hayır."

"Biraz sıcak çikolata yapabilirim," diye teklif ettim. "Teşekkürler, ama hayır."

"Bir şey istiyor musun?"

"Herhangi bir şey?"

Midem bulandı ve vücudum gerildi. "Max -"

"Bir süredir istediğim bir şey var." "Max -"

"Kafamı dağıtmak için."

Başımı kaldırdım ve "Max" diye tekrarladım.

Parmakları tekrar saçlarıma kaydı ve gözleri ağzıma odaklandı. "Nefes almayı, hayatta olmayı ve yalnız olmayı kutlamak için iyi bir yol olabilir."

"I -"

"Öp beni, Düşes."

Eli yüzümü yüzüne yaklaştırırken elim göğsüne gitti.

"Yine otoriter davranıyorsun," diye onu bilgilendirdim.

Ağzının benimkinin altında sırttığını hissettim ve gözlerinin bunu yapmasını izledim.

"Evet bebeğim, uyarayım, çıplak olduğumuzda buna alışsan iyi edersin."

Sözleri karşısında nefesim kesildi, sonra beni öptü.

A-çerçevesinin etrafına usulca yağan kar, ızgarasında yanan ateş, mutfaktaki dolapların altındaki yumuşak aydınlatma ve sadece kanepenin yanındaki lambanın yanması evi her zamankinden daha rahat ve romantik hale getirmiş olabilir.

O gün Mindy, Brody, Max ve benim başıma gelenler ve hepimizin burada olması, hala yürüyebiliyor, konuşabiliyor, nefes alabiliyor, öpüşebiliyor olmamızın verdiği rahatlama olabilirdi.

Max'in saçlarımdaki uzun parmakları, sert ve sıcak vücudunun bana bu kadar yakın olması, ağzının belli belirsiz kahve ve kek, güçlü bir şekilde de Max tadında olması olabilirdi.

Bu Max olabilirdi ve bugün her zamankinden daha Harika Max olduğunu kanıtladı.

Ya da çok iyi öpüşüyor da olabilirdi.

Ama onun ve öpücüğünün içinde eridim, başımı yana eğdim, ellerimi boynuna kaldırdım ve parmaklarımı kalın saçlarının arasına kaydurdum, dilimi onunkine dokundurdum.

Ağzımın içinde homurdandı ve bunu hissettiğimde, sesini duyduğumda, vücudum Max'ten gelen bu sestene ne kadar hoşlandığıma ve bunu ona yaptıranın ben olduğuma tepki verdi, ona doğru bastırdım.

Eli belimden gömleğime doğru ilerledi ve parmaklarının sırt derime değdiğini hissettim.

Vücudum da bundan hoşlandı. Daha da yaklaştım.

Max gövdesini bana doğru çevirdi, beni sandalyeye geri itti, eli önüme geldi, kaburgalarımın üzerinden geçti, göbeğimi ve sonra göğsümü avuçlamak için yukarı çıktı.

"Evet," diye fısıldadım dudaklarına, sıcak eli yumuşak etimin üzerine kapandığında.

Sonra onu öptüm, dillerimiz birbirine karıştı, başparmağı göğüs ucumu okşadı, ellerimden biri saçlarından gömleğini yukarı çekti ve sıcak teni ve sert kasları boyunca kayarak içeri girdi.

Parmağı başparmağını buldu ve birlikte sıkıldılar, sonra

yuvarlandılar.

Bu dansı vücudumda, özellikle de bacaklarımın arasında hissettim ve çok iyi geldi, o kadar hoşuma gitti ki kendimi kaybettim.

Onu geri ittim ve peşinden gittim, ellerim gömleğine gidip onu yukarı kaldırırken kalçalarına sarılmak için üzerine çıktım. Max yardım etti, elleri benden boynunun arkasına gitti ve gömleği başının üzerinden çekerek kollarından aşağı indirdi ve fırlatıp attı.

Benim zamanımdı, benim şansımdı, onun muhteşem göğsü tam önümdeydi ve ben keşfetmek istiyordum.

Eğildim, dudaklarım boynuna gitti, ellerim vücuduna gitti, her ikisi de keşfetti, parmaklar, dudaklar, dil, dişler. Aşağı kaydım, ona ulaşmak için sırtımı eğdim, teninin tadına baktım, parmaklarımın uçlarını karnının çıkıntılarında gezdirdim, dişlerimin kenarlarını göğüs ucunda gezdirdim, nefesini emerken çıkardığı ses bacaklarımın arasında bir ıslaklık dalgasına neden oldu.

Parmakları gömleğime kıvrıldı ve yukarı çıktı, gövdeyi, kollarımı yukarı kaldırmaya zorladı, sonra o da savruldu ve Max'in elleri sırtıma geldi, bastırdı, beni öne doğru eğilmeye zorladı, beni yukarı itti ve dudakları sütyenimin üzerinden meme ucuma yapıştı.

"Max," diye nefes aldım, ağzının üzerime kapanma hissi bedenimi sarsarken, ellerim saçlarına kayıyor ve dili dışarı fırlıyordu.

Sütyenimin üzerinde bile parmaklarından daha iyi hissettiriyordu, çok daha iyi. Çok güçlü bir dili vardı.

"Daha fazla," diye fısıldadım, kalçalarım içgüdüsel olarak onun sert kasıklarına doğru yuvarlandı ve ağzı uzaklaştı ama eli sütyenimi aşağı çekti, parmakları göğsümün etrafında kıvrıldı ve işte oradaydı, Max'in ağzı doğrudan üzerimdeydi.

İlahi.

İzlemek için başımı eğdim ve Max'in esmer başının tenime yakın olması, bronzlaşmış elinin göğsümü yetenekli ağzına doğru tutması o kadar muhteşem bir şeydi ki

Kendimi tutamadım ve dudaklarımdan kaçan iniltimi duydum.

Başını arkaya eğdi, yüzü arzuyla, özellikle de beni arzulamakla daha da güzelleşti ve "Tanrım, tatlım" diye mırıldandı.

"Daha fazla," diye tekrar fısıldadım ve birden ayağa kalktık, Max'in elleri popomdaydı, bacaklarım kalçalarına dolandı, kollarım omuzlarına dolandı ve merdivenlere doğru adım atmaya başladı.

Duramıyordum, ona yeterince sahip değildim, belki de asla doyamayacaktım. Ama deneyecektim.

Başımı eğdim ve ağzımı boynuna dayadım, dilimle tadına baktım, dişlerimle kulak memesini çekiştirdim.

Ne olduğunu anlamadan yatağın yanındaydık, Max kalçalarından eğilmişti ve ışık yanıyordu.

"Bacaklarınızı indirin Düşes," diye emretti ve ben de söyleneni yaptım.

Ayaklarımı yere basar basmaz pijamamın büzgüsü çekildi ve pijamam ayak bileklerimde toplandı, sonra tekrar ayağa kalktım, ancak kısmen yatağa yerleştirildim, kısmen yatağa fırlatıldım.

Max'in beni takip edişini izledim ama üstüme çıkmadı, elleri iç bacaklarımdan yukarı kaydı, bacaklarımı ayırdı ve sonra ağzı külotumun üzerinden üzerimdeydi.

Ağzı üzerimde hareket ederken boğazımdan çıkan alçak, sert sesi duydum, sonra parmakları külotumun malzemesini kenara itmeden ve ağzı üzerimdeyken "Sırılsıklam olmuş," diye mırıldandı.

Ağzına doğru eğildim ve "Max" diye inledim.

Parmağı içeri kayana ve ağzı tatlı noktayı kaplayıp derinlemesine emene kadar parmağının mı yoksa dilinin mi daha yetenekli olduğu tartışılırdı. Tüm vücudum bunun güzelliği karşısında sarsıldı ve ikisinin birleşiminin en iyisi olduğunu biliyordum.

"Aman Tanrım," diye nefes aldım çünkü geliyordu ve şimdiye kadar yaşadığım her şeyin ötesinde olacaktı.

Sonra Max'in parmağı kaydı ve ağzı bir santim yukarı çıktı ve beni külotumun üzerinden öptü.

Başımı kaldırdım ve protesto edencesine "Max!" diye bağırdım.

Elleri koltuk altlarıma gitti ve beni kaldırıp başım yastıklara çarpana kadar yatakta döndürdü ve üstüme çıktı.

"Durdun!" Ben suçladım.

"Bu sefer birlikte geliyoruz bebeğim," dedi ağzıma karşı ve sonra beni öptü, dili içeri kaydı ve bu sefer Max'in üzerinde benim tadıma baktım ve o kadar çekiciydi ki, ben Max'e karıştım, beni asılı bıraktığı için kızgın olmayı unuttum ve onu geri öptüm.

Yanıma yuvarlandı, parmağı iç çamaşıırıma takıldı, onu aşağı çekti ve ben de ayaklarımı pedal çevirerek onları tekmeledim. Ayak bileklerimden ayrılır ayrılmaz Max'in kolları bana dolandı ve beni de yanına alarak sırt üstü yuvarlandı, ben de doğruldum, ona yaslandım ve ellerim anında kot pantolonuna gitti. Onun eli de komodine gitti. Düğmelerini açtım. O da çekmeceyi açtı.

Uyluklarından aşağı kaydım ve eğildim, düğmelerini açmaya devam ederken dudaklarımı fermuarının bel bandının üzerindeki düz, gergin tene değdirdim. Eli saçlarıma geldi. Düğmeleri çözdüm ve kotu kısmen kalçalarından aşağı çektim ve Wonder Max'in gerçek anlamına ilk bakışımı gördüm.

Her yeri çok güzeldi.

Elim mutlu bir saniyenin yarısı boyunca ona sarılıyken yukarı çekildim, yuvarlandım ve Max üzerimdeydi.

"Beni iyi şeylerin ortasında durdurmaya devam ediyorsun," diye tersledim, ellerim sırtından aşağı kayıyordu, bir tanesi kotunun içine ve poposunun üzerine gitti ve yumuşaktı (teni) ve sıkıydı (kasları) ve hemen sevdiğime karar verdim.

Max sırtımadan önce dişleriyle bir prezervatifi yırttı, ağzı benimkine geldi ve "İyi bir şey alacaksın Düşes" diye söz verdi.

Eli aramızda çalışıyordu ama ağzı şimdi benimkini örtüyordu ve beni tekrar öpüyordu ve sonra

Kalçaları bacaklarımın arasındaydı ve tam öpüşmeye başlamışken, poposundaki kasların elimin altında toplandığını ve içime doğru itildiğini hissettim.

O kadar büyük, o kadar görkemli, içimde kabaran, beni dolduran, beni ona bağlayan hissi, boynum refleks olarak kavislenirken öpüşmemizi kesmeme neden oldu ve o anı hafızama işledim, beynime yaktım, yaşadığım sürece asla unutmayacağımı biliyordum.

Diğer elim kot pantolonuna girdi, her iki bacağım da ona daha derin bir alım sağlamak için dizlerimden büküldü ve Max dışarı çekilip tekrar içeri girerken onları yanlarına bastırdım.

"Bu çok güzel," diye fısıldadım Tanrı'nın dürüst gerçeğini.

"Kesinlikle haklısın," diye mırıldandı Max. anlaştı, sadece ucunu hissedebileceğim şekilde dışarı çekti ve sonra geri çarptı.

Parmaklarım büküldü, bacaklarım sıkıştı ve ağzım "Daha fazla sevgilim" diye yalvardı.

Bana daha fazlasını verdi, ağzını, dilini, sağ ön kolunu yanımdaki yatağa koydu, sol elini saçlarımda dolaştırdı ve daha sert, daha hızlı içime girdi.

Geri gelmişti, geliyordu, geliyordum ve bir gün önce haklıydı, o kadar büyük olacaktı ki, derimden ayrılacaktım.

"Max -" Nefes nefese kalmıştım, kalçalarım onun hareketleriyle sallanıyordu.

"Hissedebiliyorum, Tanrım, Nina, hazırsın," diye inledi Max. "Benim için gel, bebeğim."

"Tamam," diye nefes aldım ve bana söyleneni yaptım.

Gözlerimi kapattım ve başım geriye yuvarlandı, kalçalarım yukarı kalktı, ellerim arkasından çıkıp onu sıkıca saran kollarım oldu ve içimi yırtarken nefesim kesildi, sert, uzun ve ruhumu yok edecek kadar güzeldi.

Max'in yüzü boynumdaydı ve derinlere girip orada kaldığını hissettikten yarım saniye sonra hırıltılı salıverilişini tenimde hissettim.

Sonra, bir süre ikimiz de kıpırdamadık, Max derinlere gömülü kaldı, yüzü boynumda ve kollarım sarılı kaldı.

Kalçalarımı onun yanlarına bastırdım.

Sonunda Max sırtüstü döndü, kollarını bana doladı ve beni üstüne oturttu, ona sarılmış ve hala bağlıydı.

"Evet," diye mırıldandı boynuma karşı, eli sırtımın derisinde gezinirken, "kimyamız uyustu desek yeridir."

Gözlerimi sıkıca kapattım ve alnımı yastığa bastırdım çünkü bu durum o kadar güçlüydü ki karşı çıkmanın bir faydası yoktu.

Kollarından biri etrafımda sıkıca kıvrılırken diğer eli aşağı kayarak popomu kavradı.

"Bacağınız nasıl Düşes?" diye sordu usulca.

"İyi," dedim yastığa.

"Sana zarar vermedim mi?"

Tanrım, o çok harikaydı.

Başımı salladım.

"Kalkan nasıl?" diye sorarken sesi daha da yumuşaktı.

Kendimi durduramadan "Çatladı" diye fısıldadım.

"Sonunda," diye mırıldandı hem kolunu hem de elini bana doğru uzatarak.

İçimi çektim.

Tekrar yuvarlandı, bizi ayırdı ve beni yan yatırdı. Kendi içime kıvrıldığımda dizlerim yukarı kalktı, Max'in eli saçlarımı boynumdan kaydırıp ve beni oradan öptü.

"Kımıldama, hemen döneceğim," diye emretti ve sonra gitti.

Yastığına baktım, az önce bunu yaşadığımı, ona sahip olduğumu ve bunu tekrar istediğimi düşündüm.

Ve tekrar.

Sonsuza

kadar.

Ani, mantıksız bir paniğin pençesinde döndüm ve yatağımın yanından atladım, karıştırdığım bavulumun ve pijama altlarımın çok uzun süreceğini düşünerek şifonyere koştum. Dolabı açtım ve kapattım.

Üst çekmecedan sonra alt çekmecedan istediğimi buldum. Max'in tişörtlerinden birini çekip çıkardım ve üzerime geçirdim. Külotumu yukarı çekiyordum, zihnim bomboştu, kafamda hiçbir düşünce yoktu, hiçbir şey yoktu, Max içeri girdiğinde ne yaptığımı bile bilmiyordum, saçları ellerimden seksi bir şekilde dağılmıştı, hala kot pantolonundaydı ama sadece kısmen düğmeliydi.

Ağzım kurudu. Kaşları birbirine çarptı. "Hareket ettin," diyerek bana bariz olanı bildirdi.

"Evet."

"Giyinmişsin," diye devam etti.

"Um..."

Max takip etmeye başladığında mırıldanmayı bıraktım.

Takip modundaki iri, uzun, güçlü bedenine bir kez baktım ve geri çekildim. Yaklaşık bir adım sonra kötü bacağımla şifonyere çarptım.

"Ah," dedim ama o tek heceyi zar zor söyleyebilmişim ki havaya kalktım ve sonra yatağa uzandım ve Max üstümdeydi.

Onun berrak, gri, kararlı gözlerine baktım.

"Max -"

"İçeri girdim," diye ilan etti ve bunu tekrar söyleyebilirdi. "Max -"

"Ben varım Düşes, bir an için bile olsa beni dışarı itmene izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

"Um..."

"Ben değilim."

"Max -"

Elleri dolaşmaya başladı ve "Hayatta olmaz" dedi.

Ne konuştuğumuzu unuttum çünkü elleri gömleğinin üzerindeydi.

Sonra "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Çok hızlıydı."

"Pardon?"

"Çok hızlı."

"Um..."

Ağzı boynuma geldiğinde mırıldanmayı bıraktım. "Bu sefer seni yavaşça becereceğim."

"Aman Tanrım," diye yüksek sesle nefes aldım.

Başını kaldırdı ve gülümsedi. Sonra

"Evet." dedi.

Sonra beni öptü. Ondan sonra beni yavaşça becerdi. Ve bu daha da iyiydi.

* * * * *

Birinci raunttan sonra Max'in açtığı ve ikinci raunttan sonra Max'in beni götürdüğü Max'in sıcak saunasındaydık.

Büyük değildi, sadece iki kişi için yeterince büyüktü. Max'in kalçalarında bir havlu vardı ve küçük ahşap bankta oturuyordu. Ben de vücuduma bir havlu sarmıştım ve bankta sırtüstü yatıyordum, dizlerim neredeyse göğsüme kadar bükülmüştü, ayaklarım ahşap duvara dayanmıştı, başım Max'in havlu kaplı sert kalçasındaydı. Parmaklarıyla saçlarımı karıştırıyor ve kucağının üzerinde düzenliyordu.

Cennet.

Gözlerim kapalıydı ve zihnim hiçbir yere, hiçbir şeye gitmiyordu. Normalde olduğu gibi çöp ve ıvır zıvırla dolu değildi. Sadece huzur içinde sürükleniyordu. Ve bedenim doygun ve rahatlamıştı, o kadar derindi ki, rahatlamamanın bu kadar derin olabileceğini düşünmemiştim.

"Aklınızdan ne geçiyor Düşes?"

"Güçlü bir dilin var," diye geveledim boş zihnime giren ilk şeyi, sonra gözlerim açıldı ve onun bana baktığını gördüm, kaşları kalkmış ve ağzı seğiriyordu.

"Ne?" diye sordu.

"Yok bir şey," diye fısıldadım ve başımı yana çevirerek yanağımı kalçasına dayadım ve sıcak saunanın yüzümdeki ısıyı kamufle etmesini umdum.

Parmağı çenemin mentesine dokundu ve boynum boyunca köprücük kemiğime kadar indi.

"Nina -" diye seslendi ve konuşmaya başladım, ne söyleyebileceğinden ölesiye korkuyordum, bir şey söylemesini engellemeliydim.

Hepsi.

"Saunada bir erkekle terlemenin iyi bir şey olduğundan emin değilim."

"Neden?"

Duvara "Ter itici bir şeydir," dedim.

"On dakika önce yatağımda bir tane kırdığında değildi."

Bundan bahsedecekti.

"Şey -"

Parmakları boynuma dolanırken nazikçe "Bebeğim, bana bak," dedi.

Gözlerimi kapattım, sonra başımı kalçasına yaslayıp ona baktım. Yüzü de sesi kadar nazikti ve gerildim.

"Haklısın, birbirimizi sadece bir haftadır tanıyoruz," dedi, başparmağı çenemi okşadı ve gergin bedenim gerildi, tüm doygun rahatlama, çöpsüz zihin gitti.

Biliyordum. Sadece biliyordum.

Wonder Max hiç de Wonder Max değildi.

Benimle iki kez seks yaptıktan sonra beni saunasında çıplak bıraktı ve benimle işi bitti.

Biliyordum işte.

"Evet, sadece bir hafta," diye kabul ettim, yüzümü elinden çekip kaldırdım ve bankın üzerine oturacak şekilde döndüm.

Kucağına sürüklenmeden önce ancak bu kadar ilerleyebildim. Gözlerim onunkilerle buluştu ve konuşmak için ağzımı açtım ama o benden önce davrandı.

"İşim bitmemişti," dedi bana.

"Ne?" diye sordum. Hızlıca sordum, kaşları kısık gözlerinin üzerinde birleşti ve yüzümü inceledi.

"Kızgın mısın?"

"Hayır," diye yalan söyledim.

"Evet, öylesin."

"Hayır, değilim."

Gözleri yüzümde gezindi ve kolları beni sıkıca sardı.

"Tanrım, Nina, Tanrı aşkına nasıl bu kadar kızgın olabiliyorsun?"

"Değilim," diye tekrar yalan söyledim.

"Bebeğim, öylesin."

"Bırak beni, burası çok sıcak, dokunduğumuzda daha da sıcak oluyor." "Nina -"

Göğsüne bastırdım. "Max, bırak gideyim."

Sıkı kollarıyla beni sarstı ve "Nina." dedi. Sakinleştım ve ona ters ters bakmadan yüzüne bakmaya çalıştım.

"Tanrım," diye mırıldandı.

"Bir şey mi söyleyecektin?" Ben sordum.

"Evet," diye ısırdı. "Birbirimizi sadece bir haftadır tanıdığımızı ve tüm o pislikler seni çiğnedikten sonra sana sahip olduğum için ödünün koptuğunu biliyorum ama bugün olanları ve bu gece olanları sen bile görmezden gelemezsin diyecektim."

Ona ters ters bakmadan bakmayı başardım çünkü ağzım açık kalmış ve zihnim bomboş kalmıştı.

Sonra fısıldadım, "Ne?" "Artık birbirimize bağlıyız."

"Ne?" diye tekrarladığımda bu kez nefes nefese kalmıştı. "Çok bağlı."

"Max -"

"Bugün olanlardan, bu gece aramızda yaşananlardan sonra Mindy'nin hayatından, Brody'nin hayatından, benim hayatımdan çıkıp gidebileceğini mi sanıyorsun?"

"Beni göndereceğinizi sanıyordum" diyerek araya girdim.

Başını salladı ve "Ne?" diye sorma sırası ona geldi.

"Benimle işinin bittiğini sanıyordum."

Max bir an bana baktı ve ben de yüzünde karanlık, uğursuz bir gölgenin süzülüşünü tomurcuklanan, ama tuhaf bir dehşetle izledim.

"Ben o lanet heriflerden değilim," diye homurdandı, o kadar alçak sesle ki onu zar zor duyabildim.

Karnım zonkladı ve "Max -" diye fısıldadım.

"Sakın beni o lanet heriflerden biriyle karıştırma."

"I -"

"Yaptıkları her şeyi bilmiyorum, sadece sana ne yaptıklarını biliyorum ve Nina, ben o lanet olası adamlardan biri değilim."

"Tamam," dedim usulca.

"Hastalandığında seninle ilgilendikten sonra, bu haftadan sonra, bugünden sonra, bu geceden sonra benim hakkımda böyle düşündüğüne inanamıyorum."

Bariz öfkesi karşısında bile omurgamın çelik gibi olduğunu hissettim ve ona "Anlamıyorsun" dedim.

"Açıkla bana."

"Her zaman iyi başlar."

"Öyle mi?"

"O zaman kötüleşir."

"Ve?"

"Bazen çok kötü."

"Seni aldatacağımı, sana yalan söyleyeceğimi, seni döveceğimi mi düşünüyorsun?" "Bilmiyorum."

O gölge koyulaştı ve kolları sıkılaştırmaya gözleri tekrar daraldı.

"Bilmiyor musun?" diye sordu.

"Onlardan da haberim yoktu."

"Tanrım, Nina, bunu sana ya da herhangi birine yapacağıma dair bir işaret verdim mi?"

Aslında, yapmamıştı.

Elbette, hala benimle paylaşmadığı ölmüş karısıyla ilgili küçük bir mesele vardı. Hayatının büyük bir kısmıyla birlikte. Oysa ben kendi hayatımın büyük bir kısmını paylaşmışım. Ya da kapısından içeri girmiş, özel olarak dinlediği telefon konuşmalarında ortaya dökülmüş ya da ben sinirliken ortaya çıkmıştı.

Bu kavramı açıklamak için ona "Kaç yaşında olduğunu bile bilmiyorum" dedim.

"Evet, çünkü hiç sormadın. Ben de senin kaç yaşında olduğunu bilmiyorum ama gerçekten sordum."

Ne yazık ki, itiraf etmeliyim ki, beni orada yakalamıştı. "Ne demek istiyorsun?" diye sordu ben sessizleşince. "Pardon?"

"Yaşımın bununla ne ilgisi var?"

"Sadece birbirimizi çok az tanıdığımızı ve dahası sizin de pek açık sözlü olmadığınızı belirtiyorum."

"Hiçbir şey saklamıyorum Düşes, senin aksine çok gizlisin ve gizlemediğin zamanlarda da korunuyorsun."

Kendi gözlerimin kısıldığını hissettim ve öyle olduğumu bildiğim halde "Değilim," diye tersledim.

"Evet, kaç yaşındasın?"

"Otuz altı," diye yanıtladım hemen ve yüzü birden aydınlandı.

"Ne?" diye sordu.

"Otuz altı yaşındayım."

"Tanrım," diye mırıldandı, o gölge geri çekiliyordu.

"Ne?"

"Otuz altı yaşında değilsin."

Bir an için nutkum tutulmuş bir halde ona bakakaldım, sadece söylediklerine değil, bunları söyleme biçimine de şaşırmıştım.

"Öyleyim," dedim ona.

"Otuz altı yaşında olduğunu söylemenin beni soğutacağını mı sanıyorsun?"

Bununla ne demek istedi?

"Ben otuz altı yaşındayım!" Biraz yüksek sesle tersledim.

Kaşlarını çatarak bana baktı, gözleri yüzümde gezindikten sonra "Ciddi misin?" diye sordu.

"Evet!" Tekrar tersledim ve uzaklaşmak için göğsünü ittim.

Kolları daha da sıkılaştı. "Nina."

İtmeyi bıraktım ve ona ters ters baktım. "Açıkçası, yaşım bu kadar rahatsız edici olduğuna göre, şu anda gitmem gerekiyor."

Kolları daha da sıkılaştı ama başı geriye düştü, gözleri yukarı kaydı ve saunanın tavanına baktı.

"Bana sabır ver," diye mırıldandı tavana **d o ğ r u** ve ben tekrar ıkınmaya başladım, o da arkasına baktı

Ben. "İtmeyi kes, Düşes."

"Bırakın gideyim."

"Hayır."

"Bırakın beni!" Bağırdım, Max beni bir kez daha salladı ama ben itmeye devam ettim.

"Otuz altı yaşında görünmüyorsun," dedi bana. "Bırak gideyim."

"En fazla otuz." "Max.

Bırak. Ben. Bırak!"

"Şaşırdım, sana inanmayacak kadar şaşırdım." "Bırakın beni!"

"Kaç yaşında olduğumu bilmek ister misin?"

Hiçbir yere varamadığım için zorlamaktan vazgeçtim ve Max'in bu konuşmayı yapmaya kararlı olduğu ortaya çıktı. Geçen hafta hiçbir şey öğrenmediysem, Max'in bir şeyi yapmaya kararlı olduğunda, onu yaptığını öğrendim.

İtmek yerine ona tekrar ters ters baktım ve "Pek sayılmaz" dedim.

Beni görmezden geldi ve "Otuz yedi" dedi.

Benden büyüktü. Bu iyi bir şeydi. Genç olması önemli değildi aslında. Aslında hiç önemi yoktu çünkü umurumda değildi.

"Doğum günü sekiz Mayıs," diye devam ederek düşüncelerimi böldü.

"Büyüleyici," diye alaycı bir şekilde söylendim, çünkü benden bir yaş büyük değildi, bir buçuk yaşındaydı ve doğum gününe sadece bir ay vardı.

Max devam etti, "Babam ben yirmi dokuz yaşındayken öldü, bu evi inşa etmem altı yılımı aldı."

Bu da çok etkileyiciydi. Altı yıl uzun bir süreydi. Bunu yapmaya da kararlı olmalıydı.

Yine de çenemi kapalı tuttum.

"Kanserden öldü, on altı yaşından beri kanserim vardı, onu yakalamadan önce on üç yıl boyunca kanserle savaştı."

Bu da etkileyiciydi ama üzücü ama ilham verici bir şekilde. Yine de "Konuşmayı kes" dedim ama onu da duymazdan geldi.

"Kami'nin neden bu kadar kaltak olduğunu bilmiyorum. Kendimi bildim bileli öyleydi. Annem, babamı hep sevdiği için onu vurdurarak her şeyi berbat etti. Kavga ettiler, inanamazsın. Boşandıklarında bile. Ama onu hep sevdi. Bunu bana cenazesinden sonra söyledi. Ölümü onu yıkmıştı. O kadar inatçıydı ki, o kadar gururluydu ki, hayatının elinden kayıp gitmesine izin verdi. Hayatının sonuna kadar sevdiği adamla aynı kasabada yaşamış ama onunla sadece sekiz yıl birlikte olmuş. Şimdi bunun için acı çekiyor."

Max'in paylaşımının savunmamı aşmasına izin vermek istemediğimden, söylediği bir şeye takıldım ve ona bunu söyledim. "Gururlu ve inatçı olduğumu mu ima ediyorsun?"

"Gururlu olduğunu düşünme bebeğim, ama çok inatçısın."

"Değilim."

"Kesinlikle öylesin."

"Hayır, değilim."

"Eğer değilsen, neden bir saat önce beni içeri aldın, içeri girmem için neredeyse yalvardın ve içeri girdiğimde beni sıkıca kilitledin ve şimdi beni dışarı atmak için elinden geleni yapıyorsun?"

Bu sefer onu görmezden geldim ve "Hadi annen hakkında konuşalım" dedim.

"Ne bilmek istiyorsun?" diye sormadan önce, konuyu değiştirmem karşısında çenesinin sinirlenerek gerildiğini gördüm.

"Neden annemle kahvaltı ve akşam yemeği yediğini ve onun Arizona'da yaşadığını ve senin annenin on beş mil uzakta yaşadığını ve benim onunla tanışmadığımı açıklamaya ne dersin?"

"Bu gözünüzden kaçmış olabilir Düşes, ama biraz meşguldük."

Haklı olduğu zaman bunu son derece sinir bozucu buluyordum.

Max devam etti, "Bir de annenin kapının eşiğinde belirip orada kalması var."

Evet, haklı olduğu zamanlar çok sinir bozucuydu.

Max devam etti, "Kami ile zaten iki kez tanıştığından bahsetmiyorum bile ve bunun ailem için yeterli olduğunu düşündüm."

bir süre. Kaçman için sebepler değil, kalmanı istemeni sağlayacak yollar bulmaya çalışıyorum."

Bu da iyi bir noktaydı.

"Belki de konuşmayı bırakıp dinlenmeye geri dönmeliyiz," diye imkânsız önerdim. Hayatımın geri kalanında asla rahatlamayacaktım.

"Bana bir şeyi açıkla bebeğim, neden her zaman ben tartışmayı kazanırken konuşmayı kesmek istiyorsun?"

Dürüst olmaya karar verdim. "Çünkü haklı olduğun zaman normalde olduğundan daha sinir bozucu oluyorsun."

Max dürüstlüğüme karşısında gözle görülür bir şaşkınlıkla bir dakika bana baktıktan sonra başını geriye attı ve beni terden sıırıslam olmuş muhteşem göğsüne doğru çekerken güldü.

"Tanrım, çok tatlısın," diye mırıldandı gülmeyi bıraktığında ve yüzüm boğazına tıkanığında.

"Son kez söylüyorum Max, sana kızdığım zaman bana sevimli olduğumu söylemeyi kes," dedim ve o yine güldü.

Göğsünü ittim.

Max geri itmeme izin verdi ama beklenmedik bir şekilde kendimi askıya alınmış buldum, sonra manevra yaptım ve Max'in kucağına oturdum ve havlum koparıldı.

Kollarımla göğüslerimi kapattım ve "Max!" diye bağırdım.

Max'in ellerinden biri kalçamdaydı, beni kucağına sabitlemişti, diğeri ise saçlarımda geziniyordu.

"Sinüslerinin ağrıdığını söylediğin o ilk geceden beri bunu denemek istiyordum," diye mırıldandı, eli saçlarımdaydı ve yüzümü kendine doğru çekiyordu.

"Ne?" diye sordum. Fısıltıyla sordum, birdenbire ağzının yaklaşmasını izlemekten büyülenmiştim.

"Şu tavrını düzeltmene yardımcı olarak ne kadar yaratıcı olabileceğimi görmeye çalış."

Saunada bile tenimde bir ürperti dolaşıyordu.

"Max -" Başladım ama daha fazlasını söylemedim.

Başını eğdi ve eli benimkini diğer tarafa yatırdı. Sonra beni öptü.

Sonra yaratıcılığını konuşturarak tutumumu düzeltmeme yardımcı oldu; bu konuda şaşırtıcı derecede başarılıydı çünkü işimiz bittikten sonra benim benimseyecek enerjiye sahip olduğum tek tutum sakın ve dingindi.

* * * * *

Max ve ben saunada seviştik, sonra beni durulanmam için duşa götürdü, sonra havluyla kuruladı ve beni yatağa götürdü.

Havlunun altına iç çamaşırlarımı giymemden ve tişörtünü çekiştirerek çıkarmamdan hoşlanmadı ama çıplak uyumaktan hiçbir zaman rahat olmadığımı açıkladığımda başka bir şey söylemedi.

Sonra yatakta yan yatarken, ben uyanık kalmak için küçük bir başarıyla uğraşırken o yine sıyrıklarımı merhemle yatıştırdı.

İşini bitirdikten sonra merhemi komodinin üzerine attı, ışığı söndürdü, yorganı üzerimize attı ve beni kollarına çekti.

Uyku istilasası başladığında, daha da yaklaştım ve fısıldadım, "Baban hayatının büyük bir bölümünde hasta olduğu için üzgünüm."

"Uykucu Nina," diye mırıldandı garip bir şekilde, eli tişörtümden yukarı çıkmıştı ve parmakları sırtımda geziniyordu. Eğer bu kadar uykulu olmasaydım, elinin sırtımda rahatça gezinmesinin ne kadar güzel bir his olduğunu fark ederdim. Bunun yerine, elinin sırtımda rahatça gezinirken ne kadar güzel hissettirdiğini belli belirsiz fark ettim.

"Ne?" Ben sordum.

"Uykucu Nina, Tatlı Nina'dır," dedi sessizce. "Görüyorum ki Uykucu Nina'yı yakalamışım."

"Hayır," dedim ona. "Ben Sauna'da Üç Orgazm Bir Nina'yım. O Nina her zaman tatlıdır."

Eli sürüklenmeyi bıraktı, kolu bana sarıldı ve beni sıktı.

"Bunu hatırlayacağımdan eminim," diye mırıldandı ve mırıltısı bir gülümsemenin içinden geliyor gibiydi.

Uyku sürekli üzerime geliyordu ve onunla savaşacak gücüm ya da isteğim yoktu.

Ama nedense ağzım konuşmaya devam etti. "Max?" "Evet, tatlım?"

"Beni korkutuyorsun."

"Biliyorum" demeden önce parmaklarının tenimde gerildiğini hissettim.

"Her geçen gün daha iyiye gidiyor, bu da durumu daha da kötüleştiriyor."

Daha da yaklaşıp kolumu karnına doladığımda beni bir kez daha sıktığını hissettim.

Max, "Savaşmayı bırak, daha iyi olacak," diye öğüt verdi.

Uyku üzerime çökerken ağırlığımın ona yerleştiğini hissettim. Ama yine de ağzım hareket etmeye devam etti.

"Ya olmazsa?"

"Hayat sana söz vermez bebeğim, ben de veremem ama elimizden gelenin en iyisini yapacağız."

"Mm..." Sonunda benim de ağzım uyumaya başladı.

Ama onun sözleri içime işlerken zihnim birkaç saniyeliğine de olsa bunu yapmadı.

Emin değildim ama boş vaatler istemediğimi düşünüyordum. Dürüstlük çok daha iyi hissettiriyordu.

"Uyuyun Düşes," diye ısrar etti Max. "Tamam."

Bir kez daha sıktım ve zihnim bunu da işledi, özellikle de ne kadar sevdiğimi.

"İyi geceler bebeğim," diye fısıldadı Max, bana doğru döndü ve diğer kolunu da etrafıma dolayarak beni kendine yakın tuttu, sıkıca sarıldı.

"İyi geceler Max," diye fısıldadım.

Sonra Max'in tişörtünde, Max'in yatağında, Max'in evinde ve Max'in kollarında uykuya daldım ve bunu nasıl hissettiğimi tam olarak beynime işlemeden önce yaptım.

Hiç korkmadım.

Dokuzuncu Bölüm

Yerleşme

Gözlerim açıldı ve Max'in göğsünün duvarını gördüm.

Yanağına sıkıca sarılmıştım, yanağım omzundaydı ve kolum karnına dolanmıştı. Ya şafak söküyordu ya da bulutlar güneşi örtüyordu çünkü sabahtı ve ışık vardı ama hızla alıştığım güneşli Colorado sabahları gibi değildi.

Kendimi dinlenmiş hissettim, hayatımın en çılgın haftasını geçirmiş gibi değil, sahilde güneşin altında oturmaktan, kitap okumaktan ve eğer ruhum beni harekete geçirirse suda oynamaktan başka bir şey yapmadan bir hafta geçirmiş gibi.

Ve bunun dün gece yaşadığım üç orgazm (biri saunada) olmadığını biliyordum.

Başka bir şeydi ya da bir sürü başka şey.

Ve hepsini, her birini biliyordum ve nihayet o sessiz uyanık/uykuda geçirdiğim sabah vaktini kafamda bunları gözden geçirmek için kullanmaya karar verdim.

Bu başka şeyler arasında Max'in bana Düşes demesi de vardı, sanki sekiz gün önce bana bu ismi vaftiz etmiş gibi değil de doğduğumdan beri beni böyle çağırıyormuş gibi.

Ve ben ateşler içinde kıvranırken, titrerken Max'in beni tutması da buna dahildi.

Max bana yulaf ezmesi yapıyor ve mola almam için bana asla bir neden vermeyeceğini ve yine de alırsam telefon edeceğini söylüyordu.

Bufalo burgerler ve onları benim için sipariş etmesi, otoriter olduğu için değil (ya da tam olarak değil), lezzetli olduklarını bildiği ve bunu bana vermek istediği içindi. Bununla birlikte, bira içmediğimi öğrendiğinde bir bira içtiğimden emin olmasıydı.

Max güzel blöfünü paylaşıyor ve benimle fotoğraf çektiriyordu, gerçekten de öyle görünüyordu

Mutluydum. Ben de öyle.

Damon bana vurduktan sonra Max, Damon'a bir ders veriyordu.

Mindy ile ilgileniyor, polis için Bitsy ile konuşuyor, tamir edilmesi gerektiği için annesinin lavabosunun altında sırt üstü yatıyordu.

Max, Sarah'ya küpelerini beğendiğimi söylediğimi duydu ve onları benim için almaya gitti ve onları zaten aldığımı öğrendikten sonra eve yüzüğü getirdi.

Charlie'den bahsederken sesi sanki ona saygı duyuyormuş ve onunla hiç tanışmamış gibi çıkıyordu.

Çünkü babama karşı arkamı kolluyor, annemi eğlenceli buluyor ve Steve ile iyi geçiniyordu.

Çünkü sürekli kavga ediyorduk ve o haklıydı, bundan zevk alıyordum. Zorlayıcıydı, beni düşündürüyordu, beni diken üstünde tutuyordu. Sıkıcı, durağan ve tahmin edilebilir değildi. Onu ezip geçmeme izin vermedi. Dürüsttü ve aklında bir şey varsa, beni kızdırsa ya da birçok nevrozumdan biri için beni çağırırsa bile bunu paylaştı.

Çünkü Max sadece benim nevrozlarıma sabır göstermekle kalmıyor, aynı zamanda çoğu zaman onların sevimli olduğunu düşünüyordu.

Çünkü kahvemi nasıl içtiğimi biliyordu, elimi tuttu, alnımdan öptü ve birlikte otururken kolunu kabinin arkasına doladı.

Max, Mindy'ye sevildiğini söylüyordu; sadece ne kadar sevildiğini anlamamıştı.

Çünkü iyi öpüşüyordu ve yatakta daha iyiydi.

Çünkü uyurken bana sarılıyordu, tıpkı şu anda olduğu gibi, kolunu bedenimin altına sokuyor, beni sarıyor, sanki uykuda bile beni bırakmaya hiç niyeti yokmuş gibi beni yanında tutuyordu.

Tüm bunlara rağmen, asla Max'in hayatının aşkı olamayacağımı biliyordum. Derinlerde bir yerde buna zaten sahip olduğunu biliyordum ve o derinlerde bir yerde, onun için asla öyle olamayacağımı bilmek de acı veriyordu. Eğer aramızdaki her şey yolunda giderse, ben asla

Birinin hayatının aşkı. Ama beni rahatsız eden bu değildi.

Max için o kişi olamayacak olmamdı. Özellikle Max için.

Ama aynı zamanda hayatını yeniden paylaşmak isteyeceği birini bulmasının on yılını aldığını da biliyordum. Ve o kişinin ben olduğumu açıkça belirtmişti.

Bu yüzden asla annemin Steve için olduğu gibi olamayacağım.

Ama Max'in iyi bir şey için ikinci şansı olmak, şimdiye kadar yaşadığım her şeyden daha iyiydi. Başka hiçbir şey yanına bile yaklaşamazdı.

Eğer bir şans verseydim, kesinlikle yerleşiyor olurdum.

Ama Max'in yanında, onun yatağında, Colorado Dağları'ndaki A Çerçevesinde, hayatımın en çılgın haftasını yaşadıktan ve dün yaşadıklarımızdan sonra hala dinlenmiş ve güvende hissederek uyandıktan sonra, buna razı olabileceğime karar verdim.

Tatlım, kendini ucuza satıyorsun, diye uyardı Charlie içimden.

Git başımdan, diye cevap verdim ve yerimden kalktım, verdiğim karar aptalca, delice ve mantıksız olabilirdi ama artık umurumda değildi. Ağzımı Max'in muhteşem göğsüne dayadım ve meme ucuna kadar takip ettim. Oraya vardığımda dilimle fiske attım.

Max'in parmakları saçlarımda gezinirken uyuklu ve hüzünlü bir sesle "Tatlım" dediğini duydum.

Bunu unutmuştum, bu yüzden listeme ekledim. Ayrıca Max'in bana "tatlım", "bebeğim", "sevgilim" ve "bebeğim" diye seslendiği de bir gerçektir.

Çakıllı sesinden bahsetmiyorum bile.

Konuştüğünü duyduğumda başımı kaldırmadım, sadece üzerine doğru ilerledim, vücuduna sarıldım ve ellerimi keşfime ekledim.

Acele etmedim ve Max de bana izin verdi. Diğer meme ucuyla oynadım, sonra dilimin ucunu karnının çıkıntıları boyunca gezdirdim. Bu sırada parmaklarım göğsünün kıvrımlarında, yanlarında ve sonra da kalçalarında geziniyordu.

Ben de aşığıya indim, vücudum ve ağızımla. Bacaklarını benim için açtı ve kendimi bacaklarının arasına yerleştirdim, küçük kıvrıldım, elimi sert şaftının etrafına sardım ve ipeksi ucunu dilimle döndürdüm.

"Siktir, bebeğim," diye inledi Max, parmakları tekrar saçlarıma kayıyor ve yumruk atıyordu.

Cesaretle girdap gibi döndüm, döndüm, döndüm ve sonra ağızımı onun üzerine açtım ve onu içime çektim, alabildiğim kadarını ve alabildiğim her santimi sevdim.

Max'in yumruğı saçlarıma бүktü ve "Siktir" diye hırladı. Sanırım onun da hoşuna gitmişti.

Onu derinlere çekerken, tadından daha çok ağızımda hissetmekten hoşlandığıma karar verdim. Onun bundan ne kadar hoşlandığını bilmek hoşuma gidiyordu, bu yüzden onu dışarı kaydurdım ve tekrar tekrar emdim.

Max'in diğeri eli saçlarıma gitti ve aniden, onu dışarı kaydırduğımda, kalçaları yukarı fırladı, ağızımı o kadar doldurdu ki neredeyse hepsini alıyordum. Sonra geri çekildi ve tekrar tekrar içeri girdi.

Her zamanki gibi Max kontrolü ele alıyordu, Max otoriter davranıyordu ve bu çok lezzetliydi.

O kadar lezzetliydi ki, bacaklarımla arasında toplanan heyecanın gerginliğini ve ıslaklığını hissettim ve onun şaftına karşı inledim.

Bunu yaptığımda ağızımdan çekildi, elleri saçlarımdan ayrıldı, kollarımın altına girdi ve beni yukarı ve onun üzerine çekti. Koşulların bu hızlı değişimini değerlendirme şansım olmadı, oturmak için bıçakladı ve sonra farkına bile varmadan tişörtüm gitmişti. Sonra beni sırt üstü yatağı yatırdı ve iç çamaşırım da gitmişti. Sonra bir şekilde manevra yaptı, böylece yüzüne biniyordum ama kalçalarına bakıyordum.

"Ağızını tekrar etrafıma sar, Düşes," diye homurdandı bacaklarımla arasından, normal şartlar altında cinsel ilişkinin bu kadar erken bir döneminde biraz ürkütücü olabilecek pozisyonumu kabullenmeye zamanım olmadan.

Ama sözlerinin titreşimini bacaklarımın arasında hissettim ve bu çok hoşuma gitti, gözümün korkmasını unutturacak kadar.

Eğildim ve bana söyleneni yaptım. Bunu yaptığım anda Max'in elleri popoma gitti, beni ağzına doğru çekti, dizlerim yanlara doğru kayd ve o da bana karşılık verdi ve yılgınlık fikri tarih oldu.

Muhteşemdi, o kadar muhteşemdi ki, bana kesinlikle hayran olduğum şeyi verirken ona sevdiğini bildiğim şeyi vermeye devam etmek tüm konsantrasyonumu aldı. O benim tatlı noktama karşı inledi, ben de onun sikine karşı inledim. Hem alıyor hem veriyordu ve bu muhteşemdi.

Doruk noktasına yakındım, biliyordum, istiyordum ve bu yüzden onu daha hızlı çalıştırdım.

Beni kaldırdı ve yarı yuvarladı, yarı yana attı. Sonra komodinin çekmecesini açtı ve bir prezervatif aldı. Bana döndüğünde, bir elini bileğime doladı ve beni yatakta dizlerinin arasında iki büküm sürüklerken şaşkınlık ve heyecanla nefes nefese kaldım.

Prezervatifi ambalajından çıkarıp paketi bir kenara atarken doğruldum.

"Acele et," diye fısıldadım, ellerim vücudunda gezinirken o da yuvarlamaya başladı.

"Sikimi alacaksın bebeğim, arkana yaslan," Max'in sesi kısıktı ve gözleri görevinde değil, benim üzerimdeydi.

Bekledim ve elinin çalışmasını izlemek için başımı eğdim. Gerçekten her yeri çok güzeldi.

Sadece bir saniye sürmüştü ama çok uzun sürdüğüne karar verdim.

"Max, acele et."

"Arkana yaslan, Düşes," diye homurdandı Max. "Seni yatağında çıplak görmek istiyorum."

Bakışlarım elinin yaptığı şeyden yüzüne kayd. Güzel ama aç gri gözlerini yakaladım ve nefesimi içime çektim.

Normalde vücudum hakkında ne hissettiğimden emin değildim ve bu konuda fazla düşünmezdim. Yine de onu çıplak sergilemekten hoşlanmadığımdan emindim.

Max'in gözlerindeki o aç bakışla, gösteriş yapmayı sevmediğimi unuttum.

"Tamam" diye fısıldadım ve arkama yaslandım.

Bana doğru eğildi, bir eli yataktaydı, bir eli de aletinin etrafındaydı. Sonra ucunu bacaklarımın arasındaki ıslaklığa doğru kaydırды, bu sırada gözleri yüzümde ve vücudumda geziniyordu.

"Yaklaş," diye ısrar ettim. "Bir saniye içinde."

Sikini bana doğru kaydırmaya devam etti, tatlı noktamın üzerinde ve her yerinde yuvarladı, beni titretti ve sabırsızlıkla kaydırды, ellerim vücudunda ulaşabildiğim her yere gitti.

"İçeri gel," diye yalvardım, dizlerimi büküp ayaklarımı yatağa koyarak ona yaklaştım ve kalçalarını yakalayıp çekiştirdim.

"Bir saniye içinde, bebeğim." "Şimdi, Max."

"Bunu sevdim," diye homurdandı, başı eğikti, ne yaptığını izliyordu, sonra kalktı ve bakışları benimkine kilitlendi. "Çok güzel."

Haklıydı, çok haklıydı. Onu hâlâ içeride istiyordum.

Şaftının ucu tekrar ultra hassaslaşmış tatlı noktamın üzerinde yuvarlandı, hissi doğrudan içime vurdu, harika hissettirdi ama yeterince yakın değildi ve sabrımı kaybettim.

"Max!"

Yavaşça sırtmasını ve daha yavaş içeri kaymasını izledim. Boynum geriye eğildi.

Max'in vücudu benimkini sardı ve kalçaları yavaş, tatlı bir ritimle hareket ederken o iyi bacağımlı sırtına doladı, ben de kötü bacağımlı onun kalçasına doladım.

Ağzı benimkine yaklaştı ama beni öpmedi, onun yerine mırıldandı, "Çok tatlısın Nina, Tanrım, çok iyi

hissediyorsun.

tatlı."

Ellerimden biri sırtında geziniyor, diğer elimin parmakları saçlarının arasında kayarken tırnaklarım ona sürtünüyordu.

"Daha hızlı gitmeni istiyorum sevgilim," diye fısıldadım ağzına karşı ama başını salladı ve sadece ucu içeride kalacak şekilde çekildi. "Max," diye nefes aldım, onu geri istiyordum.

"Sikimi seviyorsun," dedi biraz küstahça ve bunu yaptıktan sonra dişleri alt dudağımı ısırды, bu da kötü ve seksi hissettirdi, bu yüzden onu kibirli olduğu için affetmeye karar verdim.

"Evet," dedim, "hepinizi seviyorum ama şu anda en sevdiğim kısım orası ve onu geri istiyorum."

Bacaklarımın arasında olanlara konsantre olduğum için Max'in vücudunun gerginleştğini fark edemedim.

Sonra da "Her şeyimi seviyor musun?" diye sordu.

Öyle bir durumdaydım ki, "Evet" demeden önce düşünmedim bile.

İçeri girdi, gözlerim yavaşça kapandı, sonra geri çıktı, böylece sadece ucunu hissettim ve gözlerim yavaşça açıldı.

"Max."

"En çok neyi seviyorsun?"

Dikkatim başka yerde olduğu için "Ne?" diye sormak zorunda kaldım. "En çok neyi seviyorsun? Benim hakkımda."

"Max."

"Bunu istiyorsan, Nina, yapmalısın -"

"Kahvemi nasıl içtiğimi biliyorsun," dedim hızla ve vücudu kıpırdamayınca, hatta bana ikinci bir kafam çıkmış gibi bakınca, umutsuzca devam ettim. "Ve bana bufalo burger aldın, bana 'tatlım' dedin, alnımdan öptün, beni blöfüne götürdün ve yüzük çok güzel ve düşünceli ve belki de birinin bana verdiği en iyi hediye, şimdi, lütfen -"

Bitirmeme izin vermedi, içeri girdi ve bunu yapmaya devam etti, bu sefer yavaş, tatlı bir ritim değil, ağzı benimkine kilitlenmiş ve dillerimiz çarpışırken hızlı, sert, kaba.

Bacaklarım sıkılaştı ve tırnaklarım sıyırmayı bırakıp kazmaya başladı, çünkü tekrar birikti ve sonra, hiçbir uyarı

olmadan beni ezdi.

"Oradasın bebeğim," diye mırıldandı ağızıma karşı ve haklıydı, oradaydım, dudaklarım sessiz bir iniltiyle ayrıldı ve devam ettiğini duydum. "Tanrım, Nina, boşaldığında amın çok güzel hissediyor."

"Max," diye fısıldadım bana yaşattığı doruk beni yutmaya devam ederken.

"Tam burası, tatlım." Derin, sert ve hızlı bir şekilde sürmeye devam etti ama nefesi kesilmişti.

Kollarım ve bacaklarım onun etrafında kilitlendi çünkü tam oradaydı, olabildiğince yakındı ve sonsuza kadar orada olmasını istiyordum.

Aşağı indim, onu yakın tuttum, köküne kadar itmeye devam ederken onu derinden öptüm, orada kaldım ve ağızımda hırladım.

Evet, bunu sonsuza dek istedim.

İçime girip çıkmaya başladığında Max'i uzuvlarımda kilitli tuttum, ağızımı, çenemi, boynumu öptü, sonra sırt üstü yuvarlandı, beni yanına aldı ve bizi bağlı tuttu.

Elleri sırtımın derisinde, popomun üzerinde amaçsız ve yatıştırıcı bir şekilde kayıyordu ve ben onun üzerine uzandım, yüzümü boynuna bastırdım. Tüm ağırlığımı ona verdim, çünkü son kararım üzerimde baskı yaratmıyordu. Hayır, bu beni garip bir şekilde özgür hissettirdi. Ona verdim çünkü ben tutamıyordum ve onun bunu kaldırabilecek kadar güçlü olduğunu biliyordum.

Bu yönünü ben de seviyordum. "Düşes?" diye seslendi.

"Mm..." Cevap verdim ve parmakları tenimde gerildi, sonra tekrar kaymaya başladılar.

"Hastayken çantanda doğum kontrol hapları gördüm."

"Evet?"

"Doğum kontrol hapi mi kullanıyorsun?"

"Evet."

Elleri kaymayı bıraktı ve kolları bana sarıldı. "Bir dahaki sefere bebeğim, aramızda hiçbir şey olmasın. Tamam mı?"

Hastayken iki hapi kaçırmıştım, bu yüzden sonraki iki gün boyunca ikiye katladım. Bu stratejinin işe yarayıp yaramayacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu ve umurumda da değildi. Max aramızda bir şey olmasını istemiyordu, ben de istemiyordum.

"Evet."

Kollarıyla beni sıktı.

Başımı kaldırdım ve onun memnun, inanılmaz yakışıklı yüzüne baktım, eğer aramızdaki bu şey işe yararsa, benim olabilirdi.

Bu düşünce öylesine muhteşem, öylesine sıcak bir şekilde içime işledi ki, otomatik olarak daha da yukarı kalktım ve bir elimi yüzüne götürdüm, parmak uçlarımla bir tarafının hatlarını, elmacık kemiğini, şakağını, saç çizgisini, dudaklarını ezberledim. Görüldüğü kadar iyi hissettirmiyordu ama yakındı.

O konuştuğunda parmaklarımın arkasını onun kirli çenesinde gezdiriyordum.

"İyi misin?"

Gözlerim onunkilere gitti ve onunkilerin de araştırdığını gördüm. "Mm hmm," diye cevap verdim.

Ağzı seğirdi ve "Sabah oldu ama çıplak Nina Zombie sikimin üzerinde oturuyor" diye mırıldandı.

Yüzümü tekrar boynuna gömdüm.

"Mm," diye cevap verdim.

Vücudunun sessiz kahkahalarla hareket ettiğini hissettim, sonra dedi ki, "Seni üzerimden alacağım, sevgilim. Ben yokken, sen bu yataktan kalk, ben de -"

"Kıpırdamayacağım," diye mırıldandım.

Kollarıyla beni sıkmadan ve adımı söylemeden önce bir an sessiz kaldı. "Nina?"

"Evet?"

"İyi olduğuna emin misin?"

Başımı salladım. "İyiyim," diye yaklaştım, "çok iyiyim."

Vücudunun benimkinin altında hareketsizleştiğini hissettim, sonra kolları daha da sıkılaştı.

"Ne kadar iyisin?"

Daha da sokuldum ve cevap verdim, "Max, çok iyiyim, çok iyi."

Tekrar sessizleşti, sonra eli omurgamdan yukarı kaydđ ve saçlarımın arasına girdi, başımın arkasını kavradı ve yüzümü yakın tuttu.

"Tanrıya şükür," diye mırıldandı, beni iyi tarafıma yuvarlamadan önce bir süre daha yakınımnda tuttu ve aynı anda çekildi. Bir dirseğinin üzerinde ayağā kalktı ama eğilip şakağımı öptü ve sonra yataktan çıktı.

Yastıklara paralel olarak yan tarafıma kıvrılmıştım ve çarşafın altına geri süründüm ve bana tutulan bir yastıkla tekrar kıvrıldım.

Max'in banyodan çıplak çıkışını izledim ve bunun da hoşuma gittiğine karar verdim.

Yorganı biraz yukarı çekti, yastığı kollarımdan çekip aldı, kafama fırlattı ve yerine vücudunu koydu.

Bu çok daha iyiydi.

Beni kollarının arasına aldı, bir bacağını bacaklarımın arasına kaydđrdı, ben de bir bacağını kalçasına taktım ve ellerimi göğsüne koyarak yakınlaştım.

"Ne oldu?" diye sordu. "Ne mi

oldu?" Ben de sordum.

"Sen farklısın," diye gözlemledi.

Öyleydim. Ve belki de beni farklı sevmeyecekti. Belki de kovalamacanın heyecanı bittiğinde, çünkü kovalamaca yoktu, ilgisini kaybedecekti.

Tüm memnuniyetim kayboldu ve vücudumun sertleştğini hissettim. "Kahretsin, işte gidiyor," diye mırıldandı.

Ani korkumu örtbas etmek için yüzümü boğazına gömdüm ve yalan söyledim. "Bu sabahın gündeminde ne olduğunu hatırladım."

Bir an sessiz kaldı, sonra kollarıyla beni sıktı. "Sikeyim. Evet. Tanrım, bunu tamamen unutmuşum."

Ona bakmak için başımı arkaya eğdim ve gözlerimi yakalamak için çenesini aşağı indirdi.

"Belki de kaçarız, Meksika'ya gideriz," diye önerdim.

Bana sırtarak, "Hiçbir şey beni dağımından kovamaz Düşes, senin sık kafalı baban bile" diye cevap verdi.

İçimi çektim ve yüzümü tekrar boğazına bastırdım. "Sadece bir fikirdi."

"Ne söyleyeceksen söyle, sonra da siktir olup gidelim" demeden önce parmakları saçlarımın arasından geçti.

Başımı salladım. "Tamam." Sonra başımı arkaya eğdim ve "Söyleyeceklerim yaklaşık beş saniye süreceği için kahvaltıyı burada yapmalıyız. Saat kaçta orada olmamız gerektiğini biliyor musun?"

Beni de yanına alarak yuvarlandı ve saate bakmak için başını çevirdi, sonra bizi tekrar yerimize yuvarladı ve "Saat sekiz" dedi.

O sırada göz ucuyla bakamadığım için "Şu anda saat kaç?" diye sordum.

"Altı buçuk."

Gözlerimin büyüdüğünü ve vücudumun sarsıldığını hissettim. "Olamaz! Hazırlanmaya başlamalıyım!"

Kollarından çekilmeye çalıştım ama bu işe yaramadığı gibi, tekrar yuvarlandı, bu sefer içime girdi, böylece çoğunlukla üzerimdeydi.

Sonra yüzünü boynuma dayadı ve "Onlar süslü Nina almazlar" d e d i .

Sonra dilini, az önce ağır sesiyle söylediği sözlerin çıktığı yerde hissettim ve tüylerim diken diken oldu.

"Max, herkes alır süslü Nina," I bilgilendirilmiş tüylerinin diken diken olmasına aldırmadan. "Ben süslü Nina'yım."

Elleri vücudumda gezinmeye başladı ve dudakları kulağıma doğru kaydı. "Islak saçlı, makyajsız Nina'yı alabilirler."

Parmakları göğsümün etrafında kıvrıldığında nefesim kesildi, sözlerinin şokuyla değil, başka bir şeyle.

"Max -"

Ağzı benimkine geldi. "Kapa çeneni bebeğim ve öp beni."

"Max -"

Onun thumb kaydırılmış benim meme ucu ve
o tekrarlanan "Öp beni."

Başparmağı geri gitti ve ben de bana söyleneni yaptım.

* * * * *

"Nina, Tanrım, bebeğim, acele et!" Max aşağıdan bağırdı.

"Hemen geliyorum!" Ben de bağırdım ve banyo lavabosunun üzerindeki aynada kendime baktım.

Hazırlanırken bacağımdaki sıyrıkların etrafında morluklar oluştuğunu ve bacağımın donuk bir şekilde ağrıdığını fark ettim. Bu kötü haberdi.

Ama iyi haber şu ki, kot pantolonum üzerimdeyken kimse bunu göremezdi ve elmacık kemiğimdeki morluk çoğunlukla solmuştu ve hafif makyaj onu tamamen örtüyordu. Bu iyi bir şeydi çünkü Niles'in morluğu görüp babamla aynı sonuca varmasını istemiyordum.

Max tarafından doldurulmuş ve bana getirilmiş olan boş kahve fincanımı elime aldım. Bu, Max'in benimle (tekrar) sevişmesinden sonraydı, bu sefer daha yavaş ve aramızda hiçbir şey olmadan, benim için bile daha iyi hissettirdi. Sonra Max aşağıya indi, kahve yaptı, geri geldi, duş aldık (yine birlikte), tekrar aşağıya indi, iki dolu kupa getirdi ve tıraş oldu, ben onun yanında durup makyajımı yaparken bir kot pantolondan başka bir şey giymedi. Tek lavabolu olmasına rağmen, ayna gibi tezgahın da geniş olduğunu fark ettim, bu yüzden ikili kullanım oldukça rahattı. Hoşluğundan bahsetmiyorum bile.

Özellikle de aynada Max'in göğsünü gördüğümde ve hemen yanımda.

Benden çok önce hazırды, Max'in işlerini yapmak için ayrılmıştı ve ben kıyafetlerimi almak için banyodan çıktığımda keşfettim ki bu işler arasında yatağı toplamak yoktu. Ama banyoya dönerken pencereden dışarı baktığımda, evin merdivenlerini kürekle temizlemenin de dahil olduğunu fark ettim. Ben de yatağı topladım, giyindim ve saçımı yaptım.

Max diktatör olabilirdi ya da öyle olduğunu söylemeliydim ama onun ıslak saçlı, makyajsız fermanını görmezden geliyordum. Her zaman olduğu gibi, "süslü Nina" o gün kahvaltı toplantısına katılacaktı. Bu bir alışkanlıktı ama aynı zamanda babamla yüzleştığım ve süslü Nina'ya ihtiyacım olduğu gerçeğiydi. Süslü Nina kimseden bir şey almazdı (artık). Islak saçlı, makyajsız Nina'yı hiç denememiştim. Ne yapacağını bilemezdim. Pısırik olabilirdi, kim bilir?

Harvey Nichols'dan aldığım tasarım bir kazağı giydim. Tam fiyatı küçük bir servetti ama bir pürüz vardı, bu yüzden indirimde girmiş ve daha sonra satışa sunulmuştu (ve örgü örmekte usta bir arkadaşım vardı, bu yüzden onu düzeltti ve bunu anlayamazdınız bile). Gül rengi yumuşak bir boz kahverengi, gevşek örgülü ve biraz transparan bir kumaştı. Uzun, geniş kolları, ciddi göğüs dekoltesi ve göğüs kısmını gösteren derin bir vee yakası vardı, dolayısıyla bir kaşkorse giymem gerekiyordu. Bu nedenle altına sadece göğüs dekoltesini belirginleştiren beyaz bir bluz giydim. Ayrıca Colorado macerası kot pantolonumu, yüksek topuklu taba rengi botlarımı ve Max'in bana aldığı gümüş küpeler ile uyumlu yüzüğü taktım. Aslında Max'in yüzüğünü hiç çıkarmamıştım.

Yatak odasına girdiğimde saatin sekizi iki geçtiğini gördüm. Kasabaya varmamız en az on beş dakika sürerdi. Geç kalacaktık.

Normalde bu durum beni paniğe sürüklerdi. Geç kalmayı sevmezdim, başkalarının geç kalmasından da hoşlanmazdım, geç kalmak en kötüsüydü, affedilmez bir kabalıktı. Ama söz konusu olan babam olduğu ve o da bir pislik olduğu için pek umursamadım. Gerçi Niles'i bekletmek hoş bir şey değildi ama haksızlık etmek istemem, acaba fark edecek miydi?

Aceleyle bavuluma koştum ve çamaşırhane için birkaç kıyafet topladım, ışıklar yandı ama yeterince kıyafetim yoktu, bu yüzden gömme dolabı açtım ve Max'in kirli kıyafetlerinden oluşan devasa bir yığının dolabın zeminine yayıldığını gördüm.

Dağınıklığa baktım ve gerçekten bir çamaşır sepetine

ihtiyacı olduğuna karar verdim.

Onları karıştırdım, çok fazla ışık bulamadım, bu yüzden ışıklardan vazgeçtim ve onları dolaptaki düzenli bir yığına attım. Biraz koyu renk aldım, Max'in bir sürü koyu rengi vardı, kendiminkileri almak için bavuluma geri döndüm.

"Nina!" Max bağırdı.

"Geliyorum!" Ben de bağırdım ve merdivenlere doğru koştum.

Doğrudan arka odaya gittim, giysileri yerleştirdim, sabunu ölçtüm, çamaşır makinesini çalıştırdım ve sesler duydum.

Hâlâ boş kahve fincanımı taşıyarak dışarı çıktım ve köşeyi döndüğümde Max'in mutfakta, bir anda röflelerle harika görüneceğine karar verdiğim fare kahverengisi saçları olan tombul, minyon bir kadınla konuştuğunu gördüm.

Topuklarım ahşap zeminde ses çıkararak onlara doğru yürüdüm ve Max'in gözleri bana geldi, sonra göğüs dekolteme kaydı ve orada kaldı. Max'i görmezden geldim ve kadının sıcak, kahverengi gözlerine baktığımda bana gülümsediğini gördüm

"Merhaba," dedim.

"Merhaba," diye karşılık verdi.

"Bebeğim, bu Caroline, Caroline, muhtemelen Nina'yı hatırlayacaksın," diye tanıştırdı Max.

"Merhaba Caroline."

"Sizinle tanışmak çok güzel!" diye haykırdı. "Geçen hafta dışarıdaydın. Hiç bu kadar baygın birini görmemiştin ve çocuklarım sürekli hastalanıyor. Sadece burayı değil, yatağın altındaki halıyı bile süpürürken uyudun." Bana bu bilgiyi verdiğinde dehşet içinde ona baktım ama o konuşmaya devam etti. "Daha iyi hissettiğini görmek güzel." Mutfağın U kapısının ağzına ulaştığımda, yattığım yatağın etrafını süpürmüş olmasından duyduğum utancı gizlemek için elimi kaldırıp saçlarımı yüzümden çektim, bir şey söylemek için ağzımı açtım ama gözleri elime odaklandı ve "Aman Tanrım! Jenna'nın yüzüğünü almışsın!"

Ben tepki veremediğim öne atıldı ve elimi tutarak aşağıya çekti ve kendisine doğru çekti.

"Um..." Mırıldandım, yüzüğümü incelerken kafasını kaldırdı ve makyajsız olduğunu ve hayatımda gördüğüm en güzel şeftali ve krem rengi tene sahip olduğunu gördüm.

"Jenna bunları sadece özel olarak yapıyor ve bir servete mal oluyorlar!" Caroline bu bilgiyi heyecanlı bir telaşla haykırdı. "Yüzük oldukları için bunları yapmanın çok zahmetli olduğunu söylüyor. Çok pahalı olan küpelerden daha pahalılarınmış. Anlamıyorum, daha az gümüş ama ben ne bilirim ki? Ben mücevher tasarımcısı değilim," dedi Caroline.

"Um..." Max'in bana bir servet değerinde bir yüzük almış olması karşısında ne diyeceğimi bilemeden tekrar mırıldandım. Küpelerin ne kadar tuttuğunu biliyordum; eğer yüzük daha fazlaysa bu bir şey ifade ediyordu.

Ama Caroline bana bir şey söyleme fırsatı vermedi, devam etti.

"Bu küpeleri uzun zamandır istiyordum, gözüme kestirmiştim... ev... er. Biriktirmeye başlıyorum ama sonra başıma bir şeyler geliyor. Yine de bir gün bu hayali gerçekleştirmeyi umuyorum." Caroline konuştuğu süre boyunca yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. "Yüzük, kışt! Hayatta olmaz!"

Çılgınca bir nedenden dolayı ona "Max bunu benim için aldı" dedim.

Bu haber üzerine gözleri yuvalarından fırladı ve ağzı açık kaldı.

Sonra gövdesini çevirerek hâlâ elimi tutan Max'e baktı ve neredeyse çılgık atacaktı: "Katil! Buna bayıldım!"

Zihnim bu haberi biraz daha az "öldürücü" hale getirmenin ve böylece kasabaya yayılmasını engellemenin bir yolunu bulmak için yarışıyordu ki parmakları elimi sıkıca kavradı, bana döndü ve heyecanla salladı. Bunun üzerine umutlarım suya düştü ve bunun birkaç saat içinde tüm kasabaya yayılacağını biliyordum. Belki de dakikalar.

"Caro, Nina'nın gitmesine izin vermek ister misin? Kasabaya gitmeliyiz," dedi Max ve sesinden sırtıttığını anladım.

Ayrıca parmağımdaki yüzüğün haberinin birkaç dakika içinde şehirde yayılmasına da aldırmadı.

"Ah, doğru ya," diye mırıldandı Caroline ve elimi bırakıp boş kupamı diğerinin üzerinden aldı. "Bunu ben alayım, siz ikiniz alın."

"Memnun oldum," dedim ona.

Lavaboya doğru dönerek bana, "Ben de sana abla," dedi ve Caroline'den kesinlikle hoşlanacağıma karar verdim. Harika bir teni, sıcak gözleri vardı ve başka kadınlara "kız kardeşim" diyen her kadın hoşlanacağınız bir kadındı.

Max elimi tuttu, hızla tezgahdan çantamı aldım ve Max beni dolaba götürdü. Sonra dolabı açtı, montumu aldı ve giymeme yardım etti. Sonra tekrar elimi tuttu ve ceketimi giydirmeden beni kapıya kadar götürdü. Bu arada üzerinde bir kot pantolon, botlar ve beyaz bir termal üzerine ağır, lacivert, flanel bir gömlek vardı.

"Görüşürüz Caro," diye seslendi kapıyı açarken.

"Görüşürüz," diye karşılık verdi ve lavabonun açıldığını duydum.

"Çıkarken kapıyı kilitler misin?" Max bizi ittiği açık kapıdan sordu.

"Anladım," diye el sallayarak cevap verdi ve Max kapıyı kapattı. Hava soğuktu, kesinlikle her zamankinden daha soğuktu ve diğer tabakanın üzerinde tam olarak kaybolmamış yeni bir kar tabakası vardı. Manzarayı beyaza bürümüş ve Max'in görüş açısını yeniden yepyeni bir hale getirmişti. Çok fazla kar yoktu, belki bir inç ya da daha fazla, ama oradaydı ve etkisi

Muhteşem.

Güneşi örten bulutlar da vardı ve basamaklar temizlenmişti ama çakıl yol hâlâ beyaz örtüyle kaplıydı.

"Bu topuklularla güvende olacak mısın?" Max elimi bırakıp merdivenlerden inmeye başladığımızda kolunu omuzlarıma dolayarak sordu.

"Sanırım," diye cevap verdim ama aniden, son adımda, kolu omuzlarımdan kayboldu ve sonra yeniden ortaya çıktı

dizlerimin arkasında, bacaklarımı altımdan çekip aldı.

Düşmeye başladım, dudaklarımdan küçük bir çığlık kaçtı ama beni kollarıyla yakaladı, kaldırdı ve Cherokee'ye taşıdı.

"Max!" Caroline izliyor olsaydı ne düşünürdü diye merak ederek haykırdım ve muhtemelen izliyordu.

"Acıktım," dedi karların arasından cipe doğru ilerlerken. "Boynunu kırman beni kahvaltıdan alıkoyacak."

"Boynumu kırmazdım," diye tersledim.

"Şansımı denemedim."

"Altı yaşımdan beri yüksek topuklu ayakkabılarla yürüyorum ve annem bana plastik, küçük kız ayakkabısı aldı," diye bilgi verdim.

"Yine de şansımı denemeyeceğim."

Caroline ne düşünürse düşünsün (ve kasabadaki herkese anlatsın) beni taşımaya izin vermekten başka seçeneğim yoktu. Şu anki pozisyonumda onunla güreşemezdim, beni düşürebilirdi ve zaten kazanamazdım.

Bu yüzden kapıyı açıp beni koltuğa oturturken "Her neyse" diye mırıldandım.

Kapıyı çarptı, kaputu yuvarladı ve ben emniyet kemerimi bağlarken arabaya bindi. Kemerini taktı, çalıştırdı, üç nokta dönüşü yaptı ve şeritten aşağı doğru sürdü.

Max yola dönerken, "İşini hallettikten sonra seni, Nellie'yi ve Steve'i kahvaltı için The Mark'a götüreceğim," diye teklif etti.

"Mühür mü?" Ben sordum.

"Hamburger yediğimiz yer," diye yanıtladı Max.

İlk randevumuzu gerçekleştirdiğimiz The Mark'ı tekrar ziyaret etme fikri hoşuma gitmişti. Hem de annem ve Steve'le birlikte. Annem de benim gibi yemeklerini çok severdi ve Steve de saçma sapan yemeklerden hoşlanan bir adamdı, bu yüzden hoşuna gideceğini biliyordum. Kesinlikle iple çekmeye değmeyecek bir şeyden sonra iple çekilecek bir şey.

"Kahvaltı yapıyorlar mı?" Ben sordum.

"Şimdiye kadar tattığın en iyi bisküvi ve sos," diye cevap verdi ve Cherokee'yi bir başka dönüşe yönlendirdi.

Burnumu kıvırdım. "Şey... Ben bisküvi ve sos seven biri değilim," dedim.

Elimi tuttu ve kalçasına doğru çekti. "Ev yapımı granola da yapıyorlar. Hiç yemedim ama The Mark'taki her şey güzeldir."

Ev yapımı granola. Hiç ev yapımı granola yememiştim. Kulağa hoş geliyor.

Bir süre sessizce yol aldık ve Max bir dönüş daha yapmak ve bunun için vites küçültmek zorunda kaldığında elimi bacağına koydu ve bu kez kendi isteğimle elimi çevirdim ve parmaklarımı onun sert kalçasına doladım.

Bu eylemde çok hoşuma giden yeni bir nüans vardı. Yatakta, saunada ve duşta onun sert kalçasına çıplak olarak dokunmuş ve bacaklarımın arasında hissetmişim. Çıplak ve o yerlerde daha iyi hissettiriyordu ve tam o anda ona dokunmak keskin ve hoş bir şekilde hatırlattı.

Bu nüansın beni etkilemesine izin verdim ve bunun mutlu hissiyle gözlerimi kapattım, sonra istenmeyen, hoş karşılanmayan, son derece müdahaleci ve yoğun acı veren bir düşünce aklıma geldiğinde açıldılar.

Bu düşünce, Max'in araba kullanırken Anna'nın elini tutup tutmadığını ve onu bırakmak zorunda kaldığında parmaklarını kalçasının etrafında kıvrıp kıvrımadığını merak etmektir.

Ve bu düşünce o kadar rahatsız edici ve acı vericiydi ki elimi çekmeme neden oldu. Bunu Max'ten saklamak için elimi saçlarımı yüzümden çekmek için kullandım. Sonra vizörü indirdim, aynanın kapağını kapattım ve rujumu bulmak için çantamı karıştırdım.

Ana yola yaklaştık ve Max sola dönmek için bir açıklık beklemek üzere durdu.

"Gergin misiniz Düşes?" diye mırıldandı usulca, ben dudak kalemimi açıp dudaklarıma odaklanırken.

Düşünmüyordum, pek sayılmaz. Onun yerine Max'i ve hayatının ölü aşkını düşünüyor ve bu düşüncelere izin vermemeye çalışıyordum.

ruhumu yakıyor.

"Biraz," diye yalan söyledim ve hafifçe titreyen bir elimle dudaklarıma çizgi çektim.

"İşler çirkinleşiyor tatlım, oradan çıkıyoruz," dedi Max, açıklığı bulup virajı aldı ve karla kaplı yoldan aşağı doğru hızlandı.

"Tamam," diye cevap verdim, göz kalemimi kapattım, mini makyaj çantama attım ve rujumu buldum.

Dudaklarımı bitirdim, vizörü tekrar yukarı çevirdim ve elimi çantama koydum, Max'in kalçasına değil, bunu yapmak istememe rağmen yapamadığımı fark ettim.

Max fark etmedi. Onun yerine koltuğuna geri döndü ve elini kot pantolonunun cebine attı. Yüzüğü çıkardı ve gözlerini yoldan ayırmadan nişan yüzüğümü koltuklarımızın arasında, parmağıyla başparmağının arasında tuttu.

Ben yüzüğe bakarken, "Bunu geçen günkü şeyinden sonra buldum," diye mırıldandı. "Al bebeğim ve onunla ne yapman gerekiyorsa yap."

Uzandım ve aldım, hâlâ ona bakıyordum, Niles onu bana verdiğinde nasıl hissettiğimi hatırlıyordum. Diz çökmemişti. Parmağıma takmamıştı. Kutuyu yemek yediğimiz restorandaki masanın üzerine koymuş, boş tabağımın yanına bırakmış ve "Bunu kabul edersen çok memnun olurum" demişti.

Yüzük muhteşemdi, pırlanta bir karatın üzerindeydi ve mükemmel kalitedeydi, altınla dolu kalın, gösterişli bir bandın içine yerleştirilmişti.

Aklım Niles'tan uzaklaştı ve kadınların hoşlandıkları biriyle tanıştıklarında aptalca yaptıkları gibi, aylar ve aylar ileriye gitti ve Max ile işler yolunda giderse, nasıl evlenme teklif edeceğini merak ettim.

Sonra birden Anna'ya nasıl evlenme teklif ettiğini merak ettim.

Sonra bu düşünceyi bir kenara ittim ve yüzüğünün nasıl olacağını merak ettim.

Sonra Anna'ya verdiği yüzüğü merak ettim.

Kes şunu Nina ve onunla konuş, diye emretti Charlie kafamın içinde.

Yutkundum, yüzüğü kendi cebime soktum, yan pencereden dışarı baktım ve tek kelime etmedim.

Şehre doğru sessizce ilerlerken Max bir daha elimi tutmadı ve otelin üç araba aşağısındaki sokağa paralel park etti. Kapımı açtım, aşağı atladım, kapattım ve kaputu yuvarlayarak Max'le kaldırımda buluştum.

Başımı eğmiştim ama eli elimi tuttuğunda durdum ve hareket etmedi.

Döndüm, ona baktım ve yüzünün boş olduğunu gördüm ama gözlerinin arkasında çalışan bir şey vardı, anlamadığım bir şey ama yüzümde geziniyorlardı.

Sonunda Max konuştu. "Bir uyarı, Düşes, babanızın size bir bok vermesine izin vermeyeceğim."

Jeep'in içinde yaşadığım çelişkili duygular onun destek beyanıyla yatıştı ve ona yaklaştım.

"Tamam," dedim.

Eli benimkini sıktı ve sonra çekiştirerek beni yaklaştırdı ve diğer eli kalçama gitti.

"Bir uyarı daha," diye mırıldandı, gözleri benimkilere kilitlenmişti. "Ne?" Başka bir şey söylemeyince ben de sordum.

Bir an bana baktı, sonra çenesinin gerildiğini gördüm, eli elimde sıkılaştı ve parmakları kalçamı kavradı.

"Max?" Anlamadığım bir şey üzerinde kontrol sahibi olmak için verdiği belirgin mücadele beni endişelendirmeye başlamıştı çünkü bu hiç de Max'e benzemiyordu.

Max, "Yapılacak en doğru şey, yapmanız gerekeni yapmanıza izin vermek olacaktır," dedi.

Kaşlarımla şaşkınlıkla birbirine yaklaştığını hissettim ve "Ne?" diye tekrarladım.

"Bunu yapmayacağım, bebeğim." "Ne?" Tekrar sordum.

"Güvenli olduğunu düşündüğün için, tanıdık olduğu için, benimle kumar oynamaktan korktuğun için geri çekilmeyi, kaçmana neden olan bir şeye razı olmayı düşünüyorsun, seni şimdiden uyarıyorum Düşes, buna izin vermeyeceğim."

Aman Tanrım.

Endişeliydi. Kendi Max tarzıyla, içeri girip Niles'a bir bakış atmamdan ve eski hayatıma geri dönmemden endişeleniyordu. Ya da Niles ve babamın beni ikna etmesine izin vermemden. Bu yüzden cipte sessizdi ve bu yüzden elimi tutmadı, çünkü aklında bu vardı.

"Max -" Fısıldadım, yaklaştım ve elimi göğsüne koydum.

"Şunu bilmelisin ki, elimizdekini korumak için savaşmalıyım ki üzerine bir şeyler koyabilelim, savaşacağım. O, baban, sen, umurumda değil. Hayatımda ne zaman boş vereceğimi ve ne zaman savaşacağımı öğrendim. Bu, bebeğim, sahip olduğumuz şey için savaşacağım."

Elim göğsünden yukarı kaydı ve yaklaştıkça boynuna dolandı. Gözlerimin arkasının yaşlarla dolduğunu ve midemin eridiğini hissettim. Max'le evlenmenin çok iyi olacağını düşünmeye geri dönmüştüm. Kesinlikle.

"Max -"

"Adil bir uyarı."

Parmaklarım boynunda gerildi ve elini sıktım. "Tamam," diye fısıldadım, "adil uyarı."

Başını eğdi ve ağzını benimkine dokundurdu, beni bıraktı ama kolu omuzlarıma dolandı, benimki beline dolandı, başparmağım kemerinin halkasına girdi ve otele doğru yürüdük. Kapıyı açar açmaz sesi duyduk.

Annem çığlık atıyor, "Bu ne cüret!"

Başım yana doğru savruldu ve Max'in çoktan bana baktığını gördüm, yüzü hem şaşkın hem de eğlenmişti.

"Olamaz," diye fısıldadım.

Sözlerim üzerine annemin "Bırakın beni!" diye bağırdığını duydum.

Max'in kolu düştü ama elimi tuttu ve uzun adımlarla hızla yürüdü, beni otelin restoranına sürüklerken ona yetişmek için iki kat acele etmek zorunda kaldım. İçeri girdiğimizde restorandaki herkesin kafasını bir köşedeki masaya çevirmiş olduğunu gördük.

Çünkü köşedeki masada Steve annemi tutuyordu ve annemin kolları babama doğru uzanmış, parmakları sanki onu boğmayı hayal ediyormuş gibi kıvrılmıştı.

Niles ayakta durmuş, biraz sıkıntılı ve ne yapacağını bilemez bir haldeydi ama babam oturmuş, yüzünde çirkin bir sırıtişla anneme bakıyordu.

Bu manzarayı görünce geç kalmakla hata ettiğimi anladım.

Belki de ıslak saçlı, makyajsız Nina olarak gelmeliydim.

"Görüyorum ki hiç değişmemişsin, Nell," dediğini duydum babamın sertçe.

Ah canım.

"Ben... sen... ben... argh!" Annem çığlık attı.

Max ve ben masaya vurduk ve ben konuşmak için ağzımı açtım ama Max benden önce davrandı.

"Neler oluyor?"

Niles şimdi bana değil Max'e bakıyordu, biraz sıkıntılı görünmüyordu ama midesine yumruk yemiş gibi görünüyordu ve itiraf etmeliyim ki bu beni biraz suçluluk duygusundan daha fazla hissettirdi. Babam hâlâ kımıldamıyordu. Steve annemi kontrol etmek için çabalamaya devam etti ama annem aniden mücadeleyi bırakıp Max'e döndü.

"Dün ne yaptığını söylemedin!" diye haykırdı, kolu bir kavis çizerek "o" kelimesiyle babamı işaret etti.

Max sakince anneme, "Bir anlamı yok," diye cevap verdi.

"Hayır... hayır... anlamı yok!" diye bağırdı, kocaman gözlerle ona bakarak.

"Anne, neler oluyor?" diye sordum ama annem cevap veremeden babam konuştu.

"Nina, Tanrım, nişanına tek bir kelime bile etmeyecek misin?"

Babama ters ters baktım, sonra Niles'a baktım ve yüz hatlarımı biraz daha az öfkeli ve çok daha duyarlı bir hale getirmeye çalıştım.

"Merhaba Niles," diye usulca selamladım.

Niles'ın gözleri Max'ten Max'in benimkini sıkkan eline kaydı ve beti benzi attı.

Sonra bana baktı ve "Anlamıyorum" dedi.

Neyi anlamadığını anlayamadan ona göz kırptım.

"Özür dilerim?" Ben sordum.

"Ben..." Gözleri tekrar ellerimize gitti ve sonra yüzüme geldi. "Ne oluyor?"

Max'in yanımda gerildiğini hissettim ama ben hâlâ Niles'a göz kırptıyordum.

"Ne oluyor?" Tekrar ettim.

"Bu... orada durmuş başka bir adamla el ele tutuşuyorsun," diye yanıtladı Niles.

Suçluluk duygusu bu kez daha sert bir şekilde yüzüme çarpınca nefesimi tuttum, elimi çektim ama Max elimi bırakmadı, ben de çekmeyi bıraktım ve yumuşak bir sesle, "Biliyorum, üzgünüm, bu şok edici olmalı, bu -" dedim.

"Rocky Dağları'nda tatil yapman, ayrıldıktan bir hafta sonra karşımda durup başka bir adamla el ele tutuşmana nasıl dönüştü?" Niles sordu, gözleri kısılmış ve yüzüne renk gelmişti.

"Dağlarda tatilde değildim, Niles," diye hatırlattım ona nazikçe. "Mola vermiştim."

Niles hemen, "İşe ara veriyorum," dedi.

"Sizden zaman aşımı," dedim, "bizden. Bunu sana kaç kere söyledim bilmiyorum."

Niles'ın başı yana eğildi ve karşılık verdi, "Bunun ne anlama geldiğini bile anlamıyorum. O zaman da anlamamıştım, şimdi de anlamıyorum."

Şimdi."

"O zaman sana açıkladığımda bana sormalıydın, anlamadığını söylemeliydin."

"Bunun tartışmaya değer olduğunu düşünmemiştim ve kesinlikle bu noktaya varacağını da düşünmemiştim."

Tartışmaya değmeyeceğini mi düşündü?

Şimdi karnına yumruk yemiş gibi görüldüğünden şüphelendiğim kişi bendim.

Bunu bıraktım, kolay değildi ama yaptım ve bunun yerine "E-postamı okudun mu?" diye sordum.

"Taradım, zamanım yoktu -"

Max yanımda daha da gerildi ama ben de gerildiğim gerçeğine odaklanıyordum. Çok gergin. Ultra gergin.

"Taradın mı?" Sessizce sordum ama nazik olmak için sessiz değildim. Öfkemi kontrol etmek için sessiz kalıyordum.

"Nina, işte işler çok yoğun, bunu biliyorsun, bu yüzden seninle tatile gelemedim," diye cevap verdi Niles, sesi hafifçe de olsa sinirlenmiş gibi çıkıyordu.

"Niles, benimle gelmeni ben istemedim. Mola vermenin amacı, birlikte olmak isteyip istemediğinizi düşünebilmeniz için ayrı kalmaktır. Bunu sana açıklamıştım."

"Bu çok saçma," diye karşılık verdi Niles ve kötü şeylerin habercisi olan o tehlikeli kırmızı film görüşümü kaplamaya başladı.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Max, ben annem gibi çığlık atmamak için görüşümü netleştirmeye odaklanırken.

"Bu işin dışında kalabilirsin." Babam Max ile konuşarak sohbe dahil oldu.

"Üzgünüm Larry, ben de varım," diye karşılık verdi Max ve eğer işler çok ama çok kötü gitmeseydi gülebilirdim. Babam Larry diye çağrılmaktan nefret ederdi, nefret ederdi.

"Peki sen kimsin?" Niles, Max'e kaşlarını çatarak sordu.

"Ben Holden Maxwell," diye cevap verdi Max hemen, yani benden önce. "Nina'nın kiraladığı evin sahibiyim. Bir karışıklık oldu, kişisel bir iş için şehirde olmam gerekiyordu ve Slim Nina'ya söylemedi. Nina eve geldi ve ben de oradaydım. İyi ki oradaydım. Bir köpek kadar hastaydı, iki gün boyunca sayıklayacak kadar ateşlendi ve onu hastaneye götürmek zorunda kalacağımdan endişelendim. Ateşi düştü ve o zamandan beri aramızdaki ilişkiler gelişti. Birbirimizi tanımaya başladık, ikimiz de bildiklerimizi seviyoruz ve sonuç olarak sen sana ait olana sahip çıkmadın. Şimdi, Nina'nın da açıkladığı gibi, sen onu kaybettin, ben buldum ve o benim."

Max her zamanki gibi lafı dolandırmıyordu ve Niles şimdi ona kaşlarını çatıyor ama bunu ağzı açık bir şekilde yapıyordu.

Max, Niles'in kaşlarını çatmasına aldırmadı ve başını ben, annem ve Steve arasında sallayarak, "Burada işimiz bitti mi?" diye sordu.

Steve'in kıkırdadığını duydum.

Ancak annem "İşim bitmedi." dedi.

Steve onu birkaç adım geriye çekerek, "Evet, öylesin tatlım," dedi.

"Benim de işim bitmedi," dedi babam ve sonunda ayağa kalktı.

"Söyleyecek bir şeyin yok. Görebildiğim kadarıyla bu seni ilgilendirmez," dedi Max ona.

"O benim kızım," dedi babam.

"Sen BABA onu ama o değil yapmak onu Kızın," diye karşılık verdi Max ve babamın yüzü kızardı.

"Gördüğüm kadarıyla bu seni de ilgilendirmiyor," diye karşılık verdi babam.

"O zaman bana pek iyi göremiyorsun gibi geliyor," diye cevap verdi Max.

Babam devam etmedi çünkü Niles konuştu.

"Ben kaybettim, sen buldun ve şimdi senin mi oldu?" Niles Max'e sordu ve Max Niles'a baktı.

"Ben de öyle dedim," diye yanıtladı Max.

Araya girmeye karar verdim. "Niles, lütfen, beni dinle -"

"Bu inanılmaz," diye tersledi Niles bana, kesinlikle biraz sinirlenmişti, belki de bundan daha fazla sinirlenmişti ama bu beni şaşırttı. Onu tanıdığım onca yıl boyunca hiç bu kadar sinirlendiğini duymamıştım. "Telefonda sesini duydum ve Lawrence bana neler olduğunu anlattıktan sonra bile inanamadım. Şu anda burada durmuş sana bakıyorum ve hala inanamıyorum."

Sabırım azaldıkça, "İnanamayacağın kadar emin değilim, çünkü aramız bir süredir, uzun bir süredir iyi değil, Niles. Sana ilişkimiz hakkında düşünmek için iki hafta ara verdiğimi söylemiştim. Sonra sana bir e-posta yazdım, bu arada yazmam iki saatimi aldı, ilişkimizin yürümeyeceğini ve bunun nedenlerini açıkladım. Sonra seni aradım ve ilişkimizin bittiğini söyledim."

"Belki de böyle hissediyorsan benimle e-posta ya da telefonla değil, yüz yüze konuşabilirdin," dedi Niles patronluk taslayarak. "Ve sen de annen gibi davranıp beni işimi bırakıp dünyanın öbür ucuna uçmak zorunda bırakan bu dramı sergilemezdin."

O kırmızı film geri geldi, bu sefer kör edici beyaz flaşlarla, öfke o kadar güçlü, o kadar uzun süre bastırılmıştı ki, çılglık atmamak için dişlerimin arasından konuşmak zorunda kaldım.

"Hatırlarsan, Niles, söyledim. Seninle Charlie'nin evi ve oradan nasıl ayrılmak istemediğim hakkında konuştum ve sen beni dinlemedin. Seninle bizim hakkımızda neler hissettiğimi, seninle birlikteyken bile kendimi nasıl yalnız hissettiğimi konuştum ve sen beni dinlemedin. Sana babamın hayatımın bir parçası olmadığından bahsettim ve o burada duruyor." Annem gibi ben de babamı işaret etmek için kolumu uzattım ama devam ederken gözlerimi Niles'tan ayırmadım. "Seninle aylardır yakınlaşmadığımızı ve bunun beni ne kadar endişelendirdiğini konuştum ama umursamıyor gibiydin."

Bu sözler üzerine Max'in elinin benimkinde kasıldığını hissettim ama bunu görmezden geldim ve konuşmaya devam ettim.

"Seninle tüm bu şeyler hakkında konuştuğum her seferinde - ve birçok kez oldu

Seninle tüm bunları konuştum, Niles - seninle bunun beni nasıl derinden rahatsız ettiğini konuştum. Ve benim için ne anlama gelirse gelsin, ne kadar önemli olursa olsun, hiçbir şeyin üstesinden gelememenin beni nasıl üzdüğünü seninle konuştum. Sonunda, belki gitmemi istemezsin, belki sonunda bizi kurtarmak için bir şey yaparsın, bana değer verdiğini gösterirsin diye umarak mola vermenin tam olarak ne anlama geldiğini açıkladım. Ama gittim ve sağ salım gelip gelmediğimi öğrenmek için telefon bile etmedin ki sonunda geldim ama bu kadar hasta olduğum için aslında gelemedim."

"Charlie'nin evini elinde tutman gibi tüm bu şeyler hakkında benimle konuştuğunda, onları bırakıp hayatına devam etmen gerektiğini söyledim ve sen de kabul ettin," diye karşılık verdi Niles.

"Kabul ettim mi?" Şaşkınlığım geri gelmiş, öfkemle karışmıştı.

"Benim yüzüğümü takıyorsun," dedi Niles.

Yüzüğünü kabul etmemin onunla herhangi bir konuda hemfikir olduğum anlamına nasıl geldiğini anlayamadan bir süre ona bakakaldım. Sonra bu işi bitirip oradan çıkmak için başımı salladım ve elimi cebime soktum.

"Bundan bahsettiğine sevindim," dedim ve yüzüğü çıkarıp öne doğru eğilerek masanın üzerine koydum. "Onu geri alabilirsin."

"Geri alabilir miyim?" Niles inanamayarak sordu, gözleri benimle yüzük arasında o kadar hızlı gidip geliyordu ki kriz geçirmesinden korktum.

"Niles, son kez söylüyorum, lütfen beni dinle. Biz çalışmıyoruz. Her şey bitti."

Niles bir an bana baktı, gözleri daha önce hiç görmediğim bir şekilde soğudu, kanımı dondurdu, Shauna'nın soğumasını dilediği bir şekilde soğudu, sonra Max'e baktı ve garip bir şekilde, "Teklifini iki katına çıkaracağım," dedi.

Konuşmanın bu garip dönüşü üzerine tekrar göz kırpmaya başladım ama bu sefer başımı da hafifçe sallıyordum.

Ancak Max, Niles'in sözleriyle kafası karışmış gibi görünmüyordu. Niles'in sözleri Max'in sinirlenmesine neden oldu. Bunu biliyordum çünkü hissediyordum.

"Ciddi misin?" Max inanmayarak sordu.

"Ne teklifi?" Sorguladım ama Niles ve Max beni görmezden geldi. "İki katı, al." Niles'in gözleri Max'i tepeden tırnağa taradı.

ayak parmağı sonra tekrar yüzüne döndü. "Şüphesiz bunu kullanabilirsin."

"Ne teklifi?" Tekrarladım.

"Cehenneme git," diye ısırdı Max.

"Üçlü," diye atıldı Niles hemen.

"Senden her zaman hoşlandım, çok değil ama hoşlandım," diye tısladı annem Niles'a. Bu değiş tokuşa şaşırmadığı belliydi. "Şimdi gerçek yüzün ortaya çıktı, senden hoşlanmıyorum. Hem de hiç."

Niles anneme bakmaya zahmet etmedi, Max'e bakmaya devam etti.

"Bundan vazgeçersen aptallık etmiş olursun," diye öğütledi babam. "Ne teklifi?" Max'e bakarak sordum.

"Baban bunu teklif etti..." Niles anlatmaya başladı ve gözlerim ona kayd: "Hayatından çıkmak için iki yüz elli bin dolar. Ben bunu bir milyonun dörtte üçü yapıyorum."

Bu haber karşısında nefesim kesildi ve bir adım geri attım ama Max'in eli elimi sıkıca tuttu, bir adım öne çıktı ve benden daha güçlüydü, ben de onunla gittim.

Yumruğunun eklemlerini masaya dayadı, Niles'a doğru eğildi ve kaba, çakıllı sesiyle sessizce, kesik kesik konuştu.

"Onu dün gece ve bu sabah becerdim. Beş kere. Beş kez. Sanki on yıldır ona dokunulmamış gibiydi. Çok tatlıydı. Kahretsin," diye alay etti, gözleri Niles'a kilitlenmişti. "Ona sahip oldun, bilmelisin ki dünyadaki hiçbir para buna değmez."

Niles'in gövdesi geriye doğru sarsıldı ve yüzü tekrar soldu ama konuşan babamdı.

"Tanrı aşkına Nina, senin derdin ne? Niles yerine bunu mu seçtin?"

Orada öylece durdum, Max'in Niles'a söyledikleri karşısında şok olmuştum, Niles'tan gördüklerim karşısında şok olmuştum, bunların herhangi birinin gerçekleşiyor olması bile beni şok etmişti ve sessiz bir şekilde babama baktım. Sonra Niles'a baktım. Sonra omzumun üzerinden anneme ve Steve'e baktım. Son olarak da Max'e baktım.

Babam ve Niles'ın kadife pantolon ve güzel kazaklar giydiklerini görmüştüm. İkisi de açık tenliydi. İkisi de zayıftı. İkisi de gösterişli bir şekilde yakışıklı. İkisi de para, soy, sınıf gibi görünüyordu ama pek sıcak değillerdi. Aslında her ikisi de bu fiyaskoda yer almalarına rağmen garip bir şekilde kopuk görünüyorlardı.

Steve'in çekici gümüş saçlarını da gördüm ve rengini değiştirmeden önce koyu renk olduğunu biliyordum. Termal olmadan Max gibi giyinmişti. Havası yoktu. Zarafet yoktu. Tamamen erkekti. Kolunu annemin beline dolamıştı ve annemin sırtı onun önüne yakın duruyordu. Annemden daha iri ve uzun boyluydu ve bir ayıyla başa çıkabilecekmiş gibi görünüyordu ve eğer o ayı Nellie'sini tehdit ederse bunu yapardı.

Annemi güzel bir tül pantolon, üzerine oturan siyah bir balıkçı yaka, kazağın üzerine özel dikim, moda uygun siyah bir deri ceket ve omzunda zarif, şık siyah bir çanta takarken görmüştüm. Küpeleri, kazağının üzerinde parıldayan hoş, sıra dışı bir kolyesi, at kuyruğu şeklinde usulca arkaya topladığı saçları ve kusursuz bir makyajı vardı. Steve'in kolunda duruyordu, şık giyinmişti, biraz benim gibi giyinmişti, giyinmeyi sevdiği gibi giyinmişti, Steve'e yakın durmak için yaratılmış gibi duruyordu.

Ve Max'in büyük, sıcak elinin benimkini sardığını, sardığını, sabit, güçlü, güvenli olduğunu hissettim. Bu fiyasko boyunca yanımda durmuş ve beni hiç bırakmamıştı.

Masanın karşısındaki Niles ve babama baktım ve o zaman anladım, içime işledi.

Niles aslında beni umursamıyordu. Beni ele geçirdiğinde, beni ele geçirdiğini düşünüyordu ve hepsi bu kadardı. Dünya dönüyordu

Çevresi, istekleri, tercihleri, alışkanlıkları ve etrafındaki her şey bu dünyaya uyuyordu. Ortakların her zaman çalışmak zorunda olduğu gibi, onun da çalışması gerekmiyordu. Bunun için çalışacak kadar umursamıyordu. Onunla ilgilenmek, ona uymak, onun etrafında dönmek, onun istekleri, tercihleri, alışkanlıkları bana kalmıştı. Beni dinlemedi çünkü söylediklerim önemli değildi, onun dünyasına uymuyordu ve bu nedenle onun için tek bir şey ifade etmiyordu.

Şimdi bile karşımda dururken, beni kaybetmişken, beni kazanmaya çalışmadı. Max'i satın almaya çalışıyordu.

"Hiçbir şeyin yok mu?" Max Niles'a sordu ve dikkatim artık çığlık çığlığa ortada olan şeyden ona döndü.

"Eğer beni fiziksel olarak kışkırtabileceğini sanıyorsan bir daha düşün," diye tersledi Niles, yüzü onda daha önce hiç görmediğim bir ifadeye bürünmüştü. Aşağılayıcı, hatta küçümseyici ve o iğrenç bakış beni kafa derimden botlarıma kadar sarstı.

"Az önce senin kadının olduğunu düşündüğün şeyi beş kez becerdiğimi söyledim ve sen hiçbir şey anlamadın mı?" Max inanamayarak sordu.

"Bu hiç de centilmence bir davranış değil." Babam tartışmaya girdi.

Max doğruldu ve babama döndü. "Senin olanı korumakla ilgili centilmence tek bir şey bile yok. Onu kaybedecek gibi görünüyorsun, bunun olmasını engellemek için elinden geleni yap." Max tekrar Niles'a baktı. "Ve sen bunu yapmadın. Benden bir hafta uzaktaydı, bulunduğum odaya başka bir adamın elini tutarak girse aklımı kaçırdım. Ona değil. Yolumu nerede kaybettiğimi merak ederdim ve onunla yolumu nasıl bulacağımı konuşurdum." Annemin arkamızdan bir ses çıkardığını duydum ama Max'in profiline bakmakla, sözlerinin içime işlemesine izin vermekle ve bunu yaparken ne kadar iyi hissettirdiklerini fark etmekle meşguldüm. Niles cevap vermeyince Max sözlerini bitirdi: "Tanrım, orada durmuş bana burun kıvırıyorsun ve onu hak etmeyen kişinin sen olduğunu bile anlamıyorsun."

Dakikalar geçti ve ben Max'in profiline bakmaya devam ettim, sözleri beni iyi bir şekilde sarstı ama aynı zamanda Niles'in önünde onunla öpüşürsem ne kadar kaba olacağını merak ettim.

"Nina," diye seslendi Niles ve ben kalktım, gözlerim Max'ten ayrılıp ona doğru gitti. "Belki yalnız konuşabiliriz," diye önerdi gecikerek.

"Çok geç, pislik," diye mırıldandı Max, masadan kalktı ve beni restorandan dışarı sürükledi.

Bunun nedeni işlerin çirkinleşmesiydi ve bu nedenle Max'in söz verdiği gibi oradan ayrıldık.

Restorandan çıktık, annem ve Steve peşimizdeydi ve ben hâlâ tüm söylenenleri ve içeride keşfettiklerimi kabullenmeye çalışıyordum. Ancak Max çoktan her şeyi kabullenmişti ve kabullendiği şey de bana kızgın olmasıydı.

"Dün söyledim bebeğim, dinlemedin," diye mırıldandı, beni tahta kaldırımından aşağı sürüklerken annem ve Steve de peşimden geliyordu.

"Pardon?" Ayak uydurmak için hızla yürürken sordum.

"O hesaplaşmaya gitmeyeceğini söyledin, kafanı karıştırdılar. Dinledin mi? Dinlemedim. Gitmek istediğini söyledin. Tanrım," diye açıkladı Max sert bir şekilde ve onu durdurmak için elini çektim, o da Mark'ın hemen dışında bunu yaptı.

"Bunun benim hatam olduğunu mu ima ediyorsun?" diye sordum.

Max bana baktı ve "Bebeğim, hepimiz oradaydık çünkü sen olmamızı istedin" dedi.

"Aman Tanrım," diye tersledim ve elimi onun elinden çekmeye çalıştım ama bu çabam başarısız olunca vazgeçtim ve devam ettim. "Ciddi misin sen?"

"Onunla evlenecektin Nina, bu sahne seni şaşırttı mı?" Max sordu.

"Evet!" Ben de karşılık verdim. "Evet, öyle. Niles'ı hayatımda hiç böyle görmemiştim."

Max'in kaşları kalktı. "Gerçekten mi?"

"Tanrı aşkına!" diye bağırdım. "Onunla asla evlenmem." Bana öfke, şok ve üzüntü karışımı bir duyguyla bakan anneme baktım ve devam ettim, "Ben bile... Ben bile..." Durdum, az önce olanların tamamı kafama dank etti, başımı arkaya doğru eğdim ve "Neredeyse o adamla evleniyordum!" diye bağırdım.

"Tatlım -" Max elimi çekerek mırıldandı, ama bu sefer başarılı bir şekilde onu geri çektim ve bir adım geri attım.

"Neredeyse babamla evleniyordum," diye fısıldadım dehşetle.

Bu korkunç gerçeği tam olarak idrak etmişti.

"Düşes, bebeğim -"

"Sana para teklif etti," dedim Max'e.

"Baban da öyle," diye bilgi verircesine ekledi annem. Steve alçak sesle, "Nellie," dedi.

"Yani, kim böyle davranır ki?" Çığlık attım.

"Önemli değil, bitti. Yüzüğü geri verdin. Bitti," dedi Max, artık sinirli değildi, görünüşe göre şimdi Nina'nın isteklerinden birini daha kontrol etme modundaydı. Artık beni yeterince tanıyordu, beni kontrol edemezdi, o restorana geri döner ve Niles'ın ve babamın boynunu sıkardım.

Ama Nina kontrol edilemezdi.

"İki yıl, onun için harcadığım iki yıl. Oh. Aman Tanrım. Tanrım." Ellerimi havaya kaldırdım. "Ne aptalım! O zamanı asla geri alamayacağım!"

Max omzumun üzerinden bana baktı ve sessizce, "Bebeğim, sakın ol, içeri girelim, yemek alalım -" dedi.

Sözünü kestim, hâlâ söyleniyordu: "Onca zaman düşünüp durdum, doğru şeyi mi yapıyordum? Onu incitir miydim? Onu nasıl incitebilirdim? O iyi bir adam. Merak ettim, endişelendim, kafam saçmalıklarla doldu. Yemin ederim, kendimi hasta ettim. Yaptım!" Bağırdım. "Sen de oradaydın! Gerçekten kendimi onunla hasta ettim!"

Max kalçalarımı yakaladı ve beni kendine çekti. "Nina, bitti."

"Ona bir e-posta yazmak için iki saat harcadım, Max, çok fazla acıtmadığından emin olmak için ve okumadı bile."

Max'in elleri kalçalarımı daha sıkı kavradı ve yumuşak bir sesle, "Bu kızılacak bir şey değil," dedi.

Gözlerim büyüdü ve "Hayatının iki yılını onun için harcamadın" diye bağırdım.

"Ve bunun bir hata olduğunu fark ettiniz. Doğru olanı, akıllıca olanı yaptın. Doğru kararı verdiniz ve artık hayatınıza devam etmekte özgürsünüz."

Max'e ters ters baktım çünkü haklıydı ve en azından bir süre daha gürültülü ve öfkeli olmak istiyordum.

Yani, Tanrım, neredeyse babamla evleniyordum. Ve babamdan nefret ederdim!

"Sinir bozucu olan ne biliyor musun?" Max'e sordum ve elleri kalçalarımın alt kısmına doğru kayarak beni daha yakına çekti.

"Sinir bozucu olan ne?" diye sordu ama artık Kontrol Nina Modunda olmadığını gördüm, şimdi eğlenmiş görünüyordu.

"Sen haklı olduğunda ve ben kızmak istediğimde ve senin haklı olman artık kızamayacağım anlamına geldiğinde," diye onu bilgilendirdim.

"Bebeğim," diye mırıldandı sırtarak.

Evet, eğlendim. Gözlerim onun sırtına dikildi ve midem guruladı. Yemek yerken Max'e kızabileceğime karar verdim.

Bu yüzden "Beni besle" dedim.

"Sanırım şu anda sana sevimli olduğunu söylesem, sinirlenirsin."

"Kesinlikle," diye tersledim.

"O zaman sana tatlı olduğunu söylemeyeceğim."

Elimi göğsüne koydum, etkisiz bir şekilde ittim ve tekrar talep ettim, "Besle beni, Max. Ev yapımı granolaya ihtiyacım var ve umarım yoğurtları vardır yoksa kıyamet kopacak."

Sırtışı bir gülümsemeye dönüştü, boynunu eğdi, alnımı öptü ve dudakları hala orada, "Granola" diye mırıldandı.

Sonra kollarını indirdi ama elimi tuttu ve şimdi gülümseyen annemle Steve'e bakarak bizi The Mark'a götürdü.

* * * * *

Belli ki dağ insanları için normal kahvaltı saati geçmişti çünkü restoranın sadece dörtte biri doluydu.

Sarah yoktu, Trudy bizi ilk gece oturduğumuz köşedeki kabine geri götürdü ve bunu bizimle, özellikle de benimle, sanki beni tüm hayatım boyunca tanıyormuş gibi sohbet ederken yaptı.

Max ve ben sırtımızı duvara vererek oturduk ve Arlene masamıza doğru yürüyüp annem ve Steve'e kendini tanıttıktan sonra bir alışveriş merkezi için önerilen yeni planlarla ilgili bir tirada başlamadan önce ancak kendimizi toparlayabildik. Bu nutuk daha çok bana yönelikti, öyle ki sanki Arlene'le ben çeşitli maskaralıklar sırasında işbirliği yapmışız ve bu nedenle Arlene ona gönülden katılacağımı ve birlikte pankartlar ve afişler hazırlayıp kasaba halkını inşaat alanını protesto etmeleri için organize edeceğimiz toplantılar düzenlemeye başlayacağımızı düşünüyordu. Sonra "yıkılması" gerektiğini ve o gece saat sekizde onunla The Dog'da buluşmamız gerektiğini söyledi. Ardından bu daveti kabul etmemizi ya da reddetmemizi beklemeden yürüyüp gitti.

Trudy geri geldi, siparişlerimizi aldı (Max'in şansına yoğurt vardı ama çilek yoktu) ve uzaklaştı ama tam o sırada bir kadın yaklaştı. Onu Max'in Damon'a ders verdiği gecedен hatırlıyordum. Mindy ve benim çantalarımı almak için içeri koşan oydu. Aynı zamanda küpelerimi ve yüzüğümü yapan tasarımcıydı ve birbirimizle bir düzineden az konuşmuş olmamıza rağmen benimle, annemle, Max'le ve Steve'le sanki hepimiz onun bisikletinden alıştırma tekerleklerini çıkardıklarında oradaymışız gibi hararetli bir şekilde sohbet etti. Sonra odanın karşısındaki dağ adamı, Max'in evden çıkmadan önce benimle konuştuğu gibi sabırsız bir ses tonuyla ona seslendi. Bize gülümsedi,

bize bir parmak işareti yaptı ve bana özellikle, sanki Kız Kıza Gece Gezmesi için sık sık orada buluşuyormuşuz gibi The Dog'da grşeeğini söyledi ve gitti.

Max hariç herkes onun gidişini izledi.

Sonra Steve bana döndü ve "Ne zamandır buradasın? Bir hafta oldu sanıyordum."

Max kolunu kabinin arkasına doğru kaydıldı ve bir kahkaha patlattı.

Max'in kahkahasını duymazdan geldim ve "Buradaki insanlar arkadaş canlısı" diye açıkladım.

"Syleyeeğim," diye mırıldandı annem ve Max'in telefonunun çaldığını duydum.

ne doğru eğildi, arka cebinden çıkardı ve ekrana baktı.

Ben de yaptım, "Bitsy arıyor" yazıyordu.

"zgnm, buna bakmalıyım," diye mırıldandı Max ve kabinden dışarı kayarak kapıyı açtı.

Kabinde oturup telefonu kulağına gtrrken girişe doğru yürümesini izledim ve yürüyüşünü beğendiğime karar verdim. Uzun boyluydu, iriydi, vücudu kaslıydı ama yürüyüşü hantal değildi. Çevik, akıcı, neredeyse erkeksi, maço bir şekilde zarıftı.

"Sadece şunu söyleyebilir miyim..." Annem başladı ve ona baktığımda onun da Max'i izlediğini gördüm, "ondan hoşlanmadığımı" söyledi. Tekrar bana baktı, eğildi, gözleri parladı ve sözlerini şöyle bitirdi: "Onu seviyorum."

"Anne -"

"Hayır, ona tapıyorum," diye düzeltti. "Anne -"

"Hayır, onu evlat edinmek istiyorum. Ama bunu yaparsam, bir bakıma kardeş olacağınız için durum tuhaşlaşabilir, bu yüzden onun damadım olmasını bekleyeeğim."

Steve gülümseyerek, "Nellie," dedi, "yeter."

"Colorado'ya taşınıyorum," diye ağzımdan kaçırdım ve hem Steve hem de annem bana bakakaldılar.

"Yine mi geldin?" Steve sordu. "Colorado'ya taşınıyorum."

Annem yüksek sesle alkışladı ve daha da yüksek sesle "Yaşasın!" diye bağırdı.

Öne doğru eğildim ve tısladım, "Anne, sessiz ol! Max rica etti, kendi Max tarzıyla, yani buraya taşınacağımı söyledi ama ben henüz kabul etmedim. Karar verdiğimi bilmiyor. Eğer yapabilirsem ona özel olarak söylemek istiyorum."

Annem de öne doğru eğildi ve "Yaşasın" diye fısıldadı.

Ona gülümsedim, Steve'e başımı salladım ve arkama yaslandım. "Bu harika." Annem hâlâ fısıldıyordu.

"Harikulade, tatlım. Mükemmel zamanlama. Olan biten onca şey arasında sana söylemeye fırsatımız olmadı ama Steve ve ben bir karavan satın aldık."

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ve ona baktım, bunun nereye varacağını biliyordum ama annem devam etmeden önce bir şey söylemeye fırsatım olmadı.

"Henüz sahip değiliz, özelleştiriyoruz, bu yüzden biraz zaman alacak ama görüyorsunuz, artık yazları buraya gelebiliriz!" diye ağladı.

"Nellie -" Steve başladı.

"Anne -" Dedim ki.

"Umarım Steve onu o dağa çıkarabilir ama çıkarabilirse Max'in evinin yanına bağlarız. Mükemmel olur."

"Nellie -" Steve yeniden başladı. "Anne -" Tekrar ettim.

Annem elini yüzünün önünde salladı ve konuşmaya devam etti. "Tekrar yakın olacaksın. Buna bayıldım. Bu mükemmel."

"Anne -" Bir kez daha söyledim.

"Nellie," dedi Steve üzerimden, "daha yeni başlıyorlar."

"Pish posh. **Y e n i** başlıyorlar. Sanki evlenmişler gibi davranıyorlar. için yıllar ve Her neyse, Maksimum seviyor Bana." ilan etti.

"O da senin gibi bir erkek. Kış için odun kesmesine yardım edebilirsin.

şeyler."

Steve birkaç saniye anneme b a k t ı k t a n sonra tekrar bana döndü. "Merak etme bebeğim. Şurada bir broşür gördüm.

bir karavan parkı için otel. Arabayı da yanımızda götürüp oraya bağlarız."

Annem Steve'e, "Hayır, yapmayacağız," dedi.

Steve anneme, "Evet, Nellie, yapacağız," dedi.

"Hayır, hayatım, yapmayacağız. Neenee Bean'ime yakın olmak istiyorum," diye karşılık verdi annem.

Tanrım, anneni ne kadar sevdiğimi unutmuşum, dedi Charlie kafamın içinde, sesi eğlenmiş gibi geliyordu ve ben gözlerimi devirdim.

"Anne -" Ben başladım ama Steve yine benim yerime konuştu.

"Gelmeyeceğiz, canım. Geleceğiz, birkaç hafta kalacağız ama parkta takılacağız, onları yalnız bırakacağız."

"Max'in evinin dışındaki karavanda yeterince mahremiyetimiz var," diye karşılık verdi annem, sonra bana baktı. "Gerçi muhtemelen banyonuzu ve belki de mutfağınızı kullanacağız."

İçimi çektim.

Steve konuştu. "Nellie, böyle bir şey olmayacak." "Olacak."

"Hayır," dedi Steve, annem tarafından bile reddedilemeyecek kadar kararlı bir şekilde, "değil."

Annem Steve'e ters ters baktı, Steve'in ses tonuna bakılırsa istediğini elde etmesinin mümkün olmadığını biliyordu. Steve onun bakışlarını sakince kabul etti. Trudy elinde dört kahveyle geldi.

Trudy'ye, "Teşekkür ederim," dedim ve annemin Max'e sahip olduğunu fark edince gülümsememeye çalıştım. Steve'i bulduğunda onun adına sevinmişim. Şimdi, anladığım kadarıyla, kendimden geçmişim.

Max geri geldi ve ben kahveme süt koyarken yanımdaki kabine kaydı.

"Bugünün planları değişti, bebeğim," diye açıkladı bir yudum almadan önce ve ben ona baktım.

"Planlar mı?" Gerçekten planlarımız olduğunu bilmeden sordum. "Evet, bir saat içinde George'un evinde olmalıyım."

"George'un mu?" Sorguladım.

"Yine de, bunun iyi olduğunu düşünerek, onunla

tanışabilir, onu hissedebilirsiniz."

"Onunla tanışmak mı? Onu hissetmek mi?" Papağan gibi
tekrarladım.

Max tamamen bana döndü ve kolunu kabinin arkasına koydu.

"Evet, sana bahsettiğim avukat o," diye hatırlattı Max ve ben de bakakaldım çünkü telefon George'dan değil, Bitsy'den gelmişti.

"Neden oraya gitmek zorundasın?"

Max'in rahat tavırları kayboldu ve çenesi gerildi, "Curt'ün vasiyeti okunuyor ve görünüşe göre benim de adım geçiyor," diye cevap verdi.

Ona doğru eğildim ve nefes almadan önce elimi kalçasına koydum, "Gerçekten mi?"

"Evet," diye yanıtladı Max, mutlu görünmüyordu. "Bu da ne?" Steve sordu.

Önce Steve'e, sonra da anneme baktım. "Curt öldürülen adam."

Annemin gözleri büyüdü, tekrar öne doğru eğildi ve "Gerçekten mi?" diye sordu.

Max, gözleri annemle benim aramda gezinirken, "Tanrım, bu çok acayip, aynı elmanın iki yarısı gibi," diye mırıldandı.

Bunu görmezden gelmeye karar verdim ve Max'e, "Bu kötü bir davranış, Max, okumadan bir saat önce okumada olman gerektiğini bildirmek." dedim.

"Dediğim gibi," dedi Max bana, "George meşgul. Bitsy meşgul olduğunu söyledi. Okumayı ayarladı, zamanını söyledi ve herkesi toplamasına yardım etmesi için bir süre önce onu aradı."

Tekrar etmedim ama bu kötü bir davranıştı. Belki de bu George denen kişinin yardıma ihtiyacı vardı. Bir işe ihtiyacım olduğunu düşünürsek bu iyi bir şeydi.

"Peki, planlarımız?" Önceki konuya geri döndüm.

"Sen ve ben okumaya gidiyoruz, ondan önce sigortacıların arabana bakmak için ne zaman geleceklerini öğreniyoruz ve sonra Mindy'yi görmeye gidiyoruz."

Mindy'yi unutmamıştım ama Mindy'yi Kendinden Kurtarma Stratejimi de tam olarak çözmemiştim. Arabayı unutmuştum.

"Okumaya gidebilir miyiz?" Annem sordu. "Öldürülen bir adamın vasiyetinin okunmasına hiç gitmedim." Başını kaldırmadan gözleri tavanı taradı, sonra tekrar bize baktı ve sözlerini şöyle bitirdi: "Ya da herhangi bir adamın."

Max ve ben anneme baktık ama konuşan Steve oldu. "Nellie, sanki oyun izlemeye gidiyormuşsun gibi o şeylerden birine öylece oturamazsın."

"Neden olmasın?" Annem Steve'e sordu. "Sessiz olacağım."

Steve, "Sanki öyle bir şey olacakmış gibi," diye mırıldanırken annemin nefesi kesildi.

Max kıkırdadı.

"Dışarı çıkacağız," dedi Steve Max'e. "Şu karavan parkına bir göz atarız ve bana bahsettiğin Rooster'da akşam yemeği için rezervasyon yaptırırız..." durakladı ve bana baktı, "sadece Nellie ve benim için, siz ikinizi bir süreliğine yalnız bırakırız."

"Karavan parkı mı?" Max sordu.

"Sonra açıklarım," dedim ona çabucak.

Annem benimle konuştu. "Öğrendiğin anda okumada ne olacağını bilmek istiyorum."

"Anne, bu tam olarak seni ilgilendirmez," diye onu bilgilendirdim. "Tatlım, seninle ilgili olan her şey Benim işim," diye annem beni bilgilendirdi.

"Tamam, kabul ediyorum ama bunun Max'le ilgisi var."

"Ve Max seninle birlikte, bu yüzden seninle ilgili olmalı, bu yüzden hemen her şeyi bilmek istiyorum."

Max, "Seni yakaladı," diye mırıldandı ve o da çileden çıktı.

"Granolam nerede?" Boynumu büküp Trudy'den bir iz ararken sordum.

"Max, tatlım," diye seslendi annem, ama başı eğikti, çantasını karıştırıyordu, "bana telefon numaranı ver. Nina'yı aramak, o buradayken bile İngiltere'yi aramak gibi. Ben seni ararım."

"Yapma bunu Max," diye uyardım.

Max dudaklarını birbirine bastırarak bana baktı ve annem telefonunu çıkardığında ona numarasını verdi.

Ve eğer henüz anlamadıysan, ben de ondan hoşlanıyorum, dedi Charlie kafamın içinde.

Yenilmiş bir şekilde kabine geri oturdum ve Max'in kolunu omuzlarıma dolaması kendimi o kadar da yenilmiş hissetmememi sağladı.

"Nina," diye seslendi Steve, gözlerim ona kaydı ve gözleri sıcaktı ama söylediği tek şey, o da yumuşak bir sesle, "Bebeğim," oldu ve bu tek kelime kendimi daha da iyi hissetmemi sağladı çünkü annemle bile her şeyi yoluna koyacağını biliyordum.

Yumuşak bir sesle, "Seni seviyorum Steve," diye karşılık verdim.

Max'in kolu beni yanına yaklaştırdı ama gözlerim sadece Steve'i görüyordu.

Steve, "Ben de hayatım," diye karşılık verdi.

Annem titrek bir nefes aldı ve Trudy kahvaltımızla birlikte geldi.

* * * * *

"Tanrı'ya şükür buradasınız!" Max ve ben kapının dışındaki pirinç levhadan Avukat George Nielson'ın ofisine girdiğimizde Bitsy fısıltıyla haykırdı.

Bizi bekliyormuş gibi kapıda durdu ve kapı arkamızdan tamamen kapanmadan önce etrafımızda dönmeye başladı.

Gözleri sadece benim üzerimdeydi ve resepsiyona bir bakışta nedenini anladım.

Shauna Fontaine resepsiyonun karşısında oturmuş, kremasını almış kedi gibi gülümsüyordu.

"Olamaz," diye fısıldadım.

"Ne oluyor lan?" Max sordu, fısıltıyla değil, gözleri Shauna'daydı ve yüzü sertti.

"George vasiyette ondan bahsedildiğini söylüyor," dedi Bitsy, hâlâ ısrarla fısıldayarak ve gözyaşlarıyla ya da öfkeyle ya da her ikisiyle birden mücadele ediyor gibi görünüyordu. "Buraya gelene kadar bana söylemedi, endişelenmemi istemedi."

"Siktiğimin Curt'ü," diye mırıldandı Max nefesinin altında ve bakışlarımı Shauna'dan ayırıp Bitsy'ye baktım.

"Derin nefes al," dedim çünkü başka ne diyeceğimi bilemiyordum.

"Ateş püskürtmek isterdim," diye karşılık verdi Bitsy. "Curtis ne düşünüyordu?"

"Curt pek düşünmezdi, düşündüğü zaman da kendini düşünürdü," dedi Max ona açık açık ve dirseğimle onu dürttüm, sanırım bu Max'ten çok dirseğimi etkiledi çünkü yerinden kıpırdamadı ve gözleri Bitsy'ye yönelttiği mutsuz kaşlarını çatmaya devam etti.

Bitsy dudaklarını birbirine bastırdı, bunun bir karşılık vermek için mi yoksa gözyaşlarını tutmak için mi olduğunu bilmiyordum. Sonra bana baktı.

"Burada olmana sevindim. Oturup vasiyeti dinleyebilirsin. Daha sonra George'un bakmana izin vermesini sağlayacağım. Shauna'ya bir şey verirse ya da... her şeyi..." yutkundu ve devam etti, "onunla savaşmama yardım edebilirsin."

"Bitsy -"

"Sadece dinle, tamam mı? George'a burada olacağını söyledim bile. Endişelenecek bir şey olmadığını söylüyor ama seni orada istiyorum, tamam mı?"

Başımı kaldırıp bana bakan Max'e baktım. Başını salladı, ben de derin bir nefes aldım ve Bitsy'ye döndüm.

"Tamam," dedim ona.

"Teşekkürler Nina," diye fısıldadı Bitsy, sonra o da derin bir nefes aldı, sandalyesini döndürdü ve odaya girdi.

Max ve ben takip ettik.

"Max," diye selamladı Shauna onu, sesi memnun bir mırıltı gibiydi, sonra bana baktı ve gözleri soğudu. "Nina."

"O cehennemden gelen sürtük," diye cevap verdim, Bitsy'nin kafası döndü ve bana kocaman gözlerle baktı, korkusu kaybolmuştu, Max homurdanarak eğlenirken onun yerini hoş bir şaşkınlık almıştı. Diğerlerinden birkaç twit duydum.

Odada bulunan diğer kişiler dışında Shauna bana buzdan hançerlerle baktı.

Uzun boylu, dağ adamına benzeyen biri, "benzeyen" çünkü takım elbise giyyordu ama bu, içindeki dağ adamını zar zor gizliyordu, siyah saçları kafa derisini örtecek kadar çok olmasa da çok kısa kesilmişti, ofisinden çıktı.

"Bitsy," dedi ona bakarak, sonra Max'e baktı. "Max." Gözleriyle odayı taradı ve çok fazla olmayan diğerlerine, başka bir dağ adamına, yaşlı bir hanımefendiye, beyefendiye ve bana başıyla selam verdi. Ancak Shauna'yı selamlamadan geçip gittiler ve sonra, "Şu işi bitirelim de hepimiz günlerinize devam edin," dedi. Sonra arkasını döndü ve ofise doğru yürüdü.

Hepimiz takip ettik.

"Bir sonraki tatilim İskoçya'nın dağlık bölgelerinin derinliklerinde bir rahibe manastırında olacak. Belki de bir adada," diye mırıldandım Max'e. Elimi tutup sıktı ama kafamı kaldırıp baktığımda odaya gülümseyerek girdiğini gördüm.

Birisi birkaç sandalye çekmişti ve hepimiz oturduk, Max ve ben odanın arkasındaki bir kanepeye oturduk. Bitsy yakınımızdaydı ve bize bakmak için döndü, ona başımı salladım, o da başını salladı ve George'a baktı.

George büyük avukat masasının arkasına oturdu, büyük hukuk firmalarında ortak olmayanlar dışında neredeyse her avukatın sahip olduğu bir masa. Takım elbisesinin altında dağ adamı olsun ya da olmasın, George işini ciddiye alıyordu ve karşısında oturanların da onu ciddiye almasını istiyordu.

İşe başladığında böyle bir masanın ne kadara mal olduğunu merak ediyordum.

"Gariptir ki Curtis ölmeden bir hafta kadar önce vasiyetini değiştirdi," diye açıkladı George ve Bitsy'nin sertleştiğini, Shauna'nın ise gülümsediğini gördüm.

O sıralarda ona hamile olduğunu söylemişti, diye düşündüm ve Bitsy ile kolunu kanepenin arkasına dolamak için yanıma kayan Max'le birlikte gerildim.

Elimi dizine attım ve sıktım.

"Hemen başlayalım," dedi George ve sonra başladı ve başladığında onu dikkatle dinledim.

Dinlediğim kadarıyla Bitsy'nin endişelenmesini gerektirecek bir şey yokmuş. Curtis ona işini, parasını, anne ve babasına (resepsiyonda oturan yaşlı hanımefendi ve beyefendi) bıraktığı cömert vasiyetler dışında sahip olduğu tüm araziye ve Kami sık sık bahsettiği için adını bildiğim iş arkadaşı Trevor'a verdiği bir araziye miras bırakmıştı. Anne ve babasına verdiği birkaç kişisel eşya da vardı. Vasiyet çok uzun değildi ama açıktı.

"Holden Maxwell'e," diye okudu George ve Max'in kolu kanepenin arkasından omuzlarıma doğru hareket edince daha dik oturdum. "Araziyi terk ediyorum..." George devam etti ama Max yanımda tamamen hareketsiz kaldı ve George Max'e bıraktığı arazinin durumunu okurken herkes nefes nefese kaldı ve Max'e bakmaya başladı, görünüşe göre toplam on beş dönüm.

Emlak tarifini bitirdiğinde George'un gözleri elindeki kâğıtlardan ayrılıp Max'e kilitlendi ve sayfadaki kelimeleri okumak yerine doğrudan Max'e, "Max, sen kazandın dostum," dedi.

Bitsy küçük, boğuk bir hıçkırık çıkardı ve Curtis'in annesi dudağını ısırdı ama bakışlarımı onların arasından Max'in profiline kaydırdım, yüzü hâlâ sert, çenesi gergin, bakışları George'a perçinlenmişti.

George'un gözleri tekrar kağıda kaydı ve hızlıca, ama bunu yaparken dudakları seğirerek, sözlerini bitirdi: "Ve son olarak, Shauna Fontaine'e, onunla ilişkiye başladığımda vazektomi yaptırdığım bilgisini bırakıyorum."

Gözlerimin o kadar büyüdüğünü hissettim ki kafamdan fırlayacaklarından korktum. Ayrıca irkilmiş bir kıkırdamayı durdurmaya çalıştım ve başaramadım.

dudaklarımdan kaçtı ve bakışlarım solgunlaşan Shauna'ya kaydı ama bu onun ölümcül bakışlarını engellemedi.

Bitsy'nin sandalyesinde döndüğünü fark ettiğimde ona doğru baktım ve gözüme takıldığı anda neşeyle mücadele ettiğini gördüm.

"İşte bu kadar," dedi George, "iki kişisel mektup bırakmış, biri sana, Bitsy." Gözleri odanın arka tarafındaki bize kaydı ve "Biri de sana Max" diye seslendi.

"Kahretsin," diye mırıldandı Max ve başımı kaldırıp ona baktım.

Curtis'in Shauna'dan bahsetmesini Bitsy ve benim kadar komik bulup bulmadığına bakmamıştım. Ama sonra ona baktığımda hiçbir şeyi komik bulmadığını fark ettim.

Max ayağa kalktı ve diğerleri de ayağa kalkarken ben de onunla birlikte kalktım. Shauna kimseye bakmadan ve tek kelime etmeden odadan çıktı, diğerleri de birbirlerine bir şeyler mırıldanarak etrafta dolanıyorlardı.

Trevor, Bitsy'nin elini sıktıktan sonra Max'e yaklaştı.

Trevor konuşmak için ağzını açtığı anda Max, "Başlama," diye uyardı.

"Max, hadi ama, biliyorsun, özellikle şimdi, sana ihtiyacımız olabilir."

Max cevap vermedi ve Trevor bana baktı. "Nina sen misin?" diye sordu.

"Evet," diye cevap verdim.

"Ben Trevor," dedi bana.

"Evet," diye gülümsedim ona, "vasiyette adının okunduğunu duydum."

O da bana gülümsedi ama konuştuğunda gülümsemem kayboldu. "Söylentilere göre yakalanamaz olanı yakalamışsın." Başını Max'e doğru salladı, sözleriyle irkildim ve devam ettiğinde toparlanmaya fırsatım olmadı.

"Onun inatçı kıcıyla konuş. Mantıklı düşünmesini sağla."

"Um..." Kaslarım gerilerek başladım.

"Trevor, kapa çeneni," diye homurdandı Max.

Trevor ona, "Curt gitti Max, birinin onun yerine geçmesi gerekiyor," dedi.

"O sen oluyorsun," diye karşılık verdi Max.

"Ben değilim ve bunu ikimiz de biliyoruz," diye yanıtladı Trevor, daha yakına eğildi ve alçak sesle, "Şimdi, bunu Bitsy için yapıyor olacaksın." dedi. Max yanıt vermedi, yüzü taş kesilmişti ve Trevor sözlerini bitirmeden önce birkaç saniye ona baktı. "Spect, bunu bir süre düşün, ofiste görüşürüz." Bana başını salladı, "Tanıştığımıza memnun oldum," diye mırıldandı ve uzaklaştı.

Max'e döndüm ve "Hayatım, iyi misin?" diye sordum.

Max bana baktı ve "Arazimin etrafındaki araziye bana verdi" dedi.

"Pardon?"

"Şu on beş dönüm mü? Arazim için planladığı şey için satın aldığı dönümler. Bana verdiği bu."

Ona doğru eğildim ve elimi pazusuna koyarak "Aman Tanrım" diye fısıldadım.

Max'in çenesinde bir kas sıçradı, bana doğru eğildi ve fısıldayarak karşılık verdi, "Düşündüğün gibi değil bebeğim, o arazinin veraset vergisi çok ağır olacak."

Kalbim sıkışırken elim onun pazusunda esnedi ve "Max" diye nefes aldım.

"Bunu ödersem, derin bir yara açacak ve hepsini saklamam zor olacak. Yani satmak zorunda kalacağım. Bir miktar para kazanacağım ama kime satarsam satayım temiz tutmayacak. İnşaat yapacaklar. Yani arazimin kenarında apartmanlar, evler ya da başka bir şey olacak. Lanet olsun, hiç bozulmamış bir arazi."

"Sevgilim," diye fısıldadım.

"Ve burası uçurumun kenarındaki arazi."

Parmaklarım onun pazusunda kasıldı, midem hoş olmayan bir şekilde düştü ve ona baktım.

Sonra yaklaştım ve dedim ki, "Max, bunu satamazsın."

"Beni becerdi, bebeğim. Kazandığımı söyledi ama bu onun iğrenç şakasıydı. Beni becerdi. O araziye Trev'e ya da Bitsy'ye vermek yerine, ki onlar araziyle ilgili bir şey yapmak zorunda kalacaklardı, benim üzerime kalmayacağını bile bile bana verdi."

Dağımı mahvedeceğini, blöfümü yok edeceğini bile bile sattım. Oysa yıllar önce onunla kalsaydım, arazime, o araziye sahip olurdum ve her ikisini de olduğu gibi tutabilecek bir konumda olurdum."

Gözlerimden o kırmızı sızmaya başladığında kalbimin hızla çarpmaya başladığını hissettim. Onu tanıımıyordum bile ama Curtis Dodd'dan nefret ediyordum.

"Satamazsın," dedim.

"Başka seçeneğim yok,
Düşes." "Size yardım
edeceğim."

Max'in zaten sert olan yüzü granite
dönüştü. Sonra homurdandı, "Bu
olmayacak." "Max -"

Gözleri omzumun üzerinden geçti ve "Görüşürüz" diye
kestirip attı. "Max," dedi Bitsy, yanında George'la bize
doğru dönerken, yüzü gülüyordu. "Curt sonunda
başardı. Yarı ıyileştirdi." Belli ki bu odada yaşanan
felaketin farkında değildi. "Berbat bir şey, başardı.
öldükten sonra, ama en azından bunu yaptı."

"Evet," diye homurdandı Max ve Bitsy gülümsemesini
bana çevirdi. "Uzun bir hikâye ama en azından sonu iyi
bitiyor," dedi bana.

"Mm hmm," diye mırıldandım, elim Max'in kolundan aşağı
inerek onunkini kavradı ve parmakları ölümcül bir
kavrayışla benimkine dolandı.

"Sen Nina olmalısın," dedi George ve irkilmemeye
çalışarak başımı salladım. "Bitsy bana onun yeni avukatı
olduğunuzu söyledi," diye devam etti ve gözlerim hala
kulaktan kulağa sırtan Bitsy'ye, sonra da konuşmaya
devam eden George'a kaydı. "Ve onu bir müvekkil olarak
kaybetmek istemediğim için, bu ikisi Curtis'ten gelen
mektupları okurken konuşabileceğimizi düşündüm."

"Nina şehre taşınıyor, George," diye duyurdu Max ve
George'un hâlâ bana dikilmiş olan gözleri keskinleşti.
"Evet, onu iş başında gördüm, kesinlikle onun için bir ofis
açmak istersin."

"Buraya mı taşınıyorsun?" Bitsy bu habere daha da
sevinerek sordu.

"Şey -" Ben başladım.

"Evet," dedi Max.

"Bu harika!" Bitsy açıkladı.

"Um..." Mırıldandım.

"Mektuplar masanın üzerinde, zarfların üzerinde adresleri var, içlerinde ne olduğunu bilmiyorum. Zamanlama garip ama Curt birkaç hafta önce size vermem için bana verdi," dedi George ve bana doğru ilerleyerek dirseğimi tuttu ve George sözlerini bitirirken Max elimi bıraktı. "Sana bir dakika vereceğiz."

Omzumun üzerinden George'a başını sallayan Max'e bakarken beni dışarı çıkardı, sonra masaya doğru giden Bitsy'yi takip etti. George kapıyı kapattığında onları gözden kaybettim. Sonra beni birkaç adım öteye götürdü ve durdu.

"Gerçekten buraya mı taşınıyorsun?" diye sordu. "Um..."

Ben cevap verdim.

"Yardıma ihtiyacım var, cidden, boşanmalar, evlat edinmeler, vasiyetler, bir sürü sümüklü, zengin çocuk boktan işler yapıyor, küçük suçlar, ebeveynleri her zaman çocuklarının kamu hizmeti almak veya para cezalarını ödemeleri gerektiği gibi ödemek yerine mahkemede günlerini geçirmelerini istiyor, çocuklara bir ders veriyorlar. Ben gömüldüm."

Ona baktım ve sonra dedim ki, "Şey -"

"Elizabeth Dodd'u da müşteri olarak kaybetmek istemem. Curtis'in işlerini canlı tutarsa, acayip bir nakit ineği olur." Gözlerim kısıldı ve George hızla, "İyi anlamda tabii ki," dedi.

"Evet, bir insanın bir insandan bahsederken 'para ineği' terimini kullanmasının pek çok iyi yolu var," diye karşılık verdim.

"Yine de ne demek istediğimi anlıyorsun," dedi bana. "Gerçekten de anlıyorum," diye cevap verdim.

"Bana özgeçmişinizi gönderin, bir göz atayım," diye davet etti.

"Neden seninkini bana göndermiyorsun, ben de burada bir ofis mi yoksa kendi i ş i m i mi kurmak istediğime

bakayım."

geri döndü.

Kaşları havaya kalktı ve "Rekabet mi?" diye sordu.

"Max bana şehirdeki tek işletmenin siz olduğunu söylediği için bunun sizin için yeni bir şey olacağını biliyorum ama bu şekilde gitmeye karar verdim, eminim işlerin ruhuna gireceksiniz."

Elleri yatıştırıcı bir hareketle havaya kalktı. "İşleri karıştırmak için bir neden göremiyorum Nina. Sen deneyimlisin, birlikte çalışabiliriz."

"Bitsy'den ya da bir başkasından para ineği olarak bahsettiğini duymazsam birlikte çalışabiliriz. Onlar, çözmelerine yardımcı olmamız gereken sorunları olan müşterilerimiz. Dolar işaretleri değil. Ya da en azından ben böyle çalışıyorum. Anlaşıldı mı?"

Sırıttı. "Yani sen de onlardan birisin?"

"Neyden biri?"

"Bir liberal."

Gözlerimi devirdim ama "Evet" diye cevap verdim. "İşleri ilginç hale getir."

"İşleri ilginç hale getirmek için yaşıyorum."

"Evet, Horoz'u duydum." Kaşlarım havaya kalktı ve açıkladı, "Brody dün sabah uğradı. Shauna'nın canına okuduğunu duymuş."

"Şey -"

"Ve Kami."

"Um..."

"Keşke orada olsaydım, kahretsin, sadece Kami olayı, bunun için para öderdim. O başka bir şey ve bunu iyi anlamda söylemiyorum. O ve Max'le birlikte büyüdüm ve herkes nasıl akraba olabileceklerini merak ederdi. Ama birinin Shauna'yı parçalamasını izlemek için çocuğumu satabilirim. O kadın buz gibi soğuk, saf don." Daha büyük sırttı ve "Hayatımda hiçbir zaman bir vasiyeti değiştirmekten bu kadar heyecan duymamıştım. Curt bana para üstünü verdiğinde lanet şeyi kendim yazdım."

Ondan hoşlanabileceğime karar verdim.

"Çocuklarını satmak zorunda değilsin, bunu bedavaya yapmaktan mutluluk duyarım, her zaman buz hançerlerini çıkarır ve

hedef."

Koluma dokundu ve korkutucu bir şekilde, "Eşek yıllarından beri gözü Max'in üzerinde, hem Max'in hem de Curt'ün. Curt'ün gitmesi ve onun da Max'i böyle rezil etmesiyle, eline bir sürü fırsat geçeceğinden şüpheleniyorum. Max'e beni hızlı aramaya almasını söyleyeceğim."

Bu korkunç habere cevap veremeden ofisinin kapısı açıldı ve ikimiz de döndüğümüzde Bitsy'nin dışarı çıktığını gördük, gözleri kızarmış, yüzü hala ıslaktı ve Max gök gürültüsü gibi bir ifadeyle arkasından çıktı.

Kalbimin olduğu bölgede bir sıkışma hissettim; onlara doğru ilerlemeye başladım ama Max konuşunca durdum.

"Bir plan değişikliği daha bebeğim," dedi, sesi uğursuzdu, "Mick'i görmeye gitmeliyiz."

Sessizce ikisine de baktım.

Ama George mırıldandı, "Uh-oh."

* * * * *

Max'in A-Frame'inin verandasında durmuş, açık kasasında kiralık aracımın bulunduğu büyük çekicinin yolda manevra yapmasını izliyordum. Max, Cherokee'siyle geldiğinde kamyonun geldiğini görmüş, yola sapağı geçip durmuş, üçlük atmış ve orada rölantide, açık kasanın diğer yöne gitmesini ve yola tam açıklık vermesini bekliyordu. Kamyon dönüp uzaklaştığında, Max geri döndü.

Max ve Bitsy ile birlikte George'un ofisinden bir buçuk blok ötedeki Polis Karakoluna gitmiştik. Oraya doğru yürürken Max de Bitsy de bir şey söylememişti. Bitsy hâlâ gözyaşlarıyla boğuşuyordu. Max hâlâ şimşek çakmış gibi görünüyordu.

Max resepsiyona doğru yürüdü ve ben de elimi tutan Bitsy'nin yanında durdum.

"Neler oluyor, Bitsy?" diye sordum ama başını salladı ve hıçkırıklarını bastırdı, ben de elini sıktım ve Max'e baktım.

Bize geri döndü, gözleri benim üzerimdeydi, yüzündeki o fırtınalı öfke ifadesi kaybolmamıştı ve şöyle dedi

Ev, bebeğim. Araba kiralayanlar yarım saat içinde orada olacaklar." Başımı salladım ve devam etti, "Bir telefon edeceğim."

Bitsy ve Max, Jeff'le birlikte Polis Karakolu'nun derinliklerinde kaybolduktan sonra beni almaya gelen ve beni Subaru'suyla Max'in evine götüren Brody'yi aradı. Max'in evinin anahtarını kullanarak bizi içeri aldı ve kiralık araba görevlisi arabanın fotoğraflarını çekip benimle konuşurken yanımda kaldı. Sonra ben kahve yaparken biraz daha kaldı ve çamaşır odasına gittiğimde Caroline'in çamaşırları yıkadığını gördüm. Kahve içtik ve annemi aradım ve Brody'den Bitsy'nin numarasını istedim, onu kullandım ve üç mesaj bıraktım çünkü ona söylemem gereken şeyi söylemem çok uzun sürdü, bu da aslında Mindy'nin annesinin evine gelmesine ihtiyacım olduğu ve bana güvenmesi gerektiği idi ve tüm bunları karşılaştığı mevcut felakete karşı duyarlı olmaya çalışarak yaptım. Çekici geldikten, Max'in şeridine başarılı bir şekilde girdikten ve izlemesi bile tüyleri diken diken eden bir zorlukla arabaya kadar geldikten ve her şey yolunda gidiyor gibi göründükten sonra Brody bana Mindy'nin yanına dönmek istediğini ve benimle daha sonra görüşeceğini söyledi.

Brody havasında değildi, Brody havasının ne olduğunu bildiğimden değil, ama bir gün önceki olayların onun üzerinde baskı yarattığını biliyordum. Bunu biliyordum çünkü nasıl bilmezdim ki? Onlara izin verdim, istediğimden değil ama o bir dağ adamı olduğu ve kendi düşünceleriyle baş başa kalmak isteyeceğini düşündüğüm için.

O gitti ve beş dakika sonra çekici yola çıktığında Max'in yukarı çıktığını gördüm.

Arabayı park edişini, arabadan inişini ve basamaklara doğru karda ilerleyişini izledim. Güneş henüz bulutları dağıtmamıştı, hava hâlâ serindi ve ben paşminamı boynuma sarmış, montumu giymiş, gitmeye hazırdım.

Max iki basamak çıktığında "Merhaba," dedim.

"Bebeğim," diye karşılık verdi Max.

"İyi misin?" Verandaya çıktığında sordum. "Hayır," diye cevap verdi bana ulaştığında.

Bu beni öldürdü, onun da düşüncelerinin ağır olduğunu söyleyebilirdim ama devam eden başka şeyler vardı, çok fazla ve ertelenemeyecek kadar önemliydiler.

"Üzgünüm ama Cherokee'de konuşabilir miyiz? Aşağı inip Mindy'ye ulaşmamız gerekiyor." Başını salladı ama bana dokunmadı, bu garipti ve belli belirsiz endişe verici olduğunu düşündüm. "Kapıyı kilitlemen gerek. Kahveyi kapattım, ev iyi durumda."

"Tamam," dedi, anahtarları elinde şingirdarken kapıya doğru ilerledi.

Dudaklarımı yaladım.

Bir şeyler yanlıştı, hem de çok yanlış. Max'in beni baştan sona tanıdığı ya da benim onu aynı şekilde tanıdığım söylenemezdi, yakın bile değildi. Ama sevecendi, dokunaklıydı, neredeyse her zaman yakınlaşırdı. Özellikle de aklında bir şey olduğunda ya da benim aklımda bir şey olduğunu düşündüğünde.

Bu mesafe tuhaftı ve hoşuma gitmedi.

Bunu gizlemek için merdivenlerden cipe doğru yürüdüm, yüksek topuklu botlarımla karı ezdim ve kamyonete bindim. Max'in cipe yaklaştığını ya da en azından ona doğru yürüdüğünü görmeyi umarak sürücü tarafındaki camdan bakmak için döndüm ama hiçbir şey görmedim.

Eve doğru baktım ama kapıyı kilitleyen Max yoktu. Koltuğumda dönüp etrafıma bakındım.

Maks.

Eve dönüp baktığımda onun çıktığını gördüm. Kapıyı kilitledi ve arabaya doğru koşarak merdivenlerden indi. O arabaya binerken ben de kemerimi bağladım. Bir şingirtı duydum ve döndüğümde elinde bir dizi anahtar tuttuğunu gördüm.

"Anahtarlar," diye mırıldandı, onları aramızda sallayarak. "Pardon?" diye sordum.

"Eve gidin, alın onları," diye emretti, tekrar şingirdatarak.

Elim otomatik olarak yukarı kalktı ve parmaklarım anahtarların etrafına dolandı. Daha fazla uzatmadan onları bıraktı, kontağı çalıştırdı ve üçlük attı.

Bunun daha büyük bir an olması gerektiğini düşünerek anahtarları elimde tuttum, Max bana evinin anahtarlarını veriyordu.

Bir şey söylemesi için bir saniye bekledim. Söylemedi.

"Max -"

Sözümü kesti. "Nina, sadece... yapma."

Yapma mı? Neyi yapmayayım?

"Max -" Tekrar

başladım. "Nina,
cidden."

Cidden ne?

Sormadım. Yutkundum, anahtarları çantama attım ve yolcu camından dışarı baktım.

Max sessizlik içinde sürdü. Elimi tutmadı, radyoyu açmadı, sadece sürdü.

Bir şeyler çok yanılttı ve mantıksal olarak bunun o mektuplardaki her neyse onunla ilgili olduğunu biliyordum. Mantıksız bir şekilde, çöple dolu beynim bunun benimle ilgili olduğunu söyledi.

Mantiken, Curtis Dodd'un Elizabeth Dodd'un felç olması ve Anna Maxwell'in ölmesiyle bir ilgisi olduğunu düşündüm. Şimdi Curtis ölmüştü ve Max'i vasiyetinde mahvetmekle kalmamış, ona Polis Karakoluna gitmesini gerektiren bir mektup da bırakmıştı. Bu herkesi huysuz yapabilirdi.

Mantıksız bir şekilde, Max'in sevgili, ölmüş karısıyla ilgili hikayeler dışında hemen hemen hiçbir şeyi paylaşmakla ilgili bir sorunu olmadığını biliyordum. Dolayısıyla, şu anda benimle paylaşmamasının, çöp dolu beynimin bana söylediğine göre, benimle bir ilgisi vardı.

Ve çöplerle dolu zihnim bana aptalca bir şekilde Maço Dağ Adamı Max'e yeni arazisinin masraflarını karşılaması için yardım teklif ettiğimi hatırlattı. Ondan daha fazla para kazanmamı sorun etmediğini söylemişti ama babam ve nişanlım beni rahat bırakması için ona para vermeye çalışmışlardı ve iki saat geçmeden ben ona para teklif etmiştim. Erkekler gururluydu, özellikle de maço dağ adamları.

Tam bir aptaldım.

Kasabaya vardık ve iki blok sonra Max sağı döndü.
Arabayı bir yerleşim bölgesine sürdü ve

Yetmişli yıllarda inşa edilmiş gibi görünen bir ev ve Brady Bunch orada yaşıyordu. Max indi ve ben de indim. Ön kapıya yönelmeden önce benim yanına gelmemi beklemedi.

Karnım acıyla sıkıştı.

Kapı açıldı ve Barb orada durdu.

"Max," diye selam verdi, sonra gözleri hâlâ patikada ilerlemekte olan bana takıldı ve "Nina," dedi.

"Barb, o nasıl?" Barb kapıdan çıkarken ve Max içeri girerken Max sordu.

Son yaklaşmamı yaparken Barb fırtına kapısını benim için açık tuttu ve "Dayan" dedi. Kapıyı arkamdan kapattı ve bize döndü, bakışları benim üzerimdeydi. "Burada olman iyi oldu. Biraz konuşuyor ve söylediklerinin çoğu senin hakkında."

Başımı salladım, bunun iyi mi kötü mü olduğundan emin değildim, iyiyi seçmeye karar verdim ve "Nerede o?" diye fısıldadım.

"Üst katta," diye cevap verdi Barb, fırtına kapısının önündeki kapıyı kapatırken.

"Ben... bir şey planladım. Umarım sakıncası yoktur," dedim Max'in gözlerinden kaçarak.

Barb beni inceledi, sonra gözleri doldu ve düşmesine izin vermediği gözyaşlarıyla fısıldadı: "Birinin bir planı olmasına sevindim. Ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok."

Uzanıp ön kolunu kavradım ve güven verici bir şekilde sıktım.

"Sen onu aşağı indirirken ben de kahve yapayım mı?" Barb başını salladı ve ben de devam ettim: "Bitsy Dodd evinize girebilir mi?"

Max'ten bir şey geldiğini hissettim ve Barb'ın vücudunun sarsılmasını izledim.

"Bitsy?" Barb sordu.

Tekrar başımı salladım. "Evet."

"Elbette, Brody burada, o ya da Max onu eve sokabilir," dedi. "Bunu daha önce birçok kez yaptılar."

"Bu iyi," dedim ona ve beni inceleyen Max'e döndüm, gözleri yoğun ama ifadesi boştu. "Bitsy'ye bakabilir misin?"

"Evet," diye cevap verdi ve gözleri Barb'a gitmeden önce kapıya yöneldi. "Burada biri var."

Barb kapıya döndü ve ben de ceketimi çıkardım. Eve girerken onu kanepenin üzerine bıraktım ve mutfağa doğru gittiğimi umduğum yöne doğru ilerledim. Neyse ki umutlarım gerçekleşmişti.

Max birkaç dakika sonra onu takip etti.

Dolaplarda kahve ararken bana "Annen ve Steve," dedi.

"Güzel."

"Nina, ne yaptığını biliyor musun?"

Kahveyi buldum, kutuyu indirdim ve cezveyi kahve makinesinden çıkardım.

"Pek sayılmaz," diye cevap verdim.

Ben tencereyi doldururken Max yaklaştı. "Bu işlerden anlamam ama sanırım şu an hassas bir zaman."

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve musluğu kapattım.

Dün, Max'e göre, buna sahiptim. Dün, Mindy ile yaptığım her şeye güveniyordu. Dün, her şeyle ilgilenmeme izin verdi.

Bugün, ya da şimdi demeliyim, olanlardan sonra, o kadar emin değildi.

Suyu doldururken kahve makinesine "Planladığım şey işe yaramayabilir ama zarar da vermez," dedim.

"Nina, bak -" Max bana "bebeğim", "tatlım", "sevgilim", "bebeğim" ya da "Düşes" diye değil, "Nina" diye hitap etmeye başladı.

Annem orada olduğu için bitiremedi.

"Max, tatlım, dışarıda tekerlekli sandalyede yardımına ihtiyacı olan bir bayan var."

Kahveyi filtreye ölçüyordum ama Max'in tereddütünü fizikselmiş gibi hissettim, sonra aynı şekilde ayrıldığını hissettim.

Annem yaklaştı. "Neler olduğunu öğrendin mi?"

Ona telefonda Mindy ile ilgili planımı anlatmıştım ve ayrıca okuma hakkında da biraz bilgi vermiştim. Max'in kendisine verilen araziye elinde tutmaya gücünün yetmeyeceğini açıklamamıştım, sadece arazinin kendisine verildiğini söylemiştim. Ona mektuplardan bahsetmiştim ama içinde ne olduğunu bilmediğim için bu bilgiyi ona veremezdim.

"Hayır," diye cevap verdim.

"Kendinde değil," diye gözlemledi annem, keskin bir anne sezgisiyle, çünkü onun yanında yaklaşık yirmi saniye bulunmuştu ve onu iki günden daha az bir süredir tanıyordu.

Yine de bunu tekrar söyleyebilirdi.

"Hey," diye duyduk ikimiz de, kahvenin düğmesini çevirdiğimde ve ikimiz de Mindy'yi kapı aralığında görmek için döndük.

Biraz solgun görünüyordu, kesinlikle halsiz görünüyordu ama bunun dışında Mindy gibi görünüyordu.

"Merhaba güzelim," dedim ona, odanın diğer ucuna geçtim, onu kollarıma aldım, sıkıca sarıldım ve memnuniyetle fark ettim ki o da bana sarıldı.

Hafifçe geri çekildim, ona gülümsedim ve "Öğleden sonra oldu ve herhangi bir kavgaya tanık olmadım. Sakin bir gün."

Başını yana eğdi ve dudakları kıpırdadı, sonra da şöyle dedi: "Seninle birlikte olmalıyım. Sen orada olmadığın sürece herhangi bir kavga da görmüyorum."

Kalbim dudağının umutla seğirmesini işlerken ellerim üst kollarını sıktı. "Evet, bunu unutmuşum."

Annem Mindy'ye, "Max bu sabah otelin restoranında Nina'nın eski nişanlısıyla bir hesaplaşma yaşadı, ama ne yazık ki yumruk atılmadı," diye bilgi verdi ve benim alanıma girerek ona sarıldı ve geri çekilmeden önce yanağından öptü.

Mindy annemden bana baktı ve "Şaka değil mi?" diye sordu.

Nişanlın burada mı?"

"Maalesef evet," diye cevap verdim.

"Eski," dedi annem kesin bir ifadeyle, "eski nişanlı."

Mindy bana bakıp "O neden burada?" diye sormadan önce anneme bir dudak seğirmesi daha yaptı.

"Çünkü o bir pislik, tıpkı babam gibi, o da bir pislik."

"Onun -" dediğini sanıyordum. Mindy başladı.

"Yanılmışım," dedim ona. "Hesaplaşma sırasında gerçek yüzünü gösterdi ve bir dahaki sefere dışarı çıktığımızda pizza için gözyaşı dökmeyeceğimi söyleyeyim," diye açıkladım.

"Bitsy geldi," diye seslendi Barb kapı aralığından, Mindy cevap veremeden önce anneme sonra da Mindy'ye baktım.

"Bitsy?" Mindy sordu, şimdi kafası karışmış görünüyordu.

"Mindy, bana on beş dakika kadar güvenebilir misin?" diye sordum ve vücudunun kilitlenmesini izledim, yüzünü panik kapladı ve bir an için kaçacağını düşündüm.

Sonra, onu geri itmek için mücadele eder gibi görünerek başını salladı ve fısıldadı, "Sana her zaman güveniyorum, Neens."

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve gözlerim bana nazikçe gülümseyen anneme kayarken boğazımda oluşan yumruyu yuttum. Annemin bu gülümsemesi, hayatım boyunca hep yaptığı gibi, bana güç verdi. Bu iyi bir şeydi. Buna ihtiyacım vardı çünkü planımın ters gitmesinden ölesiye korkuyordum.

Sonra Mindy'nin elini tuttum ve sıktım. "Hadi oturma odasına gidelim."

Onu elinden tutup oturma odasına götürdüm, annem ve Barb da peşinden geldiler. Bitsy kanepenin yanındaki sandalyesinde oturuyordu ve çok yorgun görünüyordu ama gözleri Mindy'ye takılınca gövdesi dikleşti ve bakışları uyandı.

"Ne oldu?" diye sordu ama gözlerini Mindy'den ayırmadı. "Mesajında bana burada ihtiyacın olduğunu söylemişsin ama nedenini söylememişsin. Her şey yolunda mı?"

"Hayır," diye dürüstçe cevap verdim, Bitsy'nin gözleri büyüdü ve anında odanın hemen içinde Steve, Brody ve tanımadığım başka bir adamla birlikte duran Max'e uçtular.

Bitsy'nin Max'e bakmasının anlamlı olduğunu düşündüm. Onu geri ittim, odaklandım ve Mindy'yi oturduğumuz kanepeye yönlendirdim,

Sol tarafındayım.

"Bitsy, yaklaşabilir misin lütfen, tam buraya, Mindy'nin önüne?" Annem Mindy'nin sağ tarafına otururken seslendim.

Mindy hepimizin arasına bakarken Bitsy öne doğru döndü ve Mindy'nin önüne yaklaştı.

Bitsy'ye baktım ve yumuşak bir sesle, "Zor bir gün, zor bir hafta geçirdiğini biliyorum ve keşke burada neler olduğunu açıklayacak zamanım olsaydı da gözlerin kör olmasaydı. Ama olmadı ve şimdi sana ihtiyacım var. Bu zor olacak ama bana güvenecek misin?"

Gözleri Mindy, annem ve benim aramda gidip geliyordu ve sonra bana bakıp başını salladı.

"Biraz daha alabilir misin?" Bitsy cevap vermeyince ben sordum.

"Sanırım," diye yanıtladı Bitsy.

"Neens, bu ne -" Mindy başladı ama ben bakışlarımı Bitsy'den ayırmadan onun yerine konuştum.

"Bitsy, dün Mindy intihara kalkıştı," diye duyurdum.

Bitsy nefesini tuttu ve sandalyesinde geriye doğru sarsıldı. Mindy gerildi ve ayağa kalkmaya başladı ama ben elini bir tarafından tuttum, annem de diğer tarafından tutarak onu aşağıda tuttu.

Mindy'ye döndüm ve elimi dizine koydum. "Dün, sevgilim, dün kimsenin bilmesini istemediğini söylemiştin. Ve sana söz veriyorum, başka bir şey olursa, başka bir şey olursa, senin isteklerine saygı duyacağım." Elim kalçasından kaldırdım, yanağını avuçladım ve fısıldadım, "Bu olmaz. Bu çok önemli."

"Neens, bunu yapamam," diye fısıldadı Mindy, gözleri yaşlarla doluydu, yüzünde korku okunuyordu ve benim cesaretim doğrudan darbe aldı ama ilerlemeye devam ettim.

"Evet yapabilirsin tatlım, yapabilirsin çünkü etrafında güçlü kadınlar var ve biz bunu yapmana yardım edeceğiz" dedim ve gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. "Erkek arkadaşım tarafından dövüldüğümü biliyorsun. Bitsy'nin bacaklarının kesildiğini ve yakın zamanda başına gelenleri biliyorsun."

Bilmediğiniz şey, babamın annemi bana hamileyken aldattığı ve yedi yıl boyunca ikimize de dönüp bakmadan onu terk ettiği. Şimdi hayatının aşkıyla evli ve çok mutlu."

"Neens -" Mindy hırıltılı bir nefesle fısıldadı.

"Demek istediğim, hayat başımıza çorap örüyor ve biz hayatta kalıyoruz." "Neens -"

"Biz savaşıyoruz."

Başını salladı ve gözyaşları dökülmeye devam etti.

"Ve savaşamadığımızda, hayattan ders almış, hayatta kalmış, yakınımızda toplanacak ve bunu atlatmamıza yardımcı olacak diğerlerine dönmeyi öğreniriz."

Başını sallamaya devam etti ve geri çekilmeye çalıştı ama elini bıraktım ve iki elimle yüzünü kavradım.

"Mins, pes etmeyeceğiz" dediğimde sesim çok sertti.

Ağlama sesleri duydum, Mindy'nin ve diğerlerinin, belki Barb'ın, ama gözlerimi Mindy'den ayırmadım.

"Asla pes etmeyiz."

"Neens -"

Tekrar araya girdim ve "Seviliyorsun" dedim.

"Biliyorum," diye fısıldadı, yüzü irkilirken aynı zamanda beyazlaştı, bir gün önce onu önemseyenlere yaptıkları yüz hatlarına işledi.

"Kimse sana kızgın değil," diye onu temin ettim. "Hepimiz seni anlıyoruz."

Başını iki yana salladı. "Hayır bilmiyorsun."

"Oh evet, sevgilim, biliyoruz. Senin için üzülüyoruz ve bu çok güzel bir şey."

"Öyle değil."

"Öyle. Bu kadar sevilme Mindy, çok güzel."

Gözlerini sıkıca kapadı ve sonra açtı. "Sen güçlüsün." Bu bir suçlamaydı.

"Değilim. Ben harika bir anneye, harika bir erkek kardeşe ve bana yardımcı olan çok sayıda iyi arkadaşına sahip biriyim. Yol boyunca bana bir şeyler öğretiler."

bir şekilde, beni yanımda tutabileceğim bir şeyle doldurdular ve ben şimdiye kadar bunun ne olduğunu bilmiyordum. Beni, verme zamanım geldiğinde verebileceğim bir şeyle doldurdıklarını bilmiyordum. Şimdi sana verdiğim bir şey."

Dudağını ısırdı ve fısıldamadan önce yutkundu, "Bunu düşünmeden duramıyorum."

"Tabii ki hayır, tecavüze uğradın," diye fısıldadım. "Sana olanlar iğrençti."

"Ben zayıfım."

Eğilip alnımı onunkine yaslarken yüzünü kendime yaklaştırdım. "O zaman güçlenmek için yardım bulacağına söz ver."

"Temizlenemiyorum."

"Çünkü bir elması parlatıyorsun. Daha ne kadar parlamasını istiyorsun güzelim?"

Vücudu öyle şiddetli sarsıldı ki, başı ellerimden ayrıldı.

"Mindy," diye seslendi Bitsy, ellerimi indirdim ve Mindy debelendi ama kollarını genç kıza doğru kaldıran Bitsy'ye baktı. "Buraya gel bebeğim, şimdi beni dinlemeni istiyorum." Mindy başını salladı, Bitsy öne doğru eğildi ve "Lütfen, ellerini bana ver" diye ısrar etti.

"Yapamam," diye hıçkırdı Mindy.

Bitsy daha da öne eğildi ve Mindy'nin ellerini tuttu. Onları iki elinin arasına alarak sertçe salladı.

"Bu başıma geldikten sonra intihar etmeyi düşündüm," diye paylaştı Bitsy ve Mindy yüksek sesle hıçkırarak ağladı ve uzaklaşmaya çalıştı ama Bitsy sıkıca tuttu. "Düşündüm, pek çok kez, Tanrım, pek çok kez."

"Bunu yapamam," diye inledi Mindy.

"Keşke Nina gibi biri bilseydi," diye konuştu Bitsy. "Keşke benim de etrafımda böyle bir destek olsaydı. Dürtülerime tek başıma karşı koymak zorunda kaldım," dedi Bitsy. "Geçen gün Nina'ya söyleyene kadar hiç kimseye söylemedim. Nasıl başardım bilmiyorum."

"Sen... sen..." Mindy kekeledi.

"Karşı koydum. Bazen nedenini bilmiyordum, ne anlamı vardı ki? Ama yaptım ve iyi ki de yapmışım."

"Neden?" Mindy sordu.

"Çünkü artık yeğenlerim var ve onlar benim hayatımın aşkları. Çünkü insanlar ne düşünürse düşünsün, Curt ile daha fazla zaman geçirdim ve bana iyi davrandı, beni güldürdü. Çünkü senin büyümeni ve güzelleşmeni izleyebildim." Mindy başını salladı ve ellerini tekrar çekmeye çalıştı ama Bitsy onu sıkıca tuttu. "İnsanın başına böyle şeyler geliyor, öğrendiğim bir şey varsa o da acının bir kısmından vazgeçmek zorunda olduğun. Hepsini yanında taşıyamazsın."

Mindy, Bitsy'ye, "Ben... Becca'yla denedim ama nasıl bırakacağımı bilmiyorum," dedi.

Bitsy, "Çok kolay, sadece vereceksin," diye açıkladı. "I -"

Bitsy nazıkçe, "Acını bana ver, Mins," diye emretti.

Mindy başını salladı ve ellerini tekrar çekti.

"Ver onu," diye ısrar etti Bitsy ve gözyaşları akmaya devam etti ama Mindy, Bitsy daha da yaklaşıp "Ver onu bana, tatlım," diye fısıldayana kadar Bitsy'ye baktı.

Ben nefesimi tutarken Bitsy ve Mindy uzun süre birbirlerinin gözlerinin içine baktılar. Sonra birden Mindy Bitsy'nin sandalyesinin önünde dizlerinin üzerine çöktü, yanağını Bitsy'nin karnına dayadı, kollarını Bitsy'nin beline doladı ve vücudunu sarsan gözyaşlarına boğuldu.

Bitsy bir eliyle Mindy'nin saçlarını, diğer eliyle sırtını okşadı ve bunu yaparken Mindy'nin etrafında koruyucu bir şekilde kıvrıldı.

Annemin parmaklarının benimkileri tuttuğunu hissettim.

Bitsy, "İşte böyle güzelim, bırak içini," diye mırıldandı ve Mindy daha yüksek sesle ağladı.

"Şimdi kahve," diye mırıldandı annem, ayağa kalktı ve beni de yanına çekti.

"Anne, yapamayız -"

Annemin eli elimde sıkılaştı ve ona baktım. "Kahve."

Başımı salladım, elimi bıraktı ve Bitsy'nin sandalyesini bana doğru çevirdi, beni mutfağa doğru götürürken kolunu belime doladı. Brody'nin ağlayan annesine sarıldığını gördüm, Steve bize doğru ilerliyordu, diğer kişi ortadan kaybolmuştu ama Max Bitsy ve Mindy'yi izliyordu.

"Biraz zamana ihtiyaçları var," dedi annem topluluğa ve beni mutfağa doğru götürmeye devam etti.

Steve hemen arkasından Barb ve Brody'yi takip etti ve

Max geldiğinde Steve beni kucaklarından birine çekti.

Annem bardak bulmak için dolapları karıştırdı. Yanağımı Steve'in göğsüne bastırdım ve Max'in gözlerinden kaçındım.

Annem Barb ve Brody'ye usulca, "Steve ve ben biraz araştırma yaptık," dedi. "Birkaç kasaba ötede bir tecavüz kriz merkezi var. Onlarla temasa geçtik, çağrı yaptıklarını ve sizin aramanızı beklediklerini söylediler." Barb ya da Brody bir şey söylemeyince annem devam etti: "Şimdi arayıp ona yardım etmenin tam zamanı. Dünden sonra onu zorlamanın doğru olmadığını biliyorum ama yapılması gereken doğru şey bu."

"Daha önce aramasını istediğimizde aramadı," diye fısıldadı Barb.

Annem son bardağı tezgâha koydu, Barb'a yaklaştı ve elini tuttu.

"O zaman yap," diye fısıldadı annem, "ya da daha iyisi, onun için yap."

Barb annesinin gözlerine baktı, kendi gözlerinde de endişe, belirsizlik ve korku vardı, sonra yavaşça başını salladı.

Annem Steve'e baktı. "Hayatım, şu yazdığımız numarayı bana verir misin?" Steve cebinden numarayı çıkarıp anneme verdi ve annem Barb'ı götürürken Steve'e "Kahveleri bitirebilir misin?" diye sordu.

Steve başıyla onayladı, beni bıraktı ve kahve fincanının yanına gitti.

Oynadığım kumarın işe yarayacağını ve Max'in Steve'in yerine geçeceğini umarak sallanıyordum.

Gelmedi. Bunun yerine, beni şaşırtarak Brody yaklaştı, elimi tuttu ve beni mutfak masasına götürdü. O

Bir sandalyeye oturdu ve ben de elimi onun elinin içine koyarak önünde belirsiz bir şekilde durdum. Sonra elimi öyle sert bir şekilde çekti ki kolum yuvasında sarsıldı ve yumuşak bir solukla kucağına düştüm, iki kolu da beni öyle sıkı bir şekilde sardı ki nefesim kesildi. Yüzü boynuma gömüldü, bedenim kollarının arasında kaskatı kesildi ve gözlerim çenesinde bir kas kasılmasıyla bize bakan Max'e kayd.

Şimdi ne yaptım ben?

Bir nefes aldım, başımı çevirdim ve ağzımı Brody'nin kulağına yerleştirdim.

"Brody," diye
seslendim. Cevap
vermedi.

Tereddütle elimi saçlarına götürdüm. "Brody, sevgilim, bana bak."

Yüzünü boynumdan çekip geriye yatırdı, bana baktı ve konuştu.

"Dünyayı sana borçluyum," diye fısıldadı.

Rahatsızlığımı unuttum, onun içine yerleştim ve elimi boynuna koydum. "Brody -"

"O benim dünyam, küçük kardeşim," dedi. "Sen olmasaydın burada olmazdı. Dünyayı sana borçluyum."

Buna ne diyeceğimi bilemedim çünkü aslında doğrudu.

Ben de konuyu değiştirmeye karar verdim. "Bu anı yaşayacağımıza ve peşini bırakacağına söz ver."

"Asla unutmayacağım," diye yemin etti Brody.

Başımı salladım ve "Evet, biliyorum, sen asla unutmayacaksın, ben asla unutmayacağım, Max asla unutmayacak ama bundan sonra bunu unutacağına söz verir misin?" dedim.

Gözleri uzun bir süre benimkileri tuttuktan sonra, "Eğer yapmazsam, benim için bir müdahale ayarlayacak mısın?" diye sordu.

Ağzımın mini bir gülümsemeye dönüştüğünü hissettim. "Muhtemelen." "Max'e sarılmak zorunda kalmayacağım, değil mi?" diye devam etti.

"Belki, eğer peşini bırakmazsan," diye tehdit ettim. "Cotton, Mick, Jeff ve Pete de, çünkü şehirde tanıdığım tek erkekler onlar. Oh bekle, bugün George Nielson'la tanıştım, onu da davet etmem gerekecek."

Brody bana küçük bir sırtıma yaptı ama gözlerindeki ışık daha da yoğunlaştı ve fısıldadı, "O zaman bırakacağım."

"Güzel," diye fısıldadım.

"Kahve," diye homurdandı Max yakından.

Başımı kaldırıp ona baktığımda gerçekten de yakınımda olduğunu ve bana bir fincan uzattığını gördüm. Ayrıca hala Brody'nin kucagında olduğumu fark ettim ve bunu çoğunlukla Max'in hoşnutsuzluğunu belli edecek şekilde arkama bakmasından anladım.

Brody'nin kucagından kalktım, Max'in uzattığı kahve fincanını mırıldanarak teşekkür ederek aldım ve Steve'in güvenli sığınağına doğru yol aldım.

Annem ve Barb döndüğünde bile kimse konuşmadı. Max yaklaşmadı. Onun yerine, mutfak penceresinden arka bahçeye bakarken düşüncelerinde kaybolmuş gibiydi.

Bunu yaparken ona bakmamaya çalıştım ama kahvemi yudumlarken gözlerimin ona gitmesine engel olamadım, A-Frame'in merdivenlerinden çıktığımdan beri ilk kez kendimi kaybolmuş ve yalnız hissediyordum.

Steve yaklaşıp bir kolunu belime dolayınca ve dudaklarını başımın yanına koyuncaya kadar böyle hissettim.

"Charlie'yle falan uğraşmak kolay olmamıştır," diye mırıldandı bana. "Seninle gurur duyuyorum, bebeğim."

"Teşekkürler," diye mırıldandım ve Max duymuş olmalıydı, çünkü gözleri bize geldi, arka bahçedeki yoğun incelemesine geri dönmeden önce çenesindeki o kas tekrar sarsıldı.

* * * * *

Bitsy'nin isteği üzerine, onu Barb ve Darren'ın evine getiren minibüsün sürgülü kapısında durdum. Benimle gelen adam

(adının Burt olduğunu öğrendim) onun şoförüymüş.

"İyi misin?" Ben sordum.

"Teşekkürler Nina," diye cevap verdi ve sözleriyle başım döndü.

"Seni orada zor durumda bıraktığım için bana kızacağını düşünmüştüm..."

"Hayır," dedi Bitsy bana, gülümsüyordu ama yüzünde hüznü bir ifade vardı. "Bunca yıldır bu koltukta oturuyorum ama insanlar bana hâlâ camdan yapılmışım gibi davranıyor. Bu berbat bir şey. Herkes sürekli benimle ilgileniyor. Bu da berbat. Bir kez bile, on yıldır hatırlayabildiğim bir kez bile, kimse bana ihtiyaç duymadı, bana hala verecek bir şeyim olduğunu hissettirmedi." Bana bir el uzattı ve o sözünü bitirmeden ben elini tuttum. "Orada verecek bir şeyim vardı. Günümün berbat geçtiğini biliyordun ama bunu yapabileceğime, yeterince güçlü olabileceğime güvendi, Mindy'nin sorunlarının benimkilerden daha büyük olduğunu biliyordun ve bana camdan yapılmış biri gibi değil de normal bir insan gibi davrandın. O yüzden teşekkürler."

"Şey... rica ederim?" Bir soru üzerine söyledim, usulca güldü ve gülüşü bile yüz hatlarındaki hüznü azaltmadı.

Kahkahası kesildi, gözleri komikleşti ve "Keşke buraya yıllar önce gelseydin" diye fısıldadı.

Onu inceledim ve sonra sessizce "İyi misin?" diye sordum.

Burnundan bir nefes çekti, onu tutan şeyden kurtulmuş gibiydi ve başını salladı. Sonra gözleri omzumun üzerinden kayarak hızla bana geri döndü.

Sonra nedense ısrarla, "Max'e iyi bak," diye fısıldadı.

Ruh hali yine değişmişti ve ses tonuna, sözlerine ve arkasındaki coşkuya şaşırarak dönmeye başladım ama Max'in derin sesinin "Hazır mısın?" diye sorduğunu duydum.

Ona başımı salladım ve sonra Bitsy'ye baktım, eğildim, yanağına bir öpücük kondurdum ve sonra uzaklaştım. Max

içeri girdi, kapıyı kapattı ve açık avucuyla çatıya iki kez vurdu.

Tecavüz kriz merkezinden danışman geldiğinde annem ve Steve ayrıldılar (bu aynı zamanda annemin Horoz için hazırlanabilmesi içindi). Bundan kısa bir süre sonra Max ve ben Mindy, Brody ve Barb ile vedalaştık ve Bitsy ve Burt ile birlikte minibüse gittik.

Şimdi A-Frame'e geri dönme zamanı gelmişti.

Max yanımda durdu ve Bitsy'nin minibüsünün uzaklaşmasını izledi ve uzaklaştığında o ve ben birbirimize el salladık. Max hareket etmedi, sessizce izledi. Sonra bana bakmadan Cherokee'ye doğru yürüdü. Ben de onu takip ettim.

Kapımı açmadı, sadece kilitleri biyledi ve ben içeri tırmandım, kemerimi bağladım ve Max ben koltuğuma yerleşmeden önce SUV'u sürücünden çıkardı.

Tehlikeli sözler söylediğimde şehirdeydik. "Her şey yolunda mı?"

Max'in endişe verici cevabı "Eve gidince konuşuruz," oldu.

Onu itmek istiyordum, aslında avuçlarım kaşınıyordu ve kelimeler dilimin ucundaydı, onu itmeyi çok istiyordum. Bir şeyler yanılttı ve ne olduğunu bilmiyordum. Ne olduğunu bilmek isteyip istemediğimi bile bilmiyordum. Sadece bilmem gerektiğini biliyordum. Çaba sarf ederek eve kadar sessiz kaldım.

Evine giden diğer yola sapacağımız sırada kar hafif hafif yağmaya başlamıştı.

Max park etti ve aşağı atladı. Ben de atladım.

Ön kapıya benden çok daha hızlı çarptı çünkü yüksek topuklu botlar giymiyordu ama bu aynı zamanda bacaklarının benimkilerden çok daha uzun olmasına da bağlanabilir.

Max'in kapatmadığı açık kapıyı takip ettim. Kapıyı kapattım ve ceketimi silkerken gözlerim ona kaydı. Mutfaktaydı ve buzdolabına doğru gidiyordu. Ben de

Ceketimi yemek odasındaki sandalyeye koydum ve biranın kapağından çıkan tıslamayı duydum. Mutfığa döndüm ve onu başını arkaya atmış, içki içerken gördüm.

Tezgâhın kenarında durdum ve elindeki birayı bırakıp tezgâhtaki diğer eline doğru eğilmesini izledim.

Başlamak için cesaretimi topladım.

"Max -" Ama Max benim yerime konuştu.

"Durumun aşırı olduğunu biliyorum ama ben odada dururken başka bir adamın kucağına oturmamanı istemek çok mu fazla? Üstünü çiz. Başka bir durumda olsam bile bunu istemek çok mu fazla?"

Ağzımın açık kaldığını ve midemin bulandığını hissettim. "Pardon?" Fısıldadım.

"Ne için?" Max sordu.

Sinirle ne diyeceğimi bilemedim ve kekeleyerek "Ben... ama... ama o Brody'ydi" dedim.

"Kim olduğu umurumda değil." "Ama -"

"Neden yaptığın da umurumda değil Nina, sadece bir daha y a p m a . Tamam mı?"

"O... Max, beni kucağına çekti," diye hatırlattım ona. "Bu şartlar altında kendimi zor geri çekebildim."

"Hiçbir koşul kışını başka bir adamın kucağına koyman için doğru koşul değildir."

Başımı salladım, yine o kısa, hızlı sallamalar.

"Biz... biz gerçekten bunun hakkında mı konuşuyoruz?" İnanamayarak sordum.

"Pozisyonlar tersine çevrildi, Nina, sen bir odadaydın ve ben de kucağımda bir kadın vardı, hoşuna gider miydi?"

Aklıma yerleştirdiği düşünce ve bana Nina diye hitap etmeye devam etmesi midemi yeniden bulandırdı.

"Hayır, elbette değil," dedim

ona. "Demek istediğimi anladın,"

diye cevap verdi sertçe.

"Tabii Mindy ya da başka bir şey değilse," diye ekledim.

"Mindy'i bebek mamasıyla besledim. Brody'yi birkaç gündür tanıyorsun. Bu aynı şey sayılmaz."

"Bir bakıma öyle."

"Olay şu ki, seni bir haftadır tanıyorum ve sen beni beceriyorsun. Brody'i tanıyorsun -"

Konuşmamıza duyduğum kuşkuyu, hafif şaşkınlığımı ve bana her kızdığında hissettiğim korkuyu kaybettim ve o kırmızı film yine gözlerimi kapladı.

"Sakin onu bitirme!" Ben uyardım.

"Tekrar söylüyorum," diye karşılık verdi Max.

Eğildim ve "Sen imkânsızsın!" diye bağırdım.

"Evet, bundan bahsetmiştin."

Ben ona ters ters baktım, o da bana ters ters baktı. İkimiz de konuşmadık, ikimiz de hareket etmedik. Ona bir şey fırlatmak istedim ama ulaşabileceğim hiçbir şey yoktu ve eğer bir şeye uzanmak zorunda kalsaydım o anda tüm vücudumun paramparça olacağına yemin edebilirdim.

Ne yazık ki, onun berrak, öfkeli gri gözlerini tutamadım, bu yüzden başımı çevirdim, evin içine baktım ve ondan kaçmak için gerçekten gidecek hiçbir yer olmadığını fark ettim. Bir yer dışında. Ben de oraya gittim.

Odanın içinde tepindim, çizmelerim ahşap zeminde ses çıkarıyordu. Sonra merdivenlerden yukarı çıktım. Sonra çantamın yerinde olmadığını görmek için koltuğa doğru yürüdüm ve sandalyeye bakarak durdum. Sonra dolaba doğru yürüdüm, kapıyı açtım ve içerideki ışığı yaktım. Sınırlı sayıdaki giysilerimin Max'inkilerin yanında asılı olduğunu, kazaklarımın yine Max'inkilerin yanındaki raflara düzenli bir şekilde katlandığını ve ayakkabılarımın yine Max'inkilerin yanındaki eğik çubuklara dizildiğini gördüm. Bavulum katlanmış ve bir köşeye sıkıştırılmıştı. Tüm giysilerim yıkanmış ve gerekli olanlar ütülenmişti, Max'inkiler de öyle.

Caroline işinde iyiydi.

Işığı söndürdüm, kapıyı kapattım ve banyoya doğru yürüdüm. Ecza dolabını açtım ve banyo malzemelerimin özenle yerleştirildiğini gördüm. Sonra bir çekmece açtım.

makyajımı gördüm. Kapıya geri döndüm, bornozumun arkadaki kancada olduğunu gördüm ve onu gördüğümde sevinçle bağırmak istedim. Sonra kapıyı çarpıp kilitledim.

Sonra banyo yaptım ve kendime yüz bakımı yapmak için uzun ve karmaşık bir prosedüre başladım.

Yapmak istediğim şey Max'in varlığını, evini ve şu anda içinde bulunduğu durumu terk etmektir.

Yapmak istediğim başka bir şey de aşağı inip yüzüne bağırmaktır.

Arabam olmadığından ve çok kızgın olduğumdan kendi ağzıma güvenemediğimden, annem ve Steve Max'in bastığı yere taptıklarından ve Horoz'da romantik bir akşam yemeği planladıklarından, gelip beni almaları için onları arayamadığımdan, yüz bakımıyla baş başa kalmıştım.

Ben de kendime yüz bakımı yapma tarihimin en uzun yüz bakımını yaptım.

Küvetteki su serindi ama yüz bakımından sonra bile dışarı çıkıp havluyla kurulandığımda henüz soğumamıştım. Sanki bu çabamdan dolayı not alacakmışım gibi vücudumu losyonladım ve sonra bornozuma sarındım, kıyafetlerimi ve botlarımı aldım ve dışarı çıktım.

Evin alt ve üst katları aydınlatılmıştı, her iki komodinin de ışıkları yanıyordu ama Max'i ne görebiliyor ne de duyabiliyordum.

Kıyafetlerimi ve botlarımı dolaba attım ve çekmecelerden birinde (evet, Max'in yanında) bulduğum iç çamaşırlarımı aramaya başladım. Bir çift çıkarıp giydim, son pijama altımı ve raf sutyenli kaşkolü çektim. Pijama altları pamuktu ve üzerinde ahududu şerbeti zeminine karşı şerbet renklerinde minik, retro papatyalar vardı; kaşkorse ise limon şerbetiydi. Bornozumu silktim ve Max'in çoraplarından bir çiftine el koydum, bulabildiğim en iyilerini sırf onu kızdırmak için çalmaya karar verdim. Ayak ayak üstüne atarken onları giydim.

Sonra odaya geçtim, televizyonun kapağını açtım, normalde korku filmi izlemediğim halde bulabildiğim en korkunç korku filmini seçtim, çünkü bunlar korku filmleri idi ve bu yüzden ödümü koparıyorlardı, hatta Charlie'nin bana zorla izlettirdiği aptalca, kötü olanları bile. Sonra yatağa kıvrıldım, yastıkların çoğunu arkama ittim, birini önüme sıkıştırdım ve gözlerimi televizyon setine yapıştırdım.

Midem bana öğle yemeği yemediğimi hatırlattı ve sessizce ona çenesini kapatmasını söyledim.

Max'in varlığını çatı katında hissettiğimde, genç bir kadın ormanda kovalanıyordu, parçalanmış erkek arkadaşının kanı zar zor giyinen vücudunu kaplamıştı.

Dinlemediğim bir yanım onun orada olmasından memnun olsa da (çünkü film ödümü koparıyordu) ona bakmadım. Üzerine oturduğunda yatağın hareket ettiğini hissettiğimde ve bir botun ardından diğerinin yere vurduğunu duyduğumda bile gözlerimi televizyona sabitledim. Yatak tekrar hareket etti ve ben tamamen hareketsiz kalıp televizyona odaklandım.

Max arkama geçti, kolu ortama dolandı ve beni sert bedenine doğru çekti. Güçlü bir sarsıntıyla kendimi öne doğru çektim ve o da aynı güçte bir sarsıntıyla beni geri çekti.

Pes ettim ve kendimi tamamen hareketsiz tuttum. "Filmi kapatın, Düşes."

Şimdi de Düşes olmuştum. Şimdi, çoğu erkek gibi - hayır tüm erkekler gibi (Charlie ve Steve hariç) - dünya çapında bir pislik olduğunu kanıtladıktan sonra.

Ne hareket ettim ne de konuştum. "Bebeğim, kapat şunu."

Artık bebektim. Güzel.

İç çekti ve sırtıma daha da yaklaştı. "Boktan bir gündü."

Sessiz kaldım ve genç, zar zor giyinen genç kızın ormanda kanlı bir şekilde sona ermesini izledim.

"Curtis birinin onu öldürmek istediğini biliyordu."

Bu haber karşısında vücudum küçük bir kasılma yaşadı ama sessizliğimi korudum.

"Ölüm tehditleri almıştı."

Ekranı izledim ve bir şekilde, genç ve güzel bayanın alçakça sonuyla karşılaşmasından kısa bir süre sonra, diğer iki genç ve yakışıklı insan bir kabinde biraz müstehcen seks yapıyordu.

Charlie'yle korku filmi izleme deneyimlerimden bunun pek hayra alamet olmadığını biliyordum. Seks genellikle bir korku filminde bir balta, balta, uzun, jilet gibi keskin bıçaklardan yapılmış bir eldiven veya sıradan bir mutfak bıçağıyla hayatları söndürülmeden önce yapılan son şeydi.

"Bitsy'nin hayatı da tehdit altında."

Aklımdan jilet gibi keskin bıçaklardan yapılmış eldivenler geçti, bedenim sarsıldı ve başım ona bakmak için döndü.

"Curt kimseye söylemedi, bir özel dedektif tuttu," diye devam etti Max. Sessizliğimi bozdum ve "O iyi olacak mı?" diye sordum. "Mick bir şeyler ayarladı."

Bitsy'nin o büyük evde tek başına olduğunu, tekerlekli sandalye dışında hareket edemediğini düşündüm.

Max'e "Gidip onunla kalmalıyım," dediğimde kaşları çatıldı.

"Ne?"

Kolundan çekip çıktım, yataktan yuvarlandım ve yastığı yere atarak "Beni götürmek zorundasın" dedim.

"Seni Bitsy'ye götürmüyorum."

"O zaman Arlene'i arayacağım," dedim dolabın kapısını açıp ışığı yakarken.

"Nina, buraya gel."

Onu görmezden geldim ve askıdaki çikolata renkli kordonlarıma doğru yürüyüp onları çıkardım.

"Nina," diye seslendi Max ve ben onu görmezden gelip raflardaki kazak seçimimi incelemeye devam ettiğimde "Tanrım," diye mırıldandığını duydum.

Krem rengi, kablo örgülü bir kazak seçtim ama Max tarafından elimden çekilip alınmadan önce raftaki yerinden zorlukla kaldırdım. Sonra onu rafa fırlattı (artık katlanmamıştı ki bu utanç vericiydi, Caroline kazak katlamada iyiydi). Sonra, ben hala dağınık kazağa bakarken, kordonlarımı diğer elimden çekip aldı ve yere fırlattı.

Gecikmeli olarak dönüp Max'e baktım ve "Hey!" diye bağırdım.

Elimi tuttu, beni dışarı çekerken dolabın ışığının düşmesini çevirdi ve sonra kapıyı kapattı.

Elimi onun elinin içine soktum ve (şüphesiz) televizyondaki genç aşıkların can çekişen çıgıllıkları arasında "Bırak" dedim.

"Hayır, konuşacağız."

"Sanırım daha önce yeterince konuştunuz."

"Bebeğim, çok kızmıştım ve itiraf etmeliyim ki bunu pek iyi idare edemedim."

"Bununla pek iyi başa çıkamadın mı?" diye tekrarlarlarken gözlerimin kısıldığını hissettim.

Max bunu görmezden geldi ve devam etti. "Ne demek istediğimi de anlamadın."

"Oh, hayır, yanıyorsunuz. Her şeyi doğru yakaladım." "Hayır, yakaladığını sanmıyorum."

"Güven bana Max, yaptım." "Ben Niles değilim."

Bu beni kısa bir süre için durdurdu ve yapabildiğim tek şey bakmak oldu.

Sonra tısladım, "Ne?"

"Umurumda," dedi Max. "Neyi umursuyorsun?" "Her şeyi."

"Belki bana daha fazla ayrıntı vermek istersin," diye önerdim ve elimi tekrar onunkinden çekmeye çalıştım ama o bunu sadece beni daha yakına çekmek için kullandı ve sonra diğer elini kaldırdı ve parmakları boynumun yan tarafında yanlış anlaşılmayacak bir şekilde kıvrıldı. Acı vermiyordu, en ufak bir acı bile vermiyordu ama sertti ve bir mesaj veriyordu.

Sustum.

"Pekala Düşes, detay mı istiyorsun, işte burada. Brody benim en iyi arkadaşım ve beni kazıklamayacağını biliyorum ve senin de kaç kez kazıklandığını tahmin ediyorum, sen de kazıklamazdın. O değildi, bu değildi, hatta kucağında oturan sen bile değildin, yine de tekrar edeyim, bu hiç hoşuma gitmedi."

"Bu ayrıntı değil, Max," diye belirttim. "Bu senin kendini tekrarlamaman."

"Ona 'sevgilim' diyen sendin."

Gözlerimi kırptım ve başımı hızlıca bir kez salladım. "Pardon?"

"Onun kucağına oturdun, ellerini üzerine koydun ve ona 'sevgilim' dedin."

Kanım ısınmaya başladı ve yüksek sesle "Kız kardeşi için üzülüyordu!" diye bağırdım.

"Öyle mi? Ben de öyleyim."

"Evet, hatırladığım kadarıyla ben de sana sevgilim diyorum." "Evet, ama benimle yatıyorsun."

Elini çektim, "Ben... sen... anlamıyorum..." diye mırıldandım.

"O benim," diye ilan etti Max ve ben çırpınışlarımı durdurup ona baktım.

Sonra onu bilgilendirdim, "Diğer kadınlara 'bebeğim' ve 'sevgilim' diyorsun ve -"

"Sen benim tek

Düşesimsin." Beni orada yakaladı.

"Bunun hiçbir anlamı yok," dediğimde kaşları tehlikeli bir şekilde birbirine yaklaştı.

"Düşes sizin için bir şey ifade etmiyor mu?"

"Hayır, ben 'sevgilim' diyorum."

"Benim için bir anlamı var."

"Bunu bilmiyordum," diye savundum.

"Evet, şimdi sana söylüyorum."

"Belki de yapmamı istemediğini bilmediğim bir şeyi yaptığım için bana kızmadan önce söylemelisin. Ve belki sinirlendiğinde, tam bir pislik gibi davranmadan bana kızgın olduğunu belli etmenin bir yolunu bulursun."

"Kocasını öldürülmüş bir arkadaşım, bana notlar yazan ölü bir adam, tecavüze uğramış ve bir nehirde yüzüstü bulunduğumuz bir kız kardeşim, babası bir pislik olan ve nişanlısı bir pislik olan yeni bir kız arkadaşım ve her ikisi de şehirdeyken ve bildiğim dağımın sonu anlamına gelen bir gelecek varken belki beni biraz rahat bırakırsınız."

"Ve belki nişanlımdan ayrıldığımda ve onun bir pislik olduğunu öğrendiğimde beni biraz rahat bırakırsın ve o şehirde ve benim pislik babam da öyle. Değer verdiğim bir kızın, ağabeyimin yaptığı gibi intihara kalkışmasından bahsetmiyorum bile. Ve tüm bunların üzerine, tekrar risk alıp farklı bir ülkeye taşınmaya ve çok az tanıdığım ama sinir bozucu, imkânsız ve pislik olabilen bir adamla kumar oynamaya karar verdim. Bir iş bulmam ve insanların beni ciddiye alması için büyük bir avukat masası satın almam gerekiyor ve annemle Steve tüm bunlar için o kadar heyecanlılar ki, yeni karavanlarını evinizin yanına park edip banyonuzu ve mutfağınızı kullanmayı planlıyorlar!"

Bunu bir haykırıyla bitirdim, tiradıma o kadar dalmıştım ki ifadesinin değiştiğini görmedim. Gözlerinin ısındığını ve yüzünün yumuşadığını fark ettiğimde hatamı hemen anladım ama geri dönecek zamanım yoktu. Max elimi bıraktı ama kolunu belime doladı ve beni yatağa doğru itmeye başladı.

"Max -"

"Bu sabah bir şeylerin değiştiğini biliyordum." "Max -"

"Buraya taşınyorsun."

"Max -"

"Bir avukat masası alıyorsun."

"Max -" Bu sefer konuşmayı kestim çünkü yatağa geri düştüm ve Max üzerime düştü.

Sonra ağzı boynuma gitti. "Bırak beni!" Tersledim.

"Hayır," dedi boynuma karşı, sonra dudakları yukarı doğru çıktı ve dişleri kulağımı ısırıldı.

Titredim.

Sonra bağırdım, "Off! Tartışmamız bitmedi."

Max kulağıma, "Kutlamadan sonra alırsınız," dedi ve ben yine ürperdim.

Sonra omuzlarını ittim ve vücudumu savurdum ama hiçbir işe yaramadı.

"Kutlama yapmayacağız. Fikrimi değiştiriyorum. Sadece Mindy'ye bakmak, The Dog'da Arlene ile bir bira içmek, Bitsy's'e uğrayıp bir latte içmek ve biraz alışveriş yapmak için geri dönüyorum. Sonra da doğruca İngiltere'ye döneceğim."

Max'in ağzı benimkine yaklaştı ve "Ona balıklı börek yapmazsan Cotton çok kızar" dedi.

"O zaman Cotton'a biraz zaman ayıracağım, şimdi git."

O inmedi. Başını eğdi ve beni öptü. Başımı çevirmeye çalıştım ama iki eli de yüzümü çevreledi ve beni sabit tuttu. Ağzımı kapalı tuttuğum için bu onun için pek işe yaramadı.

Max başını kaldırdı ve "Sinirlenmeyi bırakın Düşes ve bana ağzınızı açın" dedi.

Ona ters ters baktım. O da sırtıttı.

Sonra aniden sırtışı kayboldu ve başparmağı elmacık kemiğimi okşarken gözleri yüzümde gezindi.

Bunu bir süre yaptıktan sonra itirafını mırıldandı: "Ben bir pisliktim."

Nefesimi tuttum, sadece itiraf ettiği için değil, aynı zamanda tek olduğunu anladığı için de şok olmuştum.

"Curt'le, tarihle, benimle, Bitsy'yle ilgili şeyler oluyor," diye devam etti Max ve vücudum onun altında gerildi, çünkü bazı şeyleri biliyordum

geçmişı ve gerisini tahmin etti ve şimdi bu konuda konuşup konuşmayacağını merak etti. "Normalde bunu unutabilirim. Bugün yüzüme vurdu ve ben de pek iyi idare edemedim."

Daha fazlasını söylemesini bekledim ve bir süre söylemedi, sadece gözlerimin içine bakmaya devam etti. Sonra söyledi.

"Bir şey paylaşacak kadar önemsedığım biri olmayalı uzun zaman oldu ve bu konuda hiç tecrübem yok."

Bu bir şeydi, bir ipucuydu ve daha fazlasını bekledim. Bu sefer alamadım.

Bunun yerine, gözleri onu izlerken başparmağı alt dudağımın üzerinde gezindi, sonra başını eğdi ve başını tekrar kaldırmadan önce ağzını benimkine dokundurdu.

Eliyle çenemi kavrayarak fısıldadı, "Sıçıp batırdım bebeğim."

Gözlerimi kapadım ve başımı başka yöne çevirdim, hayal kırıklığına uğramıştım, hayır, hayal kırıklığının da ötesinde.

Ama en azından yanıldığını kabul edebiliyordu. Bu da bir şeydir.

Gözlerimi açtım, ona baktım ve teslim oldum. "Bunun için endişelenme, Max. Bu..." Bir kelime aradım ve "deli" de karar kıldım.

Hafifçe uzaklaşmadan önce dudaklarını tekrar dudaklarıma dokundurdu.

"Bana başka bir adamın kucağına oturmayaacağına söz ver." Sesi nazik ama ciddiydi ve ben de başımı salladım.

"Sanırım anladım."

"Ve kimseye 'sevgilim' deme. O benim."

Bunu iddia etmesi hoşuma gittiği için yutkundum ve tekrar başımı salladım.

Alnı benimkine yaklaştı ve fısıldadı, "Bana aksanıyla böyle seslenmene bayılıyorum, tatlım."

Bedenim o n u n k i n i n altında gevşedi ve ellerim beline gitti ama ona "Benim aksanım yok" diye hatırlattım.

Sırtışını yakından izledim.

"Düşes, avukat masası tam olarak nedir?"

Elimde değildi, ben de sııttım. "Akşam yemeği için bir şeyler hazırlarken sana anlatabilir miyim?"

Max başını kaldırdı. "Evet, akşam yemeği iyi olur. Sonra da kutlama yapacağız."

"Hayır, o zaman filmimi bitireceğiz." "Bebeğim, o film boktan."

"Biliyorum ama ben de bu işin içindeydim."

Tekrar sııttı ve sonra gözleri ağızıma kaydı. "Önce bir öpücük istiyorum."

Vücudum onun altında daha da gevşedi ve "Tamam" diye fısıldadım.

"Bu sefer ağızının açık olmasını istiyorum."

"Tamam" diye tekrarlarken tenimde (ve başka yerlerimde) bir ürperti hissettim.

"Ver onu bana, bebeğim."

Başımı kaldırıp ağızımı onunkine dayadım ve bir kez daha "Tamam" diye tekrarlardım.

Sonra ağızımı açtım ve onu öptüm.

* * * * *

Mutfaktaydık, su kaynıyordu ve kurabiye tepsisinin yanı sıra akşam yemeği için tüm malzemeleri hazırlamıştım.

Max bana ne içmek istediğimi sordu, dün gece açtığı şişeden bir kadeh şarap istedim (bu sefer Chardonnay) ve o da benim için doldurdu.

Şimdi kalçalarını lavaboya dayamış, bira içiyor ve beni izliyordu. Sosisli sandviç paketini açtım ve bir kahkaha patlattı.

Gözlerim ona kaydı. "Ne?"

Başını tezgâha doğru eğdi. "Bu düşes yemeği mi?"

"Ne?" diye tekrarlardım. Tekrarladım ve bana doğru yürüdü, birasını tezgâha bıraktı ve bisküvi tüpünü aldı.

"Peynirli makarna ve battaniyede domuz, yanında da beyaz şarap," dedi gülümseyerek. "Düşes yemeği mi bu?"

"Hayır, bu Nina'nın Amerika'daki Ev Yemeği. İngiltere'de kutuda makarna ve peynir ve tüpte bisküvi yok ve ben evdeyken sevdiğim yiyecekleri yerim.

İngiltere'de olsun." Tüpün ambalajını çekip tezgahın kenarına vururken bana gülümsemeye devam etti ve tüp patlayarak açılırken yumuşak bir "puf" sesi çıkardı. "Max!" diye bağırdım. "Eğlenceli kısmı çaldın!"

Elini uzattı, boynumun arkasından yakaladı, başımın üstünü öpebilmek için beni kendine doğru çekti, sonra "Üzgünüm tatlım" diye mırıldanarak beni bıraktı ve tüpü çevirerek açtı.

Ona Colorado'ya taşındığımı söylememin aramızda pek de özel bir an olmadığını düşünerek sosisli sandviç çıkardım. Ayrıca tanımadığım ve beni biraz korkutan Max'in öğleden sonra etrafta olmasından sonra tanıdığım Max'e geri döndüğümü ve diğer Max'e geri dönmek istemediğimi düşünüyordum. Ayrıca Curtis Dodd'un mektuplarında ne olduğunu gerçekten bilmek istediğimi ve diğer Max'i ortaya çıkaranın Curtis Dodd'un mektupları olduğunu düşünüyordum.

Ama o mektuplarda ne olduğunu gerçekten bilmek istiyordum. "Curtis'in mektuplarında ne vardı?"

Ağzımdan kaçırdım ve sonra gerildim.

Max benden bir sosisli aldı ve etrafına bir bisküvi sarmaya başladı.

"Bitsy'nin mektubu, Shauna hakkında bir sürü saçmalık, Shauna'yı beceriyor olmasına rağmen Bitsy'yi ve sadece Bitsy'yi sevdiğine dair daha fazla saçmalık ve ölüm tehditleri aldığı gerçeği," diye cevapladı Max, sesi kızgın çıkmıyordu, düşünceli görünmüyordu, sadece Max'ti.

"Ya seninki?" Bir sosislinin etrafına bisküvi sararak sordum.

"Bitsy'yle ilgilenmem ve Bitsy'nin işlerini halletmem gerektiği, Bitsy'nin de ölüm tehditleri aldığı ve lanet mektubunu okuduğuma göre, bununla nasıl ilgilenmem gerektiği ve özel dedektifle bu konuda ne yaptığı ve Bitsy'ye hayatının tehdit altında olduğunu nasıl söyleyemeyeceğim hakkında bir sürü saçmalık." Bisküvi kaplı sosisli sandviçi tepsiye koydu ve bir tane daha almak için uzandı. "Oh, ve biraz daha bok

Shauna'yı becerirken sadece Bitsy'yi sevdiğinden bahsetti."

Ses tonumu hafif tutmaya çalıştım. "Bu çok fazla, mektubun on sayfa uzunluğunda mıydı?"

Max'in gözleri bana kaydı. "Curt'ün yirmi kelime ya da daha kısa bir sürede ciddi bir baş belası olma konusunda doğal bir yeteneği vardı, o yüzden hayır."

Ona gülümsedim, elimdeki sosisli sandviçi tepsiye bıraktım ve bir tane daha alıp "Yani birinin onu öldürmek istediğini biliyordu." diye sordum.

"Görünüşe göre, evet."

"Neden polise gitmedi?"

"Asırların sorusu bebeğim, Curt yaptığı şeylerin çoğunu neden yaptı?"

Buna verecek bir cevabım yoktu.

"Bitsy tehdit altında olduğunu biliyor mu?" Devam ettim.

"Mick ve ben konuştuk, bilmesi gerektiğini düşündük ve ona söyledik."

"Ah canım," diye mırıldandım, bunun muhtemelen hiç de eğlenceli olmadığını düşünerek.

"Evet, korksa mı kızsa mı bilemedi."

Sosisli sandviçimden Max'e baktım. "Hangisinde karar kıldı?"

Max bana sırtıttı ve "Kızgın" diye cevap verdi.

Sosisli sandviçleri yapışkan bisküvi hamuruyla sarmayı bıraktım ve Max'e doğru eğildim. "Gerçekten güvende olacak mı?"

Max domuzların üzerine battaniye koymayı bıraktı ve gözlerini tuttu. "Evet, Mick'e güvenmesem ya burada olurdu ya da biz orada olurduk. Evini gözetleyen bir adamı var. Ailesi ya da arkadaşlarıyla birlikte olmadığı zamanlarda onu gitmesi gereken her yere götüren Burt'e söylenmiş. Ailesine ve kız kardeşine söylenmiş. Onunla konuştum ve kayınbiraderi bu gece burada kalacaktı. Evde büyük bir güvenlik sistemi var, hiç kullanmıyorlar ama Bitsy evdeyken ya da dışarıdayken sistemi aktif tutacağına söz verdi."

Sosisli sandviçlere döndüğümde, huysuz Max'in o öğleden sonra neden orada olduğunu anlamaya başlamıştım. "Bu beni biraz daha iyi hissettirdi."

"Bu pisliği yakaladıklarında kendimi daha iyi hissedeceğim," diye mırıldandı Max. "Ben de," diye katıldım ve sonra onun sosisli sandviçlerini gördüm. "Max, sosisli sandviçin üzerine iki bisküvi koymayacaksın, sadece bir tane koyacaksın."

Max bana, "Biri örtmüyor Düşes," diye bilgi verince ona baktım.

"Evet, bu doğru ama benim yakıt olarak kullanabileceğim iki yüz kilo saf kasım yok. Bisküvileri seven ve bir süre yağ olarak kalmalarını isteyen bir arkam var. Dolayısıyla, sadece bir bisküvi."

Bana sırttı ve "Harika bir kışın var, bebeğim" dedi.

"Koca bir kışım var, Max."

Hiçbir uyarıda bulunmadan iki eli de kışımdaydı ve vücudumun ön kısmı onunkine yapışmıştı. Yeni pozisyonuma ve içinde bulunduğum hızlılığa şaşırarak ellerimi göğsüne koydum ve başımı geriye doğru eğdim.

"Harika bir kışın var Nina," diye tekrarladığında artık sırtıtmıyordu.

"Max -"

"Şişman değilsin."

"Max -"

"Tüm vücudun çok güzel."

Kalbim küt küt atmaya başladı ve midem de bedenim gibi eridi ve bunu ona yaptı ve tekrar "Max -" dedim.

"Kadınımın kendini aşağılamasını pek sevmem, bunu şaka olarak bile yapmaz. İnanılmaz güzel bir yüzün, harika gözlerin ve muhteşem bir vücudun var."

"Max, ben -"

Elleriyle popomu sıktı ve sözümü kesti. "Ve yine farklı söylediğinizi duyuyorum Düşes, bundan hoşlanmayacağım."

Onu inceledim ve her konuda son derece ciddi olduğunu fark ettim ve buna nasıl karşılık vereceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu.

"Öyle mi?" diye sordu, çünkü söylediklerinden ve bunu kastetmiş olmasından etkilenmekle meşguldüm.

Sonra aptalca, delice, mantıksız bir nedenle ağzımdan beş aptalca, delice ve mantıksız kelime çıktı. "Neden benden hoşlanıyorsun?"

Elleri arkamdan sırtımın alt kısmına doğru kayarken başını yana eğdi ve "Ne?" diye sordu.

"Benden neden hoşlanıyorsun?" Bir elimi uzattım ve devam ettim. "Tüm bunlardan neden bu kadar eminsin?"

Sırtışı geri geldi ve "Kahvemi nasıl sevdiğimi bildiğin için değil" dedi.

O sabah söylediklerimi hatırladığını söylediğinde midem eriyerek yok oldu ve ellerim boynuna doğru kaydı.

"Kahveni sade içiyorsun Max, bunu hatırlamak zor değil," dedim ve ellerimle boynunu sıktım. "Ayrıca soruma da cevap vermiyorsun."

"Sanırım az önce güzel yüzünüzden, güzel gözlerinizden ve muhteşem vücudunuzdan bahsettim," diye hatırlattı bana.

"Bu kadar mı?"

Gözleri benimkilere gelmeden önce başımın etrafında dolaştı ve ekledi, "Saçların harika."

"Max."

Uzun bir süre bakışlarımı tuttuktan sonra kaşları birbirine yaklaştı ve "Ciddi misin?" diye sordu.

Kollarında biraz geriye yaslandım ve "Elbette" diye cevap verdim.

O izledim Ben başka bir an sonra mırıldandı
inanamayarak, "Siktir."

"Neyi sikeyim?"

"Ciddi olamazsın," dedi bana.

"Öyleyim," diye cevap verdim.

"Bebeğim," dedi.

Ve hepsi bu kadardı. Daha fazlasını bekledim ama görünüşe göre gerçekten bu kadardı.

"Bu kadar mı? Bebeğim?"

"Nina, Tanrı aşkına." Şimdi sesi sabırsız geliyordu ve ben korkmaya başlamıştım.

Daha da geri çekildim ama kolları daha da sıkılaştı.

"Max, sana bir soru sordum," diye söze girdim, sabırsızlığı yüz hatlarına yansidikça korkusu daha da arttı.

"Sanırım bu evi kiralamam konusunda beni sıkıştırdığında sen de oradaydın," dedi bana.

"Evet, ama -"

"Ve o ilk gece dışarı çıktığında ve lanet olası bir kar fırtınasında beni tekrar dışarı çıkardığında o sevimli küçük öfke nöbetinde yüksek topuklu botlarını ezdin."

Öfke nöbetim sevimli değildi. Öfke nöbeti bile değildi. Ben Kızgın.

Bunu geçiştirdim ve "Elbette ama -" diye başladım.

"Ve sabahları bir zombi oluyorsun ve bu çok sevimli."

Korku kaybolmaya başladı ve ben tekrar onun içinde erimeye başladım.

"Max -"

"Evimi sevdiğini söylediğinde de oradaydın. Ve bana biranın Almanya'da icat edildiğini söylediğinde. Cotton'a resimlerinin seni nasıl hissettirdiğini anlattığında da. Hatırladığım kadarıyla uçuruma cennete adım atmış gibi baktığında da oradaydın. Ve bir televizyon karakterinin rujundan bahsettiğinde. Mindy için Damon'la kapıştığında da oradaydın. Ve Mindy'yi Jeff'in kollarına attığında. Kami ve Shauna'yı bir gecede yere serdiğinde de. Dün Mindy'nin hayatını kurtardığında da kesinlikle oradaydın ve bugün Mindy için yaptığın şeyi yaparken de oradaydın."

Tüm bunları hatırladığına inanamıyordum. O zamana kadar ben de hatırlamıyordum. Bazılarını ama hepsini değil ve bazılarını da unutmaya çalışıyordum çünkü o kadar da eğlenceli değildi.

"Max -"

"Bu kasabadaki insanlar yabancılara karşı yeterince dostça davranıyorlar Düşes, ama sadece olmaları gerektiği kadar. Sana dostça davranıyorlar çünkü senden hoşlanıyorlar ve senden hoşlanıyorlar çünkü, benim gibi, tüm bunları görüyorlar, bu hoşlanılacak çok şey ve bunun sadece yüzeyi çizdiğini biliyorlar."

Daha fazla dayanamadım, istedim ama yapamadım.

"Konuşmayı kes artık," diye fısıldadım çünkü kesmezse ağlamaya başlayacaktım.

"Sen sordun."

"Tamam, söyledim ama artık konuşmayı kesmen gerekiyor." "Bebeğim -"

Kurabiye tepsisine baktım. "Ve artık nazik olma, sinir bozucu olmanı tercih ederim."

Vücudu gülmekten titremeye başladı ve "Nina, sevgilim, bana bak" diye seslendi.

Yüzümü çevirmeye devam ettim. "Hayır, makarnayı suya koymam gerekiyor."

"Tatlım -"

Omuzlarını ittim. "Bırak beni, Max."

Yüzünü boynumda hissettim. "Şu anda çılgın ve sevimli davrandığında senden hoşlanmamın bir başka nedenini daha gösteriyorsun."

Sadece Holden Maxwell benim nevrotik deliliğimin sevimli olduğunu düşünürdü.

Omuzlarını itmeye devam ettim ve "Kes şunu Max" dedim.

Eli omurgamdan yukarı kaydı, parmakları saçlarımda gezindi ve dudakları kulağıma gitti. "Tüm bunları ve daha fazlasını Düşes, kollarımda tutabilirim. Neden bu kadar emin olduğumu bilmek istiyorsan, işte bu yüzden."

Gözyaşlarımı tutamadım ve bu bir kız sesi çıkardı, ben de yüzümü göğsüne bastırdım.

Elini saçlarımın arasına sokarak yüzümü tuttu ve kolunu belime dolayarak beni kendine yaklaştırdı. Gözyaşlarımı tuttum ve bunu yüksek sesle derin nefes alarak yaptım.

Başardığım da Max tekrar başımın üstünü öptü ve "Makarnayı ben koyarım" dedi.

Sonra gitmeme izin verdi ve ben de yapmak istediğim şey olan bir kadeh şarabın tamamını içmek ya da daha iyisi Max'in kollarına geri dönmek yerine bisküvi ve sosisli sandviçlere geri döndüm.

* * * * *

Peynirli makarna ve battaniyedeki domuzları yemek için taburelere oturmuştuk.

Pasta dilimlerimizi çatı katına çıkardık ve korku filmi izlerken yatakta yedik.

Kirli tabaklar komodinin üzerindeydi, elimde şarap kadehim vardı. Yastıklar üst üste yığılmıştı ve Max'in vücudunun yanı sıra kolunun da kıvrımındaydım.

Korku filmlerini Max'in içine kıvrılmış halde izlerken biraz daha az korkutucu olduğunu düşünüyordum, ama o kadar da az korkutucu değil.

Zirveye yaklaşıyorduk ve ben de son düzlüğe girdiğimizi düşünüyordum. Elbette kadın kahramanın hayatta kalması gerekiyordu, yoksa nasıl bir devam filmi olabilirdi ki? Orijinal ekipten geriye bir tek o kalmıştı, birinin hayatta kalması gerekiyordu.

Gerçi durum onun için iyi görünmüyordu.

Terk edilmiş, yıkık dökük kulübeye koştu ki bu bir hataydı, çünkü psikopat tüm ailesini baltayla doğramadan önce orada yaşıyordu ve orası onun en sevdiği uğrak yeri idi.

Bir köşeyi dönüp bir odaya girdi ve işte oradaydı, o ve baltası ve saldırmaya hazırды.

O da öyle yaptı.

Aynı anda Max'in telefonu çaldı.

Yataktan yarım ayak yukarı sıçradım ve dehşet içinde küçük bir çığlık attım, neredeyse şarabımı yatağa döküyordum.

Max gülmeye başladı.

Sonra uzaktan kumandadaki duraklatma tuşuna bastı ve bana doğru eğilerek komodinin üzerinden telefonu aldı ve bipleyerek açtı.

Dirseğimin üzerinde doğrulup şarabımdan sakinleştirici bir yudum aldım ve telefonda "Evet?" dediğinde başımı çevirip ona baktım. Gözlerim ona takıldı ve "Evet, tabii, burada" dedi. Sonra telefonu bana uzattı.

Kaşlarımın kalktığını hissettim.

"Ben mi?" diye sordum.

"Arlene," diye cevap verdi. "Ne?" diye sordum. "Ne?" diye sordum.

Telefonu bana doğru salladı. Doğrudum ve telefonu aldım. "Alo?" Kulağıma götürdüğümde içine doğru söyledim. "Neredesin?" Arlene sordu.

"Max ile film izlerken."

"Max ile film mi izliyorsun?" Arlene sanki Evel Knievel ile bir gezintiye çıkacağımı söylemişim gibi sordu.

"Evet," diye cevap verdim.

"Benimle birlikte The Dog'da kafayı buluyor olman gerekiyordu."

Aman Tanrım. Bunu unutmuşum.

"Oh, Arlene, çok özür dilerim, ben... gün elimden kaçtı."

"Evet, duydum, iki sarışın İngiliz otelde kibirli davranıyor ve bokları kokmuyormuş gibi davranıyorlar. Sokakta konuşulanlara göre sen, annen ve Max bu sabah iki sarışın İngiliz'le karşılaşmışsınız. Bu Damon, Kami, Shauna ve iki kendini beğenmiş sarışın İngiliz yapar. Kızım, senin neyin var?"

"Um..." Verecek bir cevabım olmadığı için cevap verdim, bana ne olduğunu bilmiyordum.

"İki İngiliz'le kavga ediyorsun, sonra sabah Mark'ın önündeki kaldırımında sinir krizi geçiriyorsun, akşam da The Dog'da sarhoş oluyorsun."

Gnaw Bone'daki insanlar dedikoduyla uğraşmazlarmış.

"Bu bir kural mı?" Ben sordum.

"Evet, bu bir kural," diye yanıtladı Arlene.

"Kendime bir yüz bakımı yapmanın ve bir filmin karşısında rahatlamamanın daha iyi olacağını düşündüm," dedim ona.

"Yanlış düşünmüşsün," dedi ve ardından "Telefonu Max'e ver," diye talep etti.

"Pardon?"

"Telefon... Max'e..." diye tekrarladı.

"Tamam," diye kabul ettim, mutsuz Arlene'i Max'e vermekten mutluydum, telefonu ona uzattım ve "Seninle konuşmak istiyor," dedim.

Ağzı seğiriyordu ve telefonu benden alıp kulağına götürdü.

"Arlene," dedi, sonra dinlemek için durakladı ve "Tamam," dedi. Sonra telefonu bipleyerek kapattı ve şarj cihazına geri koydu.

Telefona baktım. Sonra ona baktım. Sonra da "Çabuk oldu." dedim.

"Evet," diye yanıtladı.

"Ne dedi?"

"Sen ve annen yarın akşam bir şeyler içmek için onunla buluşacaksınız."

"Öyle miyiz?"

"Kız kıza bir gece düzenleyeceğini söylüyor."

"Um..."

"Jenna da şu anda orada, Arlene yarın gece yine orada olacağını söylüyor. Jenna'nın seni tanımak istediğini söyledi."

"Um..."

Max, "Ben de geleyim," diye teklif edince ona bakakaldım.

Sonra dedim ki, "Arlene ile Kız Kıza Gece Gezmesi komuta performansı sanırım senin orada olmanı içermiyor."

"Brody ve Steve'i alacağım, ne yapmanız gerekiyorsa yapmanıza izin vereceğiz ve Guy's Night Out yapacağız."

"Kızların Gece Gezmesi'nin, Erkeklerin Gece Gezmesi ile aynı yerde ve aynı zamanda gerçekleştiğinde işe yaradığını sanmıyorum." Ben yardımcı oldum.

"Bebeğim," diye cevap verdi sırtarak, sonra başka bir şey söylemedi.

Yine de yardımcı olmaya çalışarak, "Bu kelimenin çok şey ifade ettiğini düşündüğünüzü biliyorum ama size söylemeliyim ki aslında öyle değil," diye açıkladım.

Sırtışı büyüdü, sonra değişti ve şarap kadehim artık elimde değildi, komodinin üzerindeydi. Ona bakmak için bir saniyem vardı, sonra Max'in kollarındaydım ve Max'in üstündeydim.

"Max..." Başladım, eli saçlarıma kaydı ve beni de yanına alarak üstte olacak şekilde yuvarlandı. "Max! Film!"

"Polis adam onu son anda kurtarıyor ve devam filminin ilk beş dakikasında saldırıya uğruyor" derken ağzı boynumdaydı.

"Her şeyi mahvettin!" Eli bornozumu omzumdan çekerken ve dudakları ilerleyişini takip ederken ağladım.

"İnan bana, fazla bir şey kaçırmadın," dedi omzuma doğru.

"Bunun nasıl sonuçlanacağını görmek isterdim."

"Seninle yatağında uzanıp film izlemek gibi" diye mırıldanarak konuyu değiştirirken ağzı tekrar omzumdan yukarı ve göğsümden aşağı hareket etti.

Bunu da çok sevdim.

Yine de, "Evet, o zaman filmi bitirmeliydik" dedim.

Ağzına o kadar çok dikkat ediyordum ki, elinin yan tarafıma, kaburgalarıma doğru kaydığını ve parmaklarının göğsümdeki kaşorse kenarına kıvrıldığını fark etmedim.

"Şimdi ne yapacağımızı tercih et," diye mırıldandı göğüs dekolteme karşı ve ben karşılık veremedim parmakları kaşorsemi aşağı çekerek göğsümü ortaya çıkardı, sonra etrafından kıvrılarak yukarı kaldırdı ve Max'in ağzı meme ucuma kapanıp derin derin emdi.

Baş döndürücü hisler meme ucumdan bacaklarımın arasına doğru fırlarken sırtım kamburlaştı.

Parmaklarım onun kalın, harika saçlarına kaydı, filmi tamamen unuttum ve "Evet" diye fısıldadım.

Ağızı meme ucumu daha derine çekti, sonra dili girdap gibi döndü. Gözlerimi kapattım ve vücudumun bunun güzelliğini yaşamasına izin verdim.

Meme ucumu bıraktı, yukarı doğru hareket etti ve dudakları dudaklarıma değdi.

"Bahse girerim çoktan ıslanmışsındır," diye fısıldadı, sonra parmakları pijama altımın büzgüsünü çekiştirdi, eli içeri kaydı, dokunuşuyla nefesim kesildi ve haklı olduğunu anladıklarında gözleri arzuyla karardı. "Buna bayıldım," diye homurdandı ve beni öptü, dili ağızımdaydı, parmağı içime kaydı ve inledim, sadece çoktan ıslanmış değil, aynı zamanda onun için çoktan hazırdım.

Parmağı dışarı kaydı ama sonra tatlı noktama çarptı ve yuvarlandı ve sırtım ona yaklaşmak için ama aynı zamanda yaptığı şeyi ne kadar çok sevdiğimi göstermek için eğildi.

"Çılgınca," diye mırıldandı Max ağızıma karşı.

"Ne?" Fısıldadım, ellerim termalini serbest bırakmış ve sırtının derisi boyunca kayıyordu.

"O pislik sana sahipti, buna sahipti," parmağı içeri girdi, sonra dışarı çıktı ve tekrar tatlı noktama doğru yuvarlanmaya başladı, "seninle ilgilenmedi," diye devam etti Max. "Aylarca sana dokunmadı. Karşı koymadan o restorandan çıkıp gitmene izin verdim. Lanet olası deli."

"Max," diye nefes aldım ve beni tekrar öptü, parmağı hala hareket ediyordu.

Beni öpmeyi bıraktığında, "Bu gece sikime binmeni istiyorum, Nina. Her şeyini görmek istiyorum, beni becermeniz izlemek istiyorum, kendini boşaltmanızı izlemek istiyorum."

"Tamam," diye fısıldadım ama onun sözleriyle tüm vücudum kasıldığı için nasıl konuşabildiğimi bilmiyordum.

Beni tekrar öptü, derin, sert ve güzeldi, sonra durdu ve "Önce beni emeceksin, ağızını tekrar üzerimde istiyorum" diye emretti.

"Tamam," diye fısıldayarak tekrarladım.

"Ağzın," diye homurdandı Max, "Tanrım, neredeyse amın kadar tatlı."

Altında tedirginlikle kıpırdandım. Sadece benimle konuşarak beni doruğa ulaştıracaktı.

"Bu da," dedi ama başka bir şey söylemedi.

"Pardon?" Konsantre olmaya çalıştım ama çok zordu.

"Bu," vücudu benimkine bastırdı, sert kasıkları kalçama sürtündü, parmağı içeri kaydı ve sonra içeri ve dışarı hareket etmeye başladı ve dili alt dudağımı süpürdü, akıl karıştırıcı bir kombinasyondur. "İşte bu yüzden ikimiz hakkında bu kadar eminim."

Elim sırtından ayrıldı ve yüzüne gitti. "Max -"

Max sözümü kesti, ne söyleyeceğimi bildiğimden değil. "Elbiselerini çıkar bebeğim, beni çalıştırırken çıplak olmanı istiyorum."

"Tamam," diye nefes aldım.

Sonra ben kıyafetlerimi çıkarırken Max de aynısını yaptı.

Sonra bacaklarının arasına kıvrıldım ve beni üzerine çekene kadar sikini emdim. Sonra onu becerdim, gözleri beni hiç terk etmezken, benimkiler onu hiç terk etmedi ve elleri her yerimde hareket etti. Kendimi boşaltana kadar onu becerdim ve o da boşalana kadar devam ettim.

Onuncu Bölüm

Işığa Doğru Beni Takip Edin

Max bir eli bacaklarımın arasında, diğeri göğsümde ve ağzı boynumdayken beni uyandırdı.

Uyandıktan sonra boynumu büküm ve "Sevgilim" diye fısıldadım.

Elleri gitti, beni çevirdi ve öptü. Sonra bana başka şeyler yaptı. Sonra beni aldı, o üstteydi, dizlerim bükülmüştü, kalçalarım onun yanlarına bastırılmıştı.

Neredeyse oraya geldiğimde, kenara yakın sallanırken, dışarı çekti, beni karnıma çevirdi, kalçalarımı yukarı çekti ve bana sert ve sert bir şekilde tekrar tekrar çarptı.

Lezzetli.

"Kendine dokun bebeğim," diye homurdandı arkamdan ve yüzüm yastığın içinde, parmaklarım başımın iki yanında yastığı sıkarken bana söyleneni yaptım.

Otuz saniye kadar. Sonra uzun ve lüks bir şekilde boşaldım, inlemelerim yastık tarafından bastırıldı.

Bunu yaptıktan sonra elim uzaklaştı ama Max'in kolu göğüs kafesime dolandı ve içime girmeye devam ederken gövdeyi kaldırdı, parmağı bacaklarımın arasında hareket ediyor, tatlı noktamda yuvarlanıyordu.

Tekrar vücuduna bastırdım, elim bileğinin etrafında kıvrıldı ve "Max, yapamam... çok fazla" diye inledim.

Dinlemedi, parmağı dönmeye devam etti, horozu itmeye devam etti, boğuk, çakıllı sesi "Tekrar, Düşes" diye talep etti.

"Yapamam."

"Tekrar istiyorum."

"Max," diye fısıldadım.

Diğeri eli göğsümü kavradı, parmağı ve başparmağı da meme ucumda gezindi ve dokunuşu içime bir ok gibi saplandı.

Haklıydım, bu çok fazlaydı. Parçalanacaktım. "Ver onu bana," diye hırladı. "Acele et bebeğim, çok yaklaştım."

Bana çarptığında vücudum sarsıldı, daha uzun, lüksü geçip görkemli oldu. Çok güzel, diye haykırdım, diğer elim Max'in göğsümdekini örtmek için hareket etti, parmaklarım sıkıca kıvrıldı.

"Tanrım," diye homurdandı Max, "çok tatlı." Sonra kadife bir vahşilikle derinlere daldı, bir, iki, üç kez, itişleriyle boşalırken inledi.

Durdu, sonra belimden eğildi, gövdeyi yatağa doğru itti, beni bıraktı ve ben de yastıkların üzerine yığıldım. Max olduğu yerde kaldı, parmakları arkamda, sırtımın küçük kısmında gezinirken, şaftı içime nazikçe girip çıkıyordu.

Ona izin verdim, her dalışını, hafif, samimi dokunuşunu sevdim, bunun tam olarak yerleşmek gibi hissettirmediğini, her şeye sahip olmak gibi hissettirdiğini düşündüm.

Dışarı çıktı ve yanıma çöktü, sonra yorganı bedenlerimizin üzerine çekti ve beni kollarının arasına aldı. Bir kolumu ona sararken yüzümü boğazına bastırdım ve diğer elimi göğsüne yasladım.

"İyi misin?" diye sordu.

"Mm hmm," diye cevap verdim, başımı hafifçe sallayarak.

Eli sırtımdan yukarı doğru kaydı ve cevabını zaten bildiği bir soruyu sorarken sesi gülümsüyor gibiydi. "Çok mu fazla oldu?"

"Mm mm," diye cevap verdim, başımı hafifçe sallayarak. Onun vücudu da kahkahalarla sarsıldı.

Daha sıkı sarıldım.

Sonra da "Nasıl yaptın?" diye sordu.

Ona bakmak için başımı arkaya yatırdım. "Ne yapacaksın?" "Aylarca aç mı kalayım?"

Başım yana doğru eğilirken yastığa bastırdı. "Pardon?"

"Sen a Sıcak küçük Parça, Düşes,
yapamam hayal et senin gibi bir
kadın onsuz kalmaya uzun süre dayanabilir."

Yüzümü tekrar boğazına gömdüm ve cevap vermedim.

"Nina?" diye seslendi.

"Az önce bana ateşli küçük bir parça mı dedin?" Boğazını sordum.

"Evet," diye cevap verdiğinde yine gülümsediğini anladım, bir eli popomda gezinirken diğer eli saçlarımın arasına girdi, "çünkü öylesin."

"Mm," diye mırıldandım sinirlenmek yerine, şu anki halimle bunu Max tarzı bir iltifat olarak kabul etmeye karar verdim.

"Görüyorum ki Nina Zombie, Pissed Off Nina'yı geride bırakıyor," diye gözlemledi.

Yine cevap vermemeye karar verdim.

Max içime doğru yuvarlanarak beni sırtüstü yatırdı ve bir dirseğinin üzerinde ayağa kalktı, diğer kolu karnımın üzerinde duruyordu, vücudunun ön kısmı benimkinin yan tarafında duruyordu.

"Yani?" diye sordu.

"Yani, ne?"

"Soruma cevap vermedin."

Köprücük kemiğine baktım ve omuz silktim.

"Zor olmalı," diye belirtti.

Gözlerim onunkilere gitti ve çifte orgazmın ve kapıda akrabalarımın birinin olmadığı bir sabahın ardından gelen parıltının tadını çıkarmayı tercih etsem de, ciddileştim ve gözlerinin içine baktım.

"Beni döven Brent'e geri dönmek ya da Charlie'nin ölümünden önceki ve sonraki zamana dönmek gibi bir seçeneğim olsaydı, kendimi o kadar yalnız, o kadar kaybolmuş, o kadar muhtaç hissederdim ki Niles'a bağlanmama izin verirdim, Brent'i seçerdim."

Eli karnımdan ayrılıp çenemi kavradı ve "Bebeğim" diye fısıldadığında yüzü yumuşacıktı.

"Şaka yapmıyorum."

"Biliyorum, çünkü taze. Birkaç hafta sonra daha farklı hissedeceksin."

İçimi çektim ve "Bilmiyorum" diyerek gözlerimi kapattım. Ağzının benimkine değdiğini hissettiğimde gözlerimi açtım. "Biliyorum," dedi başını kaldırdığında.

"Evet?"

"Kaybolman, o pisliğe bağlanman seni bana getirdi," diye sırttı ve sırtışı kibirliydi. "Yani, evet, birkaç hafta sonra farklı hissedeceksin."

Gözlerim onun sırtışına takıldı, sonra tekrar onunkilere döndü. "Biliyor musun, sadece sinir bozucu ve otoriter değilsin, aynı zamanda kibirlisin."

Ağzı tekrar benimkine geldi ve bana "Evet ve sen buna bayılıyorsun" dediğinde gözlerinin hâlâ gülümsediğini gördüm.

"Unutmuşum, sen de imkansızsın."

Beni öpmeden bir saniye önce gözleri dans etmeye başladı, dudaklarıma dokunmadı ama derin ve uzun bir öpücüktü ve ağzımla işi bittiğinde çoğunlukla üstümdeydi. Kollarım da ona sarılmıştı, bir elim ensesindeydi ve öpücüğü o kadar güzeldi ki, ağırlığı o kadar iyi hissettiriyordu ki, sinirlenmeyi unuttum.

"Bu çok güzel," diye fısıldadım.

"Evet," diye fısıldadı ve başını eğerek burnunu çenemde gezdirdi.

Ona söylemedim ama Max'in bunu yapması her şeyi daha da güzelleştirdi. "Max?" Seslendim ve kafasını kaldırdı.

"Tam burada,
bebeğim." "Neden
Shauna?"

Kelimeleri söylediğim anda, onları ağzıma geri sokabilmeyi diledim. Onları neden söylediğimi bile bilmiyordum. Birden ağzımdan çıkıverdiler. Max'in deyimiyile "idman" yapıyorduk, bu konuda iyiydik, artık biz olmuştuk ve o kadar tatlı davranıyordu ki, sorarken kendimi güvende hissediyordum.

Karanlık yüzünü kapladığında, sormamam gerektiğini biliyordum.

"Özür dilerim, sormamalıydım," diye mırıldandım, karnımda korku dalgalanıyordu çünkü yanlış bir şey yaptığımı biliyordum ve dün öğleden sonraki diğer Max'e geri dönmesini istemiyordum. Konuyu değiştirmeye karar verdim ve "Gidip kahve yapayım" diyerek altından kaymaya çalıştım.

Ağırlığı değişmedi, hatta bana daha fazlasını vererek beni yerimde tuttu ve gözlerim onunkilere gitti.

"Neden sormuyorsun?" diye sordu.

"Belli ki bu konuda konuşmak istemiyorsun," diye dikkatlice işaret ettim.

"Olmayabilir, ama bu sormamanız gerektiği anlamına gelmez." "Şey -"

"Yatağında çıplaksın bebeğim, mutfakta yemek pişiriyorsun, şehre taşıyorsun, bir avukat masası alıyorsun, tüm bunları benim üzerime kumar oynamak için yapıyorsun. Bilmeye hakkın yok mu sence?"

Pek çok şeyi, her şeyi bilmeye hakkım olduğunu düşünüyordum.

Bunu ona söylemedim. Sadece cesaretime ve onun bakışlarına tutundum.

Max bir ön kolunun üzerinde ayağa kalktı ama gözleri şakağıma giderken ağırlığının geri kalanını kaydırmadı ve diğer elinin parmakları da oraya gitti, saçlarımı karıştırdı. Parmaklarını aşağıya, dalların arasından kaydırды ve sonra bir tutamı parmağının etrafında döndürmeye başladı. Dokunuşunu hissettim ve çok hoşuma gitti ama aynı zamanda yüz hatlarını da izledim, duygular açıkça üzerlerinde geziniyordu, okunamayacak kadar hızlıydı ama çoğu iyi değildi. Sonra gözleri, parmağı döndürmeye devam etse de saç tutamından ayrıldı ve bana geldi.

"Uzun zaman önce, beşinci, altıncı sınıfta, bir grubumuz vardı. Bitsy, Brody, Shauna, Kami, Harry ve ben."

"Harry mi?" Şaşıracak sordum. "Evet."

"Kami?"

"Evet, sayılır, çoğunlukla peşime takılırdı, kendi arkadaşları pek yoktu."

Max'in Kami'nin ezelden beri bir sürtük olduğu hakkında söyledikleri doğruysa, bunu şaşırtıcı bulmadım.

"Curtis değil mi?"

Sorguladım. "Hayır."

Peki Anna değil mi? Düşündüm ama soruyu yüksek sesle dile getirmedi.

"Sıkı fıkıydık," diye devam etti, "yıllarca, liseye kadar her şeyi birlikte yaptık. Bitsy ve Shauna bir, Kami ise iki yaş küçük olmalarına rağmen okuldan okula, birbirimizden hiç kopmadık."

Başımı salladım ve elim göğsüne doğru kayarken devam etmesini söyledim.

"Kami ayrıldı, kendi arkadaşlarını buldu ama Shauna'ya hep yakın kaldı. Brody ve ben ilk yılımızda okul takımına girdik, Harry giremedi. İşte o zaman Brody ve ben bir yaş büyük olan Curt'ü takıma aldık ama Harry ile yakın teması kaybettik. Etrafımızdaydı, takılıyorduk ama artık yakın değildik."

"Shauna yakın durdu mu?" "Evet."

"Yani o senin arkadaşın mıydı?"

Sırıttı. "Lisedeydim. Liseli erkekler güzel kızların yanında aptalca şeyler yaparlar ve o da çoğu zaman kendini beğenmiş bir baş belası olsa da, o zamanlar bile hep güzeldi."

Sözlerinin bıçak gibi keskinliğinin etime batmasına izin vermemeye çalıştım ama başaramadım.

Bir gece önce bana güzel değil hoş olduğumu söylemişti ve tüm kadınların bildiği gibi arada büyük bir fark vardı.

"Düşes," dedi yumuşak bir sesle, belli ki yüz ifademi okumuştı, "onun eline su dökemez."

Gülümsemeye zorladım ve bizi daha önceki konumuza geri götürmeye çalıştım. "Devam et."

Max mevcut konu üzerinde kaldı. "Bebeğim, ciddi."

"Yani," diye ısrarla onu görmezden geldim, "hepiniz arkadaşınız."

Max her zamanki gibi kararlı bir şekilde hedefe odaklandı. "Güzel ama soğuk biri. Ağzı senin sikiğin üzerindeyken harika. Başka bir şey için kullandığında, öpmek, konuşmak ya da kaşlarını çatmak için, ki en çok bunun için kullanıyor, o kadar iyi değil."

"Max -"

"Ve onu becerdiğinde bırakmıyor, kontrolü istiyor, seni, kendini, her şeyi. Her şey bir manipölasyon egzersiziydi, seni parmağında oynatmaya, bal tuzağına düşürmeye çalışıyordu. Ama hiç anlamadığı şey, o kadar sıkı sarılmıştı ki, planına o kadar odaklanmıştı ki, asla zevk almasına izin vermedi ve eğer o yapmazsa, sen de yapamazsın."

Gözlerim onunkilere takıldı ve ona dürüstçe "Bu bilgiye ihtiyacım olduğundan emin değilim" dedim.

"Asla," dedi Max, yine beni görmezden gelerek. "Hiçbir zaman bir odaya girip onu dışarı çıkarmak için giyinmiş görmedim ve Horoz'a gitmeden önce seni gördüğümde yaptığım gibi nefes almayı unutmadım." Bu itiraf karşısında gözlerimin büyüdüğünü hissettim ve ben de nefes almayı unuttum.

Hatırladığımda fısıldadım, "Max -"

Başparmağı yukarı kalktı ve şakağımda ileri geri kaymaya başladı. "Kafa vermede teknik puan, Shauna'ya on. Sanatsal liyakat, sıfır." Ağzı benimkine yaklaştı ve mırıldandı, "Sen, bebeğim, sen içine gir ve becer," burnu benimkinin üzerinde kaydı ve devam ederken gözlerinin güzel anılarla karardığını izledim. "Seni sikimi emerken izliyorum, benden daha çok sevdiğine yemin edebilirim. Mükemmel sikiş skorları." Beni hafifçe öptü ve devam etti, "Onu sikmek, seninle kıyaslanamaz bile. Farklı bir lig."

Her ne kadar kabul etmek istemesem de, bu beni çok memnun etti.

"Ve beşinci sınıftan beri beni bir kez bile güldürmedi," diye bitirdi Max.

Bu beni daha da memnun etti.

"Tamam, Shauna'dan daha iyiyim," diye mırıldandım, biraz utangaç ve aynı zamanda mahcup hissederek (yine de çok memnun hissetmeme rağmen), "devam ediyorum."

"Evet, onun hakkında dürüst olduğumda bir daha yüzüne o ifadeyi takınmayacağına söz verersen devam ederiz."

"Ne bakışı?" Görmemiş olsam da bildiğimi düşünerek sordum.

"Seni hazırlıksız yakalamış ve karnına bir bıçak saplamışım gibi görünüyorsun."

Ah canım. Beni gerçekten bu kadar iyi okuyabilir mi?

"Evet, öyle görünüyordun," dedi, sanki dile getirmediğim sorumu yüksek sesle söylemişim ve gözlerimin büyüdüğünü hissettim.

"Bu çok esrarengiz," diye ağzımdan kaçırdım.

"Bebeğim, poker oynama," diye öğüt verdi ve sözlerini bitirmeden önce gülümsedi, "asla."

"İyi tavsiye," diye fısıldadım.

Yüzü ısındı ve başını eğip burnumu öptü ve "Çok tatlı" diye fısıldadı. Sonra yuvarlandı, kollarını doladı ve beni de yanına aldı, böylece çoğunlukla üstte ben vardım.

Bir kolumu göğsüne koyarak ve bir dirseğimi yatağa dayayarak ayağa kalktım ve "Hikayeni bitirecek misin?" diye sordum.

"Evet," dedi iç çekerek, "pek bir şey yok gerçi. Biz mezun olduk ve Shauna CSU'ya gitti. Ondan sonra birkaç yıl ortadan kayboldu, Aspen'den zengin, yaşlı bir adamla evlendi, kışını boşadı ve istediği kadar olmasa da elinden geldiğince çok şey için onu soydu. Kadın güzel, adam da yaşlı olabilirdi ama aptal değildi. Geri döndü ve o zamandan beri o parayla yaşıyor, bir sonraki parasını arıyor."

"Görünüşe göre kazancı azalıyor."

"Evet, boku yedi. Curt'ü çok çalıştırıyor. O vasiyet ve mektuplarla ilgili iyi bir şey varsa o da Curt'ün bunu biliyor olması. Onu becerdiğini sanıyordu ama sonunda istediğini aldı ve onu becerdi."

"Gerçek anlamda ve mecazi anlamda," diye not ettim. "Evet."

"Ya sen?"

Başını yastığımın üzerine eğdi ve açıkça şöyle dedi: "Çok güzel, ağzı iyi laf yapıyor, yatağıma girmek istedi, bunun için çalıştı, ben de yatağıma girmesine izin verdim. Benimle bir oyun oynadı, kim olduğunu sakladı ve ben de buna inandım."

İlk başlarda görüldüğü kadar iyi değildi. Sonra daha da kötüleşti. İnnek ona katlanmaya değmeyince ilişkiyi bitirdim."

"Curtis ile de yattığını bilmiyor muydun?"

"Aynı anda hem Curt'le hem de benimle oynadığını öğrendiğimde, ona katlanmaya değmeyeceğini anlamıştım."

"Yani paylaşmayı sevmiyorsun?" diye sordum ve beni hafifçe saran kolları daha da sıkılaştı.

"Duruma
göre
değişir."

"Neye
bağlı?"

"Shauna, umurumda bile değildi. Birlikteyken bile sıradan bir şeydi. Sıradandı, umurumda değil." Eli sırtımdan yukarı kayarak gövde mi onunkine yaklaştırdı ve "Bu sıradan değil Düşes, bizim gibi, hayır, kesinlikle paylaşmayı sevmiyorum" dediğinde gözlerinin yoğunlaşmasını izledim.

Cevabını beğenerek dudağımı ısırdım ve sonra "Sakıncası yoksa -?" diye sordum.

Max sözümü kesti, "Curt'tü." diye açıkladı. "Ve sen Curt'ü sevmezdin."

"Hayır, ondan hoşlanmadım, bir kadının onun ve benim yatağımı paylaşmasından ve bunu neden yaptığından hoşlanmadım."

"Onunla ne kadar süre birlikteydin?"

"Çoğu zaman şehir dışında çalışıyorum, bu yüzden bir yıl sürdü. Buralarda olsaydım muhtemelen çok daha erken anlardım. Tam olarak bilmiyorum ama şehirde olduğum ve onunla birlikte olduğum süre muhtemelen birkaç ay kadardı."

"Harry ne zaman resme girdi?"

"Bir süre önce, ben onu kazıyıp attıktan ve o da tekrar içeri giremeyeceğini anladıktan bir süre sonra. Bir yıl önce, biraz daha fazla."

"Nasıl takıldılar?" Sorduğumda Max'in yüzü değişti, gözleri uzaklaştı.

"İşte bu kadar," diye mırıldandı.

"Pardon?"

Gözleri odaklandı ve bana baktı. "Harry'nin Bitsy'ye karşı her zaman bir ilgisi vardı, her zaman. Shauna'ya hiç ilgi duymadı. Bir araya geldiklerinde herkesi şaşırttılar."

Bu bir haberdı, ilginç bir haber.

"Bitsy?"

"Evet. Curt'le evlendiği gün o kadar sarhoş oldu ki Köpek'i parçaladı. Mick ona göz kulak olmak ve onu kurutmak için bir hücreye koymak zorunda kaldı."

"Vay canına," diye nefes aldım.

"Evet," dedi Max. "Curt, Bitsy ve Harry ayrı düştükten sonra, Bitsy bacaklarını kaybettikten sonra tekrar arkadaş oldular, yakınlaştılar. Hâlâ da öyle."

Annem haklıydı, burası Rocky Mountain Peyton Place'di.

"Yani Kami, Bitsy ile birlikte olmadan önce Curt ile birlikteydi ve Harry her zaman Bitsy'ye aşıktı -"

"Hayır tatlım, Bitsy Harry'den ayrılana kadar Kami Curt'le birlikteydi. Brody ve ben lisede onunla takılmayı bıraktık ama bu hala arkadaş olmadığımız anlamına gelmiyordu. Öyleydik. Ve Bitsy lise boyunca ve sonrasında onunla çıktı, ta ki bir şey olana kadar, o ayrıldı ve Curt hiç vakit kaybetmedi. Kami ile ilişkisini bitirdi ve Bitsy'nin peşinden gitti."

Ona göz kırptım. "Yani Harry ve Bitsy birlikte miydiler?"

"Evet, en az altı, yedi yıl."

"Aman Tanrım."

"Uzun zaman önce."

"Cinayet sebebi mi?"

Max bir kahkaha patlattı ve tekrar yuvarlandı, böylece yan yattık ama dirseğini yatağa dayayıp başını ellerinin arasına aldı ve ben de ona bakabilmek için sırt üstü döndüm.

"Harry bir karıncayı bile incitemez, içinde böyle bir şey yok. Bildiğim kadarıyla hiç ava çıkmadı, silahı bile yok," dedi Max. "Ailesi ona bir vakıf fonu bıraktı ama o yine de kendi kereste dükkanını açtı, kendi işini kendi görüyor."

o zulanın tepesinde. Curt'ün peşine düşse bile Bitsy'nin peşine asla düşmez, tehdit bile etmez."

"Oh."

Sırıttı. "Gerçi birkaç ay sonra onu evinin önünde çiçek taşıırken görürsem hiç şaşırmam."

Bu fikir hoşuma gitti ve gülümsedim.

Max'in gözleri yüzümde gezindi ve sonra başı yakınımaya eğildi.

"Sorunun cevabı bu mu?" diye sordu sessizce, başımı salladım ve Max başka bir konuya geçti. "Peki bugün ne yapacağız?"

Yatakta kalıp film izlemenin (veya başka şeyler yapmanın) değerli olduğunu düşündüm ama bunu önermedim.

Onun yerine, "Kavga yok" dedim.

"Seni atışa götürebilirim diye düşünmüştüm" demeden önce sıırıttı.

"Ateş etmek mi?"

"Sana silah kullanmayı öğreteceğim."

Gözlerimi kapattım, kaşlarım havaya kalktı ve sonra yavaşça açtım. "Silah mı?"

"Evet, evde bir tane var, nasıl kullanılacağını bilmelisin."

"Varlığını görmezden gelmeme ne dersin?"

"Sen sıkı sıkı sarınsan, ben de seni dışarı çıkarıp nasıl ateş edileceğini öğretsem nasıl olur?"

"Um..."

Yüzü daha da yaklaştı. "Bebeğim, silahlar onları nasıl kullanacağını bilmeyen insanların ve tehlikeli olmalarını isteyen insanların elinde tehlikelidir."

"Ama -"

"Ben bir iş için dışarıdayım, sen burada tek başınasın, silahın nerede olduğunu, ona nasıl ulaşacağını ve onu nasıl kullanacağını bilmen beni daha iyi hissettirecek."

"Bir iş için mi

çıktın?" "Öyle

mi?"

"Ne demek iş için dışarıda?"

"Sözleşmeli çalışıyorum, üç aylık işler alıyorum, bazen altı. Bazen iş alıyorum ve günde on dört saat, haftada altı gün, üç ay çalışıyorum, bir ay çalışmıyorum. İnşaatlar. Çoğunlukla eyalet içinde, bazen dışında. Bunu bildiğini sanıyordum."

"Şey, sayılır, ama -"

"Yani, ben gittim, sen buradasın, ben-"

Sözünü kestim. "Günde on dört saat mi?" "Evet."

"Bu yasal mı ki?"

"Bunu yapman için sana bir sürü para ödüyorlarsa, evet."

"Ama bu delilik" diyerek bariz olduğunu düşündüğüm şeyi belirttim.

"Buna alışırsın."

Günde on dört saat çalışmasından hoşlanmıyordum, bu acımasız bir programdı. Ayrıca üç ay boyunca, bazen altı ay boyunca gitmesi fikrinden de hoşlanmıyordum. Bu benim için çok acımasız olurdu.

Ancak, mevcut konu altın bir fırsattı ve dikkatli olursam bunu finansal yardım önermek için kullanabileceğimi düşündüm.

Bu yüzden temkinli davranarak içeri girdim. "Max, bir süre sonra, eğer taşınırsam-"

Sonra yeterince dikkatli olmadığımı ve konunun özüne bile gelmediğimi fark edince konuşmayı kestim.

Bunu biliyordum çünkü gözleri tehlikeli bir şekilde kısıldı ve sözümü kesti. "Bir süre sonra mı?"

"Şey, evet, buraya taşındıktan sonra şehirde bir daire tutarım diye düşünmüştüm, belki bir apartman dairesi -"

"Bunlar yıllık kiralamalarda kullanılıyor," diye bilgi verdi. "Peki, tamam."

"Kasabada bir yıl kalmayacaksın."

"Kalmayacak mıyım?"

"Sikeyim hayır."

"Nerede kalıyorum?"

"Al."

Gözlerim tekrar büyüdü ve ona bakakaldım.

Sonra "Burada mı?" diye sordum.

"Evet."

"Ama buraya

taşınamam." "Nedenmiş
o?"

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım, nasıl cevap vereceğimi bilemiyordum. Ve bu cevap şuydu: Buraya taşınamazdım çünkü birbirimizi bir haftadır tanıyorduk.

Max konuşmaya devam etti. "Şehir dışındayım bebeğim, döndüğümde seni benim yatağında istiyorum, şehirdeki bir apartman dairesindeki yatakta değil."

"Max -"

"Ve aylardır ayrı olduğumuz için, dağa çıkmanı bekleyerek daha fazla zaman kaybetmek ya da en başta burada olman gerekirken sana gelmek için benzin harcamak istemiyorum."

"Max -"

"Ya da bir gece senin yatağında, diğer gece benim yatağında seni becermek." "Max -"

"Kıyafetlerimi her yere sürüklüyorum."

"Max!" Dikkatini çekmek için yüksek sesle söyledim. "Ne?"

"Kiralık evleriniz ne olacak?"

"Siz burada yaşıyorsunuz Düşes, ben de kira piyasasından çekiyorum." Tekrar gözümü kırptım ve sormaya başladım: "Peki ya -?"

"Curt'ün bana verdiği araziye elimde tutamamamın nedeni bu, kira gelirini kaybetmek işleri zorlaştırıyor, yaşam standardı değişiyor."

Bu haber üzerine nefesim kesildi.

Sonra ben de "Kira gelirini kaybetmeseydiniz burayı tutabilir miydiniz?" diye sordum.

"Evet, ama sen buraya taşınıyorsun, ben de kira gelirini kaybediyorum."

Birdenbire günüm aydınlandı ve Max'inkini de aydınlatmak için "Böylece yardım edebilirim" dedim.

Max'in gününün aydınlanmadığı belliydi; bunu biliyordum çünkü yüzü kararmıştı. "Hayır, yapamazsın."

Elimi çenesine koydum, kalbim hafiflemeye başladı. "Eğer buraya taşınırsam, burada yaşayıp katkıda bulunmadan duramam."

"Evet, bebeğim, yapabilirsin."

Gözlerimi tekrar kırdım, kafam karışırken kalbim tekrar ağırlaşmaya başladı ve "Ne?" diye sordum.

"İşler sıkı değil, iyi, rahattan da öte, sağlam. Ve iyi kalabilirler, güzel bir hayat yaşayabiliriz, aramız var. Bu kira geliri sayesinde buranın inşaatını çoktan bitirdim, ipoteğim yok, sadece vergiler ve kamu hizmetleri var, onları ödüyorum."

"Ama -"

"Tartışmaya açık değil."

"Ama -"

"Paranızı süslü kıyafetleriniz için kullanırsınız ve çiçek ekebilir ve mutfak için bir şeyler satın alabilirsiniz."

Şok içinde ona baktım. Çiçek diki ve mutfak için bir şeyler alın mı dedi?

Yardımsever bir şekilde ona, "Max, birkaç yıl önce yeni bir bin yılı kutlamıştık," diye hatırlattım.

"Yani?"

"Yani, para kazanacağım, yardım edebilirim."

"Hayır," dedi kısaca, kararlı ve kesin bir ifadeyle. Tekrar ona baktım.

Sonra sordum, "Bu kadar mı?"

Hayır mı?" "Bu kadar. Hayır."

"Senden daha fazla kazanmamla bir sorunun olmadığını sanıyordum."

"Bilmiyorum."

Artık şok olmamıştım, şimdi kafam karışmıştı.

"Anlamıyorum."

"Benden daha fazla kazanmanla ilgili bir sorunum yok. I faturalarımı ödeme ile ilgili bir sorunum var."

İşte o r a d a y d ı . Maço Dağ Adamı Max. Bir aksaklık olduğunu biliyordum.

"Burada yaşıyor olsaydım, bunlar bizim faturalarımız olurdu," diye belirttim.

"Burada yaşadığında benim kadının olacaksın, ben kadınıma bakarım, bu yüzden onlar benim faturalarım."

Sabırımı kaybederek seslendim, "Alo? Max? Seni yirmi birinci yüzyıla çağırıyorum. Cep telefonlarının, uydu navigasyonlarının ve tüm odaları kaplamak yerine bir çantada taşıyabileceğin bilgisayarların olduğu bir dünyanın ışığına doğru beni takip et. Oh, ve kadınların on yıllardır ev işlerine maddi katkıda bulunduğu bir dünyaya."

Bana "Seni komik bulmuyorum bebeğim" dediğinde yüzü karanlıktı ve sesi alçak ve ölümcüldü.

Vücudum gerildi ama gözlerimin büyüdüğünü hissettim. "Sen ciddi misin?" diye sordum.

"Ölümcül," diye cevap verdi.

Karnıma art arda inen darbeler gibi çarparken sessizce birbirimize baktık. Sırtüstü yatıyordum ama hâlâ nefes nefese hissediyordum.

Max'in banka hesabındaki durumla ilgili çelişkili bilgilere sahiptim ama şimdiye kadar hiçbir Max'ten gelmemişti.

Bildiklerimi aldım ve resmi bir araya getirdim.

Evini bir haftalığına kiralamanın ne kadara mal olduğunu biliyordum, küçük bir servetti. Ve benim ödediğim en yüksek kira bile değildi. Kış aylarında kira benim ödediğimin neredeyse iki katıydı. Eğer yılın sadece iki ayı evdeyse ve kiralar söylediği gibi sabitse, özellikle de kışın, bir servet kazanıyordu.

İpoteği de yoktu.

İki ATV'si, bir kar motosikleti, bir motosikleti, bir muşamba altında tutulması gereken bir arabası, yepyeni olmasa da eski olmaktan çok uzak bir Cherokee'si ve bir ev temizlikçisi vardı.

Zengin olmayabilirdi ama kesinlikle kendisi için çok da kötü gitmiyordu.

Küçük kadının evin geçimine katkıda bulunmasına izin vermek istemiyordu. Tam bir maçoymuştu.

Maço dağ adamı gururunun dağını temiz tutmasına engel olmasına izin verecek kadar dağ adamı.

Evet, işte aksaklık buradaydı. Bu, biriyle başlamanın iyi tarafının kötüye döndüğü andı. Korkunun tenimi sızlattığını hissettim ama beni neredeyse kör eden öfkeyi kontrol etmekle meşguldüm.

"Gururlu ve inatçı," diye fısıldadım, bakışlarım bir parıltıya dönüşmüştü.

"Ne?" diye sordu, bakışları çatık kaşlara dönüşmüştü.

Hızla yataktan yuvarlandım ve bir gece önce yere attığımız kıyafetleri çılgınca aradım. Termal giysisine tutunarak doğruldum ve çekiştirerek giymeye çalıştım.

"Gururlu ve inatçı," diye mırıldandım gömleğin altından, kollarıyla savaşıyor.

"Nina, yatağa geri dön."

Tişörtü başarıyla aşağı çektim ve ona ters ters baktım.

"Tıpkı annen gibi!" Suçladım, sesim giderek yükseliyordu.

Zaten karanlık olan yüzü korkutucu bir karanlığa büründü ve "Nina, yatağına dön," diye tekrarladığında sesi bir uyarıya dönüştü.

"Hayır!" Tersledim. "Beni o yatakta idare edebilirsin, Max, ve bunu yaptığında, itiraf edeyim, buna bayılıyorum. Ama beni becermediğin zaman, benimle başa çıkamazsın."

"Ne oluyor lan?" diye sorduğunda kaşları birbirine çarptı ve sesi alçak, öfkeli bir gümbürtüye dönüştü.

Uzun kolun bir tarafını bileğime kadar sıyırdım ve bunu yaparken öne doğru eğildim ve adeta bağırdım, "Sen! Maço Dağ Adamı Max! Benimle başa çıkamazsın, bana nasıl olacağını söyle! Konuşmaya katılmama izin vermiyorsun! Hayatımıza katılmama izin verme!" Kolumu sarmayı bitirdim ve kolumu dışarı attım. "Burada yaşıyor olsaydım, o blöfün kirletilmesini ister miydin sanıyorsun? Üzerinde bir apartman dairesi, bir ev ya da bir otel ister miydin sanıyorsun? Sence yolda daha fazla trafik olmasını ister miydin, buranın sessizliğini ve huzurunu

mahvolmasını ister miydim? İnsanların ve binaların dağda yol açacağı erozyonu ister miyim sanıyorsun?" Diğer kolumu sıvamaya başladım ve bağırarak bitirdim, "Hayır! Bunu istemiyorum! Ama bana bir seçenek sunacak mısınız? Yardım etmeme izin verecek misiniz? Yine hayır!"

Yorganı arkaya attı ve ben de dönüp eğildim, iç çamaşırımı bulmak için kıyafetlerimi karıştırdım. Bunu yaparken kot pantolonunun paçasının kaydığını gördüm ve yataktan çıktığını anladım. İç çamaşırlarımı buldum, kaptım ve döndüm, yaklaştığını ve kotunun düğmelerini iliklediğini gördüğümde ondan bir adım geri çekildim.

Eğildim ve külotumu çekestirerek yukarı kaldırdım, bunu yaparken sıyrık bacağımı aşındırdım ama acıyı görmezden geldim.

"Çiçek ekebilir ve mutfak için bir şeyler alabilirim. Sen deli!" Külotumu çekerken bağırdım.

"Burası benim evim, bebeğim, benim arazim, benim sorumluluğum. Bu topraklar yüz yıldan fazladır benim aileme ait."

Doğrudum ve hâlâ bağırarak onunla yüzleştim. "Evet, bunu bana sen söyledin ve eğer bu iş o kadar emin olduğun gibi yolunda giderse, o zaman ben senin ailen olmayacak mıyım?"

Vücudunun üst kısmı sarsıldı ve amacıma ulaştığımı biliyordum ama devam ettim.

"Para açısından kesinlikle iyisin ama bana istediğin gibi sahip olmak için bu darbeyi alacaksın. Benim istediğim gibi değil ve ben senin ortağınım, küçük kadının değil!" Bağırdım.

"Nina, bu saçmalık," diye kestirip attı. "Öyle mi?"

"Bu konuda konuşmamız bitti," diye ilan etti.

"Oh, yani şimdi ben haklıyım ve sen haksızsın, bu konuda konuşmamız bitti mi?"

"Nina -"

Başımı salladım ve elimi kaldırdım, hâlâ bağıırıyordum: "Hayır, asla olmaz. Gururlu ve inatçı. İşte bu sensin. Buraya geliyorum, senin hayatına giriyorum. Birlikte bir hayat kurmuyoruz."

Bana doğru bir adım attı ve "Lanet olsun, Nina," diye kestirip atarken ben de iki adım geri attım.

"Bunu şimdi öğrendiğime sevindim Max, bunu bilmek iyi oldu," diye tersledim ve sonra kapıya vurulduğunu duydum ve başım o yöne döndü. Çatı katındaki pozisyonumdan gelenin kim olduğunu göremiyordum ama annem ya da sabahki şansım yaver giderse babam ve Niles olduğundan şüpheleniyordum, bu yüzden hemen merdivenlere doğru yürüdüm ve "Ben bakarım," dedim.

"Bırak onu Düşes," diye homurdandı Max, bileğimi yakaladı ama ben ona bakmadan bileğimi kurtardım.

"Cehenneme git Max," diye ısırdım ve merdivenlere doğru yürüdüm ve hızla aşağı indim, zihnim kargaşa içindeydi, kalbim çok hızlı atıyordu, gözyaşlarım tehdit ediyordu, umut ölüyordu ve bu en kötüsüydü. Umudun ölmesi her zaman en kötüsüydü.

Merdivenlerin dibine kadar geldim ve Max'in arkamda olduğunu biliyordum. Kapıya doğru iki adım attım, geç de olsa kapıya odaklandım ve durdum.

Kapının dışında, güneş ön basamakları kaplayan yeni beyaz örtünün üzerinde parlarken, Kami, Shauna ve Kami'ye benzeyen yaşlı bir kadın duruyordu. Kadının saçları Max ve Kami'nin neredeyse siyaha çalan güzel, gümüşü bir beyazdı ve at kuyruğu şeklinde geriye doğru toplanmıştı. O da Kami gibi fazla kiloluydu ama Kami kadar değil ve bir bakışta bile bu kilodan rahatsız olmadığı anlaşılıyordu. Çekiciydi ve kot pantolon, kabarık yelek, uzun kollu gömlek ve botlardan oluşan dağ kadını üniformasını giyiyordu.

Max'in

annesi.

Harika.

Kami ve Shauna'nın sırtıttığını da fark ettim, Max'in annesi camın ardından beni inceliyordu ama yüzü okunmuyordu.

Duymuşlardı.

Çifte harika. Cehenneme kadar yolu var.

Max yanımdan geçip doğruca kapıyı açtı.

"Şimdi iyi bir zaman değil," diye öfkeli bir hırıltıyla duyurdu, koca gövdesiyle girişi engelledi.

"Evet, duyduk," dedi Kami neşeyle. Evet, neşeyle. Tam bir sürtüktü.

Sonra zorla içeri girdi, Max ile kapı çerçevesi arasına girdi. "Hava soğuk Max ve kahveye ihtiyacımız var."

Kami çoktan içeri girmişken ve onu fiziksel olarak dışarı atmaktan başka çarem yokken, ki bu benim ruh halime göre uygulanabilir bir seçenektir, Max annesinin içeri girmesi için kenara çekildi ve Shauna ona tatlı, memnun bir gülümseme verdi, aynı gülümsemeyi içeri girerken bana da salladı.

Shauna. Max'in evinde.

Max'in kapısında dururken gülümsemesinin üzerimde sabitlendiğini görünce üzerimdeki baskının arttığını hissettim ve patlamasına izin vermemek için tamamen hareketsiz kaldım.

"Sen Nina'sın," dedi Max'in annesi ve ben başladım, sonra ona baktım.

Sonra kendimi ona doğru sert adımlarla yürümeye zorladım (evet, Max'in annesiyle karşılaştığımda üzerimde Max'in termal kıyafeti ve bir çift külottan başka bir şey yoktu, üstelik kavgaya ettiklerini duymuştum).

Ben de sesimi nazik olmaya zorlamaya çalıştım ama sadece nötr olmayı başarabildim. "Evet, sen de Max'in annesisin."

"Linda," dedi başını sallayarak ve elini kaldırdı.

Ben aldım. Kızının aksine, bırakmadan önce parmakları benimkilerin etrafında sıcak bir kavramayla kıvrıldı.

"Tanıştığımıza memnun oldum," diye mırıldandım.

Beni izledi ve koyu kahverengi gözlerinde bir şeyin parladığını gördüm, bir pırıltı, sonra o kadar çabuk söndürdü ki orada olduğundan bile emin değildim.

Max'e baktı ve "Neden siz ikiniz giyinmiyorsunuz? Ben kahve yapacağım."

Max ona, "Dediğim gibi anne, şu an uygun bir zaman değil," dedi.

"Giyin, Max," diye emretti Linda ve sonra mutfağa doğru yürüdü.

Hâlâ sırttan Shauna ve Kami onu takip etti.

Kaçmak için bu fırsatı değerlendirmeye karar verdim ve Max'e bakmadan bunu yaptım. Merdivenlerden yukarı koştum ve neye benzediğini umursamadım.

Dolaptaydım, kablolarım elimdeydi, zihnim korkunç düşüncelerden (kavga sırasında Max'in annesiyle karşılaşmak) korkunç düşüncelere (Shauna ve Kami'nin orada olması) ve korkunç düşüncelere (Max ve benim bitmiş olmamız) savruluyordu ki Max içeri girdi.

Niyetim onu görmezden gelmekti, kordonlarımı tutup yere fırlattığında ve sonra parmakları kalçalarımın kıvrıldığında imkansız bir görevdi.

Ona bakmak için başımı arkaya yatırdım ve kalçalarımı ellerinden çekmeye çalıştım ama kolları etrafımda kilitlenince bunda başarısız oldum. Bir eli saçlarımın arasına girdi ve başımın arkasını kavradı.

"Çek ellerini üzerimden Max," diye tısladım sessizce.

"Kapa çeneni Düşes," diye fısıldadı Max ve sonra ağzı benimkinin üzerindeydi.

Öpücük sert, uzun ve ağzı kapalıydı, anlamadığım bir şey anlatıyordu. O beni öperken ben de onu tutup omuzlarına bastırdım ama ne kaçmayı ne de ağzımı onunkinden çekmeyi başarabildim.

Başını kaldırdı ve ben de ona ters ters bakmak için mücadele etmeyi bıraktım. Gözleri yüzümde gezindi. Sonra belimdeki kolu aşağı kayarak arkamda bir ele dönüştü, sonra da yukarı kayarak termali de beraberinde götürdü.

Elinin yaptıklarına itiraz edemedim, "Haklıymışsın tatlım," diye fısıldadı.

Erkeklerle, özellikle de beni hiç dinlemeyen Niles'la olan geçmişim nedeniyle, onun sözlerini algılayamadığımı fark ettim.

"Pardon?"

Parmakları saçlarımdan kaydı ve eli aşağıya, gömleğin altına indi ve şimdi her iki eli de sırtım boyunca yatıştırıcı bir şekilde ilerliyordu.

"Sen haklıydın, ben hatalıydım." Ağzım açık kaldı.

Öyle mi dedi? Maço Dağ Adamı Max hatalı olduğunu itiraf mı etti?

İçimdeki öfke taşarken umudun geri geldiğini ve bedenimin onun kollarında gevşediğini hissettim.

"Pardon?" Fısıldadım.

Başını eğdi ve dudakları alnıma değerek "Bunu sonra konuşuruz" diye mırıldandı.

Beni tatlı tatlı öptü, sonra aniden termal yukarı çekildi, kollarım da onunla birlikte yukarı kalktı ve başımın üzerindeydi.

İç çamaşırlarımdan başka bir şey giymeden durdum ve Max'in az önce giydiğim termali kafasına geçirerek uzaklaşmasını izledim. Sonra ortadan kayboldu. Ben de orada durup onu en son gördüğüm yere bakmaya devam ettim.

Hatalı olduğunu kabul etmişti. Beni kollarına çekti, Max tarzı bir özür olarak sert bir öpücük verdi ve hatalı olduğunu kabul etti. Ve bunu dün gece de yaptı, hatalı olduğunu kabul etti, bana doğrudan "sıçıp batırdığını" söyledi.

Onu en son gördüğüm yere bakmaya devam ettim, bunun içime işlemesine izin verdim ve şimdiye kadar yaptığı en maço dağ erkeği şeyinin gözlerimin içine bakıp yanıldığını kabul edecek cesarete sahip olduğunu düşündüm.

İşte o zaman orada durdum, onu en son gördüğüm yere baktım ama bunu gülümseyerek yaptım.

Sonra seslerin mırıltısı beni istila etti ve aklıma Max'in annesinin alt katta olduğu, kavga ettiğimizi duyduğu ve cılgınca bir nedenle korkunç Kami ve Shauna'nın da orada olduğu gerçeği geldi.

Max'in gömleklerinden birini hiç bakmadan askıdan aldım, omuz silktim ve kablolarımı kaptım.

Sonra yatak odasına uçtum, çekmecedен iç çamaşırını çıkardım ve Max'in kareli fanilasını görünce (altın, kahverengi ve lacivert kareliydi, kordonlarıma uyması için mükemmeldi) krem rengi bir kaşorse kaptım ve banyoya girdim.

Rutin işlerimi hallettikten sonra giyindim (Max'in kocaman ama aynı zamanda sıcak, eski ve milyonlarca kez yıkandığı için yumuşak olan fanilasını da giydim) ve saçlarımı tepemin arkasında at kuyruğu yaptım. Makyajsız olmaktan başka çarem olmadığı için banyodan çıkıp çatı katına koştum.

Merdivenlerdeki ilerleyişimi yavaşlattım, kendimi sakinleştirmek için derin nefes aldım ve kafamda tekrarlardım, Max'in annesinin önünde ne Kami'ye ne de Shauna'ya saldıрма.

Dibe vurup mutfağa doğru döndüğümde aklım başımdaydı ve umarım ağzımı da kontrol edebiliyordum.

Linda içerideydi ve anne modunda koşuşturup duruyordu. Kami ve Shauna da taburelerin üzerindeydi. Yaklaştığımda hepsi bana baktı. Yaklaşana kadar Max'i göremedim, çünkü girintide duruyordu, kalçaları lavaboya yaslanmıştı.

"Kahve hazır Düşes," dedi Max, mutfağın U'sunun ağzına geldiğimde ve başını yanındaki tezgâhta dumanı tüten fincana doğru eğdiğini gördüm.

"Teşekkürler," diye mırıldandım, kahveye doğru yürüdüm ve onu aldım, tüm gözlerin üzerimde olduğunu hissediyordum ve bu hissin rahatsız edici olduğunu söylemeye gerek yok.

"O gömleği hatırlıyorum," diye açıkladı Shauna ve gözlerim kupamın kenarından ona kaydı, sonra devam ettiğinde neredeyse yudumumda boğuluyordum, "benim de favorimdi."

Göz ucuyla Linda'nın başını salladığını gördüm ve tam önümde hem Shauna'nın hem de Kami'nin sevinçle gülümsediğini gördüm.

Neyse ki ben kafamdaki yirmi beş kelimeden birini bile söyleyemeden Linda'nın "Boyanla iyi olmuş," dediğini duydum ve ona baktım.

"Pardon?" Bir kâse, un, süt, yumurta, akçaağaç şurubu ve ölçü kapları olduğunu belli belirsiz fark ederek sordum.

"Rengin. Bu gömlek. Sana çok yakışmış," dedi ve zihnim Shauna'nın sinsî yorumundan Linda'nın yüzündeki ifadeye odaklandı.

Bir noktaya değiniyordu, sessiz bir noktaya, ama yine de bir noktaydı.

Birkaç dakika önce Max'in gömleğini omuzlarımdan silkip dışarı çıkarma ve yakma gibi mantıksız bir arzu duymuştum. O anda gömleğin Max'e ait olduğunu, eski, sıcak ve yumuşak olduğunu ve istediğim zaman benim olduğunu hatırladım, Shauna'nın değil, bir daha asla Shauna'nın olmayacaktı.

Linda'nın sadece bana değil, Shauna'ya da anlatmak istediği buydu.

"Teşekkürler," diye fısıldadım, anlamım fısıldadığım kelimedenden daha derindi.

"Umarım sakıncası yoktur, krep yapıyorum. Senin için sorun olur mu?" Linda sordu ve ben göz kırptım.

Neden bana soruyordu
ki? "Um... evet?" Cevap
verdim.

Başını salladı ve kaseye geri döndü.

"Annem harika krep yapar, bebeğim," dedi Max, parmağı kemerimin arka halkasına girip beni kendine çekerek.
"Onlara bayılacaksın."

Ona baktım ve "Tamam." dedim.

Bana sırtıttı ve göz kırptı. Beni etkileyen o göz kırpmaydı. Max bana hiç göz kırpmamıştı. Onun göz kırpacak bir adam olduğunu düşünmüyordum. Ama Max'in her şeyi gibi bunu da harika yapmıştı.

Kemer halkamı kullanarak, hâlâ göz kırpan bedenimi lavabonun yanında kendi tarafına yakın bir yere yerleştirdi.

Linda, "Max, şu şekerlik ve krema kabını beğendim, kasabada gördüm, neredeyse kendime alacaktım," dedi.

"Onları Nina aldı," dedi Max kupasının üzerinden ona ve bir yudum aldı.

"Zevkliymiş," diye mırıldandı Linda, bana baktı ve kararlı bir şekilde "Evcilleştirme," dedi.

"Pardon?" Ben sordum.

"Dolaplar dolu. Krema ve şekerlik. Max'i evcilleştiriyorsun." Gözlerinde yine o pırıltı belirdi, yine yakaladım ama sözünü bitirmeden söndürdü, "Bu eğlenceli olacak."

Aman Tanrım. Benden hoşlandı!

Elimde değildi, kendi kendime gülümsedim ve Max'in yanına doğru gevşedim. Bunu yaptığımda, kolu omuzlarım boyunca kaydı, eli sol elimin üzerinde rahatça sallanıyordu.

"Bana neden işte değil de burada olduğunu söylemek ister misin?" Max sorduğunda başımı arkaya eğip ona baktım ve bakışlarını takip ettiğimde gözlerinin Kami'de olduğunu gördüm.

"İzin günü, Curt'ün cenazesi," diye yanıtladı Kami.

"Curt'ün cenazesi için bütün gün izin mi alacaksın?" Max sordu.

"Yas tutuyorum," diye karşılık verdi Kami.

"Tanrım, Kami, umarım son işinde olduğu gibi saçmaladığını anlamazlar. Maaş çekiniz olmadığında o Lexus'u elinizde tutmak zor olacak," dedi Max.

"Benim için endişelenme, Lexus'um var ve hepsi bu. Daha da fazla erkek oyuncağıyla doldurmak istediğim bir ahır dolusu aptal erkek oyuncağım yok," diye karşılık verdi Kami, "belki bu yüzyılda büyürsün" diye de ekledi.

Kıskandığımı düşündüm ama çenemi kapalı tuttum. "Kami," dedi Linda sessizce, hamuru karıştırırken.

"Ne?" Kami tersledi ama Linda daha fazla bir şey söyleyemeden Max tekrar konuştu.

"Şimdi bana neden burada olduğunu söylemek ister misin?"

Başımı kaldırıp ona baktığımda gözlerinin soğuk ve kızgın bir şekilde Shauna'ya dikilmiş olduğunu gördüm.

Max'i hiç soğuk görmemiştim. Onu kızgın görmüştüm ama soğuk değil ve bu soğukluk buz gibiydi. Kahvemden bir yudum aldım ve nasıl başa çıktığını görmek için Shauna'ya baktım ve kalkanlarını kaldırdığını ve tamamen rahat

göründüğünü fark ettim.

Shauna, "Günü Kami ile geçiriyorum, cenazeye birlikte gideceğiz," diye cevap verdi.

Gözlerimin büyüdüğünü ve Max'in bedeninin yanımda taşa döndüğünü hissettim. Dahası, yine göz ucuyla Linda'nın başını çevirip Shauna'ya baktığını gördüm.

Kami, "Bilinen nedenlerden ötürü Shauna da yas tutuyor," diye araya girdi.

"Benimle taşak geçiyor olmalısın," diye homurdandı Max.

"Ne?" Kami sordu ama Max onu duymazdan geldi ve gözleri Shauna'ya kaydı.

"O cenazeye gitmiyorsun, Shauna."

"Neden olmasın?" Shauna gerçek bir merakla sordu ve dudaklarımın şaşkınlıkla aralanmasını hissettim, daha önce bu kadar uygunsuz bir şekilde kibirli birini gördüğümünden emin değildim.

"Bilmem," dedi Max alaycı bir tavırla, "belki de evli bir adamla yattığın ve karısı, annesi ve babası da orada olacağı içindir?"

Shauna, "Ben de Curt'ü kaybettim, tıpkı Bitsy gibi," diye karşılık verdi.

"Evet, ama onu seviyordun ve onunla on beş yıl evli kaldın. Sen sadece kullanışlı bir amcıydın," diye karşılık verdi Max.

Nefesim kesildi, Linda da öyle. Kami ve Shauna Max'e ters ters baktılar.

"Max." Linda şimdi Max'in adını sessizce söylüyordu.

"Hayır anne, o cenazeye gitmiyor." Max'in gözleri kız kardeşine kaydı. "Ve sen de son on yılda Bitsy'ye bir düzine medeni söz söyledin, o yüzden sen de gitmemelisin."

Kami, "Ben altı yaşında değilim Max, bana ne yapacağımı söyleyemezsin," diye karşılık verdi.

"Hayır, değilsin, çoğu zaman öyle davranıyorsun ama değilsin. Daha iyisini bilecek kadar yaşlısın," diye karşılık verdi Max.

"Gidiyoruz," diye açıkladı

Kami. "Lanet olsun," diye mırıldandı Max.

"Linda konuşmaya girdi ve Kami ile ilgili olduğunu görmek için ona baktım, " Kasabada duyduğum onca konuşmadan sonra

Rooster'da Max ve Brody'nin masasında ikinizle olanları, o geceki davranışlarınız hakkında Max ve Nina ile konuşabilmeniz için burada olduğumuzu." Kami konuşmak için ağzını açtı ama Linda devam etti. "Hayır," diye sertçe ve bariz bir alıştırmayla sözünü kesti, "siz ikiniz Max'in evine tavrı getirebilesiniz diye."

"Özür dilerim Linda," dedi Shauna ve bana baktı. "Max'le bir geçmişimiz olduğunu biliyorsun Nina," diye hatırlattı bana gereksiz yere. "Sanırım birbirimizi yanlış yönlendiriyoruz. Bugün benim için zor bir gün olacağından Kami ile biraz vakit geçirmek istedim ama muhtemelen gelmemeliydim."

Ona baktım, Max'in annesinin önünde ne kadar iyi olduğunu görünce şok oldum. Ben bile neredeyse ona inanıyordum.

Max ona, "Tekrar ziyaret etmek istersen, Shauna, bunu hoş karşılanmadığın şeklinde algılayabilirsin," dedi.

Kami arkadaşını savunarak, "İkinizin ayrılmış olması senin bir pislik olabileceğin anlamına gelmez, Max," dedi.

"Korkarım öyle, Kami," diye karşılık verdi Max.

Artık şaşkına dönmüştüm. Bu saçmalıklar annemle beni, hatta babamla beni bile uysal gösteriyordu. Gerçi babam, annem, Niles ve ben hâlâ en kötüleriydik, tabii babam ve ben fiyaskosu sırasında babamı tokatlamamı saymazsanız.

"Biliyor musun Nina," dedi Linda tavadaki erimiş tereyağının içine hamuru dökerken, "bir anne çocukları çocukken onların yetişkin olmalarını dört gözle bekler." Kaseyi yere bırakırken gözleri benimkilere takıldı. "Ben henüz anneliğin o kısmına ulaşamadım."

Max'in tam olarak bir çocuk gibi davranmadığını, daha çok kız kardeşi eski kız arkadaşını evine getiren öfkeli bir dağ adamı gibi davrandığını söylemek istemedim. Onun yerine sadece gülümsedim.

"Ya da en azından Kami'yle birlikte olmadım," diye devam etti Max'in annesi, gözlerindeki pırıltı geri geldi ve daha uzun süre orada kaldı

ve gülümsemem daha da genişledi.

"Anne!" Kami tersledi ve Linda ona döndü, öne doğru eğildi ve tamamen başka bir kadına dönüştü.

"Bu saçmalık hakkında ne dedim ben?" diye tısladı. "Siz ikiniz her zaman kavga ediyorsunuz ve bunu hep siz başlatıyorsunuz. Son sinirime kadar çalışıyor. Max burada, ne? Neredeyse hiç. Ve sahip olduğunuz zamanın tadını çıkarmak yerine, onun yüzüne vuruyorsunuz. Burama kadar geldi Kami." Bir elini boynuna götürdü ve devam etti: "Otuz beş yaşındayken seninle beş yaşındaymışsın gibi konuşmandan da bıktım usandım, lanet olsun."

"Anlıyorum, her zamanki gibi mükemmel Max," diye karşılık verdi Kami. "Evet, hayatım, mükemmel **M a x** ."
Linda karşılık verdi.

"Max geliyor, lavabomu tamir ediyor ve beş saat boyunca bana mızızlanmıyor. Bu oldukça mükemmel."

Kami irkildi ve sonra yüzü kapandı.

"Aynı eski bok," diye homurdandı
Kami.

"Max'in yeni bir kız arkadaşı var ve sen onun eski kız arkadaşını onun evine getiriyorsun, bana bunun nedeni hakkında yalan söylüyorsun ve Nina'nın önünde bizi kötü gösteriyorsun. Bu aynı eski bok, Kami ve ben bundan bıktım usandım." Sonra Linda bana baktı ve "Üzgünüm Nina" diye mırıldandı.

"Um... sorun değil," dedim ona.

"Değil," diye yanıtladı Linda.

"Oh, yani şimdi mükemmel bir Nina olacak," diye ısırdı Kami.

Linda kızına geri döndü ama ben ortamı yumuşatmak umuduyla hızla içeri girdim.

"Üzgünüm Linda ama bir lavabonun nasıl tamir edileceğini bilmiyorum."

Linda bana baktı, gözleri gözlerime takıldı ve "Sorun değil Nina. Barb'la konuştum. Nasıl tamir edileceğini bildiğin şey bir lavabodan çok daha önemli."

Benden neden hoşlandığını şimdi anlayarak ona baktım ve Max'in kolu boynuma daha sıkı dolandı.

"Nedir bu?" Kami sordu.

"Seni ilgilendirmez," dedi Linda, gözleri önce kızına sonra Shauna'ya kaydı ve sonra, "Siz ikiniz

Bu yüzden ne yapman gerektiğini düşünüyorsan onu yapmalısın ama sana söyleyeyim, Curtis Dodd'un cenazesinde ortaya çıkarsan senin hakkında daha az düşünmeme neden olur." Bakışları Shauna'nın üzerinde sertleşti ve sözlerini şöyle bitirdi: "Bu ikiniz hakkında da daha az düşünmeme neden olur."

Shauna'nın gözleri hızla uzaklaştı ama Kami annesine ters ters baktı.

"Belki de gitmeliyiz," diye önerdi Kami.

Linda, "Buraya kadar benim aracım olduğun için, bu benim dağdan inmemi zorlaştırır," diye cevap verdi.

"Seni indireceğim anne," diye söze girdi Max yumuşak bir sesle. "Mükemmel lanet Max," diye çıkıştı Kami ona.

"Neyin var senin?" Max karşılık verdi. "Cidden, Kami, bilmek istiyorum. Neden her zaman böyle kaltaksın?"

"Bilmiyorum Max, belki de babamın ve annemin gözdesi olduğun içindir ve burnum sürekli sürtülmele bununla başa çıkabilirdim," diye karşılık verdi Kami.

Kıskanç ve çocukça, diye düşündüm, sözlerine hayretle bakarken, çünkü bildiğim kadarıyla davranışları normaldi.

"Gerçekten mi?" Max sordu.

Kami, "Nasıl bir his olduğuna dair hiçbir fikriniz olmadığına göre, inanmanın sizin için zor olduğuna eminim," diye karşılık verdi.

"Tanrım, kendimi yeniden on beş yaşındaymışım gibi hissediyorum," diye mırıldandı Max, "bu konuşmayı on beş, on dört ve lanet olası yirmi beş yaşımıdayken yaptığımızdan beri."

"Her neyse," diye mırıldandı Kami.

"Bir şey daha var Nina," dedi Linda krepleri çevirirken, "bütün çocuklar ebeveynlerinin bir favorisi olduğunu düşünür. Ama yoktur. Bu mümkün değil. Siz çocuklarınızı seviyorsunuz, belki aynı şekilde değil ama her zaman aynı miktarda."

"Doğru," dedi Kami annesinin arkasından.

"Gerçi," dedi Linda bana, "onlara bunu söyleyip durabilirsin ama sana asla inanmazlar."

"Ben tek çocuğum," diye Linda'ya bilgi verdim ya da en

azından şimdi öyleydim.

"Bu çok kötü," diye cevap verdi Linda, tabakları almak için dolaba uzanırken. "Benim bir kız ve erkek kardeşim var, ikisini de çok seviyorum. Keşke benim çocuklarım da böyle olsaydı."

"Eğer Max seni dağdan aşağı indirecekse, krepleri atlarız." Kami yine annesinin arkasından konuştu, belli ki annesinin söylediği tek bir kelimenin bile şehit olmak için duyduğu kudurmuş arzuya nüfuz etmesine izin vermiyordu.

Linda dönmeden, "Pekâlâ, Kami," diye cevap verdi ve Kami ile Shauna taburelerinden kaydılar.

Sonra Linda kreplerine devam etti ve Kami ile Shauna kapıya doğru yürürken Max kolunu omuzlarıma dolayarak yanımda kaldı.

Kami kin dolu bir sesle, "Kendimizi dışarıda bulacağız," dedi.

"Pekâlâ hayatım," diye seslendi Linda ve bana bir tabak krep uzattı.

Kapı kapandı ve Max'e krepleri uzattım.

Max yumuşak bir sesle, "Sen ye bebeğim, ben bir sonraki raundu bekleyeceğim," dedi.

"Ben de Kami adına özür dileyeceğim," dedi Linda tavaya tereyağı koyarken. "Dürüst olmak gerekirse her zaman böyle değil. Curtis'in ölümü onun için çok zor oldu."

Max'in kolunun altından sıyrılıp tereyağına doğru yürürken, "O zaman belki de Curt'ün kızıyla arkadaş olmamalı," diye mırıldandı Max.

"Max," dedi Linda sessizce.

"İkisini de neden buraya getirdiğini anlayamıyorum anne, özellikle de Shauna'yı," dedi Max ve Linda ona baktı.

"Yaptım çünkü bir anne her zaman çocukları için en iyisine inanmak ister. Kasabada duyduğum saçmalıklar hakkında Kami ile konuştum, o ve Shauna gelip seninle yolu yumuşatıp yumuşatamayacağımı sordular. Bunun olacağını hiç düşünmemiştim."

"Böyle davranarak Nina'nın sinirlerini bozmak ve onu kızdırmak istediler. Nina öfkelenildiğinde cehenneme döner ve onu senin önünde kötü göstermek istediler," dedi Max annesine ve ben ona baktım, bunun doğru olup olmadığını merak ettim ve ne yazık ki doğru olduğunu anladım.

"Kami bunu yapmazdı," diye karşılık verdi Linda.

"Sana Kami'yi vereceğim ama Shauna?" Max sordu.

Linda, "Onu on yaşından beri tanıyorum Max, o da benim çocuklarımdan biri gibi," diye cevap verdi.

"Ayrıca on yaşından beri kendi kışının peşinde," diye yanıtladı Max. "Tanrım, Curt'ün cenazesine mi gidiyorsun? Tanrım."

Linda iç çekti. Kreplerimin üzerine akçaağaç şurubu döktüm ve sessiz kaldım.

Linda devam etti, "Her neyse, dün pencereden dışarı baktım ve ne gördüm? Sen ve Nina, Barb ve Darren'ın evindeydiniz. Ayrıca onu beni görmeye getirmediğini de gördüm. Barb ve Darren'lardasın, beni görmeye gelmiyor musun?" Başını salladı ve biraz daha krep hamuru döktü. "Bütün şehirde Nina'nın ailesiyle vakit geçiriyorsun ve onu beni görmeye getirmedin. Bu yüzden beni affet sevgilim, kendi oğlumun yeni kız arkadaşıyla tanışmak için bir bahaneye ihtiyacım vardı, ben de onları buraya getirdim."

"Gerçek ortaya çıkıyor," diye mırıldandı Max.

Linda ona döndü. "Evet, işte orada, Max. Barb'dan neden hepinizin orada olduğunu öğrendim, bunu anlayabiliyorum ama neden bir ev ötede yürüyüp beni Nina'yla tanıştırmadığınızı hâlâ anlamıyorum."

Kreplerimi çatalladım, ikisine de bakmaktan kaçındım, ağzıma krep tıktırdım (bu arada Max haklıydı, çok lezzetliydi) ve sessiz kaldım.

Max annesine, "Çok meşguldük," dedi.

"Evet, Mindy ve Becca'yla, Bitsy'yle öğle yemeği, Brody'yle Horoz'da akşam yemeği ve ailesiyle kahvaltı, hepsini duydum. Tanrım, Max, Nina Arlene için balık güveci yapmış."

Cidden, Gnaw Bone'daki dedikodu ağacı rakipsizdi.

"Çünkü eve geldi ve orada kaldı. Tanrım, anne, Arlene'i tanıyorsun," diye açıkladı Max.

"Arlene hakkında bildiğim tek şey Nina'nın balık güvecini yemiş olması."

Ben de katılmaya karar verdim. "Bu akşam makarna pişirmeyi düşünüyorum Linda. Neden onun için gelmiyorsun?"

"Gördün mü?" Linda elini bana doğru uzattı ama gözlerini Max'ten ayırmadı. "Nina bile anneni yemeğe davet edecek kadar kibar." Bana döndü ve "Sizinkiler geliyor mu?" diye sordu.

Annem ve Linda'nın bu geceki deneyim için neye eşit olacağını kısaca merak ettim ve muhtemelen hoşlanacaklarını tahmin ediyordum ama Max ve ben kesinlikle hoşlanmayacaktık.

Sonra başka seçeneğim kalmayınca "Tabii." diye cevap verdim.

Linda tavaya döndü ve krepleri çevirdi. "O zaman seve seve gelirim."

Max'e bir göz attığımda bana baktığını gördüm ve tek kelime etmeden onun da aynı denklemi hesapladığını ve aynı cevabı bulduğunu anladım.

Başımı yana eğdim ve omuz silktim. Max başını salladı. Kreplerimi yedim.

* * * * *

Max'in bana öğrettiği gibi, silahın görüş açısına baktım ama arkamda durduğu, vücudu bana yakın olduğu, kolları etrafımda, elleri çoğunlukla benim ellerimde olduğu ve silahı nişan aldığı için pek bir şey yapmama gerek kalmadı.

"Ateş et bebeğim," dedi kulağıma, tetiği çektim, gürültülü bir rapport oldu, geri tepmeyle ellerimiz geri sıçradı ve Max'in devrilmiş bir kütüğün üzerine kurduğu üçgenin tam ortasındaki teneke kutu geri uçtu ve hepsinin çökmesine neden oldu.

"Yaşasın!" Annem ellerini kulaklarından çekip alkışlayarak bağırdı, sesi eldivenlerle bastırılmıştı. Max'in kardan temizlediği ve benim de üzerine yün bir battaniye örttüğüm bir ağaç kütüğünün üzerinde oturuyordu. "Neenee Bean," diye seslendi, gözlerini tenekelerden bana çevirerek, "bu işte gerçekten iyi olmaya başladın."

"Harika," diye mırıldandım, Max kıkırdadı ve Steve konuştu. "Şirket."

Max'in kolları bana dolandı ve ikimiz de yola döndük, annemle Steve'in arabasının arkasına park etmiş bir polis cipi gördük.

Dışarıdaydık ve krepten sonraydı; ben duş alırken Max Linda'yı kasabaya geri götürdükten sonraydı; ben hazırlandıktan sonraydı; annem ve Steve geldikten sonraydı; Steve evin merdivenlerini kürekledikten sonraydı; ve Max annemin öğle yemeği için ızgara peynirli sandviç yapması için zamanında geri döndükten sonraydı.

Ve sanırım atış dersimden sonra Mick'in cipin kabininden inişini izliyordum.

"Şimdi ne olacak?" Max mırıldandı, silahı elimden aldı, emniyetini açtı ve Mick'in bize doğru yürüyüşünü izlerken silahı kot pantolonunun kemerine soktu.

Mick yaklaştığında, "Hey Max, Nina," diye seslendi.

"Merhaba Mick," diye seslendim, Mick'in gözleri annem ve Steve'e kaydı, "bunlar benim ailem, Nell ve Steve Locke."

"Nasılsınız?" Mick grubumuzun yanına gelerek selam verdi. Yüzüne iyice baktım ve gerildim.

Annem ve Steve cevap vermedi çünkü Max onlardan önce gelmişti.

"Ne var ne yok?" Max sordu ve ses tonundan onun da Mick'in yüzüne iyice baktığını anladım.

Mick Max'e baktı. "Sence özel olarak konuşabilir miyiz?" "Kahretsin," diye mırıldandı Max.

"Steve ve ben içeri girip kahve yapacağız, nasıl olur?" Annem sordu ve ben ona baktım. İki eliyle Steve'in pazusuna sarılmıştı ve o da Mick'in yüz ifadesini okuyordu.

"Teşekkürler Bayan Locke," diye cevap verdi Mick, annem başıyla onayladı ve hem annem hem de Steve A-Frame'e doğru ilerlemeye başlamadan önce Max ve bana baktılar.

"Nellie, lütfen, kimse bana Bayan Locke demesin," diye seslendi annem omzunun üzerinden, hâlâ uzaklaşıyordu.

Mick anneme başıyla selam verdi, Steve'le birlikte eve doğru ilerlerken birkaç dakika bekledi ve sonra anneme döndü

Max ve ben.

"Ben sadece... um... onlarla gideceğim," diye teklif ettim, uzaklaşmaya başladım.

Mick bana, "Nina, bence kalmalısın," dediğinde nefesim kesildi ve vücudum kilitlendi.

"Ne oldu?" Max tekrarladı, Mick ona baktı ve başparmağımı Max'in kot pantolonunun arkasındaki kemer halkasından geçirdim.

"Dodd'un tuttuğu özel dedektifi tanıyor musun?"

Mick Max'e sordu. "Evet," diye yanıtladı Max.

Mick, Max'e "Onu ölü bulduk," diye bilgi verdi.

"Ne?" Max'e yaklaşarak nefes aldım.

"Onu ölü buldum," diye tekrarladı Mick, gözleri cevap için bana geldi ve sonra Max'e döndü. "Bir süredir ölüymüş. Bazı çocuklar onu Dodd'un inşaat alanlarından birinde bulmuşlar."

"Ne zaman?" Max sorguladı.

Mick, "Adli tabip Curt'ün öldürüldüğü gece olduğunu tahmin ediyor," diye cevap verdi.

"Nasıl öldü?" Max sordu.

"Dağınık," diye cevapladı Mick. "Temiz değil, profesyonel değil. Bağlanmış, oraya götürülmüş ve öldürülmüş. Dört kez vurulmuş. İki kez kafasından, iki kez de göğsünden. Bunu kim yaptıysa öldüğünden emin olmak istemiş."

Max Mick'e baktı ve ben daha da yaklaştım, o kadar yaklaştım ki Max bir kolunu omuzlarımda gezdirmek zorunda kaldı.

"Bunu bana neden anlattığını sorabilir miyim?" Max sorguladı.

Mick ayaklarını salladı, rahatsız bir şekilde boynunu büktü ve Max'in gözlerinin içine baktı. "Kız kardeşin Kami'nin yaklaşık bir ay önce bir 38'lik aldığını biliyor muydun?"

Max'in yanımda hareketsiz kaldığını hissettim. Sonra "Hayır" diye cevap verdi. Mick devam etti: "Evraklar hazırlandı o zaman," dedi, "Zip's Gun'dan aldım. Emporium in Denver."

"Bana bunu söylüyorsun çünkü...?" Max sordu.

"Çünkü özel dedektif 38'likle öldürüldü."

"Tanrım, Mick!" Max patladı, kendini tutamayarak Mick'e doğru eğildi. "Bana Kami'nin öldürüldüğünü düşündüğünü mü söylüyorsun?"

bu PI?"

Mick'in elleri havaya kalktı ama korkunç bilgileri akıtmaya devam etti. "Evi için borç aldı, Max. Yirmi beş bin."

"Siktir," diye kırptı Max.

"Bunu biliyor muydun?" Mick sordu.

"Hayır," diye ısırıldı Max.

Mick, Max'e "Jeff ve Pete şimdi onu getiriyorlar," dedi.

"Kız kardeşim hiçbir özel dedektifi öldürmedi Mick," diye karşılık verdi Max. "Curt'ü öldürmesi için birini tutmadığı da kesin."

"Durum onun için iyi görünmüyor, Max," diye yanıtladı Mick.

"Bunu Max'e neden söylüyorsun Mick?" diye sorarak araya girdim. Mick bana "Max'e söylemiyorum Nina," dedi.

"Söylüyorum.

sen."

Gözlerimi kırptım. Sonra "Ben mi?" diye sordum.

"Avukat olduğunuzu duydum," diye açıkladı Mick.

"Kami'nin kayıtlarını tarıyorduk, pek bir şeyi yok, banka hesap özetleri neredeyse sıfıra yakın parası olduğunu gösteriyor, maaş çekinden maaş çekine yaşıyor, imkanlarının ötesinde, Lexus'unda yükseklerde uçuyor, o süslü çantaları krediyle taşıyor. Bu sıralar yardıma ihtiyacı olacağını düşünüyorum ve George sadece çalışmıyor, aynı zamanda çok da pahalı."

"Buraya onun avukat tutmasını istediğin için mi geliyorsun?" İnanamayarak sordum.

"Buradayım çünkü Kami Maxwell'in büyümesini izledim ve bunu yaparken de onun acı çekmesini izledim." Gözleri Max'e kaydı. "Tıpkı annesi gibi, sahip olduğu ama elinden kaçırdığı bir adamı istiyordu."

"Bir adamı öldürdüğünü anlamına gelmiyor Mick," diye karşılık verdi Max.

Mick ona, "Bunu o yaptı, onu buna iten her neyse, o hâlâ bizden biri ve şu anda yardıma ihtiyacı var," dedi.

"Bu çok boktan," diye kestirip attı Max.

"Sebebi var, yaklaşık üç gün içinde hesabına yirmi beş bin dolar girip çıkmış. Onunla konuşursak mazereti olmadığını ve bir fırsatı olduğunu görebiliriz," dedi Mick

Max'e.

"Kami küçük değil ama bir adamı zapt edecek, bağlayacak, bir şantiyeye götürecekt ve dört kurşun sıkacak kadar da güçlü değil," diye karşılık verdi Max.

Mick, "Toksikoloji, ilaçla uyutulduğunu gösteriyor" dedi.

"Bu hiç iyi değil," diye mırıldandım ve Max'in gözleri bana kaydı.

"Roofied?" Max sordu.

"Randevu oranı ilacı," diye cevap verdim.

"Tanrım," diye ısırdı Max ve Mick'e baktı. "Kami'nin içinde bir adamı dört kez vurmak yok, uyuşturulmuş olsun ya da olmasın."

"Ben de bunu umuyorum Max, bunu bilmelisin. Ama işimi de yapmak zorundayım ve elimizde olan bu. Bir silah satın almak, evine karşılık kredi çekmek ve üç gün içinde hepsini havaya uçurmak için bir mazereti ya da iyi bir nedeni yok, ne diyebilirim ki? Neresinden bakarsanız bakın, Curt ve Bitsy ile olan geçmişi ve elimizdeki kanıtlar hiç de iyi görünmüyor."

"Silahının balistik eşleşmesi var mı?" diye sordum. "Evini aramak için iznimiz var. Jeff ve Pete Onu içeri getiriyorlar, diğer çocuklar da evini arıyor. Silahı bulursak testleri yaparız," diye cevap verdi Mick.

"Onu getireceklerini mi söyledin?" Ben sordum.

"Evet." Mick dedi için Ben. "Sen Geliyorum. aşağı dağ?"

Max, "Aynen öyle," diye cevap verdi.

Max'in kemer halkasını bıraktım ve "Gidip çantamı alayım" diye mırıldandım.

* * * * *

"Seni haksız tutuklama nedeniyle dava etmeliyim!" Kami yanımdaki masada oturduğu yerden bağırdı.

Sakinleştirici bir nefes aldım ve masanın karşısındaki Mick bana baktı.

"Kami," dedim usulca.

"Bu çılgınlık!" diye bağırdı.

"Sadece soru soruyorlar, Kami," diye hatırlattım ona.

"Tutuklanmadınız."

Koltuğunda iki büküm oldu ve bana ters ters baktı. "O zaman gitmekte özgür müyüm?"

"Um..." "Teknik olarak evet" diye mırıldandım.

"O zaman ben gidiyorum" diyerek ayağa kalkmaya başladı.

Uzandım ve elini tuttum. "Buraya gelmeden önce sana açıkladığım gibi, gitmekte özgürsün ama gidersen işbirliği yapmıyor gibi görünürsün ve bunu istemezsin."

Bana ters ters baktı ve bunu yaparken elinin titrediğini fark ettim, ben de sıktım.

Sonra devam ettim, "Ya da gitmeye çalışırsan Mick'in elini zorlayabilirsin ve o da elinde olduğunu düşündüğü şey yüzünden seni tutuklamak zorunda kalır."

Eli benim elimde spazmodik bir şekilde sarsıldı.

"Saklayacak bir şeyin yok Kami, otur ve derin bir nefes al," diye öğüt verdim ve elini hafifçe çekiştirdim.

Gözlerimi tuttu, sonra Mick'e baktı, sonra oturdu ve ben de elini bıraktım.

Bakışlarım Mick'e kaydı. "Mick, sen başlayabilirsin."

Başını salladı ve Kami'ye baktı. "Pekala, Kami, en baştan başlayalım. Geçen Çarşamba sabahı saat bir ile dört arasında ne yapıyordun?"

"Curt'ü öldürmüyordum," diye

tersledi Kami. "Ne yapıyordun?" Mick bastırdı.

Kami, "Curt'e asla zarar vermem," diye söylenmeye devam etti.

"Sorusuna cevap ver, Kami," diye sessizce ısrar ettim, tacizkar bir şekilde iç çekti ve cevap verdi.

"Sabah bir ile dört arasında uyuyordum.

Başka ne yapıyor olabilirim ki?"

"Yalnız mıydın?" Mick sordu ve Kami'nin yüzü acı bir şekilde buruştu.

"Evet Mick, yalnızdım."

Mick başını salladı ve devam etti: "Yaklaşık bir ay önce Denver'dan silah mı aldın?"

Mick'in ona bunu yaptığını söylememe rağmen Kami'nin vücudu sarsıldı ve kavgacı bir tavırla "Evet, yani?" diye cevap verdi.

"Neden?" Mick sorguladı.

"Bilmiyorum. Shauna ve ben Denver'da kız kıza bir hafta sonu geçiriyorduk. Bir dükkânın önünden geçiyorduk, atış poligonu olduğunu gördük, Shauna çılgına döndü ve içeri girdik. Babam Max'e ve bana nasıl ateş edileceğini öğretti, araziye gider ve her zaman bunu yapardık. İyi olduğumu ve eğlendiğimizi unutmuşum. Poligonda sırayla atış yaptıktan sonra Shauna benim de iyi olduğumu fark ettiğini söyledi ve beni bir silah almaya ikna etti."

Gözlerim Kami'den Mick'e kaydı ve onun başını salladığını gördüm. Ama Shauna'nın neden önce saçını süpürge edip poligona gittiğini, sonra da arkadaşını silah almaya ikna ettiğini merak ediyordum. Bir dağ kadını değildim, bu yüzden eğlenceli zamanlarını ne yaparak geçirdiklerini bilmiyordum ama bu bana garip geliyordu.

Mick'in de aynı şeyi merak ettiğini umuyordum.

Mick, Kami'ye "Yakın zamanda eviniz için borç aldınız," diye bilgi verdi.

Başını salladı ve sertçe "Ne olmuş yani?" diye sordu.

"Yirmi beş bin dolar," diye devam etti Mick.

"Evet, ne kadar borç aldığımı hatırlıyorum Mickey," diye tersledi Kami.

Mick ona, "Birkaç gün içinde hesabına girip çıktı," deyince Kami'nin gözleri kısıldı.

"Yani, benim hesaplarımı da mı inceliyorsun?"

Mick sessizce, "Kami, sen çifte cinayetin şüphelisisin," dedi.

Nefesini içine çekti, kısılmış gözleri büyüdü, sandalyesine geri oturdu ve ben dudağımı ısırdım. Mick ona bundan bahsetmememi istemişti ve ben de iyilik olsun diye bahsetmedim.

"Duble mi?" Kami nefes aldı, bu habere şaşırdığı belliydi, Mick'in gözden kaçıramayacağı bir şeydi bu, Mick'e yaptığım iyiliğin Kami için işe yaramasını umuyordum.

"Curtis Dodd ve Marco Fitzgibbon," dedi Mick.

"Marco Fitzgibbon kim?" Kami sordu.

Mick, "Curt'ün, kendisinin ve Bitsy'nin hayatını kimin tehdit ettiğini bulmak için tuttuğu özel dedektif," diye cevap verdi.

Kami hareketsiz kaldı, sonra usulca sordu: "Curt ölüm tehditleri mi aldı?" Mick başını salladı ve Kami devam etti, "Bitsy de mi?"

"Evet, Kami," dedi Mick ona.

"Kahretsin," diye fısıldadı

Kami.

Mick, "Para, Kami," diye sordu.

Başını salladı ve bana baktı. "Bu gizli mi?"

"Pardon?"

"Bu röportaj halka açıklanacak mı?" diye sordu.

"Neden?" Mick araya girdi.

"Çünkü hiçbir şey söylemeyeceğime söz verdim," dedi Kami ona.

"Ne hakkında?" Mick sorguladı.

"Para konusunda bir şey söylemeyeceğime söz verdim," diye yanıtladı Kami.

Ona doğru eğildim. Bu kısmı benimle tam olarak paylaşmamıştı, zamanımız yoktu, söylediği şey her şeyin masum olduğuydu.

"Kami," diye dikkatini çektim, "eğer o parayı ödünç almak için bir nedenin varsa, bunun ne olduğunu Mick'e söylemelisin. Seni şüpheli listesinden çıkarmaya çalışıyor. Bunu yapmasına yardımcı olmak için ona ihtiyacı olan tüm bilgileri vermelisin."

Kami bana baktı ve ilk kez kararsız olduğunu gördüm. "Ama söz verdim."

Daha yakına eğildim ve koluna dokundum. "Çifte cinayetten dolayı sorgulanıyorsun. Sanırım söz verdiğiniz kişi sizi anlayacaktır. Eğer burada başka bir şeyler dönüyorsa, Mick'ten gitmesini istemeliyiz ki konuşabilelim."

Gözleri uzun süre benimkileri tuttuktan sonra Mick'e baktı. "Shauna içindi."

Bu beni şaşırttı. Yine Shauna.

Benim bakışlarım da Mick'e gitti.

"Shauna?" diye sordu.

"Evet, o..." Kami durakladı, elini saçlarının arasından geçirdi, gözleri önce bana, sonra yana kaydı ve tekrar Mick'e döndü. "Başı belada. Para sorunu. Elektriğini, suyunu, gazını keseceklerdi. Kablolı yayınını çoktan kestiler. Kartlarının limiti dolmuş. Sigortası da yok ve hamile."

"Parayı Shauna'ya mı verdin?" Mick sordu.

"Evet," diye yanıtladı Kami.

Mick sandalyesinde hafifçe döndü, böylece profili arkasındaki aynaya bakıyordu ve başını eğerek izleyenlere bir şey yapmaları gerektiğini ilettiler.

"Ruhsatı ve silahı aldım," diye devam etti Kami, Mick'in hareketlerini kaçırarak. "Hiç ateşlenmedi. Hiç doldurulmadı bile. Dolabımdaki bir ayakkabı kutusunda duruyor." Sonra öne doğru eğildi ve tekrarladı, "Mickey, bilmelisin ki, ne olursa olsun Curt'e asla zarar vermem, ölüm tehditleri savurmam ve Bitsy'ye asla ama asla zarar vermem." Gözleri parlarken dudağını ısırdı ve sözlerini şöyle bitirdi: "Bilmelisin. Beni tanıyorsun ve bilmelisin."

"Pekâlâ, Kami," dedi Mick nazikçe. "Şunu bir kontrol edelim, olur mu?"

Kami arkasına yaslandı ve başını sallayarak yüzünü başka yöne çevirdi. Mick bana baktı, ayağa kalktı ve odadan çıktı.

Kami'ye döndüm. "Sen iyi misin?"

Gözleri bana geldi ve Kırılğan Kami'nin gittiğini, Şirret Kami'nin geri döndüğünü fark ettim.

"Hayır, iyi değilim," diye tersledi. "Çifte cinayetin şüphelisi olarak sorgulanmak üzere bir Polis Karakolunda oturuyorum!"

"Mick sadece işini yapıyor," dedim ona. "Hikâyeyi kontrol edecek ve sana bir şey olmayacak."

"İyi olacağımı biliyorum. Ben bir şey yapmadım, ne Curt'e, ne Bitsy'ye, kimseye böyle bir şey yapmadım. Ama insanlar sorgulandığımı bilecek."

"Anladığım kadarıyla pek çok kişi sorgulanmış. Mick, Max'e mazeretini bile sordu."

şirret Kami, Uber şirret Kami'ye dđnüştü ve "Ne?" diye tısladı.

"Cinayetten sonraki sabah Mick, Max'in evine geldi ve tanığını sordu."

"Bu komik bile değil."

"Hayır, değildi," diye kabul ettim. "Ama bir tane olduğu için önemli değil."

Gözlerini kaçırđı, yüzü gergindi ve ağzından şu sözler döküldü: "Bu çok saçma, tamamen saçma ve Mick de bunu biliyor."

Kardeşini savunmasına şaşırmıştım ama bu habere verdiği tepkiye şaşırmadım. Herkes aynı şekilde hissetti. Curt'ün Anna Maxwell'in ölüminden bir şekilde sorumlu olduğuna dair daha fazla kanıt ve Maço Dağ Adamı Max'in o zaman intikam almamış olması, şimdi bunu yapma ihtimalinin düşük olduğu anlamına geliyordu.

Ben cevap veremedenden kapı açıldı ve Max ile Linda içeri girdi.

Linda içeri girdiğinde, "Bunun için Mick Shaughnessy'ye ağzının payını vereceğim, hiç kuşkunuz olmasın," dedi.

"Ne oldu?" Max bana sordu.

"Mick'in onunla görüşmesine izin vermeden önce Kami bana bazı şeyleri açıkladığına göre, belli ki Mick'e de bazı şeyleri açıklamış ve tüm sorularını yanıtlamış. Sadece bunların geçerliliğini kontrol etmesi gerekiyor ve biz de yolumuza devam edebiliriz," dedim.

Linda, "Yardım ettiğin için teşekkürler Nina," diyerek Kami'nin şaşırtıcı bir şekilde duymadığı minnettarlığı dile getirdi.

"Sorun değil," diye mırıldandım ve ardından "Belki Max ve ben gidip kahve alabiliriz? Biz beklerken siz de kahve ister misiniz?"

"Bu iyi olurdu, teşekkürler," diye yanıtladı Linda. "Keyfine bak," diye mırıldandı Kami.

Max, muhtemelen kız kardeşinden ayrılmasına itiraz etmek ya da Kami'ye tavrından dolayı ağzının payını

vermek için ağzını açtı ama ona bir bakış attım, ayağa
kalktım ve ceketimi silktim,

çantamı aldım ve kapıya doğru ilerledim. Max bakışımı okudu ve beni takip etti.

Konuşmadan önce istasyondan çıkıp kaldırıma çıkana kadar bekledim.

"Bir şeyi bilmelisin," diye fısıldadım, İstasyon'dan ayrılırken benim elimi tuttuğu gibi onun elini sıktım.

"Sanırım bu hoşuma gitmeyecek bir şey," dedi Max ve ben durup ona baktım.

Çıkarmaya karar verdim ve çıkardım. "Kami'yi o silahı almaya ikna eden Shauna'ydı ve Kami'nin ev için borç aldığı paraya ihtiyacı olan da Shauna'ydı."

Bir dakika bana baktı, çenesi gergindi, gözleri sertti, sonra başka tarafa baktı ve "Siktir" diye mırıldandı.

Bana dönüp bakana kadar elini çekiştirdim ve sonra, "Tamam, şimdi burada olası bir iftiraya giriyorum ama... ya Shauna hamile olduğunu söylediği sırada Curt'ün vasiyetinde değişiklik yaptığını biliyorsa?" dedim.

"Ne?"

"Curt'ün çocuğunun babası olmadığını bildiğini bilmiyordu. Bildiği tek şey, ona tam olarak sadık olmadığı için babasının olmama ihtimalinin var olduğuydu. Kami, kablolu yayınını kapattıklarını ve evindeki hizmetlerin durdurulmasına ramak kaldığını söyledi. Paraya çok ihtiyacı vardı Max, özellikle de sigortası olmadığı ve bebeği yolda olduğu için. Vasiyetnameyi değiştirdiğini bilseydi, kendi lehine değiştirdiğini düşünebilirdi. Okumadan önce kendini beğenmiş bir haldeydi, kazançlı çıkacağını düşünüyordu. Ama bebeği doğurursa ve adam DNA testi isterse, uğruna çalıştığı her şeyi kaybedeceğini de biliyordu. Bu da gerçek ortaya çıkmadan önce onun ölmesine ihtiyacı olduğu anlamına geliyordu."

"Hiç parası yok Düşes, kiralık katile nasıl ödeme yapacak?"

"Kami'nin parasından yirmi beş bin doları vardı, Max," diye hatırlattım ona. "Ve her neyse, erkekler aptalca şeyleri

ağız iyi laf yapan kadınlar. Kiminle ilişki kurduğu hakkında hiçbir fikrimiz yok."

Max, bir erkek olarak, bu ifadenin doğruluğunu başıyla onayladıktan sonra, "Curt öldürüldüğünde o da evdeydi," dedi.

"Curt öldürüldükten sonra arama yaptı ve Curt öldürüldüğünde evde olduğunu söyledi ve cinayetle arama arasında zaman geçti, hatta bunu itiraf etti." Max bana öylece baktı, ben de devam ettim, "Eve zorla girildi, bir şey duyduunuz, bir erkekle birlikte olsanız ve o kontrol etmeye gitse bile, polisi aramaz mıydınız?"

Max, "Orada olduğunuzu kimsenin bilmesini istemiyorsanız, hayır," diye belirtti.

Bunun doğru olduğunu kabul ederek başımı salladım ama şunu önerdim: "Özel dedektifle yapması gerekeni yaptıktan sonra orada ne olacağını bilerek Curt'ün evine dönmüş, telefon etmiş ve orada olmadığı halde orada olduğunu söylemiş olabilir. Ya da her şeyi o evdeyken, özel dedektifle neler olacağını bilerek ayarlayabilirdi. Her iki durumda da kendine bir mazeret yaratıyordu."

"Peki özel dedektifi kim öldürdü?" Max sordu.

"Dolandırdığı başka biri mi var?" Ben önerdim. "Ya da işin içinde olan biri, bir ortak."

"Yani Kami'ye tuzak kurduğunu mu söylüyorsun?" "Ne kadar yakınlar?"

"Kami için, yakın. Shauna için kim bilir? Onu tanıdığımdan beri hiçbir zaman gerçek bir duygu hissettiğini göstermedi."

"O halde evet, bence Shauna'nın Denver'a gittiği bir kız hafta sonunda Kami'yi bir silah almaya ikna etmesi ve ardından ondan olağanüstü miktarda borç para alması tesadüf değil. Faturaları ve kredi kartlarını ödemek için kimin yirmi beş bin dolara ihtiyacı var ki?"

"Shauna, Kami gibi büyük yaşıyor."

"Harry'nin Horoz'da ima ettiğine göre, o da büyük yaşamaya, Harry'yi ve hatta belki Curtis'i soymaya yardım etmiş."

ve kim bilir, belki de restoranda birlikte olduğu Robert denen adam."

Max yine bana baktı ve sonra "Tanrım" diye mırıldandı.

"Max -"

Max sözümü kesti. "Bu bokla ne yapmamız gerektiğini düşünüyorsun?"

"Bence sen kız kardeşine göz kulak ol ve bırak Mick ekmek kırıntılarının izini bulsun."

"Bu iz onu kız kardeşime götürüyor."

Ona yaklaştım ve şu tavsiyede bulundum: "Gerçeğin ortaya çıkacağına güvenmelisin. Eğer çıkmazsa, kardeşine yardım etmek için elimden geleni yapacağıma güvenmelisin."

"Bebeğim -"

"Kami'ye dikkat et, hepsi bu. Sen ona göz kulak ol, gerisini ben hallederim."

Bunun bir aksiyon adamından hiçbir şey yapmadan durmasını istemek olduğunu biliyordum, bunu gözlerinin ardında verdiği iç mücadeleden anlayabiliyordum.

Sonunda, "Hadi kardeşime bir kahve alalım." dedi.

"Tamam" demeden önce eğildim ve çenesinden öptüm.

* * * * *

Kahveler bittiğinde Kami telefonundan Shauna'ya ellinci kez mesaj atıyordu.

Kendi raporuna göre, sevgili Curtis'i toprağa verildiği için zor bir gün geçirecek olan ve bu nedenle arkadaşının yanında olmasına ihtiyaç duyan Shauna, Kami'nin son bir saat içinde elli mesaj (belki biraz abartı) ve beş telefon görüşmesi (abartı değil) yoluyla başarısız iletişim kurma girişimlerine rağmen, Kami'nin ihtiyaç duyduğu saatte bir şekilde ortadan kaybolmuştu.

Bip sesini duyduğumda gönder tuşuna bastığını anladım, telefonunu kapattı ve Max başladı, "Kami -"

"Yapma, Max, sadece... yapma," diye mırıldandı Kami, gözlerini duvara dikerek.

Kapı açıldı, Mick içeri girdi, kapıyı arkasından kapattı ve hepimiz ona baktık.

Mick, "Silahını buldum Kami, tam söylediğin yerde, hiç ateşlenmemiş ve dolu değil," dedi.

"Bu şaşırtıcı mı?" Linda tersledi, gözleri Mick'in yüzündeydi, duruşu o sabah söylediklerinin doğruluğunu kanıtlıyordu, bir anne çocuklarını sever, belki aynı şekilde değil ama aynı miktarda. Dişi Aslan moduna girmişti.

Mick ona, "Hayır, Lins, bu şaşırtıcı değil," dedi ve sonra tekrar Kami'ye baktı. "Gerçi Shauna'nın hesabında yirmi beş binlik bir mevduat yok."

Hepimiz doğrulduk ve Linda ile Kami'nin beti benzi attı. "Ne oldu?" Kami sordu.

Mick dudaklarını birbirine bastırdı ve devam etti, "Bankanız Robert Winston adında birine yirmi beş bin dolarlık bir çek verdiğinizizi bildiriyor, çekiniz yazdığınız gün bozdurulmuş ama onun hesabına yatırılmamış, Shauna'nın hesabına da o gün ya da o günden sonra herhangi bir para yatırılmamış, Dodd'un iş hesabına yatırıldığını takip ettiğimiz aylık bir para dışında."

"Vay anasını," diye mırıldandı Linda.

"Ne... ne?" Kami kekeledi, eli masanın üzerindeydi, yüzü bembeyazdı.

Curtis'in Shauna'ya iş hesabı üzerinden para verdiği haberini değerlendirirken sessiz kaldım. Bu hiç iyi değil.

"Robert Winston'ı tanıyor musun?" Mick sordu.

"O... o... Shauna'nın bir arkadaşı," diye cevap verdi Kami hemen, ama yapmacık bir şekilde. "Chantelle'de yaşıyor, oraya taşınalı çok olmadı. Curt'ün sitelerinden birinde bir evi var. Sanırım üç aydır buralarda, belki de dört. Shauna onu Aspen'den tanıyordu. Parayı kimsenin bilmesini istemiyordu, bilirsiniz, veznedarlar bile konuşur, bu yüzden benden parayı ona vermemi istedi, o da parayı ona verecekti."

Mick ona, "Paranın üzerinde oturmuyorsa ya da nakit olarak üflemediyse, parayı asla alamadı," dedi, "en azından iz bırakacak şekilde değil."

Kami bu haber karşısında gözle görülür bir şaşkınlıkla başını salladıktan sonra, "Peki ya faturaları?" diye sordu.

Mick Kami'ye, "Bunu söylemek bana düşmez ama yine de yapacağım," dedi. "Shauna tüm faturalarını ödüyor, hiç geciktirmedi. Söyleyebildiğimiz kadarıyla en az yedi aydır Harry ödüyor."

"Vay anasını," diye bağırdı Linda neredeyse bağırarak.

Mick, "Ayrıca doktor faturalarını da ödüyor," diye devam etti.

Curt ona para veriyor, Harry de faturalarını ödüyordu. İki erkek tarafından bakılıyordu. Şimdi hiçbirisi yoktu, belki de bu Robert denen adam dışında.

Max'e baktım ve ona doğru koşma, onu yere yatırıp üzerine oturma isteğime karşı koydum. Patlamaya hazır görünüyordu.

Mick, "Daha da kötü," diye açıkladı ve zaten gergin olan oda boğucu bir hal aldı.

"Ne?" Kami fısıldadı.

"Kısa bir süre önce Shauna evini sattı. Yaklaşık bir ay önce kapattı ve yeni sahiplerine kira ödeyerek burada kaldı."

"Buna inanmıyorum," diye fısıldıyordu Kami hâlâ.

"Hesaplarını kapattı," diye bitirdi Mick. "Dün kapattı. Ayrıca Mayıs ayının ilk gününden itibaren gaz, su, elektrik, telefon ve kablolu yayınların kapatılması için emir verdi."

Kami bu bilginin aklına girmesine izin vermiyordu. "Ama evini satsaydı, yüz binlerce doları olacaktı. Evin tamamına sahipti. Neden benden para istesin ki?"

"Belki de kiralık bir katil tuttuğu içindir?" Linda çığlık atınca fikrimi değiştirdim ve "Kızımın parasıyla!" diye devam etmeden önce Linda'yla uğraşmam gerektiğine karar verdim.

"Bu... bu delilik anne!" Kami, inkârın derin çukurunda karşılık verdi. "Curt'ü asla incitmezdi. Onu sevdiğini, onunla evlenmek istediğini, onun için Bitsy'yi terk edeceğini söyledi."

"Evet, bunu sana yüzük alışverişine götürdüğümü söylediği gibi söyledi," diye kestirip attı Max.

"Ama -" Kami dedi ki.

"Onu hiç yüzük alışverişine götürmedim, Kami," diye devam etti Max. "Ama -" Kami tekrarladı.

"Aklımın ucundan bile geçmedi," diye devam etti Max. "Dedi ki -"

"Yalan söyledi, Kams, Tanrım!" Max patladı. "Aramızda özel bir ilişki bile yoktu, ben yokken kendi yoluna gidebileceğini ve benim de kendi yoluma gideceğimi açıkça belirttim. Yaptığım işte bir kadın vardı ve o bunu biliyordu."

Gözlerim büyüdü ve bedenim hareketsizleşti. Bu bir haberdı. Linda'nın bakışları bana kaydı ve ben de rahat davranmaya çalıştım ama bunu yapmakta son derece zorlandım.

Kami başını sallıyordu ve Mick konuşmaya girdi. "Üzgünüm Kami, ama bilmen gerektiğini düşündüm."

Kami ona bakmak için başını geriye doğru eğdi ve kalbim ona gitti. İhanet yüzünden yıkılmış görünüyordu. Çoğu zaman bir sürtük gibi davranabilirdi ama sonuçta iyi bir arkadaşı.

Mick devam etti, "Gitmekte özgürsünüz ama size daha fazla soru sormam gerekebilir, bu yüzden kasabaya yakın kalmanızı istiyorum."

"Neden?" Linda Mick'i terslemeye devam ediyordu.

"Çünkü şu Robert Winston denen adamla konuşmamız ve Shauna'ya birkaç soru sormamız gerekiyor ama onu bulamıyoruz. Ve tüm bunlar gün ışığına çıktığına göre, Kami ile açıklığa kavuşturmamız gereken birkaç şey daha olabilir," diye yanıtladı Mick.

"Ne gibi şeyler?" Ben sordum.

Mick bana "Henüz bilmiyorum, sadece kasabayı terk etmesini istemiyorum" dedi.

Mick'e, "Kami'nin bu olayla hiçbir ilgisi olmadığını görebilirsiniz, ifadesi doğrulanıyor," dedim.

"Evet, ama -"

"Onu inşaat alanına yerleştirecek bir şey buldunuz mu? Ayakkabılarında kir? Taşlar?" Ben zorladım.

"Hayır, ama -"

"Evinde uyuşturucu mu buldun?"

"Hayır -"

"Kami'ye uyuşturucu temin ettiğini itiraf eden bilinen bir satıcınız var mı?"

"Nina -"

"Öyle mi?"

"Hayır."

"Elinizde Kami'nin silahı var ve henüz doldurulmamış ya da ateşlenmemiş; evini arama izniniz var ve hiçbir şey çıkmadı, aksi takdirde serbest kalamazdı; Kami'nin size parayla ne yaptığını söylediğini kanıtlayan iptal edilmiş bir çek var, ister Shauna'nın bilinen bir tanıdığına ister Shauna'ya verilmiş olsun, bu paranın Shauna için olduğu gerçeğini değiştirmez. Kami'yi inşaat alanında gösteren hiçbir fiziksel kanıtınız yok ve Kami'yi her iki cinayetle de ilişkilendirecek başka hiçbir kanıtınız yok. Görebildiğim kadarıyla elinizdeki tek şey, Kami Maxwell'in cinayetlerin işlendiği sabah saat bir ile dört arasında uyuyor olması ve bu arada Gnaw Bone sakinlerinin büyük çoğunluğunun ve tüm Orta, Dağ ve Pasifik saat dilimlerinin de öyle olması."

"Shauna Fontaine'in şüpheli listemizde olması, Robert Winston'ın artık şüpheli kişi olması ve Kami'nin ona yirmi beş bin dolar vermesi dışında."

"Ve jüri onun akranlarından oluşacak ve herkes Kami ve Shauna'nın ilkokuldan beri yakın olduklarını ve arkadaşların zor durumdaki arkadaşlara yardım ettiğini biliyor. İşin özü, Max, Brody ve Mindy'yi kürsüye çağırıp Shauna'nın Max'e hamile olduğunu ve paraya ihtiyacı olduğunu söylediğini duyduklarına dair tanıklık etmelerini isteyeceğim, böylece Shauna'nın yalanını değilse bile Kami'nin hikayesini doğrulayacaklar. Ayrıca hepsi de Shauna'nın Robert adında bir beyefendiyle birlikte olduğuna, onun Shauna'yı koruduğuna, hatta Rooster'da Shauna'yı savunmak için düzinelerce tanığın önünde Harry ile fiziksel çatışmaya girdiği düşünüldüğünde aşırı korumacı olduğuna tanıklık edecekler."

Mick araya girmeye çalıştı. "Nina -"

Sözünü kestim. "Kami arkadaşının gırtlığına kadar borca battığını, sigortasının olmadığını ve bebeğinin yolda olduğunu düşünüyordu. Shauna kendi çıkarları için bu işlemin gizli kalmasını istedi ama Kami'ye bunun yüzünü kurtarmak için olduğunu söyledi. Hepimiz daha önce bu yollardan geçtik, yüzümüzü kurtarmak ya da ihtiyacı olan bir arkadaşımıza yardım etmek zorunda kaldık. Her jüri üyesi hayatında aynı senaryoyla karşılaşmıştır. Ancak arkadaşlar ellerinden geleni yaparlar ki Kami'nin yaptığı da buydu ve jüri de buna inanacaktır ve siz de bunu biliyorsunuz."

Mick, "Kahretsin Nina, davayı bu odada görmeye çalışıyorsun," diye mırıldandı.

"Avukat tutmasını istedin Mick, avukat tuttu. Kasabayı terk etmesini istemiyorsun, tamam mı? Nereye gidecek? Ama bu kabusun onun için bitmediğini düşünerek bu odadan çıkmayacak. Yaşayacak bir hayatı var, Curtis Dodd onun için bir şey ifade ediyordu, onun ölümü şimdiden etkisini göstermeye başladı ve bunun başının üzerinde asılı kalmasına ihtiyacı yok."

Mick, "Ondan sadece şehri terk etmemesini istiyorum," dedi.

"Tamam, şehri terk etmeyecek," diye güvence verdim. "Ama hatırlatırım, tüm bunların yanı sıra, arkadaşının kendisinden faydalandığını yeni öğrenmiş olma ihtimali de var, yani yeterince şeyle uğraşıyor. Onu sorgulamanız gerekiyorsa beni arayın, ben ayarlarım. Tamam mı?"

Mick kuşkulu gözlerini Max'e çevirdi ama yanlış ağaca havlıyordu. Max'e baktığımda omuzlarını duvara yaslamış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, gözlerini bana dikmiş ve yüzünde kocaman bir sırıtış olduğunu gördüm.

"Hatırlat da bir daha bizden biri için bile olsa iyilik yapmayayım," diye mırıldandı Mick kimseye.

"Burada işimiz bitti mi?" Ayağa kalkıp ceketimi alarak sordum.

"Şehre mi taşınyorsun?" Mick karşılık verdi ve konunun biraz meraklı bir şekilde değişmesinden dolayı kafam karıştı.

Yine de, "Büyük ihtimalle, evet" diye cevap

verdim. "Pratik yapacak mısın?" Mick
devam etti.

"Elbette," diye cevap verdim.

"Harika," diye mırıldandı Mick, sesi mağdur gibiydi ve ben de anladığım için gülümsedim.

"Merak etme Mick, eğer Max'in ailesinden biri ya da bir arkadaşı değilse, ben bir kediciğim," diye onu temin ettim.

"Neden sana inanmıyorum?" Mick sorguladı.

"Yapma, o bir kaplan," diye araya girdi Max. Duvarı itti ve elini Linda'nın koluna koyarak oturduğu yerden kalkmasına yardım etti.

"Evet," diye mırıldandı Mick.

Kapıya doğru yöneldim. "Bu arada, soran olursa Kami'nin soruşturmayaya yardımcı olduğunu ve ne kadar işbirlikçi olduğunu söylemeniz iyi olur."

Mick bana baktı, açıkça şok olmuştu. "Şimdi de iyilik mi istiyorsun?"

"Sana bir tane yaptım, işaretleyicimi arıyorum. Her neyse, ben şehre taşınıp bir şeyler yapmaya başlasam, sen de onları toplamaya başlasan iyi olur." Çantamı kaparken Mick'in gözleri yine Max'e kaydı.

Ve yine yanlış ağaca havlıyordu. Max annesi ve kız kardeşi için kapıyı açmıştı ve Mick'in gözlerini yakaladığında kahkahalara boğuldu. Sonra kolunu omuzlarıma doladı ve beni kapıdan dışarı çıkardı.

Dış kapıya yaklaştığımızda Max kolunu üzerimden çekmeden eğilip ağzını kulağıma dayadı.

"Belki söylememişimdir diye söylüyorum Düşes, gerçeğin ortaya çıkacağından pek emin değilim ama emin olduğum tek şey kız kardeşime göz kulak olacağın konusunda sana güvenebileceğim." Ona bakmak için boynumu bükerken başımı geriye çektim ama konuşmaya fırsatım olmadı çünkü beni durdurdu ve sözlerini şöyle bitirdi: "Teşekkür ederim bebeğim."

Sonra ben daha cevap veremedim beni derin bir şekilde öptü, diliyle de biraz hareket etti ama derin olmasına rağmen öpücük uzun sürmedi.

"Max!" Kafasını kaldırdığında Kami tersledi. "Bir içkiye ihtiyacım var."

Onlara doğru baktığımda Linda'nın gözlerinin üzerimde olduğunu gördüm. "Sanırım makarna fırını bitti. Size ve ailenize The Mark'ta buffalo burger ısmarlayabilir miyim?"

Max'e baktım, sonra Linda'ya döndüm. Sonra dedim ki, "Buna bayılırlar."

* * * * *

Sarhoş annem, Linda, Kami, Arlene ve Jenna ile birlikte The Dog'un yüksek, yuvarlak masasında bir tabureye oturdum. Becca garsonumuzdu.

Arlene'in emriyle, annem ve Linda'nın da desteğiyle, Max odanın öbür ucunda, (yine Arlene tarafından) The Dog'un Erkekler Gece Gezmesi Bölümü olarak belirlenen yerde karantinaya alınmıştı. Brody ve Steve ile bilardo oynuyordu ve Arlene'in gazabı tehdidi altında yaklaşmaması gerekiyordu.

İnişli çıkışlı günüm ve şu anda Max'ten zorunlu olarak ayrı kalışım bir yana, ben de biraz sarhoş olduğum için; The Mark'ta maceracı davranmış, menüyü görmek istemiş ve gerçek bir biftekle yapılan ve bu nedenle harika olan kızarmış tavuk bifteği sipariş etmişim; bunu, rüya gibi çikolatalı musla ayrılmış ve çikolata ganajla kaplanmış beş kat çikolatalı kek olan Mile Hi Mud Pie ile takip ettim; Becca, Mindy'nin dün tecavüz merkezinin danışmanını görmekle kalmayıp o gün tekrar ziyarete gittiğini ve Bitsy'den de kendisiyle gelmesini istediğini (ve Bitsy'nin cenazeye rağmen zaman ayırdığını) bildirdi; ve Kami'nin buffalo burgerle beslendiğinde ve aynı zamanda sarhoş olduğunda çok daha eğlenceli olduğunu öğreniyordum, bu nedenle kendimi oldukça mutlu hissediyordum.

"Sen. Olamazsın. Olamazsın. Ciddi olamazsın!" Arlene bağırdı ve ben baktım

Ona bakarken akşamımı düşünüyordum, dikkatimi vermemiştim ve ne hakkında bağırdığını bilmiyordum. Sonra yine Arlene, annem ve Linda

Kami, Jenna ve ben kıkır kıkır gülerken, yaklaşık yarım saat boyunca söyledikleri her şeyi bağırarak söylediler, tek bir kelime bile edemediler, bu yüzden izimi ilk kez kaybetmedim.

"Ben. Ben. Değilim!" Annem bağırarak karşılık verdi ve ben bir şey hissettim, sıcak ve tatlı bir şey ve içgüdüsel olarak bilardo masalarına baktım ve Max, Brody ve Steve'in bize baktığını gördüm.

Max'in odanın diğer ucunda, elinde bir bilardo istakası, sapı yere dönük, çok yakışıklı bir şekilde durduğunu görünce içimde karşı konulmaz bir dürtü hissettim ve buna karşı koymaya çalışmadım.

"Geri döneceğim," diye mırıldandım yanımda oturan Linda'ya, taburemden kaydım ve barın içinden Max'e doğru ilerledim.

Yanına vardığımda iki kolumu ortasına doladım, önümü yan tarafına bastırdım ve kolunu omuzlarıma doladığında başımı arkaya eğerek ona baktım.

"Merhaba," dedim usulca.

Bana doğru sırttı ve "Bebeğim, kızların gece gezmesi ile erkeklerin gece gezmesi arasındaki görünmez sınırı yıkıyorsun" dedi.

"Sanırım annem, Arlene ve Linda kuralları uygulamanın ötesine geçtiler."

Odanın öbür ucuna baktığımda annemin parmaklarından masaya asılı olduğunu, gövdesini ve başını geriye atmış, güldüğünü gördüm. Arlene avucunun içiyle masaya vuruyor ve gülüyordu. Linda sonuna kadar eğilmiş, alnını masaya dayamış, gülüyordu. Kami ve Jenna da birbirlerine bakıp gülüyorlardı.

Max'e döndüm ve "Gittiğimi bildiklerini bile sanmıyorum" diyerek bariz olanı işaret ettim.

Max kızlara baktı, sonra gözleri bana geldi. "Pek öyle görünmüyor."

"Bilardo mu oynuyorsun?" Brody yanıma gelerek sordu ve Max'in gitmesine izin vermeden ona baktım.

"Hayır," diye cevap verdim.

"Öğrenmek ister misin?" Brody gülümseyerek sordu.

"Yeni beceriler edinmenin ötesindeyim," dedim ve Max'in omuzlarımdaki kolu beni sıktı, ben de ona döndüm.

"Parçalandın mı?"

"Hayır," diye açıkladım, yalan değildi, bu yüzden daha da yaklaşıırken, "sadece iyi bir gece geçiriyordum."

"Kalkmışsın, Brody," diye seslendi Steve, sonra gözleri bana geldi. "Mühür kırıldığına göre Nellie'yi kontrol edip taburesinden düşmediğinden emin olacağım."

"Bence bu iyi bir fikir," diye önerdim ve Steve'in gülümseyip uzaklaştığını gördüğümde Max'in kıkırdadığını duydum.

"Bize bir tur daha atmak ister misin?" Brody bir sonraki atışını ayarlamak için bilardo masasına bakarak öneride bulundu.

"Evet," diye yanıtladı Max ve sonra hareket etti.

Onunla birlikte hareket etmek için bir kolumu bırakmak zorunda kaldım ve kollarımız birbirimize dolanmış bir şekilde ağırlaşan bara doğru yürüdük. Max beni de yanına alarak içeri girdi, sonra çenesini barmene doğru kaldırdı ve o anda Harry'nin barın diğer ucunda tek başına oturduğunu, biraz mutsuz görüldüğünü ve sek olarak doldurulmuş gibi görünen kehribar rengi bir içeceğe baktığını gördüm.

Max yüz ifademi okumuş olacak ki, "Harry morali bozuk olduğunda viski içer," diye mırıldandı.

Barmen yanımıza geldi ve Max dört bira sipariş etti.

Harry'yi inceledim, sonra Max'in bedenine döndüm ve diğer kolumu da ona doladım. "Ben gidip ona eşlik edeyim."

Max bana baktı. "Bana arkadaşlık ettiğini sanıyordum."

"Misafirin var," diye başımı bilardo masasındaki Brody'ye doğru eğdim, "Harry'nin yok."

Max boynunu eğerek yüzünü bana yaklaştırdı ve "Brody uzun zamandır benim en iyi arkadaşım tatlım ve onun evde olması çok güzel. Yine de senin arkadaşlığını tercih ederim."

Bu bana kendimi iyi, çok iyi hissettirdi ve yine yakınlaştım ama "Soyunma odası konuşması yapamam" diye belirttim.

"Soyunma odası muhabbeti yaptığımdan değil ama yapsaydım bile bunu üvey babanla yapmazdım."

Başımı sallayarak bunun akıllıca olduğunu düşündüğümü belirttim. "O zaman etrafta olmam pek iyi olmaz, çünkü ne sen benim zaaflarımdan ne de Steve annemin zaaflarından şikâyet edebilir."

"Zaaflar mı?"

"Hatalar, kötü alışkanlıklar."

"Sana bir erkek sırrı vereyim bebeğim, ama erkekler kadınlar gibi değildir. Bir araya geliriz, dırdır etmeyiz. Sadece içeriz ve konuşacaksak da maç hakkında konuşuruz." Ona gülümsedim ve o da devam etti, "Yine de sürtüklük yaptık, senin hataların hakkındaki düşüncelerimi Steve'le paylaşacağımdan emin değilim."

Mutlu ruh halim buharlaştı, bedenim gerildi ve gözlerim kısıldı. "Yani bende olduğunu mu düşünüyorsun?"

Sırıttı. "Bebeğim, bunun için kendini hazırladın."

"Tamam, ne o zaman?"

Hiç tereddüt etmedi. "Kıçın bu kordonların içinde çok güzel görünüyor."

Beklediğim yanıt bu olmadığı için gözümü kırptım.

"Tavrım", evet. Bir tartışmayı kaybederken tartışmayı durdurmaya çalışma alışkanlığım, kesinlikle. Tatlıya hayır diyememem, muhtemelen.

Kıçım kordonun içinde,
hayır. Ben de "Pardon?"
diye sordum.

"Odanın bir ucundan diğerine yürüdün ve yanından geçtiğin her erkek neredeyse kıçına baktı. Kahretsin, burada bana doğru bastırılmış bir şekilde duruyorsun ve hala geçen her erkek kıçına bakıyor."

Bu iddianın doğru olup olmadığını görmek için omzumun üzerinden baktım. Max'in vücudu gülmekten titremeye başladı, sonra cüzdanını çıkarmak için hafifçe geri çekildi.

"Yalan söylüyorsun," diye suçladım.

"Hayır," dedi ve cüzdanını açıp kolunu omuzlarımdan çekerek birkaç banknot çıkardı, ben de kollarımı indirdim.

"Eğer bu doğruysa, bu benim hatam değil."

"Üzerine biraz et koymalısın Düşes. Kimse Kami'nin kışına bakmıyor." Max para üstünü saklaması için çenesini barmene doğru kaldırdı, cüzdanını kapatıp cebine soktu.

"Oturuyor."

"Sen otururken de seni kontrol ediyorlardı."

"Arkam mı?"

Bana baktı ve "Hayır, saçın, yüzün ve bazen de göğüslerin" dedi.

Nefes nefese kaldım ve sonra

"Değillerdi" dedim. Sırıttı. "Bebeğim, öyleydiler."

"Saçmalıyorsun."

Başını salladı ve gözleri omzumun üzerinden geçti, sonra bardan iki bira şişesi aldı ve onları bilardo masasına geri dönmekte olan Steve'e uzattı. Steve bana gülümsedi ama Brody'nin yanına gitmeden önce başka bir şey söylemedi.

Max bana bir bira uzattı ve diğerini aldı. Sonra kolu belime dolandı ve beni önüne çekti.

"Buna inanmak sana neden zor geliyor?"

Ona açıkladım, "Bana bakıyorlar çünkü seninle olduğum için merak ediyorlar."

"Belki de bu yüzden bazı kadınlar sana bakıyor. Erkekler sana bakıyor çünkü güzel bir yüzün, harika saçların ve güzel göğüslerin var."

"Max!" Tersledim.

"Bu doğru."

"Benden hoşlanıyorsun."

Başını salladı ve kolu daha da sıkılaştı. "Şok edici, Nina Sheridan iltifat için balık avlıyor."

Yaptığı yorum açıkça doğru olmadığı için beni rahatsız etti, bu yüzden kolundan geri çekildim ama daha da sıkılaştı, ben de pes ettim ve "Bunu yapmayacağım" diye tersledim.

"Tanrım, tatlıdan kızgınlığa şimşek hızıyla geçiyorsun" demeden önce yine sırtıyordu.

"Çünkü beş dakika önce tatlı olma havasındayken sen sinir bozucuydun."

Kaşları yukarı kalktı. "Sana seksi olduğunu söylemek sinir bozucu mu?"

"Bütün erkeklerin beni kesip biçtiğini söylemek sinir bozucu."

"Bebeğim."

"Max."

Bir çıkmaza girmiş gibiydik, sonra iç çekti.

Sonra dedi ki, "Sana bir şey söyleyeceğim, baktıklarına inansen da inanmasan da, bilmelisin ki, bakmaları umurumda değil. Onlar sadece o kışın, göğüslerin ve saçların ne vaat ettiğini tahmin edebilirler ama ben biliyorum."

Midem iyi bir şekilde zonklasa da gözlerimi devirdim. Max gülmeye başladı ve artık yüzümü okuyabildiğini bildiğim için midemin yaptıklarının orada yazılı olmadığını umdum.

"Şimdi Harry'yle konuşmaya gidiyorum," diye haber verdim ona, eğlencesini kontrol altına aldığı anda.

"Evet, bunu beni öptükten sonra yapabilirsin."

Pes etmeye ve kaçınılmaz tartışmadan kaçınmaya karar verdim, bu yüzden eğildim, bir elimi pazusuna koydum ve ağzımı onunkine dokundurdum. Sonra birkaç santim geri çektim ama Max beni tekrar öne doğru itti, böylece ona yapışmıştım.

"Bu bir öpücük mü?" diye sordu.

"Hımm... evet," diye cevapladım kendimi ona yapışmış bulduğuma şaşırarak.

"Tatlım, yakın bile değil."

Ne demek istediğini anladığımda gözlerim büyüdü. "Seninle bir barda öpüşmeyeceğim."

"Neden olmasın?"

"Neden?"

Yüzü tekrar yaklaştı. "Çünkü, ilk olarak, bunu istiyorum. İkincisi, ister inan ister inanma, erkekler seni kesiyor ve bu benim iddiamı ortaya koymam anlamına geliyor."

"Hak iddia etmek mi?"

"Bu bir erkek olayı."

"Bu bir Maço Dağ Adamı olayı." "Aynı şey."

"Sen imkansızsın."

"Beni öpecek misin, öpmeyecek misin?"

"Eğer yapmazsam, beni yine de öpeceksin, değil mi?"

Yine bana sırtıttı. "Sonunda anladın mı?" "İmkânsız," diye mırıldandım.

"Öp beni, Düşes."

Hiçbir şey yapmadan, (muhtemelen) annem izlerken, onun annesi izlerken ve üvey babam izlerken yaptım. Kız kardeşi, en iyi arkadaşı, Arlene ve Gnaw Bone'un yarısından bahsetmiyorum bile. Ancak, ağzımı serbest bıraktığında, umursamak için içimde bir şey yoktu.

Gözleri yüzümde gezinirken, "Görüyorum ki tatlı haline geri dönmüşsün," diye mırıldandı.

"İyi öpüşüyorsun," diye mırıldandım.

Dünyamı değiştiren sözleri söylemeden önce alnı alnıma dokundu.

"Sen daha iyisin," diye fısıldadı, ben onun içinde daha da eridim ve o sözlerini bitirdi. "Şimdiye kadar sahip olduklarımın en iyisi ve bunu ağzınla yaptığın her şeyle kastediyorum, bana sinir bozucu olduğumu söylemek için kullandığında bile."

Öpüşmemiz sırasında ona dolanan kollarım bir spazm halinde sıkılaştı.

"Gerçekten mi?" Nefes aldım.

"Kesinlikle." Hâlâ fısıldıyordu.

Birden ağlayacak gibi oldum ve bunu saklamak için çenemi aşağı eğip uzaklaşmaya çalıştım.

Ne yazık ki öpüşmemiz sırasında Max'in kolları da bana dolanmıştı, bu yüzden bu çaba tartışmalıydı.

"Düşes?" diye seslendi ve gözlerinden kaçmaya devam ettiğimde, kollarından biri beni ona kilitledi, diğer eli çeneme geldi ve beni bakışlarıyla buluşmaya zorladı. Bakışları benimkileri yakaladığında, "Ne oldu bebeğim?" diye mırıldandı.

Belki de, sadece belki, benim de onun için bir şekilde özel olacağım gerçeği de dahil olmak üzere pek çok şeydi.

Ve bu benim için dünyalara bedeldi.

Ona bunu söylemedim, bunun yerine "Bu sadece söylenecek güzel bir şeydi" dedim.

Eli çenemden ayrılıp boynuma dolanırken, "Bu hoşuma gitti," diye cevap verdi.

Şaşkınlıkla göz kırptım ve sonra "Neyi seviyorsun?" diye sordum.

"Erkeklerin seni kesip biçtiğine inanmaman hoşuma gidiyor, bu iltifatı kabul etmiyorsun ama benim için yaptığın bir şeyi beğendiğimi söylediğimde yumuşuyorsun."

Dudağımı ısırdım ve başka tarafa bakmaya çalıştım ama Max'in boynumdaki eli gerildi, ben de gözlerimi onunkilerden ayırmadım ve "Nazik olmayı bırak," dedim.

Yine sırtıttı ve parmaklarıyla beni sıktı. "Düşes, buna alışsanız iyi olur. Bu konuda çok fazla deneyiminiz olmadığını biliyorum ama bilmelisiniz ki size düzenli olarak iyi davranmaya niyetliyim."

"Şimdi daha nazik davranıyorsun," dedim ve bu bir suçlama olarak ortaya çıktı.

"Evet bebeğim, dediğim gibi, buna alışsan iyi olur."

Bunun mümkün olduğundan emin değildim. Ancak, denemekten çekinmeyeceğime emindim.

Konuyu değiştirmeye karar verdim. "Harry'yle şimdi konuşabilir miyim?"

Harry'ye baktı ve "Evet," diye cevap verdi.

"Max?" Seslendim ve bana baktı, yaklaşmak için ayak parmaklarımın üzerine kalktım ve fısıldadım, "Sen de şimdiye kadar sahip olduklarımın en iyisisin, sadece ağzınla değil, her şeyinle. Ve bunu söylerken her şeyi kastediyorum."

Sonra yüzünün yumuşadığını ama gözlerinin karardığını gördüğüm şey için tam tepkisine tanık olamadan

Yoğunluk yeterliydi, kollarından kurtuldum ve aceleyle Harry'nin yanına gittim.

Kendini ucuza sattığını söylemişim, dedi Charlie içimden.

Sessiz ol, dedim.

Max'e dönüp bakmadan bar boyunca Harry'ye doğru yürüdüm ve ağzımın hafifçe gülümsediğini hissettim ama içimden çok daha büyük bir gülümseme geliyordu.

Harry'ye geniş bir alan bırakıldığını fark ettim. Yanındaki iki tabure de boştu ve kimse ona yakın durmuyordu.

Yanındaki tabureye kaydım, bana bakabilmek için boynunu büktü ve neden ondan uzak durulduğunu anladım. Gözleri içkiden ve belki de uykusuz gecelerden dolayı kızarmıştı, çünkü yüzü bitkin ve yakından bakınca daha da mutsuz görünüyordu.

"Merhaba Harry," dedim usulca.

"Nina," diye mırıldandı ve tekrar içkisine baktı. "İyi misin?"

"Hayır," diye cevap verdi hemen, sonra bardağı dudaklarına götürdü ve içindekileri bir dikişte geri attı.

Elini bıraktığında bardağın dibi bara çarptı ve ben sıçradım.

Aniden ve yüksek sesle, "Jake!" diye bağırdı.

Barmenin gözleri Harry'ye kaydı ve Harry bardağını bara vurarak bir tane daha istediğini belirtti. Jake başıyla onayladı ve arkasındaki içki şişelerine döndü.

"Harry -" Ben başladım.

Sözümü kesti. "Şehre taşındığınızı duydum."

"Um... evet," diye onayladım.

"Anlaşıldı," diye mırıldandı garip bir şekilde ve Jake oradaydı.

Harry'nin bardağına burbon doldurmasını izledim, Harry'nin eli hâlâ bardağın etrafındaydı ve Jake'e bakıp gözlerinin bana geldiğini gördüm. Başımı hafifçe salladım. Anladığını belirten bir şekilde başını salladı.

Jake Harry'ye, "Dostum, bundan sonra bir tane daha istiyorsan, anahtarlarını bana vermelisin," dedi.

Harry hiç tereddüt etmeden elini kot pantolonunun cebine attı, anahtarlarını çıkardı ve barın üzerine bıraktı. Jake onları kaptı ve uzaklaştı. Harry burbonundan bir yudum aldı.

"Max ve ben seni eve götüreceğiz." Teklif ettim ve Harry'nin kan çanağına dönmüş gözleri bana baktı.

"Biliyor musun, anlamıyorum," dedi.

"Neyi anlamıyorsun?" Ben sordum.

Yüzümden kucağıma, sonra tekrar yukarı baktı. "Sen lanet olası İngiltere'de yaşıyorsun. İngiltere," diye son kelimeyi tükürdü ve ben yine sıçradım, ses tonundaki zehir beni şaşırttı. "Şehre geliyorsun, doğruca Max'in evine gidiyorsun. Şimdi annesi ve kız kardeşiyle The Dog'da oturup gülüyor ve gürültü yapıyorsun. Sonra Max'e yapışıp onunla öpüşüyorsun. Bu da ne demek oluyor?"

Bununla nereye varmak istediğini, neden bundan bahsettiğini ya da en önemlisi neden bu konuda bu kadar kızgın görüldüğünü bilmiyordum, o yüzden nazikçe,

"Harry, anlamıyorum," dedim. "Bu sadece o," dedi Harry bana. "Ben bildim bileli böyle.

Harry'nin gözleri barın karşısındaki Max'e kaydı ve mutsuz yüzü gerildi, "her zaman."

Konuşmadan rahatsız olmaya başlamıştım ve ne diyeceğimi bilemeden bir yudum daha almasını izledim.

"Harry, belki -" Başladım ama Harry bana baktı ve söylediği şey beni susturdu.

"Anna'yı tanırdım," dedi bana, "onu sonsuza dek tanırdım. Küçük tatlı bir şeydi. Gerçi güzel değildi. Her zaman çok tatlıydı. Komikti, Tanrım, çok komikti. Ama güzel değildi."

Ona baktım, Anna'nın fotoğraflarını gördükten sonra onu güzel bulmadığına inanamadım. Anna çok güzeldi.

Harry devam etti, "Sonra güzelleşti. Çirkin ördek yavrusu hikayesindeki gibi, lisede bir kuğuya dönüştü. Yıllardır Max'e aşıktı. Yıllarca. Max onu sevmiyordu.

onu fark etmedi, güzelleşene kadar varlığından bile haberdar değildi. Sonra onu fark etti. Herkes fark etti."

Bunu duymak istemiyordum, Harry'den değil.

"Harry, Max ve ben -" Ben başladım ama o konuşmaya devam etti. "Ona çıkma teklif etti ve her şey bitti, kız onun oldu. Bütün

Kasaba birlikte olmalarının çok tatlı olduğunu düşünüyordu, çok tatlı. Herkes bunun Sindirella gibi olduğunu düşünüyordu. Anna onu uzun zamandır istiyordu, uzaktan izliyordu, hiç erkek arkadaşı olmamıştı, Max'ten başka kimsesi yoktu. Max Max'ti, her kız ondan bir parça istiyordu. Anna'nın imkânsız rüyasının mümkün olması ve birbirlerine bağlanmaları, çok yakınlaşmaları, aşık olmaları." Başını salladı ve devam etmeden önce bir yudum daha aldı, "CU'ya gittiğinde bile, top oynamak için o bursu aldı ama ikinci yılında onu hamile bıraktı. Okulu bırakıp eve geldi ve onunla evlendi. Herkes bunun çok romantik olduğunu düşünüyordu. O kadar iyi bir adamdı ki, mimar olma hayalinden vazgeçip Anna için doğru olanı yaptı. Tanrım."

Bu bilgi beni sarsarken ağır ağır nefes almaya başlamıştım ve kalbim göğsümde çarpıyordu. Kaçmak, taburemden kaymak ve Max'in kollarının güvenliğine, bunu bilmediğim zamanlara geri dönmek istedim. Bilmek istediğimi düşündüğüm onca zamandan sonra aslında bilmek istemediğimi fark ettim.

"Lütfen, Harry, bir saniye beni dinle -" Ben yalvardım ama o konuşmaya devam etti.

"Ve biliyor musunuz? Bu konuda hiç kızmadı. Ne olabileceğini hiç düşünmedi. Hamile kalarak hayatını raydan çıkardığı için hiç kızmadı. O bebek için mutluydu, parmağına yüzük taktığı için heyecanlıydı. Ayın üzerindeydi. O da mutluydu. Çok mutluydular. Çocuğu kaybettiğinde bile. Ve bir sonrakini. Ve ondan sonrakini."

Artık ağır nefes almıyordum, hiç nefes almıyordum.

"Denemekten vazgeçtiler ama olsun," diye elini uzattı, "sorun değil. Birbirlerine sahiptiler ve Büyük Max ile Güzel Kuğu Anna için bu yeterliydi. Her şeydi. Kahretsin," diye mırıldandı ve bir yudum daha aldı.

Ciğerlerime zorla hava çektim ama Harry tekrar konuşana kadar tek kelime edemedim.

"Sonra Curt onu öldürür."

İçime çektiğim nefes göğsümün donmasıyla sıkıştı ama Harry devam etti.

"Tanrım, bütün kasabayı parçaladı. Curt'ü avlayacaklarını düşündüm, Max'in yapacağını düşündüm. Max'in işi bitmişti. Hiç böyle bir adam görmemiştim. Hiç görmemiştim. Lanet olsun, vahşiydi. Herkesin tek düşünebildiği Anna'nın ölmüş olması, Max'in onu kaybetmesi ve sonunda Max'in erkekleşip intikam peşinde koşmamasıydı. Ve Max kendini kaybedip Curt'e saldırmayacak kadar harika değil miydi? O kadar harika değil miydi ki, dünyası başına yıkıldığında, sonunda kendini toparlayabildi? Kimse Curt'ün Bitsy'nin bacaklarını alıp onu o sandalyede bıraktığını ve Curt'ün yara almadan oradan uzaklaştığını düşünmedi. Herkesin tek düşünebildiği Max ve Anna'nın sonu, lanet olası bir peri masalının ölümü oldu."

"Belki de -" Fısıldadım, kaçmak istiyordum, kaçmak için çaresizdim ama bir şekilde tabureme yapışmışım.

Harry konuşmaya devam etti. "Sonra herkes konuşuyor, onu sahada oynarken görüyorlar, kimseyle ciddi olmadığını anlıyorlar. Bir daha asla. Anna onun her şeyiydi. Ne kadar üzücü," diye tısladı Harry. "Ne kadar trajik." Harry başını salladı ve söylevine devam etmeden önce bir yudum daha aldı. "Ne kadar iyi bir adamdı, yirmi yedi yaşında her şeyini kaybetti, kalbi kırıldı. Max dokunulmaz, kalbi o kadar kırık ki, bir daha kimsenin giremeyeceğini söylediler. Kimse onun hareket eden her şeyi becerdiğini, onları ortada bıraktığını ve asla ondan bir parça almalarına izin vermediğini fark etmedi. Herkes bunu her yerde yaptığını, şehir dışında iş aldığını, burada kadınları olduğunu, iş yerlerinde kadınları olduğunu, her yerde kadınları becerdiğini biliyordu."

"Yapmalıyım -" Tabureden kaymaya başladım ama Harry'nin gözleri beni olduğum yerde sabitledi.

"Sonra da şehre uçuyorsun, sen." Sesi alçaldı, gözleri beni tekrar taradı ve devam etti, "Görünüşün, konuşman, giyinişin, tam bir klas. Kimse senin kim olduğunu bilmiyor, lanet İngiltere'den geliyorsun ve birden onunla The Dog'da takılıyorsun, sanki bir tür Tanrı ya da başka bir şeymiş gibi ona baskı yapıyorsun. Sen ateşlisin, bu bardaki herhangi birine sahip olabilirsin, parmağınla herhangi birini işaret et, ona sahip olursun," diye beni bilgilendirdi. "Yani tabii ki sana çakacaktı."

"Öyle değil," diye fısıldadım.

Kaşları havaya kalktı. "Hayır mı? Yani seni içeri mi aldı? Senden öncekilerin hepsi seni içeri aldı mı? Çok ateşlisin Nina, seni bir saniyede becerirdim, senin gibi biri bana şans verdiği için kendimi şanslı sayardım, dünyayı ayaklarının altına sermek için kendimi düğümlerdim, belki de öyle yapmıştır. Ben ne bilirim ki? Muhtemelen ona bir bebek verebilirsin, Anna bunu yapamazdı. Ama bilmelisin ki kızım, bunu sana benden başka kimse söylemeyecek, herkes senin o kişi olduğuna umuyor, onun tüm yaralarını iyileştirecek kişi sensin. Seksisin, tatlısın, hatta komiksin. Ama bilmelisin ki sen Anna değilsin."

Taburemden yere düşmemem bir mucizeydi, sözlü darbesi çok acımasızdı.

Bunun yerine yutkundum ve "Belki de seni yalnız bırakmalıyım" diye önerdim.

İçkisini kaldırdı ama "Yaralarımı iyileştirme arzusu duyarsan, güzelim, sadece söyle," dedi.

Bunun Harry olmadığına, içki ve öfke olduğuna, Shauna'nın bir sürtük gibi davrandığına ve onun da uzun zamandır onunla ilgilendiğine karar vererek nefesimi çektim. Bu nedenle, yardım etmek için biraz çaba göstermem gerektiğini düşündüm.

Öne doğru eğildim ve ona, "O buna değmez, Harry," dedim.

Harry gözlerini kaçırdı ve "Öyle mi?" diye sormadan önce bir yudum aldı.

"Max'in bir arkadaş olduğunu biliyorum. Uzun zamandır senin arkadaşın. Bunu Shauna'ya kızgın olduğun için söylüyorsun ve Harry," elimi koluna koydum, "o buna değmez."

Harry'nin gözleri barın öbür ucundaki Max'e kaydı, ağzı sertleşti ve içkisinin sonunu da devirdi.

Sonra bana baktı. "Evet, Nina, haklısın. Elbette. Max'ten Shauna'yla yarım yamalak ikinci randevuyu aldım. Curt'ü de sayarsan üçüncüler. Yani haklısın, o buna değmez."

"Sen iyi bir adamsın, Harry," dedim nazıkçe ve Harry'nin yüzü o kadar düşmanca, o kadar korkutucu bir şekilde büküldü ki, tanık olmak zordu ve vücudumun tamamen hareketsizleştiğini hissettim.

"Evet," dedi tekrar, "iyi bir adam." Bana doğru eğildi ve fısıldadı, "Çok iyi, kendimi tekrar edeceğim çünkü senin iyi bir kadın olduğunu ve bunu hak ettiğini düşünüyorum ve şimdi ona sarılmış olabilirsin ama bir gün daha iyisini yapabileceğini öğreneceksin. Onu seviyordu Nina, onun dünyasıydı. Bir kadın bir erkeğin dünyasıysa ve onu kaybederse, bunun yerini hiçbir şey alamaz ve bunu bilmelisin. Bu onun istediği bir şey, Max senin için iyi şeyler yapacak ama o bilecek ve tüm kasaba bilecek, sen onun için Anna'nın olduğu gibi değilsin, asla da olmayacaksın. İyi bir adam olarak bunu senin de bilmen gerektiğini düşünüyorum."

Kalbim deli gibi çarpıyor, ciğerlerim acıyor, gözyaşlarım gözlerimin arkasını yakıyor, en kötü hayallerimin hepsi Harry'nin acımasızca dürüst sarhoş saçmalıklarında gerçek oluyordu.

Harry gözlerimi tuttu, sonra elini koluma sardı, yüzü yumuşadı ve fısıldamaya devam etti, "Kahretsin Nina, ben bir pisliğim."

Eğildim ve elimi onun elinin altından çekerek hızlıca "Sorun değil" dedim.

"Sadece kızgıyım. Shauna beni aptal yerine koydu." "Anlıyorum."

Boşalttığım alana doğru eğildi, taburesinden düşecekmiş gibi görünüyordu. "Nina, cidden, benim

Bok. Max iyi bir adam. Ben sadece götlük yapıyorum."

"Doğru," diye fısıldadım. "Biraz temiz havaya ihtiyacım var. Um... seni eve bırakmamı ister misin? Brody'ye, üvey babama, Steve'e sorabilirim -"

Başını iki yana salladı. "Jake'e Thrifty's'i aramasını ve bana bir taksi bulmasını söyleyeceğim."

Başımı salladım. "Bir dakikalığına dışarı çıkacağım."

"Nina -" diye başladı ama ben kaçmak için olabildiğince hızlı hareket ettim.

Elimdeki birayı barın üzerine bırakıp kapıya doğru ilerledim ve elimi kaldırıp saçlarımı yüzümden çektim. Başımın arkasında bir demet halinde tutarak bilardo masalarına doğru baktım. Max'in sırtı bana dönüktü ve onun eğilip bir atış hazırlamasını izledim.

Annemin masasına baktım ve Arlene, Linda ve Jenna'nın anneme doğru eğilmiş, muhtemelen annemin anlattığı çılgın ama gerçek bir hikâyeyi pür dikkat dinlediklerini gördüm.

Ama Kami'nin gözleri benim üzerimdeydi.

Bu iyiydi. Barın karanlığında yüzümün neye benzediğinden emin olduğumu göremezdi ve görse bile o Kami'ydi. Umurunda olmazdı.

Ceketimi almadan kapıya yöneldim, soğuk gece havası anında tenimi ısırdı ve ben bunu memnuniyetle karşıladım. Odaklanacak bir şey, beynimi delip geçen düşünceler karmaşası dışında bir şey. Sağıma, soluma baktım, sonra sağa, otoparkı aydınlatan tepe lambasının sönük olduğu binanın sonuna yöneldim. Karanlık, yalnızlık, düşüncelerimi toparlayabileceğim ya da daha iyisi onları kafamdan atabileceğim bir yer.

Binaya yaslandım, derin nefesler aldım, gözlerimin kenarlarında gezinen yaşları hissettim, bir tanesi kaçtı ve yanağımdan aşağı kaydığını hissettim.

Nasıl olur da bir dakika içinde Max için bir şey, özel bir şey, sahip olduğu en iyi şey olacağıma dair umut kalbimde bu kadar değerli olabilirdi. Ve sonra... hiçbir şey.

Geçer
siz.

Boş.

Harry, Anna hakkında, onun dünyasıydı, dedi.

Onun dünyasıydı.

Onun dünyasıydı.

Tatlım, dedi Charlie kafamın içinde, sarhoştı, göt gibi davranıyordu. Saçma sapan konuşuyordu.

"Git buradan," diye fısıldadım karanlığın içine.

"Hayır, bana Mindy'nin nerede olduğunu söyleyene kadar olmaz."

Başımı kaldırıp arkama döndüm ve bir metre önümde duran Damon Matthews'a şaşkınlık ve azımsanmayacak bir korkuyla baktım.

Tam da ihtiyacım olmayan şey.

Binadan doğruldum ve omzumun üzerinden girişe baktım. Damon görüş alanımı doldurmuş, kaçış yolumu kesmek için harekete geçmişti.

"Seninle konuşuyorum, İngiliz. Mindy nerede?" Gözlerim onunkilere gitti. "Mindy mi?"

"Evet, Mindy," diye kestirip attı, yüzünde küçümseyen bir ifade vardı. "Onu hatırlıyor musun?"

"Damon, o -"

"Değil Cevap ver. onu Lanet olsun. Telefon, Bu ne o yapıyor."

"Mindy şu anda bazı şeylerle uğraşıyor," diye açıkladım.

"Evet, kim uğraşmıyor ki?" O bir adım öne çıktı, ben bir adım attım.

geri döndü ve durdu. "Bak, evde değil, Becca'larda değil, işe gelmiyor, telefonuna cevap vermiyor." Bir adım daha attı ve ben bir adım geri attım, bacaklarım park halindeki bir arabanın tamponuna çarptı ve durdum ama o bana yaklaştı. "Brody bizim evde kalıyor, kilitler değişmiş, eşyalarım ulaşamıyorum. Ev sahibi Maxwell'in eşyalarımı bir birime taşıdığını ve kendi eşyalarımı alabilmem için önce kirasını ödemem gerektiğini söyledi... lanet olası... eşyalar." Son üç kelimedede bana doğru eğildi, o kadar yakındı ki arabaya yapıştım ve olabildiğince geriye

ekildim, devrilmemek için elimi kaputa koydum.

"Bir sorun mu var Damon?" Duydum ve Damon'ın arkasında duran Kami'yi görmek için yana doğru eğildim.

Damon doğruldu ve Kami'ye döndü. "Defol git, Kams."

Kami ona, "Sana işini söylemek istemem Damon, ama Max seni burada Nina'nın suratına bakarken görürse hiç memnun olmaz," dedi.

"Max'i sikeyim."

"Sadece nazik olmaya çalışıyorum," dedi Kami ve normalde Kami'nin nazik olması kavramına gülerdim ama gülmek için bile aklımı kaçırarak kadar korkmuştum.

"Mindy'nin nerede olduğunu biliyor musun?" Damon daha önceki konusuna geri döndü.

"Ona yaklaşırsan taşaklarını kesip Belediye Binası'nın kapısına çivileyeceğimi biliyorum," dedi Kami kayıtsızca ve sözleri ve bunları söylerkenki soğukkanlılığı karşısında gözlerim büyüdü, özellikle de Damon muhtemelen onu simit haline getirebileceğinden.

"Kami," diye fısıldadım.

"Öyle mi?" Damon onun adını söylememle alay ederek tehditkâr bir şekilde Kami'ye doğru eğildi.

Kami de eğildi ve "Evet," diye karşılık verdi.

Ben nefesimi tutarken göz göze geldiler ve sonra Damon şaşırtıcı bir şekilde gözlerini kaçırarak "Lanet olası kaltak" diye mırıldandı.

"Sana bir tavsiye Damon, Nina'nın alanından uzak dur, tamam mı?"

Mindy ve Nina, evlat, ikisi de sana yasak. Duydun mu beni?" "Siktir git."

Kami bana baktı ve "Beni duydu" dedi.

Damon bana duvarların boyasını kabartacak bir bakış attı ama o dönüp gidene kadar gözlerini tuttum.

Arabadan uzaklaştım ve Kami'ye baktım. "Teşekkürler."

Bana bakarken gözleri kısılmıştı, minnettarlığımı görmezden geldi ve "Harry sana ne dedi?" diye sordu.

Vücudum sarsıldı, sonra toparlandım, gözlerim onunkilerden kaydı. "Hiçbir şey," diye mırıldandım, sonra aklıma bir fikir geldi, karşımdaki Kami olduğu için muhtemelen umutsuz bir fikirdi ama denemek zorundaydım. Ona döndüm ve sordum: "Dinle, ayık mısın? Sence beni götürebilir misin?"

Kami, "Max seni eve götürüyor." diyerek sözümü kesti.

Tekrar denedim. "Ama bak, birden kendimi -"

Yine sözümü kesti. "O zaman gidip Max'i alalım."

Yine de bunun umutsuz olduğunu biliyordum çünkü bu Kami'ydi ama Kami olsun ya da olmasın, o hala bir kadındı ve kadınlar kadınları tanırdı ya da en azından benim tanıdıklarım tanırdı, aslında hiçbir şey söylemeden onunla iletişim kurmaya çalıştım ve "Kami" diye fısıldadım.

"İşte oradalar!" diye bağırdı annem ve ben Kami'nin etrafına baktığımda Arlene ve Jenna hariç tüm grubun kapıdan akın ettiğini gördüm.

"Lanet olsun," diye mırıldandım ve Kami arkasını dönerek bize doğru gelen partiye baktı, Max ve Brody arkadan geliyordu.

"Steve eve gitmem gerektiğini söylüyor!" Annem şikayet etti. "Max, yüksekte fazla içki içmenin tehlikeli olabileceğini söylüyor."

Annemden başka kimseye bakmaktan kaçındım ve ona "Alışkın değilsen bunun doğru olduğunu duydum anne" dedim.

"Oh, pish posh," dedi, elini yüzünün önünde sallayarak, bu hareket dengesini bozdu, böylece yana düştü ve Kami, Steve ve ben hepimiz ona elimizi uzatmak için öne atıldık. "Ben iyiyim!" diye bağırdığında tekrar ayağa kalktı ve hepimiz geri çekildik.

"Sen bir sıçansın," dedim ona.

"Her neyse," diye mırıldandı ve sonra Linda'ya dönerek, "Oğlunuzu seviyorum, sizi seviyorum ve kızınızı seviyorum," dedi ve Kami'ye baktı. "Hayatımda gördüğüm en güzel saçlara sahipsin."

"Teşekkürler, Nellie," diye mırıldandı Kami, övgüden utanmış bir halde ayaklarının üzerinde kıpırdanarak ve ben bir saniye ona baktım

Steve'in konuştuğunu
duymadan önce. "Hadi
seni eve götürelim,
aşkım."

Annem öne doğru eğildi ve Kami ile bana doğru
mırıldandı, "Her zaman eğlencemi bozuyor."

Kami bana baktı ve ben de muhtemelen doğru olduğu için
omuz silktim, ama bazen annemin eğlence anlayışının
birilerinin canı yanmadan önce bozulması gerekiyordu.

Sonra annem şaşkın ve kaskatı kesilmiş Kami'ye sarıldı,
sonra onu bıraktı, Linda da ona sarıldı ve sonunda o da
bana sarıldı. Annem kadın cemaati kucaklamayı bitirdikten
sonra Steve yanağımdan öptü ve vedalaşarak kiralık
arabalarına doğru hareket ettiler.

"Yarın işim var," diye duyurdu Kami, bana okuyamadığım
bir bakış attı, sonra neyse ki, "Sonra," dedi ve kimseye
sarılmadan uzaklaştı ama Kami'den geldiği için oldukça hoş
olduğunu düşündüğüm gönülsüz bir el salladı.

Gitmeden önce Damon Olayı'nı ya da Harry'nin beni
üzdüğü gerçeğine dair zekice içgörüsünü paylaşmadığı için
minnettardım.

"Ben onun arabasıyım," diye mırıldandı Linda, gözleri
benim üzerimdeydi ve başka ne yapabilirdi ki? Kami,
öğreniyordum ki, Kami'ydi.

Linda önce Max'in sonra da Brody'nin yanağını öptü.
Ceketimi ve çantamı taşıyordu ve onları bana verdi, sonra
bana sarıldı ve sarılırken kulağıma "Senin gibi, Nina. Sen
iyi bir çocuksun."

Başını kaldırdığında dişlerimi sıktım ve gözyaşlarımı
yuttum. Ona zayıfça gülümsedim ve başımı salladım.

Linda uzaklaşırken Brody "Ben gidiyorum," dedi ve ben
de ceketimi silktim. "Mins'le olanlar yüzünden iş hafta
sonunu bana verdi, ben gitmeden önce tekrar bir araya
geliriz, değil mi?" diye sordu.

Emin olmasam da "Elbette," dedim.

Bana bir dağ adamı gibi sarıldı, başka bir deyişle kolları
beni içine aldı ve o kadar sıkı sarıldı ki

zor nefes alıyordu. Sonra Max'in omzuna vurdu ve gitti.

Max'in gözlerinden kaçmaya devam ettim ve bunu Brody görüş alanımdan çıkana kadar onu izleyerek yaptım.

"Peki, ne olacak Düşes? Sana nasıl bilardo oynanacağını öğretmemi ister misin yoksa eve mi gitmek istersin?"

Köprücük kemiğine baktım ve ona "Hadi senin evine gidelim" dedim.

"Benim evim mi?" diye sormadan önce ruh halindeki değişikliği görmekten ziyade hissettim.

Gözlerim onunkilere kaydı ve beni dikkatle incelediğini gördüm.

"Um... aniden, çok yorgun düştüm," diye açıkladım.

Max açıklamamı yutmuş gibi görünmüyordu. Birkaç dakika boyunca yüzümü inceledikten sonra omzunun üzerinden otoparka ve sonra tekrar bana baktı.

"Kami ile burada ne yapıyordun?"

Başımı salladım ve "Kami ile birlikte değildim. Sadece biraz yorulduğum ve temiz havanın beni biraz uyandıracağını düşündüm." Yalan söylemeye devam etmeden önce dudaklarımı yaladım, "Öyle olmadı."

"Buraya geldiğimizde Kami de seninleydi," diye belirtti Max.

"Um... beni dışarı kadar takip etti. Neden bilmiyorum. Siz bize katılmadan sadece bir dakika kadar önce buradaydı." En azından bir kısmı doğruydı.

"Ne hakkında konuştunuz?" diye sordu.

"Hiçbir şey. Hepiniz bizden önce dışarı çıktınız -"

Sözümü kesti ve kurnazca "Harry ile ne konuştunuz?" diye sordu.

Poker suratımı geliştirmem gerektiğine ve bunu çok ama çok yakında yapmam gerektiğine karar verdim.

"Çok değil, biraz sarhoştum," diye yine yalan söyledim. "Sorun yok," diye güvence verdim. "Jake anahtarlarını aldı. Harry taksi çağıracağını söyledi."

"O zaman sorun ne?" Max sordu.

"Sana söyledim," dedim, "yorgunum."

"Bir saniye önce tatlı ve gülümsüyorsun, bir saniye sonra gözlerin ölü ve yorgun olduğunu söylüyorsun."

"Gözlerim ölmedi." Ama muhtemelen öyle olduklarını biliyordum. "Harry ne dedi?" Max itti.

İçimi çektim, tartışmak istemiyordum, konuşmak bile istemiyordum, ayakta durmak bile istemiyordum.

Aslında bir yatağa girmek, yorganı üzerime çekmek, dünyayı ve içeri girip bana zarar verebilecek herkesi dışarıda bırakmak ve uyumak istiyordum. Yıllarca uyumak ve evde kalmış bir kız olarak uyanmak, en yakın barınağa gitmek, iki düzine kedi sahiplenmek ve sonra hayatımı saç toplarını temizleyerek ve Çarkıfelek izleyerek geçirmek. Bu bana mutlu bir hayat gibi geldi.

Max'e bunu söylemedim, onun yerine "Max, A-Frame'e gidebilir miyiz?" diye sordum.

Gözleri kısıldı ve loş ışıkta bile yüzünün karardığını izledim. "A-Frame mi?"

"Evet."

Bir adım daha yaklaştı. Geri adım attım.

Durdu ve fısıldadı, "Ne oluyor lan?"

Her ne kadar geri çekilmiş olsam da, ki bunu bana dokunmasına, sarılmasına ya da öpmesine izin vermek yerine akıllı, akli başında ve mantıklı kalabilmek için yaptım, biraz öne eğildim, gözlerinin içine baktım ve usulca yalvardım, "Lütfen? Dağa çıkabilir miyiz?"

Uzun bir süre cevap vermedi, o kadar uzun ki nefesimi tuttuğum için bana sonsuza dek sürecekmış gibi geldi.

Sonra sessizce, "Evet Düşes, dağa çıkabiliriz," dedi.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Cipe doğru yürürken aramızdaki mesafeyi korumaya dikkat ettim ve benim için kapımı açtığında kolumun ulaşamayacağı bir mesafede durdum. Ben tırmandım, kemerimi taktım, o bindi, arabayı çalıştırdı, kemerimizi bağladı ve yola çıktık.

Sessiz kaldım ve elimi tutmasını önlemek için çantamı karıştırdım, nane arıyormuş gibi yaptım.

yoktu. Sonra boşa harcadığım çabanın sahte yenilgisini içime çektim ve çantamı bir yaşam gücüymüş gibi tutarak yan pencereden dışarı baktım.

Max ipucunu anladı ve sadece elimi tutmaya çalışmadı, aynı zamanda konuşmadı da. Evine varıp arabadan indiğimizde Cherokee'nin arkasında durup benim arabaya binmemi bekledi ama merdivenlerden yukarı çıkarken yine elimi tutmadı. Bizi içeri aldı, dolaba gittim, çantamı ve paltomu içine koydum ve merdivenlerden yukarı çıktım.

Pijamalarımı kaptığım gibi doğruca banyoya gittim, yüzümü temizledim, nemlendirdim ve sonra aynaya baktım.

"Yarın," I söyledi benim yansıma içinde a zar zor Orada fısıldayarak, "Bu iş bitecek. Sadece atlatmak zorundayım bu gece."

Bu kötü bir fikir, Neenee Bean, Charlie'nin sesi kafamın içinde ısrarcıydı, Pişman olacaksın. Ölene kadar pişman olacaksın, tatlım.

"Eğer kalırsam, altı ay, bir yıl, on yıl sonra pişman olacağım, ne zaman içime siner ve kötüleşirse, ikinci en iyi olduğumu bilerek." Hâlâ fısıldıyordum.

Nina, beni dinle -

"Onun dünyasıydı. Birisi için böyle olmayı hak etmiyor muyum, Charlie?" Fısıldadım ve Charlie daha fazlasını söyleyemeden kapıya dönüp açtım.

Max'e bakmadım ama ben dışarı çıkarken göz ucuyla onun banyoya doğru gittiğini gördüm. Hızla yatağa gittim, yan yattım, Max'in açtığı başucu lambamı kapattım ve onunkini açık bıraktım. Sırtımı banyoya vererek kıvrıldım ve çok derin iki nefes aldım.

Max'in dışarı çıktığını duydum ve yatağa girdiğinde yatağın hareket ettiğini hissettim. Ve gözlerim kapalı olmasına rağmen ışığın söndüğünü gördüm.

Hiç gecikmedi. İçime girdi, kolunu karnıma doladı ve sırtımı önüne doğru çekti.

Mücadele etmedim, onun yerine kapalı gözlerim onun sıcaklığını, gücünü hissettikçe daha da kapandı.

Son bir gece.

"Sana ne dedi bebeğim?" diye sordu usulca saçlarımın arkasına doğru.

"Max, gerçekten yorgunum." "Ne dedi?"

Sessiz kaldım. Beni daha da yakına çekerken kolu daha da sıkılaştı.

"Shauna'yı biliyorsun bebeğim, senden önce başkalarının da olduğunu bilmelisin," diye fısıldadı saçlarıma.

Evet, karın! Güzel Kuğu, Anna! Kafamın içinde bağırdım.

"Yüzünü Polis Karakolu'nda gördüm tatlım, Shauna'yla birlikteyken bir kadınla çalışmaktan bahsettiğimde."

"Max -"

"Sana bu sabah söyledim, bu sıradan bir şey -" "Lütfen Max."

"Adı Shelly'ydi."

"Lütfen."

"Mins'e bakmak için eve geldiğimde, düğün davetiyesi postamdaydı."

Keskin bir nefes aldım. Koluyla beni sıktı.

"Güzeldi, ikimiz de eğlendik ve sonra bitti. Onun için sorun değildi, skoru biliyordu. İyi bitti ve arkadaş kaldık. Benden sonra birlikte olduğu adamı tanıyorum. İyi bir adam. Mutlu olacaklar ve ben de onlar adına mutluyum."

"Uyuyabilir miyim?"

"Sen farklısın."

Dişlerimi sıktım ve sonra denedim, "Max -"

"Biz eğlenmekle ilgili değiliz, biz buyuz ve bundan çok daha fazlasıyız."

Bu bir işkenceydi.

"Sabah konuşuruz," diye söz verdim çünkü konuşacaktık, sadece muhtemelen ne söyleyeceğimi bilmiyordu.

"Bebeğim," diye fısıldadı öğüdünü, "içini parçalayan şeyle uyuma."

"İçimi parçalayan bir şey yok," diye bir kez daha yalan söyledim. "Düşes -"

"Max, lütfen, geç oldu, çok fazla içtim, çılgın bir gün, çılgın bir hafta geçirdim ve çok yorgunum. Bana sarılıp uyumama izin veremez misin?"

Bana sarılmasını rica ettiğimde vücudunun benimkine doğru gevşediğini hissettim ama "Sabah konuşuruz?" diye sordu.

"Evet."

"Sabah benimle gerçekten konuşacak mısın?" "Konuşacağımı söyledim."

"Cevap vermek istemediğimi düşündüğünde soru sormama saçmalığını bırak. Gerçekten konuşacağız."

Yutkundum, neden her şeyi hatırladığını merak ediyordum.

"Evet Max, konuşacağız." diye söz verdi.

Max sessizliğe gömüldü. Bedenimi rahatlamaya zorladım. Bir süre sonra fısıltıyla adımı söyledi.

"Nina."

"Evet."

Kolu sıkılaştı ve vücudunu benimkine bastırdı.

"Bebeğim, üzerinde olduğun o yol...?" diye sordu ama başka bir şey söylemedi.

"Evet?" Ben sordum.

"Sen o kar fırtınasında ortaya çıkana kadar ben de bu işin içindeydim." Aman Tanrım. İşkence.

"Uyu, Max," diye ısrar ettim ama sesimin akmasına izin veremediğim gözyaşlarımla tıklandığını duyabiliyordum.

"Bunu unutmuşum," diye mırıldandı saçlarıma doğru. "Pardon?"

"Unuttum," diye tekrarladı. "Unutmak mı?"

"Birini, acı çekmesini engellemek için elinden gelen her şeyi y a p a c a k kadar önemseddiğini unutmuşsun."

Hayır. İşkence değil. Saf kanlı
işkence. "Max -"

"Ve bunu durdurmak için yapabileceğiniz hiçbir şey
olmadığında ne kadar boktan hissettirdiğini."

"İyi olacağım," diye bir yalan daha fısıldadım, çünkü
olmayacaktım, asla, bir daha asla ya da en azından beni
kendi dünyası olarak gören birini bulana kadar
olmayacaktım.

Eğer bu olduysa.

"Öyle mi?"

"Evet, Max. Sen de öyle."

Tekrar sessizliğe gömüldü. Bekledim. Sonra biraz daha
bekledim.

Sonra kolumu onunkinin üzerine koydum, parmaklarımı
onunkilerin arasından geçirdim ve "İyi geceler Max" diye
fısıldadım.

Yüzünü saçlarıma gömdü, parmakları saçlarımda sıkıştı
ve "İyi geceler Düşes" diye mırıldandı.

Uzun bir süre uyumadım ve Max'in de uyumadığını
biliyordum.

Sonra yavaş yavaş imkânsız olan gerçekleşti ve uyku beni
ele geçirdi.

On Birinci Bölüm

Tek Savaşan Siz Değilseniz

Parlak Colorado güneşine, yürek burkan önceki gecemin tüm hatırasına ve boş bir yatağa uyandım. Ellerimin üzerinde ayağa kalktım, saçlarımı yüzümden çektim ve evi dinledim.

Hiçbir şey.

Max'in yastığına doğru bakmaya başladım ama komodinin üzerinde duran ve saati örten not gözüme ilişti.

Yatağa doğru kaydım ve notu aldım.

Düşes,

Kasabaya gitmem gerekti, en kısa zamanda döneceğim. Kahve hazır, sadece düğmeyi çevir.

Eve gittiğimde konuşuruz.

Maksimum

Saate baktım ve saatin neredeyse dokuz olduğunu gördüm. Uyumuştum ve bunu yaparken her zamanki gibi derin bir uyku çekmiştim. Beni terk ettiğini hissetmedim.

Yataktan kalktım, banyoya gittim, sabah işimi hallettim ve kahveyi açmak için aşağı indim. Tekrar yukarı çıktım ve duş aldım. Sonra bornozuma sarındım ve bir fincan kahve almak için aşağı indim. Yukarı çıktım ve dolaba gittim, kıyafetlerimi aldım, şifonyere gittim, iç çamaşırlarımı aldım ve banyoya geri döndüm. Makyajımı yaptım ve bornozumu kapının arkasına asarak giyindim. Sonra saçımı yaptım.

Yapmadığım şey düşünmekti. Bunu yakında yapmam gerekecekti.

Saçımla işim bittiğinde fön makinesini kapattım ve elim fön makinesini leğenin üzerine koymak için inerken dondu kaldı çünkü kaydedilen sesimi duydum.

"Oh, tatlım."

"Ayrıca, Shauna'nın bu işe karışmasının nasıl bir şey olduğunu da anlıyorsun, çünkü o benim erkeğimin peşindeydi ve seninkinin de peşinde."

"Max'in benim erkeğim olduğundan emin değilim."

Bitsy ile günler öncesinden kaydettiğim telefon konuşmamdaki sonraki kelimeler aklıma gelirken boyayı sessizce tezgâhın üzerine bıraktım.

"Öyle. Onu Anna dışında kimseyle böyle görmemiştim. Bütün kasaba bunu konuşuyor. Hepimiz çok sevindik. Anna öldükten sonra Max'in kimseyi bulamayacağını sanıyorduk. On yıl oldu, bu uzun bir zaman. Tanrı biliyor, ben de biliyorum."

"Bitsy -"

"Brody bana Mindy ile yaptıklarınızı anlattı ve söylemeliyim ki iyi biri olmanıza sevindim. Anna benim en iyi arkadaşımdı ve onu severdim. Max'in iyi biriyle birlikte olmasını isterdi."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum. Um... teşekkür ederim."

"İyi davrandığın için bana teşekkür mü edeceksin?"

"Evet, sanırım ve konuşmak için bana güvendiğiniz için teşekkür ederim."

Sesler tüm konuşma boyunca durmaksızın yükselmeye devam ederken banyodan çıkıp odanın diğer ucuna doğru yürüdüm.

Merdivenlere yöneldim ve başımı hareket ettirerek, boynumu bükerek aşağı indim, böylece Max'in bir heykel gibi hareketsiz durup telesekretere bakmasını izleyebildim.

"Bitsy, sevgilim, nasıl istiyorsan öyle hissetmekte özgür olmalısın ve insanların ne düşündüğünü düşünmemelisin."

"Zaten kimse onu sevmiyordu, öldü ve metresi polisi aradı. Herkes bir şey düşündüğü için insanların ne düşündüğünü düşünmemek zor."

"Peki, dene. Sizi gerçekten önemseyen herkes, her ne olursa olsun, duygularınızı yaşamana izin verecektir."

Bana bakmak için başını geriye eğdiğinde hareket etmeyi bıraktım. Gözlerindeki şiddetli öfkeyle kapana kısılmış bir şekilde merdivenin kıvrımında durdum ve konuşma çalmaya devam etti ama ben duymadım. Hareketsiz durdum, gözleri üzerimdeydi, yüzü taştan oyulmuştu.

Sonra telesekreterdeki kayıttan annemin uzaklardan gelen, bedensiz bağırışını duydum. "Neenee Bean, hadi

yürüyüşe çıkalım!"

"Bir saniye içinde aşağıdayım!"

"Anna'dan haberin var mı?" Max kaydın üzerinden sordu. Midem sıkışıyor, korku sinsice tenimde geziniyordu.

"Max -"

"Anna'yı biliyor musun?" diye tekrarladı, sesi ölümcüldü. "I -"

"Buraya gel." "Max -"

"Buraya gel, Nina."

Merdivenlerin geri kalanını inip ona bir metre kadar yaklaştığımda telesekreterin mesajı çalmaya başladı. Tüm bu süre boyunca beni izledi.

"Hayır, Bitsy. Charlie'nin bana açılmasını sağlamak için kaç kez uğraştığımı bilmiyorsun. Bana güvendiğin için tekrar teşekkür ederim."

"Oh tatlım, benim için zevk. Bütün dertlerimi senin üzerine yıkacağım, çok hoşuna gidiyor."

"Kendine iyi bak."

"Evet, sen de. Yakında görüşmek dileğiyle."

"Güle güle."

"Görüşürüz, tatlım."

Telesekreter mesajın sonunda bip sesi çıkardı. "Max -"

Sözümü kesti, "Ne zamandır tanıyorsun?" "Um..."

Birden öne doğru eğildi ve kükredi, "Ne zamandır biliyorsun!"

Kalbim boğazıma düğümlendi, sıçradım ve iki adım geri çekildim, korkuyla sustum.

"Cevap ver lan bana," diye hırladı.

İşte bu kadar. İşte bu kadar.

Tanrım, biliyordum. Her zaman kötü giderdi.

Onun var olduğunu bilmeme bile dayanamazdı.

Bunu yapamazdım; bu sona katılamazdım. Sadece çıkmak zorundaydım.

Döndüm ve merdivenlere doğru koştum ama oraya varamadım. Max'in eli bileğimi sıkıca sardı, sarsılarak durdum ve sonra elimi çekti, sırtımın etrafında döndürdü, beni etkili bir şekilde döndürdü, böylece önüm onunkine çarptı. Sonra elimi bıraktı ama kolları mengene gibi etrafıma dolandı.

"Benden kaçma Nina," diye kestirip attı.

"Bırak gideyim," diye fısıldadım.

"Lanet soruya cevap ver."

Başımı salladım ama "Arlene bana Damon'ın bana vurduğu gece The Dog'da söyledi" diye cevap verdim.

"Tanrım, bir haftadır biliyorsun," diye ısırıldı, sanki bu onu daha da kızdırmış gibi.

"Evet," diye fısıldadım. "Lütfen, bırak gideyim." "Bir haftadır biliyorsun," diye tekrarladı. "Evet, Max. Şimdi lütfen bırak gideyim."

"Tek kelime etmedin."

Gözlerimi kırıştırdım ve korkumu yenerek onun öfkeli yüzüne odaklanmaya çalıştım. "Pardon?"

"Tek kelime bile etmedin," diye tekrarladı, "lanet" kelimesinin üzerine kollarıyla beni sıktı.

Mantıklı konuşmuyordu ve ben de onu sakinleştirmeye çalışarak kafamı toparlamaya, ondan ayrılmak için atacağım adımları planlamaya, bunları birer birer yapmaya ve sonra da oradan, Colorado'dan çıkıp eve gitmeye ve hayatımın parçalanmış iplerini toparlamanın bir yolunu bulmaya karar verdim.

"Bunun seni üzdüğünü biliyorum," dedim usulca.

"Evet, öyle mi?" diye alaycı bir şekilde karşılık verdi. "Özür dilerim."

"Ne hakkında?"

"Bildiğim kadarıyla."

Kaşları daralmış gözlerinin üzerinde düğümlendi. "Anna'yı bildiğin için üzgün müsün?"

"Bunu yapmamı istemediğini biliyorum."

Vücudu sarsıldı ve sonra yüzüme doğru havladı, "Ne

oluyor?
sikeyim mi?"

"Biliyorum çok -"

"Bir bok bildiğin yok" diye hırladığında yüzü hâlâ benimkinin içindeydi.

Ağzımı kapattım ve yutkundum. Onu sakinleştirmek işe yaramıyordu ve yoğun öfkesi ödümü koparıyordu. Kalbimin boynumda, bileklerimde ve hatta göğsünde attığını hissedebiliyordum.

Sonunda cesaretimi toplayıp fısıldadım, "Max, lütfen bırak gideyim."

Gitmeme izin vermek yerine "Açıkla," diye sordu.

Başımı salladım, kısa, şaşkın sallamalar.

"Pardon?"

"Anna'yı bilmeni istemediğimi nasıl bildiğini açıkla," diye emretti.

"I -"

Sözümü kesti. "Beni küçük düşürdüğünü düşündüğün ve benim için benimkini geri almak istediğin için Shauna'nın yüzüne vurmak için bana kıvrıldığından beri beynimi zorluyordum ve biliyordum, yanımda duracak bir kadın tanıyordum, özellikle de benim için bunu yapacak birini çok az tanıyordum, Shauna'nın o lanet ağzını açmasından sonra ne düşünmüş olabileceğini düşünürken, o kadının benim için ne anlama geleceğini biliyordum, bu yüzden, senin deli, berbat kafanın nasıl çalıştığını anladıktan sonra, sana ölü karımdan nasıl bahsedeceğimi beynimde tartıyordum."

Gözlerimi kırptım ve sonra nefes aldım, "Ne?"

"Bir tırnağın çıksa, Nina, bunu aramızı açmak için kullanırsın."

"I -"

"İnkâr etme." "Ama

."

"Ve bunca zamandır biliyordun."

"Max -" aniden gitmeme izin verdi ve bana ters ters bakarak uzaklaştı ve ben de konuşmayı kestim.

"Geçen hafta kafamda neler döndüğünü biliyordun."

Başımı tekrar salladım, o kısa, keskin, şaşkın sallamalardan. "Hayır."

"Nasıl öldüğünü biliyor musun?" "Ben... Curt'ün onu öldürdüğünü biliyorum."

"Yani geçen hafta kafamda neler döndüğünü biliyordun."

"Max -"

"Curt onu öldürdü ve onun öldüğü hafta, yıllarca gömülü kaldıktan sonra bu bokun tekrar ortaya çıktığı hafta, benim başka bir kadına aşık olduğum hafta olacak."

İçime bir elektrik çarptı ve tek yapabildiğim bakmak oldu.

Max fark etmemiş gibiydi. "Mick o gece kapıma gelip bana kazayı anlattığında, Bitsy'nin kesilmesi gerektiğini ve muhtemelen bir daha yürüyemeyeceğini söylediğinde, Curt'ün burnu bile kanamadan kurtulduğunu söylediğinde, Anna'nın olay yerinde öldüğünü söylediğinde, bir daha asla bunun başıma gelmesine izin vermeyeceğimi biliyordum. Sonra sen lanet olası bir kar fırtınasında evime geldin."

"Max -" Fısıldadım, nefesim hızlı hızlı geliyordu, neredeyse pantolonumun içindeydi ama o benim yerime konuştu.

"Sonra Curt ben sana aşıkken öldürüldü ve bu hafta onu tekrar bırakmak gibi oldu ama sen yanımda olduğun sürece bununla başa çıkabilirdim, yatağımdaki vücudun, her zaman çok tatlı olman, benimle konuşman, tüm bunlar bana hayatın iyi olabileceğini hatırlatıyordu. Zihnimi meşgul edecek, seni çözecek, benimle kumar oynamanı sağlayacak şeylerin vardı ve sen de bunu biliyordun ve kendi bokunla uğraşmama izin verdin ve o lanet olası ilk soruyu sormadın. Neler yaşayabileceğimi bir kez bile düşünmedin."

Haklıydı, çok haklıydı ve haklı olmasından nefret ederdim. Özellikle de bu sefer.

Düşünmedim, hatta anladım ama onu hiç düşünmedim. Kendi dramıma, nevrozlarıma o kadar dalmıştım ki, tek bir düşünce bile vermedim. Bir kez bile, Curt adama yazdığı mektupta her ne yazdıysa

Karısı belli ki bir araba kazasında ölmüştü ve Max çok garipleşmişti. Bitsy bana Max'e bakmamı bile söylemişti ama baktım mı?

Hayır. Sadece kendimi düşündüm.

İleri doğru bir adım attım ama bu sefer Max geri çekildi ve durdum, gerçekten de yüzümdeki kanın çekildiğini hissettim.

"Max, sevgilim -"

"Hayır Nina, hayatta olmaz. Bana o lanet 'sevgilim' saçmalığını yapma şimdi." Başını salladı. "Kendin için endişelenmekle o kadar meşguldün ki, benim için endişelenmeyi düşünmedin. The Mark'taki o ilk gece Shauna'yla yaptığın şey, bana sarılman, arkamı kollaman... Siktir." Öfkeden ve dağ adamının ihanetinden öylesine bunalmıştı ki devam edemedi.

"Max, izin ver -"

Yine sözümü kesti. "Bu sabah neredeydim biliyor musun bebeğim?"

"I..." Başımı salladım, "Hayır, ben... nerelerdeydin?"

"Bitsy ile konuşuyordum," diye cevap verdi, sesi kısıktı.

"Gördün mü?"

Dün konuşmamız sırasında senden benim için her şeyden vazgeçmeni, hayatıma girmeni istediğimi fark ettim. Ve düşündüm ki, onca yolu sadece benim gitmem, seni hafta sonları görmem ya da aylarca görememem için geldin, fedakârlık yaptın ve ne oldu? Elde ettiğin bu mu? Ben de Bitsy'ye işi kabul edeceğimi, Curt'ün işlerini devralacağımı, kasabada kalacağımı ve bu işi senin için yapacağımı söyledim."

Göğsümün hızla kıpırdadığını, gözlerimden yaşlar boşandığını hissettim, buna inanamıyordum. Max o işle ilgili hiçbir şey yapmak istemiyordu. Curt'ün işinden nefret ediyordu. Curt'ten nefret ediyordu. Curt karısını öldürmüştü.

"Lütfen Max, açıklamama izin ver."

Başını salladı ve kapıya doğru ilerledi. "Bunun iyi olacağını düşündüm bebeğim, ama çok geç."

Onu takip ettim, "Max" diye seslendim.

Eli kapının kolundayken bana döndü ve gözlerinde

gördüğüm soğukluk karşısında durdum.

Daha önce sadece bir kez görmüştüm. Shauna'ya yönelttiği soğukluk.

"Sana söyledim, bir şey iyidir, uğruna savaşmaya değerdir ama savaşan tek kişi sen değilsen."

Sonra kapıyı açtı ve arkasından çarparak dışarı ıktı.

Ayaklarım çıplaktı, bu yüzden merdivenleri koşarak çıktım, botlarımı giydim, sonra koşarak aşağı indim, kapıyı açtım, merdivenlerden aşağı atladım ama yola geldiğimde Cherokee'sinin dağının yeşil am ve beyaz kavaklarının arkasında kaybolduğunu gördüm.

On İkinci Bölüm

Norm ve Gladys

Hava kararmaya başlamıştı, neredeyse kaskatı kesilmiştim ama kulübemin yanında oturup akan nehri izliyor ve dinliyordum. Max o sabah gittikten sonra, veda konuşması o kadar kesindi ki, tek bir seçeneğim olduğunu biliyordum ve sadece bu seçeneğe sahip olduğum için, kafamda önümdeki sorunları parçalara ayırdım ve sonra onları teker teker ele geçirdi.

Thrifty's'i aradım ve şans eseri telefona Arlene dışında biri cevap verdi. Bu kişinin Max'in evine taksi yasağından haberdar olmadığı belliydi, bu nedenle bir taksi istediğimde bana bir tane göndereceklerini ve yarım saat içinde orada olacağını söyledi.

Taksiyi beklerken yatağı hazırladım ve eşyalarımı topladım. Sonra aşağı indim, Max'in bilgisayarını açtım ve şifreyi değiştirdim.

Sonra Max'e bir not yazdım. Yazıcısından aldığım bir kâğıda uzun uzun yazdım. Düzenlemedim ya da düzeltmedim, sadece yazdım ve mutfak tezgahının üzerine bıraktım. Zaten fazla bir şey yoktu.

Tek söylediği:

Max,

Haklısın. Daha iyisini hak ediyorsun.

Tüm yaptıklarınız ve siz olduğunuz için teşekkür ederim.

Nina

Not: Bilgisayar şifren Beautifulbluff

Sonra taksiye bindim ve beni üç kasaba ötedeki en yakın kiralık araba acentesine götürmesi için bir servet ödedim. Bir araba kiraladım ve görevliye sessiz, تنها bir yerde birkaç gece için nerede yer ayırtabileceğimi sordum. Bana tam yerini bildiğini söyledi, telefon etti, yol tarifini yazdı, ben de tariflere uydu ve nehir kenarındaki küçük bir ormanda bir sürü küçük kulübenin arasında kendi küçük kulübeme yerleştim.

Sonra anneme mesaj atıp iyi olduğumu, benim için endişelenmemesini, daha sonra açıklayacağımı söyledim, on iki kez arandığım gerçeğini görmezden gelip kimden geldiklerine bile bakmadım. Sonra telefonumun zil sesini sessize aldım ve komodinin üzerine koydum.

Sonra kulübelere giderken gördüğüm markete gittim ve kendime birkaç gün yetecek kadar yiyecek aldım, kulübeme geri götürdüm ve paketlerini açtım.

Kendime öğle yemeği hazırladım, yedim ama tadına bakmadım.

Sonra kulübenin küçük arka verandasında duran sandalyeyi alıp nehre doğru götürdüm ve zihnim tuhaf bir şekilde boş, bedenim tamamen uyuşmuş bir halde akıp giden suya bakarak oturdum.

Dakikalar ya da saatler sonra "Manzara güzelmiş." dediğini duydum.

Baktığımda bastonlu yaşlı bir adamın karların, aralıklı olarak açıkta kalan kayaların ve ölü ot tutamlarının üzerinden bana doğru geldiğini gördüm.

Ayağa kalkıp yolculuğuna yardım etme isteğimi bastırdım, bastonuyla temkinli yaklaşımını izlerken dudağımı ısırdım, Charlie'yle olan deneyimlerime dayanarak (doğru olduğunu bilmediğim bir şekilde) muhtemelen yabancı bir kadının ona yardım etmesini ve unutması muhtemel olmayan bir zayıflığını hatırlatmasını istemediğini düşündüm.

Sonra geriye dönüp kayaların arasından akan nehre, karla örtölü kıyılara, her tarafı kaplayan yeşil çam ağaçlarına baktım.

Güzel bir manzaraydı ve ben fark etmemiştim bile. Gerçekten görmemişim bile.

Adama dönüp baktım ve gülümsemeye çalışarak "Çok güzel," diye onayladım.

Benim yanıma kadar geldi ve manzaraya baktı.

Bir süre sonra bana bakmadan, "İyi misiniz küçük hanım?" diye sordu.

"Pardon?" Ben de sordum.

Anlayışlı bir şekilde cevap verdiğinde başladım, "Bir süredir bu dünyadayım, gördüğümde kalp acısını bilirim. Hava çok soğuk olmasına rağmen güneşin altında oturuyor, yıllardır o nehre bakıyorsun. İyi misin?"

Nefes nefese kaldım ve sonra yalan söyledim, "Evet, iyiyim."

Başını salladı ve nehri incelemeye devam etti. Bunu bir süre daha yaptı.

Bir süre sonra bana, "Ben Norm. Eşim Gladys'le birlikte üç numaralı kamaradayız. Arkadaş istersen, iyi bir aşçıdır."

Ben bir şey söyleyemeden döndü ve karların, kayaların ve ölü otların üzerinden geçerek geri döndü. Ben nehri sessizce seyretmeye geri döndüm ve şimdiye kadar da öyle kaldım.

Yavaşça ayağa kalktım, vücudum soğuktan ve hareketsizlikten gıcırdıyordu. Sandalyemi sürükleyerek verandaya çıktım ve içeri girdim. Yemek yapmak için küçük mutfığa gitmek yerine pencereye gittim, perdeyi geri çektim ve dışarı baktım.

Nehir boyunca yedi kulübe vardı, dördü de karşılarında, ormandaki bir yokuşun üzerinde sıralanmıştı. Önünde araba olan iki kulübe vardı. Benimki, yedi numara, nehir kenarının en ucundaydı ve Norm ve Gladys'inki, nehir kenarının en aşağısında, üç numaraydı.

Kabin anahtarımı aldım, ön kapıdan çıktım, kapıyı arkamdan kilitledim ve üç numaralı kabine yöneldim.

* * * * *

"Kahvaltıda görüşürüz," dedim Norm ve Gladys'e, kör edici derecede güçlü sundurma ışığıyla aydınlatılmış küçük ön verandalarında dururken.

Gladys bana gülümseyerek, "Sekiz buçukta görüşürüz, Nina, canım," dedi. "Yedi numaralı kamara mı?" diye sordu.

Kulübe kompleksinin sürüş alanına baktım ve geniş, karanlık alanı aydınlatan tek şey verandanın ışığı olduğu için pek bir şey göremedim. Sonra tekrar Gladys ve Norm'a baktım.

"Evet, yedi numara. Öndeki gümüş renkli kiralık araba, onu kaçıramazsınız," dedim.

"İyi geceler Nina, eşlik ettiğin için teşekkürler," diye gülümsedi Norm bana, gözleri arıyordu ama nazikti.

Ben paylaşmadım, onlar da ısrar etmedi. Bana sadece domuz pırzolası, patates püresi, et suyu ve yeşil fasulye verdiler ve ev yapımı elmalı turta ve dondurma ile bitirdiler, eğer bir şeylerin tadını alabiliyorsam muhtemelen hepsinin tadı güzeldi. Ayrıca bana üç çocuklarından, yedi torunlarından ve bir torununun torunundan bahsettiler; hepsi Amerika Birleşik Devletleri'nin dört bir yanına dağılmıştı, hepsini çok seviyorlardı ve onlar hakkında konuşmayı bitirdikten sonra muhtemelen hepsini sokakta tanıyabilirdim. Ve bu bana resimlerini göstermelerinden önceydi.

"İyi geceler Norm, Gladys."

"İyi geceler canım, iyi uykular," diye yanıtladı Gladys.

Küçük bir dalga açıp geri döndüm ve gece tuhaf, yoğun karanlığıyla beni hızla sararken, bütün gün uzak tuttuğum düşünceler kafamı doldurdu. Bu kez yeni bir ilişkinin iyi tarafını nasıl kötüleştiren kişi olduğuma dair düşünceler. Bu kez, iyi bir şeye sahip olup da onunla ilgilenmeyen kişi nasıl ben olmuştum. Bu kez, birinin Max'i bana karşı koruması gerekirken, ben nasıl kötü bir şeye karşı koruduğumu düşündüm.

Karanlıkta dikkatlice ilerlerken bu düşünceleri bir kenara ittim, küçük bir mucize sayılabilecek bir şekilde kamaramı buldum ve ardından anahtarı yerleştireceğim kilidi bulduğumda başka bir mucize gerçekleşti.

Kapıyı açtığımda, Norm ve Gladys beni tekrar davet ederlerse bir dahaki sefere verandanın ışığını açmayı aklıma not ediyordum ki aniden kapıdan içeri itildim. Küçük, şaşkın bir çığlık attım ama kapıdan çekilip duvara çarpıldığımda başka bir tepki verecek zamanım olmadı, başım acı içinde duvara çarptı, sonra güçlü bir adamın ön kolu boğazıma yapıştı.

"Burada arkayı kollayacak bir Maxwell yok, değil mi?" Damon yüzüme doğru hırladı, onu göremiyordum, gerçekten göremiyordum ama o olduğunu biliyordum.

Hiçbir karşılık vermedim        veremezdim. Boğuluyordum.

Bu bir süre devam etti, kolunu tırmaladım ve bacaklarına tekme attım, her zaman umutsuzca nefes almak için savaştım. Ama o benden daha güçlüydü ve kaval kemiğiyle temas ettiğim tek seferde kolunu boğazımın daha derinlerine itti ve acı dayanılmazdı.

"Benimkini geri almak için bir süredir bekliyordum, İngiliz," diye fısıldadı ve geri çekilip beni serbest bıraktı.

  i b      olmaya başladığımda ellerim boğazıma gitti, ciğerlerim yanıyordu. Derin bir nefes alıyordum ama onun işi bitmemişti.

Eğildiğimde eli havaya kalktı ve elmacık kemiğime tam da daha önce vurduğu yerden ters bir vuruş yaptı. Bu sefer h    nefes nefese ve beni boğmasının etkisinden kurtulamamış bir halde ellerimin ve dizlerimin üzerine düştüm.

Kaburgalarım tekme attığında zar zor yere düştüm ve Brent'in ellerinde bile hiç yaşamadığım acı, geniş, sıcak bir bıçak gibi ortama saplandığında vücudum darbeyle sarsıldı.

Acıya odaklandığımdan, elleri beni ayağa kaldırmak için koltuk altlarımdan geçtiğinde kaçacak ya da mücadele edecek g   m yoktu. Kaburgalarımı desteklediğim için, kolum hala nefes almaya çalışırken kaburgalarımın etrafına koruyucu bir şekilde sarılmıştı, yumruğu burnuma değdiğinde kendimi savunmak için elimi bile kaldıramadım ve acıyı hissettim, ardından burnumda anında bir sıvı akışı oldu. Daha iyi bir hedef için beni d zelitti ve ardından yumruğu ikinci raunt için geri geldi. Acı gözümden bir dizi halinde fişkırdı ve dizlerimin üzerine çöktüm ve bir elim hala kaburgalarımı tutarken diğer elimle yıldızları kırpıştırıp nefesimi içime çektim.

Damon üzerime eğildi. "Sana İngilizce öğreteceğim. Öyle mi?"

Sonra, üzerime geldiği kadar hızlı bir şekilde kapı kapandı ve gitti.

Nefes aldım, bunu yaparken kaburgalarımındaki ağrı bıçak gibi saplanıyordu ama yine de bir nefes daha aldım, sonra bir nefes daha. Sonra sürünerek kapıya gittim, kilitledim ve kolu kullanarak kendimi ayağa kaldırdım.

Tökezleyerek banyoya gittim ve ışığı açtım, kanın burnumdan ağzıma, çenemden kazağıma aktığını gördüm. Bir havlu aldım, burnuma bastırdım, aynaya baktım ve gözümün ve elmacık kemiğimin etrafındaki şişliğin çoktan başladığını gördüm.

Gözyaşlarım harap olmuş boğazımdan yukarı kaydı ama onları yuttum ve kanın tadını aldım.

Tatlım, gözüne buz koy, şimdi kıpırdamadan otur, kafanı topla ve Max'e git, dedi Charlie kafamın içine.

Hepsini olmasa da dediklerini yaptım. Buz aldım ve bir elimle paketi gözüme ve yanağıma, diğer elimle havluyu burnuma tutarak yatağa uzandım ve biliyordum ki buzunu lavaboya götürmeden uyuyakalırsam onu elimden nazikçe alacak kimse yoktu. Bunun yerine, yarın yatakta bir su birikintisiyle uyanacaktım.

Ama yine de uykuya daldım. Bunun nedeni, orada yatarken kaburgalarımı gerçekten ama gerçekten acıtan korkunç, bedenimi sarsan hıçkırıklarla ağlamamdı.

Ve ağlamak beni her zaman yordu.

* * * * *

Kapıya vurulduğunda bedenim sarsılarak uyandı ve korku sistemime yayılırken karanlığa göz kırptım.

Geri dönmüştü.

Tanrım, ne düşünüyordum ki? Gitmeliydim. Denver'a gitmeliydim. Herhangi bir yere gitmeliydim. Neden onun beni tanıdığı yerde kaldım?

Zihnim düşüncelerden arındı ve kapının açıldığını duyduğumda yatakta acı içinde doğruldum.

Aman Tanrım.

Şimdi gerçekten bir korku filminin içindeydim ve peşimde çılgın, kötü yola düşmüş bir dağ adamı vardı, ormanda bir kulübede tek başımaydım. Herkes ormandaki kulübelerden uzak durulması gerektiğini bilirdi! Hatta Criminal Minds'ın bir bölümünde ormanda kulübeleri olan ve çiftlere işkence eden çılgın bir psikopat seri katil bile vardı.

Ne düşünüyordum ki?

Kaburgalarımındaki yanmayı görmezden gelerek yatağın üzerinde yuvarlandım ve kapı çerçevesindeki gölgeli şekli gördüğümde yatakla kapı arasında ayaklarımı uzattım.

"Çık dışarı!" Norm'un beni duymayacağını biliyordum, işitme cihazı takıyordu ve sık sık "pardon" diyordu ama Gladys'in duymasını umuyordum.

Tepedeki ışık yandı ve Max kapının önünde durdu. Onu gördüğüm anda nefesim kesildi.

Orada ne işi vardı?

Yüzü ilk başta araştırıyordu ama gözleri beni içine aldığı anda, ifadesi anında kederli bir hal aldı.

"Ne... ne... sikeyim?" diye fısıldadı, çakıllı sesi o kadar kısıktı ki, odanın içinde bir yılan gibi sürünerek bana doğru geliyordu.

O anda bir elimde ıslak, artık buz tutmayan havluyu, diğer elimde kanlı havluyu tuttuğumu fark ettim ve yüzümün nasıl görüldüğünü hayal edebiliyordum. Kazağımdan bahsetmiyorum bile, çünkü botlarımı bile çıkarmadan kıyafetlerimle uyumaya gitmiştim.

Bunları görmezden geldim, Max'e baktım ve sonra aklıma gelen ilk şeyi sordum.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Ne oluyor lan?" Max tekrarladı.

"Max, burada ne işin var?"

Bir an odanın öbür ucundaydı, aramızda bir yatak vardı, bir an sonra tam karşımda duruyordu. Elleri çenemi kavırıyor ve gözleri yüzümde, daha doğrusu burnumda, yanağımda ve gözümde geziniyordu.

Sonra bakışları benimkilere kilitlendi.

"Düşes, size ne oldu?" diye sordu usulca.

"Max -"

"Bebeğim, cevap
ver bana." "Ben -"

Elleri sıkılaştı, acı verici değildi ama emirlerini sözlü olarak vermeyi bitirdiğini biliyordum. Sadece itaat etmemi istiyordu.

"Damon," diye fısıldadım ve Max'in gözlerinin yavaşça kapanmasını izledim.

Sonra onları açtı ve "Ne oldu?" diye sordu.

Başımı salladım ama cevap verdim, "Bilmiyorum. Bir süre buradaydım, nehir kenarında oturdum, sonra akşam yemeği için Norm ve Gladys'lere gittim -"

Max gözlerini kırıştırdı ve "Norm ve Gladys mi?" diye sordu. "Komşularım."

"Komşularınız mı?"

"Evet, üç numaralı kabin. Domuz pırzolası ve elmalı turta yedik, um... birlikte değil tabii, elmalı turta tatlıydı. Domuz pırzolasının yanında patates püresi, sos ve yeşil fasulye, turtanın yanında da dondurma yedik."

Neden gevezelik ediyordum?

Max dudaklarını birbirine bastırdı ve emin değildim ama dudaklarını birbirine bastırmayı bırakıp "Damon kısmına gelelim" demeden önce gülmeyi ya da alternatif olarak bağırmayı düşünüyor gibi görünüyordu.

"Tamam." Başımı salladım, hedefe geri döndüğüm ve kendimi aptal durumuna düşürmediğim için mutluydum. "Her neyse, yemekten kamarama dönüyordum ve kapımı açtım, Damon oradaydı, beni içeri itti ve... şey..." Gerisi belli olduğu için elimi uzattım.

"Bu ne zaman oldu?"

"Emin değilim ama bir süre önce olduğunu tahmin ediyorum." "Doktora gitmedin."

Bu bir soru değil, bir ifadeydi ama aptalca "Gerek yok, kaburgalarım kırıldıysa pek bir şey yapamazlar" demeden önce omuz silktim.

Max'in gözleri kısılnca konuşmayı kestim.

"Kaburgaların mı?"

Hatamı hemen anladım ama Max'in bu işin peşini bırakmayacağı hissine kapıldım ve bu hisse kapılmamın nedeni gözlerinin kısılmış olmasıydı, ayrıca Max hiçbir şeyin peşini bırakmazdı.

Bu nedenle ihtiyatlı bir şekilde "O biraz..." diye açıkladım. Durakladım. "Um... ben yerdeyken o biraz..." Tereddüt ettim ve fısıldadım, "Beni tekmeledi."

Max orada öylece duruyordu, elleri hala çenemdeydi, gözleri benimkilere bakıyordu ama gözleri karanlıktı, odaklanmamıştı ve öfkeliydi, daha önce hiç görmediğim kadar öfkeliydi ve o sabah daha fazla öfkelenemeyeceğini düşünmüştüm ama işte oradaydı.

Bu da aklıma o sabahı getirdi.

"Max," dedim, "hareket edemiyor gibi görüldüğünde, "burada ne yapıyorsun?"

Tekrar gözlerini kırıştırdı, gözleri bana odaklandı ve "Seni eve getiriyorum" diye cevap verdi.

Bu sefer gözümü kırıştırdım ve başladım,

"Ama -" "Şimdi seni hastaneye götürüyorum." "Max -"

Sözümü bitirmedim çünkü Max havluları ellerimden çekip alıyor, arkamdaki şifonyerin üzerine atıyor ve konuşuyordu. "Yolda Mick'i arayacağım, Damon'ı getirsin."

"Sanırım -"

Bu sefer bitiremedim çünkü Max'in eli elime dolandı ve "Hastaneden sonra eve gideceğiz" derken beni odanın içinde sürüklüyordu.

"Eve gidemem," dedim arkasından, bizi odanın içinde yürütmeye devam ederken durdu ve bana döndü.

"Ne?"

"Norm ve Gladys için kahvaltı hazırlıyorum. Sekiz buçukta burada olacaklar. Norm benim için endişeleniyor, sanırım Gladys de öyle. Gece ortadan kaybolursam yani,

Genç değiller, yani torunları genç değil. Bu onları korkutacaktır."

Max birkaç dakika boyunca sessizce bana baktı, gözleri nazik ve sıcaktı ama yine de çok hareketliydi. Sonra tamamen bana döndü, içime girdi, eli benimkini bıraktı ama boynumun arkasına dolanmak için yukarı çıktı. Sonra büyülenmiş bir şaşkınlıkla başının eğilmesini izledim. Sonra dudaklarının benimkilere tatlı, hızlı dokunuşunu hissettim.

"Düşes, hiçliğin ortasındaki lanet olası bir kulübede sekiz saat boyunca kalabilecek ve komşularıyla yemek paylaşıp kahvaltı randevuları ayarlayabilecek tanıdığım tek kişi sensin" demeden önce bir santim bile uzaklaşmadı.

Sözlerini duymuyordum, dudaklarını hâlâ dudaklarımda hissediyordum ve o sabah aramızda olanlar hiç yaşanmamış gibi davrandığını geç de olsa fark ediyordum.

"Bana hâlâ kızgın mısın?" Fısıltıyla ağızımdan kaçırdım ve sorunun cevapsız kalacağı anlamına gelse bile kafamın içinde kalması gereken yerde sormak yerine ağızımdan çıkmasından duyduğum korkuyla gözlerimin büyüdüğünü hissettim.

Kendimi geri çektim ama eli boynumda daha da sıkılaştı. "Bunu sonra konuşuruz."

Bu evet demekti. Ve o sabah bana zaten bir ömür boyu yetecek kadar kızmıştı, haklı olarak, ama bunu tekrar yaşayamazdım. Ne o zaman, ne de başka zaman.

Başımı salladım ve boynumu çektim ama eli daha da sıkılaştı.

"I..." Yutkundum ve devam ettim: "Max, artık benimle ilgilenmek zorunda değilsin."

"Kapa çeneni, Düşes."

"Hayır, Max,
yapamazsın -"

Başını tekrar eğdi ve ağzını ağızıma dayayarak benim sözcükler oluşturmamı engelledi.

Dudaklarını benimkilerden ayırmadan, öpüşme bittiğinde tekrarladı, "Tatlım, dediğim gibi, bunu sonra konuşacağız."

Öyle mi?"

"Tamam," diye fısıldadım, çünkü gerçekten, başka ne yapabilirdim ki?

Ağzını kaldırdı ama sadece alnımı öpmek için, sonra da "Gidelim" dedi.

Elimi tutması iyi oldu çünkü dudakları alnıma değdiği andan itibaren gözlerimi kapattım, bu yüzden kördüm ve hala onun tatlı öpücüğünü hissediyordum, bu yüzden başka hiçbir şey işlemiyordum, bana kapıdan çıkmam için rehberlik etmesine ihtiyacım vardı.

* * * * *

Max küçük, yerel hastaneyi ziyaretimizden sonra beni kulübeye geri getirdiğinde, kapıyı açmak için kilidi bulmakta zorlanmadı çünkü biz ayrılmadan önce verandanın ışığını akıllıca açmıştı.

Elini benim elime koyarak beni ön kapıdan geçirdikten sonra ışık düğmesine bastı ve küçük oturma odasındaki kanepenin yanında bir lamba yandı. Elim tutmaya devam ederek kapıyı kapattı ve kilitledi, o sırada cep telefonu çaldı.

Arka cebinden çıkardı ve ekrana baktı.

Sonra elimi sıktı ve mırıldandı, "Sen yatmaya hazırlan sevgilim, ben birazdan geliyorum."

Ona bakakaldım. Bir dakika içinde orada olurum derken ne demek istiyordu?

Elimi bıraktı, ben daha sorumu soramadan (ki muhtemelen sormayacaktım) telefonunu açıp kulağına götürdü ve "Evet?" dedi.

Korkudan, adrenalinden, kalp kırıklığından ve ağlama nöbeti geçmişimde hiç yaşamadığım bir ağlama nöbetinden bitkin düşmenin ötesinde, ki uzun bir ağlama nöbeti geçmişim vardı, içimde tartışacak, hatta neler olup bittiğini tartışacak gücüm olmadığını fark ettim. Aslında, orada duracak enerjim bile yoktu. Bu yüzden yatak odasına gittim, tepe ışıklarını yaktım, çantama yöneldim, fermuarını açtım ve pijamalarımı çıkardım.

Norm ve Gladys'e kahvaltı hazırlayabilmem için beni geri getirdiğini ve sonra da gideceğini düşünmüştüm. O sabah olanlardan sonra, gecenin bir yarısı beni "eve" götürmek için geldiğini söylemiş olsa bile, bunun ne anlama geldiğini tam olarak anlamamıştım. Yine de tahminim, numarasını aldığı annemin ayak işlerini yapıyor olmasıydı ve Max Max'tir, onunla benim aramda ne olursa olsun, annemden hoşlandığı için onun ayak işlerini yapacaktı ve bu onun yaptığı türden bir şeydi.

Elbette beni iki yerden üç kez öpmüştü ve ben bunu gerçekten anlamamıştım.

Ayrıca, hastaneye giderken, yapacağını söylediği gibi, Gnaw Bone Polis Karakolu'nu aramış ve Damon'ın yaptıklarını anlatmış, ertesi gün suç duyurusunda bulunacağımı söylemişti. Bunu yaptıktan sonra elimi tuttu ama kalçasına doğru çekmedi. Bunun yerine elini kalçama dayadı ve benimkini bıraktı, sonra her seferinde geri geldi. Bunun dışında pek bir şey söylemedi, nazik davranmaya çalışıyordu ama belli ki düşüncelere dalmıştı.

Ve o sabahtan sonra, Damon tarafından dövülmüş olarak beni bulmasından bahsetmiyorum bile, bunların hoş düşünceler olamayacağını düşündüm.

Gecenin köründe küçük, yerel bir hastaneye gitmenin iyi yanı hiç bekleme olmamasıydı. Kaburgalarımın kırık olmadığını, sadece zedelendiğini ve burnumun da aynı şekilde zedelendiğini çok çabuk öğrendik. Şişlik buzla kontrol altına alınmış olsa da, yan tarafımda bir botun burnu şeklinde kızgın, kavisli bir işaretin olduğu yer de dahil olmak üzere morarma ortaya çıkmaya başlamıştı. Dehşete kapıldım ve Max'in isteği üzerine göbeğimin ve yüzümün fotoğraflarını çektiler ve oradan ayrılırken Max'e ve bana fotoğrafları ve tıbbi raporları Gnaw Bone polis departmanına göndereceklerine dair söz verdiler.

Max kulübeye dönerken benim gibi sessizdi ama yine de elimi tuttu.

Kıyafetlerimi çıkarıp pijamalarımı giyerken diğer odadaki konuşmasının mırıltısını dinledim. Sonra odaya baktım ve ilk kez etrafı inceledim.

Sahipleri, kulübe kompleksine giden yolun yaklaşık çeyrek mil yukarısındaki bir evde yaşıyordu. Kesinlikle bir aile işletmesiydi, bir ofisleri bile yoktu, sadece ön kapının arkasında kilitli bir anahtar dolabı ve dolabın altındaki cılız bacaklı bir masanın üzerinde bir misafir kayıt defteri vardı.

Artık kulübeleriyle gurur duyduklarını görüyordum. Oda temizdi, ahşap döşeme yakın zamanda yeniden yapılmış gibi görünüyordu ve sıcak, adaçayı yeşili duvarlar da yakın zamanda yeniden boyanmıştı. Ve burada ve orada küçük bir çabadan daha fazlasını yaptıklarını gösteren dokunuşlar vardı. Kalın, mavi, mantar ve yeşil örgülü halılar; duvarlarda genel bir dekor denemesinden ziyade kişisel zevkle seçilmiş baskılar; yatakta yorgan değil yorgan vardı ve yorgan yumuşak ve tüylüydü, örtüsü duvarların yeşili ve halıların mavi ve mantarının yanı sıra bazı kahverengi ve grilerden oluşan zevkli bir tasarıma sahipti; Orta boy yatakta iki ince, zevksiz yastık değil, dört kabarık yastık vardı, hatta renk düzenini koruyan bir sürü fırlatmalı yastık bile vardı; ve her iki komodinin üzerinde sessiz gölgeli çekici okuma lambaları vardı, ancak en üstte lambanın içe doğru sallanması için bir aparat vardı, böylece ihtiyacınız olan yere ışık atabilirdi.

Tüm bunlar ve her kabinin etrafında daha fazla mahremiyet ve daha fazla sessizlik sağlayan ağaçlar ve çalılarla oldukça geniş bir alan olduğu gerçeği göz önüne alındığında, kabinlerin tamamen dolu olmamasına şaşırdım. Öte yandan, tüm bunlar oldukça yeni görünüyordu, bu yüzden belki de sahipleri yeniydi ya da tadilattan yeni çıkmışlardı ve bunu duyuracak zamanları olmamıştı.

"Evet, yarın görüşürüz," dedi Max telefonuna, yatak odasına girerken ve ben pijamalarımınla orada durup aptal aptal odaya baktığımı, iç dekorasyonu incelediğimi fark ettim.

Kendimi toparladım ve yatağa doğru yürüdüm, telefonu kapattığını duyduğumda yanındaki lambayı yaktım. Son enerjimi yatağın etrafında koşturmak, yorganı arkaya atmak ve içeri girip telefonunun komodine çarpmasını dinlemek için kullanırken tepe ışığını söndürdü.

İyi tarafıma, odaya bakacak şekilde yerleştirdim ve onun hareket ettiğini gördüm. Şimdi odanın karşısındaki sandalyenin üzerinde duran bavulumun yanında duruyordu. Deri ceketini üstüne atmış ve fanilasının düğmelerini açıyordu. Omuz silkip ceketinin üzerine bırakmasını ve iki elini ensesine götürüp uzun kollu tişörtü kafasına geçirmesini sessizce izledim. Sonra yatağa döndü ve yatağa doğru yürürken gözleri bana takıldı.

Nefesim kesildi, sadece her zamanki gibi göğsünü gördüğümde değil, aniden o oradaydı, ben oradaydım ve bütün gün onu bir daha asla göremeyeceğim korkunç gerçeğiyle yüzleşmeye çalışıyordum.

Sırt üstü yuvarlandım ve gözlerimi kapattım, yatağa otururken bunu hissettim. Her iki botunun da düştüğünü duydum, sonra tekrar ayağa kalktığında hissettim, sonra kot pantolonunun tokasının kumaşın şingirtisiyle birlikte yere çarptığını duydum.

Sonra örtüler hareket etti ve o içeri girerken yatak sallandı. Örtüler tekrar hareket etti, belime kadar indi, gözlerim açıldı ve başım ona döndü, büyük eli yavaşça göğüs kafesime doğru süzüldü.

Damon'ın bot izinin olduğu yerde duruyordu ve Max yan yatmıştı, bana yakındı ama eli dışında bana dokunmuyordu. Dirseği yatağın içindeydi, başı ellerinin arasındaydı ve gözleri benim üzerimdeydi.

Sonra eli aşağı kayarak karnımın üzerine geldi ve nefesimi tuttuğumu fark edip nefesimi bıraktım ve bıraktığımda Max konuştu.

"Pekala bebeğim, Harry'nin dün gece sana ne söylediğini anlatarak başlayalım."

Tekrar nefesimi tuttum.

Ondan ışığı söndürmesini istedim. Ayrıca uyumaya gidip gidemeyeceğimi ve bunu sabah konuşup konuşamayacağımızı da sormak istedim (ya da asla). En çok da, ben bu kadar aptalca bir hata yapmadan ve affedilmeyecek kadar bencilce davranmadan önce, bana gerçekten aşık olup olmadığını sormak istiyordum.

Yapmak istemediğim şey Harry'nin bana söylediklerini ona anlatmaktı, sadece Harry'nin söyledikleri yüzünden değil, daha çok Anna'yla ilgili olduğu için.

Ama nevrotik davranışlarımın arkasına saklanamayacağımı biliyordum, o zaman değil. Max daha iyisini hak ediyordu.

Ben de nefesimi bıraktım ve usulca, "Bana Anna'dan bahsetti," dedim.

Max buna hiçbir tepki göstermedi, yüzü kararmadı, gözleri kısılmadı, sadece "Ne dedi?" diye sordu.

Burnumdan hava çektim, sonra dışarı verdim ve "Onu sevdiğini söyledi" diye cevapladım.

"Evet," diye hemen kabul etti Max.

Alt dudağımı ısırdım ama devam etmeden önce bıraktım. "Onun senin dünyanın olduğunu söyledi."

"Öyleydi," diye tekrar onayladı Max ve ben farklı bir içsel acıya karşı gözlerimi kapatma dürtüsüne karşı mücadele ettim ve mucizevi bir şekilde bakışlarını tutarak kazandım.

"Ondan sonra bir sürü kadının olduğunu söyledi." "Bu doğru."

Bunu doğrulayınca yutkundum ve fısıltıyla sözümü bitirdim: "Bana onu çok sevdiğini, o öldüğünde yıkıldığını söyledi. Ve bana bir daha hiç kimsenin senin için öyle olamayacağını, bunu senin ve herkesin bileceğini ve benim de bilmem gerektiğini düşündüğünü söyledi."

Max buna bir tepki verdi, ağzı gerildi, gözleri karardı ve eli hafifçe karnıma bastırdı.

Sonra iç çekti ve eli hafifledi. Sonra sordu, "Biliyor musun?"

İki dudağımı da içeri çektim ve başımı salladım, gerçi birçok şey biliyordum ama paylaşmak üzere olduğu şeyi bilmiyordum. Bununla birlikte, paylaşmak üzere olduğu şeyi bilmek istediğimden de emin değildim. Bunu ona söylemedim ve o da paylaştı.

"Anna öldüğünde sona eren onun dünyasıydı, benim değil." Gözlerimi kapattım ama Max fısıldadı, "Tatlım, bana bak." Ben de tekrar açtım.

"Bu konu hakkında konuşmak zorunda değilsin," dedim ona sessizce. "Evet, zorundayım."

Tekrar yutkundum ve elim karnımda onun elinin üzerine gitti.

"Bunu anlamam biraz zaman aldı," dedi bana. "Yaklaşık on yıl. Sadece bir hafta önce bir kar fırtınası sırasında anladım."

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

"Max," diye nefes aldım ve eli karnımdan yanıma doğru kaydı, beni dikkatlice vücuduna çekti ve eğildi.

"Harry Dick'i tanımıyor," dedi Max, sesi yumuşak ama biraz sertti. "Bitsy'yi kaybetti ve nedenini bilmiyorum, umurumda da değil, bunun benimle bir ilgisi yok. Bu onun sorunu, onu elinde tutmak için mücadele etmedi ve etmediğini herkes biliyor. Pes etti ve Curt'ün kazanmasına izin verdi. Onun hikayesi benimkinden farklı. O pes etti ve kararıyla yaşamak zorunda kaldı, Bitsy aynı kasabada başka bir adamla hayatını kurdu. Ben Anna'yı kaybettim çünkü Curt Curt gibi davranıyordu, benim elimde değildi. O ve ben ayrıldık ama Anna ve Bitsy birbirlerine bağlıydılar. The Dog'da bir tane bağladılar, Curt şoförlük yaptı, onları almaya gitti, eve götürdü. Yaklaşık üç hafta önce her şeyin yıldönümüydü, Bahar Tatili, çocuklar şehirde, aptalca şeyler yapıyorlar, her zaman yaptıkları gibi sarhoş oluyorlar. Curt'e sataştılar, arabalarının camından ona bağırıyorlar ve Curt'ün de sinirleri bozuldu. Kendini kaybetti, onlara bir ders vereceğini düşündü, onlara karşılık vermeye karar verdi, bunu yaptı ve arabanın kontrolünü kaybetti. Çocuklar direksiyonu bir hendeğe kırmışlar, iyilermiş, hızlı gidiyorlarmış, sarsılmışlar ama sadece ufak tefek

yaralanmalar. Curt'ün SUV'si dört kez takla atmış ve ancak bir ağaca çarparak durabilmiştir."

"Aman Tanrım," diye fısıldadım, hafifçe ona doğru döndüm, elim otomatik olarak beline doğru hareket etti.

"Evet," diye homurdandı Max. "Daha da kötüsü, Curt'ün sahip olduğu SUV'de bir fabrika geri çağırması vardı. Arka yolcu tarafındaki emniyet kemerinde bir sorun varmış. Curt tamir ettirmek için götürmeye zahmet etmemiş. Anna'nın emniyet kemeri koptu ve kamyon yuvarlanınca Anna kabinin içine uçtu, boynunu kırdı."

Bunun üzerine tamamen onun içine yuvarlandım ve kolumu beline dolayarak "Max" diye fısıldadım.

"Üzerinde tek bir iz bile yok," diye fısıldadı Max ama gözleri uzaklaşmıştı. Hâlâ benim üzerimde olsalar da beni göremediğini biliyordum. Başka bir şey görüyordu, acı veren bir şey. Bunu biliyordum çünkü yüzüne kazınmıştı ve buna tanıklık ederken, elimi oraya koyup acıyı emecek güce sahip olmayı diledim.

Ama o güç bende yoktu, kimsede yoktu. Bu yüzden sadece belini sıktım ve Max devam etti.

"Onu cenaze evinde gördüğümde, şaka değil, uyuyor gibi görünüyordu."

Konuşmayı kesmesini istedim ama bunu talep etmedim, sadece daha da yaklaştım ve kolumu ona doladım.

Max hâlâ oradaydı, yüzündeki ifadeden ve daha sonra söylediği sözlerden bunu anlayabiliyordum. "Onu öldürmek istedim. Tanrım, içimdeki dürtü gözümü kör etmişti, başka bir şey düşünemiyordum. Sadece bir pislik gibi davranarak onu öldürmekle kalmadı, aynı zamanda bunu tembel bir orospu çocuğu olduğu için yaptı, arabasını tamire götürmedi ve dikkatsizdi, arkasına oturması için onu uyarmadı bile." Max'in gözleri bana odaklandı ama "Biliyor musun, onu Bitsy gibi bir sandalyeye oturturdum ve hayatımın geri kalanında bununla mutlu olurdum" dediğinde hala uzaktaydılar.

Bunu biliyordum. Kesinlikle biliyordum.

Elimi belinden çekip parmaklarımı boynuna doladım ve "Biliyorum" diye fısıldadım.

"Bitsy vardı, yaşıyordu ve nefes alıyordu, kırılmıştı ama hala gülmek, konuşmak ve yatağını paylaşmak için yanındaydı. O kazadan çıkarken ne kadar şanslı olduğunu hiç anlamadı. Yaralanmadığı için değil ama Bitsy'yi kaybetmediği için."

Çenesini okşadım ve sessiz kaldım.

"Curt'ün ihmali, fabrika geri çağırma konusunda kendisini bilgilendirdiğinde aracı teslim almamasıydı. George bana bir devam olduğunu söyledi ama ben peşini bıraktım. Para işe yaramazdı ama Curt için para her şey demekti, o yüzden bunu anlamadı. Bana anlaşma teklif etmesi için Trev'i gönderdi, ona dava açmamı istemedi, pislik herif." Max başını salladı. "Tanrım, tam bir pislikti."

Evet, kesinlikle öyleydi.

Max devam etti, "Anna'nın hayat sigortası vardı, parasını aldı, hiç dokunmadı. Evi inşa ederken hiç dokunmadım. Ona dokunmak, onu kullanmak, teslim olmak gibi geliyordu."

"Teslim olmak mı?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

Max tekrar bana odaklandı. "Onun ölmüş olması, her şeyi daha nihai hale getiriyor."

"Ölüm oldukça nihaidir, sevgilim," dedim yumuşak ama dikkatli bir şekilde. Yüzü değişti, içinden o acı dalgası geçti,

Başını eğerek alnını benimkine dayadı ve "Evet" diye mırıldandı.

Hâlâ temkinli davranarak, "Mektubunda ondan bahsetmiş," diye tahmin ettim.

Max başını kaldırıp başını salladı ve o gün diğer Max'in neden ortaya çıktığını, Bitsy'nin neden onunla ilgilenmemi söylediğini biliyordum, çünkü sonuçta Curt bir pislik gibi davranıyordu.

"Ne dedi?" Başparmağım hâlâ çenesini okşarken sordum.

"Bana üzgün olduğunu söyledi. Anna'yı sevdiğini söyledi ve

Ona yaptıklarını. Eminim bunu yazmak, itiraf etmek onu daha iyi bir adam gibi hissettirmiştir. Anlamadığı şey, bu

bokun bana neler hissettireceğiydi, hiçbir öürün o gece
olanlara yol açan kararlarını nasıl değıştirmeyeceğiydi.
Hiçbir şey onun karısının ve benim karımın

Curt gibi davrandığında arabasındaydı, iki değerli ruhun onunla birlikte olduğunu ve aklındaki ilk şeyin onları sağ salim eve götürmek olması gerektiğini düşünmüyordu. Köşesinde oturup bir grup çocuğa kimin daha büyük adam olduğunu kanıtlamak değil."

Her zamanki gibi Max haklıydı.

"İşin boktan tarafı, o mektubu yazarken aynı zamanda Shauna ile Bitsy'nin etrafında dolanıyordu, Tanrı bilir neden, bunun için bir bahane yok. Ve o mektubu yazarken hayatının tehlikede olduğunu biliyordu, tıpkı onunki gibi ve bir özel dedektifle takılıyordu ve polisleri bu işe karıştırmıyordu. O mektubu on yıl önceki aptalca, berbat kararları için özür dilemek için yazıyordu ve aynı zamanda hala o kararları veriyordu."

Max yine haklıydı.

Ve Max'in yaptığı başka bir şey daha vardı ve bu gün gibi açıktı, kesinlikle belliydi.

Ölen karısını unutamamıştı.

Bu canımı yaktı, kaburgalarım yediğim bir tekmeden, yüzüme yediğim bir yumruktan daha beterdı ama bunu belli etmedim. Max'in şu anki ruh haliyle fark edeceğinden değil. Çok uzaklardaydı, hala bir kabusu yeniden yaşıyordu.

Fiziksel ya da duygusal olarak geri çekilmek yerine, ki yapmak istediğim buydu, elim boynundan ayrılıp kolum beline dolandı ve onun içine doğru yuvarlandım, onu sırtına doğru ittim ve yaklaştım, yanağımı omzuna yasladım, kolumla onu sıkıca sardım.

Max'in eli bedenimin altına kaydı ve belime dolandı.

"Bitsy'nin evinde resmini gördüm," dedim ona, vücudunun benimkine sıkıca yapıştığını hissederek ve aceleyle devam ettim. "Çok güzeldi, Max. Mutlu görünüyordun."

Koluyla beni sıktı ve vücudu gevşedi. "Öyleydi," diye kabul etti. "Öyleydik."

"Bilmen gerekir, Harry bana her şeyi anlattı," diye fısıldadım ihtiyatla. "Senin bursun hakkında, hamilelikler

."

"Hatırlat da ona teşekkür edeyim" diye alaycı bir şekilde sözümü kestiğinde çakıllı sesi yeniden sertleşmeye başlamıştı. Dudağımı ısırdım ve devam etti, "Ve hatırlat bana, bir dahaki sefere senin arkadaşlığının tadını çıkarırken, beni terk edip, kendi sorunları olan, lanet olası kendi yarattığı sorunlarından dolayı acı çeken, sarhoş bir pisliğin dikkatini dağıtmak için mükemmel bir fikre kapılırsan ve o da bunu adam gibi yapmazsa, ama sana ateş ederse, hatırlat bana bebeğim, gitmene izin vermeyeyim."

Bu, Max'in Harry'nin tiradının benim hatam olduğunu düşündüğü anlamına geliyordu ve bunun doğru olup olmadığını anlamak için başımı kaldırıp yüzüne baktım. Mutsuz, berrak, gri gözleri benimkilere kilitlendi ve bunun gerçekten de doğru olduğunu gördüm.

"Sadece stres atıyordu," dedim ona.

"Evet, senin pahasına, benim pahama, Anna'nın pahasına stres atıyordu ve o öldü. Bu da senin gece vakti Zombi Nina olduğun, dünyanın yıkılmış gibi davrandığın ve yardım etmeme izin vermediğin anlamına geliyordu. Bu da kafandaki Anna ve benimle ilgili her ne boktan fikir varsa onu pekiştirdi, bu da benimle bu konuda konuşmadığın anlamına geliyordu ve sonunda tartıştık, sen bir kez daha çıldırdın ve çekip gittin ve sonra Damon tarafından işlendin. Evet bebeğim, Harry sadece stres atıyordu."

Söylediği her şeyi duydum ama sadece bir kısmı bana kurşun gibi çarptı.

O sabahı bir münakaşa olarak adlandırdı.

Yatakta bir dirseğimin üzerinde doğruldum ve ona bakarak "Spat?" diye fısıldadım.

Kolunu kaldırıp göğsünün üzerinden geçti ve parmakları daha fazla geri çekilmek istersem beni zapt etmek için enseme kıvrıldı ve "Düşes, uyan. Bu biziz, savaşıcağız. Bundan nasıl kurtulacağını öğrenmelisin."

Göz kırptım.

"Sallamak mı?" Fısıldadım ve bu kez fısıltım hem kuşkulu hem de ölümcüldü.

"Evet, salla gitsin," diye onayladı, zehirli tonumu tamamen görmezden gelerek. "Ya öyle yap ya da benimle nasıl konuşacağını, alacağın cevaptan ödün kopmadan arada bir nasıl soru soracağını öğren."

Gözlerimi kırptım. Max konuşmaya devam etti.

"Ben sizin hayal gücünüzün bir ürünü değilim Düşes, varlığım sizin evime geldiğiniz gece başlamadı. Bir hayatım, bir karım vardı. Bir ailem, arkadaşlarım, bir geçmişim var. Ben de senin gibi bir şeyler arayıp bulamadığım çok şey yaşadım."

Öfkemi kontrol etmeye çalıştım ve ona "Evet Max, senin dünyanın olan bir karın vardı" diye hatırlattım.

"Evet, dünyası durana kadar öyleydi. Benimki devam etti, bebeğim."

"Harry, bir erkeğin dünyası olan bir kadına sahip olduğunda ve onu kaybettiğinde, hiçbir şeyin onun yerini alamayacağını söyledi."

Max'in kızgınlığının öfkeye dönüşmesini izledim; bana doğru döndü ve boynumu bırakmadan bir dirseğinin üzerinde ayağa kalktı.

"Yatağında yanıma uzanıp Harry'nin dün gece sana yedirdiği boku yüzüme vurma," diye uyardı.

"Ama itiraf ettin," dedim ona.

"Etmedim amına koyayım."

"Bana onun senin dünyanın olduğunu söylemiştin."

Eli boynumda sıkılaştı. "Evet, öyleydi Düşes. Öyleydi."

"Harry bir erkek ve erkekler erkekleri tanır."

"Harry erkek değil, Nina. Bunu anlamadın mı?" Tamam, haklı olduğu bir nokta vardı.

"Pekâlâ," diye kabul ettim ve aptalca devam ettim. "Bu doğru olabilir ama beş dakika önce o kabusu yeniden yaşadın Max, bunu yaparken seni izledim ve orada yatıp bana Anna'yı unuttuğunu söyleyemezsin. Onu seviyordun ve onun kaybı seni yıktı."

Gözleri taşa döndü ve öfkesinin belirgin bir şekilde derinleştğini göstererek, "Tanrım, sen tam bir baş belasısın," dedi.

"Ne?"

Bana doğru yuvarlandı, ben sırtüstü düştüm ve o da kısmen üzerimdeydi, gerçi hassas tarafımda değildi ama tüm ağırlığını üzerime verse bile fark etmezdim çünkü öfkeyi çoktan geçmiş, sabahki haline geri dönmüştü. Öfkeliydi ve ben de çarpmaya hazırlandım.

"Sen tam bir baş belasısın, bebeğim." Kendini tekrarlarken sesi ısıırıyordu, yüzü benimkine yaklaşıyordu. "Duymak istediğin bu mu?" diye sordu ve cevabımı beklemeden devam etti. "Güzeldi, komikti, tatlıydı, yumuşaktı, rahattı. Çok yumuşak başlıydı, Tanrım. Anna için hayat güzeldi. Yaşamayı severdi ve kimsenin onu kızdırmasına izin vermezdi. Birlikte olduğumuz süre boyunca muhtemelen iki kez tartışmışsızdır. Anna ile hayat mutlak bir memnuniyetti. Yüzüme vurmazdı, ruh haline girmezdi, tavır yapmazdı. Mutlu uyandı ve mutlu yattı ve bana da aynı uyumu sağlamak için elinden gelen her şeyi yaptı ve ben de bunun her dakikasını sevdim."

Sözleriyle ağızım kurudu ve altından kaymaya çalıştım ama o devam ederken bir santim bile hareket etmeme izin vermedi.

"Sen değil, hayır. Yüzüme bakıyorsun, ruh halin şimşek gibi değişiyor, tanıdığım tüm kadınlardan daha iyi tavır takınıyorsun ve ben annem ve Kami ile büyüdüm, yani cidden bebeğim, bu bir şey söylüyor."

"Bırak beni," diye fısıldadım, sözleri Damon'ın darbelerinden daha kötüydü, çok çok daha kötüydü. Göğsünü itiyordum ama sanki hiç konuşmuyordum ve ellerim onun üzerinde değildi.

"Siz sarışınısınız ve Anna da sarışındı, tek ortak noktanız bu. Siz gecesinde Düşes, o gündüzdü."

Gözyaşlarımla gözlerime vurduğunu hissettim ve yanlardan kaymalarına engel olamadım.

"Çekil üstümden."

"O bir dövüşçü değildi. Dünyayı karşısına almaya hazır değildi. Herkesin onu ezip geçmesine izin verirdi ve bunu yaptılar ama o en ufak bir tepki bile vermedi. Sadece olmasına izin verdi ve yoluna devam etti, derinlere gömdü, kimsenin görmesine izin vermedi, benden bile sakladı, yardım etmeme izin vermedi. Tatlıydı, bu da insanların onu ezmesine izin verdiği anlamına geliyordu, asla öğrenmedi, bunu her zaman yaptı. İyi bir dinleyiciydi ama utangaçtı. Yanımda durur, dudağını ısırır, Harry'ye bakar ve birinin ona yardım etmesi gerektiğini düşünürdü ama bu o olmazdı. Kalabalık bir bardan geçip onun yanına oturacak ve sorunlarını omuzlarına alacak cesareti yoktu. Sana söylediği şey onu senden daha fazla mahvederdi. Bu yüzden onu bu pislikten korumak zorundaydım ve korudum da. Bana uyum sağladı. Ben onu güvende tuttum, o da bunu verebildi. Biz buyduk ve iyi bir dengeydi."

Daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyordum ve "Max, çekil" diye tekrarladığımda sesim talepten yalvarmaya dönüşmüştü.

"Karşılaştırma istedin bebeğim, aldın. Artık Anna'nın bana ne verdiğini ve benim ona ne verdiğimi biliyorsun."

"Karşılaştırma yapmak istemedim!" Ağladım.

"Evet, öyle yaptınız, rekabet edemeyeceğinizden eminsiniz, kendinizi buna ikna ettiniz."

"Açıkçası yapamam çünkü açıkçası uyum benden alacağın şey."

"Anna'nın yerini hiçbir şey dolduramaz."

Başka tarafa baktım, gözlerimi kapattım ve göğsüne bastırmayı bıraktım. Onu engelleyecektim, bana verdiği tek savunma buydu ve ben de bunu kabul edecektim.

Ne yazık ki sözleri hâlâ üzerime geliyordu. Sadece gözlerimi kapatarak onları engelleyemezdim.

"Birini kaybederseniz, onun yerini dolduramazsınız. Asla başka bir Charlie olmayacak, bunu biliyorsun. Ve asla başka bir Anna olmayacak. Anlamanız gereken şey, bunun değerli olduğu, bunu saklamanız gerektiği, yerine başka bir şey koymak istemediğinizdir. Bu, aynı derecede iyi başka bir şey bulamayacağınız anlamına gelmez."

Doğru, diye düşündüm ama yüksek sesle söylemedim ama Wonder Max güçleriyle bu kelimeyi yüzümden okumuş olmalı.

"Tanrım," diye homurdandı. "Senden uyum istemiyorum Nina. Sadece seni istiyorum."

"Üzerimden kalkar mısın lütfen?" Sessizce sordum. "Bana bak."

"Lütfen, Max."

"Kahretsin, Nina, bana bak."

Ona baktım ve gözleri yüzümde gezindi, sonra eli geldi ve yüzümü kavradı.

"Anna'yla yaşadığım şeyin bir hediye olduğunu görüyorum ama artık o da yok. Bu hareketle, bu hayatta elime geçen tek şeyin bu olduğunu mu söylüyorsun?"

"Hayır," diye fısıldadım dürüstçe ve sonra söylediğim sözler, sahip olduğumu bilmediğim bir yerden geliyordu, söylemem gerektiğini bilmediğim ama içgüdüsel olarak duyması ve anlaması gerektiğini bildiğim şeyleri, onu kendi iyiliği için korumaya yönelik gecikmiş bir çabayla söylüyordum. "Demek istediğim, sen sensin ve daha iyisini hak ediyorsun."

"Neyden daha iyi?" diye sorarken gerçekten kafası karışmış görünüyordu.

"Benden daha iyi."

İri vücudunun sarsıldığını hissettim ve bu beni sarstı, kaburgalarım doğru bir acı gönderdi ama bunu görmezden geldim, tamamen sersemlemiş görünen yüzüne odaklandım.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye sordu usulca. Evet, sersemlemişti.

"Hayır," diye cevap verdim aynı yumuşak sesle.

Başparmağı elmacık kemiğimi okşadı ve "Tanrım,

bebeğim" diye mırıldanırken yüzü yumuşadı.

"Bir düşün Max," diye yalvardım ısrarla. "Tartışmacı biriyim ve kafam karmakarışık. Charlie'nin benimle konuştuğunu biliyor musun?" "Charlie benimle konuşuyor, biliyor musun?" diye sordum ve soru karşısında başının sallandığını fark ettiğimde bile cevap beklemedim. "Konuşuyor. Yakın zamanda başladı ama sanki orada yaşıyormuş gibi konuşuyor. Onu hatırlamıyorum, söylediği şeyleri, aslında benimle konuşuyor. Ve son zamanlarda ben de ona karşılık veriyorum. Bu delilik."

"Düşes -" Max başladı ama ben konuşmaya devam ettim.

"Ben de her zaman aptalca şeyler yaparım ya da en azından Niles'tan önce yapardım ve sonra Niles vardı, o da baştan sona aptaldı. Ama ondan önce sadece erkeklerle ilgili kötü seçimler yapmıyordum, her zaman çılgınca şeyler yapıyordum, annem gibi ama iyi huylu şeyler değil, iğrenç yiyecekler hazırlamak gibi. Beyin Takımı olayı ne ilk ne de son kez yaptığım bir şeydi. Her zaman bir şeylerin peşindeydim. Tutuklandığımı biliyor musun?" Kaşları havaya kalktı ve başımı yastığa doğru salladım. "Kavga değil, sarhoş ve düzensizdim ama gerçekten sarhoş değildim, daha çok çakırkeyif gibiydim ama düzensizdim çünkü çok yüksek sesle bağırıyordum ve sonunda birine bira şişesi fırlattım." Max dudaklarını birbirine bastırdı, bunun ne anlama geldiğini yine bilmiyordum ama kendimi savundum. "Bunu hak etti, kız arkadaşı olan arkadaşımın önünde bir kızın arkasına vurdu ve bu tür şeyleri her zaman yapıyordu ve kızın canını yaktı, bu yüzden çakırkeyif olduğum için canıma tak etti ve ona bağırarak bira şişesini fırlattım. Her neyse, ona nişan almadığım için şişe ona isabet etmedi, sadece duvara çarptı ve bir kızın çantasını ıslattı. Çanta tasarımı olduğu için biraz kızgındı, bu yüzden polisi arayan da o oldu."

"Bebeğim -"

Hızımı alamayıp onun üzerinden konuştum ve davamı anlatmaya devam ettim. "Ve ben tamamen nevrotik biriyim. Nedenini biliyorum, babam beni terk etti ve ben de tüm o aptal adamları seçtim, yani bildiğiniz gibi bununla ilgili sorunlarım var. Sadece bunu nasıl durduracağımı bilmiyorum. Bardaki tüm erkeklerin bana baktığını

söylemiştin.

Harry bile benimle yatacağını söyledi ama bu bana uyuyor mu? Hayır. İnsanların bana iyi davranmasına, güzel şeyler söylemesine izin veremem, bunu gerçek olarak kabul edemem ve bu da beni tuhaflştırıyor."

Bu kez kaşları çatıldı ve yüzü sertleşti, alçak ve tehlikeli bir sesle tekrarladı: "Harry seni becereceğini mi söyledi?"

"Evet," dedim ona, acil mesajımı iletmeye o kadar dalmıştım ki ruh halindeki değişikliği fark edemedim. "Harry sarhoştı ve aptal gibi davranıyordu ama beni neden istediğini bilmiyorum. Bu delilik."

"Nina -"

"Yani, hayatımı anlamaya çalışmak için tatile çıktım ve işte buradayım, bacağım sıyrıldı, kaburgalarım zedelendi, ters elle vuruldum ve yumruklandım, bir kez hastaneye ve üç kez Polis Karakoluna gittim ve neredeyse şehirdeki herkesle kavga ettim ve hasta olduğum süreyi çıkarırsanız, sadece bir haftadır buradayım!"

"Düşes, izin verin -"

"Neyim var benim?" Onun üzerine sordum, sonra yine cevap beklemedim, sadece saçmalamaya devam ettim. "Zaman aşımımın başa çıkmak için bir zaman aşımına ihtiyacım var! İşte bu kadar berbat durumdayım. Ve sen iyi bir adamsın, en iyisisin, insanlarla ilgileniyorsun, herkes sana saygı duyuyor, iyisin ve yakışıklısın, cömertsin ve akıllısın ve benim seni mahvetmeme ihtiyacın yok."

"Bebeğim, çeneni kapatacak mısın?"

Hem emredici hem de nazik olmayı başaran ses tonuyla başım yastıkta sarsıldı ve gecikmeli olarak ona odaklandım.

"Ne?" Ben sordum.

"Kapa çeneni," dedi usulca.

"Tamam," diye anında cevap verdim çünkü yüzü de nazikti, şefkatli denecek kadar nazikti ama gözlerinin içi gülüyormuş gibi dans ediyordu. İkisinin birleşimi o kadar harikaydı ki, inanılmazın da ötesindeydi,

Tarif edilemeyecek kadar muhteşemdi ve bana söylediklerinden başka bir şey yapamıyordum.

"Birine bira mı fırlattın?" diye sordu, hâlâ alçak sesle konuşuyordu.

"Ona değil, sadece bir uyarı atışıydı. Ama kız arkadaşının önünde bir kızın poposunu tokatladı," diye tekrarladım neredeyse fısıltıyla. "Ama tokatladığı kızın poposunun da mutlu olmadığını eklemeyi ihmal ettim, çünkü o da arkadaşımın arkadaşıydı."

"Bebeğim," diye fısıldadı, gözleri hâlâ dans ediyordu ve ağzı şimdi seğiriyordu.

Demek istediğime geri döndüm. "Açıkçası son bir buçuk haftadaki davranışlarımdan, gelecekte böyle bir şey yapma olasılığımın yüksek olduğunu fark etmişsinizdir."

Ağzının seğirmesi durmuştu çünkü sırtımaya başlamıştı.

"Evet, Düşes, bu not edildi."

Yutkundum ve başımı yastığa yaslayarak sessizce toparladım, kelimelerim ağır ve tamamen doğruydı, "Ben uyumlu değilim, Max."

Kurşuni sözlerimi duymasına rağmen sırtışı kaybolmadı. "Hayır tatlım, öyle değilsin."

"Bunu hak ediyorsun," diye fısıldadım.

"Böyle düşünmen çok hoş bebeğim, ama bu benim istediğimin bu olmadığı gerçeğini değiştirmiyor." derken eli, parmakları daha önceki gözyaşlarımdan şakağımda bıraktığı ıslaklığı takip edebilecek şekilde kaydı.

Gözlerimi yavaşça kırptıktan sonra "Pardon?" diye sordum.

"Bunu elde etmek seni elde edememek anlamına geliyor, bu yüzden istediğim bu değil çünkü daha önce de söylediğim gibi istediğim sensin."

"Ölü kardeşim kafamın içinde konuşuyor," diye hatırlattım ona.

"Kasabadan geçerken Anna'yı kaldırımda yürürken görürdüm. Bu tür şeyler öyle ya da böyle birini kaybeden herkesin başına gelir. Gececektir."

Her ne kadar Anna'yı hâlâ görüyor olması beni üzse de, bu beni rahatlatmıştı. Delirdiğimi sanmıştım.

Yine de ısrar ettim, "Berbat durumdayım."

"Çok tatlısın."

"Güven bana Max, şu anda sevimli olduğunu düşünebilirsin ama o kadar da sevimli olmayacak."

"Hoş olmayan şey Harry'nin yüzüne karşı seni becereceğini söylemesi, sarhoş olsun ya da olmasın, ama bu benimle Harry arasında."

"Ne?"

Sorumu duymazdan geldi ve "Ama gerisi sensin bebeğim ve bana güvenmelisin, bu çok tatlı" dedi.

"Sen daha iyisini hak ediyorsun," diye hatırlattım ona.

"Sen Tekrar ediyorum. o anlamına gelir sen yapmadım olmuştur Dikkatinizi verin," diye beni bilgilendirdi.

"Pardon?"

Eli tekrar yüzümü kavradı, başparmağı alt dudağımın üzerinde geziniyordu ve bunu yaparken konuştu. "Harry yalan söylemedi, etrafta düzüştüm. Anna'dan sonra bir sürü kadın vardı. Hepsinden sonra, iyi olanlar da vardı bebeğim, ama hiçbirisi içimde bir kıvılcım yaratmadı, hiçbir şey, hepsinden sonra, seni seçmem ne anlama geliyor sence?"

Aman Tanrım.

Tüm sistemim içten dışa doğru değişti çünkü kabul etmeliydim ki çok haklı bir noktaya parmak basmıştı.

"Şansım yaver gitti bebeğim," diye devam etti Max. "Ben gençken hayat bana çok güzel bir şey verdi. Sonra onu elimden aldı. On yıl sonra, daha farklı ama daha az güzel olmayan bir şey tam kapımın önünde belirdi. Neredeyse gördüğüm anda anlamıştım ve o zamandan beri bunu sarsacak hiçbir şey olmadı. Bunu sende bulduğumda, şifremi değiştirmene, bana berbat bir not yazmana ve çekip gitmene izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

"Ama bu sabah haklıydın, bu hafta neler yaşadığını bilmeliydim ve bu kadar bencil olmamalıydım."

"Hayır bebeğim, bu sabah sinirliydim ve fark etmediysen söyleyeyim, sinirlendiğimde ağzımı bozarım ve söylememem gereken şeyleri söylerim. Yapmayı öğrenmen gereken şey beni aramak, geçen gece haddimi aştığımda yaptığın gibi herkese takındığın tavrı bana da takınmak."

"Max -"

"Ya da en azından hırçınlıklarını kontrol etmeyi öğren ve bırak onu yakayım, sonra da beni ara."

"Max -"

Yüzü yaklaştı, o kadar yakındı ki nefesini dudaklarımda hissedebiliyordum, "Bunu söylemek beni öldürüyor bebeğim, suçluluk duygusu çok kötü yakıyor ama bu hafta yardım edemedim ama seninle hayatın nasıl olacağını ve Anna ile yaşadığımdan daha iyi olacağını düşündüm. Ve bira şişelerini fırlattığını ve aldığın kadar iyi geri verdiğini biliyorum, bunu seviyorum Düşes, bu tutkuyu. Yaptığın her şeyde var ve yemin ederim, daha önce bu kadar güzel bir şey gördüğümü sanmıyorum. Anna hayatı seviyordu ama tatlım, o küçük korkularının seni engellemesine izin vermediğinde, onu yiyip bitiriyorsun. İnanılmaz derecede şaşırtıcı, tanık olmak harika. Bu tutku Cotton'ın resimlerine mutluluk yaşıyormuş gibi bakmanızı sağlıyor. Ve Kami sana kaltaktan başka bir şey olmadığında onun köşesinde savaşmanı ve onunla birlikte tüm Batı uygarlığı da batacakmış gibi savaşmanı sağlıyor. Ve Düşes, diğer insanlar da bunun güzel olduğunu düşünüyor, onları size çekiyor, Arlene, kulübe komşularınız Norm ve Phyllis gibi dostlar ediniyorsunuz -"

"Gladys," diye düzelttim.

Sırıttı, başparmağı alt dudağıma takıldı ve "Her neyse" diye mırıldandı.

Sonra, görünüşe göre son noktayı koyduğunu düşünerek konuşmayı kesti.

Ona baktım ve bunu uzun süre yaptım. Ve Max'in daha fazla bir şey söylemesine gerek olmadığı sonucuna vardım.

Son noktayı koydu.

Ve çok geç fark ettim ki, bunu yapmak için konuşmasına bile gerek yoktu. Saatler önce beni "eve" götürmek için ortaya çıkararak amacına ulaşmıştı.

Yine de bunu onunla paylaşmamaya karar verdim. Karar verdiğim şey, bir konu hakkında daha konuşmamız gerektiği idi.

Ben de "Max?" diye
seslendim.

"Buradayım, tatlım."

Evet, oradaydı, benimle birlikte, bir kulübede, bir nehir kenarında, evinden elli mil uzakta.

Gözlerimi kapattım, sonra açtım ve "Beni korkutuyorsun" dedim.

"Bunu bana daha önce de
söylemiştin." "Söylemiş
miydin?"

"Evet, bebeğim."

"Ne zaman?"

"Seni becerdiğim ilk gece."

Evet, doğru, yarı uykuluydum, bunu unutmuşum. Tabii ki Max unutmadı çünkü belli ki bir filin hafızasına sahipti ve bu da benim için iyiye işaret değildi.

Hâlâ sırtıyordu, muhtemelen düşüncelerimi yüzümden okuyordu (eklemeliyim ki bu da benim için pek hayra alamet değildi) ve ben "Ya işler kötüye giderse?" diye sormadan önce başparmağı tekrar dudağımın üzerinden geçti.

"O zaman da söylediğim gibi, size herhangi bir söz veremem ama elimizden gelenin en iyisini yapacağız."

"Bu senin için yeterli mi?"

Bana baktı, sonra bir kahkaha patlattı, kolları beni sarmadan önce bir saniyeliğine üstüme yığıldı ve dikkatlice yuvarlandı, sırt üstü yatana kadar beni de yanına aldı ve ben kısmen onun üstündeydim, kısmen de onun yanına bastırdım.

Başımı kaldırdım, gözlerinin içine baktım ve "Komik olan ne?" diye sordum.

Hâlâ kocaman gülümseyerek, açıkça yalan söylediğini bildiğim bir şekilde, "Benim için yerleştiğinizi bilmek çok

derinden yaralıyor Düşes," dedi. Elini saçlarımın arasına soktu ve

Gözlerim irileşirken başımın arkasına baktı. Yüzümü bana yaklaştırdı ve mırıldandı, "Ama bilmelisin ki, cevabım, evet, fazlasıyla yeterli ve sen bana razı olursan, ben de buna razı olurum."

Sonra yüzümü daha da yaklaştırdı ve beni öptü.

Ve sonra, görünüşe göre konuşmamız sona erdi çünkü beni uzun bir süre öptü, o kadar uzun ki tartışmamızı tamamen unuttum. Beni öpmeyi bıraktığında ışığı söndürdü, yerleşti ve bana uyumamı söyledi. Öpücükleri o kadar güzeldi ki, vücudu o kadar sıcaktı ki, yanımda o kadar iyi hissediyordum ki, çok yorgundum, ona sarıldım ve bana söyleneni yaptım.

Ama bunu kalbime geri dönen o umut duygusuyla yaptım ve bu kez, bir süre kalmak gibi açık bir niyetle içeri girdi.

On Üçüncü Bölüm

Kahvaltı

Max'in sıcaklığı sırtımdan uzaklaştığında, kolunun ağırlığı etrafımdan kaydığında uyandım. Bunu dikkatle, böylesine güçlü yapılı bir adamda rastlanmayan o zarif nezaketle yaptı.

Gözlerimi açmadım. Yaklaşık on beş dakika uyumuşum ve arayı kapatmak için on beş güne ihtiyacım varmış gibi hissediyordum.

Ve her neyse, Max böyle nazik davranırken diğer duyularımı kapatıp sadece hissetmek dışında hiçbir şey deneyimlememenin daha iyi olacağını düşündüm.

Seslerin belirgin mırıltısını duyduğumda hayal dünyasına geri dönüyordum. Kabin kompleksinin sahipleri tesisleriyle gurur duyuyor olabilirlerdi ama kabinlerin kendileri Max'in A Frame'inden biraz daha az iyi yapılmıştı. Konuşmaları duyabildiğim kadarıyla, duvarların kâğıt inceliğinde olduğunu biliyordum.

"Nina zor bir gece geçirdi," diye açıkladı Max'in tok sesi.

"Ah canım," diye cevap verdi Gladys ve gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Peki ya sen?" Norm sordu.

"Max, Nina'nın erkek arkadaşı," diye yanıtladı Max.

"Nina'yı dün bütün gün yalnız bırakıp sanki dünyası sona ermiş gibi nehre bakmaktan başka bir şey yapmayan ve dün gece de bizim gibi iki ihtiyarla yemek yemesi için onu yalnız bırakan erkek arkadaşı mı?" Norm şaşırtıcı bir şekilde kavgacı bir ses tonuyla sordu ve ses tonu, Max'e özlem duyarak günümü geçirdiğime dair söylediklerinden bahsetmiyorum bile, yorganı geriye atıp yataktan fırlamama neden oldu, bunu yaparken kaburgalarımın yayılan acıya aldırmadım.

"Norm!" Gladys soluk soluğa bağırdı.

"Evet," diye cevap verdi Max, sesi kırılgan değil eğlenmiş gibi çıkıyordu. "O ben oluyorum."

Max'in uyarısı üzerine kapıya ulaşmıştım ve kapıyı açarak oturma odasına koştum.

"Saat sekiz buçuk oldu mu?" Yorgun görünmediğimi umduğum bir gülümsemeyle sordum.

Üzerinde kot pantolonu ve uzun kollu tişörtü olan ama çıplak ayaklı Max bana bakmak için döndü ve döndüğünde dudakları birbirine yapıştı ve garip bir şekilde kulağını omzuna doğru eğdi, aynı zamanda başını kısa kısa sallıyordu.

Hem Norm hem de Gladys bana bakıyorlardı, nedense açıkça şaşkındılar.

Sonra Norm hareket etti, neyse ki hızlı değildi çünkü niyetini görebiliyordum ve Max'in Norm'a dönmesi ve ardından Norm'un uçan bastonundan kaçması için zamanında "Max!" diye bağırabildim.

"Norm!" Gladys çığlık attı.

Max geri çekilirken ben öne doğru koştum, Norm'un Max'e doğru ilerlerken bir mızrak gibi kullandığı bastonun darbelerinden kaçmak için gövdesi geriye doğru sallanıyordu.

Max'in önüne geçtim ve kollarımı açarak Norm'a "Ne yapıyorsun?" diye bağırdım.

"Missy, yüzün!" Norm bağırarak karşılık verdi, bastonunu yere koymadan önce havada döndürdü, ona yaslandı, Gladys'e döndü ve "Git cep telefonumuzu getir ve polisi ara!" diye emretti.

Ah canım, vücudumdaki acıyı hissederken bile yüzümü unutmuştum.

Norm'a "Bunu Max yapmadı," dedim ve Norm kısılmış gözlerini bana çevirdi.

"Ben dün doğmadım, küçük hanım."

"Damon yaptı," diye hızlıca açıkladım ve Norm daha az inanmaz görünmeyince devam ettim, "O benim dağ adamı sapıgım sayılır. Max küçükken en iyi arkadaşı olan Brody'nin yanında yaşıyordu ve hâlâ da öyle. Uzun zaman önce Brody'nin annesi ve babası boşandı. Sonra tekrar evlenmiş ve Mindy doğmuş. Yani Mindy, Max'in küçük kız kardeşi gibi. Sonra, birkaç hafta önce, Brody'nin başına kötü bir şey geldi.

Mindy'nin durumu pek iyi değil, Brody Seattle'da yaşıadığı için Max ona göz kulak oluyordu, ben de ona göz kulak oluyordum ve Damon onun eski erkek arkadaşı ama o zamanlar erkek arkadaşıydı. Bir bara geldi ve Mindy'ye kaba davrandı, ben de onu ittim, o da bana elinin tersiyle vurdu, Max de bunu gördü çünkü bizi almaya geliyordu. Max, Damon'ın beni itmesine çok kızdı ve ona barın otoparkında bir ders verdi, ne yazık ki orası bir barın otoparkı olduğu için kasabanın çoğu her şeyi gördü. Damon bundan hoşlanmadı ve arabamı sprey boyayla boyadı ve başka şeyler de yaptı. Ve dün, akşam yemeğinden sonra kulübeme girerken beni takip etti ve etkisiz hale getirdi. Neyse ki Max kısa bir süre sonra geldi ve beni hastaneye götürdü." Derin bir nefes aldım ve sözümü şöyle bitirdim: "Yine de endişelenecek bir şey yok. Max şimdi burada ve ben iyiyim."

Norm ve Gladys bana bakarken Max'in kolu arkadan göğsüme dolandı ve beni kendi bedenine doğru çekti. Bu arada vücudu hafifçe titriyordu, bu yüzden duyulmasa da güldüğünü biliyordum.

Norm, "Ya bu şimdiye kadar uydurulmuş en iyi hikaye ya da söylediklerin doğru" dediğinde bunu görmezden geldim.

"Bunun bir hikâye olmasını isterdim ama ne yazık ki gerçek," diye onayladım.

"Gerçi Norm, öğrendiğim iyi oldu, dün gece gelmedim, sen ve bastonun Nina'nın arkasını kollarsınız," diye ekledi Max ve kaburgalarına dirsek attım, vücudu seğırdi ama çoğunlukla bu kadardı.

"Demek onun erkek arkadaşısın, dün Nina düğümlenirken neredeydin?" Norm huysuzca sordu.

"Norm!" Gladys tekrar nefes nefese kaldı ve bana baktı. "Nina, çok özür dilerim."

Norm'un gözleri Max'e takılı kaldı. "İki kızım, dört torunum ve bir de büyük torunum var evlat. Senin gibi güzel oğlanlarla çok deneyimim oldu, o yüzden soruma cevap versen iyi olur."

Gladys iç çekti. Norm'un Max'e "güzel çocuk" demesine gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

Ancak Max konuştu. "Aramızda bir anlaşmazlık oldu, Nina çabuk sinirlenmeye meyillidir ve çekip gitti. Onu birkaç saat geç buldum. Yani, evet Norm, bu benim suçum."

Dudaklarımı birbirine bastırmayı bıraktım, aniden hiç eğlenmedim ve onun kolunda döndüm.

"Damon'ın bana yaptıkları senin suçun değil," dedim.

"Damon'dan bahsetmiyordum Düşes, senin düğümlenip kalmandan bahsediyordum ama şimdi sen söyleyince aklıma geldi, o Damon. Arabanı spreyle boyadı. Seninle işinin bitmediğini biliyordum ve dün, evden çıktığın andan bu kulübeye girdiğim ana kadar korumasıydın, yani evet, bu da benim suçum."

"Değil."

"Bebeğim,

öyle."

"Öyle değil!"

Max'in sıkıntılı gözleri başımın üzerinden geçti ve "Beş dakikadır ayakta ve kavga ediyoruz" dediğinde Norm'a baktığını biliyordum. İlk buluşmamızda Almanların birayı nasıl icat ettiği konusunda kavga etmişti."

"Ben yapmadım!" Ağladım.

Max'in gözleri bana geldi. "Bebeğim, sen yaptın."

Kolunda tekrar döndüm, Gladys'e baktım ve "Bir filin hafızasına sahip, mesela yıldönümleri ve doğum günleri gibi şeyler için iyi olduğunu düşünebilirsiniz, ama günden güne?" dedim. Başımı salladım ve "Çok, çok kötü" diye bitirdim.

Max'in göğsümdeki kolu beni sıktı ve o konuşurken ona bakabilmek için boynumu büktüm.

"Sana o yüzüğü verdiğimde bunu düşünmedin, tesadüfen çıkarmadığın bir yüzük. Yüzüğün

Düşünceli ve birinin sana verdiği en iyi hediye."

Bakışlarım tekrar Gladys'e döndü ve taciz edilmiş bir halde, "Gördün mü? Her şeyi hatırlıyor," dedim.

O zaman fark ettim ki Gladys ve Norm, Max ve benim deliler gibi davrandığımızı anladığım sırada gülümsüyorlardı.

Norm, "Artık düğüm düğüm olduğunu sanmıyorum, Gladie," diye gözlemledi.

Gladys, "Öyle canım, sadece çözmek istediklerinden değil," dedi.

"Kahvaltı hazırlamalıyım," diye mırıldandım, utanarak ve daha da utanarak, Max'in tutuşundan kurtulmaya çalıştığımda daha da sıkılaştı ve sonra dudaklarının boynumu öptüğünü hissettim.

"Neden bunu öğle yemeği yapmıyoruz?" Gladys önerdi, gözleri parlıyordu, boyun öpücüğünü yakalamıştı ama yine de kaçırmaması zor olacaktı.

"Hayır, kahvaltı hazırlayabilirim," dedim hemen.

Norm kararlı bir şekilde, "Öğle yemeği," dedi ve Gladys'e elini uzatıp kapıya doğru ilerledi.

Max, "Öğle yemeği yiyemeyiz, Nina'nın Damon'a karşı suç duyurusunda bulunmak için Polis Karakoluna gitmesi gerekiyor," dedi.

"Brunch o zaman, saat onda döneriz," diye ekledi

Norm. "Benim için uygun," dedi Max.

"Max!" Ona bakmak için boynumu bir kez daha bükerken tısladım.

"On," diye onayladı Gladys. "Sonra görüşürüz canım."

Sonra kapı arkalarından kapandı. Max kapıya doğru yürümeme izin verdi, kapıyı kilitledi ve sonra bana döndü.

Geldiğinde, "Yüzüm ne kadar kötü?" diye sordum.

"Sana ters vuruş yaptığı zamandan daha kötü, üç kez vurduğu için beklenenden daha iyi."

Max bunu bana doğru yaklaşırken söyledi. Evet, sinsice. Bu yüzden sözlerini duymadım çünkü içgüdüsel olarak geri çekiliyordum.

"Ne yapıyorsun?" Bana doğru gelmeye devam ederken sordum.

"Sağa dön bebeğim," dedi ve ben de sağ omzumun üzerinden yatak odasının kapısını gördüm.

Sonra arkama baktım, hatamı hemen fark ettim, çünkü belirgin bir şekilde yükselmişti ve tam üstümdeydi. Elleri kalçalarımın geldi ve bizi sağa doğru çevirdi.

"Max," diye fısıldadım.

"Yaralı olduğumu biliyorum tatlım, o yüzden bu sabah tek yapman gereken uzanmak, ben de kahvaltıdan önce seni kahvaltı niyetine yiyeceğim."

Midem alçaldı ve ellerim göğsüne doğru kanat çırpı.

"Max," diye tekrarlardım ama bu sefer nefes nefese. "Gerçekten çok yorgunum, onlar gelmeden önce bir saat uyumayı düşünüyordum."

Yatak odasına girmiştik ve bunu biliyordum çünkü bacaklarım yatağa çarptı, aşağı indim ve Max sağlıklı tarafımda üstüme geldi. Sonra eli başımın yan tarafındaki saçlarıma kaydı ve ağzı benimkine geldi.

"Ben seninle yatarken uyuyorsun Düşes, bu beni kızdıracak."

Bacaklarımın arasında dışarıya doğru yayılan bir titreme hissettim ve dudaklarımın da titrediğini hissettim.

"Uyanık kalmaya çalışacağım," diye söz verdim ona.

Ağzı benimkini terk etti ama gülümsediğini hissetmeden önce değil. Çenemden aşağıya, sonra da boynuma doğru kaydı.

Kulağıma, "Pantolonunu çıkar bebeğim," diye emretti.

"Tamam," diye fısıldadım ve pantolonumun büzme ipini çektim.

Dili önce kulak mememe, sonra kulağımın arkasına dokundu, sonra aşağıya, omzumdaki kaşkorse askısına kaydı.

Pijamalarımı ve iç çamaşırlarımı çıkardım ve eli bacaklarımın arasına girmeden önce onları zar zor bir kenara attım.

"Islak," diye mırıldandı boynuma, sonra parmakları kayarken başı yukarı kalktı, gözlerinin acıktığını gördüm ve bu manzara beni daha da ıslattı. Bunu hissetti ve hırlamadan önce ağzı benimkine geldi, "Siktir. Bunu özlemişim bebeğim."

Sadece iki gün olmuştu. Ama iki yüz yıl gibi geldi. "Ben de."

Parmağı içeri kaydı ve boğazımdan bir inilti çıktı. "Öp beni Düşes," dedi ve ben de ona

Beni parmaklarken, dili ağzımı işgal ederken başparmağı tatlı noktama bastırırken istedi.

Öpüşmeyi kesti ve dudaklarıma doğru mırıldandı: "Hazırsın." Max ellerini belimde birleştirerek beni yatakta daha da yukarı çekti. "Şimdi benim için bacaklarını açmanı istiyorum, tatlım."

Bacaklarımı onun için açtım, o da aşağı kaydı ve bacaklarımın arasında yuvarlandı.

Sonra ağzı bana çarptı ve beni kahvaltıda yedi ve en azından benim için inanılmaz derecede lezzetliydi.

* * * * *

"Düşes," diye seslendiğini duydum Max'in ve gözümü kırptırdım, sonra tekrar kırptırdım ve sersemlemiş bir şekilde etrafıma baktığımda Gnaw Bone Polis Karakolu'nun önüne park ettiğimizi gördüm.

Saçlarımı yüzümden çekmek için elimi kaldırdım, sonra bıraktım ve Max'in kapıda durduğunu görmek için kapıya döndüm.

"Uyuyakaldım mı?" Aptalca sordum.

Max gövdesini taksiye yasladı ve emniyet kemerimi çözerek, "Bir ışık gibi söndü," diye mırıldandı.

"Mm," diye mırıldandım.

"Jeff, Nina Zombie'yi Damon'a karşı yeminli ifade vermeye zorlarsa bu olay tüm şehirde duyulur." Max hâlâ mırıldanıyordu ama bir yandan da sırtarak doğruldu ve bir kolunu sırtıma geçirerek Cherokee'den inmeme yardım etti.

Max "kahvaltısını" yaptıktan sonra duş aldık ve ben hazırlandım. Daha sonra Norm ve Gladys ile brunch yaptık ve ardından iletişim bilgilerimizi paylaşp vedalaştık. Sonra Max ve ben yiyecekleri topladık, Jeep'i yükledik, kulübeden ayrıldık ve Max kiralık araba acentesine geri dönerken beni takip etti.

Kiralık araba acentesi, Max'in biz toparlanırken yaptığı açıklamayla öğrendim ki, kalbi kırık kaçıışının çöküşüydü, çünkü Max eve gelip notumu bulduğunda ve tüm eşyalarımın gittiğini gördüğünde çok mutlu olmadı ve bu konuda hemen bir şeyler yapmaya karar verdi. Öğle yemeğinden sonraya kadar eve gelmemiști, sakinleşmesi o kadar uzun sürdü, bu yüzden avantajlıydım.

Bir taksi bulmam gerektiğine karar veren Max, Arlene'i aradı. Sonra Arlene, Thrifty's'den taksiyi gönderen Bill'i aradı ve ona taksi şoförümün kim olduğunu söylemesini istedi. Sonra Arlene taksi şoförüm Alan'ı aradı. Alan Arlene'e, o da Max'e Alan'ın beni kiralık araç acentesine götürdüğünü söyledi, bunun üzerine Max acenteyi aradı. O sırada kiralık araba acentesi çalışanları vardıya değiştirdiği için Max daha fazla arama yaptı ve George'un kiralık araba acentesinin sahibi olan adamı tanıdığını öğrendi. George onu aradı, adam evdeki çalışanını aradı ve çalışanı ona nerede kaldığını söyledi, bu da benim düşüşümün en önemli noktasıydı. O George'a, George Max'e söylemiş, böylece Max beni bulmuş.

Küçük kasaba yaşamının zevkleri.

Max kulübeye vardığında kapıyı yumrukluyordu çünkü kendi deyimiyle "Bebeğim, ciddi den ölü gibi uyuyorsun" ve sonunda yumruklarıyla beni uyandırmayacağını düşünerek kapıyı kredi kartıyla açmak zorunda kaldı.

Evet, kredi kartı.

Bu kulübeler çok güzeldi ve iyi bir yenileme çalışması yapmışlardı ama kesinlikle yeni kilitlere ihtiyaçları vardı. Ve belki de daha iyi bir dış aydınlatma.

Jeep'i topladıktan sonra kiralık aracımı teslim ettik. Sonra Cherokee'ye tırmandım ve belli ki derin bir uykuya daldım.

Kiralık araba işine girmekten yana değildim. Max'in beni her yere götürmek zorunda kalmaması için bir arabamın olmasının benim için iyi olabileceğini düşünmüştüm. Max, çalışmadığı için bir arabası olmasının

Beni gitmek istediğim yere götürmemesi ve bu arada ben oradayken benimle birlikte olmaması için hiçbir neden yoktu. Bu nedenle Max beni arabayı iade etmeye ikna etti. Ya da şöyle demeliyim, Max bana bunu yapmamı emretti ve on dakika tartıştıktan sonra, tartışmaya devam edemeyecek kadar yorgundum ve pes ettim.

Neyse ki o yaptı. Direksiyon başında uyuyakalmak benim için iyi olmazdı. Gerçi bunu Max ile paylaşmayacaktım.

Max hala kolunu bana dolamıştı ve beni yana doğru itti, sonra cipin kapısını çarptı, sonra beni geri itti, sırtım Cherokee'ye gelene kadar içeri girdi ve Max önüme bastırdı.

Başımı arkaya eğip ona baktım, hâlâ kısmen uyuyordu.

"Şanslısın ki arabayı teslim ettin bebeğim, yoksa onu çukurdan çıkarmak için üçlü A'ya bir çağrı daha olacaktı, direksiyon başında uyuyakalmışsın."

Tanrım, Max çok sinir bozucuydu.

"Biliyor musun, bence bir şeyin peşindesin," dedim ona. "Nina Zombie'den kurtulmanın iyi bir yolu sinir bozucu olmaktır. Ve bu şekilde davrandığına göre, Nina Zombie'yi sevmen çok kötü çünkü gelecekte ortaya çıkması muhtemelen çok nadir olacak."

Sırıttı. "Sadece haklı olduğumda sinir bozucu olduğumu düşünüyorsun."

"Evet," diye kabul ettim. "Örneğin, şimdi."

Bir kahkaha patlattı ama bunu yaparken eli boynumun arkasına dolandı, beni ayak parmaklarıma kadar çekti ve ağzı ağızıma geldi.

Daha önce hiç kimse beni gülerken öpmemişti. Bu bir deneyimdi.

İyi bir tane.

Ayrıca gözüm morarmış ve elmacık kemiğim çürümüşken kimsenin beni öpmesine (ya da bana başka bir şey yapmasına) izin vermemiştim, çok sık öptüğümünden değil, sadece eski sevgilim Brent'in canımı yaktığı iki seferde. O sabah aynada yüzümü gördüğümde Max'in haklı olduğunu anladım. Olabileceği kadar kötü değildi ama kesinlikle daha kötüydü.

Daha önce. Ve pek de çekici sayılmazdı. Yine de bu Max'i en ufak bir şekilde bile korkutmadı.

Onun içinde eridikten sonra, ön kollarım ceketinin altında omurgasına paralel olarak dururken, ellerim kaslı sırtında düz dururken, dudakları dudaklarımı serbest bıraktı ama uzaklaşmadı.

Alnını benimkine değecek şekilde indirdi ve sessizce, "Hastalandığında uçak biletlerini gördüm, tatlım," dediğinde gözlerinin ciddi olduğunu gördüm.

"Evet?"

"Cumartesi gidiyorsun."

Midemdeki keskin, kıvrımlı acıyla savaşmak için yumuşak bir nefes alırken vücudumun kilitlendiğini hissettim.

Haklıydı, o kadar çok şey oluyordu ki bunu düşünmemiştim bile. Kendime gitmem gerektiğini söylemediğim sürece, gerçekten gitmeyi düşünmemiştim. Aslında, gitmem gerektiğini düşünmek garip bir şekilde garip hissettiriyordu. Sadece Gnaw Bone'da bir ömür geçirmişim gibi hissetmekle kalmıyor, İngiltere milyonlarca mil uzakta gibi geliyordu.

Ve ayrılmak her şeyi, herkesi, A Frame'i, The Mark'ı, The Dog'u, Mindy'yi, Becca'yı, Bitsy'yi, Arlene'i, Cotton'ı ve en önemlisi Max'i bırakmak anlamına geliyordu.

Uçağım iki gün sonra kalkacaktı. Gnaw Bone'da bir ömür geçirmiş gibi hissetsem de, o iki günün bana iki saniye gibi geleceğini biliyordum.

Ondan sonra ne olacaktı? Taşınma fikri ve içerdiği her şey üzerime baskı yapıyordu, özellikle de bunu Max olmadan yapmak zorunda olduğum ve onu bir daha ne zaman göreceğime dair hiçbir fikrim olmadığı için.

Ya yokluğumda o kadar da sevimli olmadığımı anladıysa?

Kollarım sırtına yaslandı ve tüm bunların üzerimde bir örs gibi yarattığı baskıyı hissederek fısıldadım. "Max."

"İşinin sana bir hafta daha verme ihtimali var mı?" Bir hafta daha mı? Bu kadar kolay olabilir mi?

Gözlerim yana kaydı ve o burkucu acı azaldı.

Evet, bu kadar kolay olabilir.

Sonra gözlerim geri kaydı, gülümsedim ve ona daha da sokularak, "Evet, bir sürü tatilim var. Asistanımı arayıp bazı şeyleri değiştirmesini isteyeceğim. Sonra David'i arayacağım, o benim ortağım ve patronum. Onun için sorun olmaz, beni sever."

Max'in başı hafifçe yukarı kalktı ama kaşları sertçe birbirine yaklaştı.

"Senden
hoşlanıyor
mu?" "Evet."
"Ne kadar?"

"İyi bir çalışan olduğum için çok fazla" dediğimde hala gülümsüyordum. Eşcinsel partneri de benden hoşlanıyor. Hayır, ortağı Nigel aslında bana bayılıyor ama iyi bir çalışan olduğum için değil, harika martini yaptığım için ya da en azından Nigel öyle diyor. Beni o kadar çok seviyorlar ki, yeni Rus yetim bebeklerinin vaftiz annesi olmamı istediler."

Max'in kaşları çatılmıştı ve vücudu beni kamyonun içine daha da bastırıyordu ki gülümseyerek "Evet mi dedin?" diye sordu.

"Tabii ki çok sevimli ve vaftiz annelik görevleri arasında çocukluğu boyunca ona saçma sapan fırfırlı elbiseler almak ve ergenlik yıllarında erkeklerin aptal olduğunu tekrar tekrar açıklamak ve sonra yaşlanıp saçlarım ağardığında beni huzurevinde ziyaret etmek gibi onurlu bir görevi var."

Kollarından biri çenemi avucunun içine alabilmek için etrafımdan çekildi ve hâlâ gülümsüyordu ama "Sadece sen" derken gözleri yumuşacıktı.

"Pardon?"

"Sadece sen," diye tekrarladı.

"Sadece ben ne?"

"Sadece sen yaşlı bir vatandaşın bastonuyla bana vurmasına izin verirsin. Onu bir gündür tanıyorsun, onu ikiye bölebileceğimi biliyordu ve yine de sana el kaldırdığımı düşündü ve üzerime geldi. Ve sadece senin fırfırlı elbiseler aldığın bir Rus yetim vaftiz kızın olur."

"Bu bir vaftiz anneliği görevi," diye hatırlattım ona.

Çenemdeki eli sıkılaştı ve "Ben Nina," diye fısıldadı.

Bu iki kelimeyi söyleyiş şekli gözlerimin dolmasına ve boğazımın düğümlenmesine neden oldu.

Tamam, Max korkularımın yersiz olduğunu bir kez daha kanıtlamıştı. Sevimli olmadığımı anlamayacaktı çünkü işin aslı, benim sevimli olduğumu düşünüyordu. Ve görünüşe göre bundan kurtuluş yoktu.

"Max," diye uyardım, sesim boğazımdaki kadar kalın çıkıyordu, "iyi davranıyorsun."

"Evet," diye onayladı, sonra yüzümü yukarı kaldırdı, dudaklarını dudaklarıma değdirdi ve işi bittiğinde biraz geri çekildi, elini boynuma doladı ve konuyu değiştirdi. "O uçakta seninle birlikte olsaydım nasıl hissederdin?"

Dudak dokunuşunu, elinin boynumdaki ağır sıcaklığını ve hoş olmasını o kadar çok sevdim ki bunlara odaklandım ve takip etmiyordum.

"Pardon?"

"Bitsy ile konuşabilirim, Trev bir süreliğine işleri devam ettirebilir. Seninle gelebilirim, Charlie'nin evini görebilirim, birkaç hafta İngiltere'de kalabilirim."

"Ciddi misin sen?" Gözlerimi kocaman açarak nefes aldım.

Bir saniye yüzüme baktıktan sonra kahkahayı patlattı.

Gülmesi bittiğinde ama hâlâ gülümsüyordu, "Soruya cevap vermeye zahmet etme bebeğim," diye talimat verdi.

"Tamam," diye fısıldadım, bunun onunla A-Frame'de bir hafta ve Charlie'nin evinde iki hafta daha geçireceğim anlamına gelmesinden dolayı mutluluktan havalara uçuyordum.

Ona Charlie'nin resimlerini gösterebilirim!

"İlk defa ne düşündüğünü bilmiyorum," diyerek düşüncelerime girdi, gülümsemesi artık sırtıyordu, "iyi olması dışında."

"Düşünüyorum da, eğer İngiltere'ye gelersen sana Charlie'nin fotoğraflarını gösterebilirim."

Yüzü yumuşarken ama gözleri ısınırken küçük bir hayranlık duydu.

"Bu hoşuma giderdi," diye mırıldandı.

"Nina!" Niles'in sesi sol tarafımdan geldi.

Başımı yana çevirdim ve Max'in eli boynumdan çekildi; ben şaşkınlık içinde taba rengi, büyük balina kadife pantolonlu, yakasından lacivert balıkçı yaka görünen lacivert bezelye ceketli, ağaçlık kaldırımında Max ve benim karşımda duran, taba rengi, deri eldivenli elleri ahşap korkulukta olan Niles'a bakıyordum. Hava yine değişmiş olmasına ve en az altmış derece Fahrenheit olmasına rağmen bu kıyafeti giymişti.

Ona baktığım anda yüzü soldu ve gözleri kocaman oldu.

Sonra sesi neredeyse tizleşerek, "Yüzüne ne oldu?" diye sordu.

"Hâlâ burada ne yapıyorsun?" Ben de sordum.

"Yüzüne ne oldu?" diye bağırdıktan sonra gözleri doğrudan Max'e kaydı ve "Bunu ona sen mi yaptın?" diye sordu.

Vücudu kollarımda sıkılaşıırken Max, "Bu saçmalıktan bıktım," diye mırıldandı.

"Hayır!" Niles'a sertçe cevap verdim ve Max'i sıktım. "Kötü yola sapmış bir dağ adamım var."

"Bir ne?" Niles sordu.

"Önemli değil," dedim, isteksizce bir kolumu Max'ten ayırıp Niles'a döndüm ve ben döndüğümde Max de döndü, kolu omuzlarıma dolandı ve diğer kolum beline indi, başparmağım yan kemer halkasına takıldı ve devam ettim, "Hala burada ne yapıyorsun diye sordum?"

Niles soruma cevap vermeden, "Dün seni dört kez aradım," dedi.

"Ve?"

"Aramalarımın hiçbirine cevap vermedin." "Ve?"

"Sizinle konuşmak istiyorum," diye kestirip attı Niles.

"Niles, dürüst olmak gerekirse, sanırım söylenecek her şeyi söyledik."

Niles'ın yüzü sertleşti ve bana, "Ve sanırım en azından seninle konuşmam için bana bir dakika izin verebilirsin," dedi ve sözlerini bitirmeden önce gözleri Max'e kaydı, "özel olarak."

Ne yazık ki bu noktada, Niles'ın Max ve benim aramdaki güzel bir anı böldüğünü ve bir tür pislik gibi davrandığını görünce, kırmızı görmeye başlamıştım.

"En azından bunu yapabilir miyim?"

Öfkeyle sordum. "Düşes," diye mırıldandı Max yanımda.

"En azından bunu yapabilirsin," diye onayladı Niles.

"İki yıldır seninle özel olarak konuşuyorum ve sen beni hiç dinlemedin," diye hatırlattım ona.

"Ama -" Niles başladı.

Max'i de yanıma alarak ilerliyordum, Niles'ın hemen aşağısındaki Polis Karakolu'nun parmaklıklarındaki iki basamaklı açıklığa doğru gidiyordum. Onunla bu işe girmeyecektim, şimdi değil, asla. Buna değmezdi, o buna değmezdi.

Bu yüzden o tarafa doğru giderken Niles'a "Gidip suç duyurusunda bulunmam lazım" dedim.

"Kime karşı?" Niles sordu.

Durdum, ona ters ters baktım ve sabırsızca cevap verdim, "Başka kim olacak? Dağ adamıma karşı kötü bir takipçi!"

"Nina! Max!" diye bağırdığını duydum ve sola baktığımda Linda'nın partimize doğru geldiğini gördüm, bana iyice baktı, titreyerek durdu ve bağırmaya devam etti, "Aman Tanrım! Ne oldu sana böyle?"

"Damon," diye cevap verdi Max tereddüt etmeden ve kafamı çevirip ona baktım.

"Max!" Tısladım.

"Herkes öğrenecek," dedi Max bana.

"Şimdi öğrenecekler," diye mırıldandım.

"Damon!" Linda yüksek sesle bağırarak mırıldandığımı şeyi kanıtladı.

Linda'ya "Ben iyiyim," dedim.

"Nina, bu kelimeyi özel olarak duymak istiyorum..." Niles araya girdi.

"Bebeğim, cidden, kurtul ondan," Max'in sesi biraz korkutucu olmaya başlamıştı.

Niles'a, "Niles, evine git," dedim.

Linda, Niles'ı görmezden gelerek bana, "İyi görünmüyorsun," dedi.

"Öyleyim," diye söz verdim ona. "Gerçekten, sadece biraz sıkı hissediyorum."

"Şu Damon Matthews," diye tükürdü Linda. "Biliyorsun, adından bir harf çıkar ve 'lanet olsun' yazılır, 'lanet olsun, bu çocuk beş para etmez bir orospu çocuğu' gibi."

"Nina! Max! Hey!" diye bir ses duydum ve Becca'nın yaklaştığını görmek için sağa baktım. Sonra beni gördü ve Niles'ın iki adım ötesinde kayarak durdu. "Oha! Yüzüne ne oldu senin?"

"Siktir git," diye mırıldandı Max.

"Damon," dedim ona, Max'in küfürlerinin üzerine konuşarak. "O sik!" Becca çığlık attı.

"Nina! Tanrı aşkına!" Niles bağırdı ve ben ona baktım.

"Niles! Git buradan! Uzaklaş!" Ona bağırdım.

Becca'nın gövdesi geri çekildi, gözleri büyüdü ve Niles'a dikildi.

"Dostum," dedi alçak sesle, "sen Niles mısın?"

Niles ona kaşlarını çatınca o da bana baktı.

"Cidden Neens, Max çok daha iyi," dedi Becca bana. "Sadece daha seksi değil, daha uzun boylu, harika saçları var, o müthiş sert sesi var ve neredeyse olduğu kadar seksi giyiniyor."

Becca bu konuda yanılmıyordu. Hiçbirinde. Bu yüzden yanıt vermedim.

"Niles kim?" Linda sonunda Niles'ı incelerken Becca'ya sordu.

Niles Linda'ya, "Ben Nina'nın nişanlısıyım," diye cevap verdi, şimdi Becca'ya daha öfkeli bir şekilde kaşlarını çatıyordu.

"Ex!" Bağırdım.

"Tanrım, yeter!" Max keskin, sabırsız bir havlamayla araya girdi ve Niles'a baktı. "Dostum, bitti artık. Bunu hallet ama başka bir yerde hallet." Annesine baktı. "Anne, Nina'nın yeminli ifade verebilmesi için içeri girmeliyiz. Seni sonra ararım." Becca'ya baktı. "Bebeğim, Nina seni arayacak, tamam mı?"

"Harika," dedi Becca sırtarak.

"Bu akşam makarna fırını mı var?"

Linda sordu. Max hemen "Hayır," diye yanıtladı.

"Ne zaman fırında makarna yiyeceğim?" Linda itti.

Max, "Bilmiyorum anne," diye cevap verdi ve kendini kaybettiğini anlayabiliyordum.

"Cumartesi," dedim ona çabucak. "O gün ailemin buradaki son günü. Küçük bir parti vereceğiz."

"Düşes," dedi Max bana bıkkın bir sesle, "ben İngiltere'deyken senin işlerini halletmeliyiz ki buraya taşınabilesin ve insanlar senin etrafta olmana alışsınlar, böylece belki geri çekilirler de ben de seninle biraz vakit geçirebilirim."

"Buraya mı taşınyorsun?" Niles yüksek sesle, dehşet dolu bir fısıltıyla sordu.

"Evet, Niles," diye yanıtladım onu.

"Ama Charlie'nin evinden asla ayrılmayacağını söylemiştin."

Geçen yıl milyonlarca kez söylediğim şeyi şimdi duyuyordu.

"Charlie'nin evinden ayrılmıyorum, Max ve ben gidiyoruz..." Aklıma geldikçe konuşmayı bıraktım, Max'e baktım ve fısıldadım, "Artık bunu yapamayız, değil mi?"

Max'in omuzlarımdaki kolu beni sıktı. "Bunu sonra konuşuruz."

Onu duymazdan geldim, bir önceki sabah bana kasabadaki işi almakla ilgili söylediklerini ve Curt'ün işini devralarak benim için bu fedakârlığı yapmasının ne kadar harika olduğunu, ancak Curt'ün işi olduğu ve Curt bir pislik olduğu için bunu yapamayacağını hatırlayarak, "Ve sen de o işi alamazsın," dedim.

"Bebeğim, bunu sonra konuşuruz." "Ne işi?" Linda sordu. "Siktir," diye kestirip attı Max.

"Yok bir şey, yok bir şey," dedim Linda'ya çabucak. "İçeri girmemiz gerek."

"Ne işi?" Linda tekrarladı.

"Anne, sonra," diye ısırdı Max.

Linda'nın elleri yukarı kalktı. "Pekâlâ, pekâlâ. Yeesh. Sonra görüşürüz." Sonra Niles'in etrafından Becca'ya baktı ve sordu: "Kahve içmek ister misin? Barb ve Mindy ile kafede buluşacağım."

"Harika," diye yanıtladı Becca. "Mindy?" Ben sordum.

"Evet," dedi Linda bana, sonra da "Siz bitirin, bize katılabilirsiniz," diye davet etti.

Ona gülümsedim ve "Bu çok hoş olurdu" dedim.

"Biri beni öldürsün," diye mırıldandı Max, başımı kaldırıp ona baktığımda mavi, bulutsuz gökyüzüne baktığını gördüm.

"Sevgilim," diye seslendim, boştaki elimi karnına koyarak, "İstasyona gidip bu işi halletmeliyiz ki Mins'i görüp bir kahve alabileyim."

Max'in başı aşağı eğildi ve hayal kırıklığına uğramış gri gözleri benimkilere kilitlendi. "Bebeğim, sadece bu kadar tatlı olduğun için şanslı olduğumu söyleyeceğim."

İşte o zaman bedenimi onunkine doğru kıvırdım, ayak parmaklarımın üzerinde doğruldum, ona yaklaştım ve usulca "Biliyorum" demeden önce ona gülümsedim.

Ve biliyordum. Max'in sinirli ama yine de inanılmaz yakışıklı görüldüğü ve benim onun kolunun kıvrımına sıkıca sokulduğum o anda biliyordum.

Muhtemelen dünyanın en şanslı kadını olduğumu biliyordum.

Ve Max, gözleri yüzümde gezindiğinde, ifadesi netleştiğinde, yüzü ısındığında ve ağzı benimkine indiğinde beni haklı çıkardı.

* * * * *

Mick'in Kami'yi sorguladığı küçük odada oturuyorduk, Max yanımdaydı, sandalyesi hafifçe arkaya itilmişti ama benimkine yakındı, kolu sandalyemin arkasına dolanmıştı, bacakları önünde uzanıyordu, ayakları bileklerinden çaprazdı.

Bu, erkeksi bir rahatlama pozu gibi görünüyordu ama öyle değildi.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" diye kestirip attığında anladım.

Arkadaşlarımın gönderdiği mesajlara cevap vermekten başımı kaldırıp baktım.

Mesaj atmadan önce dün Niles'ın dört, annemin üç ve benim de tanımadığım üç numaradan beş kez arandığımı öğrendim. Max'i sorguladıktan sonra bir aramanın ev telefonundan (ben de programladım), üç aramanın cep telefonundan (onu da programladım) ve son aramanın da Arlene'den (onu da programladım) olduğunu öğrendim. Annem Max'e numaramı vermişti, Max de Arlene'e vermişti ve mesajı çoğunlukla bir dahaki sefere The Dog'a gittiğimizde veda etmeden ayrılamayacağım ile ilgiliydi ve kısmen de bir başka balık güvecini ne zaman yapacağımı sormasıyla ilgiliydi, ancak engelleneceğini bildiğinden şüphelendiğim kalbi kırık kaçışımdan hiç bahsetmiyordu.

"Bir cinayeti soruşturuyorlar hayatım," diyerek uyanan canavarı yatıştırmaya çalıştım.

Sinirli gözleri sabırsızca kapıyı incelemekten bana kaydı ve ben de canavarı uyandırıp şansımı denemeye karar verdim.

Neyse ki tam o sırada kapı açıldı ve Jeff elinde kağıtlar ve bir kalemle içeri girdi.

"Siktir, özür dilerim, yani..." bana baktı ve "özür dilerim" diye tekrarladı.

"Max her zaman küfreder Jeff, küfürlü konuştuğun için özür dilemene gerek yok," diyerek ona gülümsedim, o da gülümseyerek karşımızdaki sandalyeye yöneldi, elindeki kâğıtları bıraktı ve oturdu.

"Kahretsin Jeff, yirmi dakikadır buradayız," diye araya girdi Max, küfür konusunda beni haklı çıkarırcasına.

"Evet, biliyorum, işler çığıırından çıktı." Max'e baktı, sonra bana baktı. "Söylediğim için üzgünüm Nina, Damon'ı bulamıyoruz."

Bu pek de iyi bir haber sayılmazdı.

Max sandalyesinde doğruldu ve Jeff'e ters ters baktı. "Tanrım, burada Mathews'dan bahsediyoruz. En parlak ampul o değil."

Jeff başını salladı. "Biliyorum ama yakalanması zor biri. Sprey boya olayından beri onu arıyoruz, şehrin her yerindeki insanlarla konuşuyoruz. Patronu senle aranızdaki olaydan beri işe gelmediğini ve geri dönmesini çok istediğini söylüyor, en çok da onu kovabilmek için."

Bu Damon için iyi bir haber değildi ama belki de Gnaw Bone'dan, kendi kendine atadığı takipçi görevlerinden ve Mindy'den uzaklaşmak zorunda kalacağı anlamına geleceğı için umursayacak bir şey bulamadım.

Jeff konuşmaya devam etti. "Ve hiçbir arkadaşı nerede olduğunu bilmediğini itiraf ediyor. Eski ev sahibi onu geçen Cuma günü depolarından birinin kilidini kesmeye çalışırken yakaladığını söyledi. Yaşlı adam ona birkaç kurşun sıkıp kovalamış, onu aradığımızı bilmiyormuş. Bunun dışında elimizde bir şey yok. Mathews kayıplara karıştı."

"Daha 'rüzgâr' kelimesinin nasıl yazıldığını bile bilmiyor, bu işin içinde olamaz," diye ısırdı Max ve gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Onu bulacağız," diye söz verdi Jeff. "Ama kaynaklarımız kısıtlı, burada, ilçe şerifinde ve hatta lanet olası otoyol devriyesinde Shauna ve Robert Winston denen herifin izini sürmek için ayırabileceğimiz her adamımız var."

Hem Max hem de ben kaskatı kesildik ama konuşan ben oldum. "Gerçekten mi?"

"Evet," diye cevap verdi Jeff, dikkati dağılmıştı ve masanın üzerine koyduğu kâğıtları karıştırıyordu. "Ortadan kayboldu. Gitmiş." Bana baktı ve şöyle dedi: "Evini aramak için izin aldık, orada hiçbir şey yok, mobilya yok, kıyafet yok, hiçbir şey yok. Tamamen

Temiz. Onu son gören kişi Kami'ydi ve Mick seninle konuşmadan Kami'yle konuşamayacağımızı söyledi, bu arada Mick sen buradayken bunu ayarlamam gerektiğini söyledi."

"Elbette," dedim ona.

"Her neyse," diye devam etti, "şimdi ifadeni alacağım, Jane'e yazdıracağım ve sonra okuyabilirsin, her şeyi doğru yazdığımızdan emin olduktan sonra imzalayabilirsin. Tamam mı?"

Tekrar gülümsedim ve "Harika" dedim.

"O zaman Kami'yi arayabilirsin ve bir şeyler ayarlarız," diye bitirdi ve aklıma bir fikir geldi.

"Elbette," diye yanıtladım ve ardından "Jane ifademi yazarken ve biz Kami'yi ararken, sen de gelip bizimle bir fincan kahve içebilirsin," diye davet ettim.

"Bebeğim," dedi Max alçak sesle, niyetimi okumuştı.

"Teşekkürler ama çok yorgunuz. Herkes işinin başında," diye cevap verdi Jeff.

"Evet, tabii ki," diye kabul ettim, sonra bastırdım, "ama herkesin bir molaya ihtiyacı var ve kafedeki kahve Station kahvesinden daha iyi, biliyorum, ikisini de tattım. Her neyse, bu benim ikramım olacak."

"Bebeğim," diye tekrarladı Max, hâlâ alçak sesle.

"Gerçekten I takdir etmek Bu, Nina, Ama, gibi Söyle, Çok sarhoşuz," dedi Jeff

kibarca.

Altın havucumu sallama vakti gelmişti, ben de öyle yaptım. "Linda ve Barb'la buluşacağız ve Mindy de orada olacak."

Max iç çekti. Jeff telaşlı ve dalgın görünmeyi **b i r a k ı p** tamamen bana odaklandı.

Sonra kararlı bir şekilde, "Ona selam söyle," dedi. Gözlerimi kırptım ve Max yanımda gerildi.

Jeff kâğıtlara bakıp kalemi eline alarak, "Tamam, baştan başlayalım," diye talimat verdi.

"Ona selam söyle?" Max sordu, sesi her zamankinden daha da gür çıkıyordu ve ses tonundan ona baktığımda Jeff'e dikkatle baktığını gördüm.

Jeff'e dönüp baktığımda başını kaldırmış, gözlerini Max'e dikmişti.

"Evet, merhaba," diye yanıtladı Jeff.

"Bu k a d a r mı?" Max nedense kızgın bir ses t o n u y l a sordu.

"Max," diye fısıldadım, bir elimi kalçasına koyarak. "İşte bu," diye onayladı Jeff.

Max'in daha da gerginleştğini hissettim, bunu hem fiziksel olarak hem de gerginliğinin havada parıldadığını hissettim.

Sesi artık kesinlikle kızgın çıkan Max, "Birkaç gün önce gözlerini onun kışından alamıyordun, şimdi tek söyleyeceğin şey merhaba mı?" diye sordu.

Elimle kalçasını sıktım ve yine "Max" diye fısıldadım ama bu sefer daha ısrarlı bir şekilde.

"Evet, Max, şimdi tek söyleyeceğim şey merhaba," dedi Jeff ve ona baktım çünkü şimdi sesi kızgın geliyordu ve gözlerim yüzüne çarptığında onun da öyle göründüğünü fark ettim.

"Beyler -" Ben başladım ama Max benim yerime konuştu.

"Yani ciddi bir şeylerle uğraştığını öğrenene kadar kışını kontrol etmekten memnunsun, sonra artık ilgilenmiyor musun?" Max gözlerini kısarak sordu.

"Hayır," diye ısırdı Jeff.

"Bana öyle geliyor," dedi Max ona.

"Evet, o zaman sanırım nehirdeki o sahneden beri her gün Barb ve Darren'ın yanına gittiğimi bilmiyorsun," diye karşılık verdi Jeff. "Ve Mindy beni görmek istemediğini açıkça belirtti ve bunu her gittiğimde beni görmek istemediğini söylediği için anladım ama bunu bana söylemedi, annesine bana söylemesini söyledi ve Mindy beni görmedi."

"Yani?" Max sordu ve Jeff'in kaşları birbirine çatıldı.

"Yani, beni görmek istemiyor, hepsi bu. Bir ipucu alabilirim." "Ondan hoşlanıyor musun?" Max doğrudan sordu.

"Max!" Tısladım ama Jeff cevap verdi.

"Seni ilgilendirmez."

"Mindy'den hoşlanıyorsun, bu beni ilgilendirir," diye karşı

çıktı Max. Jeff, "Cevap versen iyi olur, önemli değil,"
diye karşılık verdi.

"Ondan hoşlanıyor musun?" Max tekrarladı.

"Max, lütfen -" Başladım ama Jeff cevap vermedi ve Max kolunu sandalyemden çekerek öne doğru eğildi.

"Jeff, dostum, sana bir soru soracağım."

"Şehirdeki en güzel kız," diye kestirip attı Jeff, belli ki paylaşmak istemiyor ama yine de yapıyordu, muhtemelen Max'i bu işin peşini bırakmayacağını bilecek kadar tanıyordu, benim de öğrendiğim bir ders ve onu Jeff'ten çok daha kısa süredir tanıyordum. "Aynı zamanda çok tatlı biri. Yani, evet, sanırım ondan hoşlandığımı söyleyebilirsin."

Midem eridi ve Jeff'e baktım, Max'e duyduğu öfkenin çok daha derin bir duyguyu gizlediğini gördüm. Mindy'den hoşlanmıyordu, ondan hoşlanıyordu. Ve bu hoşuma gitmişti.

"Bizimle kahve almaya gel," diye emretti Max, belli ki bu da hoşuna gitmişti.

Jeff, "Sana söylüyorum Max, zamanım yok," diye cevap verdi. "O zaman gitmesini sağla."

"Max -" Jeff başladı ama Max daha da eğilerek onun sözünü kesti.

"Birkaç gün önce Nina bana, bir kadın bir sik kafalı ya da bir grup sik kafalı tarafından becerildiğinde, dışarıda iyi adamlar olduğunu öğrenmesi gerektiğini söyledi. Sen iyi bir adamsın ve ondan hoşlanıyorsun. Şu anda uğraşması gereken ciddi sorunları var. Alabileceği her türlü yardıma ihtiyacı var, özellikle de onu seven iyi adamlardan." Jeff'in çenesinde bir kas sıçradı ama sessiz kaldı, böylece Max sözlerini bitirdi: "Sahip olmaya değecek hiçbir şey yok, savaşman gereken şey istediğin şey olsa bile uğruna savaşmaya değmez. Şu anda seni görmek istemiyor çünkü utanıyor, gördüklerin ve tahminimce geçmişte seçtiği erkekler yüzünden onu daha az düşündüğünü düşünüyor, belki de layık olmadığını düşünüyor. Onu istiyorsun dostum, senin için onu yanıldığine ikna etmek."

Nefes almayı bırakmıştım ve Jeff'le konuşurken Max'in profiline bakıyordum.

Mindy hakkında söylediği her söz, kadifeyle örtülmüş görünmez bir bıçak gibi içimden geçerek beni hızla kesiyordu

Ama bunu öyle bir şekilde yapıyordu ki sanki yıllardır taşıdığım kötü huylu bir tümörü ameliyatla alıyormuş gibi hissediyordum. İçimi yiyip bitiren bir tümör. Onun sözleriyle aniden yok olan bir tümör.

Onu seviyorsun, dedi Charlie kafamın içinde.

Evet, diye cevap verdim Charlie'ye, bu ani bilgidен korkmuştum ama bu korkuyla birlikte çok daha güçlü bir sevinç de hissettim.

Charlie'den yanıt gelmedi.

Sence ben deli miyim? Ölü kardeşime sordum.

Tatlım, diye cevap verdi Charlie, artık değil.

"Ben de geliyorum," dedi Jeff ve sözlerini bitirirken aklımı Charlie'yle yaptığım kısa konuşmadan ve gözlerimi Max'ten Jeff'e çevirmekten zorladım. "Gitmek için al."

Max cevap vermedi, sadece başını salladı ve sandalyesine geri oturdu, ben de omzum göğsüne değene kadar yana doğru eğildim. Kolu başımın üzerinden geçerek beni sardı, başım omzuna düştü ve elimle kalçasını bir kez daha sıktım.

Sonra Jeff konuyu tekrar ele aldı ve bana bakıp kalemını kâğıda doğru kaldırarak, "Pekâlâ, hadi şu işi bitirelim," dedi.

* * * * *

Havanın güneşli ve sıcak olduğunu, karların yeniden erimeye başladığını görünce Max ve ben, Jeff'i de peşimize takarak kafenin arka tarafındaki oturma alanına doğru yürüdük ve Linda bizi hemen gördü.

Başını sallayarak bizi Barb, Becca ve Mindy'ye gösterdi, hepsi bize bakmak için sandalyelerinde döndüler. Barb ve Mindy'nin yüzümü gördüklerinde gözleri büyüdü ama Max ve ben masaya vurduğumuzda ikisi de tek kelime etmedi. Bunun sebebinin Linda ve/veya Becca'nın onlara Damon'dan bahsetmiş olması olduğundan şüpheleniyordum ve Mindy'nin iyiliği için bunu hassas bir şekilde yaptıklarını umuyordum.

"Tekrar merhaba," dedi Becca bize ve ben de ona gülümseyerek Mindy ve Barb'ın arasına baktım.

"Merhaba Mindy, Barb," diye selamladım.

"Merhaba çocuklar," diye karşılık verdi Barb.

"Hey Neens," diye başladı Mindy, sonra gözleri yana kaydı, Jeff'i gördü, yanaklarına pembe bir renk geldi ve "Max," demeden önce dudağını ısırdı.

Sonra çenesini indirerek kucağına baktı ve Jeff'i tamamen görmezden geldi. Kızını inceleyen ve aynı zamanda dudağını ısırarak Barb'a baktım.

"Mindy," Jeff onun sandalyesine doğru döndü ve ona baktı. "Jeff," dedi sessizce kucağına doğru.

Jeff bana baktı ve "Bana bir to go Americano sipariş edebilir misin?" diye sordu.

"Elbette," diye cevap verdim.

Jeff tekrar Mindy'ye baktı. "Biraz konuşabilir miyiz?"

Max yumuşak bir sesle, "Mins, bebeğim, Jeff seninle konuşuyor," demeden önce birkaç dakika sessizlik oldu.

Mindy önce Max'e baktı, sonra kafasını Jeff'e çevirdi ve ayağa kalkarken masaya bakıp bir şeyler söyledi. "Sanırım yapmam gereken -"

Jeff onun elini tutarak sözünü kesti, onu tamamen ayağa kaldırdı, başı sarsılarak ona baktı ve "Beş dakika" dedi.

"Ama -" Mindy başladı ama bitirmedi.

Jeff sandalyesini arkasından çekip nehre doğru yürüdü, eli Mindy'nin ellerindeydi ve onu arkasından sürüklüyordu.

Onu arka taraftaki oturma verandasına çıkan merdivenlere götürüşünü ve onları nehre yakın bir yerde durdurana kadar temizlenmiş bir patıkada yürüyüşlerini izledim.

"Bu da neyin nesi?" Max boş bir masadan bir sandalye çekip arkamda çevirirken Barb gözlerini nehir kenarındaki çifte dikerek sordu.

Oturdum ve omzumun üzerinden Max'e gülümseyerek, "Jeff'in Mindy ile birkaç şeyi açıklığa kavuşturması gerekiyor," diye cevap verdim.

Barb, bakışları hâlâ Jeff ve Mindy'nin üzerinde, ifadesi belirsiz bir şekilde devam ederken Max yanıma oturdu. "O geldi

her gün etrafta ama ben... bu..." Bana baktı. "Sence bu iyi bir fikir mi?"

Barb'dan Mindy'ye ve Jeff'e baktım ve onları izledim. Jeff yakınımda duruyor ve bütün konuşmayı yapıyordu. Mindy başını arkaya eğmiş, vücudunu kaskatı tutuyordu ve bir tavşan kadar korkmuş görünüyordu.

"Um..." Cevabımı mırıldanmaya başladım, sonra Mindy'nin başını sallamasını izledim, Jeff yaklaştı, Mindy geri çekilmeye hazırlandı ve Jeff'in eli boynunun yanına geldi, geri çekilmesini durdurdu ve yüzü onunkine yaklaştı. Çoğunlukla profilden bakıyordu ama konuşmayı hâlâ onun yaptığını görebiliyordum. Mindy donmuş bir halde ona bakıyordu, sonra birden gözleri kapandı ve başı eğildi. Bu Jeff'in dudaklarını alnına yaklaştırdı ama Jeff geri çekilmek yerine eğildi ve konuşmaya devam etti.

Bir dağ adamının bunu yapmasının nasıl bir his olduğunu biliyordum ve Mindy'nin de bunu hissetmesini umuyordum.

Sonra Mindy'nin elinin boynundaki bileğine dolanmasını izledim. İlk başta bunu geri çekilmek için yaptığını düşündüm ama sonra izledikçe bunun tutunmak için olduğunu gördüm ve onun da benim gibi bunu hissettiğini anladım.

Ona dokunduğunda Jeff konuşmayı kesti, boynundaki eli saçlarının arkasına kaydı ve başının tepesini öpmek için başını daha da aşağı eğdi. Jeff geri çekilip Mindy'nin ona tekrar bakmasına izin verdiğinde, Mindy artık kaskatı değildi, yüzü artık korkmuş değildi. Kararsızdı ama aynı zamanda yumuşaktı ve ona doğru eğilmişti, sadece birazcık ama hikayeyi anlatmaya yetecek kadar.

Midem tekrar eridi ve Barb'a dönüp cevabımı bitirdim.

"Evet."

Barb'ın gözleri benimkilere takıldı ve gülümsemesi titrekti ama yine de bir gülümsemeydi.

Başımı çevirdiğimde Becca'nın gözlerini yakaladım; gülümsemesi titrek değildi, geniş ve ışıltılıydı.

"Kami?" Max'in sesini duydum ve ona baktığımda telefonunu kulağına götürdüğünü ve gözlerini nehir kenarındaki çifte diktiğini gördüm. "Karakoldan yeni döndük, Jeff seninle tekrar konuşmak istediklerini söyledi." Nehirden bana baktı, bana bir Wonder Max göz kırpması ve küçük bir sırtıma yaptı ve konuşmaya devam etti. "Nina benimle ve Mick'le konuştuğunda o da seninle olacak. Önemli bir şey değil, endişelenecek bir şey yok ama uğrayıp Shauna'yı son gördüğün zaman hakkında konuşmanı istiyorlar. Bir ara uğrayabilir misin yoksa işten sonra mı yapman gerekiyor?"

"Neden Kami ile konuşmak zorundalar?" Linda bana sordu. "Doğru, evet, Jeff'e söyleyeceğim. Sonra," dedi Max telefonda ve kapattı.

"Max haklı, önemli bir şey değil," diye cevap verdim Linda'ya. "Shauna'yı bulamıyorlar ve onu gören son kişi Kami."

"Lanet olsun, onu bulamıyorlar!" Arkamdan bir ses duydum ve Arlene'in üzerimize doğru geldiğini görmek için döndüm. Herkesin dikkatini çektikten sonra "Şunu alın!" diye anons etti, kolunu iki kişinin oturduğu bir masadan bir sandalye kapmak için uzattı ve bunu onlara sorun olup olmadığını sormadan yaptı, bu da kullanmadıkları halde ona şok ve kızgınlık karışımı bir bakışla bakmalarına neden oldu. Sonra görkemli bir şekilde, "Shauna Fontaine ortadan kayboldu ve hakkında arama emri çıkartıldı" dedi. Tepkilerimizi ölçmek için masanın etrafında bir daire çizerken gözleri bana takıldı ve bağırdı, "Lanet olsun! Yüzüne ne oldu senin?"

"Damon," diye cevap verdi Max, Linda, Becca ve Barb. birlikte ve tereddüt etmeden.

"Ne?" Arlene sordu.

"Dün gece Damon intikamını aldı," dedi Max ve Arlene'in gözleri kısıldı.

"Neredeydin?" Arlene geri döndü.

"Nina'yla değil," Max'in cevabı kaçamak değildi, nerede olmadığının ve neden benimle olmadığının Arlene'i ilgilendirmediğinin kesin bir göstergesiydi.

"Doğru," diye mırıldandı Arlene ve ardından, "Dün gece geç saatlerde polis telsizinden onun hakkında yapılan çağrı bu yüzden olmalı," dedi.

"Evet, Arlene, nedeni bu olabilir," diye onayladı Max ve gözleri benimkilere geldi, ona yatıştırıcı bir sırtış verdim, başını salladı ve pek yatıştırılmış görünmüyordu, bunun yerine hafifçe sinirlenmişti.

Birden Arlene'in boynu büküldü ve verandanın öbür ucundan bağırdı, "Fran, bana bir kapuçino getir, bol serpmeli olsun!"

"Yakaladım seni!" Fran, birkaç metre ötedeki masada duran garson kız, bağırarak karşılık verince Arlene'in kafası bize döndü ve gözleri masayı taradı.

Sonra beni ve Max'i içeri aldılar. "Senin sorunun ne? İçki içmiyor musun?"

"Daha yeni geldik," dedim ona.

"Ne istiyorsun?" diye sordu, kendim ve Jeff için cevap verdim, Max siparişini Arlene'e verdi ve Arlene boynunu büküp tekrar bağırdı.

"Fran, Nina'ya skinny latte, Max'e Americano, sade ve Jeff'e de Americano, kremalı ve tek şekerli. Anladın mı?"

Fran, "Evet, bir dakika içinde hazır," diye bağırdı ve ardından siparişlerini verirken iki kez kesintiye uğrayan masaya döndü.

Mindy ve Jeff masaya geri dönerken Arlene sandalyesine oturdu, hâlâ el ele tutuştuklarını içimde sıcak bir hisle fark ettim.

"Yo Mins," diye selamladı Arlene, gözleri çiftin ellerine kaymıştı ama neyse ki ağzı kapalı kalmıştı.

"Hey Arlene," diye cevap verdi Mindy.

"Jeff, ne sallanıyor?" Arlene sordu.

"Her şey," diye yanıtladı Jeff, Mindy'yi oturması için serbest bıraktı ve gövdesi büküldü, bizimkinin yanındaki masaya baktı, elini bir sandalyenin arkasına koydu, onlara çenesini eğdi ve sonra başını sallayarak sandalyeyi bizim masaya doğru yuvarladı.

Grubumuz genişledikçe herkesi sığdırabilmek için hepimiz sandalyelerimizi biraz dışarı ittik ve Jeff sandalyesi Mindy'ninkine çok yakın olacak şekilde oturdu.

"Demek Shauna Fontaine bir numaralı şüpheli," dedi Arlene Jeff'e ve Jeff'in gözleri ona kaydı.

"Pardon?" diye sordu, aptalı oynayarak.

"Evlat, onun hakkında arama emri çıkartmışsın," diye Arlene ona zaten bildiği bir şeyi söyledi.

Jeff ona, "Arlene, davanın ayrıntıları hakkında konuşamam," deyince Arlene ona bir bakış attı ama masaya dönerek, "Ben konuşabilirim," dedi.

Jeff'in gözleri Max'e kaydı ve Arlene söze girerken iki adam da aynı anda iç çekti.

"Shauna Fontaine gitti, gitti, gitti. Evi satıldı, eşyaları taşındı ve dünden önceki günden beri kimse onu görmedi," dedi Arlene masadakilere.

"Eşyaları taşınmış mı?" Linda gözlerini kocaman açarak sordu. "Evet, temizlendi," diye yanıtladı Arlene. "Polisler inceledi dün."

"Bu bir APB için yeterli değil," diye not ettim, gözlerim Jeff'e kaydı.

"Evet, evindeki tüm pisliği temizlemiş olsa da bu evi temiz bıraktığı anlamına gelmez. O ölü özel dedektif Curtis'in şantiyelerinden birinde, bitmemiş yeni bir binanın yatak odasında öldürülmüş. Alçıpan yapıyorlarmış. Polisler Shauna'nın evinin içinde alçıpan kalıntıları buldular, arka kapısından yatak odasına kadar bir iz vardı."

"Aman Tanrım," diye nefes aldım ve Arlene neşeyle bana baktı.

"Shauna çalışmıyor ve hobi olarak duvar ördüğü de şüpheli, o halde neden evinde alçıpan tozu var?" Arlene gerçekten bir cevap beklemeden sordu ve bunu biliyordum çünkü verilecek bir cevap yoktu ve konuşmaya devam etti. "Yani, kadının evinde kanıt var, gerekçe var ve o ve erkek arkadaşı sırra kadem basıyor..." Arlene sırtıttı ve "A... P... B." diye bitirdi.

"Boytoy?" Barb sordu.

"Daha çok mantoy gibi," diye yanıtladı Arlene. "Adı Robert Winston ve Winston da gitmiş. Komşuları günlerdir eve gelmediğini, arabasını bile görmediklerini söylüyor. Polisler dünden beri evinin önüne park etmiş bir adam bulmuşlar. Ortada yok. Serbest çalışıyormuş, emlakçılık yapıyormuş, inanabiliyor musunuz? Hatırladığım kadarıyla Shauna'nın buruşuk, yaşlı keçi kocası da emlak işindeydi. Kızın bir tipi var."

Max'e baktım ve Arlene'e ters ters bakıyordu, ben de elimi tekrar kalçasına koydum, gözleri benimkilere geldi ve kalçasını sıktım. Sert yüzü biraz yumuşadı ama Arlene tekrar konuşmaya başlamadan ve Max ona bakmadan önce tüm çabam bu kadardı.

"Polisler Winston'ın ofisine gittiler, iki haftadır tatilde olduğunu, izninin uzatıldığını ve bir süre daha dönmeyeceğini söylediler. Cumartesi gecesi Rooster'da zavallı Harry ile kavga ederken görülmüş, yani herkes onun şehir dışında olmadığını biliyor." Sonra Arlene öne doğru eğildi ve yüksek sesle fısıldadı, "Ve şunu dinleyin. Onun bir karısı var! Aspen'de. İşinin bir şubasını burada açması gerekiyordu, ki bunu bir şekilde yaptı ama aynı zamanda kesinlikle..." Arlene ellerini kaldırdı ve parmaklarıyla tırnak işareti yaptı, "'tatil'." Ellerini indirdi ve konuşmaya devam etti. "Karısı Aspen'de olduğunu, evlerini kapatıp buraya taşınmaya hazırlandığını söylüyor. Aspen'de onu sorgulayan polisler, Shauna Fontaine adını duyunca çok sinirlendiğini söylediler. Görünüşe göre Shauna'nın Winston denen adamla yıllar öncesine dayanan bir geçmişi var. Geçmişin son raundundan sonra karısı onu geri almış ve şimdi Shauna ikinci raund için geri döndü."

Bakışlarım Jeff'e kaydı ve onun Arlene'e şaşkınlıkla ya da Arlene hikâyesini anlatmaya devam ederken biraz öfkeli bir şaşkınlıkla baktığını gördüm.

"İşte burada işler gerçekten ilginçleşiyor. Geçen sefer karısı onu geri aldığında her şeyi kendi adına imzalatmış. Her şeyin sahibi o, evler, işyerleri, banka hesapları bile onun adına, her şeyin kontrolü onda."

"Aman Tanrım," diye fısıldadım, şimdi Arlene'e bakıyordum. "Bütün bunları nereden biliyorsun?" Jeff sordu. "Herkes konuşuyor," diye cevap verdi Arlene.

"Polisler değil ve bu gizli bir bilgi," diye karşılık verdi Jeff. "Bunları dedikodulardan ya da polis bandından duymuyorsun, Arlene."

"Kaynaklarım var," diye yanıtladı Arlene. "Yerel mi?" Jeff karşılık verdi.

"Söylemiyorum," diye mırıldandı Arlene. "Arlene, buralı mı bunlar?" Jeff tekrarladı.

Arlene hızla, "Hayır," diye cevap verince Jeff ona bakakaldı.

Sonra "Chantelle" diye mırıldandı. Gözleri yoğunlaştı ve "Yeğenin Chantelle PD'de resepsiyonda çalışıyor, değil mi?" diye sordu.

"Ah... olabilir," diye cevap verdi Arlene, Max homurdandı (bu eğlenerek mi yoksa bilerek mi homurdandı, hiçbir fikrim yoktu), Jeff sinirli görünüyordu ve Arlene gözlerini Jeff'ten ayırmadan devam ederken geri kalanımız birbirimize baktık.

"Her neyse, Jeff, bana öyle geliyor ki, Winston denen adam kendine şeker bir anne bulmadıkça, karısı sinirleniyor, ki öyle, hepsini alıyor."

O sırada Mindy konuşmaya girdi ve Jeff'e, "Belki de çocuğuna hamile olduğunu söylediği için yerel bir büyük adamın inşaat imparatorluğunun bir kısmının ya da tamamının kendisine miras kalacağını düşünen bir şeker anne?" diye sordu.

Bakışlarım Mindy'yi izleyen Max'e kaydı, sonra onun gözleri de bana döndü.

Arlene, Mindy'ye "Ben de öyle düşünüyorum," diye yanıt verdikten sonra Jeff'e baktı. "İstasyondaki çocuklar da böyle mi düşünüyor Jeff?"

Bu sırada Fran elinde kahve dolu bir tepsiyle masamıza geldi ve Jeff ayağa kalkarak kot pantolonunun arkasından cüzdanını çıkardı.

"İstasyondaki çocuklar on dakika içinde ne düşünecekler Arlene," dedi Jeff, cüzdanını açıp birkaç banknot çıkararak, "bu masada paylaştığın şeyler bu masada kalsa iyi olur yoksa birinin yeğeni işsiz kalacak." Jeff parayı masaya fırlattı ve sözünü bitirmeden önce Fran'den kahvesini aldı, gözleri tekrar Arlene'deydi. "Öyle mi?"

Jeff'in öfkeli gözlerine ve sert yüzüne baktım ve maço dağ adamı polis memuru olduğunda normalden bile daha çekici olduğunu, hatta Becca'nın deyimiyile düpedüz seksi olduğunu fark ettim.

Sonra Mindy'ye baktım ve onun da yüzünde aynı şeyi düşündüğünü belli eden bir ifadeyle ona baktığını gördüm.

Arlene dedikodularının kesilmesinden dolayı gözle görülür bir şekilde dişlerini sıktı ve sonra "Evet" diye mırıldandı.

"Tamam," dedi Jeff, sonra gözleri Mindy'ye kaydı ve yumuşak bir sesle, "Yarın gece görüşürüz," demeden önce yüzü tamamen değişti.

"Tamam," diye karşılık verdi Mindy, aynı yumuşaklıkla, yanaklarını yeniden pembeleştirerek.

"Kami işten İstasyon'a geliyor," dedi Max Jeff'e, sözlerini bitirmeden önce saatine baktı, "yaklaşık yarım saat sonra, iyi mi?"

Jeff başını sallayarak, "Evet," diye cevap verdi. "Mick'e söylerim." Sonra Jeff masanın geneline baktı ve "Sonra," dedi ve uzaklaştı.

Onun gidişini izledim, sonra geri döndüm ve Max'in üzerinden Mindy'ye doğru eğildim.

"Yarın gece mi?" diye sordum ve Mindy'nin yanaklarının daha da pembeleşmesini izledim.

"Bana çıkma teklif etti," diye fısıldadı Mindy, bana doğru eğilerek ve elim uzanıp onunkini kaptı.

"Bu harika!" Ben de fısıldadım ama fısıltım heyecanlı ve biraz yüksekti.

Mindy bir an bana baktıktan sonra daha da eğilerek, "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun, Neens?" diye sordu.

Coşkuyla başımı salladım.

"Ciddi misin?" diye itti.

Elini sıktım. "Evet, tatlım."

Mindy dudağını ısırды, sonra bıraktı ve "Bilmiyorum" dedi.

"Neden olmasın?" Sorduğumda yaklaştı, gözleri masaya bakmak için yana kaydı ve benimkiler de öyle yaptı.

Konuşma hemen hemen kucağında gerçekleştiği için sessiz bir parçası olmak zorunda kalan Max ve bizi izleyip sırttan Becca dışında herkes titizlikle alışverişimizden kaçınıyordu.

Mindy sorduğunda ona dönüp baktım, "Sanırım... değil mi?"

"Sence çok mu erken?"

Max'in üzerine doğru eğildim ve cevap vermeden önce Mindy'nin elini tekrar sıktım. "Sevgilim, hayatını bir ay, iki ay, altı ay ya da gelecek yıl yaşamaya karar verebilirsin ve bu tamamen sana kalmış bir şey." Başını salladı ve ben de devam ettim, "Ama sana sorum şu olacak, neden bekliyorsun?" Yutkunmasını izledim ve sözlerini şöyle bitirdim: "Hayat kısa Mins, ama zamana ihtiyacın var, bunu kullan. Jeff anlayacaktır."

"Uh... Yapar mı bilmiyorum. O biraz..." Durakladı, bir kelime aradı, sonra buldu ve paylaştı: "Bana sorduğunda kararlıydım."

Bunu söyleme şeklinin bir itirazdan çok uzak olduğunu fark ettim. Gözlerim yana ve yukarı kaydı ve Max'in dudaklarını birbirine bastırmış bizi izlediğini gördüm ve gözlerim tekrar Mindy'ye kaydı.

"Maço dağ erkeklerinin böyle olabildiğini fark ettim," dedim ona.

Bana doğru eğildi, gözleri Max'e hızlı bir bakış attı ve sonra alçak sesle fısıldadı, "Her ne kadar kendimi tuhaf hissetsem de... bilirsin, onunla konuşurken, bilirsin, o

orada... ama..." Tereddüt etti ve "Biraz sıcaktı" diye bitirdiğinde onu zar zor duyabildim.

"Eminim öyledir," diye cevap verdim, başını söz konusu tarafa doğru eğdi ve ben de devam ettim. "Oradaydım, tatlım, bunu yaptım."

Max kıkırdamaya başladı ve Mindy'yle ikimiz de geri çekilip ona baktık.

"Hareket etmemi ister misin?" diye sordu. "İster misin, sevgilim?" Ben de sordum.

Max bir elini boynuma doladı, şakağımı ağzına götürdü, öptü ve ayağa kalktı, belli ki cevabı buydu.

Ben de kalktım, latte bardağımı aldım ve oturmadan önce Max'in sandalyesini biraz geriye çektim. Mindy de kendi sandalyesini geriye çekti. Becca aniden ayağa kalktı, masanın etrafında yürüdü ve Jeff'in boşalan sandalyesine oturdu.

"Neler oluyor?" diye sordu.

Becca'dan Mindy'ye baktım ve hem Becca hem de ben Mindy'ye doğru eğilerek, "Pekâlâ tatlım, bize her şeyi anlat," dedim.

Mindy bana kararsız bir bakış attı, sonra bana tereddütlü bir gülümseme verdi, Becca'ya doğru salladı, sonra yaklaştı, Becca yaklaştı ve Mindy bize her şeyi anlattı. Jeff hakkında anlattıkları kesinlikle ateşliydi. Ama aynı zamanda, daha da kesin olarak, tatlıydı.

Mindy'nin işi bittikten sonra Becca, "Jeff'in bir pislik olmadığını düşünüyorum" dedi.

Becca'nın haklı olduğunu düşünüyordum.

"Neens?" Mindy seslendi ve ben de ona baktım.

"Benim tavsiyem, güzelim?" Başını salladı ve ben de "Dürüst ol, önce kendinle ilgilen ve Jeff bu süreçte seninle ilgilenmezse yoluna devam et" dedim. Mindy yine başını salladı ama ben daha bitirmemiştim. "Yine de, yol boyunca seninle ilgileneceğini düşünüyorum."

"Ben de öyle düşünüyorum," diye araya girdi Becca.

Mindy dudağını ısırıktan sonra, "Zamanlama berbat," dedi.

Gözlerim kahvesinden bir yudum alıp Arlene'in gevezeliklerini dinleyen Max'e kaydı, sonra tekrar Mindy'ye kaydı ve ben de "Güven bana tatlım, zamanlama her şey demek değildir" dedim.

Mindy önce Max'e sonra bana baktı ve sırtıttı.

* * * * *

A-Frame'e geri dönmüştük, eşyalarım evdeydi, yiyeceklerin paketleri açılmıştı ve ben de fırına dünyaca ünlü nacho'larımı (bu tam olarak doğru değildi, bir yarışma falan kazanmamıştım ama yine de öyle diyordum çünkü gerçekten çok iyidiler) barbunya fasulyesi ve hamburger etine bulanmış, taco baharatı ve üç peynirin karışımıyla (çedar, Colby ve Monterey Jack, son ikisi İngiltere'de yoktu) üzerine peynir eridikten sonra salsa, ekşi krema ve Max için domatesli taze jalapeños koyacaktım ki o bana sevdiğini söyledi ama ben nefret ettim. Peynir fırındaki mısır cipslerinin içinde erirken biz de hazırlık tabaklarını toparlıyorduk.

Bu, kafede Max ve ben geç bir öğle yemeği için kulüp sandviçleri sipariş ettikten sonraydı.

Aynı zamanda Kami'nin işine uzun bir ara verip Mick'e, Shauna'yla birlikte Curt'ün cenazesine gitmemeye karar verdikten sonra Shauna'yı Kami'nin evine bıraktığını söylemek için İstasyon'a gelmesinden sonraydı. Shauna o sabah Kami'nin onu alması yerine onun evine gelmişti. Geri döndüklerinde Shauna Kami'nin arabasından inmiş, her zamanki gibi hoşça kal ve sonra görüşürüz demiş, arabasına binmiş ve gitmişti.

Kami ayrıca haftalardır Shauna'nın evine gitmediğini de açıkladı. Bunu biraz yapmacık bir şekilde yapmıştı, yani şimdi bunu örtbas etmek için görmediği için utanıyordu. Ama dürüst olmak gerekirse, nereden bilebilirdi ki? Kimse arkadaşlarının bir katil olduğunu düşünmezdi.

Son olarak, Shauna'ya birkaç mesaj bırakmasına ve birkaç kez mesaj atmasına rağmen ondan haber alamadığını açıkladı.

Ama Kami'nin sözleriyle, "Eğer o kaltak beni ararsa, ilk öğrenen sen olacaksın."

Sonra Polis Merkezi'nden ayrıldık ve Kami ağaçlık kaldırımında Damon, yüzüme yaptıkları ve iki gece önce The Dog'un önünde yaşananlar hakkında beş dakika boyunca atıp tuttu.

Bu, ne yazık ki Max'e bu olayı ilk kez Jeff'e ifade verdiğim sırada öğrendiğini hatırlattı ve o zaman pek mutlu olmadığını biliyordum ama Jeff'in önünde hiçbir şey söylemedi. Ayrıca ne yazık ki, Kami öfkesini tükettikten sonra, beni mutlu olmadığı hatırlatılmış bir Max ile baş başa bıraktı.

Max'in gözlerindeki bakışı görerek ve Kami'yle tanıştığımdan beri ilk kez onun varlığını sürdürmesini istediğimi düşünerek gidişini izledim.

Max'in eli boynumun arkasına dolandı, sonra beni önüne doğru kıvrırmak için boynumu kullandı. Ona bakmak için başımı arkaya eğdim ve destek aldım.

"Bunu sana söylemeyi unuttum bebeğim, Jeff ve diğerleriyle ve bu bokun bir kerelik bir anlaşma olduğunu düşünürsek, söyleyeceklerim önemli olmayacak çünkü bu sana bir daha olmayacak ama..." yüzü yaklaştı, "herhangi biri, bir adam, bir kadın, lanet olası bir Marslı seni bir arabaya sıkıştırır ve yüzüne gelir ve söylediğin ilk kişi ben değilim ve bana söylemek için iki saniyeden fazla beklersen, bu beni mutlu etmeyecek."

"Max -" diyerek kendimi savunmaya başladım. Sözümü kesti. "Yanıt gerekmiyor."

Gerçekten bir yanıt vermek istedim ve daha da ötesi bana yanıt veremeyeceğimi söylemesi üzerine bir yanıt vermek istedim. Ancak, her zamanki gibi sinir bozucu bir şekilde haklıydı. Ona söylemeliydim. Bu yüzden dudaklarımı birbirine bastırdım ve sıkıca kenetledim. Max birkaç uzun saniye beni izledikten sonra gözleri ağzıma kaydı.

Sonra da "Patlayacak mısınız?" diye sordu.

Dudaklarımı büzdüm ve "Belki" diye cevap verdim.

Tam o anda Max kahkahayı patlattı ve aynı anda annem aradı. Cep telefonuma cevap vermenin iyi bir kaçış manevrası olacağına karar verdim ve bunu yaptım ancak on dakika boyunca telefonda kaybolma eylemim hakkında bana bağırdı ve tiradını Steve ile Drake'in evinde olduklarını ve Max ile benim bir içki içmek için "varlığınızla bizi onurlandıracağınızı" (onun sözleri) söyleyerek bitirdi.

Yürüme mesafesinde olduğumuz için Max ve ben Drake'in yerinde annem ve Steve'le buluştuk. Yüzümü gördüklerinde annemle Steve'i sakinleştirdim. Kısa bir süre sonra da annemle, Max ve benim o gece annem ve Steve'le birlikte şehrin öbür ucundaki lüks bir deniz ürünleri restoranına gitmeyeceğimiz konusunda hararetli bir tartışma yaşadık.

"Giyecek hiçbir şeyim yok," diye tersledim sonunda.

"Nina!" diye karşılık verdi dehşete düşmüş bir annelik hakaretiyle (anne tarzı). "Sana nasıl daha iyi bavul hazırlayacağını ben öğrettim. Her zaman güzel bir şeyler getirirsin. Adirondacks'de bir kulübede kalman umurumda değil. Dışarıda güzel bir gece geçirmek için hazırlıklı gel!"

"Süslü kıyafetimi Max'le Horoz'a gittiğimizde zaten kullanmıştım," diye bilgilendirdim onu.

Annemin hazır bir cevabı vardı, bu arada bu cevap aynı zamanda annemin neredeyse tüm sorunları için sıkça kullandığı bir cevaptı. "O zaman alışverişe gideriz."

"Yorgunum anne, dün gece çok dayak yedim," diye hatırlattım ona. "Rahat bir gece geçirmek istiyorum."

Elini salladı ve "İyi deniz ürünleri tüm bunları aklınızdan çıkaracaktır. Deniz ürünlerini seviyorsun."

"Anne, Colorado'dayız. Burada biftek, bufalo burger ve ne bileyim geyik falan yiyorsun. Deniz ürünleri restoranına gitmiyorsunuz."

"Var," diye karşılık verdi annem.

Steve'e baktım. Steve omuz silkti.

Annem Steve'e bakışımı yakaladı ve pes etti ama bunu yapma şekli Max'in mutsuz ışıltısının havayı doldurmasına neden oldu.

"Tamam, yorgunsunuz o zaman size Max'in evinde akşam yemeği hazırlayayım."

Ağzımı açtım ama neyse ki parıltıyı fark eden Steve araya girdi.

"Nellie, bırak Nina ve Max sakın bir gece geçirsinler." Annem, "Sessiz olabilirim," diye cevap verdi.

Steve kaşlarını kaldırarak ona baktı ve annem bile onun sessiz kalabilmek için hiçbir umudu olmadığını biliyordu.

Sonra annem bana baktı ve "Seni hiç görmüyorum" diye fısıldamadan önce yüzü düştü.

İçimi çektim, ona doğru eğildim ve elini tuttum. "Evet, ama yakında kısa bir uçak yolculuğu ve iki saatlik bir araba yolculuğu uzaklığında olacağım, bir kıta ve bir okyanus uzaklığında değil."

Annemin yüzü yumuşadı, gözleri Max'e kaydı, çıplak bir minnettarlık gözlerini doldurdu ve tekrar bana baktı.

"Tamam, bu gece sen ve Max rahat bir gece geçireceksiniz, yarın ben seni alacağım." Max'e baktı ve "Anlaştık mı?" diye sordu.

"Anlaştık," diye cevap verdi Max o çakıllı sesiyle.

Elini bırakmaya başladım ama elimi sıkıca tuttu ve sertçe salladı. "Ve Nina, tatlım, bir daha Max'ten kaçarsan ve kendini dövürürsen, bana hesap vereceksin. Anlaşıldı mı?"

Görünüşe göre annemi yüzüm konusunda sakinleştirememiştim, bu yüzden bunu yapmak için diğer elimle yanağını okşadım, daha da yakınına eğildim ve fısıltıyla "Anlaşıldı" dedim.

Bana gülümsedi, elimi bıraktı, ben de diğer elimi bıraktım, daha fazla drama olmadan içkilerimizi bitirdik ve Max beni dağa çıkardı.

Bu da beni şimdi Max'le birlikte onun mutfağında, en azından benim için yeni bir drama olan hazırlık bulaşıklarını toplamaya getirdi.

Bunun nedeni, öncelikle Max'in ortalığı toplamama yardımcı olmasıydı. Niles zorlandığında (defalarca) bulaşık makinesini doldurabiliyordu ama çoğunlukla temizlikçi kadın haftada bir kez yıkayana kadar bulaşıkları görmezden geliyordu. Niles için yemek pişirdiğimde, temizliği de ben

yapıyordum.

Çünkü Niles'in çabaları en iyi ihtimalle gönülsüzdü ve denemesine izin verdiğimde beni rahatsız ediyordu, bu yüzden rahatsız olmamak için sadece temizledim.

Max doğuştan yetenekliydi.

Tamam, tezgahları silmiyordu, daha çok durulama ve yükleme yapıyordu, ama aynı zamanda yiyecekleri kaldırabiliyordu ki bu da açık bir artıydı.

Bu dram, ikinci olarak, bunun benim geleceğim olduğunu, Max ile akşam yemeği hazırlayıp ortalığı toplayacağımı anlamamdan kaynaklanıyordu.

Bu kadar basit bir şeyin neden tuhaf bir şekilde muhteşem görüldüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu ama öyleydi.

O kadar muhteşimdi ki, "Bebeğim?" diye seslendiğinde ayakta durmuş, tezgahı sildikten sonra elimde süngerle Max'e bakıyor ve derin düşüncelere dalmıştım.

Vücudum sarsıldı ve ona odaklandım. "Ne?"

"İyi misin?"

Evet, iyiydim. O kadar iyiydim ki, süngeri bir kenara fırlatıp kendimi ona fırlatmak ve ne kadar iyi olduğumu göstermek istedim.

Bunu yapmadım. Sadece ona doğru ilerledim, sonra lavaboya gitmek için etrafından dolaştım ve "Evet, sadece yorgunum" diyerek süngeri duruladım.

Max arkama geçti, bir kolunu ortama doladı ve diğer elini omzumdaki saçları kaydırmak için kullandı. Sonra dudaklarını boynumda hissettim ve eli kaburgalarımın doğru kaydı.

"Bunu tercih etmediniz Düşes, bu iyi hissettiğiniz anlamına mı geliyor?"

Elinin, çizmedeki çürüğün üzerinde olduğunu fark ettim, bu yeri de ezberlemişti çünkü tam isabetle oraya odaklanmıştı.

Midem bir kez daha eridi ve başımı sallayarak, "Çok hızlı hareket edersem arada bir sancı oluyor ama çoğunlukla evet, iyiyim," dedim.

"Güzel," diye mırıldandı tenime karşı ve sonra uzaklaştı.

Mutlu bir şekilde içimi çektim ve süngeri sıkarak lavabonun kenarına koydum.

Max tabakları çıkardı, ben de nachoları. Max ikimize de birer bira getirirken ben tabaklarımızı doldurdum ve cipsleri tüm fazlalıklarla doldurdum.

Sonra onları Max'in ateş yaktığı oturma odasına götürdük. Dar olmasına rağmen birlikte sandalyeye sıkıştık. Ben biramı masanın üzerine koydum, Max de kendi birasını kalçalarının arasına sıkıştırdı, çoraplı ayakları sedirin üzerindeydi, bilekleri çaprazdı. Ayaklarım sandalyenin koltuğunda olacak şekilde ona doğru kıvrıldım, baldırlarım onun uzanmış kalçasına sıkıca bastırdı ve elimizdeki tabakları yüzümüze yaklaştırarak yemek yedik.

"Sence Curtis ve özel dedektifi Shauna ve Robert mı öldürdü?" Yüklü mısır cipsinden büyük, nefis bir ısırık aldıktan sonra sordum.

"Hayır," diye yanıtladı Max ve ben ona baktım. "Sen bilmiyor musun?"

Başını salladı ve ağzına nacho tıktırdı. "Kanıtlar o olduğunu gösteriyor," diye belirttim.

Max yutkundu, sonra birasının ağzını açtı ve bir yudum aldı.

Onu geri takarken, gözleri bana geldi. "Geçen gün söylediklerine inandım. Şimdi, alçıpan tozu mu? Buna inanmıyorum. Biri onu çerçeveliyor."

"Gerçekten mi?"

Et, peynir ve baharatlarla dolu bir cipsi kaldırdı ve "Gerçekten mi?" diye cevap verdi. Sonra ağzına attı ve çiğnedikten sonra yutmadan önce, "Nachos'unuz balıklı böreğinizden daha iyi" dedi.

"Sence?"

"Kesinlikle," diye yutkundu ve sözlerini "harika" diye bitirdi.

Gülümsedim, nacho'larımı beğenmesi beni fazlasıyla memnun etmişti. Sanki bana bir süper model olarak başarılı bir kariyer sürdürürken dünyayı yönetebileceğimi düşündüğünü söylemiş gibi hissettim.

"Teşekkürler," diye mırıldandım, aniden çekingen hissettim ama yine de memnun oldum ve tabağıma bakıp bir cips aldım.

"Düşes," diye seslendi ve gözlerim çipimden ona kaydı, bana sırtıttığını gördüm. "Tatlım, yemek yapabildiğini bilmelisin."

"Um..." Mırıldandım ve o da başını salladı.

Sonra dikkatini tekrar tabağına çevirdi, "Şirin," diye mırıldandı ve kendi cipsini aldı.

Nazik davrandığı ve ben buna hala alışık olmadığım için konuyu değiştirmeye karar verdim.

"Peki, alçıpan neden Shauna'nın bu işi yapması fikrinden seni uzaklaştırıyor?" Sordum ve çipimi ağzıma attım.

Max yutkunduktan sonra bir cips daha çıkarırken, "Kadınlar aptal değildir," diye mırıldandı.

"Seninle birlikteyken Curt'le oynadığını öğrendin," diye hatırlattım ona.

Max bana, "Bunu yapmamı istedi, beni kışkandıracağını düşündü," dedi.

"Oh," diye fısıldadım ve bir çip daha aldım.

"Shauna özensiz davranmazdı. Bu özensizlik. Evini temizleyip kanıtları ortadan kaldırmamak mı?" Max başını salladı, birasını aldı ve "Özensiz," diye mırıldandı. O bir içki aldı, ben biramı almak için döndüm ve geri döndüm.

"Peki kim yaptı?" Ben sordum.

"Kim bilir? Curt'ten nefret eden biri, Shauna'dan nefret eden biri ve kasaba bunlarla dolu."

Bu doğrudu ve insan neredeyse ikisi için de üzülebilirdi. Ama sadece neredeyse.

Biramı yudumladıktan sonra "Peki ya Kami?" diye sordum.

Max bana baktı. "Kami, anladığım kadarıyla, boku yedi. Her ne sebeple olursa olsun, Shauna hayatına devam etmeye hazırdı, belki de bu Robert denen adamla ve yıldızını onunkine bağladığında her şeyini kaybedeceğini gören Shauna, iyi bir hayat yaşamak için kimi kazıkladığını umursamazdı."

"Kami bile mi?"

"Şu anda en sevdiğim kişi olmayan ama her zaman iyi bir adam olan Harry'den faydalanırdı, Kami'den faydalanırdı."

"Ama Kami onun arkadaşı, yıllardır öyle."

"Düşünürsen ben de öyle, Bitsy ve Harry de öyle, hepimizi gözünü kırpmadan becerdi."

"Ona hiç para verdin mi?" Ağzımdan kaçırdım ve sadece gözleri bana kaydı, başı hala tabağına dönüktü ve "Üzgünüm, aptalca bir soru" diye fısıldadım.

"Ben de aptal değilim Düşes."

"Bunu biliyorum," dedim hemen.

"Biliyorum." Bir cips daha aldı, ağzına attı, çiğnedi, yuttu ve devam etti, "Yine de dışarı çıktık, cüzdanına hiç uzanmadı."

Dudağımı ısırdım ve biramı yerine koymak için döndüm.

Kendimi toparlayıp dikkatimi tekrar tabağıma verdiğimde, aynı zamanda bir dahaki sefere yemeğe çıktığımızda en azından cüzdana uzanacağıma yemin ettiğimde Max konuştu.

"Farklı, bebeğim, tamamen."

Gözlerim ona kaydı. "Pardon?"

Daha sonra söyledikleri yüzümü tekrar okuduğunu gösteriyordu.

"I oldu sadece Lanet olsun. Onu,sen benim Kadın, tamamen farklı."

"Bufalo burger yerken senin kadının değildim... ya da Rooster'da biftek yerken."

"Evet, her ikisi için de öyleydin. Özellikle Horoz için bebeğim.

Oraya giderken buraya taşınman konusunda tartışmıştık."

Tamam, bunu ona vermek zorundaydım.

"Ama seninle buffalo burger yediğimizde tanışmış sayılırdık," diye belirttim.

"Öyle mi? Ne olmuş yani?"

"Ben senin kadının değildim." "Bebeğim, öyleydin." "Nasıl yani?"

"Sadece öyleydin."

Ben ona baktım, o da benim bakışlarıma karşılık verdi. Sonra sakince tabağına döndü ve bir cips daha çıkardı.

Çiğneyip yuttuktan sonra, "Yani akşam yemeğini bir kadının ödemesine izin mi veriyorsun?" diye sordum.

"Hayır," diye kesin bir dille belirtti. "Ama cüzdanını almasına aldırmayın. O kullanmayacak ama benim için sorun değil."

"Yani cüzdanımı almaya mı gitmeliydim?" İttim ve gözleri tekrar benimkilere kaydı.

"Daha önce söylediklerimi anlamadın mı?" "Max -"

Hafifçe bana doğru döndü ve elindeki tabağı kalçasına doğru bıraktı.

"Pekâlâ, bu konuyu konuşmalıyız ve belli ki bunu kafanda evirip çeviriyorsun, o yüzden bunu açıklığa kavuşturalım. Bu işe yarıyor bebeğim, bir kadın cüzdanını almaya gitse bile umurumda olmayacak çünkü sen hariç bir daha cüzdanımı almayacağım. Ve sen asla cüzdanını almaya gitmezsin. Para meselesini nasıl hallediyoruz? Evde, özel olarak hallediyoruz. Dışarı çıkıyoruz, ben ödüyorum, her zaman. Bu senin için uygun mu yoksa yarım saat konuşmamız mı gerekiyor?"

"Mesele bu değil, mesele -"

"Mesele şu ki, ben Düşes, cüzdanını almaya gitmen beni kızdırırdı derken kaba davrandığından endişeleniyorsun. Shauna, umurumda değildi çünkü onun bir önemi yoktu. Sen önemlisin."

Bu gerçekten iyi bir cevaptı, o kadar iyiydi ki düzgün nefes alamıyordum, bu yüzden hırıltılı bir şekilde "Tamam" dedim.

"Ne demek istediğimi anladın mı?"

"Evet" dediğimde hala hırıltılıyım.

Max bir süre hırıltımı izledikten sonra kontrol edip dikkatimi tekrar nacho'larıma verdiğimde, "Nasıl oluyor da aynı anda hem sinir bozucu hem de sevimli olabiliyorsun?" diye sordu.

"Sadece ben, sanırım," dedim sessizce nachos'uma.

"Evet," diye mırıldandı ve ona baktığımda tabağını getirdiğini ve tekrar içine dalmaya başladığını gördüm ama bunu sırtarak yapıyordu.

"Max?" Seslendim ve bana baktı, çip askıda duruyordu.

"İşte burada," diye cevap verdi ve çipi ağzına attı. "Şu iş hakkında -"

"Evet, o konuda" demeden önce yutkunmadı. Çiğnemeyi bitirdi, yutkundu ve tekrar bana dönerek "Oluyor" dedi.

"Max -"

"Sessiz ol Nina ve beni dinle, tamam mı?"

Dikkatini çekmiştim, tüm dikkatini, kasvetli dikkatini ve başımı salladım.

"George ve Trevor, Bitsy'ye Curt'ün sözleşmelerinden cayamayacağını, aksi takdirde Bitsy'nin mahvolacağını açıkladılar. Onların yerine getirilmesini sağlayacağım. Sonra Bitsy işin küçültülmesini istiyor. Curt'ün işlerini de pek beğenmiyordu. Bazı çocukları çalıştıracak bazı fikirlerim var ve uzun süre devam edecek kontratlarımız var. Gitmek isteyenlerin ayarlamalar yapmak için zamanları olacak. Curt'ün rüyasını yaşamayacağım. Bitsy'ye iyi bakılmasını sağlayacağım ve sonra başımızı sokacak bir çatı, karnımızı doyuracak bir yemek ve geceleri uyuyabilmem için yapabileceğim bir şey haline gelecek. Bu sizin için uygun mu?"

"Charlie" diye fısıldadığımda, içimi kemiren o şeyin çok ama çoktan gitmiş olduğunu keskin bir şekilde hatırlayarak ona bakıyordum.

Kaşları birbirine çatıldı ve "Ne?" diye sordu.

Yutkundum, yumuşak bir nefes aldım, gülümsedim ve dikkatimi tekrar tabağıma çevirerek yumuşak bir sesle, "Charlie. Bana onu hatırlatıyorsun." Dolu bir cips aldım ve Max'e dönüp baktım. "O da büyük sorunları küçük hale getirebiliyordu. Bu konuda gerçekten çok iyiydi." Cipsi ağzıma attım, çiğnedim, yuttum ve "Senin gibi" diye bitirdim.

Max'in "Buraya gel" komutunu duyduğumda tabağa dökülen sığır eti, fasulye ve peynirle bir cips daha hazırlıyordum.

Başımı kaldırdım ve "Pardon?" diye sordum.

Sonra yüzündeki ifadeyi gördüm ve tekrar hırıldamaya başladım.

"Bebeğim, buraya gel."

"Buradayım," diye nefes aldım. "Yaklaş," diye emretti.

Tabağımı kenara çektim ve daha da yaklaştım. Max de aynı şeyi yaptı, bir elini boynumun arkasına attı ve beni daha da yakına çekti. Sonra beni sertçe, ağzı kapalı ve kısa bir şekilde öptü.

Ağzı benimkini bıraktığında eli hareket etmedi. "Biliyor musun, sen de iyi olabilirsin," dedi bana sessizce.

Cevap vermedim.

"Hoşuma gitti, bebeğim."

"Güzel," diye fısıldadım, sırtıttı, gitmeme izin verdi ve nachosuna geri döndü.

"Ne kadar yorgunsun?" diye sordu bir tane daha yüklü cips yuttuktan sonra.

"Yorgun uyandım ama sorun değil, on beş günlük uykunun iyileştiremeyeceği bir şey değil."

Max kıkırdadı ve sonra hâlâ sırtıtarak, "Başka bir film gecesi" önerisinde bulundu.

Bu fikir gerçekten hoşuma gitti, ben de kabul ettim, "Kulağa hoş geliyor." "Bu sefer filmi ben seçeceğim."

"Tamam," dedim, biramı almak için döndüm. "Bebeğim?" diye seslendi ben arkamı dönerken. "Evet?"

"Hala korkuyor musun?"

Gözlerinin dans ettiğini gördüm ve sorusunun cevabını bildiğini anladım.

"Biraz," diye yalan söyledim. Öyleydim ama aynı zamanda değildim.

Max son ipini de aldı ve "Bir hafta daha, iyi olacaksın" diye mırıldandı.

"Kibirli," diye mırıldandım ve biramdan bir yudum aldım.
Elimi bıraktığımda Max'e baktım ve onun çiğnediğini ama bunu gülümseyerek yaptığını gördüm.

* * * * *

"Tanrım, Düşes, oraya mı taşınyorsun?" Max'in sabırsız sesi kapalı banyo kapısından geliyordu ve ben nefes nefese kalmamaya çalışarak aynadaki siyah gözlü yansımama baktım.

Nacho'lardan sonra ve akşam yemeğini temizlerken aklıma bir fikir gelmişti ve şimdi bunu uygulamaya koyduğumda bunun o kadar da iyi bir fikir olmadığını düşünüyordum.

"Nina!" Max seslendi.

"Hemen geliyorum!" Geri aradım ve derin bir nefes aldım.
Pek çok şeyden giderek daha az korkmaya başlamıştım.
Max ve ben.

Bu da sağlıklı bir ilişkiye sahip olmak (ya da daha sağlıklı olmak) için bu tür şeyleri yapabilmem gerektiği anlamına geliyordu.

Nefesimi bıraktım, omuzlarımı dikleştirdim, kapının arkasına gittim, bornozumu giydim, belimden sıkıca bağladım ve kapıyı açtım.

Max yatakta sırtüstü yatıyordu, omuzları yatak başlığına dayanmıştı, bir elinde yeni bir bira vardı, diğer eli başının arkasındaydı, yastıkları arkasına sıkıştırmıştı, benim biram komodinin üzerindeydi.

Banyo kapısının bir adım dışında durdum, gözleri beni boydan boya dolaştı ve tekrar yüzüme geldi.

Ben bornozumun içindeydim, ayaklarım ve bacaklarım çıplaktı, o ise hala giyinikti, bu yüzden "Film mi izleyeceksin yoksa uyuyacak mısın?" diye sordu.

Sağma doğru ilerledim, geri çekildim ve duvara yaslandım.

Tamam, belki bunu yapamam.

Max beni inceledikten sonra yan tarafına döndü, elini başının arkasından çekerek gövdesini bir dirseğinin üzerinde tuttu ve "Tatlım, buraya gel" diye seslendi.

Ayaklarım beni otomatik olarak yatağa doğru götürdü ama bunu yavaşça yaptılar. Max tüm bu süre boyunca beni izledi ve ben yatağın kenarında durdum, hareketsiz durdum ve ona baktım. Birasını komodinin üzerine koymak için eğildi, geri çekildi ve bana baktı.

"Tanrım, Düşes, banyoda ne oldu?"

Derin bir nefes aldım ve tüm cesaretim kaybolmadan önce bornozumun kemerini çekip omuzlarımdan sıyırdım, böylece ayaklarımın etrafında yerde birikti ve önünde Brezilya kesimi, beyaz dantel külot ve altın sırmalı kaşkorsemden başka bir şey giymeden durdum.

Max'in gözleri vücuduma kaydı.

Sonra vücudu hareket etti ve ben daha gözümü kırpamadan havada uçuyordum. Sırt üstü yatağa düştüm ve Max üzerime yuvarlandı.

Gövdesini uzakta tutarak elini yan tarafımda gezdirdi, parmaklarındaki nasırlar pullara takıldı, gözleri vücuduma yapıştı. Sonra kafasını kaldırdı, bana baktı ve güzel gözlerinin aç olduğu her halinden belliydi.

"Bebeğim," sesi kalındı, "bunu giymişsin, yorulmasan iyi edersin."

Elim kulağının altından boynuna dolanmak için yukarı çıktı, parmaklarım muhteşem saçlarının arasına kaydı.

Sonra fısıldadım, "Sanırım ikinci rüzgarımı aldım."

Eli kaşkorse kenarındaydı ve önce altına daldı, sonra tenime doğru kaydım ve ben onun dokunuşuyla ürperirken Max'in gözleri benimkileri tuttu.

Diğer kolum vücudunun altından geçip beline dolanırken boynuna baskı uyguladım ve usulca, "Öp beni Max," dedim.

Max'e, benim aksime, iki kez söylenmesine gerek yoktu.

* * * * *

Sonra filmi izledik, ben geceliğimi, iç çamaşırlarımı ve bornozumu giydim, Max ise bir çift pijama altı çekti.

Vücuduna yaslandım, başımı sert pazusuna yasladım, ön kolu göğsümde kıvrıldı ve

Bir sürü şeyin havaya uçmasını, bir sürü silah sesini ve bir sürü araba kovalamacasını izlerken diğer kolumu belime doladım.

Sonra, ikinci rüzgarımı kaybettim (bunun nedeni yaşadığım üç orgazm olabilir, evet üç, Max kaşkolu gerçekten sevdi ve zamanını aldı, çok çaba harcadı, bunu kanıtladı) ve vücudumun Max'e daha fazla yerleşmeye başladığını ve uykuya daha yakın olduğunu hissettim.

"Seni kaybediyor muyum, bebeğim?" Max arkamdan kulağıma fısıldadı, ben de başımı salladım, o da "Filmi kapatayım" dedi.

"Hayır tatlım, sen bitir, ben uyuyabilirim."

Sonra sırtımı televizyona dönerek ona yaklaştım, yanağımı göğsüne bastırdım, bacaklarımı onunkilerle birleştirdim ve kolumu beline doladım.

Max'in kolu etrafımda sıkılaştı, diğer eli saçlarımı karıştırıyordu.

Bu iyi hissettirdi ve rüya ülkesi çağırdı.

"Nina, tatlım?" Max aradı.

"Mm?"

"Mutlu musun?"

Yüzümü çevirdim ve göğüslerini öptüm, sonra geri döndüm ve yanağımı göğsüne bastırdım.

Televizyonda bir şey patladı ama Max "Bunu evet olarak kabul ediyorum" diye mırıldandı.

"Mm," diye kabul ettim.

Max'in hafifçe hareket ettiğini hissettim, sonra dudaklarını başımın üstündeki saçlarda hissettim, beni oradan öptü ve sonra geri çekildi.

"İyi geceler sevgilim."

Kenara yakındım, uykunun ipeksi ağı etrafımı sarıyordu, bu yüzden sözlerimi korumadım ya da "İyi geceler Max" diye mırıldandığımda onları düşünmedim bile. Küçük bir iç çektim ve "Seni seviyorum" diye fısıldamadan önce daha yakına sokuldum.

Sonra bir anda öyle derin bir uykuya daldım ki Max'in güçlü kollarının beni sardığını hissetmedim.

Bölüm On Dört

Manning Up

"Söyle bana," diye dudaklarıma doğru homurdandı Max, kalçalarımıdaki elleri beni sikine bastırırken.

"Sevgilim," diye fısıldadım, ona ne söylememi istediğini bilmiyordum ama duymak istediği her şeyi söylemeye hazırdım çünkü çok ama çok yakındım.

"Söyle bana bebeğim," diye emretti, hâlâ homurdanıyordu, yukarı çıkmama izin verdi ve sonra ellerini kullanarak beni tekrar aşağı indirdi.

Sabah olmuştu, Max önce elleriyle sonra ağzıyla uyandı ve şimdi ona biniyordum ama o oturuyordu, ellerim saçlarındaydı, başım aşağı eğikti, dudaklarım onun dudaklarındaydı ve aklımda bacaklarımın arasında toplanan hislerin güzelliğinden başka bir şey yoktu.

"Ne var Max," diye nefes aldım. "Ne istiyorsun?" "Beni sevdiğini söyle."

Kapalı gözlerim açıldı ve parmaklarım saçlarını sıktı. Onun gözleri de açıldı ve hararetli, aç ve yoğundu.

"Max," diye fısıldadım.

"Söyle bana bebeğim, gelmeden önce."

"Max -" Daha hızlı hareket ettim, ona daha sert bindim, aynı zamanda güçlü elleriyle talep ettiği hisler tarafından teşvik edildim.

"Beni seviyorsun," dedi.

Tanrım, her şey oluyordu, hepsi, her şey. "Evet," diye fısıldadım.

"Söyle," diye emretti.

Gözlerimi tuttu ve ben de söyledim. "Seni seviyorum, Max."

Kolları beni sardı, sıkıca tuttu ve gözlerinin daha hararetli, daha aç ve o kadar yoğun olduğunu izledim ki sanki benimkileri yakıyorlarmış gibi hissettim.

"Benim için gel, bebeğim," dedi.

"Ne istersen sevgilim," diye nefes aldım ve sonra başım döndü ve bana söyleneni memnuniyetle yaptım.

* * * * *

Banyodan çıktım, gözlerim Max'in üzerindeydi, onun gözleri de benim. Yatağın onun tarafına yaklaştığımda, örtüleri geri çekerek Max'i merak eden her şeyin dolgunluğunu ortaya çıkardı ve ruhum iç çekti. Sonra bir dizimi yatağa koydum ve üzerine çıkmaya hazırlanırken kalçalarımın tutup hareketimi engelledi ve beni kendine doğru çekti.

Aldırmadım, alnımı boynuna dayadım, gövdemi gövdesine bastırdım, dizlerimi iki yanına koydum ve parmakları sırtımın ve arkamın derisinde rastgele hareket etmeye başladı.

Orada Max'in her şeyiyle, bedeniyle, kollarıyla, yatağıyla, eviyle çevrili bir şekilde uzanmış, ona onu sevdiğimi söylediğimi düşünüyordum. Onu iki haftadır tanıyordum ve onu sevdiğimi söylemiştim.

Elbette bunu söylememi istemişti. Ve elbette doğrudu. Ve bilmesi gerekiyordu. Ve ben de bilmesini istedim.

Bu yine de korkmadığım anlamına gelmiyordu çünkü bilmesi gerekiyordu ve bilmesini istiyordum ama ona şimdi söylemem gerektiğinden emin değildim.

"Biliyor musun, ben de istiyorum," diye gürleyen sesini duydum.

"Ne?" Boğazını sordum.

Cevap vermedi ve sessizliği uzun sürünce başımı kaldırıp yüzüne baktığımda tok ve ciddi görüldüğünü gördüm.

"Ben ne bilirim ki?" Sorguladım.

Parmakları gezinmeyi bıraktı, bir kolu belime kilitlendi, diğer eli omurgamdan yukarı ve saçlarımın arasına kaydı.

Şaşırtıcı gri gözleri benimkilerden ayrılmadan nazikçe cevap verdi: "Ben de öyle. Geçen gün söyledim ve

ciddiydim." Parmakları kafa derimde gerildi. "Size aşığım Düşes."

Gözlerimde yaşların biriktiğini hissederek ona baktım çünkü sistemimde dalgalanan duygular bir şekilde dışarı sızmamaları için çok fazlaydı.

"Gerçekten mi?" Bir damla gözyaşı süzülüp yanağımın derisinden aşağı kayarken fısıldadım, Max'in gözleri onun yolunu izliyordu.

Sonra eli saçlarımdan çıkıp çenemi kavradı, başparmağı gözyaşımı kurulamak için yanağımı süpürdü. Sonra sıcak, tatlı bakışları tekrar benimkilere döndü.

"Gerçekten mi?" diye fısıldadı.

Bir damla gözyaşının daha aktığını hissettim ve sonra başımı eğip ağzımı onunkine değdirdim. Dudaklarımız birleştiğinde Max'in başı yana kaydı, parmakları saçlarımdan arasına girerek başımı diğer tarafa eğdi ve kendisi üstte olacak şekilde yuvarlandı. Bu sırada dudakları benimkilere değmedi, benimkilerle birleşti, beni sert, uzun, derin, ıslak ve son olarak ama en önemlisi güzel öptü.

Öpücüğü bir sözdü ve bir hediye idi, ikisi de şimdiye kadar aldığım en iyi hediye idi.

Başını kaldırdığında eliyle yüzümü kavradı ve başparmağı şakağımda daireler çizdi.

"Biz deli miyiz?" Ona sordum.

"Ne?" diye sordu, dudakları seğirerek.

"Biz deli miyiz? Bu delilik mi? Birbirimizi çok az tanıyoruz."

Gözleri benimkilere kilitlenip "Aşkın akli başında değil, sevgilim" dediğinde yüzündeki tüm eğlence kayboldu.

"Bilemezdim," diye itiraf ettim usulca. "Sen benim ilkinsin."

Gözlerinin karardığını ve yeniden yoğunlaşıp hararetlendiğini hayranlıkla izledim, sonra hırladı: "Şükürler olsun."

Sonra beni tekrar öpüyordu, ağzı ve dili harikalar yaratıyor, elleri dolaşıyor, bacaklarım kalçalarını çevreliyor, parmaklarım sırtının derisinde ve kaslarında geziniyordu ve tüm bunlar o kadar hoşuma gidiyordu ki telefonun çaldığını bile duymuyordum.

Ama ikimiz de Harry'nin sesinin çatı katını doldurduğunu duyunca Max'in kafası kalktı.

"Max, dostum, ben Harry. Nina'ya ne olduğunu duydum ve... uh... aradım -"

Başka bir şey söylemediğini duydum çünkü Max ne yazık ki yaptığı işi bıraktı, uzun bir kolunu uzattı, telefonu şarj cihazından çıkardı, bip sesini açtı ve kulağına götürdü.

"Harry," diye telefona konuşmasını izledim, sonra onu dinledim ve sonra devam etmesini izledim. "Hayır, Nina'yla konuşamazsın ama beni dinleyebilirsin. Nina ve ben Anna hakkında konuşma fırsatı bulamadık ve söylediklerin berbattı ve onu üzdü. O kadar üzüldü ki, Damon'a yakalanmasına neden olacak şeyler oldu. Onu yalnız yakaladı, korkuttu ve neredeyse burnunu ve kaburgalarını kırıyordu. Bu senin suçun, dostum. Bütün bunlar senin suçun."

"Max," diye araya girmeye çalıştım ama Max'in bakışları başımın yanındaki yastık kılıfına ve Harry'nin söylediklerine odaklanmıştı.

"Sarhoş olman umurumda değil," diye devam etti Max. "Bana söylediğin şeyleri anlattı ve ayrıca sen onun kafasını sikerken, onu becereceğini söylediğini anlattı ve bilmelisin ki, bundan hoşlanmıyorum. Bu hiç hoş değil. Benim evimde olduğunu biliyorsun, benim yatağымda olduğunu biliyorsun ve benim kadınıma böyle şeyler söylememen gerektiğini biliyorsun."

"Max," dinlemek için durakladığında tekrar denedim ama Harry'yle konuşmaya devam etti.

"Evet, sorunlarımız var. Adil bir uyarı, bir süre benden uzak durman gerekiyor ve Nina'ya yaklaşırsan ya da onunla konuşmaya çalıştığını duyarsam, sorunlarımız daha da büyüyecek. Anlaştık mı?"

Bir elimi kaldırdım ve boynuna doladım, gözleri benimkilerle kesişti, çok öfkeliydi ve yüzündeki ifadeye cesaret ettim, bir şey söylemek için ağzımı açtım ama ben söyleyemeden devam etti.

"Bu umurumda bile değil. Benim umurumda olan senin bana temiz olduğumuzu söylemen. Şimdi, anlaştık mı?"

"Lütfen, Max, sanırım -" Başladım, Max'in ağzı sıkılaştı, gözleri kısıldı ve bakışı o kadar korkutucuydu ki ağzımı kapattım.

"ğt, Harry, bir çift by. Bana söyleyecek bir şeyin varsa, söyle. Sorunların varsa, onlarla bir erkek gibi ilgilenirsin. Yapmadığın şey, benim kadınıma ya da herhangi bir kadın sana şefkat ve nezaket göstermek için kıcını yanındaki tabureye kaydırđıęında, bu fırsatı başkasının kalbini kırarak kendi pisliğinden kurtulmak için kullanmıyorsun. Hayatının gidişatıyla ilgili bir sorunun varsa, kimseyi de kendinle birlikte dibe çekmeden hallet. Bunu sana uzun zaman önce söylemeliydim, Harry, ama erkek olman gerek, Tanrı aşkına. Erkek olman lazım... lanet olsun..."

Bununla birlikte telefonu kulağından çekip bipleyerek kapattı. Sonra da yatağın üzerine fırlattı. Sonra gözleri tekrar bana döndü.

"Max -" Tekrar başladım.

"Yapmayın Düşes," diye sözümü kesti. "Ciddiyim, yapma. Bu bir erkek meselesi. Her şey hakkında bir fikrin olduğunu biliyorum ama sonuçta yaptığı şey hoş değildi, seni üzdü ve bu da incindiğin bir dizi olaya yol açtı. Senin incinmene yol açan şeyin bizim hatamız olduğunu biliyorum ama onun yaptığı da duruma yardımcı olmadı. Benim işim seni korumak. Yaptığı şey bunu yapmamı engelledi ve böyle bir şeyin bir daha yaşanmayacağından emin olmam gerekiyor. Bunu yapıyorum. Bu bir erkek meselesi ve şu anda bilmen gerekiyor, burnunu bir erkek meselesine sokamazsın."

"Tamam," diye cevap verdim, Max bir an bana baktı ve sonra gözlerini kırpıştırdı.

Sonra da "Ne?" diye sordu.

Ellerim sırtında hareket etti ve "Tamam" diye tekrarladım. "Tamam mı?"

"Evet, tamam."

Tekrar bana baktı. Sonra "Bu kadar kolay mı?" diye sordu. Ellerim yanlarına, göğsüne doğru kayarak boynuna dolandı ve ben de "Bu senin için önemli mi?" diye sordum.

"Evet," diye yanıtladı Max.

"O zaman evet," başımı kaldırdım ve başımı tekrar yastığa koymadan önce ağzımı onunkine değdirdim, "bu kadar basit."

İşte o zaman, tuhaf bir şekilde, kesin bir şekilde tek bir kelime söyledi ve o kelime de "Hayır" oldu.

Başım yastığa eğildi. "Ne yok?"

"Daha önceki sorunuza hayır. Biz kesinlikle deli değiliz."

Erkeğimin muhteşem, yakışıklı yüzüne gülümsedim.

Benim erkeğime.

Ve Tanrım, çılgınca olsa da umurumda değildi ama erkeğimi seviyordum.

Ellerimden birinin parmakları çenesinde gezindi ve sessizce "Sana bir şey söyleyebilir miyim?" diye sordum.

"Bana her şeyi anlatabilirsin bebeğim," diye sessizce cevap verirken iki elinin parmakları vücudumda geziniyordu.

Bir ayağımı yatağa koydum ve onu sırt üstü yatırdım, üzerinde yuvarlandım, başparmağım elmacık kemiğinin hatlarını keşfederken yüzüne baktım.

Sonra fısıldadım, "Hayatımda bir zamanlar zar atardım. Bunu çok yaptım ve hep kaybettim. Her seferinde kaybederdim ve kaybettiğimde her şeyimi kaybederdim. Bu yüzden zar atmaktan korktum."

Saçlarım aşağı sarkmış, yüzümüzü perdeliyordu ve Max'in ellerinden biri bir tarafını yukarı çekip başımın arkasında tutmak için hareket etti. Yüzünün yumuşamasını izledim ve ne olacağını bildiğini anladım.

Ben de ona verdim.

"Bana tekrar kumar oynamaya değer olduğunu gösterdiğin için teşekkür ederim sevgilim." Dudaklarım dudaklarına değene kadar başımı eğdim ve sözümü şöyle bitirdim: "Sonunda kazanmak ve büyük kazanmak iyi hissettiriyor."

Gözlerindeki parıltıyı gördüm ve hırıltısını duydum, sonra elini başımın arkasına götürdü.

Ağız benimkini başka bir öpücükle almadan önce gitmesi gereken bir santimin bir kısmını aşağı indirdi.

Sonra beni sırtüstü yatırdı ve Max, biz, Colorado ve hayat üzerine kumar oynamanın neden kesinlikle buna değdiğini bir kez daha gösterdi.

* * * * *

"Bilmiyorum, Neenee Bean," dedi annem markette kasada, yüzü düşünceli, gözleri kasiyerin alışverişlerimi taramasını izliyordu, "bu bir kutlama gibi geliyor ve bir kutlamada 'kırmızı şarap, bira ve fırında makarna' denmez. Bir kutlama 'şampanya ve somon en croute' der."

Annem ve ben o gece akşam yemeği için alışveriş yapıyorduk. Max ve Steve bize Nellie ve Nina'yla vakit geçiriyorlardı. Ertesi gün ayrılacaklardı ve annem A-frame'e vardıklarında en az iki saat boyunca testosterondan arındırılmış bir bölge istediğini açıklamıştı.

Annem ve Steve gelmeden önce Max ve benim aşk festivalimiz, Max'in de belirttiği gibi, Harry'ninkinden sadece biraz daha az sinir bozucu olan çeşitli telefonlarla kesintiye uğradı. Bunlar arasında annem ve Steve'in dağa doğru yola çıktıklarını söylemeleri; Linda'nın Kami'nin kendisiyle birlikte makarna pişirmeye geleceğini söylemesi; Brody'nin bizi arayarak bunun aynı zamanda şehirdeki son günü olduğunu hatırlatması ve bu nedenle kendisi, Mindy, Barb ve Darren'ın da gelmesi için bir davetiye alması; ve son olarak, Gnaw Bone Gnaw Bone olduğu için Arlene partiyi duymuş ve Cotton'la birlikte orada olacakları konusunda bizi uyarmak için aramıştı. Davetiye istemedi ve ben kibarca itiraz edemedi telefon kapattı.

Böylece beş kişilik partimiz on iki kişilik bir partiye dönüştü.

Bu Max'i mutlu etmedi. Annemin testosterondan arındırılmış bölge kararı Max'i daha az mutlu etti. Onu daha da az mutlu eden şey ise annesinin yemek masasının altı kişilik olduğunu ve on iki kişilik olması gerektiğini söylemesiydi. Böylece Max ve Steve'e daha fazla yemek odası sandalyesi almalarını emretti, bu onun testosterondan arındırılmış bölgesini kurma girişimiydi.

Ayak işlerine gönderilecek türden bir adam olmayan Dağ Adamı Max, bunu ancak gözlerini bana dikip "Bu sık sık olacak mı?" diye sorduktan sonra yaptı.

"Bu sık sık olacak bir şey mi?" Ben de sordum.

"Kasabanın yarısı yemek masamızda mı oturuyor?"

Burnumu kıvırdım ve başımı öne eğdim çünkü yüzündeki ifadeye bakarak evet demek istemiyordum ama cevabım evetti. Yemek yapmayı severdim. Eğlenmeyi severdim. Etrafımda arkadaşlarımla olmasını seviyordum. Yani bu kesinlikle sık sık olacaktı.

Max yüzümü okudu, iç geçirdi, alnımdan öpebilmek için beni başımın arkasından tutup kendine çekti ve sonra Steve'le birlikte sandalye almaya gitti.

"Bireysel," diye bitirdi kasadaki annem.

"Bireysel ne?" Kredi kartımı görevliye uzatarak sordum.

Annem, "Tek tek somon balığı," diye cevap verince ona baktım.

"Anne, on iki kişi için tek tek somon yapmayacağım. Bu bütün günümü alır."

"Bu bir kutlama, Neenee Bean! Özel olduğu sürece ne kadar sürdüğü önemli değil."

Kredi kartı slipini imzaladım ve görevliye geri verdim. "Öncelikle, kredi kartı fişini imzaladım. On torba daha yiyecek almak için mağazaya geri dönmeyeceğim. İkincisi, Max sana iki saat verdi ve Max'i sevdiğini biliyorum çünkü o harika bir adam ve sevicecek çok şey var. O da senden hoşlanıyor. Ama tavsiyemi dinle, onu sinamamalısn. O harika bir adam ama aynı zamanda bir dağ adamı. Dağ adamları test edilmekten hoşlanmazlar. Ve son olarak, bence dağ insanları kutlama olarak kırmızı şarap, bira ve fırında makarna ile mutlu olacaklardır. Bence dağ insanları kutlama sırasında ne yediklerini umursamazlar, sadece kimin onlarla birlikte yediğini önemserler."

"Lanet olası," diye mırıldandı tezgâhtar, şaşkın bakışlarını ona çevirdim ve sonra gülümsedim

Hoş geldin dayanışması. Belki de içimdeki dağ kadını buluyordum.

Annem tezgâhtara ters ters baktı. "Somon en croute yediniz mi?" diye sordu.

Tezgâhtarın gözleri bana geldi. "Beş torba rendelenmiş mozzarella gördüm. Makarnanız için mi?"

"Evet," diye cevap verdim ve gözleri tekrar anneme döndü.

"İçinde mozzarella olan her şey kazanır, özellikle de beş poşet" dedi, güldüm, teşekkür ettim ve annemi kasadan geçirdim, arabamıza el koydum ve arabaya yöneldim.

Annem yanıma geldi ve bunu suratını asarak yaptı. Yemek dolu arabaya sııttım çünkü annemin surat asmasının sevimli olduğuna karar vermişim. İtiraf etmeliyim ki buna karar vermiş olabilirim çünkü bana aşık olan harika görünümlü bir dağ adamım vardı, bu yüzden hemen hemen her şey sevimli olabilirdi.

Yine de usulca, "Surat asmayı bırak anne, bugün bizim ve sonra eve gidiyorsun. Surat asarak harcama."

Arabanın kilitlerini biyledi ve bagajı açtı. "Tamam ama bundan sonra söyleyeceklerime itiraz etmeyeceğine söz verersen."

Bu konuda içimde iyi bir his yoktu. Eğer coşkumu azaltabilecek bir şey varsa, o da annemin çılgınlıklarıydı.

Arabayı durdurdum ve bagajına koymak için çantaları çekerek yuvarladım. "Bu, bundan sonra ne söyleyeceğine bağlı."

"Tartışamazsın Nina, çünkü bu önemli."

Annemin ses tonundan önemli bir şey söyleyeceği anlaşıldığı için poşetleri doldurmayı bıraktım. Doğrulup ona baktım ve yüzünün söyleyeceği şeyin de önemli olduğunu anlattığını gördüm.

"Ne?" Fısıldadım.

"Buraya gelirken bana Max'in o öldürülen adamdan kalan mirası hakkında ne söylediğini biliyor musun?"

"Evet," diye cevap verdim.

"Max'in o araziyi kaybetmemesi için vergiler konusunda sana biraz para vermemiz konusunda Steve'le konuşacağım."

Yüzümün yumuşadığını hissettim ve anneme yaklaştım.

"Bunu yapamazsın anne. Çok tatlı ama Max asla izin vermez," diye bilgilendirdim onu.

"Başka seçeneği olmayacak. Bu konuyu düşündüm ve bana kalırsa, onun seninle, senin de onunla olan ilişkilerinde iyi şeyler görüyorum ve bu yüzden torunlarımın geleceğine yatırım yapmış olacağımı düşünüyorum," diye cevap verdi, daha önce hiç aklıma gelmemiş bir düşünceyle keskin bir nefes aldım, Max'in çocuklarına sahip olmak, Max'e bir aile vermek ve kalbim şarkı söylemeye hazırlanırken bile vücudumun gerildiğini hissettim. "O dağın temiz olmasını istiyor, sen de temiz olmasını istiyorsun ve ben de senin için, Max için, çocukların için, onların çocukları ve diğerleri için dağı temiz tutmana yardımcı olmak için üzerime düşeni yapmak istiyorum."

"Anne -"

"Tartışma tatlım ve ben Steve'le konuşma fırsatı bulana kadar Max'e söyleme."

"Steve'le konuşmana gerek yok, Charlie'nin evini satıyorum ve o parayı vergiler için kullanıyorum," diye ağızımdan kaçırdım ve sonra vücudum daha da sıkılaştı.

"Sen nesen?" Annem nefes aldı, gözleri yüzümü tarıyordu, yüzü bir şok maskesiydi. Charlie'nin evi hakkında ne hissettiğimi biliyordu.

Aman Tanrım. Ne diyordum ben?

Yap şunu Neene Bean, dedi Charlie içimden, zamanı geldi. Geçmişin gitmesine izin ver. Bırak gitsin. Ben hep burada olacağım.

Charlie - Geri söylemeye başladım.

Bırak gitsin, tatlım. Bunu Max'e, geleceğine vermeni istiyorum. Beni yanında tutmak için o eve ihtiyacın yok. Ben hep seninle olacağım.

Oh Charlie.

Her zaman,

Nina.

"Nina!" Annem sertçe seslendi, eliyle kolumu sıktı, yüzüne odaklandım ve kafamın içinde ölü kardeşimle konuşmayı bıraktım. "Charlie'nin evini gerçekten satacak mısın?"

"Yapmamı isterdi," diye gerçeği söyledim. "I..." Bagajdaki market poşetlerine baktım, sonra anneme döndüm. "Sanırım o ev boyunca ona tutunuyordum çünkü başka hiçbir şeyim yoktu. Niles'la birlikteyken değil. O eve tutunuyordum çünkü Charlie'yle ilgili bir şeye tutunmaya çalışıyordum. Ama Max bana Charlie'nin anısına sahip olmanın çok değerli olduğunu söyledi. Haklıydı da. Charlie her zaman yanımda. Onu yanımda tutmak için evine ihtiyacım yok. Charlie burada olsaydı ve bunu yapabilseydi, o da tıpkı senin gibi Max'in dağını Max için, benim için ve... için temiz tutmak için elinden geleni yapmak isterdi." Gülümsedim ama gözlerim dolduğunda dudaklarımın titrediğini hissettim ve sözümü "Çocuklarımız" diye bitirdim.

Annem elini kaldırıp yanağımı okşarken gözleri yüzümden hiç ayrılmadı.

"Seni seviyorum Nina," diye fısıldadı.

"Ben de seni seviyorum anne," diye fısıldadım, elim yüzümde onunkine dolanmak için yukarı kalktı.

"Ve senin adına mutluyum, tatlım," diye fısıldamaya devam etti. "Ben de," diye fısıldamaya devam ettim.

"Sanırım bu konuda haklısın. Charlie'nin istediği de bu olurdu. İstedığın her şeye sahip olmanı ve mutlu olmanı isterdi." Parmakları benimkilerin etrafında kıvrıldı ve ellerimizi aşağı indirip sıkıca kavradı ve aramızda salladı. "Max'i severdi," diye bitirdi.

"Evet," diye kabul ettim.

Evet, dedi Charlie içimden ve ben de Charlie'ye güldüm. Sonra anneme dedim ki, "Hadi eve dönelim."

Bagajı doldurduk ve ben arabayı rıhtıma götürürken annem yolcu tarafına bindi. Arkamı dönüyordum, aklım makarna fırınında, ailemde, arkadaşlarımda ve Max'e geri dönmekteydi.

nereye gittiğime bakmıyordum ve sert bir şeye çarptım.

Damon'ın önümde durduğunu ve vücudumun kilitlendiğini gördüğümde bir adım geri atıp çenemi kaldırarak "Özür dilerim," diye mırıldandım.

"Suç duyurusunda bulundum, İngiliz," diye tısladı, "aptal. Görünüşe göre hiç öğrenmiyorsun ama sana öğreteceğim."

Ağzım çığlık atmak için açıldığında vücudum uçmaya hazırlandı ama şakağıma yuvarlak bir yumruk indirdi ve her şey karardı.

* * * * *

Kasabanın ana caddesinde zıplayan bir kamyonun içinde kendime geldim. Gözlerimi kırıpıştırarak bilinçsizliğimi üzerimden attım ve uzun süredir dışarıda olmadığımı gördüm. Bakkaldan daha yeni çıkmıştık.

Başımı yavaşça sola çevirdim ve yaslandığım kapıdan uzaklaştım. Damon direksiyonun arkasındaydı.

Elimi çarpan şakağıma götürdüm ve gözlerimdeki buğuya karşı gözlerimi kırıpıştırmaya devam ettim.

"Damon, kenara çek," dedim sessizce.

"Kapa o lanet çeneni, İngiliz," diye karşılık verdi Damon.

"Lütfen, kenara çek."

"Kapa o lanet çeneni!" diye hırladı.

"Yapma bunu," diye ısrar ettim. "Bu hiç akıllıca değil." "Siktir git," diye ısırdı.

"Zaten başın belada. Yapma -" Açıklamaya başladım ama kaslı kolu dışarı fırladı, eklemleri dudaklarıma çarptı, dişlerime itti ve anında kan tadı aldım. Kolu kaybolurken şakağımdaki elim dudaklarıma düştü.

"Dediğim gibi sürtük, kapa şu lanet çeneni."

Çenemi kapattım. Dağ adamı sapığımı daha fazla kızdırmak istemedim. Zaten yeterince kızgındı.

Zihnim fırıl fırıl dönüyordu ama ilk yumruğunun üzerimde bıraktığı sis bulutu içinde tek düşünebildiğim, kapıyı açıp kendimi dışarı atarsam muhtemelen kemiklerimin kırılacağıydı ve ben kırık kemikler istemiyordum çünkü bu

Max beni kurtardıktan sonra kemiklerim kırılıyordu makarna pişirmek zor olurdu.

Damon'ın "Ne oluyor lan?" diye mırıldandığını duyduğumda hâlâ bunları düşünüyordum ve sonra yanımdan hızla geçen başka bir kamyon gördüm.

Şehir dışındaydık ve açık yoldaydık. Öne doğru eğilip Damon'ın yanından geçtim ve şoförün Harry olduğunu gördüm.

Harry.

Tanrı'ya şükür! Harry! Bizi görmüş ve beni kurtarmaya gelmiş olmalı.

Harry birkaç araba boyu ötemizde hızla ilerledi ve ben sok içinde Harry'nin direksiyonu kırışını ve ardından Harry'nin kamyonetinin bizim şeridimize yan dönerek önümüzü kesişini izledim. Damon frene bastı ve ben öne doğru uçtum, bir elimi havaya kaldırdım ve emniyet kemeri takılı olmayan bedenim de öne doğru uçup gitmeye devam ederken elim ön panele çarptı. Başım ön cama çarptı, sonra Damon Harry'nin kamyonu ile çarpışmamak için direksiyonu kırınca hemen sola savruldu ve sonra bir hendeğe kemiklerimi sarsarak durduğumuzda tekrar öne savruldu.

Kendimi koltuğa geri iterken yıldızları göz kırparak uzaklaştırıyordum. Elimi kaldırıp kapı koluna götüren saf bir içgüdüydü. Kapıyı iterek açtım ve kendimi taksiden dışarı iterken neredeyse dizlerimin üzerine düşüyordum. Zihnim ona yetişemedi bedenim kaçmaya çalışıyordu ama hendeğe tırmanırken ayağımı kaybettim, ellerim ve dizlerim üzerinde hendeğin son kısmını tırmandım. En tepede ayağa kalktım ve kamyonun arkasına dolandım, orada Harry'nin ayakta durduğunu gördüm, gözleri Damon'ın kamyonunun şoför tarafındaydı.

"Seni lanet olası pislik! Kafayı mı yedin sen?" Damon böğürdü ve ona baktığımda kamyonun inip Harry'ye doğru hendeğe doğru koştuğunu gördüm.

Sonra bir silah sesinin keskin çatırtısını duyunca tüm vücudum sarsıldı ve bulanıklığı görünce olduğum yerde kalakaldım,

Damon iki dizinin üzerine düşmeden önce göğsünden korkunç bir kan fışkırdı.

Damon'ın cesedi yüzüstü yolun kenarındaki çimenlere, çakıllara ve çamura düşerken hareketsizlikten sersemlemiş bir halde bakakaldım, sonra yavaşça başımı çevirdim ve Harry'nin bana doğru ilerlediğini gördüm, yüzünde tuhaf bir ifade vardı, sağ elinde bir silah tutuyordu ve onu soluna doğru kaydırıyordu.

"Harry," diye fısıldadım, sesim titriyordu, tonum korku ve şok karışımıydı, "beni incitti ama bunu yapmak zorunda değildin -"

Harry'nin yüzündeki ifade içime işlediğinde ve sağ elini kaldırdığında konuşmayı kestim.

Artık o elinde silah yoktu. Şimdi bir şırınga tutuyordu.

Çok geç bir adım geri attım ama beni belimden yakaladı, kendisine doğru çekti ve iğnenin boynuma battığını hissettim.

Sonra tek gördüğüm yüzü oldu.

"Tıpkı Max'in bana söylediği gibi, erkekleşiyorum Nina. Bu benim erkekliğim."

Göz kapaklarım isteğim dışında aşağı indi, vücudumun Harry'nin kollarında yükseldiğini ve kamyonuna doğru ilerlemeye başladığımızı hissettiğimde onları açmaya zorladım.

Sonra tekrar alçaldılar ve ben gitmiştim.

* * * * *

Gözlerim açıldı ve kafam karıştı çünkü gözlerimin açıldığından emindim ama tek görebildiğim karanlıktı.

Hareket etmeye başladım ve o zaman her iki kolumun da başımın üzerinde olduğunu fark ettim. Onları hareket ettirmeye çalışana kadar bunun garip olduğunu düşündüm ve o zaman sadece başımın üzerinde olmadıklarını fark ettim, bileklerimi ısırان soğuk bir şey vardı ve kollarımın başımın üzerinde bir şeye sabitlendiğini fark ettim.

Kıpırdamadan durdum ve aklım başımdan gitti. Sonra Damon'ı hatırladım. Sonra Harry'nin günü kurtarmak için orada olduğunu düşündüm. Sonra Harry'nin Damon'ı vurmasını izledim. Sonra Harry'nin beni alması.

Aman Tanrım. Aman Tanrım!

Nefesimi içime çektim ve işte o zaman tıkaçı hissettim. Ağzımda bir şey vardı ve onu yerinde tutmak için başımın etrafına bir şey bağlanmıştı. İçime dolan panikle savaştım ve durumu değerlendirmeye çalıştım.

Yumuşak bir şeyin, bir yatağın üzerindeydim. Soğuktu, acı değildi ama rahat da değildi. Bacaklarım hareketsizlikten ve soğukta yatmaktan kaskatı kesilmişti. Kollarım sadece başımın üzerindeki bir şeye değil, ayak bileklerim de birbirine bağlanmıştı. Başım deli gibi ağrıyordu ve Harry'nin bana enjekte ettiği şey yüzünden hâlâ sersem gibiydim.

Ve ben karanlıktaydım. Karanlıkta yabancı bir yerde ağzım bağlı bir şekilde yatıyordum. Tıpkı bir korku filmindeki kadın kahraman gibi ama gerçek.

Zihnimi nerede olabileceğimi anlamaya çalışarak panikle savaşımaya devam ettim. Ya karanlık bir yerdeydim, penceresiz bir oda gibi ya da تنها bir yerdeydim ve dışarısı karanlıktı, ayın aydınlatamayacağı bir yerdeydim.

Her iki durumda da başım beladaydı.

Temkinli bir şekilde, bileklerimi bağlı oldukları şeye karşı test ettim ve şingirdayan bir ses çıkardı, ben de durdum.

"Nina?" Bir kadın sesi duydum ve sustum. Bitsy. Olamaz, bu Bitsy'nin sesiydi.

Altımdaki şilte hareket etti ve üzerimde hafif bir el hissettim. "Nina, benim. Bitsy."

Sırt üstü yuvarlandım, başımı ona doğru çevirdim ve karanlıkta görmeye çalıştım.

"Ah tatlım," diye fısıldadı, sesi kırılmıştı. "Tanrım, Nina. Tanrım. Tanrım. Tanrım. Tanrım. Tanrım. Ne yaptım ben?"

Ağzımdaki tıkaçın altından bir şeyler söylemeye çalıştım, duydu, eli beni bıraktı ve tıkaçın ağzımdan çekildiğini hissettim. Serbest kaldığında, malzemeyi tükürdüm ve sonra ağzımın içini kaplayan kuruluğa karşı yutkundum.

"İyi misin?" Bitsy sordu.

Hayır. Hayır, hiç de iyi değildim.

"Harry döndü," diye fısıldadım, sesim bulanıklaşmıştı. "Sanırım, Bitsy, sanırım Damon'ı öldürüşünü izledim."

Yatak tekrar hareket etti, vücudunu bana yaklaştırdığını duydum ve benimle birlikte yattığını biliyordum ama görünüşe göre yatağa zincirlenmemişti. Yine de Bitsy'nin bağlanmasına gerek yoktu. Bitsy hiçbir yere gidemezdi.

Eli boynumda kıvrıldı ve yüzünün yaklaştığını hissettim. "Bu benim hatam," diye fısıldadı.

"Bitsy -" Ona beni kaybetmenin bir yolunu bulması gerektiğini söylemeye başladım, böylece bulunduğumuz yerden çıkabilir, bu gerçek, gerçek hayat korku filminden uzaklaşabilir ve bize yardım getirebilirdim ama sözümü kesti.

"Öyle, hepsi benim hatam."

"Yapma tatlım, yapmamız gerek-"

Bu sefer durdum çünkü bir kapının açılma sesini duydum ve ardından odaya dolan ışık beni kör etti. Bitsy'nin bedeni benimkinden uzaklaştı ve ikimiz de elimizden geldiğince döndük. Işığa karşı gözlerimi kırıştırdım ve Harry'nin omzunda bir kadının alt yarısı olduğu halde içeri girdiğini gördüm.

Tanrım, şimdi ne olacak?

Sonra kadını yere attığını gördüm, uzun, düz abanoz saçları uçuşuyordu ve bunu bir insan gibi değil, bir talaş çuvalıymış gibi acımasızca yaptı. Vücudu tahtalara çarptığı gibi kafası da tahtalara çarptı. Saçları güzel yüzünü hafifçe örterken, vücudunun çöküşünü dehşet içinde izledim.

Shauna.

Görünüşüne bakılırsa, giysileri kirli ve dağınık, saçları yağlı, bir süredir duş yüzü görmemişti ve içgüdüsel olarak bunun Shauna Fontaine'in mantoyla kaçmamasından kaynaklandığını biliyordum. Shauna Fontaine de benim gibi kötü yola düşmüş bir dağ adamı tarafından kaçırılmıştı.

Yatak tekrar hareket etti ve gözlerimi yerde baygın ya da daha kötüsü ölü yatan Shauna'dan ayırıp şunları gördüm

Bitsy kollarını yukarı kaldırdı.

"Harry -"

"Sorun yok, Bits, her şey yoluna girecek," diye sözünü kesti Harry. "Ben her şeyi çözdüm."

"Hayır bilmiyorsun, Harry. Yapamazsın," dedi Bitsy ona ısrarla. "Beni dinle..."

Harry yatağın onun tarafına geçip üzerine oturduğunda kızın sesi kesildi. Gövdesini ona doğru çevirdi, eli yüzünü kavrayacak şekilde yukarı kalktı ve ona doğru eğildi.

"Dinledim tatlım, seni dinledim. Dinledim," diye fısıldadı.

"Dinlemedin. Bu iş çığırından çıktı. Bu yanlış. Shauna? Nina? Neden -?"

Harry, "Bacaklarını elinden aldı," diye açıkladı.

"Evet, o yaptı. Curt yaptı. Ama Nina Max'in ve -" Bitsy başladı.

"Bacaklarını elinden aldı," diye tekrarladı Harry. "Anna'yı öldürdü. En iyi arkadaşını. Shauna'yı senin yatağında becerdi." Başparmağı sevgiyle kızın yanağını okşadı. "Dinledim, Bits, seni sakat bıraktıktan sonra hastanede gördüğüm o günden itibaren söylediğin her kelimeyi dinledim. Dinledim ve sonuna kadar senin yanıdaydım. Bedelini ödemeliydi. Bunu sen söyledin. Seni sikerken, sikerken ve sikerken tekrar tekrar söyledin. Kasabamıza bunu yapmasını istemedin, tepedeki o büyük evi istemedin, kralına karşı Gnaw Bone'un kraliçesi olmak istemedin ama o senin ne istediğini umursamadı. Ne istediğinizi hiç umursamadı. Sadece tek bir şeyi önemsedti. Curt. Curt'ün tek önemseddiği Curt'tü. Yanında uyanıp seni sevdiğini söylüyor, sonra da gidip Shauna'yla yatıyor, ona para veriyor, sen hayat yolunda ilerlerken seni aptal yerine koyuyordu. Dinledim tatlım, söylediğin her kelimeyi dinledim. Haklıydın, bedelini ödemeliydi."

"Ödemesi gerekiyordu. Curt ödedi!" Bitsy yüzünü çekerek tısladı

Bir saniye havada asılı kalan elinden tutup tekrar dokunmaya çalıştı ama kadın kendini geri çekince eli düştü.

"Bitsy, bebeğim -"

"Hayır!" Bitsy tersledi. "Bir planımız vardı. Sen Curt'ün icabına bakacaktın, biz de sakın davranacaktık. Paranın izi sürülemezdi. Yıllardır bir kenara koyuyorduk, Harry, yıllardır. Kimse bilmeyecekti. Hiç kimse."

Şok vücudumun her santimetresinin kilitlenmesine neden oldu. İşte oradaydı ama orada yatarken ve önümde oynayan iğrenç sahneye bakarken kulaklarıma inanamadım.

Harry ve Bitsy Curt'ü öldürtmüştü.

Bitsy.

Bitsy!

Harry, "Bir dedektif tutmuş," diye karşılık verdi.

"Yani?" Bitsy karşılık verdi. "Bunu biliyordum Harry, sana da söyledim. Adamın hiçbir şeyden haberi yoktu. Oyun soğukkanlı davranmaktı, bunu biliyorsun. Ne olursa olsun, soğukkanlı davranmak. O dedektif hiçbir şey bilmiyordu. Biliyorum çünkü Curt'ün masasına girdim ve raporlarını okudum. Ölüm tehditleri gönderdiğimizi bile bilmiyordu! Hiçbir şey bilmiyordu. Bir bok bilmiyordu! Sonra da Curt'ü öldüren adamı bulduğunuz gece onu öldürdünüz. Neden? Bunu neden yaptın? Ve bu," diye kolunu uzattı, "Shauna? Nina? Sadece Curt olması gerekiyordu. Sadece Curt. Nina'yı neden bu işe bulaştırdın? Neyin var senin?"

Harry, "Shauna Curt, Max ve benimle yatıyordu," diye karşılık verdi.

Bitsy, "Biliyorum Harry, benden uzaklaşmış gibi görünmen lanet olası planın bir parçasıydı," diye karşılık verdi.

"Tanrım, Bits, sana az önce beni becerdiğini söyledim," diye ısırdı Harry.

"Evet, Harry, bunu biliyorum. Planımız buydu," diye karşılık verdi Bitsy.

"Tanrım," diye arkasına yaslandı Harry, "umurunda bile değil, bana sakso çekmesi, bu saçmalığı sürdürmek için o soğuk, duygusuz kış parçasını sikmek zorunda kalmam umurunda bile değil, böylece kimse tahmin edemez."

"Umursuyordum ama plan buydu Harry, istediğimiz şeye sahip olabilmek için ikimizin de fedakârlık yapması gerekiyordu. Böylece olmak istediğimiz yerde olabilirdik," diye hatırlattı Bitsy ona.

"Ama Curt'ün parasını, senin paranı almaya çalışıyordu," diye kestirip attı. "Bunu yapmak için hamile kaldı."

"O hamile değil, seni aptal!" Bitsy sonunda kendini kaybederek tersledi. "O da benim kadar hamile. Bunu söyledi çünkü Curt hep bir çocuk istiyordu ve belli ki ben ona bir çocuk veremezdim, bu yüzden bunu oynayabileceğini düşündü ama siki olmayacaktı. Curt'ten değil, zamanının yarısında sikiyle düşünmüş olabilir ama diğer yarısı aptal değildi, Harry ve sen de bunu biliyorsun. Seninle oynamasına izin vermeliydin, böylece Curt'ün işi bittiğinde onunla birlikte olacaktın ve ben müsait olduktan sonra onu terk edip bana döndüğünde kimse bir şey düşünmeyecekti. Plan buydu, Harry. Yıllardır bunu konuşuyorduk. Plan buydu. Basit, akıllı, sabırlı ve havalı. Ama olmadı. Hayır, sen gidip Curt'ün dedektifini öldürdün ve suçu Shauna'nın üzerine yıkmaya çalıştın ve... ve... Nina'nın burada ne aradığını bile bilmiyorum!"

"Shauna Max'i istiyor," dedi Harry.

"Yani?" Bitsy bağırdı.

"Yani," dedi Harry öne doğru eğilerek, "dışarıda, diğer göt herif karda yatıyor, göğsünde dört kurşun var ve tetiği parmağı çekti, kalıntılar elinde olacak. Ben yaptığımda dışarıdaydı. Hiçbir şey hatırlamayacak. Ve bu Fitzgibbon denen adamı öldüren silahla aynı."

Başımı çevirip yüzükoyun yatan Shauna'ya baktım, sonra Harry'nin sözünü bitirmesi için ona döndüm.

"Nina'yı öldürecek silahın aynısı."

Ciğerlerim sıkışmıştı ve yüzümdeki kanın çekildiğini hissettim. "Nina?" Bitsy fısıldadı.

"Evet," Harry'nin çılgın gözleri önce bana, sonra Bitsy'ye kaydı, "Nina."

"Neden?" Bitsy sordu ve sonra bağırarak tekrarladı, "Tanrı aşkına neden?"

Harry yataktan fırladı ve belinden eğilirken gerildim, yüzü kıpkırmızı olmuştu, kolları iki yanında, elleri yumruk halindeydi ve kükredi, "Her şeye sahip olamaz!"

Bitsy'nin üst bedeni, "Ne?" diye nefes almadan önce ondan uzaklaştı.

"Max!" Harry tükürdü. "Max! Siktiğimin Max'i. Holden Maxwell, birinci sınıftaki okul birinciliğiyle, bursuyla ve herkesin harika olduğunu düşündüğü dağıyla, ilçenin her yerinde onca inşaat yapılırken temiz tuttu. Max arazisine hiçbir şeyin dokunmasına izin vermezdi. Olamaz. Süper Harika Holden Maxwell değil. O değil. Curt'ün yanında çalışarak zengin olabilirdi ama bunu yapmadı. Holden Maxwell değil, dürüst adam. Güçlü adam. Anna'sı vardı ve hep el ele tutuşurlardı, hep gülerlerdi, hep sınıksız sarılırlardı, sanki dünyanın geri kalanı yokmuş gibi birbirlerine bakarlardı. Sonra onu kaybetti ama her şeyini kaybetmedi, Max'i kaybetmedi. Hayır. Onu kaybettikten sonra herkes onun Curt'e karşı soğukkanlılığını koruması ve seninle sıkı fıkı olmasıyla daha da harika biri olduğunu düşündü. Nasıl erkekçe davrandı," son iki kelimeyle Harry'nin ağzından tükürükler saçıldı, "babası için o evi nasıl inşa etti, herkes Anna'yı kaybetmenin dünyasını sarstığını bildiği halde nasıl devam etti. Düşmedi. Bocalamadı bile. Max değil. Herkes onun ne kadar güçlü olduğunu düşünüyordu. Ne kadar mükemmel olduğunu. Sonra iki ülkenin en iyi kızı şehre geldi ve göz açıp kapayıncaya kadar The Mark'ta ona sarıldı, yatağına girdi, sokakta ve The Dog'da onunla yiyişt ve iki hafta sonra sırf geceleri onu sıcak tutmak için İngiltere'den taşındı."

Yüzünü Bitsy'ninkine yaklaştırmak için belinden eğildi.

"Hayır," diye alay etti, "her şeye sahip olamaz ve bunu yapmaması için elimden geleni yapacağım. Hiçbir şeye sahip olmamaktan ve Curt'e karşı oynamak için yıllarca beklemekten bıktım ve tüm bunlar olurken Max'in istediği her şeye sahip olmasını izliyorum. Her kadın onun için bacaklarını açıyor.

Kasaba onun g llere sıçtığını düşünüyor. Aynı zamanda, kasabadaki herkes zavallı Harry'nin Shauna tarafından oyuna getirildiğini düşünüyor. Zavallı Harry, Bitsy'yi kaybetti ve bunca yıl onun peşinden koştı. Zavallı Harry. Bits, siktir et... onu. Max daha bu sabah bana erkek gibi davranmamı söyledi ve ben de onun tavsiyesine uymaya karar verdim."

"Ama Harry, Max her şeye sahip değil," diye fısıldadı Bitsy.

"Evet var, Bits. Sana bile sahip. Sen bile onun g llere sıçtığını düşünüyorsun," diye karşılık verdi Harry.

"Yapamazsın -" Bitsy başladı.

"Yapabilirim ve şimdi yapabilirim, özellikle de o her şeyi bildiği için ve sonunda istediğim tek şeye sahip olmak için on yıl beklemeyeceğim, yarısı hariç," Bitsy'nin nefesini duyduğumda gözleri onun bacaklarına kaydı ve tekrar onun bacaklarına döndü, "Max'in son amcığının onu elinden almasını."

"Harry," diye fısıldadı Bitsy, "planladığımız şey bu değildi." "Hayır, Bitsy, değil, ama erkek olan benim ve ben olmaktan bıktım.

bu yüzden lanet planı değiştiriyorum."

"Bunu yapamazsın," dedi ona ve kollarını açarak arkasına yaslandı.

"Hayır mı?" diye sordu ve yumruklarını kalçalarına yerleştirdi. " zle beni."

"Harry!" diye bağırdı Harry yatağın etrafında hareket etmeye başladığında. "Nina'yı incitirsen, bana sahip olamazsın," diye tehdit etti, Harry'nin vücudu sarsılarak durdu ve ona döndü.

" yle mi? Kaçacak mısınız?" diye küstahça sordu ve Bitsy'nin gözlerini sımsıkı kapamasını izledim, sonra ayak bileklerimi çözerken konuşmaya devam edince gözlerim Harry'ye döndü. " nsanların bildiği şey bu. Shauna Max'i istiyordu. Her zaman Max'i istedi. Ve o Robert denen adamı da diğer herkesi kullandığı gibi kullandı. Harcanabilir hale geldiğinde, gitmişti. Nina yoluna çıktığında, o da gitti. Shauna uyanacak ve hiçbir şey bilmeyecek. Ve tek bildikleri,    cesedi öldüren silahla

burada olduğu olacak.

Elinde de kalıntılar var. Curt'e oynadığı oyunla kendini becerdi, bu da onu cinayet şüphelisi yaptı, bu yüzden muhtemelen bunu da onun üzerine atacaklar. Ama Shauna için endişelenme, Bits. Hapishanede iyi bir kaltak olacak. Turuncu tulumunun düğmelerini ilikleme bitirmeden önce her şeyi tam istediği gibi düzene sokacaktır."

Sonra ayak bileklerimle işi bitti ve tekrar bana doğru yürümeye başladı ve ben de yatakta hareket etmeye başladım, ondan uzaklaşmak için bedenimi etkisiz bir şekilde kaydırdım, kot pantolonunun cebinden bir dizi anahtar çıkarırken Bitsy'ye çarptım.

"Bunu yapma Harry," diye fısıldadı Bitsy arkamdan, o ellerime doğru eğilirken ve ben uzaklaşmaya çalışıp başaramazken.

"Lütfen," diye yalvardım, Bitsy'nin sözlerini kullanarak,

"bunu yapma." "Kapa çeneni," diye mırıldandı.

"Lütfen," diye fısıldadım, "lütfen. Max'in hayatı boyunca her şeye sahip olduğunu düşünebilirsin ama beni tanımıyorsun. Tanımıyorum. Hayatım boyunca her şeye sahip olmadım. Babam beni bebekken terk etti -"

"Kapa çeneni," diye tekrarladı, hâlâ ellerimle uğraşıyordu.

Ben susmadım. "Erkek arkadaşlarım beni aldattı, benden çaldı, beni dövdü -"

Harry yine, "Kapa çeneni," dedi.

"Sevdiğim kardeşim, ona tapardım, Harry, onu her şeyin ötesinde severdim, bacakları havaya uçtu ve dayanamayıp intihar etti."

Harry bana döndü ve "Kapa çeneni!" diye bağırdı.

Onu görmezden geldim ve devam ettim. "Bugün mutluydum, Harry.

Uzun, çok uzun zamandır ilk kez mutlu uyandığım bir gündü."

Bileklerim serbest bırakıldı ama ben daha bir şey yapamadan yataktan sürüklenerek çıkarıldım.

"Harry! Yapma!" Bitsy çığlık attı.

Mücadele ettim ama Harry iriydi, bir dağ adamıydı ve ben kaçmaya çalıştıkça beni kapıya doğru sürükledi ve itti.

"Harry! Lütfen! Yapma bunu!" Bitsy arkamızdan ılık attı.

Harry çırpınan bedenimi kontrol altında tutup beni kapıdan karanlık bir koridora doğru iterken Charlie kafamın içinde, sakın ol Nina, sakın ol ve düşün tatlım, dedi. Konuşmaya devam et, konuş onunla.

Hemen ağabeyimin tavsiyesine uydum.

"Bunun ne anlama geldiğini anlıyorum. Herkesin zavallı Harry diye düşünmesinin ne kadar acı verici olduğunu anlıyorum çünkü onlar hep zavallı Nina diye düşündüler. Ama şimdi mutluyum. Ve bu seni incitiyorsa zgnm ama beni mutlu eden şey Max. Lütfen bunu elimden alma. Ne Max'ten ne de benden."

Bileğimi yakaladı ve çantamın arkasından çekerek, bağırdığım kadar acıyana kadar yukarı çekti. Sırtıma yerleşti ve beni ileri doğru yürüttü, dudakları kulağıma değdi.

"eneni kapalı tut Nina, yoksa yine ağzını tıkarım."

Kolumdaki acıyla haykırmamak için ağzımı kapadım ve dişlerimi sıktım. Harry beni çekerek durdurdu, teme uzandı, bir kapı açtı ve beni dışarı iterken soğuk içeri girdi.

Tamam Nina, silahını çıkardı. Silahını almalısın tatlım, elinde tutuyor. Silahı almalısın, ona doğrult ve Max'in sana öğrettiği gibi ateş et. Benimle misin, Neenee Bean? Charlie söyledi.

Seninle birlikteyim, diye cevap verdim, öyle olduğumu düşünmesem de.

Geceydi, karanlıktı, dağların içindeydik, etrafımız o kadar sık am ağaçlarıyla çevriliydi ki, her yeri kaplıyor ve ay ışığını dışarıda tutuyordu.

Sadece bir elin var Nina, bu yüzden yaratıcı olmak zorundasın. Dnmen gerekecek, çok hızlı, çok, çok hızlı, tatlım, ve kafanı kullan. enesine nişan al ve silaha uzan, aynı zamanda dizini kaldırmalısın, sertçe, tatlım, kaldırabildiğin kadar sert, ve kasıklarına nişan al. Anladın mı?

Anladım, Charlie.

Harry beni ileriye doğru yürüttü ve karda bir cesedin karanlık dış hatlarını gördüm ve bunun Robert Winston olduğunu biliyordum, ölmüştü, karanlıkta, cesedi karda, tıpkı Harry'den uzaklaşmazsam benim olacağım gibi.

Harry'den uzaklaşmak zorundaydım.

Bekle, tatlım. Söylememi bekle. Onda bir delik açarsan, gidersin. Koşabildiğin kadar hızlı koş. Sana rehberlik edeceğim.

Tamam.

"Harry! Yapma bunu!" Bitsy'nin çok uzaklardan bağırdığını duydum.

Harry beni yürütmeye devam etti, bileğimdeki eli kolumu o kadar yukarı ve sıkı büküyordu ki, acı omzumdan parmak uçlarıma kadar yayılıyordu.

"Canımı yakıyorsun, Harry," dedim sessizce. "Sana söyledim Nina, kapa çeneni," diye karşılık verdi Harry.

"Beni öldüreceksin, her şeyimi elimden almadan önce bana zarar vermeyi bırakmanı istiyorum."

Bileğimdeki eli sıkıca sıktı ama sonra gevşedi ve elimi sırtımdan birkaç santim aşağı indirdi, böylece acı zayıfladı ve geçmese de bir şey oldu.

Aferin, şimdi bekle, Neenee Bean, diye fısıldadı Charlie. Nefes aldım.

Çok yakınız, tatlım, dedi Charlie bana.

Nefesimi bıraktım ve bir tane daha çektim. Şimdi! Charlie bağırdı.

Aynı anda dönerek başımı geriye çektim. Harry'yle yüz yüze geldiğimde, alnım Harry'nin çenesine değecek şekilde öne doğru savurdum, alnımda bir acı patladı ama aldırmadım, dizimi kaldırdım, hızlı ve sert bir şekilde kasıklarına değdirdim. Harry irkilerek acı dolu bir homurtu çıkardı, bileğimi bıraktı ve ben de silaha uzandım, onu elinden çekip aldım ve iki koşar adım geri gittim.

Vur onu, Nina! Charlie bağırdı.

Silahı kaldırıp Harry'ye doğrulttum ve Charlie'ye yüksek sesle, "Yapamam!" diye bağırdım.

Yap şunu! Charlie ısrar etti.

Harry, bir eli kasıklarında, vücudunun üst kısmı neredeyse iki büklüm ama başı geride, gözleri bende, bana doğru tökezleyerek yürümeye başladı.

"Charlie," diye fısıldadım, elim silahı tutuyordu ve titriyordu, "yapamam."

O zaman ateş etme... kaç!

"Bitsy," diye nefes aldım.

Şimdi! Şimdi, Nina! Koş!

Döndüm ve koştum.

Yüksek topuklu çizmelerim karda çıtırdadı ve Harry'nin arkamdan çıtırdadığını duydum. Çam iğneleri yüzümü kırbaçlıyor, ben ilerlemeye devam ettikçe dallarından fırlayan karlar iğne ucu kadar donma hissi yaratıyordu.

Buradan sola, sola dön. Charlie bana Max'in geldiğini söyledi. İçimi bir rahatlama kapladı.

Tanrıya şükür.

Koşmaya devam et. Daha hızlı, tatlım.

Sola dönüp daha hızlı koşmaya çalıştım ama yüksek topuklu botlarım kayalara çarptığında kayıp düşüyor, karla kaplı çime çarptığında tutunuyor, taşa çarptığında yine kayıyor ve sallanıyordu. Attığım her adımda Harry'nin acı dolu homurtularını ve arkamdan gelen ayak seslerini duyuyordum.

Korku filmlerindeki tüm aptal kadın kahramanların yaptığı gibi arkama baktım.

Devam et, bakma, Charlie bana sadece koşmaya devam etmemi söyledi.

Botumun burnu sert bir şeye takıldığında ileri baktım ve sonra uçuyordum. Evet, korku filmlerindeki tüm aptal kadın kahramanların yaptığı gibi, düştüm, ellerimin ve dizlerimin üzerine vücudumu sarsan bir sarsıntıyla indim ve aynı zamanda aptalca, aptalca, aptalca silahı kaybettim.

"Kahretsin!" Çığlık attım.

Bağırmaya devam et! Max seni duyacak! Çok yakında! Charlie bağırdı.

Ama bağıramadım. Onun yerine ayağa kalkmaya çalışırken bir "oof" sesi çıkardım ve Harry tarafından arkadan yakalandım. Kollarımız ve bacaklarımız birbirine dolanmış bir halde karda yuvarlanarak dağdan aşağı indik.

Dövüş, tırmala, tekmele, ısır, çığlık at, tatlım, çığlık at!

Charlie emretti.

Çığlık attım, yüksek sesle ve tiz bir şekilde ve dövüşürken, yumruklarken, yer değiştirirken, çırpınırken, tırmalarken ve tekmelerken bunu yapmaya devam ettim. Üstünde güreşirken kıyafetlerime bile sert, soğuk ve aşındırıcı gelen bir kaya parçasının üzerinde durduk ve ben dövüşmeye devam ederken çığlık atmaya devam ettim. Elimden geleni yaptım ama Harry beni sırtüstü yatırdı ve üzerime çıktı. Göğsüne vurmaya, boynunu tırmalamaya ve bacaklarımla tekme atmaya devam ettim, kalçalarımı salladım ve dehşet içinde çığlık attım, çünkü her iki büyük dağ adamı eli de başımın her iki tarafını kavradı, çenem boğazımda olacak şekilde yukarı çekti ve kayaya vuracağını biliyordum. Parmaklarım bileklerine dolandı ve sertçe çektim ama ellerini hareket ettirmeyi başaramadım.

ÇIĞLIK! Charlie bağırdı.

Çığlık attım.

Sonra Harry gitti çünkü Max oradaydı, onu yandan yakaladı, ikisi de uçtular. Nefesimi içime çektim, o kadar büyük bir rahatlama hissettim ki sanki içimi parçaladı, içimi parçaladı. Dört ayağımın üzerinde geri çekildim ve bir şeye çarptım, sonra eller koltuk altlarımdaydı ve geri sürükleniyordum.

Tekrar çığlık attım ama çığlığımın üzerine Jeff'in "Maxwell!" diye bağırdığını duydum.

Vücudum hareketsiz kaldı ve gözlerim karanlığın içinde Max ve Harry'yi çıkıntının kenarında aradı, Harry dizlerinin üzerinde, Max ayaklarının üzerinde, bir yumruğu Harry'yi yakasından tutuyordu, Harry'nin her iki eli de Max'in ön kolunu tırmalıyordu, bacakları çaresizce çırpınırken

ayaklarını altına almaya çalışırken, Max'in diğer yumruğu mide bulandırıcı bir gümbürtüden sonra tekrar tekrar Harry'nin yüzüne çarptı.

"Max!" Bir bağırış daha, bu seferki Mick'ten, karda Max'e doğru koşup kayarken ama Max durmadı.

"İyi misin?" diye sordu Jeff. Jeff sordu, yalanımı başımla onayladım, Harry'nin bacaklarının çırpınmayı bırakmasını ve ellerinin Max'in ön koluna karşı mücadelesinde zayıflamasını izlerken gözlerim Max'ten hiç ayrılmadı.

Mick tam Max'e ulaştığında Jeff havalandı, iki kolunu ona dolayarak onu geri çekti ama Max durdurulamazdı. Jeff üçlüye ulaştı ve sonra Cotton'un birdenbire ortaya çıktığını gördüm, sonra Brody oradaydı ve Steve, Darren, George, daha önce hiç görmediğim bazı adamlar ve son olarak Pete ve hepsinin Harry'yi bir tarafa, Max'i diğer tarafa çekmesi gerekti.

Birbirlerinden ayrıldıklarında Max bedenini silkti ve üzerindeki ellerden kurtuldu, bir heykel gibi hareketsiz duruyordu, sadece göğsü hareket ediyordu, nefesleri ağır geliyordu, soğuk tutamlar ağzından hızla ve sertçe çıkıyordu, ay ışığında parlıyordu ve başı aşağı eğikti, gözleri Harry'ye yapışmıştı. Harry öne doğru çökmüştü, ama bir dirseğinin üzerindeydi, başı sanki onu tutamayacakmış gibi eğikti.

Üzerimi kaplayan, saçlarımda ıslak ve soğuk bir şekilde keçeleşen, giysilerime gömülen kardan tamamen habersiz bir şekilde ayağa kalktım ve tökezleyerek Max'e doğru yürüdüm. O bana dönene kadar iki adım uzaklaşmıştım. Karanlığın içinden gözlerinin bana çarptığını hissettim ve son iki adımı atamadan dizlerimin bağı çözüldü.

Ama düşmedim çünkü Max beni kollarının arasına aldı ve iri, uzun, güçlü bedeninin derinliklerine çekti, beni yakın tuttu, sıkı sıkı tuttu, güvende tuttu.

Sana yakın olduğunu söylemiştim, dedi Charlie kafamın içinde, sesi alaycı ama rahatlamıştı.

Komikti ve gözyaşlarına boğulmakla meşgul olmasaydım gülerdim.

"Seni yakaladım Düşes," diye gürledi Max'in çakıllı sesi kulağımda.

Kalan az enerjimle onu olabildiğince sıkı sarmak için kollarımı kaldırdım ve yüzümü boynuna gömdüm. Max'in kollarından biri etrafımda kilitli kaldı ve diğer eli yukarı kaydı, avuç içi boynumda sıcaktı, parmakları ıslak, karla karışmış saçlarımdaydı ve ben hıçkırırken yüzümü sıcaklığına tuttu.

"Tuttum seni bebeğim," diye fısıldadı. "Güvendesin. Yanındayım."

Boynuna doğru başımı salladım ve kendimi yeterince toparladığımda fısıldadım, "Bitsy yukarıda bir yerde. Shauna da."

"Pekala, sevgilim," diye mırıldandı Max, dudaklarının kulağımdan ayrıldığını hissettim ve sessizce başka birine sordu, "Duydun mu?"

Mick'in "Hallediyoruz," dediğini duydum ve sonra Max'in nefesini tekrar boynumda hissettim.

"Sıkı tutun Düşes," diye ısrar etti ve ben de yapabileceğimin en iyisini yapıp daha da sıkı tuttum. "İşte böyle," diye fısıldadı, kolu iyiliğime karşılık veriyordu.

Etrafımızda bir şeyler oluyordu, insanlar konuşuyor, hareket ediyor, arkamdan Steve'in mırıltısı geliyor, eli düşmeden önce saçlarıma dokunuyordu ama hiçbir şey Max'in kollarıyla, bedeniyle, gücüyle etrafımda inşa ettiği kaleyi delip geçemiyordu. Benim dünyam olan tek şey onun kollarında tutulmaktı.

Kendimi toparladığımda, "Max?" diye fısıldadım.

"Buradayım Nina," diye fısıldadı hemen, "Ben her zaman buradayım tatlım."

Bir hıçkırık daha çıkardım ve ona daha da sokuldum.

Sonra "Beni eve götüreceksin?" diye sordum.

Max yine hemen cevap verdi, "Kesinlikle."

Sonra eğildi, beni kollarına aldı, Colorado'daki bir dağın karları ve çam ağaçları arasından geçirdi, doğruca Cherokee'sine götürdü, beni nazıkçe yolcu koltuğuna oturttu, emniyet kemerimi bağladı, sürücü tarafına katladı ve sonra beni eve götürdü.

Sonsöz

Son Ziyaretler

Çantalarımı taşıyarak ve "Max!" diye bağırarak A-frame'e girdim.

Cevap alamadım.

Çantaları yemek masasının üzerine bıraktım, bir an için Max'in kendime yepyeni bir kıyafet (ayakkabı ve iç çamaşırı dahil) aldığımı görünce ne kadar kızacağını düşündüm, oldukça kızacağına karar verdim (iç çamaşırını görene kadar) ve sonra tekrar bağırdım, "Max! Ben geldim! Neredesin?"

Bağırıyordum çünkü artık dikkatini çekmek istediğiniz
kişiyi göremiyorsanız, A-çerçevesinde bağırmanız
gerekiyordu. Bunun nedeni Max'in her iki tarafı da inşa
etmiş olmasıydı.

Bir tarafta, mutfakın dışında, tek katlı, devasa bir aile odası vardı ve sizi uzun süre dinlenmeye davet eden mobilyalarla doluydu (ve biz de öyle yaptık); duvarda büyük bir düz ekran TV; ve etrafı kitap, CD ve DVD'lerle dolu gömme raflar. İçeride kışları mekanı ısıtmaya yardımcı olan ve daha da sıcak hale getiren devasa bir taş şömine daha vardı ve ne kadar büyük olursa olsun, mobilyaların yüksek salon faktörü göz önüne alındığında zaten oldukça rahattı.

Oturma odasında Jimmy Cotton'dan başkası tarafından çekilmemiş devasa bir düğün portresi de vardı. Kişisel olarak Cotton'un başyapıtı olduğunu düşündüğüm bir portreydi bu.

Benim fildişi elbisemle, Max'in de koyu renk takım elbisesiyle çekilmiş siyah beyaz bir fotoğrafımdı. Max beni özel bir an için partiden uzaklaştırmıştı ve belimde bir kol ışığı vardı. Benim de boynumda bir el ışığı vardı. Benim başım arkaya eğikti, Max'inki ise yüzlerimiz birbirine yakın olacak şekilde aşağıya eğikti. Ne hakkında konuştuğumuzu hatırlamıyordum, ama her neyse, ikimiz de profilden görünmemize rağmen

Max'in ağızında küçük bir gülümseme vardı, benimkinde ise kocaman bir gülümseme vardı, sanki kahkahalar atmaya hazır gibiydim. İkimiz de mutlu görünüyorduk, birbirimize yakın durup dokunurken doğal görünüyorduk ve hepsinden önemlisi, açıkça, utanmadan ve tamamen aşık görünüyorduk.

O resme bayılırdım. Evdeki en sevdiğim şeydi ve Max beni o resme dalıp giderken yakaladığında (sık sık) benimle dalga geçse de ona bakmaktan asla bıkmazdım.

Evin diğer tarafında, büyük odanın dışında, Max alt katta iki yatak odası ve bir banyosu olan iki katlı bir ev inşa etti. Üst katta Max ve benim büyük bir banyosu ve oturma odası olan ana süitim vardı. Ebeveyn odasını çok seviyordum, çok güzeldi ama annem ve Steve ya da İngiltere'den arkadaşlarım ziyarete geldiğinde Max'le birlikte artık misafir odası olarak kullandığımız çatı katında olmayı özlüyordum.

Bu nedenle, ben bağırırsam bile Max'in beni duymayabileceğini düşünerek onu aramaya çıktım.

Evimizin içinde ilerlerken, Shauna'yı alışveriş merkezinde kocasıyla birlikte gördüğümü düşünmemeye çalıştım. Onu yıllardır görmemiştim, en az iki yıl olmuştur ve onu görmek uzun zamandır zihnimi meşgul etmeyen düşünceleri aklıma getirdi. Aklıma gelmesini istemediğim düşüncelerdi ama ne zaman gelmeye başlasalar onları uzak tutamıyordum.

Söylentiye göre Shauna artık Carnal'ın hemen dışında, yaklaşık otuz mil uzaklıktaki bir kasabada yaşıyordu. Gnaw Bone'daki dedikodular onun bu adamı gerçekten sevdiğini söylüyordu. Onu ilk kez gördüğümde şaşırmıştım. Ondan daha kısa boylu, ondan daha yaşlı ve fiziksel olarak onun kadar çekici değildi. Dedikoducu ayrıca adamın para içinde yüzmediğini ama kocasının ortalama maaşıyla ortalama bir evde yaşamaktan memnun olduğunu söyledi.

Max bunun saçmalık olduğunu, çünkü hala çalışmadığını ve muhtemelen her zamanki gibi bir sonraki hedefi için gözlerini dört açtığını söyledi.

Düşüncelerim bunun saçmalık olmayabileceği yönündeydi. Bir buz kraliçesi bile, yaptıkları yüzünden sevgilisi öldürölüp çocukları babasız kaldığında, önceki hayatında birden fazla cinayetle suçlandığında ve hayat boyu en iyi arkadaşını dolandırmaya çalıştığı ortaya çıktığında, kasabadaki herkes ondan hoşlanmamayı bırakıp aktif olarak nefret etmeye başladığında ve önemli bir travma atlatmış olsa bile bunu göstermekten korkmadıklarında hayatının yolunu yeniden düşünürdü.

Her zaman olduğu gibi, Shauna'yı düşünmek ne yazık ki o geceyi ve sonrasında olanları düşünmeye yol açtı.

Annem Damon'ın beni kamyonetine taşıdığını görmüş ve hemen Max'i aramıştı. Aynı anda Max de harekete geçmiş ve Steve'le birlikte beni aramaya başladıkları sırada Mick'i aramış. Max ve Steve otuz dakika geçmeden Damon'ı bulmuşlardı çünkü kamyoneti ve cesedi kasabanın birkaç mil dışında ana yolun dışında olduğu için onu bulmak zor olmamıştı.

Damon'ın öldürölüp benim kaybolmam, çantamın hâlâ Damon'ın kamyonetinde olması ve güvende olduğumu kanıtlayacak hiçbir haber ya da görüntünün olmaması kafa karışıklığına yol açtı ve Max, Mick'le bir insan avı ya da bu durumda bir kadın avı başlatması için konuştu.

Haber Gnaw Bone'da yayılıp kasabadaki tüm erkekler ve kadınların çoğu işi gücü bırakıp ava katılırken, ava katılamayan tek kişinin Harry olması Max'in dikkatinden kaçmamıştı. Bitsy'nin kız kardeşi Bitsy'nin kayıp olduğunu ve ona bir türlü ulaşamadıklarını bildirdiğinde işler daha da netleşti. Mick, Curt, Bitsy ve Harry'nin sahip olduğu mülkleri araştırdı ve Harry'nin bir av kulübesi olduğunu öğrendi ve bu bilgiyi öğrendikten sonra Max ve Steve kulübeye doğru yola çıktı ve Mick, Jeff, Brody ve diğerleri de onu takip etti.

Max beni bulduğunda, Harry yedi saattir benimleydi. Çok daha sonra, gerçekten de

Charlie'nin İngiltere'deki evinde benim yatağımdayken, o yedi saatin "hayatımın en kötü yedi saati olduğunu" itiraf edecekti Düşes.

Harry'den nefret ediyordum çünkü Max'e bu korkuyu yaşatmıştı. Anneme ve Steve'e de yaşattığı için ondan daha da çok nefret ediyordum. Bu olaydan çıkan tek iyi şey, Gnaw Bone'da fazladan bir hafta kalmamam ve Max'in birkaç haftalık bir ziyaret için İngiltere'ye gelmemesiydi. Bunun yerine, ben Gnaw Bone'da bir hafta daha kaldım ve Max İngiltere'ye gelip üç ay boyunca benimle birlikte kaldı, ben de iznimi kullandım, Charlie'nin evini sattım ve eski hayatımı geride bırakmaya hazırlandım.

O günden beri, iş, alışveriş merkezi veya market gezileri, Max'in annesi için bir şeyler yapmak üzere şehirde olduğu zamanlar ve diğer normal yaşam olayları dışında, Max asla benden uzakta değildi. Genellikle hemen yanımdaydı ve eğer yanımda değilse bile otuz dakikadan kısa bir süre içinde yanımda olurdu.

Bu boğucu değildi. Kaçırıldığınızda ve vurularak ölmekten kıl payı kurtulduğunuzda, arkanızda bir dağ adamının olması güven vericiydi.

Ve inanılmaz bir adamın sizi kaybetme tehdidini yaşayacak kadar çok sevmesi, sizi uzakta sevmediği anlamına geliyordu. Çok güzeldi.

Harry Damon'ı kalbinden vurmuştu, bu yüzden yüzü toprağa değmeden ölmüştü. Ciddi bir pislik olduğu için pek özlenmedi ama ciddi bir pislik olsa bile kimse bunun uygun bir ceza olduğuna inanmıyordu.

Harry üç cinayet, cinayet işlemek için komplo kurma ve dört adam kaçırma suçunu itiraf etmişti, çünkü sonunda Bitsy'yi de kaçırmıştı. Suçlarını itiraf etmiş olsa bile, yine de ömür boyu hapis cezası alması gerektiğini düşünüyordum. Max ise başka bir fikirdeydi, yani idam cezası ama Colorado eyaleti 1976'dan beri sadece bir kişiyi idam ettiği için Max, Harry'nin özgürce nefes alamaması ve

üzücü, boşa harcanmış hayatının geri kalanında yaptıklarını düşünmek için bolca zamanı olacak.

Bitsy cinayet işlemek için komplo kurduğunu itiraf etmişti.

Kimse Harry ya da Bitsy'den şüphelenmediği için olay Gnaw Bone kasabasını sarsmıştı. Her ikisi de çok sevilen insanlardı ve tüm kasaba bu iğrenç eylemi (ya da Harry'nin durumunda eylemleri, çoğul olarak) gerçekleştirmekle kalmayıp bunu yıllarca planladıkları için hayrete düşmüştü.

Bununla birlikte, doğru ya da yanlış olsun, kimse Bitsy'yi pek suçlamıyordu. Curt onu sakat bırakmış, en iyi arkadaşını öldürmüş, onu alenen aldatmış, metresine para vermiş ve Bitsy'yi çeşitli şekillerde hem tekerlekli sandalyede hem de tüm kasabaya hükmeden o evde yaşamak istemediği bir hayata zorlamıştı. Ama sonuçta yıllarını kocasının cinayetini planlayarak geçirmişti. Yine de itirafı ve hafifletici sebepler cezasının nispeten hafif olduğu anlamına geliyordu ama hâlâ hapisteydi ve bir süre daha hapiste kalacaktı.

Her ne kadar ben de onların karmaşasına kapılmış olsam da, Max Bitsy'yi (pek) suçlamadı. Çünkü kocasına olan kinini gizleyen Bitsy, kim ne derse desin (ziyaretine gittiğimde ben de dahil) Harry'nin yapmasına neden olduğu için kendini suçluyor ve pişmanlığını gizlemiyordu. Her şeyin, özellikle de bana olanların sorumluluğunu üstlendi. Curtis Dodd'un öldürülmesinden sonraki olaylar onu yıktı. Onu yıkan hapishane değildi; zihninde dört hayatın sonu ve bana olanlar vardı.

Kendini affettirmek için Curt'ün işini bir şarkı karşılığında Max'e sattı. Max onunla anlaşma konusunda tartıştı ama o dinlemeyi reddetti. Max'i benimle birlikte kasabada tutmak, Max'i ve beni beslemek ve mutlu etmek için üzerine düşeni yapmak istedi ve bir şekilde dağ adamı Max'i anlaşmayı kabul etmeye ikna etti. Kabul etti ve söylediği gibi operasyonu küçülttü. Yine de, Max'in kaliteli işçiliğinin yanı sıra bir erkek olarak ünü sayesinde, ekibini meşgul tuttu ve

Avukat masamı satın alıp George'la ortaklık kurduğumuzda onun ofisine yerleştirdiğimden beri dağımızı temiz tuttuk ve aynı zamanda ailemizin karnını doyurduk ve fazlasıyla rahat ettik.

Adımlarımı mutfığa kadar geri takip ettiğimde Max'i arayışımı tamamladım ve Max'in notunu gördüğümde zihinsel olarak ve şükürler olsun ki düşüncelerimden sıyrıldım.

Düşes,

Charlie ve ben

dışarıdayız. Max.

Notu elime aldım ve ona baktım.

Dışarıdaydılar. Dışarıda. Şimdi. Hazırlanmamız gerekirken.

Yanımda bir hareket gördüm ve aşağıya, poposu havada, göğsü yerde ve patileri önünde, her zamanki gibi annesinin rahatsızlığından habersiz, aynı anda hem esneyen hem de gerinen büyük, kabarık gri kediye baktım.

Kedi benim fikrimdi, Max köpek istiyordu. Sadece teslim oldu çünkü onu kedi konusunda gerçekten zorladığımda, ona Charlie'yi alacağını söylediğim zamandı.

Ben de kedimi aldım.

"Kocam sinir bozucu biri," dedim kedicğe.

Gerinmeyi bıraktı ve tam bir kayıtsızlıkla bana göz kırptı.

Ona gülümsedim, notu bıraktım, kedime doğru ilerledim ve A-çerçevesinden çıkmadan önce poposuna birkaç çizik attım. Etrafından dolandım, ahır kapılarının açıldığını gördüm ve gözlerimi devirdim. Sonra ahıra tırmandım, kasanın kilidini açtım, anahtarları aldım ve ATV'ye atladım. Onu ahırda döndürdüm ve dağımızda kocamı ve oğlumu aramak için yola çıktım.

Max ve Charlie'nin birkaç özel noktası olduğunu biliyordum ama onları ne zaman eve götürmem gerekse (ki bu sık sık oluyordu) genellikle kontrol ettiğim ilk noktada buluyordum.

Max'in kayalığının arkasından yükselen tepenin üstündeki patikayı döndüm ve aşağı baktığımda ATV'yi durdurdum ve gözlerim önümdeki manzaraya çarptı.

Max aşağıdaydı, kot pantolon ve tişört giymişti, teni normalden daha bronzdu çünkü dışarıda çok çalışıyordu ve yaz mevsimiydi. Toprakta oturuyordu (çamaşır yıkamadığı için öyle yapıyordu), dizleri yukarıda, Charlie kucağında, göğsü ile kalçaları arasında sıkışmıştı. Max'in başı benden uzağa ve manzaraya dönüktü. Oğlumun siyah saçlı kafasını tam olarak göremiyordum ama muhtemelen manzarayı incelemediğini görebiliyordum çünkü o anda küçük bebek yumruklarıyla babasının dizlerine vuruyordu.

Kızgınlığımı içime çektim ama bunu duyabilen tek kişi ben olsam da ciddi değildim.

Onları rahat bırak, dedi Charlie içimden.

"Hazırlanmamız gerek," diye fısıldadım rüzgâra.

Onlara bak, Neenee Bean, Charlie ısrar etti ama buna gerek yoktu, gözlerim Max ve oğlumuzdan ayrılmamıştı.

Max'in kucağındaki Charlie babasına dönük olacak şekilde döndü, küçük bebek bacakları pompalanıyor ve küçük bebek yumrukları şimdi babasının omuzlarına çarpıyordu. Max Charlie'nin yumruklarını kontrol etmeye çalışmadı; sadece oğlunu kollarıyla sardı ve yüzü Charlie'nin yüzüne gelecek şekilde boynunu büktü. Charlie de bunu Max'in kulağını tutmak için bir işaret olarak algıladı ve rüzgârın kocamın kıkırdamasını oğlumun bebek kahkahalarına karıştırarak bana geri getirdiğini duydum.

Dudaklarımın gülümsediğini hissettim.

Onları rahat bırak, diye
tekrarladı Charlie. "Tamam,"
diye fısıldadım.

Seni seviyorum Neenee Bean, dedi Charlie bana. "Ben de seni seviyorum, Charlie," diye cevap verdim.

Sonra ATV'yi geri döndürdüm ve eve doğru yola çıktım.

* * * * *

"Eve döndüğümüzde, bebeğim, ATV'ye çıkman hakkında konuşuyor olacağız," diye kulağıma homurdandı Max ve ben

Charlie kendini kucağımdan babasının göğsüne doğru fırlatırken başımı ona çevirdim.

Max her zaman aktif olan Charlie'yi pratik bir kolaylıkla yakaladı ve kendine çekti.

"Ne?" Sahte bir masumiyetle sordum.

"Ahır kilitlemeye gittiğimde ATV'lerden birinin bıraktığım yerde olmadığını gördüm. Charlie henüz ATV'ye binemediği için geriye sen kalıyorsun ve dediğim gibi eve döndüğümüzde senin ATV'ye binmen hakkında konuşacağız."

Gözlerim Max'ten ayrılıp omzunun üzerinden baktı ve tıklım tıklım dolu olan kilise sıralarının arasından kaydı. Ön sıradaki Barb ve Brody'nin yanında olduğumuz için tüm kiliseyi görebiliyordum. Bunu yaparken, ATV'yi aldığım da nerede olduğunu not almam ve bulduğum yere geri koymam gerektiğini düşünüyordum.

"Düşes, bana bak," diye seslendi Max ve ben söyleneni yapana kadar peşimi bırakmayacağını biliyordum, ben de söyleneni yaptım. "Artık ATV yok," diye bitirdi.

"Eve geldiğimde gitmişsiniz," diye açıkladım. Max bana "Bir not bıraktım" dedi.

"Evet, ama hazırlanmaya başlamamız gerekiyordu," dedim ona. "Buradayız, değil mi?" diye sordu.

"Evet," diye cevap verdim.

"Ve geç kalmadık."

"Hayır, ama yakındık ve bir filin hafızasına sahip olabilirsin ama özellikle Charlie ile dağdayken zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorsun."

"Bebeğim... biz... buradayız," diye tekrarladı Max. "Ve geç kalmadık, yani zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Bunu kaçırmayacağımı biliyorsun, bu yüzden endişelenmemeliydin ve senin durumunda hiçbir koşulda bir ATV'de olmamalısın."

Elimi aramızda salladım ve "ATV'de iyiyim ve olmalıyım, bana nasıl sürüleceğini öğrettin ve ayrıca bir rahatsızlığım yok. Sadece on haftalığım ve olmasaydım bile gayet iyiydim."

Max'in eli dışarı fırladı ve Charlie'yi de yanına alarak benimkine sıkıca sarıldı, "Sen benim çocuğuma hamilesin. Hala benim Nina'm olduğunu ve karnında bebeğim varken bile istediğini yapabileceğini düşündüğünü anlıyorum ama anlaman gereken şey şu ki sen benim Nina'msın ve karnında bebeğim var ve ben senin ve bebeğimizin önümüzdeki altı buçuk ay ve daha fazlası için mükemmel bir şekilde iyi olmanızı istiyorum ve bunu yapacağım ve bunu yapmamın bir parçası da kıcını ATV'ye koymana izin vermemek."

"O haklı," diye fısıldayarak araya girdi annem, hemen arkamızda oturduğu sıradan bize doğru eğilerek.

Yanında oturan Steve, "Nellie," diye hırladı uyarırcasına. Max bunu duymazdan geldi ve "ATV yok," diye buyurdu.

Anneme kaşlarımı çatmayı bıraktım, bakışlarım önce Steve'e, sonra Linda'ya, sonra da Kami'ye kaydı, hepsi de annemle birlikte sıradaydı ve Max'le bana eğlenerek bakıyorlardı (gözlerini devirip bana "patronluk taslayan" Kami hariç), sonra kocama baktım ve "Max -" diye başladım.

Benim elimi tutarak her ikisini de göğsüne çekti, böylece Charlie'yle arasına sıkıştılar ve Charlie bu fırsatı değerlendirerek saçlarıma yapıştı.

Ama gözlerim sadece Max'i görüyordu çünkü görebildiğim tek şey oydu.

"Düşes, hayır... A... T... V."

Ona ters ters baktım ve gözünü bile kırpmadı, bu yüzden Bay Aşırı Koruyucu'nun istediğini elde edeceğini biliyordum. Bay Aşırı Korumacı'nın kısmen Bay Aşırı Korumacı olduğunu da biliyordum çünkü ilk karısı bu dünyada ilk nefeslerini almadan önce yürek parçalayıcı bir şekilde birkaç çocuğunu kaybetmişti ve Charlie çok kolay olsa da Max, benim kolay hamileliğimin bakış açısını değiştirmeyeceği kadar çok şey kaybetmişti. Ayrıca Bay Aşırı Korumacı'ydı çünkü ilk karısı kendi kontrolü dışında gerçekleşen bir trafik kazasında hayatını kaybetmişti. Ve son olarak, Bay Aşırı Korumacı'ydı çünkü ikinci (yakında-

müstakbel) karısı bir dağ adamı tarafından kaçırılmış ve daha sonra kötü yola düşmüş bir dağ adamı tarafından uyuşturularak kaçırılmış ve neredeyse karda vurularak öldürülmüştü.

Ben de pes ettim.

"Oh, tamam," diye zorladım, oğlumu tuttum ve Max'in kollarından kendi kollarıma çektim.

Max'in bu jeste cevabı, kolunu sıranın üzerinden kaydırıp omuzlarıma dolamak ve beni sıkıca yanına çekmek oldu.

Kutsal alanın yan kapısı açıldı ve smokini içinde yakışıklı görünen Jeff ile sağdııcı Pete kilisenin önünde sıraya girmek üzere dışarı çıktılar.

İçimin eridiğini hissettim.

Sonra Max'in dudaklarını kulağımda hissettim. "Yeni elbisen çok güzel bebeğim," diye fısıldadı, dudaklarım kıvrılmaya başladı ama sözünü bitirdiğinde dondular, "Ama eve gittiğimizde bunu da konuşacağız."

Başımı çevirdim ve Max başını kaldırdı, gözlerimiz kilitlendi, bunun üzerine ona, "Beni gerçekten tanımadan ve alışveriş yapmadan önce buraya taşınmamı isteyen sen olduğunu hatırlatırım. Benim işim bu. Her zaman yaptığım şey. Çok çalışırım. Sıkı alışveriş yaparım. Ve dahası, bu etkinliğe, tüm etkinliklere, muhteşem yeni bir elbiseden başka bir şeyle gelmeyeceğim. Yani ATV'de sen kazandın ama hayır, eve gittiğimizde bu yeni elbise hakkında konuşmayacağız."

Gerçi Charlie'ye aldığım yeni kıyafetler hakkında tartışıyor olabilirdik. Elbiseye gerçekten ihtiyacım yoktu ama Charlie'nin de yeni kıyafetlere hiç ama hiç ihtiyacı yoktu. Bebek mağazasına asla girmemeliydim ama ayaklarım beni hep oraya götürüyordu. Buna karşı koymanın bir yolu yoktu, bu yüzden denemeyi çoktan bırakmıştım.

İyi haber, Max'in Charlie'nin yeni kıyafetlerini henüz bilmemesiydi. Kötü haber ise, ondan hiçbir şey saklamadığım için eninde sonunda ona söylemek zorunda kalacak olmamdı.

Güzel gri gözlerine bakarken ona yarın söylemeye karar verdim.

"Pekâlâ, ATV'de ben kazandım, elbisede sen kazandın," diye izin verdi Max, sırttım ve eğilip ağzımı onunkine değdirdim.

"Teşekkür ederim sevgilim" diye fısıldadığımda dudaklarımı ayırmadım.

Sonra gözlerinin üç yıl boyunca ona her sevgilim dediğimde yaptığı şeyi yapmasını izledim. Hararetlendiler ve yoğunlaştılar. Sonra elini başımın arkasına doladı, aşağıya doğru eğdi ve beni bırakmadan önce alnımdan öptü.

Geri çekildim, Charlie göğsüme yığıldı ve nadir görülen ama her zaman değerli olan bir bebek sevgisi anıyla yakınımına sokuldu. Kollarımı oğluma doladım ve o anı, zar attığım, hayat üzerine bir kumar oynadığım ve kumarımın her günün her saniyesinde karşılığını bulduğu Colorado dağlarındaki mola macerama doğru yola çıktığım için kendimi kutlamak için birçok anımı ayırdığım gibi ayırdım ve bunu fazlasıyla yaptı.

Tekrar kilisenin önüne baktım, sonra Brody'ye baktım, kafasını bana doğru çevirdi ve onun eğlenen mavi gözlerini yakaladım, ben de kendiminkileri yuvarladım ve onun eğlenmesi duyulabilir hale geldi.

Sonra müzik çalmaya başladı ve hepimiz Becca'nın koridorda yürüyüşünü izlemek için koltuklarımızda doğrulduk ve döndük.

Sonra ayağa kalktık ve ben oğluma sıkıca sarıldım, Max'in kolu bana dolandı, eli karnımda koruyucu bir şekilde durdu, ikimizi de vücuduna sıkıca tuttu ve ben ve ailem güzel, parlayan, gülümseyen, mutlu Mindy'nin koridorda yürümesini izledik.

* * * * *

Holden Maxwell elinde bitmiş şişeyle uyuyan oğlunun yatak odasından çıktı. Büyük odaya girdiğinde karısının büyük koltuğa gömülmüş, lanet kedisinin de kucağında top gibi kıvrılmış olduğunu gördü.

Düğünden sonra Steve ve Nellie, annesi ve Kami, Brody, Cotton ve

Arlene, ailesini eve bırakmış, Nina da güzel elbisesini çıkarıp bol ama vücudu saran bir pantolon ve dar bir kaşkorse giymişti.

Henüz göstermeye yakın değildi ve Charlie ile beşinci ayının başlarına kadar gerçekten göstermeye başlamamıştı. Buna rağmen, Charlie'yi doğurduğunda çok kiloluydu ve Charlie iki kilo üç ons ağırlığında dünyaya gelmişti.

Bu geç gelişme, Nina'nın vücudunun hızlı değişimi ve ağır yükü Max'i endişelendirmişti, Brody ve annesi dışında kimseyle paylaşmadığı bir gerçektir bu.

Bunu bilmiyordu ama endişelenmesini gerektirecek bir şey yoktu. Nina tüm hamileliği boyunca hiç yavaşlamamış, doğum üç saat sürmüştü ve doğum o kadar sorunsuz geçmişti ki doktor on yıllık pratiğinde hiç bu kadar kolay bir doğum yaşamadığını söylemişti.

Gözaltı merkezinde Bitsy'yi ziyaret edip ona yeni oğlunu ve onun dünyaya nasıl geldiğini anlattığında, Bitsy ona hayatın ona yeterince kalp ağrısı verdiğini, bir süreliğine rahat olması gerektiğini söylemişti.

Bitsy, Nina ile yaşamın hiç de kolay olmadığını bilmiyordu. Ama bu güzel olmadığı anlamına gelmiyordu.

Nina onu sürekli tetikte tutuyordu. Karısı hayatı yemiştir, her gün birlikte geçirdikleri günler geçtikçe onu şaşırtmaktan vazgeçmeyen bir açlık ve tutkuyla onu yutmuştu.

Hayatın ona genç yaşta büyük bir ödül verip sonra da geri almak üzere elinden aldığı Max'in gözünden kaçmamıştı. Kaybetmenin acı tadını biliyordu ve bu nedenle Bitsy'nin bunun tadını sevmemesini anlıyordu.

Bu yüzden de Nina'nın hayatını doldurmasının tatlı tadını hiç unutmamıştı. Tanışmalarından dakikalar sonra kar fırtınasında cesurca ve komik bir şekilde onunla kapıştığında, şimdiki karısının sinüslerinin ağrıdığını söylediği o acının dilinden silindiği anı hatırlıyordu. Bu ekşi tada o kadar alışmıştı ki, savaşırken yok olması şok etkisi yaratmıştı.

Aynı anda kahkahalara karşı, çenesini ağrıtabilecek kadar güçlü ve yabancı bir tatlılık istila etti.

Şişeyi mutfığa götürdü ve sonra karısının yanına gidip sandalyelerine oturdu.

Nina yaz ya da kış fark etmeksizin akşamları ateş yakmayı sevdiği için ateş yakmıştı. Ama bunun boşuna bir çaba olduğunu biliyordu. Tıpkı Charlie'de olduğu gibi, Nina da hamileliğinin ilk aylarında çok uyumuştur. Başını sandalyenin yüksek koluna yasladığı anda muhtemelen bayılmış olduğunu biliyordu.

Yavaşça onu hareket ettirdi, lanet kedisi o hareket ettikçe uzaklaşıyordu. Onun yanına kaydı ve sonra onu içine çekti. Kadın da yardım etti. Uykusunda adamın gövdesine iyice sokuldu, kolu adamın karnına dolandı, başı adamın boynuna gömüldü.

Bu arada, Nina'sında her zaman olduğu gibi, uyanmadı ve uyanmayacaktı. Onu yatağına taşıması gerekecekti. Hareketli bir gün geçirmişti; ilk iş olarak alışveriş merkezine gitmiş, Mindy ve Jeff'in davetinde çılgın bir kadın gibi dans etmiş, ardından da The Mark'ta ailesi ve arkadaşlarıyla boğulana kadar gülmüştü.

Max gözlerini ateşe dikip karısına sarıldı ve bunu yaparken on üç yıldır duymadığı tatlı, boğuk bir ses beyninin içinde konuştu.

Senin adına mutluyum tatlım, dedi Anna ve Max gözlerini kapattı.

Sonra onları açtı ve Nina'yı kendine çekti.

"Ben de mutluyum," diye fısıldadı.

Şimdi gidiyorum. Nina nereye gittiğini sorarsa, Charlie'yi de yanımda götüreceğimi söyle.

Max cevap vermedi.

Seni seviyorum Max ve onun seni sevme şeklini de seviyorum.

Buna bayılırdı, Anna bayılırdı. Bu saf Anna'ydı. "Huzur bul, Swanee," diye yanıtladı Max.

Üç yıl kadar önce yaptım bile, bebeğim.

Max'in çenesi, boğazının sıkışmasına karşı savaşmak için sıkıştı.

Sonra, babasının ona verdiği dağdaki evde kendi elleriyle döşediği kocaman taş ocağın ızgarasındaki ateşin çıtırtısı, diğer odada uyuyan oğlu ve henüz doğmamış çocuğunu kucağında uyur vaziyette taşıyan karısı dışında sessizlik oldu.

Ve Holden Maxwell olduğu yerde kaldı, hareketsiz, sessiz, memnun ve kalkıp Nina'yı yatağa götürme zamanı gelene kadar ateşe baktı.

####

Yazar Hakkında

Kristen Ashley, kocası ve kedisiyle birlikte İngiltere'nin güzel West Country bölgesinde yaşıyor. İngiltere'ye on iki yıl yaşadığı Denver üzerinden gelmiş ama Brownsburg, Indiana'da büyümüş. Ailesi ve arkadaşları (en hafif tabirle) kaçıktır ama yazmak istediğinizde kaçıklık iyidir.

Kristen altı yaşındayken annesi onu, erkek ve kız kardeşlerini büyükanne ve büyükbabasının yanına yerleştirmiş. Büyükanne ve büyükbabasının annesinden çok daha küçük bir kızları vardı, bu yüzden hepsi birlikte iç kesimlerdeki küçük bir çiftlik kasabasında çok küçük bir çiftlikte yaşıyorlardı. Glenn Miller, The Everly Brothers, REO Speedwagon ve Whitesnake (ve bunlara uygun gardıroplar) ile büyüdü. Müzik, kıyafet ve sevgi dolu bir evde büyümenin iyi bir yol olduğunu söylemeye gerek yok.

Ve o büyüdükçe, daha iyi olmaya devam ediyor.

Kristen Ashley Yazarının Diğer Eserlerini
Smashwords.com'da Keşfedin

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

